„FLYNN NU A INVENTAT THRILLERUL POST 11 SEPTEMBRIE, DAR AR FI PUTUT LA FEL DE BINE SĂ O FACĂ. . . . CEL MAI BUN SCRIITOR DE ACŢIUNE PUR ŞI SIMPLU ÎNCĂRCAT DE ADRENALINĂ DIN PREZENT.”
-The Providence Journal (RI)
Acoperirea lui Mitch Rapp a fost descoperită – şi duşmanii Americii îşi strâng mâna.
PUTEREA EXECUTIVĂ
La întoarcerea dintr-o misiune sub acoperire, Mitch Rapp a fost salutat public de preşedinte pentru rolul său în lupta împotriva terorismului. După ani de muncă în umbră, Rapp a fost prins în lumina reflectoarelor media – şi marcat pentru moarte de aproape toţi teroriştii din lume. Acum, consilier CIA, Rapp este pregătit să lupte împotriva terorii departe de linia întâi. Dar când o echipă Navy SEAL din Filipine cade într-o ambuscadă, toate indiciile indică o scurgere de informaţii în cadrul Departamentului de Stat al SUA. Şi o ameninţare şi mai mare pândeşte – un asasin nemilos care lucrează pentru cei mai puternici oameni din Orientul Mijlociu, care sunt hotărâţi să declanşeze un război mondial. În timp ce întreaga lume priveşte, Rapp trebuie să oprească flăcările Armaghedonului. . . .
„[UN] THRILLER DE SPIONAJ CU RITM ALERT.”
-People
Include un fragment din noul thriller captivant al lui Vince Flynn, Protect and Defend – acum disponibil în hardcover la Atria Books.

Designul copertei de Jae Song Fotografia autorului de Michael O'Neill
Înscrieţi-vă online la www.simonandschuster.com pentru mai multe informaţii despre această carte şi despre alte cărţi minunate.

„THRILLER-URILE NU POT FI MAI BUNE. . . .”
-Copley News Service
„VEI FI AGĂŢAT....MOVE PESTE, JACK RYAN!”
-Portland Oregonian
„O INTRIGĂ POLITICĂ DE PRIMĂ CLASĂ DE LA UN MAESTRU POVESTITOR.”
-Booklist
Mitch Rapp doboară duşmanii Americii în aceste electrizante bestselleruri New York Times de la
VINCE FLYNN
ACT DE TRĂDARE
„Fanii lui Tom Clancy care nu l-au descoperit încă pe Vince Flynn şi pe eroul său nonconformist, care face tot ceea ce trebuie, agentul CIA Mitch Rapp, vor găsi acest roman captivant chiar pe placul lor....Scriere excelentă şi [o] viziune plauzibilă a activităţii reale a comunităţii de informaţii.”
-Publishers Weekly
„Act de trădare este un roman amuzant, cu pagini care îţi zboară degetele.”
-Star Tribune (Minneapolis, MN)
„Terrific.... Concluzia plină de suspans ...este incitantă, satisfăcătoare şi total neaşteptată. . . . Multistratificat şi complex.”
-The Roanoke Times (VA)
„Agentul CIA Mitch Rapp s-a întors. Şi este la fel de neînfricat ca întotdeauna.”
-Saint Paul Pioneer Press (MN)
„Acţiune neîntreruptă [cu o] întorsătură surprinzătoare.”
-The Stuart News/Port St. Lucie News (FL)
„Fie că eşti un fan care aşteaptă cu nerăbdare următorul episod, fie că eşti un cititor curios care se întreabă despre ce este vorba, Act de trădare îţi va face ziua mai bună.”
-FrontPageMagazine.com
CONSIMŢĂMÂNTUL DE A UCIDE
„Un Rambo perfect adaptat la războiul împotriva terorismului.”
-The Washington Times

„Cititorii se vor ridica în picioare şi vor aclama....O lectură rapidă şi furioasă.”
-Publishers Weekly
ZIUA MEMORIEI
„Flynn şi-a făcut temele în materie militară şi de securitate. . . . Detaliat şi convingător.”
-The Washington Post
„Fiecare american ar trebui să citească această carte.”
-Bill O'Reilly
PUTEREA EXECUTIVĂ
„Un thriller geopolitic care cutreieră lumea şi care frige cu informaţii din interior, muşchi militari şi secrete CIA.”
-Dan Brown, autorul bestsellerului nr. 1 Codul lui Da Vinci
„Un complot ingenios şi plin de violenţă.... Complex şi interesant.”
-Star Tribune (Minneapolis, MN)
SEPARAREA PUTERII
„O intrigă ascuţită... cu acţiune şi suspans non-stop.”
-Publishers Weekly
„Flynn [este] un maestru al thrillerului politic/de spionaj.”
-Deseret News (Salt Lake City)
A TREIA OPŢIUNE
„[Un] thriller cu ţintă mortală. ...Se mişcă cu viteza unei rachete Stinger.”
-People
„Un roman sângeros şi plin de curaj din şcoala lui Robert Ludlum de scrieri de thriller.”
-Rocky Mountain News (Denver)
TRANSFERUL DE PUTERE
„Complex, înfricoşător şi satisfăcător.”
-The Plain Dealer (Cleveland)
„Ţineţi-vă bine . . . Ritm rapid . . . . înfiorător . . . . grozav.”
-The Florida Times-Union
LIMITE DE TERMEN
„O lectură captivantă.”
-Larry King, USA Today
„Un roller-coaster, un thriller pe muchie de cuţit....”
-Star Tribune (Minneapolis, MN)

DE ASEMENEA, DE VINCE FLYNN
Protejaţi şi apăraţi
Act de trădare Ziua Memoriei
Puterea executivă
Separarea puterilor
A treia opţiune
Transferul de putere
Limitele mandatului

Atria Books
O divizie a Simon & Schuster, Inc.
1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020
www.SimonandSchuster.com

Această carte este o lucrare de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi incidentele fie sunt produsul imaginaţiei autorului, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu evenimente sau locuri reale sau cu persoane vii sau moarte este în întregime întâmplătoare.
Drepturi de autor © 2005 de Vince Flynn
Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce această carte sau părţi din ea sub orice formă.
Pentru informaţii, adresaţi-vă la Atria Books Subsidiary Rights Department, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020
ATRIA şi colophon sunt mărci înregistrate ale Simon & Schuster, Inc.
Biblioteca Congresului Catalogare în date de publicare
ISBN-13: 978-1-4165-6028-9
ISBN-10: 1-4165-6028-9
eISBN-13: 978-1-41652-409-0

Pentru fraţii şi surorile mele – Daniel, Patrick, Sheila, Kelly, Kevin şi Timothy ...
şi
în memoria iubitoare a lui Lucie Flynn, al cărei zâmbet, dragoste şi har trăiesc în Lauren, Connor şi Jack.

Vă mulţumim că aţi cumpărat această carte electronică Atria.
Înscrieţi-vă la buletinul nostru informativ şi primiţi oferte speciale, acces la conţinut bonus şi informaţii despre cele mai recente lansări şi alte cărţi electronice excelente de la Atria şi Simon & Schuster.
sau vizitaţi-ne online pentru a vă înscrie la
eBookNews.SimonandSchuster.com

Cuprins

Recunoştinţe
Preludiu
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24

Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55
Capitolul 56
Capitolul 57
Capitolul 58
Capitolul 59
Capitolul 60
Capitolul 61
Capitolul 62
Capitolul 63
Capitolul 64
Capitolul 65
Capitolul 66
Capitolul 67
Capitolul 68
Capitolul 69
Capitolul 70
Capitolul 71
Capitolul 72
Capitolul 73
Capitolul 74
Capitolul 75

Capitolul 76
Capitolul 77
Capitolul 78
Capitolul 79
Capitolul 80
Capitolul 81
Epilog
Previzualizare: Protejaţi şi apăraţi
Despre autor
Despre cărţile lui Emily Bestler
Despre Atria Books
Întrebaţi la Atria

Recunoştinţe

Pentru Emily Bestler şi Sloan Harris, editorul şi agentul meu, nu-mi vine să cred că au trecut şapte cărţi. Vă mulţumesc din nou pentru toate îndrumările voastre. Editorilor mei, Judith Curr şi Louise Burke, încă o dată, aţi făcut o treabă excelentă. Lui Jack Romanos, Carolyn Reidy şi restului familiei Simon & Schuster, vă mulţumesc pentru toată munca şi sprijinul vostru. Publicişti lor mei, David Brown şi Hillary Schupf, vă apreciez cu adevărat eforturile depuse într-o muncă foarte dificilă. Lui Sarah Branham, Jodi Lipper şi Katherine Cluverius, vă mulţumesc pentru că v-aţi asigurat că lucrurile decurg atât de bine. Tanyei Lopez şi lui Alan Rautbort de la ICM, vă mulţumesc pentru toată diligenţa voastră pe frontul TV. Una dintre cele mai bune părţi ale muncii mele este cercetarea. Este ceea ce alimentează flacăra creativităţii. De-a lungul drumului am ocazia să cunosc o mulţime de oameni interesanţi, iar destul de mulţi dintre ei lucrează pentru CIA. În fruntea listei se află Rob Richer. Bărbaţii şi femeile de la Direcţia de Operaţiuni au o sarcină aproape imposibilă, dar o fac cu stoicism în timp ce suportă critici imense din partea unor oameni care aproape niciodată nu au toate datele. Succesele lor sunt ţinute secrete, dar eşecurile lor ajung pe prima pagină a fiecărui ziar şi în fruntea tuturor emisiunilor de ştiri. Vă admir angajamentul şi sacrificiul şi vă sunt recunoscător pentru tot ceea ce faceţi.
Sergentului Larry Rogers din cadrul Departamentului de Poliţie din St. Paul, vă mulţumesc că v-aţi făcut timp să răspundeţi la întrebările mele de doi bani despre explozibili. Pentru Eric Prince şi restul oamenilor de la Black Water, aveţi respectul şi aprecierea mea pentru misiunea dificilă pe care o îndepliniţi. Pentru Mary Matalin – nu ştiu de unde să încep. Aşa cum îi place soţiei mele să spună: „Eşti un star rock”. Lui Tom Barnard, care, pe lângă faptul că mă face să râd, mă face să gândesc. Apreciez că m-ai ajutat cu câteva dintre cele mai fine puncte din carte. Senatorului Norm Coleman, pentru serviciul său public şi nu numai.
Lui Paul Evancoe, un luptător de top şi un om bun. Lui Chase Brandon, pentru discuţiile noastre lunare. Lui Joel Surnow, Bob Cochran şi Howard Gordan, pentru că m-au lăsat să mă uit în spatele cortinei din serialul meu preferat, 24. Pentru echipa El Cantinero, care face ca întotdeauna călătoriile mele la New York să fie atât de distractive. Pentru toţi prietenii mei de la Apple Store din Edina. Vă mulţumesc că îmi ţineţi calculatorul în funcţiune. Lui Carl Pohlad, încă o dată, pentru generozitatea şi prietenia sa. Mătuşii mele Maureen, pentru că m-a ajutat cu unele dintre traducerile din carte. Dacă există greşeli, acestea sunt ale mele. În cele din urmă, soţiei mele fenomenale, Lysa. Nimic din toate acestea nu ar fi la fel de distractiv fără tine.

Preludiu

Să ucizi un om este un lucru relativ uşor – mai ales pentru un om obişnuit şi nesperat. Să ucizi un om ca Mitch Rapp, însă, ar fi o cu totul altă treabă. Ar fi nevoie de multă planificare şi de un asasin foarte talentat, sau mai degrabă de o echipă, care să fie suficient de curajoasă sau suficient de nebună pentru a accepta misiunea. De fapt, orice om sănătos la cap ar fi avut, prin definiţie, bunul simţ de a renunţa. Asasinii ar trebui să îl prindă pe Rapp cu garda jos pentru a se apropia suficient de mult încât să îl termine odată pentru totdeauna. Raportul preliminar asupra vigilenţei sale nu arăta bine. Americanul era fie hiperalert, fie nebuneşte de paranoic. Fiecare detaliu al planului lor trebuia să se potrivească perfect şi, chiar şi aşa, ar fi avut nevoie de puţin noroc. Calculaseră că şansele lor de reuşită erau probabil de şaptezeci la sută în cel mai bun caz. De aceea aveau nevoie de o negare totală. Dacă oricine ar fi trimis nu reuşea, Rapp ar fi venit să îi caute, în ciuda poziţiilor lor de mare putere, şi nu aveau nicio intenţie de a-şi petrece restul vieţii cu un om ca Mitch Rapp care să îi vâneze.

1

LANGLEY, VIRGINIA

Rapp se afla în faţa biroului şefului său. I se oferise un scaun, dar îl refuzase. Soarele era la apus, se făcuse târziu, ar fi preferat să fie acasă cu soţia sa, dar voia să se ocupe de acest lucru. Dosarul avea o grosime de un centimetru. Îl enervase la culme. Nu exista o altă modalitate de a-l descrie. Voia să dispară. De pe biroul lui ca să poată trece la altceva. Ceva mai important şi, probabil, mai enervant, dar deocamdată voia pur şi simplu să facă să dispară această problemă.

Speranţa lui era ca Kennedy să citească pur şi simplu rezumatul şi să i-l înmâneze înapoi. Dar nu aşa îi plăcea să facă lucrurile. Nu deveneai prima femeie director al CIA făcând economii. Avea o memorie fotografică şi o minte hiperanalitică. Era ca unul dintre acele computere mainframe de înaltă performanţă care stau în subsolul marilor companii de asigurări, care analizează datele, discernând tendinţe, riscuri şi un miliard de alte lucruri. Înţelegerea de către Kennedy a situaţiei generale era de neegalat. Ea era depozitarul tuturor informaţiilor, inclusiv, şi mai ales, a celor care nu puteau fi făcute publice. Cum ar fi dosarul care se afla chiar acum pe biroul ei.

O privea cum răsfoia paginile cu mare viteză, iar apoi dădea înapoi pentru a verifica anumite neconcordanţe care nu avea nicio îndoială că existau. Întocmirea acestor rapoarte nu era specialitatea lui. Setul său de abilităţi avea mai mult de-a face cu celălalt capăt al afacerii lor. Erau momente în care îi citea munca cu pixul în mână. Făcea corecturi şi îşi nota pe margini, dar nu acum. Acest dosar anume se putea dovedi a fi toxic, genul de lucru care ar fi distrus cariere precum o tornadă care se îndrepta spre un parc de rulote. Kennedy ştia că atunci când venea în biroul ei, fie dimineaţa devreme, fie târziu, şi refuza să se aşeze, era o idee bună să păstreze capacul la stilou. Ea ştia ce voia el, aşa că îşi continua să citească şi nu spunea nimic.

Kennedy dorea o revizuire finală în astfel de cazuri. Rapp nu era atât de sigur că era o idee bună, dar ea avea o mai bună înţelegere a tabloului general decât el. Ea era şefa şi, în cele din urmă, era vorba de gâtul ei drăguţ pe butuc. Dacă se trăgea cuiul, Rapp ar fi sărit pe grenadă fără ezitare, dar vulturii de pe Deal ar fi vrut şi ei pielea ei. Rapp o respecta, ceea ce nu era puţin lucru. Era un singuratic. Fusese antrenat să opereze independent, să supravieţuiască pe teren de unul singur timp de luni de zile. Pentru unii oameni, acest tip de muncă ar fi fost enervant. Pentru Rapp era Valhalla. Fără hârtii, fără nimeni care să se uite peste umărul lui. Nici un birocrat cu aversiune la risc care să-i evalueze fiecare mişcare. Autonomie completă. Ei îl creaseră şi acum trebuiau să se ocupe de el.

Tipilor ca Rapp nu le era bine să primească ordine decât dacă veneau de la cineva pe care îl respectau cu adevărat. Din fericire, Kennedy avea acest respect şi avea puterea de a face lucrurile să se întâmple sau, ca în acest caz, pur şi simplu să se uite în altă parte în timp ce el se ocupa de lucruri. Asta era tot ce-şi dorea Rapp. Ceea ce prefera, de fapt. Nu avea nevoie ca ea să semneze sau să-i dea undă verde. Avea nevoie doar să-i dea dosarul înapoi, să-i spună noapte bună şi asta ar fi fost tot. Sau începutul, în funcţie de cum voiai să priveşti lucrurile.

Rapp avea activele la locul lor. Putea să li se alăture dimineaţa şi să termine în douăsprezece ore sau mai puţin, dacă nu existau surprize, iar în cazul acesta nu ar fi existat. Tipul ăsta era un cretin de cea mai înaltă clasă. Nu va şti niciodată ce l-a lovit. Problema era agitaţia pe care o putea crea. Urmările. Personal, lui Rapp nu-i păsa mai puţin, dar ştia că dacă Kennedy ezita, acesta ar fi fost motivul.
Kennedy închise dosarul şi îşi scoase ochelarii de citit. Îi lăsă pe birou şi începu să-şi frece ochii. Rapp a privit-o. O cunoştea bine. La fel de bine cum nu cunoştea pe nimeni. Frecarea ochilor nu era un semn bun. Asta însemna că o durea capul şi, după toate probabilităţile, disconfortul se datora mormanului de rahat pe care tocmai îl aruncase pe biroul ei.
„Lasă-mă să ghicesc", a spus ea privindu-l cu ochii obosiţi, „vrei să-l elimini."
Rapp a dat din cap.
„De ce soluţia ta implică întotdeauna uciderea cuiva?".
Rapp a ridicat din umeri. „Are tendinţa de a fi mai permanentă în acest fel."
Directorul CIA părea dezamăgit. A clătinat din cap şi şi-a pus mâna pe dosarul închis.
„Ce vrei să spun, Irene? Eu nu mă ocup de reabilitare. Tipul ăsta a avut şansa lui. Francezii l-au ţinut închis aproape doi ani. A ieşit de şase luni şi deja s-a întors la aceleaşi trucuri vechi."
„Te-ai deranjat să te gândeşti la consecinţe?"
„Nu e chiar punctul meu forte?"
Ea l-a privit cu privirea.
„Am vorbit deja cu colegii noştri francezi. Sunt la fel de supăraţi ca şi noi. De vină sunt politicienii lor blestemaţi şi judecătorul ăla tâmpit care l-a lăsat pe idiot să plece."
Kennedy nu a putut nega faptul. Vorbise îndelung cu omologul ei din Franţa despre acest individ şi despre alţi câţiva, iar acesta nu era mulţumit de decizia ţării sale de a-l elibera pe clericul islamic radical. Nici celor de la antiterorism din Franţa nu le plăcea mai mult decât ei.
„Acest individ este o entitate cunoscută", a spus Kennedy. „Presa a scris despre el. Au acoperit eliberarea lui. Dacă va apărea mort, vor sări pe el."
„Lasă-i să sară. Va dura o zi sau două... poate cel mult o săptămână, apoi vor trece la altceva. În plus... va servi ca un mesaj bun pentru toţi idioţii ăştia care cred că pot opera în Vest fără teamă."
Ea s-a uitat înapoi la el, ochii ei nu dezvăluiau nimic. „Cum rămâne cu preşedintele? Va dori să ştie dacă am avut vreun amestec în asta."
Rapp a ridicat din umeri. „Spune-i că nu ştii nimic despre asta."
Kennedy s-a încruntat. „Nu-mi place să-l mint."
„Atunci spune-i să mă întrebe pe mine despre asta. Îşi va face o idee şi va renunţa. Ştie cum stă treaba."
Kennedy s-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a încrucişat picioarele. S-a uitat la peretele îndepărtat şi a spus, mai mult pentru ea însăşi decât pentru Rapp: „Este un cleric."
„Este un bătăuş radical care perverteşte Coranul pentru propriile nevoi sadice. Strânge bani pentru grupările teroriste, recrutează tineri impresionabili pentru a deveni atentatori sinucigaşi cu bombă, şi o face chiar în curtea noastră."
„Şi asta este o altă problemă. Cum credeţi că vor reacţiona canadienii la asta?".
„În public... sunt sigur că unii dintre ei vor fi supăraţi, dar în privat vor dori să ne dea o medalie. Am vorbit deja cu Poliţia Călare şi cu Serviciul de Informaţii de Securitate... ar vrea să-l poată deporta pe idiot, dar procurorul lor general este foarte hotărât să demonstreze că este domnul PC. Avem chiar şi o interceptare în care doi tipi de la SIS vorbesc despre cum ar putea să-l facă pe tip să dispară."
„Doar nu vorbeşti serios?"
„Normal că da. Coleman şi echipa lui au interceptat-o săptămâna asta."
Kennedy l-a studiat. „Nu mă îndoiesc că colegii noştri vor aplauda în particular moartea acestui om, dar asta tot nu rezolvă problema repercusiunilor politice."
Rapp nu voia să se implice în chestiunea politică. Ar fi pierdut dacă acolo ar fi ajuns să ajungă.
„Ascultaţi... este destul de rău când aceşti psihopaţi religioşi îşi fac treaba în Arabia Saudită şi Pakistan, dar cu siguranţă nu putem lăsa să se întâmple asta aici, în America de Nord. Ca să fiu sincer cu voi, sper ca presa să se ocupe de asta... şi sper ca restul acestor fanatici să primească mesajul clar şi răspicat că ne

jucăm pentru totdeauna. Irene, suntem în mijlocul unui război nenorocit şi trebuie să începem să ne comportăm ca atare."
Nu i-a plăcut, dar a fost de acord. Cu un ton resemnat, a întrebat: „Cum ai de gând să faci asta?".
„Echipa lui Coleman este pe poziţii de şase zile şi îl supraveghează. Tipul ăsta funcţionează ca un ceasornic. Nu are de ce să-şi facă griji în privinţa securităţii reale. Putem fie să ne apropiem şi să-l pocnim pe stradă, caz în care s-ar putea să fim nevoiţi să lovim pe oricine este cu el, fie să-l eliminăm cu o puşcă cu amortizor de la un bloc sau două. Eu prefer să trag cu puşca. Cu tipul potrivit, şansele sunt la fel de bune şi sunt mai puţine dezavantaje."
Degetul ei arătător a trasat o cifră în dosar şi a întrebat: „Poţi să-l faci să dispară?".
„Cu suficient timp, bani şi forţă de muncă pot face orice, dar de ce să complicăm lucrurile?".
„Impactul va fi semnificativ redus dacă presa nu are un cadavru de fotografiat."
„Nu pot face promisiuni, dar voi analiza această posibilitate."
Kennedy a început să dea încet din cap. „În regulă. Regula numărul unu, Mitch, nu te lăsa prins."
„Se înţelege de la sine. Sunt foarte preocupat de autoconservare."
„Ştiu... tot ce vreau să spun este că dacă poţi găsi o modalitate ca el să nu fie găsit niciodată, ar putea fi de ajutor."
„Am înţeles." Rapp s-a întins şi a apucat dosarul. „Altceva?"
„Da. Când te întorci, vreau să te întâlneşti cu cineva. Două persoane, de fapt."
„Cine?"
Ea a clătinat din cap. „Când te întorci, Mitch. Între timp, ai acordul meu. Fă să se întâmple şi sună-mă imediat ce termini."

2

MECCA, ARABIA SAUDITĂ
Vreau ca un om să fie ucis".
Cuvintele au fost rostite prea tare, în faţa a mult prea mulţi oameni şi într-un cadru în care nu se mai auzise o discuţie atât de sinceră de zeci de ani. Douăzeci şi opt de bărbaţi, inclusiv gărzile de corp, stăteau în picioare sau jos în sala de recepţie opulentă a palatului prinţului Muhammad bin Rashid din Mecca. Rashid era ministrul saudit pentru afaceri islamice, o poziţie foarte importantă în regat. Palatul era locul în care îi plăcea să îşi ţină majlis-ul săptămânal, sau audienţa, în tradiţia şeicilor din deşert. Unii veneau pentru a cere favoruri, mulţi alţii veneau doar pentru a sta aproape de prinţ şi, fără îndoială, erau câţiva care veneau să spioneze în numele fratelui vitreg al lui Rashid, regele Abdullah.
Odată cu rostirea acestei cereri directe, orice pretenţie de ascultare discretă, care în mod normal era o formă de artă la aceste audienţe săptămânale, a fost abandonată. Capetele s-au rotit în direcţia prinţului în timp ce cuvintele atârnau pe buze pe jumătate rostite.
Prinţul Muhammad bin Rashid nu şi-a ridicat privirea, dar a putut simţi privirea colectivă a bărbaţilor din jurul său. Nu simţise decât un scurt disconfort la cererea neruşinată a prietenului său, şi nu pentru că implica uciderea. Rashid se aşteptase la asta. De ceva vreme îi furnizase prietenului său informaţiile care aveau să incite această rugăminte disperată. În realitate, singurul lucru care îl enerva era faptul că vechiul său prieten ar fi atât de nesăbuit încât să rostească un asemenea lucru în faţa atâtor oameni în care nu putea avea încredere. Regatul devenise un loc foarte periculos, chiar şi pentru un om atât de puternic ca Muhammad bin Rashid.
Rashid a strâns mâna bărbatului îngenuncheat şi şi-a analizat cu atenţie răspunsul. Cererea şi ceea ce a fost spus în continuare aveau să se repete în tot Regatul şi, probabil, dincolo de el până la apusul soarelui. Exista o diviziune în Casa de Saud. Frate împotriva fratelui, iar Rashid ştia că trebuia să fie foarte atent. Membrii familiei regale fuseseră deja ucişi şi mulţi alţii aveau să moară înainte de a se termina. Principalul său adversar era regele însuşi, un conducător slab îngenuncheat care prea des îi asculta pe americani.

Rezistând tendinţei sale culturale spre bravadă, el i-a reproşat: „Nu trebuie să vorbeşti despre astfel de lucruri, Saeed. Ştiu că pierderea fiului tău a fost dificilă, dar trebuie să-ţi aminteşti că Allah este puternic, iar răzbunarea este a Lui”.
Bărbatul a replicat furios: „Dar noi suntem instrumente ale lui Allah, iar eu îmi cer propria răzbunare. Este dreptul meu.”
Prinţul şi-a ridicat privirea de la faţa îndurerată a vechiului său prieten, care îngenunchea în faţa lui, şi a făcut un gest către ajutoarele sale să elibereze încăperea. Apoi a întins mâna şi a atins genunchiul unui bărbat care stătea în dreapta sa, făcându-i semn să rămână.
După ce camera a fost eliberată, prinţul s-a uitat sever la prietenul său şi a spus: „Îmi pui la picioare o cerere foarte serioasă”.
Lacrimile au curs în ochii lui Saeed Ahmed Abdullah. „Necredincioşii mi-au ucis fiul. A fost un băiat bun”. Şi-a întors faţa chinuită către bărbatul pe care Rashid îl rugase să rămână: Şeicul Ahmed al-Ghamdi, liderul spiritual al Marii Moschei din Mecca. „Fiul meu era un credincios adevărat care a răspuns chemării la jihad. A sacrificat totul, în timp ce mulţi alţii nu fac nimic”. Saeed a privit în jurul sălii mari, sperând să îşi îndrepte o parte din furie către clasa privilegiată care vorbea cu curaj, arunca cu bani, dar nu dădea sângele lor. Fusese atât de cufundat în propria durere încât nici măcar nu observase că plecaseră cu toţii.
Şeicul Ahmed a dat din cap cu bunăvoinţă. „Waheed a fost un războinic curajos.”
„Foarte curajos.” Saeed se uită înapoi la vechiul său prieten. „Ne cunoaştem de mult timp. Am fost vreodată un om nerezonabil? Te-am împovărat vreodată cu cereri banale?”
Rashid a clătinat din cap.
„Nu m-aş fi aflat acum aici, cerându-ţi asta, dacă laşii din Riad ar fi onorat simpla mea cerere şi i-ar fi înfruntat pe americani. Tot ce am cerut a fost trupul celui mai mic copil al meu, pentru a-i putea oferi o înmormântare adecvată. În schimb, mi s-a spus că a fost profanat de Mitch Rapp pentru a-l exclude în mod intenţionat din paradis. Ce vă aşteptaţi să fac eu?”
Rashid a suspinat şi a spus: „Ce îmi ceri?”.
„Vreau să ucizi un om pentru mine. Nu este mai complicat de atât. Ochi pentru ochi.”
Şi-a studiat prietenul cu prudenţă. „Nu este o cerere măruntă.”
„Aş face-o eu însumi”, a spus Saeed cu nerăbdare, „dar eu sunt naiv în astfel de lucruri, pe când tu, vechiul meu prieten, ai multe contacte în lumea spionajului.”
Timp de opt ani, Rashid fusese ministrul de Interne al Arabiei Saudite, care supraveghea poliţia şi serviciile de informaţii. Apoi, după 11 septembrie 2001, a fost demis în mod ruşinos de către fratele său vitreg, prinţul moştenitor, care cedase la presiunile americanilor. Da, Rashid avea contactele necesare. De fapt, avea în minte exact persoana potrivită pentru această funcţie. „Cine este acest om pe care vreţi să-l ucideţi?”
„Numele lui este Rapp... Mitch Rapp.”
Prinţul şi-a ascuns bucuria. Rashid plănuia acest moment de luni de zile. Începuse când prietenul său îi ceruse să afle ce se întâmplase cu fiul său, care părăsise regatul pentru a lupta în Afganistan. Rashid îşi folosise sursele din comunitatea de informaţii şi descoperise mult mai multe decât dezvăluise vreodată. Încet, i-a dat vechiului său prieten informaţiile pe care ştia că îl vor determina să ceară nimic altceva decât răzbunare.
„Saeed, ştii ce-mi ceri?” Prinţul a vorbit cu o voce bine exersată şi cumplită. „Ai vreo idee cine este acest Mitch Rapp?”.
„Este un asasin, este un necredincios şi este omul responsabil pentru moartea şi desfrâul fiului meu. Asta e tot ce trebuie să ştiu.”
„Trebuie să vă avertizez”, a spus Rashid foarte deliberat, „acest Mitch Rapp este un om extrem de periculos. Se zvoneşte că este favoritul preşedintelui american şi al regelui, de asemenea.”
„Este un necredincios”, a repetat tatăl îndurerat în timp ce se întorcea spre omul religios. „Ţi-am ascultat predicile. Nu suntem oare într-un război pentru supravieţuirea islamului? Nu ne-aţi spus să luăm armele împotriva necredincioşilor?”

Puţinul chip care se putea vedea prin barba groasă şi cenuşie nu a arătat nimic. Şeicul a închis pur şi simplu ochii şi a dat din cap.
Saeed s-a uitat înapoi la prinţ, vechiul său prieten. „Nu sunt un politician sau un om de stat, nici un om al lui Dumnezeu. Sunt un om de afaceri. Nu mă aştept ca niciunul dintre voi să susţină în public sau în privat ceea ce voi face. Tot ce îţi cer, Rashid, este să mă îndrumi în direcţia cea bună. Dă-mi un nume şi mă voi ocupa eu de restul."
Cu excepţia declaraţiei publice a lui Saeed, Rashid nu putea fi mai mulţumit de modul în care decurgeau lucrurile. Prezisese aproape perfect răspunsul prietenului său. Stătea stingherit, fără să vrea să pară prea nerăbdător. „Saeed, ştiu un om care este foarte priceput în ceea ce îmi ceri. Este extrem de scump, dar, cunoscându-te atât de bine ca mine, mă îndoiesc că asta va fi o problemă."
Saeed a dat energic din cap. Făcuse cu uşurinţă miliarde de dolari, mai întâi instalând linii telefonice şi electrice în jurul regatului şi în alte ţări din regiune, iar acum instalând mii de kilometri de cablu de fibră optică.
„Îl voi trimite să vă vadă, dar nu trebuie să faceţi nicio menţiune despre întâlnirea noastră de astăzi aici, nici lui, nici altcuiva. Îţi împărtăşesc furia şi îţi doresc succes, dar trebuie să-mi dai cuvântul tău, ca cel mai vechi prieten al meu, că nu vei vorbi niciodată nimănui despre rolul meu în această situaţie. Regatul este un loc foarte periculos în aceste zile şi există fraţi de-ai mei care nu ar fi la fel de înţelegători cu situaţia ta ca mine." Referirea lui Rashid la guvernul pro-american al Arabiei Saudite era evidentă.
Saeed a rânjit. „Sunt multe lucruri pe care aş vrea să le spun, dar, aşa cum ai spus, Regatul este un loc foarte periculos în aceste zile. Aveţi cuvântul meu. Nu voi vorbi despre acest lucru cu nimeni. Nici măcar omului pe care îl trimiteţi."
„Bine", a zâmbit Rashid. S-a ridicat şi şi-a ajutat prietenul să se ridice în picioare. Cei doi au început să traverseze încăperea cavernoasă, lăsându-l pe cleric să stea singur. „Pentru că, prietene, dacă reuşeşti să-l ucizi pe domnul Rapp, iar americanii află că tu ai fost în spatele acestui lucru, regele îţi va tăia capul. Dacă nu reuşeşti, iar domnul Rapp află că tu ai fost în spatele acestui lucru... te va vizita pe tine şi pe familia ta cu mai multă durere decât îţi poţi imagina."
Saeed a dat din cap. „Cum îl voi recunoaşte pe omul pe care îl vei trimite?".
„Este un german. Nu va fi nici o confuzie. Este infinit de capabil. Spune-i doar ce vrei, iar el se va ocupa de restul."

3

MONTREAL, CANADA
Rapp a sosit în dimineaţa următoare cu un avion de execuţie Falcon 2000 închiriat prin intermediul unei companii-paravan din Virginia. Pilot certificat, Rapp era copilotul interimar al zborului şi era îmbrăcat corespunzător. Cu uniforma şi un paşaport bine folosit, dar fals, a trecut cu uşurinţă de o inspecţie vamală superficială la aeroportul privat şi a luat un taxi până la hotelul unde era cazată echipa. Era sâmbătă dimineaţa. A şaptea zi a echipei. Erau patru, inclusiv Coleman. Istoria lor cu Rapp dura de un deceniu şi jumătate. Fiecare ştia cum acţionau ceilalţi şi toţi aveau încredere unii în alţii, ceea ce, în domeniul lor de activitate, nu era puţin lucru.
Coleman îl aştepta în camera de hotel, gata să-l pună la curent cu situaţia tactică. Ceilalţi trei bărbaţi erau afară, urmărind ţinta. Fostul SEAL era cu aproximativ un centimetru mai scund decât Rapp. În mod normal, îşi ţinea părul blond tuns scurt, dar îl lăsase să crească, aşa că îi ieşea peste vârful urechilor şi îi atingea gulerul cămăşii la spate. Avea o undă cu o uşoară buclă. Era slab şi atletic, dar avea un aer relaxat care putea fi foarte înşelător. Încrezător în abilităţile sale, nu mai simţea nevoia să demonstreze nimic. Făcuse de toate, supravieţuise unor lucruri foarte urâte şi trăise pentru a-şi ţine gura închisă. Acesta era modul de lucru al SEAL-urilor. Puteau să schimbe poveşti de război între ei sau cu alţi operatori, dar nu mai departe de atât. Erau o frăţie strânsă – una căreia nu-i plăceau lăudăroşii.
Rapp şi-a aşezat geanta de zbor pe un pat şi s-a uitat la harta întinsă pe celălalt.

„Aici e hotelul, aici e moscheea” – Coleman a arătat cu degetul spre un loc şi apoi spre celălalt – „şi aici e apartamentul lui”.
Rapp a privit harta centrului oraşului Montreal şi a cartierelor din jur. „Cât timp îi ia să meargă pe jos de la moschee până la apartament?”.
„Îi ia în medie cinci minute şi douăzeci şi trei de secunde. Cel mai rapid timp este de patru minute şi optsprezece secunde. A întârziat la rugăciune şi se grăbea. Cel mai lung timp a fost puţin peste zece minute. S-a oprit să vorbească cu cineva pe drum.”
„Vreun semn de supraveghere din partea poliţiei sau a serviciilor de informaţii?”
„Nimic.”
Rapp s-a încruntat. „Asta e ciudat.”
„Aşa am crezut şi eu la început, dar apoi am ajuns să mă gândesc că poate au pe cineva în interior.”
„Un tovarăş de închinare?”
„Da.” Coleman a arătat spre o fotografie de supraveghere a moscheii, de opt pe zece centimetri pe zece. „Am prins nişte discuţii. Nu toată lumea este de acord cu interpretarea lui radicală a Coranului.”
Sprânceana dreaptă a lui Rapp s-a ridicat în sus, surprinsă. „Aţi pus microfoane în moschee?”.
„Nu. Am reuşit să monitorizăm credincioşii în timp ce vin şi pleacă folosind microfoane parabolice. Am prins câţiva băieţi mai în vârstă ieri, după ce Khalil şi-a ţinut predica de vineri după-amiază. Ei cred că el este un cancer în comunitatea lor. O influenţă negativă asupra copiilor. Le umple capul cu toate aceste discuţii despre jihad şi martiriu.”
Acest lucru nu l-a surprins pe Rapp. Majoritatea covârşitoare a musulmanilor nu era de acord cu ceea ce făceau aceşti terorişti în numele lui Allah. Rapp îşi dorea doar ca aceştia să fie mai vocali în această privinţă.
„Altceva?”
„Da. E un adevărat ticălos pios, ăsta. Am intrat în apartamentul lui ieri, în timpul predicii de după-amiază. Toată clădirea se goleşte, aşa că ne-am gândit că e destul de sigur. Ne-am uitat la computerul lui.”
Coleman a scos un stick de memorie din buzunar. „Ţi-am copiat hard disk-ul lui.”
Rapp a zâmbit şi l-a luat. „Mulţumesc.”
„Este plin de pornografie.”
„Nu se poate?”
„Foarte serios. O mulţime de chestii foarte perverse. Mai ales bondage.”
Rapp a studiat stick-ul de memorie. „Nu ştii niciodată cu idioţii ăştia, nu-i aşa?”
„Nu, dar nu mă surprinde deloc.”
„Da, presupun că ai dreptate. Cu toţii fug de ceva. Ce altceva?”
„Cel mai bun loc pentru a-l lovi este, evident, între moschee şi apartament. Cinci drumuri dus-întors pe zi. Înainte de răsăritul soarelui, imediat după prânz, după-amiaza târziu, imediat după apusul soarelui, şi apoi preferatul meu... călătoria lui de la ora zece.”
„De ce nu dimineaţa devreme?”
„Ar funcţiona”, a spus Coleman, „dar chemarea la rugăciune la răsăritul soarelui are o prezenţă dublă faţă de cea de seară. Când se îndreaptă spre casă este aproape ora unsprezece, iar străzile sunt goale.”
„Merge singur?” a întrebat Rapp, care încă nu credea în raportul de informaţii pe care îl primise la începutul săptămânii.
„Da.”
Tipul ăsta era un adevărat imbecil, dar destul de tipic când te uitai la primii lui ani. Khalil Muhammad, egiptean prin naştere, crescuse în ghearele unei ramuri a Frăţiei Musulmane, îndoctrinat în brandul strict şi inflexibil al islamului perpetuat şi finanţat de wahhabii din Arabia Saudită. La vârsta de cincisprezece ani, el şi un grup de colegi au ucis cu pietre un reporter care a scris un articol critic la adresa madrasei pe care o frecventau. Şcoala religioasă pe care o frecventa a trimis fiecare dintre absolvenţii săi să lupte în războiul din Afganistan împotriva sovieticilor. Se zvonea că mulţi dintre ei fuseseră trimişi împotriva voinţei lor.
În timp ce ceilalţi au fost judecaţi pentru lapidare, Khalil a fugit în Arabia Saudită, unde a primit mai multă instruire religioasă din partea wahhabiştilor. La vârsta de 20 de ani, şi-a finalizat studiile şi a

devenit imam. La 26 de ani a emigrat în Canada cu scopul expres de a construi o nouă moschee şi de a răspândi credinţa wahhabită în America de Nord. Moscheea sa s-a dezvoltat rapid şi, drept recompensă, a primit finanţare pentru a construi o a doua moschee în Franţa.
În cea mai mare parte a timpului, plecările şi venirile lui Khalil au trecut neobservate. Până la 11 septembrie 2001. După aceea, totul s-a schimbat. Când Khalil a fost în cele din urmă arestat de către francezi, a fost din cauza implicării sale într-un complot pentru a pune în practică un atentat cu bombă în Paris, în stilul Madridului. El recrutase şase tineri, niciunul dintre ei nu avea mai mult de 17 ani, pentru a acţiona ca martiri. Khalil le promisese mari recompense în paradis. Vor fi purificaţi şi înălţaţi. Vor fi amintiţi ca eroi, iar familiile lor vor fi îngrijite şi vor primi un mare respect. Recruţii lui vor face toată munca grea. Khalil va rămâne în umbră. Ar fi funcţionat, dar CIA era deja pe urmele lui Khalil. Hackerii de la Langley treceau prin firewall-uri cât de repede puteau, în încercarea de a urmări banii pe care saudiţii îi trimiteau în străinătate. Au dat peste Khalil şi au alertat DST-ul francez.
Când autorităţile au făcut o percheziţie în apartamentul său, nu au găsit nimic incriminator. Dar câinii care au participat la raid au părut neobişnuit de interesaţi de un apartament separat, aflat în capătul holului. Au spart uşa şi au găsit veste sinucigaşe şi suficient explozibil pentru a nivela clădirea. Khalil a mers la închisoare împreună cu cei şase băieţi. Cu toţii şi-au ţinut gura şi au stat acolo mai bine de un an, în timp ce serviciile de informaţii încercau să-şi dea seama cât de multe puteau spune poliţiei fără a divulga bijuteriile familiei. În momentul în care cazul a ajuns în faţa unui judecător, relaţiile franco-americane erau aproape la cel mai scăzut nivel din toate timpurile. Judecătorul a fost îngrozit de lipsa de dovezi concrete prezentate de stat. În cazul lui Khalil, nu fusese comisă nicio infracţiune. Era un om religios care nu era vinovat decât de asocierea cu câteva mere stricate. Judecătorul a ordonat eliberarea sa imediată. Cei şase băieţi au fost acuzaţi de posesie de materiale periculoase şi au primit o sentinţă mizeră. Khalil a fost trimis înapoi în Canada. În decurs de o săptămână s-a întors în moscheea sa, chemându-i pe tineri la jihad şi denunţând chiar autorităţile care i-au protejat dreptul de a face acest lucru. Judecătorul francez îi insuflase un fals sentiment de invincibilitate.
În realitate, Rapp avea probleme mai mari de care să se îngrijoreze, dar tipul ăsta îi intrase pe sub piele. Cu trei săptămâni mai devreme, în Afganistan, o maşină se izbise de o baricadă în faţa unei instalaţii americane. Când gardienii s-au apropiat, au găsit o piatră pe pedala de acceleraţie şi un băiat semiconştient înlănţuit de volan. Maşina era plină de explozibili care, din fericire, nu au explodat din cauza unui detonator defect. Băiatul a fost eliberat şi, la scurt timp după aceea, a început să-şi spună povestea oricui voia să asculte. El a spus că părinţii săi emigraseră în Canada din Yemen când era copil. Şeicul Khalil Muhammad a aranjat ca el să meargă în Arabia Saudită pentru a urma cursuri de religie, dar la sosirea la Mecca a fost legat, cu căluşul în gură şi lăsat inconştient. Următorul lucru pe care şi-l aminteşte este că a fost scos din maşină de soldaţii americani.
Toate aceste informaţii au fost transmise Serviciului canadian de informaţii de securitate, care, la rândul său, a încercat să îl interogheze pe Khalil în legătură cu răpirea băiatului. Khalil a devenit imediat beligerant şi şi-a implicat avocatul şi Consiliul Musulman din Montreal. Solicitantul general al Canadei, un fricos dacă a existat vreodată unul, a ezitat în faţa spectrului de a fi etichetat drept intolerant şi a tras de lanţul Serviciului de Informaţii. Li s-a spus să stea departe de Khalil şi de moscheea sa. Oamenii dispăreau tot timpul în întreaga lume. Doar pentru că puştiul a fost răpit, nu înseamnă că Khalil a fost implicat în asta.
Rapp nu era atât de încrezător. L-a pus pe Marcus Dumond, cel mai bun hacker al său, să se ocupe de caz şi, în treizeci şi şase de ore, Dumond a găsit tot felul de nereguli în registrele bancare ale lui Khalil. Acesta era încă băgat până la gât în bani wahhabi şi mai trimisese încă doi băieţi în Arabia Saudită pentru instruire religioasă. Până acum nu reuşiseră să verifice dacă băieţii erau într-adevăr la şcoală, dar părinţii confirmaseră că nu mai ştiau nimic despre copiii lor de câteva luni. Li se spusese că va trece probabil un an până când vor primi veşti de la ei din cauza regimului religios strict al şcolii. Rapp a simţit mirosul unui şobolan, iar şobolanul era Khalil Muhammad.
Existau infractori mai răi, cu siguranţă, dar acesta era prea aproape de casă. Prea îndrăzneţ. Cine ştia ce va încerca în continuare dacă va fi lăsat necontrolat? Nu, era mai bine să ne ocupăm de el acum. Să fie un

exemplu. Kennedy voia ca el să dispară, dar Rapp avea o idee şi mai bună. Cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât îi plăcea mai mult.
Rapp s-a îndreptat spre fereastră, s-a uitat la cerul cenuşiu şi a spus: „Bine, iată ce vom face.”

4

Era o seară răcoroasă şi rece, o vreme perfectă pentru plimbări, aşa că asta a făcut Rapp. A vrut să îşi facă sângele să circule. Gulerul hainei sale de piele neagră era ridicat, iar pe cap îi stătea o pălărie uzată de la Montreal Canadiens. Le luase pe amândouă de la un magazin de vechituri, precum şi o pereche de blugi şi cizme de drumeţie. A plătit cu bani gheaţă şi a fost recunoscător că nu existau camere de supraveghere. Jacheta era perfectă, cel puţin în ceea ce priveşte ceea ce căuta. Avea buzunare mari, pătrate şi supradimensionate în faţă. Bune pentru a ţine arme. Fără clapete. Bune pentru extragerea armelor. Avea o ruptură la cusătura de pe umărul stâng, dar nu era nimic. Nu avea de gând să stea la Ritz. Atât moscheea, cât şi apartamentul lui Khalil erau într-o zonă degradată a oraşului. Era păcat că nu putea păstra jacheta, dar existau şanse destul de mari să se păteze cu sânge pe ea. Asta avea să fie o treabă murdară. Când se va termina, tot ce purta va fi aruncat într-un sac de gunoi şi aruncat în râul St. Lawrence.
Rapp îşi ţinea mâinile îndesate în buzunarele supradimensionate şi bărbia în jos. În buzunarul stâng avea un cuţit tactic Rip Cord, iar în buzunarul drept un Glock 26 de 9 mm cu amortizor. A adus ambele arme în ţară, ascunse în fundul fals al geamantanului său de zbor. Deoarece CIA, prin intermediul unei filiale, a închiriat o mare parte din aeroportul privat din Virginia, a fost uşor să treacă cu geanta de securitate, iar la aterizarea în Canada nu a trebuit să se îngrijoreze că bagajul de zbor va fi supus unui control cu raze X. Arma era acolo ca măsură de precauţie. Cuţitul ar fi fost instrumentul ales. Intenţia era de a trimite un mesaj. De fapt, mai multe mesaje.
Văzuse toate fotografiile, memorase hărţile străzilor, notase tiparele vagi ale echipelor de poliţie care patrulau prin cartier. În comparaţie cu majoritatea operaţiunilor pe care le condusese, aceasta era destul de puţin riscantă. Când Rapp i-a spus lui Coleman ce voia să facă, fostul SEAL al Marinei a luat-o cu calm. A pus câteva întrebări şi a încercat să facă o gaură în plan, dar nu s-a străduit prea mult. Planul era solid, ţinta era un mieluşel. Aşa îi numeau pe cei ca Khalil. Băieţi care nu puteau riposta. Singura preocupare reală era poliţia, dar ei nu erau foarte agresivi în patrulările lor. Cel mult o dată pe oră.
Coleman ştia că nu trebuie să se certe cu Rapp. Erau mai mult de câţiva oameni în DC care ar fi înnebunit dacă ar fi ştiut că plănuia să se expună în felul acesta, dar, spre deosebire de ei, Coleman îl văzuse în acţiune suficient de mult ca să se bazeze pe expertiza tânărului. Rapp era echilibrul perfect între atletism, graţie şi îndemânare. Coleman lucrase cu cei mai buni, iar el însuşi fusese unul dintre ei. Frăţia strânsă a operatorilor din Forţele Speciale era formată din oameni care au fost împinşi şi antrenaţi până la limitele absolute. Cunoscuse câţiva tipi care trăgeau mai bine decât Rapp, alţi câţiva care erau mai puternici şi poate doar unul sau doi care îi puteau egala rezistenţa. Dar tuturor le lipsea experienţa lui Rapp, singurul lucru pe care antrenamentul nu-l poate înlocui niciodată pe deplin. Instinctele sale operaţionale erau de neegalat. Putea să arunce o privire asupra unei situaţii tactice şi să o disece în câteva secunde, găsind cea mai eficientă cale de a ajunge din punctul A în punctul B.
Aşa că nu existau discuţii. Rapp va fi omul de pe teren. Coleman şi echipa lui se ocupau de supraveghere şi erau pe poziţii pentru întăriri în caz că ceva nu mergea bine. Nimeni nu s-a certat cu desfăşurarea mijloacelor lui Rapp. În realitate, oamenii erau plictisiţi. Şase zile de supraveghere a unui tip atât de neglijent se plictiseau foarte repede. Coleman şi echipa sa erau neliniştiţi. Cu cât Rapp termina mai repede cu asta, cu atât mai fericiţi vor fi. Se vor întoarce în America. Ar fi fost plătiţi cu bani gheaţă şi şi-ar fi văzut de familiile, prietenii şi slujbele lor.
Rapp nu încerca să demonstreze nimic. Nici nu avea nevoie. Mai ales în faţa acestor oameni. Îl văzuseră făcând faţă unor situaţii mult mai dificile. Nu era nimic curajos sau îndrăzneţ în ceea ce urma să facă. Nu era ca şi cum ar fi atacat un cuib de mitraliere sau ar fi doborât o clădire cu oameni care trăgeau în el. Dar, în interesul oportunităţii, avea de gând să se descurce în această situaţie. Voia să se facă într-un anumit fel şi nu voia să fie nevoit să dea explicaţii lui Coleman şi oamenilor săi. Era mai bine dacă o făcea el însuşi.

Rapp a intrat pe alee dinspre est. Purta o mică cască de ureche fără fir şi Coleman îi dădea informaţii actualizate.
„Ăsta este. Fă la stânga.”
Rapp nu a răspuns. Pur şi simplu s-a întors şi a început să coboare pe aleea murdară. Se afla într-un canion cu două etaje de cărămizi şi mortar. La nivelul străzii, pe fiecare parte se aflau curăţătorii de rufe uscate, închirieri de casete video, restaurante, un magazin de electronice şi o menajerie de restaurante şi alte afaceri care împânzesc peisajul urban al oricărui oraş mare. Etajele doi erau formate din birouri şi câteva apartamente. Coleman şi echipa sa au făcut o treabă bună. Acesta era un loc perfect pentru dezmembrare.
Rapp a ocolit o baltă de lichid urât mirositoare şi a verificat ferestrele de la etajul doi. Doar două lumini erau aprinse. Amândouă se aflau aproape de mijlocul blocului. Luminile stradale de la ambele capete fuseseră rezolvate la începutul săptămânii, împreună cu alte şapte lumini din cartier. Unul dintre oamenii lui Coleman se plimbase cu un pistol cu amortizor de calibru 22 şi le stinsese. A fost spionaj urban 101. Modul lor de a pregăti câmpul de luptă. În timp ce o făceau, au monitorizat scanerul poliţiei pentru a se asigura că nimeni nu a anunţat. Într-un oraş mare ca acesta, ar fi durat luni de zile până când luminile ar fi fost reparate. Iar între timp, cineva ca Khalil avea câteva zile să se adapteze la schimbarea mediului. Coleman a povestit că l-au văzut pe Khalil mergând acasă în prima noapte după ce au stins luminile. Nici măcar nu a observat schimbarea. Lui Rapp nu-i venea să creadă. Tipul ăsta era incredibil de prost. Nu avea nicio idee despre gravitatea situaţiei în care se implicase. Aici recruta tineri care să plece să lupte pentru viziunea sa extremistă şi arcanatică asupra islamului, iar el credea sincer că este în siguranţă doar pentru că un oficial canadian liberal se temea să nu fie etichetat drept intolerant.
Rapp era un soldat într-un război, iar acest Khalil era un combatant inamic. Nu, nu a fost corect. Dacă ar fi intrat el însuşi în luptă, ar fi fost un combatant şi poate că Rapp ar fi putut să-i acorde omului un gram de respect. La fel ca atentatorii sinucigaşi. Lăsând politica la o parte, să-i numeşti laşi nu putea fi mai departe de adevăr. Era nevoie de o pereche de coaie pentru a-ţi pune o vestă plină de explozibili, să intri într-o mulţime şi să te arunci în aer. De asemenea, era nevoie de o minte bolnavă, sucită şi deformată, dar nu erau laşi.
Rapp nu avea să piardă somnul din cauza asta. Nu că ar fi făcut-o în mod normal, oricum. Khalil era un laş. Se ridica în fiecare vineri în minbarul său, amvonul dintr-o moschee, şi îşi scuipa ura vitriolantă faţă de Occident şi în special faţă de America. A otrăvit minţile tinere ale unor oameni impresionabili şi i-a păcălit să se alăture jihadului său. Apoi, el şi colegii săi laşi i-au înrobit pe aceşti tineri şi i-au transformat în bombe umane. Khalil nu a riscat nimic, iar Rapp nu a simţit nimic.
Rapp a ajuns la celălalt capăt al aleii. Era perfect întuneric. O fărâmă de lună răsărea în est, abia adăugându-se la lumina ambientală a oraşului însuşi. Zidul unde voia să însceneze incidentul era exact aşa cum spusese Coleman. Un bun trei metri de cărămidă şi apoi un tomberon. Ascunderea era ideală. Chiar şi un adversar valoros ar fi avut puţine şanse în faţa unei ambuscade ca aceasta. Desigur, dacă era un adversar de valoare, ar fi sărit peste cuţit şi ar fi folosit arma cu amortizor. Ochii lui Rapp s-au adaptat la lumina extrem de slabă. S-a ghemuit pentru a se uita mai bine pe jos şi a găsit o cutie de suc şi câteva sticle de bere. Le-a ridicat în linişte cu mâinile înmănuşate şi le-a aşezat sub tomberon. Ultimul lucru de care avea nevoie era să lovească cu piciorul ceva, cum ar fi o sticlă de bere, şi să alerteze ţinta că se afla în spatele ei.
Rapp se aşează rezemat de peretele de cărămidă. În orice clipă. Îşi programase sosirea astfel încât să nu rămână prea mult timp expus. Vocea lui Coleman se auzi în cască şi anunţă că Khalil încuia uşa din faţă a moscheii. Mai mulţi bărbaţi stăteau afară şi vorbeau cu el. Nimic neobişnuit, a raportat Coleman. Acum Khalil era în mişcare şi se îndrepta spre Rapp.
Rapp s-a sprijinit de perete. Şi-a flexat picioarele şi mâinile. Îşi frânse gâtul spre stânga şi apoi spre dreapta. Sângele curgea, ritmul cardiac era exact acolo unde voia el să fie. Se afla la acel echilibru perfect între a fi prea slăbit sau prea strâns. Era echilibrat pe vârfurile picioarelor, gata să termine cu asta.
Primul semn de probleme a apărut aproape imediat. Vocea gravă a lui Coleman s-a auzit în căştile lui Rapp pe un ton de frustrare. „Avem o problemă. Nu este singur.”

Ochii lui Rapp au rămas fixaţi pe peretele de cărămidă din faţa poziţiei sale. Un mic microfon era prins de gulerul jachetei sale. A şoptit: „Câţi sunt?”
„Tipul nostru plus doi.”
„Rahat”, a murmurat Rapp în sinea lui. „Îi avem identificaţi pe ceilalţi doi?”.
„Negativ.”
Rapp şi-a imaginat în minte cum se va desfăşura totul. Un tip în plus ar fi fost în regulă. O lovitură rapidă de pistol în ceafă şi ar fi fost inconştient. O lovitură de picior asupra lui Khalil şi ar fi căzut pe spate înainte de a şti ce l-a lovit. Trei, însă, era o problemă. Ar fi durat mai puţin de o secundă să îi împuşte pe toţi trei în ceafă, dar uciderea celor doi necunoscuţi nu era o opţiune. Nu era stilul lui Rapp. Dacă ar fi încercat să-i doboare pe ceilalţi doi şi apoi să-l ia pe Khalil, ar fi putut fi un dezastru. Unul dintre ei ar putea scăpa sau cel puţin să ţipe şi să alerteze unii dintre vecini. Sau, mai rău, dacă erau înarmaţi, unul dintre ei l-ar putea împuşca.
„Cred că ar trebui să renunţăm”, a spus Coleman.
„Negativ. Să vedem cum se desfăşoară. Cât timp am la dispoziţie?”
„Aproximativ trei minute până când va ajunge la tine”.
Rapp a dat din cap în sinea lui. Trei minute era o perioadă lungă de timp. A mai jucat câteva scenarii în minte. Toate s-au dovedit a fi scurte. Problema era cum voia el să arate. Putea cu uşurinţă să-l împuşte pe Khalil şi să le spună celorlalţi să fugă, dar atunci ar fi ajuns exact la mizeria pe care Kennedy voia să o evite. Poate că l-ar fi urmărit pe idiot până în apartamentul lui şi l-ar fi omorât.
„Unul dintre băieţi tocmai s-a desprins”, a spus Coleman.
„Bine”, a spus Rapp. „Ne-am întors. Toată lumea arată bine. Doi nu sunt o problemă. Păstraţi-vă poziţiile până nu vă dau eu ordinul.”
Rapp şi-a flexat din nou mâinile şi s-a îndreptat spre colţ. S-a uitat în stânga, apoi în dreapta. Strada era goală. Niciun pieton. Nici o maşină. Coleman şi ceilalţi transmiteau poziţia celor doi bărbaţi ca şi cum ar fi fost o numărătoare inversă pentru lansarea unei navete, dar în loc să folosească secundele, foloseau blocuri. Pulsul lui Rapp a crescut puţin pe măsură ce se apropiau. Nimic neobişnuit, doar corpul pregătindu-se pentru acţiune. Adrenalina începea să-şi facă puţin efectul, apoi trebuia să se mişte, altfel avea senzaţia aceea de plumb în cizme. Se apropiau. Rapp şi-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt şi apoi a sărit dintr-o parte în alta ca un boxer care păşeşte în ring.
Era o dubiţă cu geamuri fumurii parcată la treizeci de metri distanţă. În zona de marfă, unul dintre oamenii lui Coleman privea atent, gata să spargă uşa la primul semn de probleme. Era înarmat cu un pistol cu amortizor. Nu era nevoie de ceva mai puternic. La capătul opus al blocului, Coleman urma să se poziţioneze acum cu cea de-a doua dubă. Dacă ceva nu mergea bine, trei puncte de adunare separate erau deja stabilite. Dacă lucrurile mergeau bine, se descotoroseau pur şi simplu de hainele lui Rapp şi se întorceau la hotel, prindeau câteva ore de somn şi zburau la prima oră a dimineţii.
Rapp îi putea auzi acum. Vorbeau în arabă. Le putea auzi paşii pe trotuarul de ciment. Erau doi bărbaţi. Rapp îşi dădea seama după zgomot. Unul dintre ei îşi târa picioarele, iar celălalt mergea pe călcâie. Vocea calmă a lui Coleman se auzea prin intermediul micuţei căşti.
„Khalil este mai aproape de tine. Celălalt bărbat merge pe partea dinspre stradă. Amândoi au mâinile în buzunare”.
Rapp şi i-a imaginat în minte. Habar nu avea dacă vreunul dintre cei doi bărbaţi era înarmat, dar cu elementul surpriză de partea lui nu avea să conteze. De fapt, el prefera ca ei să aibă mâinile în buzunare. Dacă ar fi fost cineva cu mai multă experienţă, l-ar fi îngrijorat, dar nu şi cu aceştia doi. Khalil era cu adevărat un imbecil. Oricine cu o jumătate de creier ar fi variat traseul pe care îl făcea spre şi dinspre moschee. Ar fi observat că luminile de pe stradă care funcţionau cu o săptămână în urmă erau acum stinse. Ar ieşi pe stradă când se apropie de o alee oarbă. Ar fi conştient de împrejurimile sale. Dar tipul ăsta nu era.
Erau aproape acum. Coleman făcea numărătoarea inversă a apropierii lor, iar Rapp putea auzi clar conversaţia lor. Acestea vor apărea în doar câteva secunde. Rapp se întoarse spre trotuar şi se lăsă în ghemuit, gata să sară. Se hotărâse să-şi păstreze mâna stângă liberă. Ţinea pistolul în mâna dreaptă. Le-a văzut umbrele lor lungi apărând, proiectate de un felinar aflat la celălalt capăt al blocului. Timpul a

încetinit. Toate simţurile i s-au intensificat. La celălalt capăt al aleii lungi şi întunecate, a auzit zgomotul motorului unei maşini de ultimă generaţie care trecea pe lângă el. Era perfect ascuns în canionul întunecat. Întregul său corp era încolăcit, gata să lovească.
Au apărut unul lângă altul. Rapp şi-a păstrat poziţia. Îi lăsă să treacă, astfel încât vederea lor periferică să nu-l poată detecta. S-a ridicat încet, dar numai cu un picior. A făcut primul pas tăcut, apoi al doilea. Acum era expus şi s-a mişcat repede, tot în ghemuit. În ultima secundă s-a ridicat la înălţimea sa maximă. Era ridicat pe vârfurile picioarelor, cu greutatea uşor înclinată în faţă. Amândoi bărbaţii erau la îndemână şi niciunul dintre ei nu a tresărit măcar o clipă. Mâna dreaptă a lui Rapp s-a prăbuşit în jos, mânerul pistolului lovindu-l pe necunoscut în partea dreaptă din spate a gâtului. Rapp îşi regândise planul iniţial. În loc să folosească o măturare de picior, şi-a plantat piciorul stâng, s-a rotit spre dreapta, a coborât câţiva metri şi a aplicat o lovitură ca un ciocan în rinichiul drept al lui Khalil.
Rapp a continuat mişcarea, uitându-se în dreapta sa pentru a se asigura că celălalt tip era scos din joc. Bărbatul cădea cu faţa la pământ pe trotuar, cu mâinile moleşite lângă el. Era deja inconştient. Khalil avea gura deschisă, gâfâind după aer. Spatele i se arcuia, iar mâinile sale se întindeau spre zona în care fusese lovit. Gâtul îi era complet expus. Ar fi putut la fel de bine să fie deja mort. Mâna stângă a lui Rapp a ţâşnit în sus şi s-a încleştat pe gâtul teroristului ca fălcile unui carnivor letal. Rapp era acum ochi în ochi cu Khalil, poziţionaţi ca şi cum ar fi fost parteneri de dans care făceau o mişcare complicată. Ochii bărbatului vorbeau de frică pură, care era probabil aceeaşi expresie pe care o purtau şi tinerii băieţi când îşi dădeau seama că erau legaţi la volanul unei maşini pline de explozibili.
Cu gâtul bărbatului bine prins în mâna lui înmănuşată, Rapp i-a forţat bărbia lui Khalil în sus şi a început să-l împingă înapoi în umbrele aleii. Un principiu de bază al luptei corp la corp este că trupul merge acolo unde merge capul. Khalil şi-a înfăşurat mâinile în jurul antebraţului lui Rapp, dar era deja prea târziu. Cu laringele pe jumătate zdrobit, cu trupul complet dezechilibrat, Khalil nu a putut face altceva decât să privească cu groază absolută cum ultimele secunde din viaţa lui se derulau în faţa lui ca un coşmar îngrozitor. A fost dreptatea perfectă pentru un om care predicase teroarea şi ura timp de peste două decenii.
Rapp şi-a accelerat mişcarea, smulgându-i capul lui Khalil pe spate cât mai mult posibil. Omul era mai mult decât împiedicat. Era pe cale să cadă şi nimic nu-l mai putea ţine în picioare. Rapp a folosit greutatea lui Khalil împotriva lui. În ultima secundă, şi-a împins braţul stâng ca un piston şi a izbit ceafa lui Khalil în asfaltul dur şi neiertător. Întregul corp al bărbatului a devenit moale la o fracţiune de secundă după impact. Era o şansă bună ca lovitura să fi fost fatală, dar Rapp nu avea de gând să lase nimic la voia întâmplării.
Nu a pierdut timpul. A pus arma înapoi în buzunar, s-a învârtit, a făcut câţiva paşi şi l-a apucat de picioarele celuilalt bărbat. Coleman şi echipa sa aveau ordine precise să nu coboare din vehiculele lor decât dacă Rapp îi chema. Rapp l-a târât pe bărbatul necunoscut pe alee şi l-a depus lângă tomberonul de gunoi. Apoi, l-a apucat pe Khalil de sub braţe şi l-a sprijinit de peretele de cărămidă al clădirii. Totul s-a făcut fără ezitare şi cu mare eficienţă. Rapp a luat cuţitul din buzunarul stâng, a apăsat pe buton şi a auzit lama cu arc care s-a pus în poziţie. Stând la dreapta, Rapp şi-a pus mâna dreaptă pe fruntea lui Khalil şi a înfipt lama în gâtul bărbatului chiar sub urechea dreaptă. Oţelul dur a intrat fără probleme. Rapp a apucat apoi cuţitul cu fermitate şi a tras arma peste gâtul lui Khalil, tăindu-l de la o ureche la cealaltă.

5

RIYADH, ARABIA SAUDITĂ

La prima vedere, bărbatul părea să se integreze. Purta haina tradiţională a unui om de afaceri saudit. Un thawb alb, sau halat din bumbac, îi era aşezat pe umeri şi se oprea mai jos de glezne, iar părul său şaten ca nisipul era acoperit cu o ghutra şi legat cu o frânghie ornamentală pentru a-l menţine la locul lui. La o inspecţie mai atentă, însă, existau semne revelatoare că nu era originar din Peninsula Arabică. Pielea îi era bronzată, dar nu în nuanţa potrivită, era ras bine şi purta pantofi negri de rochie cu talpă grea în loc de

sandale şi, mai presus de toate, ochii lui erau de un albastru stins, aproape gri. În acest moment, însă, acei ochi erau ascunşi în spatele unei perechi mari de ochelari de soare negri.
Era abia ora 9:00 dimineaţa în Riyadh, iar temperatura depăşea 100 de grade. Pe Erich Abel nu-l deranja căldura, totuşi. Ba chiar o prefera. După ce a crescut astmatic, a găsit climatul uscat şi arid din capitala Arabiei Saudite mult mai plăcut decât vremea umedă din oraşele de coastă de la Marea Roşie. Abel avea un interes real pentru Arabia Saudită. Nu din cauza climei, de fapt, sau chiar din cauza oamenilor. Avea mai mult de-a face cu modul în care aceasta va modela în curând istoria. Era un loc interesant pentru a face afaceri.
Fostul spion est-german credea că este bine să fii nativ. Era singura modalitate de a înţelege cu adevărat o cultură. Cu toate acestea, în realitate, acesta era doar o parte din motivul pentru care purta hainele tradiţionale arabe. Realitatea era că Arabia Saudită devenise un loc foarte periculos pentru occidentali. Răpirea era, desigur, o posibilitate constantă, dar oricine era suficient de prost să îl răpească îl returna imediat ce afla pentru cine lucra, iar apoi îşi cerea iertare la picioarele prinţului Muhammad. Adevărata problemă era creşterea numărului de crime la întâmplare comise de către wahhabiştii înnebuniţi. Exista o mare nelinişte în regatul deşertului şi era foarte important să fii cât mai puţin vizibil.
Dacă Abel avea un adevărat talent în viaţă, acesta era să prezică schimbările. Când lucrase pentru Stasi, nemiloasa şi temuta poliţie secretă est-germană, fusese singurul din biroul său care a prezis prăbuşirea comunismului şi căderea Zidului Berlinului. Îşi transmisese rapoartele în susul lanţului de comandă, iar toţi i-au spus că era prea tânăr pentru a şti despre ce vorbeşte. La doar 29 de ani când a căzut zidul, Abel era privit ca un intelectual supraeducat de către rândurile cu sânge rece din cartierul general al Stasi din Berlinul de Est. Stasi se mândrea cu o anumită cruzime crasă de care Abel era lipsit. Adevărul este că s-ar fi încadrat mai bine în serviciul britanic de informaţii externe, MI6. Abel avea un mare respect pentru britanici. Aceştia desfăşurau operaţiuni creative şi se bucurau foarte mult să îşi păcălească adversarii. Stasi semăna mai degrabă cu o familie americană de crimă organizată foarte eficientă şi nemiloasă. În orice caz, nimeni nu a vrut să audă predicţiile sale potrivit cărora domnia lor de teroare se apropia de sfârşit.
Abel fusese un copil bolnăvicios, care intra şi ieşea din spitale. Când era externat, îşi petrecea mare parte din timp în pat, abia având puterea să citească. În timp ce ceilalţi copii avansau din punct de vedere fizic, el avansa din punct de vedere intelectual. A absolvit universitatea mai devreme, la vârsta de douăzeci de ani şi cu două diplome în matematică şi economie, şi a fost recrutat de Stasi. Oportunităţile de angajare în Germania de Est la începutul anilor optzeci nu erau bune. Acest fapt, combinat cu ideea de a face puţină bătaie de joc după ce fusese hărţuit o mare parte din tinereţe, l-a atras într-un mod pervers şi satisfăcător. În primii trei ani în cadrul Stasi, a făcut presiuni pentru a fi transferat de la partea analitică la cea operaţională, dar aspectul său delicat l-a împiedicat întotdeauna să îşi atingă scopul. Abel avea o înălţime de 1,70 metri, dar pe atunci cântărea doar 145 de kilograme. Încet-încet, s-a îngrăşat şi şi-a petrecut fiecare clipă din timpul liber făcând exerciţii în speranţa că va putea trece de cerinţele fizice necesare pentru a ieşi din spatele biroului său.
A fost recompensat în al patrulea an cu un transfer la operaţiuni şi a început să ia parte la răpirile sistematice de occidentali care călătoreau în Germania de Est. Abel ajuta la identificarea ţintelor şi, uneori, chiar îi atrăgea în capcane. Faţa sa de copil şi statura sa mică făceau să poată trece drept un tânăr adolescent. Oamenii de afaceri homosexuali care călătoreau în est erau ţinte uşoare pentru şantaj. Abel zăbovea la colţul, în parcul sau în barul potrivit şi aştepta ca un bărbat să apară şi să facă o cerere lascivă. Făcea semnalul cu mâna potrivit şi ceilalţi membri se năpusteau asupra lui, îl aruncau pe bărbat în spatele unei dube, apoi îl aruncau într-o cameră de interogatoriu. Apoi i se spunea bărbatului că poate alege între închisoare şi umilinţă publică sau îşi poate cumpăra libertatea. Abel şi-a amintit, după atâţia ani, că toţi, cu excepţia unuia, au ales să-şi cumpere libertatea. Acel nenorocit încăpăţânat a fost dus în cele din urmă într-un loc extrem de dur, unde, după o lună de bătăi, a fost strangulat până la moarte de un ofiţer Stasi foarte sadic şi homofob.
Fiecare răpire aducea de obicei câteva mii de mărci. Stasi avea contacte în aproape toate băncile occidentale şi îşi făceau temele înainte de a numi preţul libertăţii. Ultima captură a fost un nobil vest-german care a adus 500.000 de dolari. Bărbatul a stat în custodia lor mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

Abel a estimat că numai unitatea sa a adus peste cinci milioane de dolari într-o perioadă de doi ani şi jumătate.
După aceea, a fost promovat la contrainformaţii, ceea ce i-a dat motive să călătorească mai des în Germania de Vest. Tocmai se implica în activităţi serioase de spionaj când totul s-a prăbuşit. Îşi avertizase superiorii de luni de zile că existau semnele, dar aceştia erau prea ocupaţi să facă naveta la Moscova şi să pupe în fund şefii lor din KGB. Ultimul lucru pe care doreau să-l facă era să le spună autocraţilor de la KGB că pierd controlul asupra celui mai vestic satelit european al Uniunii Sovietice. O astfel de veste ar fi putut să le aducă un marş în spate şi să fie împuşcaţi în cap.
Abel studiase economia Estului versus Vest. Ştia că cifrele fabricate de guvernele din Germania de Est şi Rusia erau false. Ca regulă generală, le împărţea la jumătate pentru a le recalibra în funcţie de exagerări şi înşelăciuni. Vestul, însă, era o altă problemă. Capitaliştii malefici aveau aceste lucruri numite corporaţii, iar aceste corporaţii aveau responsabilitatea fiduciară de a fi cinstite faţă de acţionarii lor. O cantitate uimitoare de date era informaţie publică. De fiecare dată când Abel făcea calcule, ajungea la aceeaşi concluzie. Occidentul le făcea fundul praf şi erau pe cale să se prăbuşească sub greutatea minciunilor şi a ineficienţei economice. Semnele economice empirice erau chiar acolo pentru oricine deschidea ochii. Datele în sine ar fi trebuit să fie suficiente, dar Abel a mai văzut ceva la fel de alarmant.
Dictatorii comunişti s-au menţinut la putere prin utilizarea a două instrumente. Primul era intimidarea. Printr-o reţea de poliţie secretă, de interceptări telefonice şi de informatori, populaţia trăia sub o teamă constantă că, dacă ar fi spus ceva critic la adresa guvernului, ar fi fost smulsă din pat în miez de noapte şi ar fi dispărut pentru totdeauna. Celălalt instrument nu era fizic în sensul dureros al cuvântului, ci mai degrabă de îndobitocire a minţii. A fost mass-media controlată de stat. Zgomotul surd al propagandei pe care George Orwell însuşi îl prezisese atât de straniu în monumentalul său roman 1984 era difuzat zi de zi la televiziunea şi radioul de stat şi în ziare. Abel a văzut cum a apărut era tehnologiei informaţiei şi ştia că Republica Democrată Germană era pe cale să piardă monopolul asupra ştirilor şi, prin urmare, asupra gândurilor oamenilor. Cu un an întreg înainte de căderea zidului, unificarea devenise o chestiune discutabilă pentru tânărul spion.
Mai mult de un deceniu şi jumătate mai târziu, Abel a avut acelaşi sentiment atunci când a vizitat Arabia Saudită. Schimbarea era în curs de desfăşurare şi nu mai era posibil să o oprească. Nu era vorba de a şti dacă se va întâmpla sau nu, ci de a şti când. Distribuţia extrem de inegală a bogăţiei în sine forţa ţara spre un punct de fierbere. Adăugaţi la aceasta componenta religioasă supraîncărcată şi Abel era dispus să parieze pe viaţa lui că Arabia Saudită se îndrepta spre tulburări serioase.
Implicaţiile economice mondiale ale unui astfel de eveniment erau uluitoare. Pentru majoritatea oamenilor, schimbarea era stresantă, dar pentru Abel, aceasta reprezenta o oportunitate. Făcuse deja milioane, dar la 47 de ani avea planuri şi mai măreţe, iar marile corporaţii multinaţionale, băncile internaţionale, casele de investiţii, firmele de mărfuri şi chiar câteva guverne îl ascultau de data aceasta. Toate îl plăteau corespunzător pentru serviciile sale, dar asta nu era suficient pentru un om ca Abel. Ca un adevărat german, el credea că trebuie să lupţi mereu pentru eficienţă şi perfecţiune pentru a obţine o autorealizare completă. În toate contractele sale de consultanţă a inclus bonusuri mari care depindeau de realizarea predicţiilor sale globale. Unele dintre aceste contracte urmau să expire în anul următor, iar lui Abel nu-i plăcea ideea de a avea dreptate, dar cu întârziere. Revoluţia urma să aibă loc. Era inevitabilă. Ar putea la fel de bine să profite de ea.
Abel se opri în faţa Abdullah Telecommunications şi se holbă la clădirea benignă, monolitică, cu şase etaje. Ca cineva care crescuse în Leipzig, un oraş renumit pentru arhitectura renascentistă, Abel nu putea fi mai puţin impresionat. Oricât de mult ar fi încercat fostul spion să îmbrăţişeze cultura saudită, arhitectura sa era un lucru care, în ceea ce-l privea, nu avea nicio valoare de răscumpărare.
După ce a verificat cu bărbatul din spatele blocului mare de piatră care ţinea loc de recepţie, lui Abel i s-a spus politicos să aştepte. Nu mai mult de treizeci de secunde mai târziu, un bărbat foarte neliniştit a ieşit dintr-un lift şi a traversat rigid şi rapid holul. Bărbatul şi-a întins mâna şi, în engleză, s-a prezentat ca fiind unul dintre vicepreşedinţii seniori ai Abdullah Telecommunications.
Ştiind cum funcţionau afacerile arabe, Abel nu a fost impresionat de titlu. O companie ca aceasta era probabil să aibă zeci, dacă nu sute de vicepreşedinţi seniori – aproape toţi fiind legaţi cumva de omul

principal, Saeed Ahmed Abdullah. Cu toţii încasau cecuri considerabile, îşi întreţineau birouri generoase şi, cu excepţia câtorva dintre cele mai talentate rude ale lui Abdullah, stăteau departe de consultanţii occidentali care conduceau operaţiunile zilnice ale companiei. Abel şi escorta sa au luat liftul până la ultimul etaj, unde Abel a fost condus prin trei seturi separate de uşi placate cu aur. A fost depus cu reverenţă într-o cameră care emana masculinitate arabă.
Pereţii placaţi cu panouri de mahon erau acoperiţi cu capete de animale exotice. În centrul camerei, la nu mai mult de trei metri distanţă, un leopard pătat îl privea cu ochii lui de sticlă. Fiara era montată într-o permanentă stare de agitaţie, care se transmitea printr-un mârâit care expunea pe deplin dinţii zimţaţi ai animalului decedat. O pictură mare în ulei a unui peisaj deşertic atârna deasupra şemineului de granit al unui şemineu pe care Abel presupunea că nu fusese niciodată folosit. Întreaga încăpere era menită să transmită virilitate şi putere. Asta era evident. Cât de departe trebuia să citească Abel în toate acestea, nu era sigur. Unii dintre aceşti bărbaţi arabi se foloseau de astfel de decoraţiuni ca o modalitate de a-şi face clară poziţia în ierarhia ierarhică, în timp ce alţii nu făceau altceva decât să plătească un decorator de interioare francez la suprapreţ pentru a face ceea ce făcuse pentru un alt membru al familiei regale. Nu erau mari amatori de gândire sau conţinut original.
O uşă din capătul îndepărtat al camerei s-a deschis. Abel s-a întors să vadă un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat în mod tradiţional, intrând cu paşi mari. Pe faţa lui se citea o expresie de tensiune. Abel l-a întâmpinat la jumătatea drumului, lângă felina rânjită.
„Eu sunt Saeed Ahmed Abdullah.” Mâna dreaptă era întinsă.
Abel nu a fost surprins să-l audă pe bărbat vorbind în engleză. Era limba de afaceri în Regat. „Eu sunt Erich Abel.” Germanul a luat mâna lui Saeed. „Prinţul Muhammad m-a rugat să vin să vă văd. Mi-a spus că voi doi sunteţi prieteni vechi şi foarte dragi.”
„Ne cunoaştem de la vârsta de nouă ani.” Saeed i-a făcut semn oaspetelui său să ia loc. „Doriţi ceva de băut?”
„O cafea ar fi bună, vă rog.” Abel s-a aşezat pe una dintre canapelele lungi.
Saeed a apăsat un buton de pe telefonul din apropiere, a rostit instrucţiuni în arabă şi apoi s-a aşezat pe o altă canapea. Aproape imediat, un cărucior de serviciu a fost adus în cameră de doi bărbaţi indonezieni în jachete albe şi impecabile. Aceştia au servit cafea şi au lăsat în faţa fiecărui om mici farfurii cu produse de patiserie cu aspect delicios, apoi au dispărut la fel de silenţios cum intraseră.
„Prinţul Muhammad a fost un prieten foarte bun pentru mine.” Saeed a luat o înghiţitură de cafea. „Cred că a fost tratat pe nedrept de către fratele său, regele.”
Abel s-a gândit imediat că bărbatul era puţin nesăbuit pentru că îi oferea o părere atât de sinceră unui străin. Întotdeauna precaut, a răspuns: „Am un mare respect pentru prinţul Muhammad.”
Saeed a întins mâna după o prăjitură, apoi s-a hotărât să nu o facă. „Ţi-a explicat el tragedia mea?”.
Era evident pentru Abel că gazda lui era foarte neliniştită. „Nu, mi-a spus doar că eşti un prieten drag şi că ar considera că ar fi o favoare dacă te-aş vedea.”
Saeed şi-a împreunat mâinile şi a privit tabloul cu peisajul.
Abel a luat o înghiţitură din cafea şi apoi a pus-o jos. „Domnule Abdullah, permiteţi-mi să fiu direct. Nu sunt un om sensibil. Mă îndoiesc că m-aţi putea şoca. Spuneţi-mi de ce solicitaţi serviciile mele şi sunt sigur că vom putea ajunge la o înţelegere.”
Saeed l-a privit pe german în ochi şi a spus: „Vreau să omor un om”.
Abel a dat din cap cu nonşalanţă, semnalând că cererea nu îl surprindea. „Şi cine este acest om pe care vrei să-l elimini?”, a întrebat el în timp ce îşi întindea mâna după cafea.
„Este un american”.
Abel a luat o înghiţitură din cafeaua bogată, în timp ce interesul său creştea. „Continuă.”
„Lucrează pentru guvernul lor.”
Complotul se îngroaşă, se gândi Abel. „Numele lui?”
Abel a observat sudoarea de pe fruntea lui Abdullah în timp ce aştepta răspunsul.
„Mitch Rapp este numele lui.”
Abel s-a oprit în mijlocul băuturii şi şi-a aşezat cu grijă ceaşca înapoi pe farfurie, ca nu cumva gazda lui să observe că mâna lui începea să tremure. „Mitch Rapp”, a spus el cu răceală.

„Aţi auzit de el?”
„Mă tem că da. Mă îndoiesc că există cineva în domeniul meu de activitate care să nu fi auzit.”
Nerăbdător şi nervos, Abdullah nu i-a dat timp de gândire. „Deci, acceptaţi slujba?”
Abel simţea cum ritmul inimii lui începea să se accelereze. A ridicat o mână. „Mai încet, domnule Abdullah. Să ucizi un om ca Mitch Rapp nu este o întreprindere mică. Sunt multe lucruri de discutat. Multe detalii de pus la punct, şi chiar şi aşa nu sunt atât de sigur că aş fi dispus să accept această sarcină.”
„E vorba de onorariul tău? Spune-mi ce ai cere pentru o astfel de treabă. Să începem să negociem.”
Abel şi-a înfipt degetul mare de la mâna dreaptă în palma stângă, într-o încercare de autoacupunctură. Până la urmă, un om era un om şi, cu suficientă pregătire, oricine putea fi ucis. „Ar fi foarte scump.”
Saeed s-a aplecat şi a apăsat butonul interfonului. A spus ceva rapid în arabă şi, o clipă mai târziu, doi saudiţi neobişnuit de mari au intrat în încăpere, purtând serviete mari şi negre. Bărbaţii au aşezat patru serviete pe masa din faţa germanului, le-au deschis şi au ieşit din cameră.
„Cinci milioane de dolari cash la acceptarea slujbei. Încă cinci milioane de dolari când o finalizaţi.”
Abel s-a holbat la bani, a mărit presiunea asupra palmei şi a început să ruleze toate permutările prin minte. În doar câteva secunde a ajuns la concluzia că va fi dificil, dar nu imposibil. Altcineva ar fi făcut, desigur, munca grea. Detaliile puteau şi urmau să fie puse la punct mai târziu, aşa că mintea lui s-a oprit asupra onorariului. Mai fusese implicat în asasinate pe bază de contract, dar nu auzise niciodată de un onorariu de zece milioane de dolari. Rapp îi făcuse ceva personal lui Abdullah, asta era evident. Era dificil de măsurat averea acestor saudiţi, dar, după cum putea să-şi dea seama, Abdullah valora peste două miliarde de dolari. Zece milioane de dolari erau bani de joacă.
Ştia că nu se putea da înapoi de la aşa ceva şi, oricât de nebunesc ar fi sunat, nu avea nicio dorinţă în acest sens. Să ucidă un om ca Mitch Rapp ar fi fost cea mai bună dovadă de abilitate. Dintr-o dată aproape euforic de entuziasm în faţa perspectivei unei asemenea notorietăţi, Abel a decis că va accepta misiunea, dar mai întâi va lucra la onorariul deja amplu.
„Uciderile pe bază de contract în America sunt un lucru foarte dificil în zilele noastre, iar a merge după cineva ca Mitch Rapp prezintă un set de probleme cu totul şi cu totul aparte.”
„Spuneţi-vă onorariul, domnule Abel”, a spus calm arabul.
„Douăzeci de milioane de dolari. Zece acum... zece la finalizare.”
Abdullah a întins mâna. „Douăzeci de milioane de dolari.”
Abel i-a strâns mâna bărbatului. „Avem o înţelegere.”
„Cât timp va dura?”
„Mă voi apuca imediat de treabă, dar nu m-aş aştepta la niciun rezultat timp de cel puţin o lună.”
„Cât mai curând posibil, domnule Abel”, a spus arabul cu o voce gravă.
Ura lui faţă de Mitch Rapp era palpabilă. „Vă supăraţi dacă vă întreb, domnule Abdullah, ce a făcut domnul Rapp ca să vă provoace o durere atât de evidentă?”
„Mi-a ucis fiul.”
Bineînţeles că a făcut-o, s-a gândit germanul. Bineînţeles că a făcut-o.

6

WASHINGTON, DC
Rapp i-a sunat la ora stabilită şi le-a spus că se află peste drum. Acest lucru părea să îi neliniştească şi să îi irite, ceea ce era foarte bine pentru Rapp. Partea cea mai dificilă fusese să se decidă să stea de vorbă cu ei, în primul rând, şi apoi a fost încercarea de a găsi un loc asupra căruia să fie de acord cu toţii. Voiau ca el să vină la unul dintre birourile lor. Erau genul de oameni care obişnuiau să facă ceea ce vor, şi, în plus, Rapp nu avea încredere în niciunul dintre ei, aşa că le-a spus categoric nu. Ei voiau întâlnirea, ceea ce însemna că el urma să stabilească condiţiile, şi cu cât mai repede termina cu asta, cu atât mai bine. Era o favoare pentru Kennedy şi nimic altceva.
Era nevoie de puţină imaginaţie pentru a ne imagina că cel puţin unul dintre ei a încercat să înregistreze conversaţia. Faptul că oamenii îşi puneau microfoane unii altora era o realitate în Washington, DC.

Problema lui Rapp era că nu mai avea încredere în puţinul tact care îi mai rămăsese. Devenise atât de insensibil, încât era capabil să spună orice. Pe unul dintre oameni îl privea cu ambivalenţă, pe celălalt îl dispreţuia. Neavând nimic de pierdut, Rapp ştia că şansele ca lucrurile să se înfierbânte erau mai mult decât egale. În realitate, gândul de a-şi descărca câteva lucruri de pe suflet era ceea ce îl atrăgea cel mai mult. Totuşi, asta era mai mult un gând secundar. Adevăratul motiv pentru care acceptase să se întâlnească cu aceşti bărbaţi era Kennedy. O sunase la prima oră duminică dimineaţa şi îi lăsase un mesaj. Problema nu mai era o problemă. Nimic mai specific decât atât.
De duminică dimineaţă nu se mai ştia nimic despre cadavrul lui Khalil. Dar asta fusese duminică, iar astăzi era luni. Povestea era peste tot acum, iar Kennedy nu era fericit. Nu putea face prea multe, însă, până când el nu se afla în faţa ei în biroul ei spaţios din Langley. Lucruri ca acestea nu se discutau la telefon, indiferent cât de sigure credeai că erau liniile de comunicare. Aşa că, în încercarea de a preveni acea confruntare şi, sperând să-i dea ceva timp să se liniştească, el îi sunase pe cei doi bărbaţi cu care ea voia să se întâlnească, şi iată-l aici, într-o parte a oraşului pe care o vizita rar, pregătindu-se să se întâlnească cu doi bărbaţi pentru care nu avea niciun respect.
Era foarte puţin, dacă nu chiar nimic, care să fie moale la Rapp. Maxilarul lui unghiular era fixat într-un mod foarte hotărât, iar ochii lui căprui închis puteau redau o intensitate înfricoşătoare. Erau genul de ochi cărora nu le scăpa nimic şi care dezvăluiau, doar celor suficient de vigilenţi, că omul din spatele lor era extrem de periculos. Părul său negru ca jetul începea să încărunţească puţin la tâmple, iar faţa îi era căptuşită cu o duritate care venea din faptul că petrecea ore îndelungate în aer liber, expus la intemperii. O cicatrice subţire îi curgea pe obrazul stâng şi de-a lungul maxilarului, o amintire constantă a pericolelor meseriei sale. Avea o înălţime de 1,80 m şi cântărea 90 kg – aproape toţi muşchi solizi. Avea acea combinaţie rară de forţă şi rapiditate care era de obicei rezervată pentru apărătorii puternici din NFL, dar care, în schimb, aparţinea unui ucigaş viclean şi calculat.
Rapp nu avea nicio problemă în a recunoaşte acest lucru, chiar dacă cei din jurul său nu voiau să o facă. Contrar a ceea ce mulţi ar putea crede, el dormea ca un bebeluş. Ceea ce făcea el nu era complicat. Omora terorişti, pur şi simplu. Oameni care fie măcelăriseră civili nevinovaţi, fie juraseră foarte public că o vor face. Nu era o slujbă pe care să o fi căutat. Nu crescuse trăgând aripile fluturilor sau torturând pisicuţe. Viaţa lui fusese familia, şcoala, prietenii, lacrosse, fotbal şi o fărâmă de religie din suburbii, ceea ce însemna că mergeau la biserică de două ori pe an – de Crăciun şi de Paşte. Gândul de a ucide pe cineva nu i-a trecut niciodată prin minte până când zborul 103 al Pan Am a fost aruncat în aer deasupra oraşului Lockerbie, Scoţia. În acea dimineaţă rece, 259 de suflete nevinovate au pierit, dintre care 35 de studenţi de la Universitatea Syracuse, iar unul dintre ei era iubirea vieţii lui Rapp. La scurt timp după aceea, şi fără ca el să ştie, începuse recrutarea sa în această lume misterioasă şi perfidă a spionajului internaţional.
Rapp era îmbrăcat într-un costum gri de flanelă, cămaşă albă şi cravată în dungi, toate acestea fiind alese de soţia sa. Ca întotdeauna, era înarmat. Rapp verificase temeinic camera cu BlackBerry-ul său. Micul dispozitiv dubla funcţia de telefon mobil şi de browser de internet. În plus, cei de la Ştiinţă şi Tehnologie de la Langley modernizaseră mica cutie neagră pentru a detecta şi a bruia dispozitivele de ascultare. Camera de opt pe doisprezece picioare era curată. Rapp s-a aşezat pe unul dintre cele şase scaune de lemn, şi-a pus picioarele pe masă şi şi-a strâns mâinile la ceafă.
Cei doi bărbaţi au sosit cu cinci minute întârziere, ceea ce era bine, deoarece Rapp le spusese că nu va aştepta mai mult de zece minute după ora stabilită. Când a auzit mânerul uşii întorcându-se, Rapp s-a ridicat şi şi-a strecurat cu dezinvoltură mâna stângă sub faldurile hainei de costum. Pentru un ochi neexperimentat, părea că-şi netezea cravata. Mişcarea era de natură reflexivă şi nu era făcută din teamă. În domeniul său de activitate nu ştiai niciodată cine va intra pe uşă şi era mult mai uşor să scoţi o armă în picioare decât stând jos.
Cei doi bărbaţi formau o pereche neobişnuită. Unul înalt şi subţire ca un os, cu un nas de şoim, celălalt scund şi rotund, cu nasul unui boxer care pierduse prea multe meciuri, ceea ce, conform biografiei sale, Rapp ştia că era cazul. Senatorul Bill Walsh avea o înălţime de 1,80 m şi era originar din Idaho. Era preşedintele Comisiei de Informaţii a Senatului. Rapp bănuia că el fusese cel care solicitase această întâlnire. Deşi era infinit mai atrăgător decât celălalt bărbat în ceea ce priveşte comportamentul său, era, de asemenea, foarte dificil de citit bine. Însoţitorul său era senatorul Carl Hartsburg din New Jersey. În

vârstă de doar cinci optzeci şi cinci de ani, Hartsburg a crescut în Hoboken, unde la un moment dat a fost campion local la mănuşi de aur. Se spunea despre el că nu era un mare luptător, dar că putea să ia bătaie, de unde şi lipsa cartilajului din nas. Ambii bărbaţi aveau în jur de 60 de ani, cu aproape 30 de ani mai în vârstă decât Rapp.
Hartsburg a vorbit primul şi un pic contestatar. „Biblioteca Congresului. Puteam la fel de bine să ne întâlnim peste drum, în biroul meu."
Rapp alesese una dintre numeroasele săli de studiu/întâlnire de la Biblioteca Congresului de pe Capitol Hill.
„Terenul neutru este mai atrăgător", a răspuns Rapp.
Walsh i-a întins mâna. „Vă mulţumim că v-aţi făcut timp să vă întâlniţi cu noi".
Rapp i-a strâns mâna lui Walsh şi, când a terminat, nu s-a deranjat să i-o întindă şi lui Hartsburg, care i-a întors favoarea. După ce a luat loc, Rapp a apăsat o serie de butoane de pe BlackBerry-ul său înainte de a-l aşeza pe masă.
Hartsburg s-a uitat la aparat. „Pentru ce naiba este asta?".
„Pentru a mă asigura că nu mă înregistrezi."
„Un dispozitiv de bruiaj?"
Rapp a dat din cap.
„Bine", a mârâit Hartsburg, „pentru că pot să-ţi spun chiar acum că ultimul lucru pe care îl vreau este o înregistrare a acestei întâlniri." În sinea lui a adăugat: „Nici măcar nu sunt sigur că am vrut această întâlnire".
Rapp şi-a încrucişat braţele la piept şi l-a studiat pe senator, întrebându-se dacă dispoziţia lui morocănoasă era reală sau era o prefăcătorie. Întorcându-se spre Walsh, l-a întrebat: „Deci, de ce naiba ar vrea doi oameni importanţi ca dumneavoastră să se întâlnească cu cineva ca mine?".
Hartsburg s-a încruntat şi a spus: „Îmi tot pun aceeaşi întrebare".
„Carl", i-a spus Walsh pe un ton dezaprobator colegului său. Uitându-se de cealaltă parte a mesei la Rapp, care nu avea niciun pic de bun simţ, a trecut la subiect. „Suntem îngrijoraţi, Mitch... îngrijoraţi că, cu toată această retorică, cu extinderea Securităţii Naţionale şi cu noul director al Serviciului Naţional de Informaţii, nu facem suficient pentru a proteja America."
„Nu veţi primi niciun argument din partea mea."
„Nici noi nu credem asta. De aceea am vrut să ne întâlnim cu dumneavoastră." Walsh şi-a aplatizat palmele pe masă şi a ezitat. „Care este opinia dumneavoastră sinceră cu privire la restructurarea comunităţii de informaţii şi la crearea noului director al Serviciului Naţional de Informaţii?".
Rapp a avut nevoie de o clipă pentru a măsura sinceritatea întrebării senatorului. Se îndoia că vor primi un răspuns sincer din partea altcuiva, aşa că a spus: „Cred că este o reacţie greşită, prost concepută, exagerată, provocată de o grămadă de politicieni care se grăbesc să pară că fac ceva... orice... pentru ca, atunci când va veni următorul atac, să poată spune că au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a-l opri, când, în realitate, tot ce au făcut a fost să le stea în cale oamenilor care chiar apărau ţara."
Hartsburg a luat-o în derâdere: „Credeţi că e uşor... treaba noastră?".
„Uşor nu contează pentru mine, domnule senator. Eu vorbesc despre bine şi rău. „
„Ei bine, mi-ar plăcea să te văd mergând la televiziunea naţională şi să te opui presiunii exercitate de grupuri precum văduvele din 11 septembrie. Să vedem cât de departe ajungi cu atitudinea ta alb-negru".
Hartsburg a fluturat un deget acuzator către Rapp. „Presa te-ar mânca de viu".
Rapp a ridicat o sprânceană. „V-aţi deranjat să le spuneţi acelor văduve că soţii lor au murit pentru că niciunul dintre voi nu a avut curajul să ordone asasinarea lui Osama bin Laden? Le-aţi spus că cele două partide ale voastre au petrecut atât de mult timp încercând să se facă de râs în ultimele două decenii încât aţi transformat CIA într-o altă birocraţie ineficientă şi sugătoare de bani din Washington?"
Hartsburg l-a privit fix pe omul de la CIA. „Astea sunt o grămadă de prostii. Voi, clovnilor de la Langley, aţi risipit miliarde de dolari şi cu siguranţă nu este vina noastră."
„Credeţi că au murit", a ignorat Rapp încercarea senatorului de a se reorienta, „pentru că nu am avut un director al Serviciului Naţional de Informaţii?"

„CIA...” – Hartsburg a îndreptat un deget acuzator spre Rapp – „şi restul nenorocitei de supă alfabetică este un dezastru.”
„Şi a cui este vina? Voi doi sunteţi fiecare în Washington de peste treizeci şi ceva de ani. Treaba voastră este supravegherea. Ştiţi acea mică parte din jurământul pe care l-aţi depus... de a proteja şi apăra? Este treaba voastră să conduceţi şi să vă asiguraţi că afurisita de supă de alfabet funcţionează. Nu să le criticaţi după aceea, mai ales când tot ce aţi făcut este să le distrageţi atenţia în ultimul deceniu şi jumătate, forţându-le să pună în aplicare proiectele voastre sociale corecte din punct de vedere politic.”
„Colţul tău de univers este mic.” Hartsburg îşi ţinea degetul mare şi arătătorul în faţa lui Rapp ca pe cleştele unui crab pustnic. „Nu ai nicio noţiune despre imaginea de ansamblu.”
„Aici greşiţi, domnule senator”, a spus Rapp, cu furia strecurându-i-se în voce. „Nu există o imagine de ansamblu mai mare decât Securitatea Naţională. Dacă vreţi să legiferaţi schimbări sociale... mergeţi să o faceţi la Departamentul Educaţiei sau la cel al Sănătăţii şi Serviciilor Umane, dar nu vă bateţi joc de Langley.”
Hartsburg a bătut cu degetul pe masă. „Aţi văzut bugetul lui Langley în ultima vreme? Vorbim de miliarde de dolari şi aş vrea să ştiu ce naiba primim în schimb.”
Rapp şi-a ridicat braţele în sus, frustrat. „Băieţi, mă uimiţi. Vă plângeţi de banii care sunt cheltuiţi, iar apoi soluţia voastră la problemă este să adăugaţi mai multă birocraţie... mai multe straturi... să încetiniţi şi mai mult lucrurile. Să cheltuiţi mai mulţi bani. Faceţi totul să se transforme în rahat, astfel încât douăzeci de supervizori şi şefi de departamente diferite trebuie să aprobe fiecare informaţie înainte ca preşedintele să aibă măcar o rugăciune de a o vedea. Credeţi că asta ne va rezolva problemele?”.
„Cred că CIA este o risipă monumentală de bani din taxele federale şi trebuie făcut ceva pentru a-i trezi la realitate.”
Un calm brusc s-a aşternut pe faţa lui Rapp. S-a aplecat pe spate şi a spus: „Domnule senator, s-ar putea să vă surprindă, dar nu aş putea fi mai mult decât de acord cu dumneavoastră.”
Recunoaşterea lui Rapp i-a lăsat pe amândoi bărbaţii tăcuţi. Cei doi politicieni au împărtăşit o scurtă expresie de confuzie, apoi Walsh a întrebat: „Care este cea mai mare problemă a dumneavoastră cu Langley?”.
„Trei mii de oameni sunt ucişi într-o dimineaţă şi nimeni nu-şi pierde locul de muncă... . Îţi baţi joc de mine?” Rapp s-a uitat la un senator şi apoi la celălalt. „Vinovaţi sau nu, oamenii ar fi trebuit să-şi piardă slujbele. Şi nu mă refer doar la CIA. Vorbesc de FBI, Pentagon, Consiliul Naţional de Securitate, Casa Albă, Capitoliul ... în toată lumea. Întreaga cultură a „acoperirii fundului” pe care voi şi acoliţii voştri corecţi politic aţi creat-o trebuie să fie întoarsă pe dos.”
„Ei bine, acum e rândul meu să fiu de acord cu tine”, i-a spus Hartsburg lui Rapp, aruncându-i lui Walsh o privire acuzatoare.
„Am luat o decizie”, a spus Walsh în defensivă, „că nu vom face pe nimeni ţap ispăşitor pentru ceea ce s-a întâmplat. Nouă-şapte a fost un proiect de lungă durată şi ambele părţi împart vina.”
„Nu mă refer la preţioasele voastre partide politice. Vorbesc despre greutatea moartă care a stat în calea oamenilor care încercau să îşi facă treaba.”
„Ştiu asta şi ştiu că nu ai niciun pic de stomac pentru politică, dar acea înţelegere trebuia să fie făcută, altfel cele două partide s-ar fi distrus reciproc în urma ei.”
Rapp s-a încruntat. „Şi asta ar fi fost un lucru rău?”
„Contrar a ceea ce credeţi dumneavoastră, domnule Rapp”, a spus Hartsburg, „nouă ne pasă de această ţară. Pot să vă asigur că acesta este singurul motiv pentru care stau în această cameră cu dumneavoastră acum.”
„Dacă aţi putea îndrepta nava”, a spus Walsh, părând mai nerăbdător decât atunci când începuse întâlnirea, „cum aţi face-o?”
Rapp l-a studiat cu suspiciune pe senatorul senior din Idaho. „Mă întrebaţi pe mine... o persoană care nu are absolut nicio experienţă în management şi nici dorinţa de a se alătura clubului?”
„Da, dar tu ai mai multă experienţă practică în domeniu decât poate oricine altcineva din Washington.”
Rapp a analizat întrebarea cu atenţie şi a spus: „Ei bine, nu este foarte complicat. Aveţi o birocraţie de vârf acolo. O piramidă inversată. Mai puţin de unu la sută dintre oamenii de pe statul de plată fac muncă

reală pe teren. La naiba, înainte de 11 septembrie 2001 aveai mai mulţi oameni care lucrau la Biroul pentru Diversitate decât cei de la Biroul Bin Laden. „
„Deci, care este soluţia?”
Rapp a ridicat din umeri. „Faci ceea ce face IBM sau GE sau orice altă corporaţie bine condusă. Scapi de greutatea moartă. Îi spui fiecărui şef de departament că bugetul lor va fi redus cu zece procente. Le oferi pensionare anticipată, le dai oamenilor pachete de plecare şi le urezi noroc. Şi apoi începi să reconstruieşti Serviciul Clandestin de la zero.”
„Oricât de mult m-ar durea să recunosc... noi doi”, a spus Hartsburg arătând spre Rapp şi apoi spre el însuşi, „ne înţelegem mai bine decât mi-ar fi plăcut să recunosc vreodată.”
„Deci, ce vă reţine? Dumneavoastră conduceţi nenorocita de comisie ... . Voi ţineţi sforile pungii.”
„Lucrăm la asta, dar nu este uşor să încerci să schimbi o birocraţie înrădăcinată la Washington”, a spus Walsh. „Între timp, suntem mai preocupaţi de o soluţie pe termen scurt. O măsură provizorie, dacă vreţi.”
„Cum ar fi?”
Walsh a împărţit o privire incomodă cu Hartsburg, a început să vorbească, s-a oprit, apoi a mai făcut un efort înainte de a se uita din nou la colegul său mai tranşant pentru ajutor. Hartsburg a recuperat un exemplar din Washington Post şi l-a aşezat pe masă. Sub pliul de pe prima pagină era un articol despre uciderea brutală a unui cleric islamic în Montreal. Senatorul şi-a înfipt degetul butucănos în articol şi a întrebat: „Am avut vreo legătură cu asta?”.
Faţa lui Rapp nu s-a schimbat deloc. „Nu din câte ştiu eu”.
Hartsburg s-a aplecat şi, cu o privire de foc în ochi, a spus: „Păcat.”
Rapp nu a arătat-o, dar nu putea fi mai şocat de cuvintele senatorului.

7

LANGLEY, VIRGINIA
Kennedy stătea în picioare lângă masa de conferinţe, cu braţele încrucişate peste bluza ei albă, cu un picior în faţa celuilalt şi cu piciorul din faţă bătând podeaua ca un contor Geiger. Cu cât se apropia mai mult, cu atât mai repede bătea piciorul. A închis uşa grea şi izolată fonic. Asta nu era bine. Kennedy era de departe cea mai calmă persoană pe care o cunoştea. Era imperturbabilă. Profesională până în măduva oaselor. Aşa îl întâmpina soţia lui atunci când era supărată.
Rapp a decis să înceapă conversaţia cu prudenţă. „M-am dus şi m-am întâlnit cu cei doi, aşa cum mi-ai cerut.” S-a oprit cu mult înainte de locul în care ea era săpată. Şi-a descheiat haina de costum şi şi-a pus mâinile în şolduri. Mânerul negru al pistolului său FN cu toc de umăr era vizibil.
„Vom vorbi despre asta mai târziu.” A făcut un gest spre masa de conferinţe.
Rapp s-a uitat la ea. Patru ziare erau întinse pe suprafaţa lucioasă a mesei de lemn. New York Times, London Times, Montreal Gazette şi Washington Post, pe care îl văzuse deja. Asasinarea lui Khalil era pe prima pagină a fiecărui ziar.
„Ce naiba s-a întâmplat?”
Rapp a citit titlurile îndrăzneţe. Era mai bine decât sperase.
„The Montreal Gazette spune că a fost aproape decapitat”.
Rapp se uită la şeful său. „E o exagerare.”
„Şi de unde ştii tu?” Kennedy îi ordonase lui Rapp ca alţii să facă treaba murdară.
Rapp a decis că a nu spune nimic era cea mai bună mişcare.
„Lăsat la vedere pentru ca toată lumea să vadă”, a continuat ea.
„Ei bine... asta e adevărat.” Rapp a dat din cap.
„Sunt confuz.” Faţa ei s-a răsucit într-o încruntare neobişnuită. „Am crezut că am ajuns la o înţelegere. Asta” – a deschis mâna şi a arătat spre ziare – „este exact ceea ce am vrut să evit.”
„Ştiu asta, dar lasă-mă să mă explic.”
Şi-a încrucişat braţele şi a început să bată din picior cu o vigoare reînnoită. „Aştept.”

Rapp a lăsat să iasă un oftat şi s-a uitat din nou la ziare. „Singurul pe care l-am citit este The Post. Nu spunea nimic despre noi. Făcea unele referiri la faptul că este suspect de terorism internaţional şi că ispăşeşte o pedeapsă în Franţa, dar asta a fost tot."
„Asta a fost astăzi. Crede-mă, mâine dimineaţă, vom fi menţionaţi. Telefonul de la relaţii cu publicul sună în continuu. Am primit deja cinci apeluri legate de asta. Chestia asta va lua amploare."
„Nu prea cred."
„Şi de ce, domnule expert media?"
„Pentru că presa se joacă de-a prinderea în momentul de faţă. Poliţia din Montreal îşi ţine gura, dar asta nu va dura mult. De fapt, aş fi dispus să pariez că deja se scurg detalii despre locul crimei. Această poveste nu va ajunge nicăieri lângă noi."
Fruntea ei s-a încruntat şi l-a studiat pentru o clipă. „Ce ai făcut?"
„Să spunem doar că am făcut să pară mai degrabă o crimă pasională decât o lovitură profesionistă."
„Detalii." A fost o comandă, nu o cerere.
„Ceea ce presa nu ştie încă este că Khalil a fost găsit cu un teanc de bani îndesat în gură şi cu cuvântul munafiq mâzgălit cu propriul sânge pe peretele clădirii de care era sprijinit."
„Ipocrit", a tradus Kennedy cuvântul cu voce tare. „Nu înţeleg."
„Coleman a aflat câteva lucruri interesante săptămâna trecută. Nu toţi închinătorii lui Khalil erau mulţumiţi de el. Existau disensiuni tot mai mari în comunitate în legătură cu apelul său la jihad şi cu recrutarea de tineri pentru a merge să lupte peste hotare. Şi mai era un lucru. Un lucru pe care musulmanii, printre alţi oameni, îl consideră deplorabil."
„Ce anume?"
„Era un obsedat de pornografie."
„Ce? „
Rapp a scos din buzunar stick-ul de memorie pe care i-l dăduse Coleman. „Scott s-a furişat în apartamentul lui şi i-a copiat hard disk-ul. Era plin de filme porno. O grămadă de bondage, S&M şi câteva chestii cu minori care i-ar fi putut aduce mari probleme."
„Doar nu vorbeşti serios?"
„Bineînţeles că sunt." Rapp a întins băţul. „Bagă-l în priză. Uită-te la el."
Kennedy a închis ochii. „O să te cred pe cuvânt."
„Avea şi reviste. O mulţime de chestii foarte bolnave."
„Şi tu crezi că poliţia şi presa ne vor exclude automat din cauza unui fetiş porno?" Ea a clătinat din cap.
„Nu ştiu, Mitchell, mie îmi sună destul de subţire."
Rapp a aruncat o privire pe podea şi apoi s-a uitat pe fereastră. „Mai este un lucru."
„Ce anume?"
„Corpul lui era..." Rapp a lăsat să iasă un oftat, „un pic ciopârţit."
Mâinile i s-au mutat în şolduri şi o încruntare adâncă i-a acoperit faţa. „De ce?"
„Nu am vrut să pară atât de profesionist."
Ea a clătinat din cap.
„Irene, ai încredere în mine. Ştiu cum gândesc poliţiştii. Chestia asta va fi clasificată ca o crimă din răzbunare. Vor crede că nemernicul ăla a pângărit-o pe fiica unui tip, ceea ce, apropo, probabil că a făcut. I-am băgat banii în gură şi l-am lăsat acolo cu multiple răni de cuţit. Astfel de detalii vor ajunge în cele din urmă în presă şi nimeni, nici într-un milion de ani, nu va crede că noi avem vreo legătură cu asta."
Kennedy s-a întors şi s-a îndreptat spre zona de scaune din capătul celălalt al biroului ei. O canapea lungă şi două fotolii erau aranjate în jurul unei măsuţe de cafea dreptunghiulare cu capac de sticlă. Rapp a aşteptat puţin şi apoi l-a urmat.
Ea stătea cu spatele la el şi privea pe fereastră la culorile strălucitoare de toamnă ale Văii râului Potomac. După un moment lung, a clătinat din cap şi a întrebat: „Cum a fost întâlnirea?".
Rapp, uşurat că nu mai vorbeau despre subiect, a spus: „Neobişnuită. De ce nu mi-ai spus ce au vrut?".
„Am vrut reacţia ta sinceră".
„Ai vrut să mă prindă cu garda jos", a corectat Rapp.

„Poţi spune şi aşa”, a răspuns Kennedy. „Pari neobişnuit de calm. Mă aşteptam pe jumătate să vii în marş aici şi să mă muşti de cap.”
Rapp se uita pe fereastră, privind în gol. Faptul că el şi senatorul Hartsburg căzuseră de acord asupra unei chestiuni esenţiale era suficient pentru ca el să-şi pună la îndoială simţurile, dar acesta era doar începutul. Propunerea pe care cei doi bărbaţi i-o lansaseră era halucinantă. Fusese ultimul lucru la care se aşteptase.
„Nu crezi că încearcă să-ţi întindă o cursă?”, a întrebat ea.
„Nu.” Rapp continua să se uite pe fereastră. „Poate că mă urăsc, dar nu-mi pot imagina că au trecut prin toate astea doar ca să mă doboare.” A făcut o pauză, apoi a adăugat: „În plus, ştiu că i-aş ucide înainte de a-i lăsa să mă spânzure la vreo audiere.”
Kennedy nu era sigură dacă glumea sau nu, ceea ce presupunea că se potrivea perfect scopurilor lui Rapp. Povestea urbană referitoare la isprăvile lui Rapp crescuse cu mult dincolo de realitate.
„Poate că l-aş putea vedea pe Hartsburg suficient de zelos încât să-mi întindă o cursă, dar nu şi pe Walsh.”
„Sunt de acord.” Şi-a aşezat ceaşca pe măsuţa de cafea. „Ştiu prin ce treci. Şi eu am trecut prin acelaşi lucru săptămâna trecută, când au venit la mine. Petreci tot acest timp într-o relaţie de adversitate cu ei şi apoi, când ajungi să fii de aceeaşi parte a unei probleme, te face să te opreşti şi să-ţi pui la îndoială propria judecată.”
Rapp s-a uitat la ea. „Exact asta este. Un fel de mulţumesc, dar nu mulţumesc... fă-mi o favoare şi pleacă din echipa mea.”
„Există o cheie pentru a le înţelege motivaţiile. Ţi-ai dat seama de ea?”
„Nu.”
Kennedy îşi dăduse seama imediat şi era surprins că Rapp nu o făcuse. „Bănuiesc că ai avut un drum liniştit de la Capitol Hill până la Langley. La ce v-aţi gândit?”
„Cum să o structurez... cum să o finanţez... cum să îi omor dacă mă trădează.”
Ea a dat încet din cap, hotărând că el chiar voia să spună că îi va ucide dacă îi vor înscena. „Nu cred că ne vor înşela pe niciunul dintre noi.”
„Aş vrea să pot împărtăşi încrederea ta, dar nu pot să am încredere în Hartsburg.”
„Bomba a schimbat totul, Mitch.”
Rapp îi aruncă o privire sceptică. Bomba la care se referea ea făcea parte dintr-un complot al fundamentaliştilor radicali islamici de a incinera Washington, DC. Dacă nu ar fi fost Rapp şi o mână de angajaţi guvernamentali dedicaţi, senatorii Walsh şi Hartsburg şi majoritatea colegilor lor ar fi fost ucişi de detonarea unei arme nucleare de cincisprezece kilotone.
Tumblerele s-au aşezat la locul lor pentru Rapp şi el a spus: „Autoconservare”.
„Este cel mai puternic instinct al lor.”
Rapp s-a gândit la asta pentru o clipă. Politicienii erau o rasă uimitor de rezistentă. A presupus că la un anumit nivel darwinist ea avea perfectă dreptate. „Orice funcţionează. Vreau doar ca ei să fie sută la sută de acord.”
„Deci, ce părere ai despre propunerea lor?” Kennedy şi-a ridicat ceaşca pentru încă o înghiţitură.
„Este practic o extindere a Echipei Orion. Care, după cum am discutat, a fost mult subutilizată.”
Echipa Orion era o unitate de operaţiuni sub acoperire care fusese fondată de predecesorul lui Kennedy, Thomas Stansfield, cu vreo douăzeci de ani în urmă. Ideea era ca unitatea să funcţioneze în secret, independent de CIA sau de restul aparatului de securitate naţională. Echipa i-a permis lui Stansfield să ocolească leviatanul politic şi să ocolească mici impedimente precum ordinul executiv care interzicea asasinatele. I-a permis să facă lucruri pentru care mulţimea mai civilizată nu avea stomacul necesar. Rapp fusese agentul-vedetă al grupului aproape din ziua în care începuse, la vârsta de douăzeci şi doi de ani. Petrecuse o perioadă semnificativă de timp în Europa, Orientul Mijlociu şi Asia de Sud-Vest, adunând informaţii şi, atunci când situaţia o cerea, tratând ameninţările într-un mod mai definitiv.
„Doar că de data aceasta i-am avea de partea noastră.” Prin ei, Kennedy se referea la Hartsburg şi Walsh.
„S-ar putea să-mi scape ceva aici, dar explicaţi-mi de ce este acesta un lucru bun.”
„Am făcut parte din echipa Orion”, a început Kennedy, „timp de optsprezece ani. Şase dintre care i-am petrecut conducând-o.” Ea îi dădu un zâmbet forţat. „Pe lângă faptul că mi-am petrecut cea mai mare

parte a timpului încercând să te ţin departe de probleme, următoarea sarcină cea mai dificilă a fost să încerc să strâng banii necesari pentru a finanţa suficient operaţiunile. Cu Hartsburg şi Walsh la bord, finanţarea nu va mai fi o problemă şi, mai important, nu va trebui să ne facem griji că vor lansa vreo investigaţie. Munca dumneavoastră va fi mult mai uşoară".
Rap a dat din cap. „Vă înţeleg punctul de vedere. Vreau doar să mă asigur că ne sunt datori nouă, şi nu invers."
„Absolut." Kennedy şi-a dat o şuviţă de păr pe după ureche. „Aveţi vreo idee?"
„Da, una." Rapp şi-a ridicat BlackBerry-ul. „Distrugere reciprocă asigurată."
„MAD."
„Exact." Rapp a apăsat câteva butoane şi a început să redea conversaţia care avusese loc în Biblioteca Congresului. După câteva secunde, a oprit înregistrarea şi a zâmbit. „Sper că nu eşti dezamăgit?"
„Aş fi fost dezamăgit de tine dacă nu ai fi fost."
Rapp a fixat BlackBerry-ul înapoi în clema de la centură. „Şi nu vreau să fiu un fundaş de fotoliu."
„Le-am explicat deja asta."
„Şi cum au luat-o?"
„Ascultă, Mitch, ai o anumită reputaţie în acest oraş care a crescut dincolo chiar şi de realizările tale remarcabile. Secretul cu privire la trecutul tău, moartea prematură a doi politicieni care au fost implicaţi în descoperirea ta... toate acestea s-au adăugat la o reputaţie aproape mitică. Când oamenii îţi menţionează numele, o fac în şoaptă şi numai după ce se uită peste umăr. Ţi se atribuie merite pentru lucruri cu care ştiu sigur că nu ai avut nimic de-a face."
„Cum poţi fi atât de sigur?" Rapp i-a aruncat o privire vicleană.
„Pentru că ştiu că nici măcar nu eraţi pe acelaşi continent, darămite în acelaşi oraş când s-au întâmplat unele dintre aceste lucruri. Dar, cu toate acestea, oamenilor le place o conspiraţie bună, iar tu joci perfect în acest sens." Kennedy şi-a dat ochii peste cap. „O înfăţişare robustă, o soţie frumoasă care lucrează pentru NBC şi nimeni altul decât preşedintele Statelor Unite ca cel mai mare campion al tău. Adăugaţi la asta politicienii decedaţi menţionaţi mai sus şi ceea ce au scurs în presă, presa referindu-se la dvs. ca la un asasin... prima noastră linie de apărare... şi nu există o persoană din Capitoliu care să nu fie puţin nervoasă în preajma dvs.".
„Bine." Rapp prefera de departe vechiul său anonimat, dar dacă unii dintre politicienii mai puţin răi din acest oraş se temeau de el, nu era un lucru atât de rău. „Iată care este concluzia. Voi face asta, dar o voi face în felul meu. Voi alege ţintele de oportunitate şi voi accepta sugestii de la tine şi numai de la tine. Dacă ei au sugestii proprii, vi le pot da şi eu le voi lua în considerare, dar voi avea drept de veto. Dacă voi considera că ceva este prea riscant sau nu este suficient de important... voi trage ştecherul."
„Îi pot face să trăiască cu asta. Ce altceva?"
„Îmi voi selecta manual toţi oamenii."
Kennedy a dat din cap. Ea presupusese că el va face ambele cereri.
„Şi vom face mai mult decât să eliminăm doar teroriştii cunoscuţi."
„Cum aşa?" întrebă Kennedy cu curiozitate.
Rapp a zâmbit. „Am lucrat la ceva, dar încă nu sunt pregătit să ţi-l arăt."
„Vrei să-mi dai un indiciu?".
„Să spunem doar că plănuiesc să lupt în acest război pe mai multe fronturi şi că nu am de gând să joc după regulile nimănui."
„Cum ar fi mica ta operaţiune pe care tocmai ai condus-o la nord de graniţă?"
Rapp a dat din cap.
Kennedy îl cunoştea mai bine decât oricine altcineva, şi asta o includea şi pe soţia lui. Ea i-a aruncat o privire îngrijorată şi a spus: „Lasă-mă să-ţi dau un sfat. Fii foarte atent la ceea ce faci atunci când este vorba de aliaţii noştri. Nimic mai puţin decât să fii prins aici, în America, de către FBI, nu te va băga în necazuri mai repede decât să stârneşti mânia unuia dintre serviciile lor de informaţii străine."
Rapp a zâmbit. „Nu am de gând să fiu prins."
„Nimeni nu o face vreodată, Mitch." Ea a clătinat din cap. „Nimeni nu o face vreodată."
„Ştiu... ştiu. Dar am reuşit să mă descurc în toţi aceşti ani... Nu am de gând să o dau în bară acum."

„Doar fii atent şi mişcă-te încet.”
Rapp a clătinat din cap. „Timpul este un lux pe care nu-l avem. Senatorul Hartsburg este un hacker, dar are dreptate în privinţa unui lucru. „
„Ce-i asta?”
„Trebuie să-i lovim înainte ca ei să ne lovească pe noi.”

8

LONDRA, ANGLIA
Pe buletinul din portofel scria că se numeşte Harry Smith. Nu era numele său de botez, ci doar o măsură de precauţie standard. Urmărise ţinta în ultimele patruzeci şi opt de ore, zi şi noapte. Dormea după ce bărbatul se culca şi se trezea înainte ca ţinta să se dea jos din pat. Era mai tânăr, într-o formă mult mai bună şi avea elementul surpriză de partea sa. Se antrenase pentru a rezista zile întregi cu somn puţin sau deloc. Era extrem de conştient de nevoile sale fiziologice, iar treaba asta nu era nici pe departe de a le pune la încercare. Treaba, de fapt, începea să-l plictisească.
Ţinta era un finanţator turc cu o înclinaţie pentru afaceri de mare risc – în special cele care implicau vânzări ilegale de arme. Deţinea mai multe bănci în ţara sa natală şi avea participaţii minoritare în încă o jumătate de duzină de bănci din Europa. În ultima vreme, bărbatul îşi petrecea mult timp la Londra, iar asasinul avea o idee destul de bună de ce. Abia dacă mai exista un colţ de stradă în oraşul din ce în ce mai orwellian care să nu fie monitorizat de o cameră de luat vederi. În lumea ucigaşilor pe bază de contract, o afacere în care anonimatul era moneda ta de schimb, Londra era un oraş rău pentru afaceri.
Această parte specială a Londrei avea o concentraţie neobişnuit de mare de camere de supraveghere. Hotelul Hampshire era situat în Leicester Square, la mică distanţă de un grup de clădiri guvernamentale cu nevoi serioase de securitate. Printre acestea se numărau Galeria Naţională, Ministerul Apărării, Parlamentul şi Westminster Abbey. A presupus că turcii aleseseră acest hotel tocmai din acest motiv. Zona era saturată de poliţie şi alte tipuri de securitate. Cu toate acestea, asasinul nu a fost descurajat nici măcar o secundă. Bărbaţii şi femeile însărcinate cu securizarea acestor locuri erau îngrijoraţi de terorişti, nu de oameni de afaceri. Tot ceea ce trebuia să facă era să arate bine, să îmbrace camuflajul urban, şi putea veni şi pleca neobservat.
Partenerul său nu prea vedea lucrurile aşa cum le vedea el. Ea voia să refuze slujba, dar el insistase. Practic, aproape toate oraşele de seamă din lume adăugau camere de securitate cu grămada. Pentru a supravieţui în industrie, trebuiau să se adapteze. Ea prefera pensionarea în locul adaptării, dar erau prea tineri pentru asta. Harry avea treizeci şi doi de ani, iar Amanda doar treizeci de ani. Amanda nu era numele ei real, dar de dragul securităţii operaţionale era singurul nume pe care îl folosise în ultima săptămână. Cheia longevităţii în domeniul lor de activitate erau detaliile, lucruri mărunte, cum ar fi falsurile de înaltă calitate, conturile fictive de carduri de credit şi disciplina de a rămâne în pielea personajului, indiferent dacă erai singur sau nu.
În ritmul actual al afacerii, ar mai fi durat încă cinci ani până să ajungă la nivelul financiar pe care el îl considera potrivit pentru pensionare. Aveau deja câteva milioane, dar nu era interesat să se mulţumească doar să se descurce. A intrat în această meserie pentru că era atras de ea, pentru că putea fi propriul şef şi pentru că, dacă o făcea inteligent, ar fi câştigat mulţi bani. Avea talent, dar talentul singur nu era niciodată suficient. Când miza era atât de mare, îndemânarea trebuia să fie însoţită de o dorinţă arzătoare – o nevoie de perfecţiune.
Nu numai că era atras de această muncă, dar îi plăcea. Da, îi plăcea, şi nu recunoscuse niciodată asta nimănui, nici măcar ei. Când discuţiile se îndreptau spre ieşirea din afacere, el sublinia întotdeauna că trebuiau să facă mai întâi mai mulţi bani, dar ştia că o mare parte din vină era că nu era dispus să renunţe. Cea mai mare teamă a lui nu era aceea de a fi prins. Era prea încrezător în talentele sale pentru asta. Cea mai mare teamă a lui era să o piardă pentru că nu ar fi fost în stare să plece. Ca un jucător atras de masa de zaruri, devenise sclavul senzaţiei de vânătoare.

Excluzând slujba actuală, în mod normal, urmărirea unui bărbat era o încântare de neegalat. Nivelul pur şi simplu de pregătire şi expertiză de care era nevoie pentru a intra în arenă la acest nivel era uluitor. Era un ţintaş expert atât cu ţeava scurtă, cât şi cu cea lungă. Ştia exact unde să înfunde lama unui cuţit pentru a obţine rezultatul dorit, care de obicei era moartea, dar ocazional contractul său prevedea mutilarea persoanei şi nimic mai mult. Ştia cum să îşi folosească pumnii, coatele, genunchii, picioarele şi chiar fruntea pentru a incapacita sau a ucide. Ştia să piloteze atât avioane cu aripă fixă, cât şi rotativă, şi era un geniu prădător când venea vorba de supraveghere şi contra-supraveghere.
Acum, iată-l aici, stând în picioare vizavi de hotelul Hampshire, plictisit de moarte. Avea pe masă un contract de 200.000 de dolari, pe care era la o oră sau mai puţin de a-l îndeplini, iar el bâiguia. S-a uitat la intrarea din faţă a opulentului hotel, şi-a înăbuşit încă un căscat şi a spus: „Haide, nenorocitule. Hai să terminăm odată cu asta”.
Vorbea cu accent britanic, chiar dacă nu era supus. „Nenorocitul” la care se referea călătorea foarte mult şi părea să nu aibă nicio problemă în a cheltui bani. Cu toate acestea, avea o problemă în a-şi plăti facturile, motiv pentru care asasinul a considerat că pe capul său fusese pus un preţ. Pentru un om care enervase pe cine nu trebuia, se purta neobişnuit de calm. Mai ales când oamenii pe care îi jignise erau mafioţi ruşi. Asasinul lucrase la limba rusă în ultimii ani şi găsea că această limbă era de departe cea mai dificilă dintre cele cinci pe care le vorbea fluent. Nu prefera să opereze în fosta Uniune Sovietică, dar vechea ţară comunistă şi sateliţii ei reprezentau cea mai mare piaţă de desfacere în domeniul său de activitate. Erau nişte ticăloşi nemiloşi, dispuşi să ucidă pe oricine care îi înşelase într-o afacere, indiferent cât de ilegală sau legitimă ar fi fost aceasta. Voiau un randament garantat al investiţiilor lor, iar atunci când o afacere nu dădea rezultate, bătăuşii paranoici săreau imediat la concluzia că fuseseră traşi pe sfoară. A presupus că asta se întâmplase cu turcul. Nu ştia cu siguranţă. Ca să afle asta ar fi implicat să pună câteva întrebări şi, ca regulă generală, el întreba doar ceea ce era absolut necesar să ştie.
El şi partenerul său folosiseră un microfon parabolic cu rază medie de acţiune pentru a asculta convorbirile telefonice ale turcului în timp ce acesta îşi făcea plimbările de la jumătatea dimineţii. Bărbatul îi spusese ieri unui prieten că ruşii erau nişte naivi, dar că nu erau atât de nebuni încât să încerce să-l ucidă la Londra. Comentariul i s-a părut asasinului ca fiind o pură idioţenie şi l-a făcut să se întrebe cum de rezistase turcul atât de mult timp. Omul avea cincizeci şi opt de ani şi era implicat în acest gen de lucruri de peste douăzeci şi ceva de ani. Subestimarea inamicului era o greşeală tactică clasică – una care se năştea, de obicei, din prostie, aroganţă sau ambele.
S-a sprijinit de la felinar şi şi-a verificat ceasul, având grijă să îşi ţină capul înclinat în jos. Pe becul de deasupra lui era montată o cameră de luat vederi. Era ora zece şi douăzeci. Era îmbrăcat în ţinută de afaceri, cu un trenci negru lung şi o pălărie fedora. Părul său negru fusese luminat până la un blond nisipiu, lentilele de contact speciale îi făceau ca ochii căprui să pară de culoarea alunei şi erau ascunşi şi mai mult de o pereche de ochelari cu rame negre şi lentile transparente. O umbrelă atârna din cotlonul braţului său stâng care ţinea un exemplar de două ori împăturit al ziarului Times. Cerul era cenuşiu şi părea că ar putea aduce ploaia în orice moment.
Două zile la rând, turcul apăruse la zece dimineaţa pentru a se plimba în parc. Îşi pusese o cască de ureche şi pe tot parcursul călătoriei, dus şi întors, vorbise la telefon şi fumase ţigări. Era inconştient de faptul că era supravegheat, ceea ce, dacă ne uităm la comentariile sale, nu era surprinzător. La fel ca majoritatea oamenilor pe care asasinul îi omorâse, turcul era un om cu obiceiuri. Stătea întotdeauna la Hampshire când se afla la Londra şi, dacă vremea îi permitea, se plimba zilnic în parcul St. James, se întorcea la hotel pentru prânz, apoi la banca unde avea un birou şi apoi lua ceaiul de după-amiază la Browns.
Ceva îl scotea din programul său obişnuit în această dimineaţă şi asasinul începuse să se îngrijoreze. Da, părea că ar putea ploua în orice moment, dar vremea nu era diferită de cea din cele două zile precedente. Exista o linie fină între a grăbi o treabă şi a sta prea mult pe ea. Perioadele lungi de supraveghere puteau duce la plictiseală, ezitare şi, uneori, la inacţiune. De asemenea, creşteau şansele ca cineva să te observe. Pe de altă parte, grăbirea unei misiuni înainte de a avea o imagine completă a situaţiei tactice generale putea fi şi mai dezastruoasă. Hărţile trebuiau memorate, programele trebuiau analizate cu atenţie şi trebuiau puse la punct mai multe moduri de transport. Iar în Londra nu se putea uita niciodată de omniprezentele camere de supraveghere.

Asasinul începuse să se îndoiască că turcul va apărea. Ar fi trebuit fie să îl expedieze când ieşea de la ceaiul de după-amiază, fie să mai aştepte o zi pentru a-l ucide în parc. În timp ce-şi cântărea cele două opţiuni, turcul a ieşit pe sub baldachinul din fier forjat şi sticlă al hotelului, iar portarul i-a întins o umbrelă. S-au schimbat amabilităţi, turcul şi-a aprins o ţigară şi şi-a văzut de drum. Asasinul se gândise foarte bine la această parte. Era deja poziţionat în faţa subiectului său. Dacă poliţia ar fi ajuns vreodată să revadă casetele, ar fi căutat pe cineva care îl urmărise pe turc până în parc şi, cel mai probabil, nu s-ar fi obosit să vadă dacă cineva fusese în faţa lui la fiecare pas.
Asasinul găsise, de asemenea, o breşă în modul în care erau instalate camerele de supraveghere. Avea să o ia pe un drum uşor diferit spre parc şi să evite ca mişcările sale să fie înregistrate. Parcul în sine era o mică problemă. De obicei, existau un poliţist sau doi care zăboveau prin preajmă, un număr destul de mare de lucrători de stat şi o cameră de luat vederi deosebit de enervantă care se afla în imediata apropiere a locului unde urma să aibă loc lovitura. Era suficient de deghizat încât camerele de luat vederi să nu-i surprindă niciodată clar faţa, dar puteau să înceapă să-şi facă un profil. În plus, ar prefera ca actul în sine să nu fie înregistrat. Astfel de filmări aveau un mod de a-i galvaniza pe cei care se ocupau de rezolvarea crimelor violente. Asasinul se luptase cu această problemă cu o zi înainte, când o soluţie i-a venit în minte.
A întins mâna şi a atins partea laterală a unei mici căşti Motorola fără fir fixate pe urechea dreaptă. O secundă mai târziu, a putut să-i audă telefonul sunând.
„Amanda Poole la telefon.” Vocea avea un accent britanic clar.
„Amanda, mă duc să fac o plimbare. Vrei să treci pe la mine să vezi dacă prietenul nostru are de gând să mi se alăture?”
„Mi-ar face plăcere, Harry.”
Asasinul a dat colţul, având grijă să-şi ţină bărbia jos. Avea tendinţa, în meseria lui, de a se gândi prea mult la lucruri. În mare parte, acest lucru provenea din faptul că majoritatea oamenilor erau fie foşti agenţi de informaţii, fie militari. În cazul lui Harry, era vorba de cei din urmă. Când lucrai pentru un guvern mare, resursele erau vaste. Echipamentul de teren era testat şi retestat în toate condiţiile imaginabile, miliarde de dolari la nivel mondial erau investiţi în dezvoltarea de noi modalităţi de comunicare şi de modalităţi mai bune de criptare. Problema, aşa cum o vedea Harry, era însă că la fel de mulţi bani – sau chiar mai mulţi – erau cheltuiţi pe noi tehnologii de ascultare şi pe sisteme de decriptare extrem de puternice şi complexe. Numai Agenţia Naţională de Securitate din America avea zeci de sateliţi care se învârteau în jurul planetei şi care erau concepuţi să facă un singur lucru: să înregistreze conversaţiile oamenilor. Aveau cele mai puternice computere din lume instalate în camere subterane de mărimea unui teren de fotbal sub sediul lor din Maryland.
Aceste supercomputere Cray au lucrat zi după zi, noapte după noapte, examinând e-mail-uri, transmisii radio şi interceptări telefonice. Au fost scrise programe extrem de specializate pentru ca aceste calculatoare să poată găsi cuvintele cheie „bombă”, „armă”, „ucidere” şi „asasinat” în fiecare limbă străină de interes. Anumite tipuri de transmisiuni au fost prioritizate. Pentru America, tot ceea ce venea din Iran, Coreea de Nord, Irak, Afganistan sau Pakistan, de exemplu, era trecut în fruntea cozii. Tot ceea ce era interceptat în aceste ţări prin intermediul unor moduri securizate şi criptate, era trecut şi mai sus în coadă. Şi aşa a continuat, programele fiind concepute pentru a se concentra pe metodele folosite de persoanele care încercau să păstreze secrete.
Toate acestea l-au lăsat pe Harry cu o întrebare simplă. Dacă superputerile, cu resurse financiare aproape nelimitate şi putere de creier, nu puteau să păstreze secrete una faţă de cealaltă, ce speranţe avea o operaţiune de două persoane să rămână la curent cu tehnologia şi să fie în faţa celor care cheltuiau miliarde de dolari? Răspunsul a fost simplu. Nu putea, aşa că singura soluţie era să meargă în direcţia opusă. Agenţiilor de spionaj din întreaga lume nu le păsa de conversaţiile nebuneşti ale asociaţilor de afaceri sau ale iubiţilor. Şmecheria era să rămână în rând cu turma. Să foloseşti acelaşi mod de comunicare pe care îl foloseau toţi ceilalţi şi să stai departe de orice discuţie despre adevărata afacere la îndemână. În consecinţă, la sosirea la Londra, îşi cumpăraseră telefoane noi. Au semnat un contract pe un an, chiar dacă telefoanele urmau să fie folosite cel mult o săptămână.

A mers repede, dar calm, pe St. Martin's Street şi apoi a tăiat-o spre Whitcomb. Câteva minute mai târziu, se plimba de-a lungul capătului nordic al parcului. Turcul ar fi fost la câteva străzi în spatele lui în acest moment. Intrau în parc din locuri diferite şi se întâlneau acolo unde bărbatului mai în vârstă îi plăcea să se oprească şi să hrănească raţele în timp ce pălăvrăgea la telefon. La Marlborough Road a dat peste o dubiţă neagră mică de livrări, pe care o conducea partenerul său. Şi-a îndesat exemplarul împăturit al ziarului Times sub subsuoară şi a deschis uşile din spate ale portbagajului. Ajungând înăuntru cu o mână înmănuşată, a apucat o eşarfă de baloane şi a închis uşa. Duba de livrări a plecat fără să scoată un cuvânt, în timp ce el a traversat strada spre parc.
Această parte l-a făcut să fie puţin nervos. Un bărbat îmbrăcat în ţinută de afaceri, cu o haină neagră lungă şi o pălărie, care purta un mănunchi de baloane, nu era o privelişte obişnuită. Era sigur că avea să prindă câteva priviri rătăcite, dar, ca majoritatea lucrurilor din viaţă, era un compromis. Îşi ţinea gulerul paltonului ridicat, bărbia lipită de piept şi umerii cocoşaţi. Tot ce trebuia să facă era să ajungă la un bloc cu baloane.
Ochii lui au măturat peisajul din jur, căutând de sub borul pălăriei şapca bulbucată a unui poliţist sau a altor patrule care ar fi putut fi prin preajmă. Stâlpul de iluminat care îl interesa era situat chiar după o bancă din parc. Acesta oferea o privelişte impunătoare asupra parcului şi era uşor de înţeles de ce autorităţile hotărâseră să monteze camere de luat vederi pe el. Când s-a apropiat de dispozitiv, a încetinit puţin şi apoi şi-a întins mâna stângă mult deasupra capului, lăsând baloanele umplute cu heliu să se ridice în aer. Acestea erau legate în formă concavă, astfel încât balonul din mijloc era mai scurt decât celelalte şase. Au format un coş perfect şi s-au aşezat uşor în jurul scutului colorat al camerei de filmat.
Asasinul nu şi-a întrerupt pasul. Nu s-a uitat niciodată înapoi. Turcul era deja la vedere, venind spre el de la puţin peste două sute de metri distanţă. Harry ajunse la cărarea principală care mergea de la est la vest şi se întoarse spre stânga. Turcul se afla acum la mai puţin de două sute de metri distanţă şi se oprise să cumpere nişte fistic cald de la un vânzător ambulant. Harry l-a privit cum lua o pungă de biscuiţi vechi pentru a hrăni raţele, la fel cum făcuse şi în cele două dimineţi precedente. Bine, s-a gândit el în sinea lui. Păstrează-ţi rutina şi totul va fi bine. Cu siguranţă, turcul a continuat puţin şi apoi a părăsit poteca spre lac. S-a oprit lângă o salcie şi a început să împrăştie biscuiţii stătut, băgând fistic în gură şi vorbind la telefon.
Harry a ridicat mâna şi a atins o dată căştile Motorola, care a reapelat ultimul apel pe care îl făcuse. O secundă mai târziu, partenerul său a răspuns.
„Amanda Poole la telefon.”
„Amanda, sunt Harry. Cum merge treaba?”
„Totul este foarte bine. Au sosit mărţişoarele tale şi funcţionează perfect.”
Asta însemna că baloanele rămăseseră în poziţie. „Bine.” A furat o privire peste umărul stâng. „Mai vine cineva la adunarea noastră?”
„Toţi cei care au fost invitaţi au răspuns.”
Distanţa era acum puţin sub o sută de metri. S-a abătut de la potecă şi a început să meargă spre lac. „Cum rămâne cu cei care se vor strecura?”
„Nici unul la orizont, dar dacă aud ceva, te anunţ imediat.”
„Bine.” În timp ce se ferea de un gard viu, mâna stângă i s-a strecurat printre faldurile hainei şi a recuperat un pistol Walther PPK de 9 mm cu amortizor. Arma a fost pusă rapid în interiorul ziarului împăturit. A strâns hârtia şi pistolul acoperit la piept şi cu mâna dreaptă a glisat o bandă de cauciuc şi apoi alta peste partea exterioară a ziarului. Asasinul a început să se întoarcă înainte de a ajunge pe malul apei şi a ridicat ziarul ca şi cum l-ar fi citit. „Alte apeluri în această dimineaţă?”
Femeia a răspuns: „Nici unul din câte îmi amintesc. Restul dimineţii este liber.”
„Să sperăm că va rămâne aşa”. S-a uitat peste partea de sus a ziarului şi l-a zărit pe turc la mică distanţă în faţă.
Inima nu-i bătea cu putere, mâinile înmănuşate erau uscate, iar simţurile îi erau foarte alerte. Auzea orice zgomot, vedea totul la nouăzeci de grade în fiecare direcţie şi avea o imagine mentală completă a ceea ce se întâmpla în spatele lui. Distanţa era acum mai mică de douăzeci de metri şi nimeni altcineva nu se afla în apropierea ţintei. Ritmul său s-a accelerat uşor pentru a profita de izolarea bărbatului. La zece metri, îl

putea auzi clar pe turc. Se hotărâse asupra acestui unghi pentru că voia ca turcul să îl vadă venind. Acest lucru i s-ar fi părut normal, în timp ce dacă s-ar fi strecurat în spatele lui ar fi putut sfârşi prin a-şi alerta cariera.
A aruncat o privire peste partea de sus a hârtiei şi a avut un scurt contact vizual cu omul pe care urma să-l ucidă. Cu dezinvoltură, s-a prefăcut că-şi întoarce atenţia la ziar. A aruncat o privire peste lac şi apoi spre stânga. Erau câţiva oameni prin preajmă. Nici unul dintre ei nu era aproape şi se îndoia că erau atenţi. Acum era la doar câţiva paşi de el şi putea vedea din viziunea sa periferică că ţinta se întorcea de la el. Oamenii, singurele animale din toată natura care se întorceau de bunăvoie cu spatele la un potenţial prădător. Harry era aproape dezgustat de cât de uşor avea să fie.
Făcând un pas spre ţintă, l-a urmărit în linişte timp de câţiva paşi, în timp ce omul se îndrepta spre salcia plângătoare. Asta se transforma într-o glumă. Copacul cu ramurile sale şuviţioase şi căzătoare era cel mai apropiat lucru pe care parcul îl avea de o alee întunecată, iar turcul se îndrepta direct spre el. S-a oprit chiar înainte de inelul exterior de ramuri şi a început să se uite spre lac, aşteptându-se fără îndoială să-l vadă pe pietonul care îi întrerupsese intimitatea continuându-şi drumul.
Asasinul nu a întins arma învelită în ziar. Era prea antrenat pentru ceva atât de evident. Pur şi simplu a înclinat ziarul în faţă până când unghiul s-a potrivit cu traiectoria pe care dorea să o parcurgă glonţul. A apăsat o dată pe trăgaci şi a făcut un pas rapid înainte. Glonţul cu vârful gol l-a lovit pe turc direct în ceafă, aplatizându-se la impact, dublându-şi circumferinţa şi sfâşiind materia vitală a creierului până când s-a oprit, depus între lobul frontal stâng sfărâmat şi peretele interior al craniului. Impactul l-a propulsat pe finanţist în faţă. Asasinul şi-a pus mâna dreaptă în jurul pieptului bărbatului o fracţiune de secundă mai târziu. A aruncat o privire în jos la rana de intrare de mărimea unei monede mici, în timp ce mergea cu elanul corpului muribund al turcului. Mâna încărcată cu ziare a tăiat o rază printre ramurile dese ale salciei plângătoare, iar doi paşi mai târziu l-a aşezat pe mort la poalele copacului. Harry s-a verificat rapid de sânge, chiar dacă era aproape sigur că nu va fi niciunul. Glonţul fusese proiectat să rămână în corp şi să provoace doar o mică rană de intrare.
Cu totul în ordine, a părăsit cadavrul şi adăpostul copacului şi a început să-şi refacă paşii. La o sută de metri înapoi pe potecă şi-a întrebat partenerul: „Eşti liber pentru un prânz devreme?”.
„De fapt, da.”
„Bine. Am terminat cu lucrurile aici. Ne întâlnim la locul obişnuit peste un sfert de oră”.
„Ne vedem acolo.”
La ieşirea din parc, Harry a trecut pe lângă doi dintre cei mai buni oameni din Londra. Stăteau sub buchetul lui de baloane, privind în sus consternat şi vorbind cu vreun superior de la secţie prin intermediul radiourilor de umăr. Când cel mai înalt dintre cei doi a încercat să sară în sus şi să apuce sforile, Harry a trebuit să-şi înăbuşe un râs. Era cel mai amuzant lucru pe care îl văzuse toată dimineaţa.

9

GOLFUL CHESAPEAKE, MARYLAND

Rapp stătea pe un scaun de piele uzată, cu căţelul său, Shirley, la picioarele sale şi cu un stilou în mâna stângă. Scria cu furie în ultima oră, pagină după pagină, idee după idee. Multe erau tăiate, altele erau încercuite şi conectate ca o organigramă ciudată. Mesteacănul uscat din şemineu trosnea şi pocnea în timp ce-şi nota a şasea pagină de notiţe. Cel puţin tot atâtea pagini fuseseră deja rupte din caiet şi aruncate pe rug. Nu-şi nota gândurile de dragul de a ţine o evidenţă, ci mai degrabă pentru a ajuta la redarea potenţialelor capcane ale lucrului care îl aştepta. Oportunitatea care i se oferise era plină de potenţiale probleme, dar perspectivele erau imposibil de rezistat. Ca orice altceva ce făcea, cheia era să nu fie prins. Diferenţa de data aceasta, însă, era că totul era la o scară mult mai mare. În loc să vizeze indivizi, el avea să vizeze grupuri. Operaţiunea extinsă trebuia să fie abordată ca un plan de luptă – analizată din toate punctele de vedere, apoi testată şi retestată pentru a se asigura că nu-i scăpase ceva. Şi nu putea exista nicio copie pe hârtie a nimic. Asta îl învăţase Thomas Stansfield.

Fostul director al CIA, decedat, era renumit pentru faptul că nu avea la el un stilou şi era cunoscut pentru că îşi admonesta subordonaţii care luau notiţe în timpul întâlnirilor la nivel înalt. Îi plăcea să le spună oamenilor săi: „Suntem în afacerea de a colecta secrete, nu de a le divulga. Dacă mintea ta nu este suficient de ascuţită pentru a-ţi aminti ce s-a spus, înseamnă că ai greşit domeniul de activitate”.
Stansfield nu se temea cu adevărat de duşmanii Americii. Îi respecta pentru tenacitatea lor şi îi dispreţuia pentru cruzimea lor, dar a ştiut întotdeauna că capitalismul va învinge comunismul. De ceea ce se temea Stansfield erau oportuniştii de la Capitoliu, politicienii care aşteptau cu nerăbdare orice şansă de a urca pe scenă şi de a juca o altă dramă. Ei erau adevăratul inamic. Duşmanul din interior. Oameni care îţi puteau distruge cariera şi reputaţia cu un singur sunet de teatru. Stansfield avea multe maxime şi una dintre ele era că era imposibil ca un om cu un orgoliu exagerat să nu aibă un călcâi al lui Ahile.
Rapp auzise cândva un zvon conform căruia Stansfield folosea o reţea de pensionari OSS şi CIA pentru a supraveghea senatori şi colegi cheie. Aceştia erau oameni care luptaseră alături de Stansfield împotriva naziştilor şi apoi a ruşilor în timpul apogeului Războiului Rece. Oameni care nu-şi pierduseră nici un gram de convingere şi care erau plictisiţi de pensionare. Oameni care erau fericiţi să îşi practice meseria pe ţinte atât de uşoare. Se zvonea că dosarele pe care Stansfield le adunase erau extrem de dăunătoare. Erau poliţele sale de asigurare împotriva celor care alegeau să-şi pună propriile cariere înaintea securităţii naţionale. Rapp şi-a notat să vorbească din nou cu Kennedy despre dosarele fostului lor şef şi o notă separată pentru a încheia o poliţă de asigurare similară.
Cealaltă măsură de precauţie a lui Stansfield presupunea eliminarea oricărei urme de hârtie. Atunci când conducea operaţiuni care se loveau de sistemul juridic american, îi plăcea să le spună celor din jurul său: „Notele sunt şireangul care va fi folosit la execuţia ta. Dacă este posibil, nu înregistraţi nimic şi ardeţi totul”.
Rapp a ţinut cont de aceste cuvinte şi de multe altele pe care veteranul celui de-al Doilea Război Mondial i le-a transmis. Stansfield fusese membru al faimoaselor echipe Jedburgh care se infiltrau în spatele liniilor inamice din Norvegia şi Franţa pentru a colecta informaţii şi a-i hărţui pe nazişti. Era exact ceea ce Rapp plănuia să facă. Trebuiau să adopte un atac mai multiplu. Acţiuni directe, asasinate, confiscarea de fonduri, exercitarea de presiuni şi cereri asupra statelor care nu erau deloc vigilente în luptă, toate acestea erau bune, dar pentru a deruta şi hărţui cu adevărat inamicul ar fi fost nevoie de o operaţiune clandestină în toată regula. O operaţiune despre care numai Rapp ar fi ştiut întreaga amploare.
A mai smuls o foaie, a mototolit-o în mână şi a aruncat-o în foc. Nici măcar Kennedy nu ar fi fost informat pe deplin despre ceea ce avea în minte. Era timpul să dezechilibreze inamicul şi să-l facă să se îndoiască de el însuşi. Să-i facă să se întoarcă unul împotriva celuilalt. O prelungire a ceea ce tocmai făcuseră în Canada. Să-i expună pe ipocriţii pioşi pentru ceea ce erau. Să submineze autoritatea zeloţilor şi să-i facă să creadă că au spioni în propria lor tabără.
Shirley a ridicat capul de pe covor şi o secundă mai târziu Rapp a auzit un zgomot afară. Şi-a verificat ceasul, în timp ce Shirley a alergat să vadă sursa zgomotului. Era cu puţin înainte de ora opt seara. Înseamnă că soţia lui se întorcea acasă după una dintre zilele ei de muncă maraton. În calitate de corespondent al NBC la Casa Albă, îşi începea zilele devreme cu ştirile de dimineaţă şi le termina târziu cu cele de seară. Atâta timp cât nu se întâmpla nimic dramatic la Casa Albă, mijlocul zilei ei tindea să fie destul de uşor. De obicei, îşi lua o oră pentru a se antrena şi nu se temea să ia prânzuri lungi care, de obicei, implicau cumpărături. Rapp nu credea că este posibil ca o singură femeie să deţină atât de multe perechi de pantofi, genţi, ţinute, coliere şi orice altceva care să aibă legătură cu moda, dar, din nou, nu cunoscuse niciodată pe cineva ca Anna. Era cea mai frumoasă „doamnă cu genţi” pe care o văzuse vreodată. Dulapul din camera de oaspeţi deborda de poşete concepute de oameni cu nume străine pe care el ajunsese să îi considere teroriști ai modei.
O întrebase o dată preţul uneia dintre genţi şi ea îi răspunsese un pic în defensivă: „Nu te întreb cât costă armele tale, nu-i aşa?”.
Rapp îi răspunsese că, spre deosebire de ea, el îşi folosea armele de mai multe ori şi, spre deosebire de poşete, armele aveau tendinţa de a rămâne la modă mai mult de un sezon. Îşi amintea că fusese foarte mândru de el însuşi chiar până când ea îi aruncase privirea aceea. Anna Rielly avea cei mai verzi ochi pe care îi văzuse vreodată. Puteau fi la fel de calmi şi ademenitori ca un lac de munte într-o zi fierbinte de

vară şi la fel de furioşi şi violenţi ca un val rebel care se îndreaptă spre o barcă neaşteptată. Tatăl ei i-a spus odată că era din cauza temperamentului ei irlandez. Indiferent ce era, lui Rapp îi plăcea să primească prima privire şi se temea de a doua. Nu i-a luat mult timp să-şi dea seama că soţia lui nu-l considera nici pe departe atât de amuzant pe cât se găsea el însuşi. Învăţase, de asemenea, că dacă câştiga aceste mici încăierări cu replici ingenioase, ajungea inevitabil să fie bătut măr în bătăliile majore. Această concluzie i-a adus un nou crez: când Anna era fericită, el era fericit. Când Anna era supărată, viaţa era mai puţin distractivă. Când Anna era supărată pe el, viaţa era mizerabilă.
Rapp a aruncat o privire peste cea mai recentă pagină de notiţe şi şi-a înţepat stiloul pe o anumită linie, bătând-o de mai multe ori. A auzit cheia în uşă, dar nu şi-a ridicat privirea. Şi-a dat seama, după lătratul moale al lui Shirley şi bătăile entuziaste ale lăbuţelor, că era Anna. Mâine dimineaţă avea o întâlnire cu Kennedy şi voia să rezolve totul înainte ca ea să înceapă să-i disece planul operaţional. A auzit mânerul rotindu-se şi şi-a ridicat privirea la timp pentru a-şi vedea soţia intrând cu geanta mare de umăr, în dungi, Kate Spade. Era singura geantă pe care o folosea în mod regulat, ceea ce era un lucru bun, pentru că costa mai mult decât orice pistol pe care îl deţinea – chiar şi cele făcute la comandă. În cealaltă mână avea o poşetă şi o pungă de cumpărături.
„Cum a fost ziua ta, dragă?", a întrebat el.
„Bine." Şi-a aruncat geanta mare pe podea şi a îndesat punga de cumpărături în dulapul din holul din faţă. Rapp a clătinat din cap. Îşi dădea seama după culoarea pastelată a sacoşei că ceea ce cumpărase ea nu era pentru el. „Ai făcut nişte cumpărături?"
„Nu." Ea şi-a dat jos jacheta şi i-a oferit un zâmbet ironic. „Ai ucis pe cineva?"
„Nu astăzi, dragă, dar mai am câteva ore. Ce ai în geantă?" A arătat spre dulap. Rapp nu avea de gând să lase să treacă neobservată încercarea ei penibilă de a-şi ascunde obiceiul.
Era deja la jumătatea drumului spre sufragerie. S-a oprit şi a făcut un gest spre dulapul din holul din faţă. „Geanta aia?" Şi-a încrucişat braţele pe piept. „Te-am sunat acum două ore. De ce nu ai răspuns la telefon?"
Schimbarea subiectului era primul semn de vinovăţie. El ştia pentru că o făcea tot timpul. „Am lucrat la ceva." Rapp a arătat cu degetul spre caietul de notiţe de pe genunchi. „Ce e în geantă?"
„Ai uitat că aveam o întâlnire în seara asta cu Philip?".
Philip era designerul lor de interior. O expresie confuză a căzut pe faţa lui Rapp. „Nu ştiam că avem o întâlnire în seara asta." Chiar în timp ce o spunea, a început să aibă o vagă amintire despre aşa ceva.
Şi-a pus mâinile în şolduri. „Pentru un spion, eşti un mincinos teribil."
Rapp a simţit că i se întorcea masa. „Anna, nu mint. Nu am ştiut."
„Nu spune că nu ai ştiut. E pe calendar", a arătat ea spre bucătărie. „Ţi-am spus înainte de a pleca în această dimineaţă şi ţi-am lăsat un mesaj pe telefon cu o oră înainte de întâlnire."
Acum îşi amintea. „Oh, întâlnirea aceea."
Ea i-a aruncat o privire.
„Îmi pare rău", a spus el cu sinceritate. Construiau o casă în Virginia, chiar în afara şoselei de centură, pe doi acri foarte privaţi, şi devenise o muncă cu normă întreagă pentru care el nu avea timp. „Ce am ratat?"
„Selecţia covoarelor. Apropo, asta e ceea ce e în geantă."
Rapp se ridică în picioare. „Îmi pare rău." Instinctele sale îl înşelaseră. S-a apropiat şi i-a dat un sărut. „Ştii că nu mă pricep prea bine la chestiile astea. Am încredere în tine. Orice credeţi tu şi Philip că este cel mai bine, voi fi de acord."
Ea i-a aruncat o privire îndoielnică. „Cum ar fi faianţa din baie pe care o urai şi culoarea vopselei pentru sufragerie despre care spuneai că îţi aminteşte de vomă. „
Rapp a privit în sus, spre tavan, ca şi cum totul îi suna foarte necunoscut.
„Nu trebuie să spui nimic. În calitate de soţie iubitoare, am să-ţi spun cum vom proceda. O să deschizi o sticlă de vin pentru noi, pentru că am nevoie de o băutură cu adevărat feroce. Apoi vom trece în revistă mostrele de covoare, iar tu mă vei ajuta să iau o decizie, după care ne vom aşeza în faţa şemineului şi îmi vei freca umerii."
Rapp şi-a pus mâinile pe umerii ei şi a spus cu o privire răutăcioasă: „Şi apoi vom face sex sălbatic".

Ea a clătinat din cap. „Sunt obosită... mă dor picioarele... mă simt scârboasă... trebuie să mă trezesc la cinci şi nu sunt atât de sigură că ar trebui să-ţi răsplătesc comportamentul tău uituc.”
„O să mă revanşez faţă de tine.” El a început să-i sărute gâtul.
„O să vedem. Acum du-te şi adu-mi paharul de vin”.
Rapp a continuat să lucreze pe gâtul ei minunat până când ea l-a îndepărtat, râzând. A luat o sticlă de cabernet de pe raftul cu vinuri şi a început să o deschidă. Când şi-a ridicat privirea, şi-a văzut soţia stând în faţa şemineului şi ţinând în mână caietul său juridic. Expresia ei era intenţionată în timp ce încerca să înţeleagă notele lui. Va trebui să înceapă să scrie în arabă. Asta o va scoate din minţi. S-a întors calm în sufragerie şi i-a smuls caietul din mâini.
„Citeam asta”, a spus ea cu o voce indignată.
„Serios... te-ai gândit vreodată că nu e treaba ta?”.
Anna a zâmbit. „Dar suntem căsătoriţi, dragă. Nu ar trebui să avem secrete unul faţă de celălalt.”
„Eşti atât de plin de el.” Rapp a smuls foaia de sus şi a aruncat-o în foc. „Când a fost ultima dată când m-ai lăsat să mă uit la notiţele tale pentru un articol? Ai greşit domeniul de activitate. Ar fi trebuit să te faci spion.”
„Serios”, a spus ea pe un ton plin de speranţă. „Încă mai e timp pentru o schimbare de carieră. Sunt tânără.”
Rapp s-a întors în bucătărie şi a terminat de scos dopul din sticlă. A turnat două pahare. „Nu ţi-ar plăcea deloc. N-ai putea niciodată să faci faţă controlului din partea şacalilor ăstora din presă.”
„Sunt nişte adevăraţi ticăloşi, nu-i aşa?”
„Cei mai răi.” Rapp i-a întins paharul de vin.
Anna l-a lovit în fund şi i-a spus: „Eşti rău. Acum du-te şi ia mostrele alea de covor şi treci la treabă.”
„Doar dacă asta înseamnă că voi primi puţină dragoste mai târziu.”
„Eşti în perioada de probă pentru seara asta. Nu forţa nota.”
Rapp s-a îndreptat spre dulap, îngrozindu-se de sarcina banală care îl aştepta. Gândurile lui se întorceau deja la notiţele sale. Erau o mulţime de lucruri de luat în considerare. Într-o lume perfectă, ar fi fost frumos să îi poată spune câteva lucruri Annei, dar pur şi simplu nu era o opţiune. Mai ales chestiile astea. Operaţiuni ca aceasta erau concepute pentru a nu vedea niciodată lumina zilei. De aceea se numeau operaţiuni secrete. Legea privind libertatea de informare nu ar avea niciun efect asupra lor. Nu s-ar fi păstrat nicio înregistrare, iar bărbaţii şi femeile care au fost implicaţi ar fi mers în mormânt în tăcere până la ultima lor suflare.

10

AUSTRIA DE VEST

Erich Abel îşi conducea cu piciorul greoi noul său Mercedes argintiu SL 55 AMG argintiu pe drumul cu serpentine. Abel punea ochii pe maşină de ceva vreme. Nu că nu şi-ar fi permis-o, ci doar că, din punct de vedere financiar, era un om extrem de conservator. BMW-ul său Seria 7 avea doar doi ani şi se hotărâse să mai aştepte încă un an înainte de a-l schimba. În mintea lui, amânarea gratificării era, în multe privinţe, forma supremă de autodisciplină. Totuşi, contractul său recent cu tatăl saudit îndurerat schimbase toate astea şi, la urma urmei, petrecea destul de mult timp în maşina sa conducând înainte şi înapoi între Zurich şi Viena.
În timp ce se afla la Riad, Abel dăduse exact şapte telefoane. Zece milioane de dolari în numerar, deşi era foarte atrăgător la vedere, prezentau anumite probleme cu care Abel nu dorea să se confrunte. În schimb, i-a spus lui Saeed Ahmed Abdullah că ar prefera ca fondurile să fie virate în cinci bănci diferite din Elveţia. Abel a notat instrucţiunile şi şi-a sunat persoana de contact de la fiecare instituţie, spunându-i să îl anunţe imediat ce fondurile sunt primite. În mai puţin de o oră, toţi cei cinci bărbaţi au confirmat că Abel avea acum zece milioane de dolari în active foarte lichide, pe care să le adauge celor 1,4 milioane de dolari în numerar pe care îi plasase strategic în diverse instituţii din întreaga lume. Mai existau încă două

milioane în bunuri imobiliare şi titluri de valoare, dar în domeniul de activitate al lui Abel era întotdeauna nevoie de o rezervă din care să se scoată în cazul în care era nevoie să dispară pentru o vreme.
Al şaselea telefon a fost dat la reprezentanţa Mercedes din Zurich. Nu s-a obosit să se târguiască cu ei în legătură cu preţul de 125.000 de dolari al celui mai performant sedan din lume. Abel le-a spus că va veni să ia maşina în după-amiaza următoare. Al şaptelea şi ultimul apel a fost către o persoană pentru care avea un mare respect. Dimitri Petrov locuia încă în Moscova şi încă mai fuma două pachete de ţigări ruseşti puturoase pe zi. Obiceiul de a fuma era singurul lucru care nu-i plăcea lui Abel la acest om. Petrov era un prinţ printre hoţi. Un adevărat profesionist care a câştigat respectul prietenilor şi al duşmanilor deopotrivă şi, cel mai probabil, singurul coleg profesionist cu care Abel ar fi vorbit despre noua sa oportunitate de afaceri.
Era prânzul la Moscova când l-a sunat pe vechiul său prieten din KGB, iar vocea rusului părea că l-a trezit dintr-un somn mort. Cei doi au schimbat amabilităţi timp de mai puţin de treizeci de secunde, ceea ce pentru ei însemna că se insultau reciproc. Abel a folosit o abordare mai abilă, în timp ce Petrov a iniţiat un asalt în toată regula, care în cele din urmă s-a încheiat cu un şuvoi de obscenităţi legate în mod creativ. Scurta discuţie i-a reamintit lui Abel cât de mult îi lipsea vechiul său prieten. Trecând la afaceri, Abel i-a spus lui Petrov că trebuie să-l vadă imediat. Când Petrov a ezitat, Abel l-a asigurat că va fi îndopat cu mâncare bună, vin scump, trabucuri excelente şi 10.000 de dolari pentru timpul său. Doar intriga l-ar fi determinat mai mult ca sigur să facă această călătorie, dar Abel era dornic să-şi îndeplinească sarcina. Nu era nicio zi de pierdut. A mai îndulcit nota sugerându-le să se întâlnească la casa sa alpină de lângă Bludenz, la puţin peste o oră de Zurich, chiar dincolo de graniţa elveţiană, în Austria. Lui Petrov îi plăceau priveliştile sale maiestuoase şi singurătatea. Rusul a mormăit ceva în legătură cu cheltuielile sale, Abel l-a asigurat că acestea vor fi acoperite şi i-a spus să prindă primul zbor de dimineaţă.
Abel a accelerat pe un alt viraj şi apoi a apăsat pedala de acceleraţie până la podea pe linia dreaptă. Motorul de 493 de cai putere a lansat sedanul pe drumul de munte ca o rachetă. Abel şi-a permis un scurt zâmbet. Vehiculul era o dovadă a ingineriei vest-germane. Mai mult de un deceniu mai târziu, el încă mai trasa o linie de demarcaţie între Est şi Vest. Ţara în care crescuse nu ar fi putut niciodată să producă o maşină atât de rafinat de puternică şi absolut fiabilă. Şi nu era doar o problemă est-germană. Nu exista nicio ţară comunistă capabilă de o asemenea măreţie. Abel îşi abandonase ţara în care se născuse şi făcuse tot posibilul să nu se mai întoarcă. Existau o multitudine de motive complicate. În primul rând, nu-i plăcea să i se reamintească în mod constant că fusese de partea perdantă a marelui Război Rece din secolul XX. Reunificarea a ajutat foarte mult Germania de Est, dar mai avea încă mult până să ajungă din urmă. Cicatricile cauzate de neglijarea comunismului erau adânci. Ani de zile de pătare trebuiau înlăturaţi înainte ca strălucirea mândră şi eficienţa germană să fie pe deplin restaurate.
Abel trăise într-o minciună în primii treizeci de ani din viaţa lui şi refuza să piardă o singură zi continuând să o facă. Acum era cetăţean elveţian şi, la fel ca noua sa ţară, adoptase o atitudine neutră, mai mult de afaceri, faţă de lume. Războaiele veneau şi plecau, comerţul era constant, iar atunci când cele două se ciocneau se prezentau mari oportunităţi. Abel a fost un simplu facilitator. Un specialist în evaluarea riscurilor şi, uneori, când era nevoie, ca acum, în eliminarea riscurilor.
Abel s-a apropiat de penultimul viraj şi a încetinit destul de mult. Acesta era mai ascuţit decât celelalte. Printr-o deschizătură în molidul luxuriant a zărit staţiunea de schi locală. Urma să se deschidă abia peste o lună. De la casa alpină a lui Abel era un drum de douăzeci de minute până în sat. Aerul curat, de munte înalt, îi făcea bine pentru astm, iar singurătatea era bună atât pentru mintea lui, cât şi pentru afacerea lui. Ezitase doar puţin înainte de a-l suna pe Petrov. În domeniul său de activitate, totul trebuia analizat prin prisma raportului risc/recompensă. Întotdeauna exista un compromis. Abel avea resurse mai mult decât adecvate când venea vorba de o treabă standard, dar aceasta necesita ceva special. Avea nevoie de talente noi. Cineva care era extrem de bun, dar care nu era încă cunoscut de toţi suspecţii obişnuiţi. Ca regulă generală, cu cât sunt mai puţini oameni implicaţi, cu atât mai bine, dar pentru o treabă de acest nivel, nu avea pe nimeni în Rolodexul său căruia să se simtă încrezător în a-i încredinţa misiunea. Totuşi, Petrov ar fi ştiut de cineva. Era sigur de asta.
Abel a ocolit ultimul viraj şi apoi s-a întors pe aleea sa care cobora înapoi pe panta uşor paralelă cu drumul de munte. Aleea lungă era mărginită de molizi înalţi şi subţiri şi, după o coborâre iniţială destul de

abruptă, se stabiliza. Abel a virat în parcarea din faţă şi a parcat lângă o maşină de închiriat. A observat valiza prietenului său aşezată pe veranda de lângă uşa din faţă şi a coborât din maşină. A ocolit veranda înfăşurată spre stânga şi l-a găsit pe Petrov aşezat pe un scaun, cu ochii închişi, bronzându-se la soare. Fără să se obosească să deschidă ochii, rusul a întrebat într-o engleză cu accent uşor: „Cât aveai de gând să mă faci să aştept, nazist nerecunoscător?".
Abel a zâmbit şi a observat paltonul de lână gri întins pe poala lui Petrov ca o pătură. Cu părul său argintiu, arăta ca un pensionar aflat într-o croazieră pe mare. Un pachet de ţigări era aşezat pe o cotieră şi o brichetă de alamă bine folosită pe cealaltă. „Te urmăresc de mai bine de o oră, câine vechi stalinist. Credeam că eşti fie mort, fie că dormi... ceea ce, având în vedere vârsta ta, sunt două posibilităţi distincte."
Unul dintre ochii de pe faţa lată s-a deschis brusc şi Petrov a început să-l înjure pe Abel în rusă. Rusa lui Abel nu fusese niciodată grozavă, şi se înrăutăţise mult mai mult, dar a înţeles esenţa a ceea ce spunea prietenul său. Era ceva despre câini care fornicau şi despre neamul lui şi apoi mai multe chestii naziste standard.
A râs cu entuziasm şi apoi a spus: „Eşti atât de bătrân încât nu te poţi ridica în picioare să saluţi un vechi prieten? Să te ajut?" Abel şi-a întins mâinile într-un mod exagerat de dramatic. „Să chem o asistentă?"
„O să-ţi sparg nasul ăla drăguţ dacă pui mâna pe mine", a mârâit Petrov şi s-a smucit de pe scaun cu o rapiditate surprinzătoare.
Cei doi bărbaţi s-au îmbrăţişat, iar Abel a încercat încă o dată să-şi plesnească prietenul rus pe spate la fel de tare cum era plesnit. Totuşi, nu a fost niciodată suficient. Cei doi bărbaţi aveau aproximativ aceeaşi înălţime, amândoi puţin sub 1,80 m, dar rusul îl depăşea cu vreo 50 de kilograme. Petrov avea şaizeci şi unu de ani şi nu părea să aibă nici măcar o zi sub şaptezeci. Părul argintiu, fumatul, dragostea pentru mâncare şi băuturi spirtoase şi, fără îndoială, stresul meseriei sale nu fuseseră blânde cu el.
„Vino", a spus Abel, „să intrăm înăuntru. M-am oprit la piaţă şi am luat toate lucrurile tale preferate". Cei doi bărbaţi au înconjurat veranda şi Abel a descuiat uşa din faţă. „Ştii unde este camera ta. Du-te înăuntru şi instalează-te, iar eu mă voi ocupa de toate celelalte."
Abel şi-a adus propria valiză înăuntru şi apoi a descărcat trei genţi din portbagaj. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să ia sticla de vodcă Belvedere şi să o pună în congelator. Existau şanse mai mult decât egale ca prietenul său să termine întreaga sticlă înainte de a se culca. Întotdeauna conştient de astmul său, a spart câteva ferestre pentru a lăsa să intre aer proaspăt. Apoi a aruncat un pachet de şase sticle de Gösser în frigider împreună cu un pachet de şase sticle de Kaiser. Dacă asta nu-l ţinea ocupat pe Petrov, la subsol exista o pivniţă de vinuri bine aprovizionată. Apoi a pus în frigider heringul murat, şunca afumată, cârnaţii, legumele şi cutia de prăjituri.
Petrov a apărut exact la momentul potrivit, iar Abel i-a întins o sticlă de Gosser. Şi-a luat un Kaiser şi a ridicat sticla pentru a ţine un toast. „Pentru vechii prieteni şi pentru pieţele libere".
Petrov a dat din cap şi a luat o înghiţitură mare. Era pe punctul de a spune ceva, dar s-a hotărât să mai ia un pahar. „Am aşteptat asta toată după-amiaza".
„Îmi pare rău că nu am ajuns mai devreme, dar am venit cu avionul în această după-amiază." Abel s-a uitat la ceas. Era aproape ora cinci.
„Unde ai fost?", a întrebat rusul între două înghiţituri. Berea se terminase deja pe jumătate.
Abel a fost pe punctul de a-i spune, dar s-a prins. „Întrebarea mai bună ar fi unde nu am fost". A deschis un recipient cu nuci amestecate şi le-a aşezat într-un bol pe tejghea. Cheia cu Petrov era să continue să-l hrănească.
„Ai fost ocupat să faci munca murdară a OPEC".
Organizaţia Ţărilor Exportatoare de Petrol îşi avea sediul la Viena şi era de departe cel mai mare client al lui Abel. „Toată lumea trebuie să colecteze informaţii." Abel şi-a ridicat berea. „Chiar şi mafia rusă."
Comentariul a fost o lovitură directă la adresa angajatorului de odinioară al lui Petrov.
„Da, ei bine, gloriosul experiment al comunismului s-a încheiat, iar acum suntem lăsaţi să ne descurcăm singuri."
„Pentru liber-profesionişti şi capitalism." Abel şi-a ridicat paharul.

„Voi bea pentru liber-profesionişti, dar niciodată pentru capitalism. Acei porci s-au adunat în ţara mea ca nişte vulturi pentru a se înfrupta din carcasele ei şi a prăda pe cei slabi.”
Abel a râs. „Şi ce au făcut comuniştii?”. Aceasta era o discuţie obişnuită între ei, iar Abel nu o pierduse niciodată. Capitalismul era de departe preferabil. Dacă ar fi adus din nou în discuţie mai târziu, după ce Petrov ar fi fost suficient de beat, l-ar fi putut face să recunoască acest lucru. Rusul îl ameninţa că îl va ucide dacă va spune cuiva, iar apoi se lansa într-o tiradă despre comuniştii corupţi şi despre cum au distrus o idee perfect bună.
Petrov mormăia ceva despre lăcomie şi despre caracterul distructiv al religiei organizate. Abel l-a întrerupt şi i-a spus: „Du-te afară şi fumează o ţigară. Eu mă duc să pregătesc cina. Poftim, ia heringul. L-am adus doar pentru tine”.
Petrov a luat cu nerăbdare borcanul de peşte sărat murat şi apoi a întrebat pe un ton cu adevărat îngrijorat: „Dar ţigările? Te rog să nu-mi spui că am zburat atâta drum şi tu nu ai trabucuri”.
„Am trabucuri. Nu vă faceţi griji. Sunt pentru după cină.” Abel l-a alungat şi a început să pregătească masa.
Petrov venea să-l verifice periodic şi îi striga insulte de la uşa deschisă a verandei. Până când s-au aşezat la masă, pachetul de şase cutii de Gösser dispăruse. Petrov avea doar un Kaiser şi a anunţat imediat că era o bere de fete. Prea uşoară. Sticla de vodcă a fost aşezată în centrul mesei şi s-a pus pariu dacă va rezista sau nu să vadă răsăritul soarelui. Petrov a spus că absolut deloc şi Abel a fost de acord.
Abel nu era un mâncător blând, dar prietenul său rus îl făcea să pară o vrabie. În curând, toţi cârnaţii şi şunca s-au terminat, la fel ca şi cartofii prăjiţi, iar partea leului i-a revenit lui Petrov. Abel a aşezat tortul dobosh pe un platou şi a privit cum ochii lui Petrov se dilată ca şi cum cineva l-ar fi lovit peste cap. Tortul, o confecţie din burete de ciocolată stratificat şi cremă de unt de ciocolată acoperită cu caramel, era apetisant. Abel a mâncat o bucată faţă de cele trei ale lui Petrov, după care rusul a anunţat că dacă nu se ridică şi nu pleacă de la masă, va mânca tot. Abel era sigur că se va întoarce pe la miezul nopţii pentru a termina şi cealaltă jumătate.
În cele din urmă, s-au retras pe verandă şi s-au retras într-o seară înstelată. Abel a scos două pături grele de lână pentru a se feri de aerul rece. Nu se auzea niciun sunet în afară de diferitele încercări ale lui Petrov de a-şi ajuta digestia. Abel a scos cutia de trabucuri Montecristo. A păstrat unul şi i-a înmânat cutia lui Petrov.
„Ale tale să le iei acasă cu tine.” Abel a rulat trabucul sub nasul său, absorbind aroma fină.
„Mulţumesc, prietene.” Rusul a deschis cutia şi s-a uitat cu nerăbdare la recompensa sa.
Abel avea să aibă un singur trabuc şi avea să-l fumeze cu mare atenţie. Singura dată când risca era atunci când se afla în munţi şi chiar şi atunci trebuia să vadă cum se simte. Cu astmul lui, trebuia să fie foarte precaut. Savura momentul, mirosind trabucul timp de o oră înainte de a-l aprinde.
„Am nevoie de un sfat, Dimitri”.
Petrov a smuls un trabuc din cutie, a muşcat din capăt şi l-a aprins. După câteva fumuri grele, a spus: „Mă întrebam când te vei apuca de afaceri.”
„Întotdeauna după cină. Ştii asta.”
Petrov şi-a îndreptat trabucul spre prietenul său german. „Ar trebui să fii atent. Devii mult prea previzibil.”
Lui Abel nu i-a plăcut cum suna asta şi şi-a notat în minte să îşi revizuiască obiceiurile. A scos un plic din haină şi i l-a înmânat lui Petrov. „Onorariul tău.”
Rusul a ezitat în timp ce făcea o grimasă. „Nu-mi place asta. Nu am făcut nimic.”
„Am încredere în tine.”
„Zece mii de dolari.” A clătinat din cap. „Suntem prieteni.”
„Da, suntem.” Abel i-a dat banii în mână. „Şi sunt recompensat foarte bine. Gândeşte-te la asta în felul următor... nu sunt banii mei... sunt ai omului care m-a angajat. Tu eşti un subcontractant.”
Petrov a pus plicul în buzunar. „Acum că am fost angajat, de ce aveţi nevoie?”.
„Un nume.”
„Ce fel de nume?”
Abel hotărâse deja că în niciun caz nu va dezvălui identitatea ţintei sale. „Vreau să omor pe cineva.”

Petrov a ridicat din umeri cu nonşalanţă. „Cunoşti o mulţime de oameni care sunt specializaţi în astfel de lucruri.”
„Da, dar treaba asta necesită pe cineva care să fie mai bun decât un instalator obişnuit.”
Sprâncenele lui Petrov s-au încreţit în gând. „Poţi să-mi spui despre ţintă?”.
Abel a clătinat din cap.
„Trebuie să-mi dai ceva cu care să lucrez. Vrei să pară un accident? Îţi pasă de pagubele colaterale? În ce teatru vor trebui să opereze? Ce onorariu vor fi plătiţi?”
„Am nevoie de cei mai buni. Am nevoie de un profesionist adevărat. Cineva care îşi priveşte meseria ca pe o formă superioară de artă.”
„Ahhh...” a suspinat Petrov. „Vrei unul dintre cei mai nebuni. Cei care tratează crima ca şi cum ar fi o religie. Şi îl vrei pe cel mai bun?”
Era evident că Petrov se gândea la nişte nume. „Da”, a spus Abel, „Vreau pe cineva care nu numai că se crede cel mai bun, ci şi pe cineva care este înfometat să demonstreze că este cel mai bun.” Abel se gândise cu atenţie la această distincţie. Existau şanse mari ca un ucigaş plătit experimentat să refuze misiunea imediat ce ar fi aflat identitatea ţintei. Avea nevoie de cineva care era pe cale să avanseze. Cineva care ar fi vrut să-l încalece pe Mitch Rapp ca acel leopard din biroul lui Abdullah.
„Ţinta ta trebuie să fie cineva foarte important.”
„N-aş spune asta neapărat.”
„Cineva care e bine păzit?”
„Nu neapărat.”
Petrov a aruncat pe spate un pahar de vodcă şi a pufăit din ţigară. „Sper că nu lucrezi pentru saudiţii ăia blestemaţi.”
„Nu-mi dezvălui niciodată clienţii, ştii asta. Dar, din curiozitate, de ce vă displac atât de mult saudiţii?”
„Oricât de răi ar fi fost comuniştii, ei pălesc în comparaţie cu saudiţii.”
Abel a râs. „Cum aşa?”
„Saudiţii cred că Dumnezeu este de partea lor, iar oamenii care cred că Dumnezeu este de partea lor sunt capabili de cele mai inumane acte.”
Abel era intrigat. Nu-l auzise niciodată pe prietenul său vorbind despre religie în acest fel. „Corectaţi-mă dacă greşesc, dar marii lideri ai Mamei Rusia – tovarăşul Lenin şi tovarăşul Stalin – au reuşit să ucidă douăzeci de milioane de oameni şi, din câte ştiu, erau atei.”
„Acest număr este foarte exagerat.”
„Atunci, tăiaţi-l la jumătate. Doar zece milioane.”
„Nu-i voi apăra pe Lenin şi Stalin. Erau nişte creaturi îngrozitoare, dar aceşti saudiţi şi brandul lor maniacal de islam vor fi sfârşitul nostru, al tuturor.”
Abel nu a vrut să se îndepărteze prea mult de sarcina pe care o avea în faţă. Dacă ar fi avut timp mai târziu, ar fi putut să-şi continue turnirul. „Îţi voi spune un singur lucru şi numai un singur lucru despre clientul meu. Motivaţia lui este pe cât de pură, pe atât de putredă şi este la fel de veche ca omul însuşi.”
„Clientul tău este o prostituată?”
Abel a zâmbit. „Nu.”
Petrov a întins mâna după vodcă. „Răzbunare.”
„Da.”
După ce şi-a umplut paharul, Petrov a întrebat: „Răzbunare pentru ce? A îndrăznit cineva să se uite la una dintre fiicele sale fără voal?”.
„Nu am spus niciodată că era un saudit.”
„De ce vrea să se răzbune?”
„Cineva i-a ucis fiul.”
„Cineva important?”
Abel a clătinat din cap. „Cineva care este foarte periculos.”
„Ahhh... cred că înţeleg. Ai nevoie de un ucigaş pentru a ucide un ucigaş.”
„Exact.” Petrov părea în sfârşit mulţumit. Abel s-a întrebat dacă bătrânul său prieten avea conştiinţă la bătrâneţe.

„Şi această persoană este bună.”
„Da.”
„Cineva de care am auzit vreodată?”
„Am terminat cu răspunsurile la întrebări. Ţi-am spus deja prea multe. Spuneţi-mi numele meu şi apoi putem să ne întoarcem să vorbim despre atrocităţile comise de comunism.”
Petrov a mârâit la el ca un câine bătrân care fusese împuns de un băţ. „Am un nume şi un număr de telefon pentru tine. Va răspunde o femeie. Este franţuzoaică. Mi s-a spus că este destul de frumoasă. Ea va acţiona ca intermediar.”
„Şi trăgătorul?”
„Ştiu foarte puţine despre el. Îmi place aşa, şi presupun că şi lui îi place. Sursa mea mi-a spus că este relativ tânăr şi foarte bine pregătit cu diversele instrumente ale meseriei.”
„Aţi spune că este agresiv sau precaut?”
„Aş spune că agresiv”, a râs Petrov. „A făcut trei lucrări pentru mine în ultimele şapte luni şi numai Dumnezeu ştie câte altele.”

11

LANGLEY, VIRGINIA
Cortegiul de maşini a ieşit de pe autostradă şi a trecut pe lângă postul de pază alb şi singuratic, care fusese adăugat în 1993, după ce mai mulţi angajaţi au fost ucişi în timp ce se îndreptau spre locul de muncă. Cele două Suburbane şi limuzina Cadillac neagră blindată au continuat pe aleea îngustă, mărginită de copaci, şi au trecut peste o ridicătură fără să încetinească. Păreau să se grăbească. După ce au trecut de deal, au văzut un punct de control de securitate intimidant. Tot traficul de vizitatori a fost direcţionat spre dreapta prin semne mari, uşor de citit. Alte semne îi avertizau pe oameni că aceasta era ultima lor şansă de a se întoarce fără a risca să fie arestaţi şi urmăriţi penal. Dacă nu observau semnele, bărbaţii în combinezoane negre Nomex care purtau pistoale mitralieră ofereau un avertisment suplimentar că acest loc nu făcea parte din turul local de vizitare a obiectivelor turistice.
Cortegiul de maşini a rămas la stânga şi s-a oprit brusc în faţa baricadei de oţel vopsit în galben. Oameni înarmaţi erau peste tot şi erau şi mai mulţi în spatele plexiglasului antiglonţ cu tentă verzuie al baricadei. Trei dintre gărzile care vorbiseră când vizitatorii surpriză au trecut dealul s-au împrăştiat imediat. Nu trebuia să le spună nimeni; făcea parte din pregătirea lor. Grupurile făceau ţinte uşoare. Aici nu eram la Hollywood. Nu a existat nicio zvâcnire a toboganelor şi nicio apăsare a întrerupătoarelor de siguranţă. Când aceşti oameni erau la datorie, erau înfierbântaţi, ceea ce însemna că aveau un cartuş în cameră, iar singura siguranţă era degetul arătător.
Coloana de maşini a fost imediat flancată pe o parte de patru dintre bărbaţii îmbrăcaţi în negru. În ciuda dimineţii cenuşii şi acoperite de nori, toţi purtau ochelari de tir întunecaţi pentru a-şi acoperi ochii. Armele lor rămâneau îndreptate în jos, dar degetele mângâiau apărătoarele de trăgaci, în timp ce ochii încercau să tragă cu ochiul dincolo de geamurile puternic fumurii ale vehiculelor. Aceste tipuri de caravane de maşini erau ceva obişnuit, dar erau întotdeauna aşteptate – pe listă şi complet verificate. Aceasta nu era, iar bărbaţilor şi femeilor din forţele de securitate nu le plăceau surprizele.
Un căpitan a ieşit din blockhaus cu o privire uşor iritată pe faţă şi s-a apropiat de partea pasagerului vehiculului de frunte. Geamul fumuriu a coborât doar pentru a dezvălui o pereche de ochelari de soare fumurii. Căpitanul, un veteran de opt ani în poliţie, a întrebat pe un ton nu prea prietenos: „Vă pot ajuta cu ceva?”.
Bărbatul a scos o geantă din piele neagră şi a deschis-o pentru a-şi dezvălui legitimaţia. „Serviciul secret”. Şi-a îndreptat degetul spre limuzină şi a spus: „Îl avem pe directorul Ross. Este aici în interes oficial.”
Căpitanul a dat din cap şi şi-a încrucişat mâinile la spate. „V-aţi uitat bunele maniere?”
„Huh?”, a întrebat agentul, fără să priceapă întrebarea.
„Simplu protocol... sunaţi înainte... anunţaţi-ne că veniţi.” Căpitanul s-a legănat înainte şi înapoi pe călcâie în timp ce evalua cât de departe trebuia să împingă asta.

Agentul i-a acordat curtoazia de a-şi coborî ochelarii cu un centimetru, astfel încât să i se vadă cele două treimi superioare ale ochilor. „Directorul este un om ocupat, dar vă aud tare şi clar. Problema este că noi nici măcar nu am ştiut că venim aici până acum cinci minute. Plecam de la noua unitate de combatere a terorismului şi ne-a spus să venim direct aici. Eu doar urmez ordinele."
Răspunsul părea plauzibil. „În regulă. Coborâţi geamurile, scoateţi-vă creioanele şi vom face asta cât mai repede şi mai puţin dureros posibil." Căpitanul a arătat cu degetul spre Suburbanul de frunte şi trei bărbaţi au apărut din blocul de blocuri, unul cu un câine. Câinele şi conductorul său au început să se învârtă în jurul vehiculului în timp ce cei doi bărbaţi au început să inspecteze acreditările. Căpitanul a ezitat o secundă şi apoi s-a întors la limuzină. A aşteptat răbdător lângă geamul pasagerului din spate pentru a număra până la trei, privindu-şi propria reflecţie. A mai aşteptat încă două secunde şi apoi a bătut cu degetele de la mâini pe geam.
Geamul a coborât şi a dezvăluit doi bărbaţi albi care vorbeau la telefon. Unul avea în jur de 50 de ani, iar celălalt părea mai tânăr cu zece ani. Căpitanul l-a recunoscut pe bărbatul mai în vârstă ca fiind Mark Ross, noul director al Serviciului Naţional de Informaţii.
Bărbatul mai tânăr şi-a aşezat telefonul plat pe reverul hainei de costum şi a spus: „Am putea să grăbim lucrurile, avem un program foarte strâns".
„Absolut", a răspuns căpitanul. „Pe cine a venit să vadă directorul?".
„Mă tem că este o informaţie confidenţială".
Căpitanul îşi dădea deja seama că acest costum avea să fie foarte distractiv de lucrat cu el. „Trebuie să văd actele de identitate şi trebuie să verificăm portbagajul. Apoi vă voi pune pe drum."
Bărbatul i-a aruncat o privire care spunea: „Îţi baţi joc de mine?". „Am spus că ne grăbim."
Căpitanul a rămas calm şi politicos. „Dacă aţi fi sunat înainte, o parte din aceste lucruri ar fi putut fi evitate, dar din păcate nu aţi făcut-o. Identificare, vă rog." Căpitanul a întins mâna şi a aşteptat. A luat buletinul tânărului şi s-a întrebat dacă să insiste sau nu cu directorul Ross. A decis să nu o facă atunci când şi-a dat seama că Ross vorbea cu preşedintele. A dus legitimaţia unică înapoi în blocul de blocuri pentru a face o copie şi a efectua o verificare rapidă, în timp ce oamenii au continuat să percheziţioneze vehiculele. Nu-i plăcea nimic din toate acestea, dar, din punct de vedere tehnic, presupunea că noul director al Serviciului Naţional de Informaţii era şeful său. Mai puţin de un minut mai târziu, s-a întors afară, s-a uitat scurt la limuzină şi apoi a vorbit cu agentul din vehiculul din frunte.
„Sunteţi în stare de alertă maximă sau ceva de genul ăsta?"
„De ce întrebi?"
„Aveţi o grămadă de muşchi cu voi ca să vă plimbaţi cu maşina prin DC. Patru tipi în fiecare Suburban şi încă doi în limuzină. Cam cu asta călătoreşte preşedintele când vine aici."
Agentul şi-a tras din nou ochelarii în jos şi a spus: „Eu nu pun întrebări... înţelegeţi ce vreau să spun?".
Zâmbind, căpitanul a răspuns: „Până la un punct. O să pun suburbanele să aştepte aici, în parcarea din dreapta, iar limuzina poate merge spre clădirea principală."
„Pentru mine, asta va funcţiona."

KENNEDY RĂMASE ABSOLUT ilizibil în timp ce Rapp îşi făcea discursul. Îi văzuse comportamentul ei stoic neliniştind subordonaţii, mai ales pe cei mai tineri – cei care aveau nevoie de feedback şi supraveghere constantă. Rapp nu avea nevoie de încurajări. El şi Kennedy făceau asta de mult timp. În mod normal, ea ar fi fost ceva mai receptivă la ceea ce propunea el, dar Rapp adusese pe cineva la întâlnire, aşa că a rămas la fel de politicoasă, dar profesionistă.
„Pentagonul, statul... toţi aruncă cu bani ca un marinar într-un bordel. Noi trebuie să facem acelaşi lucru".
Kennedy a aruncat o privire la celălalt bărbat din şedinţă, care se întâmpla să fie un ofiţer de marină în retragere, apoi s-a uitat înapoi la Rapp. „Să aruncăm cu bani ca un marinar în călduri?".
„Absolut." Rapp a zâmbit. „Cu cât mai mulţi bani, cu atât mai bine. Aşa va fi mai greu pentru Biroul General de Contabilitate şi pentru toţi acei pucişti de supraveghere să urmărească ce punem cu adevărat la cale."
„Ai putea să vii cu o metaforă mai bună decât cea cu marinarul/putere?"
„Sunt de acord", a spus ofiţerul în retragere.

„Ce zici de un puşcaş marin într-un bordel?”. Rapp s-a uitat la bărbatul cu părul blond care stătea lângă el. „Îţi convine?”
„Absolut. Puşcaşii marini sunt nişte porci”. Scott Coleman a râs. Fostul SEAL al Marinei era într-o dispoziţie neobişnuit de bună, iar asta avea legătură cu ceea ce le spunea Rapp.
Kennedy a ignorat gluma şi s-a întors la probleme mai presante. „Deci, în esenţă, ceea ce ne sfătuieşti este să luăm compania lui Scott şi să o folosim ca faţadă logistică pentru noua şi extinsa Echipă Orion?”
„Da.”
„Asta s-a mai încercat şi înainte şi a explodat în faţa CIA.”
„Când?”
„În timpul războiului din Vietnam. Cu siguranţă aţi auzit de o organizaţie numită Air America.”
„Eram în scutece pe atunci. Altă vreme, alt război, altă lume.”
„Nu sunt atât de sigur”, a insistat Kennedy.
„Air America a fost arestată, pentru că a devenit prea mare, iar câtorva generali de la Pentagon nu le-a plăcut ca CIA să aibă propria lor forţă aeriană. Acest lucru, combinat cu presa, cu starea generală de spirit de la Capitoliu şi cu atitudinea publicului faţă de război... toate acestea au contribuit la descoperirea lor.”
Kennedy a ridicat o sprânceană. „Şi cum anume s-a schimbat ceva?”
„Toată lumea, inclusiv şi mai ales Pentagonul, foloseşte contractori civili, şi nu angajează doar ingineri pentru a construi poduri, şcoli şi spitale. Angajează firme în stânga şi în dreapta pentru a asigura securitatea diplomatică, servicii de pregătire a mâncării, servicii de curăţenie, transporturi cu camioane... spuneţi ce vreţi, iar dacă nu implică o luptă reală, Pentagonul foloseşte contractori privaţi.”
„Scott?” a întrebat Kennedy.
„Mi-am văzut afacerea crescând de la aproximativ două milioane pe an la peste douăzeci.”
„Spune-i despre Black Watch.” Rapp se referea la firma privată de securitate care fusese înfiinţată de unul dintre colegii lui Coleman din SEAL.
„Anul acesta vor face afaceri de peste două sute cincizeci de milioane numai cu guvernul. Au şase mii de hectare în Carolina de Nord pe care le-au transformat într-un Disneyland pentru trăgători. Au o pistă de curse pentru a preda condusul defensiv, au un poligon de tragere de ultimă generaţie şi o casă de tragere, propriile piste de aterizare, avioane, elicoptere, transportoare blindate de trupe... tot ce doriţi. Au echipamente care sunt dislocate pe tot globul. Au construit chiar şi un nenorocit de lac pentru a antrena SEAL-urile pe vehiculele de livrare subacvatice.”
„Filozofia lor”, a intervenit Rapp, „este că o pot face mai bine şi într-un mod mai eficient din punct de vedere al costurilor decât guvernul federal.”
„Asta nu ar fi dificil.”
„Ei bine, ei sunt primii oameni care au încercat cu adevărat acest lucru şi reuşesc.”
Kennedy ştia despre Black Watch. CIA îi folosea deja pentru a proteja anumite bunuri în străinătate. La Washington exista o minoritate foarte liberală, anti-război, care considera că acest grup nu era altceva decât o adunătură de mercenari plătiţi prea mult şi care, în cele din urmă, aveau să facă Americii un ochi negru. Kennedy a considerat că aceşti oameni aveau tendinţa de a avea o viziune naivă asupra lumii. Pentru ei, oricine purta o armă era rău. Chiar şi poliţiştii.
„Aşadar, unde vreau să ajung cu asta”, a spus Rapp, „este că începem să folosim o serie de companii pentru a...” Rapp nu a apucat să-şi termine propoziţia pentru că uşa biroului lui Kennedy s-a deschis. S-a întors şi a văzut doi bărbaţi intrând.
„Nu vă deranjaţi să vă ridicaţi”, a anunţat noul director al Serviciului Naţional de Informaţii, Mark Ross. Ross era înalt, slab, bine îmbrăcat şi emana un aer de importanţă. A mărşăluit prin biroul lung, urmat de un al doilea bărbat, mai scund.
Rapp s-a uitat peste umăr cu o iritare nedisimulată. Participase la nenumărate întâlniri cu uşile închise în acest birou, iar atunci când uşa era închisă era pentru un motiv întemeiat – mai ales în această dimineaţă. Aceasta era o premieră. Oamenii nu dădeau pur şi simplu buzna la directorul CIA fără să anunţe.
„Irene, îmi pare rău că te deranjez, dar eram prin zonă şi am decis să trec pe aici.” Ross a ajuns în zona în care stăteau şi şi-a lăsat privirea să cadă pe Rapp. „Mitch”, a spus el, punându-şi mâna stângă pe umărul lui Rapp şi întinzând mâna dreaptă. „Mă bucur să te văd, ca întotdeauna.”

Rapp a dat din cap. Îl întâlnise pe noul ţar al informaţiilor doar de două ori, de ambele ori când Ross era în Senat. Kennedy îl avertizase să fie cordial cu noul lor şef. Rapp îşi amintea că era neobişnuit de precaută cu privire la fostul senator. Kennedy îi explicase că nu era vorba atât de Ross, cât de noua lui slujbă. Nimeni din Washington nu era foarte sigur de modul în care urma să se desfăşoare noua funcţie de director al Serviciului Naţional de Informaţii, iar această incertitudine făcuse ca jocurile politice să înceapă. La simpla menţionare a politicii, Rapp o ignorase. Era mai preocupat de cine era Ross şi de unde venise. Dacă Ross avea de gând să politizeze serviciile de informaţii, aveau să se dea cap în cap în stil mare.
Subţirele despre Ross era că stăpânea foarte bine problemele de securitate naţională şi ştia cum să motiveze oamenii. De asemenea, a ajutat şi faptul că, după ce a absolvit la Princeton, a lucrat la CIA în cadrul Direcţiei de Informaţii. Faima lui la agenţie era că, chiar înainte de a pleca pentru a-şi lua licenţa în drept la Yale, a pregătit un raport despre o figură religioasă iraniană marginală cunoscută sub numele de Ayatollahul Khomeini. Ross a prezis că fervoarea religioasă a lui Khomeini şi numărul tot mai mare de adepţi ar putea duce la o revoluţie în toată regula în Iran. A fost unul dintre singurii oameni din guvern care a citit corect frunzele de ceai. La suprafaţă, Ross avea o manieră extrovertită, care a fost interpretată de unii ca fiind sigură pe sine, iar de alţii ca fiind arogantă. Rapp a presupus că, la fel ca majoritatea bărbaţilor care fuseseră membri ai celui mai exclusivist club din America, Senatul SUA, Ross era un pic din ambele, în funcţie de situaţie. Acum, Rapp stătea inconfortabil pe scaun, cu mâna bărbatului încă pe umăr, întrebându-se dacă fostul senator avea idee cât de mult ura să fie atins. S-a uitat în jos la mâna ofensatoare şi şi-a imaginat pentru scurt timp că îi pocneşte unul dintre degete.
„O văd pe frumoasa ta soţie la televizor în fiecare zi", a continuat Ross. „Eşti un tip norocos". Şi-a luat mâna de pe umărul lui Rapp şi s-a uitat la cea de-a treia persoană din încăpere. Era evident, după maxilarul pătrat şi constituţia atletică a bărbatului, că nu era un birocrat obişnuit de la Langley. Părea a fi o versiune nordică a lui Rapp, iar Ross s-a trezit brusc întrebându-se ce discutaseră el, Rapp şi Kennedy.
„Mark Ross", s-a prezentat el însuşi bărbatului cu părul blond. „Director al Serviciului Naţional de Informaţii".
Coleman a dat din cap. Dacă era impresionat, nu o arăta. „Scott Coleman."
„Lucrezi aici, la Langley?"
„Nu, IQ-ul meu este prea mare." Coleman i-a făcut cel mai bun zâmbet de rahat.
Ross a râs. „Nu cred că sunt prea mulţi oameni în oraşul ăsta cu un IQ la fel de mare ca al doctorului Kennedy, dar deocamdată voi fi de acord cu explicaţia ta. Mie mi se pare că eşti un fost militar. Ce ramură?"
„Marina."
„SEALs?"
„Asta e secret."
Ross a ezitat o secundă, iar Rapp a crezut că a observat o sclipire de furie chiar sub suprafaţă. Ross a înăbuşit-o şi s-a uitat la Kennedy. „Cu siguranţă un SEAL. Nicăieri altundeva în armată nu se generează un asemenea dispreţ pentru autoritate. „
Rapp a fost singurul din sală care a râs. Kennedy nu a găsit niciodată astfel de glume foarte amuzante, iar Rapp îl cunoştea suficient de bine pe Coleman pentru a şti că acesta avea un monolog intern cu privire la meritele respectării oarbe a autorităţii faţă de liderii adevăraţi care îşi câştigau respectul.
Înainte ca Coleman să poată răspunde, Ross a pus mâna pe spatele bărbatului cu care venise şi a spus: „Acesta este Jonathan Gordon, noul meu adjunct. El va fi omul meu de legătură pentru toată coordonarea dintre Langley şi Serviciul Naţional de Informaţii".
„Încântat de cunoştinţă, Jonathan", a răspuns Kennedy. Şi-a scos ochelarii şi i-a aşezat pe dosarul de piele din faţa ei. Limbajul corpului ei nu dezvăluia nimic.
Gordon era cu o jumătate de cap mai scund decât şeful său şi părea să aibă în jur de 40 de ani. Rapp a încercat să-l evalueze, dar nu a obţinut nimic.
„Din nou, îmi cer scuze că vă întrerup", a spus Ross în timp ce îşi bătea palmele. „Încerc să mă pun la curent cât mai repede posibil. O să vă las pe voi trei să vă întoarceţi la ceea ce aţi discutat. Mă voi duce să

văd ce fac câţiva dintre vechii mei prieteni de la informaţii, apoi voi apărea din nou aici în aproximativ treizeci de minute.” Ross şi-a verificat ceasul. „Îţi convine, Irene?”
„Dacă îmi dai câteva minute să termin aici, îţi voi arăta eu însumi împrejurimile.”
„Nu, nu te deranja”, a insistat Ross. „Încă îmi amintesc drumul meu şi, în plus, eşti prea valoroasă ca să faci tururi.” A început să se îndepărteze şi, pe un ton mai liniştit, a spus: „O să mă opresc puţin mai sus. Sunt câteva lucruri pe care aş vrea să le discut cu tine”. Ross şi Gordon au părăsit apoi biroul din colţ la fel de repede cum ajunseseră.
Când uşa a fost închisă, Rapp s-a întors spre Coleman şi l-a întrebat: „De ce ai o problemă cu autoritatea?”.
Kennedy a clătinat din cap. „Domnule Oală, lăsaţi-l pe domnul Ceainic în pace şi haideţi să ne întoarcem acolo unde eram.”

ROSS, GORDON ŞI cele două gărzi de corp s-au apropiat de banca de lifturi. Ross s-a oprit şi şi-a încrucişat braţele pe piept. S-a uitat înapoi spre biroul lui Kennedy şi părea fixat pe un gând anume. Când uşile liftului s-au deschis, Ross i-a şoptit lui Gordon: „Vreau să afli tot ce poţi despre domnul Coleman.” Ross a păşit în lift.
„Mă ocup deja de asta.” Gordon a recuperat un Palm Pilot din costumul său şi s-a apucat de treabă.
Ross s-a uitat fix la spatele gărzilor sale de corp cu gât gros, apoi a înclinat capul spre Gordon şi, tot în şoaptă, a spus: „Rapp mă face destul de nervos şi aşa. Nu cred că există vreo persoană în oraşul ăsta care să-l poată controla.”
„Nici măcar preşedintele?”
„Mai ales nu preşedintele. Rapp i-a salvat viaţa omului de două ori.” Ross a ridicat două degete pentru a-şi puncta punctul de vedere. „Îţi aminteşti de Valerie Jones, şefa de cabinet a preşedintelui, care a demisionat în vara trecută?”.
„Da.”
„Acela a fost Rapp. El şi Jones erau ca un nenorocit de dihor şi un şarpe. ... Adică, se urau unul pe celălalt. Rapp i-a dat preşedintelui de ales. Eu sau Jones, iar preşedintele l-a ales pe Rapp.”
Gordon părea impresionat. „Am auzit că omul este foarte talentat în ceea ce face.”
„Este. Nu mă înţelegeţi greşit, este cel mai bun, dar tipii ca el trebuie ţinuţi în lesă scurtă. Nu, nu mai spune asta. Trebuie ţinuţi într-o cuşcă la subsol şi nu-i laşi să iasă decât atunci când e un criminal în casă.”
Gordon şi-a flexat genunchii. „Nu mi se pare genul de om care să te lase să-l pui într-o cuşcă.”
„Aici se află problema, prietene. Trebuie să ţinem în frâu toate aceste nenorocite de agenţii, dintre care majoritatea nu se suportă între ele, şi să le facem să coopereze. Am nevoie ca ele să-mi urmeze ordinele. Am nevoie ca toată lumea să cânte pe aceeaşi partitură şi să se uite la mine, dirijorul. Nu-l pot lăsa pe Rapp să umble pe aici bătând în tobele lui de război şi făcând ce naiba vrea el.”
Uşile liftului s-au deschis. „Sunt oameni în acest oraş, Jonathan, cărora le-ar plăcea să mă vadă eşuând. Oameni care ar da foarte mult să mă vadă făcut de râs, iar mie nu-mi place să fiu făcut de râs. Rapp mă face să mă simt nervos, iar dacă nu poţi să te gândeşti cum să-l pui într-o cuşcă, ar fi bine să găseşti măcar o modalitate de a-i pune o lesă.”
Au ieşit din lift şi au început să meargă pe hol. „Şi află ce bona fides are şmecherul ăla de Coleman. Nu se poate ca el şi Rapp să pună ceva bun la cale.”

12

PARIS, FRANŢA
Erich Abel s-a sprijinit de un stâlp de iluminat şi a privit-o fix pe femeia frumoasă care stătea peste drum. Ajunsese devreme şi străbătuse cartierul, dublându-se din când în când şi asigurându-se că era familiarizat cu cel puţin două potenţiale căi de scăpare. Făcuse câteva cumpărături mărunte: o carte cadou şi un stilou antic. Ambele opriri i-au permis să se oprească şi să se asigure că nu era urmărit. Cardul cadou avea să

ajungă la gunoi, dar stiloul avea să-l păstreze. Era un stilou Mont Blanc din fildeş, cu benzi de argint încrustate şi o clemă de cămaşă. Ar fi fost al cincizeci şi şaselea stilou din colecţia sa.
Se îndoia că avea de ce să se teamă în această după-amiază, dar disciplina era ceea ce ţinea un spion în viaţă. Asta şi capacitatea de a face faţă plictiselii. Adevărul despre activitatea de spionaj era că nouăzeci şi ceva la sută din ea era absolut banală. Implică multă vreme de stat pe loc şi de aşteptat. La fel cum făcea şi acum, dar cu noile sale milioane de euro răspândite într-o serie de bănci, se simţea mai sigur decât ar fi trebuit şi şi-a lăsat mintea să hoinărească.
Abel se întreba de ce unul dintre cele mai frumoase şi mai dinamice oraşe din lume îi dădea un sentiment de melancolie. Se gândea că poate era din cauză că Parisul era inima Franţei, iar el ajunsese de ceva vreme la concluzia că Franţa era o ţară ale cărei cele mai mari momente trecuseră.
Efortul lor jenant de zadarnic de a se apăra împotriva germanilor la începutul celui de-al Doilea Război Mondial lăsase o cicatrice permanentă în identitatea ţării. La urma urmei, micuţa ţară Finlanda oprise Armata Roşie a lui Stalin timp de trei luni la începutul războiului, în timp ce Franţa abia rezistase două săptămâni împotriva blitzkrieg-ului nazist. În cele din urmă, a fost nevoie de armate străine pentru a-şi recâştiga propria ţară şi, deşi era preferabil decât să trăiască sub ocupaţie nazistă, mândria lor naţională a primit o lovitură serioasă. Aceasta era, la urma urmei, ţara lui Napoleon, care dominase cândva întreaga Europă. În mai puţin de un secol, ei au trecut de la una dintre puterile preeminente ale lumii la o ţară incapabilă să lupte.
Francezii erau un popor mândru, iar Abel s-a gândit că, pentru a-şi proteja psihicul colectiv de adevăr, au decis că timpul liber şi rafinamentul intelectual erau mai importante decât puterea economică şi militară. Abel nu putea nega valoarea activităţilor intelectuale şi artistice, dar acestea nu reprezentau nimic fără frontiere sigure şi un motor economic puternic care să finanţeze astfel de eforturi nobile.
Guvernul instituise o săptămână de lucru de treizeci şi cinci de ore, iar prânzurile de două ore erau o tradiţie râvnită. În plus, aproape toţi lucrătorii aveau garantate nouă săptămâni de concediu în fiecare an. Ţara se apropia de socialism cu fiecare ciclu electoral, iar descurajarea muncii începea să îşi pună amprenta. Dacă nu poţi sau nu vrei să creezi pe cont propriu, următorul lucru cel mai bun este să furi ceea ce a creat altcineva. Abel văzuse direct cum ţările din blocul sovietic au folosit spionajul industrial pentru a încerca să ţină pasul cu Occidentul. În mod similar, serviciile de informaţii franceze deveniseră renumite pentru că furau din buzunarele directorilor de companii în vizită. Atât de mult încât multe companii străine aveau un ordin permanent prin care le interziceau directorilor lor să ia cu ei laptopuri sau orice alte date cruciale atunci când făceau afaceri în Franţa.
Abel a ajuns la trista concluzie că privea cum o civilizaţie cândva măreaţă alunecă spre abis. Masele doreau ca statul să le asigure în toate felurile, iar politicienii care promiteau cele mai multe generozităţi erau cei care erau aleşi. Aceştia, la rândul lor, au dat oamenilor ceea ce îşi doreau, ceea ce a dus apoi la o povară tot mai mare asupra celor mai productivi membri ai societăţii. Acesta era, presupunea el, călcâiul lui Ahile al democraţiei. În acel moment i-a venit în minte că socialismul era mult mai insidios decât comunismul. În Germania de Est, comunismul nu fusese deloc voluntarist. Era pur şi simplu singura opţiune. Dar poporul francez, prin propriul egoism, alegea acest drum spre ruină.
Abel s-a întrebat dacă nu cumva exista o oportunitate de investiţie care să fie exploatată. Poate o tendinţă pe termen lung pe pieţele financiare? Şi-a notat în minte să vorbească cu câţiva dintre clienţii săi despre posibilele implicaţii. Munca murdară pe care o făcea pentru clienţii săi era extrem de profitabilă, dar era, de asemenea, inerent periculoasă. Având în vedere avansul pentru slujba lui Rapp, Abel începuse să se gândească la posibilitatea de a-şi muta atenţia către o muncă mai legitimă.
Abel s-a uitat peste drum la femeie şi a zâmbit. Se păcălea singur. Să treci la legalitate ar fi fost plictisitor. În plus, spionajul era una dintre industriile cu cea mai rapidă creştere din lume şi, dacă era să fie sincer cu el însuşi, Abel nu exista nicio altă frăţie profesională din care ar fi preferat să facă parte.
Un lucru la care i-ar plăcea să participe mai mult, totuşi, era compania femeilor. Problema era că era atât prea ocupat, cât şi prea pretenţios. Îi plăceau femeile inteligente, dar nu prea cărturăreşti, frumoase, dar nu superbe, încrezătoare, dar nu prea extrovertite, iar acestea trebuiau neapărat să fie elegante într-un mod auster. De asemenea, îşi dorea o femeie care să se bucure de liniște. Vorbitul era supraapreciat, iar Abel credea că mai puţin înseamnă aproape întotdeauna mai mult.

Femeia pe care o privea în prezent părea să se încadreze în multe dintre categoriile sale preferate. Avea o înălţime medie, cu păr negru ondulat până la umeri, o faţă ovală cu un nas delicat întors în sus şi un ten limpede şi lăptos. Ar fi vrut să-i poată vedea ochii, dar purta ochelari de soare negri mari, de tipul celor purtaţi de starletele de cinema din anii şaizeci, care reveniseră recent la modă. Era îmbrăcată în negru de firmă, de la haină până la cizmele de piele întoarsă cu tocuri ascuţite, cu tocuri de piele întoarsă. Stilul ei era la modă, fără a fi ostentativ. Era forma perfectă de camuflaj urban pentru Parisul de toamnă.
Abel stătea în picioare lângă un chioşc de ziare de unde tocmai cumpărase un exemplar al revistei franceze Nouvel Observateur. Purta un costum maro închis din trei piese şi avea un trenci reversibil pe braţul stâng. Femeia stătea la o cafenea în aer liber peste drum. Abel nu vorbise cu ea decât o singură dată şi fusese o discuţie scurtă. Fusese politicoasă, dar îi ceruse imediat o adresă de e-mail. Abel se conformase şi apoi aşteptase răbdător lângă calculatorul său timp de două ore până când e-mailul ei a ajuns în căsuţa de e-mail. Primul lucru pe care voia să-l ştie era cum auzise de ea. Nevoit să dea nume, îi făcuse o descriere a lui Petrov şi se referise vag la munca pe care ea şi partenerul ei o făcuseră pentru el în ultimul an. Ea a mai pus câteva întrebări care l-ar fi putut pune în încurcătură, dar Abel îl cunoştea prea bine pe Petrov. După ce s-a convins că Abel era serios, şi-a prezentat condiţiile. „Firma" ei, aşa cum o numea ea, a cerut un avans nerambursabil de 25.000 de dolari pentru a începe lucrurile. În schimbul acestei plăţi iniţiale, ar fi luat în considerare orice lucrare care le-ar fi fost transmisă prin e-mail. Dacă ar fi dorit să facă afaceri prin intermediul unui „dead drop", l-ar fi costat 50.000 de dolari, iar o întâlnire faţă în faţă l-ar fi costat 100.000 de dolari. Toate onorariile, a reiterat ea, nu erau rambursabile. Această femeie nu era socialistă.
Negocierea unei astfel de slujbe prin e-mail era exclusă. Deşi era tentantă, pur şi simplu era prea mult în joc. O discuţie la faţa locului era singura modalitate prudentă de a rezolva problema. Abel a virat banii în contul offshore şi ea i-a dat o listă specifică de instrucţiuni, pe care el le-a urmat cu o singură excepţie. Aceste instrucţiuni l-au condus la locul unde se afla acum – lângă un chioşc de ziare de pe Rue du Mont Cenis, în cartierul Montmartre din Paris. Venise singur, conform instrucţiunilor, şi cumpărase revista pe care ea o specificase. Stătea la cafeneaua desemnată, aşa cum spusese, cu umbrela ei Burberry salvându-i locul. Stătea acolo de un sfert de oră şi Abel se bucura să o facă să aştepte. Asta făcea parte din planul lui. Nu avea de gând să meargă decât până la un punct în a o lăsa pe ea să stabilească tonul şi ritmul acestei noi relaţii de afaceri, care spera să fie de succes. Aveau 100.000 de dolari din banii lui. Puteau să mai aştepte un pic.
Dacă ea se ridica şi pleca, ar fi fost şi mai bine. În acest fel, el putea să o urmărească şi să înveţe ceva mai mult înainte de a stabili o a doua întâlnire. Partea cea mai periculoasă nu era întâlnirea iniţială, ci mai degrabă momentul în care a ales să dezvăluie ţinta. Acela era punctul fără întoarcere. Odată ce Abel le-ar fi spus că ţinta era Rapp, ar fi fost blocaţi. Abel a întors pagina revistei sale şi s-a uitat peste ea la femeia intrigantă cu care urma să se întâlnească. Încă cinci minute, îşi spuse el, şi dacă ea nu se ridica să plece, se va duce acolo şi va proceda conform planului.
A privit-o cum se uita la ceas şi s-a întrebat cum arată dezbrăcată. Se îndoia că îl va dezamăgi. Abel a lăsat să iasă un oftat de aşteptare şi, chiar când era gata să inspire, a simţit ceva apăsat în partea de jos a spatelui său şi o respiraţie caldă pe gât.
O voce de bărbat i-a şoptit la ureche: „Elle est belle... n' est-ce pas?". Este frumoasă, nu-i aşa?
Abel a început să se întoarcă, dar a fost oprit de o mână înmănuşată care l-a prins de gât cu o fermitate alarmantă. Bărbatul era atât de aproape încât putea să simtă mirosul de cafea în respiraţia lui. Abel a început să-şi ridice braţul drept pentru a putea da o lovitură şi a putea pivota liber.
„Nu face asta." Strânsoarea s-a înăsprit. „Doar dacă nu vrei să-ţi secţionez măduva spinării."
Abel a simţit lama în partea de jos a spatelui său. S-a luptat să rămână calm. Engleza bărbatului era perfectă. Pentru o fracţiune de secundă, Abel a fost confruntat cu imaginea oribilă că era chiar Mitch Rapp cel care îl ţinea sub ameninţarea cuţitului. A reuşit să mai respire o dată şi, cu o voce jenant de nesigură, a spus: „Nu ştiu despre ce vorbiţi".
„Erich", a mârâit bărbatul, „nu ai de-a face cu amatori. Nu te juca cu noi, sau jur că te dezosez ca peştele şi îţi vei petrece restul zilelor cu o sculă şchioapă."

În ciuda aerului rece de toamnă, pe buza superioară a lui Abel începu să se formeze transpiraţie. De unde naiba îmi ştiu numele? se gândi el în sinea lui. „Încerc doar să fiu atent.”
„Apreciez profesionalismul, dar nu vă jucaţi cu noi. Te-am urmărit până aici şi te-am supravegheat în ultima oră. În caz că te îndoieşti de mine, te-am văzut cum ai cumpărat atât cardul, cât şi pixul.”
Liniile de încruntare au încreţit fruntea lui Abel. Luase metroul şi două taxiuri diferite până la întâlnire. Verificase cu sârguinţă să se asigure că nu era urmărit. Cum naiba îl urmărise omul ăsta atât de îndeaproape?
„Cred că ai făcut-o să aştepte destul de mult.” Bărbatul s-a aplecat în aşa fel încât buzele lui erau la câţiva centimetri de gâtul germanului. Ştia că respiraţia sa caldă îl va nelinişti şi mai mult pe viitorul său partener de afaceri, ceea ce era şi intenţia lui. Frica era singurul lucru care îi ţinea pe oameni cinstiţi în această afacere. „Pleacă... şi nici să nu te gândeşti să te întorci. Vei fi mort înainte de a-mi vedea faţa. Ai înţeles?”
Temându-se că vocea îi va lipsi, Abel se hotărî să dea din cap în replică. Presiunea mâinii de pe gâtul lui se relaxă şi fu împins spre cafenea. Genunchii lui Abel erau slăbiţi şi s-a clătinat puţin. Erau trei paşi până la bordură, unde s-a oprit şi a început să verifice dacă era trafic. S-a verificat brusc, temându-se că bărbatul ar fi crezut că încearcă să se întoarcă. Mişcându-şi doar ochii, a privit în fiecare direcţie ca o victimă a unui accident care poartă o guleră. Când a fost liber, a coborât de pe bordură. Pasul său era aproape robotizat în timp ce traversa strada. În mintea lui a început să revadă toate mişcările sale de când plecase din hotel. Omul ştia că cumpărase cardul şi pixul, pentru numele lui Dumnezeu, iar engleza lui era perfectă. Petrov spusese că bărbatul şi femeia erau francezi. Ar putea fi o a treia persoană? Lui Abel nu-i plăcea să fie atât de luat prins cu garda jos. Aceştia doi ori erau foarte buni, ori el devenea foarte neglijent.

13

S-a apropiat de masă, cu picioarele încă nesigure. Bruneta atrăgătoare l-a privit din spatele ochelarilor negri şi l-a întrebat: „Ça t'amuse de faire attendre les gens?”. Vă place să faceţi oamenii să aştepte?
Abel şi-a curăţat gâtul şi a încercat să pară relaxat. „J'ai eu un contretemps.” A intervenit ceva.
„Serios?”, a spus ea pe un ton îndoielnic. „Cum ar fi să stai vizavi şi să te prefaci că citeşti o revistă?”.
„Încercam doar să fiu precaut.” Abel s-a întrebat cum naiba ştiau cum arăta.
„Nu suficient de precaut.” Ea şi-a înclinat capul. „Am observat că te-ai întâlnit cu asociatul meu de afaceri.”
Abel s-a uitat înapoi la chioşcul de ziare. Colţul nu era aglomerat, dar nici nu era gol. Oamenii veneau şi plecau în toate cele patru direcţii, dar nimeni nu stătea acolo şi se uita înapoi la ei. Abel era încă puţin dezechilibrat şi tot ce a reuşit să spună a fost: „Deci acela era partenerul tău.”
„Da.” Ea a zâmbit. „Este un om destul de descurcăreţ. Nu e genul de persoană pe care să vrei să o superi.”
Abel şi-a amintit de respiraţia fierbinte a bărbatului pe gâtul lui şi şi-a reprimat un fior. S-a liniştit şi a făcut un gest spre scaunul cu umbrela pe el. „Pot să mă aşez?”
„Sigur că da.” A apucat umbrela şi a agăţat-o de cotieră. Nu s-a deranjat să se prezinte. Dacă erau de acord să treacă la pasul următor, ea îi va oferi un pseudonim.
Într-un efort de a destinde atmosfera şi de a trece peste propria jenă profesională, Abel a spus: „Îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi, dar sunt întotdeauna puţin nervos în timpul acestor întâlniri iniţiale.”
„Faci des astfel de lucruri?”.
Ochelarii de soare întunecaţi făceau imposibilă obţinerea unei idei complete despre faţa femeii, ceea ce presupunea că era intenţionat. „Destul de des, dar am o listă scurtă de antreprenori la care apelez de obicei.”
„Dacă aveţi alţi oameni pricepuţi, de ce vorbiţi cu mine?”
Chelnerul s-a apropiat înainte ca el să poată răspunde. Abel a comandat o ceaşcă de cafea şi, când chelnerul a plecat, a spus: „Serviciile mele au fost reţinute de cineva care ar dori ca o problemă să dispară.

O problemă foarte interesantă. Una pentru care nu sunt sigur că mă simt confortabil să folosesc oricare dintre contactele mele obişnuite."
Ea l-a studiat din spatele ochelarilor de vedere unicat. „Dacă lucrurile nu merg aşa cum am plănuit, nu vrei ca cineva să depisteze că treaba a ajuns la tine?"
Era o femeie deşteaptă. Abel a admis ideea spunând: „Asta face parte din ea."
„Şi cealaltă parte?"
Abel a făcut o figură umilă. „Unele munci nu necesită nimic mai mult decât forţă brută. Am mulţi oameni care se încadrează în acest profil şi, ca să fiu sincer, nu-mi place să fac afaceri cu niciunul dintre ei. Alte slujbe necesită puţină viclenie şi înşelăciune." Abel a ridicat din umeri. „Am câţiva oameni care nu sunt atât de rudimentari şi sunt suficient de competenţi. Totuşi, alte slujbe necesită un adevărat profesionist. Cineva care este creativ cu soluţiile şi priceput în a le duce la îndeplinire. Am poate un singur om pe care l-aş încadra în această categorie."
„Atunci de ce nu-l folosiţi pe el?"
Chelnerul a apărut cu o ceaşcă de cafea proaspătă. Abel şi-a reţinut răspunsul până când au rămas din nou singuri. „M-am gândit la asta, dar în cele din urmă am decis că există o limitare care l-ar putea împiedica să reuşească."
„Care este, dacă pot să întreb, aceea?".
Exista o limită pe care Abel stabilise de la bun început că nu o va depăşi. Această mică informaţie se afla la mică distanţă de acea linie. „Ne apropiem de un moment al conversaţiei noastre la care îmi place să mă refer ca la „punctul fără întoarcere". „
Ea a dat din cap, dar nu a oferit nimic mai mult.
„Voi răspunde la această întrebare şi apoi va fi rândul meu să întreb ceva."
„Poţi să întrebi tot ce vrei." Ea şi-a împins uşor scaunul înapoi şi şi-a încrucişat din nou picioarele.
„Unele slujbe necesită ca nimic să nu fie lăsat la voia întâmplării. Acesta este unul dintre acele locuri de muncă, iar cel care îl ia trebuie să vorbească fluent engleza. Omul meu nu este, şi simt că acest lucru ar putea fi o potenţială problemă, fie înainte, fie după slujbă."
„Ţinta dumneavoastră este britanică sau americană?"
Abel a ignorat întrebarea ei şi a întrebat în schimb: „Partenerul tău poate vorbi atât în dialectul britanic, cât şi în cel american?".
„Da."
„Bine. Acum aş dori să vă examinez CV-ul".
Ea a ridicat mâna pentru a-l opri. „Înainte de a merge mai departe, trebuie să stabilesc câteva reguli. În primul rând, fără şefi de stat. Nu ne interesează câţi bani sunteţi dispuşi să plătiţi. Nu dorim să ne petrecem restul vieţii trăind sub o piatră. În al doilea rând, noi vom stabili termenii şi condiţiile. Voi nu veţi avea nimic de spus, din punct de vedere operaţional. Singurul lucru pe care vă vom permite să îl faceţi este să stabiliţi un termen limită."
„Şi să vă plătim, bineînţeles." Abel a zâmbit.
Ea a zâmbit la rândul ei. „Bineînţeles."
Abel a fost frapat de cât de frumos era zâmbetul ei. Îşi dorea cu disperare să întindă mâna şi să-i scoată ochelarii de soare pentru a putea completa imaginea. „Acum, să trecem la CV-ul tău."
„Am uitat ultimul punct şi mă îndoiesc că o să-ţi placă." Şi-a încrucişat braţele pe piept. „Ne rezervăm dreptul de a ne retrage în orice moment înainte de termenul limită. Bineînţeles, veţi primi o rambursare completă, cu excepţia avansului de o sută de mii de dolari pe care l-aţi plătit deja."
Abel şi-a păstrat calmul, chiar dacă temperamentul său german clocotea chiar sub suprafaţă. „Nu am auzit niciodată de aşa ceva absurd."
„Mă tem că acestea sunt condiţiile noastre."
„Nu puteţi face afaceri în acest mod." Abel îşi împinse ceaşca şi farfurioara la o parte. „Am procedat cu foarte bună credinţă. Am plătit un avans obscen pentru care nu am primit nimic în schimb, în afară de o listă cu condiţiile voastre. Am nevoie să fiu protejat la fel de mult ca şi dumneavoastră şi trebuie să vă spun că, dacă insistaţi să fiţi atât de părtinitor în această negociere, voi fi nevoit să caut în altă parte."

„Herr Abel”, a început ea, „puteţi să căutaţi cât vreţi, dar dacă aveţi nevoie de ceva făcut în Marea Britanie sau în America, nu trebuie să căutaţi mai departe.” Şi-a deschis poşeta şi a scos o ţigară. „Noi nu ne ocupăm cu împărtăşirea secretelor. Suntem un serviciu cu plată, iar reputaţia noastră este totul.” Şi-a aprins ţigara şi a îndreptat-o spre el. „Lucrurile ies la iveală în acest domeniu de activitate. Lucruri neaşteptate pe care nu le putem controla. Un adevărat profesionist ştie când trebuie să plece. Pot să garantez că vom face tot posibilul pentru a îndeplini contractul, dar, în cele din urmă, dacă decidem să ne retragem, acesta va fi sfârşitul. Vă veţi primi banii înapoi, iar noi ne vom duce secretul în mormânt.”
Nimic nu mergea aşa cum plănuise. Cei doi îşi făcuseră temele. Îl lăsaseră să creadă că era cel mai deştept, apoi îl dezechilibraseră şi stabiliseră întregul ton. El era cel care trebuia să facă interviurile, nu ei. Oricât de mult ar fi vrut să rămână şi să continue să stea de vorbă cu această femeie încântătoare, trebuia să dea măcar un semn de putere.
Abel şi-a împins scaunul înapoi şi s-a ridicat în picioare. „Îmi pare rău că ne-am irosit timpul unul altuia. Onorariul pe care aveai de câştigat era extrem de mare.” I-a întins mâna mai mult în speranţa că îi va putea atinge pielea decât ca o politeţe. Ea a făcut la fel, iar el i-a ţinut mâna cu delicateţe. „Dacă vă decideţi să fiţi mai flexibil în negocieri, mă voi gândi din nou să fac afaceri cu dumneavoastră.” I-a făcut o plecăciune tăioasă şi a plecat.

LA UN BLOC MAI DEPARTE, un bărbat stătea sprijinit de motocicleta sa, prefăcându-se că citeşte un exemplar din Rolling Stone. Dreadlocks noduroase îi curgeau în cascadă până la umeri. Avea o geantă de mesager atârnată pe umăr şi casca era agăţată de unul dintre ghidon. De cureaua genţii era agăţat un aparat de radio cu două căi. O cască fără fir era conectată la radio prin tehnologia Bluetooth. În ultimele cincisprezece secunde nu se auzise nimic altceva decât zgomotul de fond al oraşului.
În cele din urmă, vocea ei a întrebat: „As-tu tout compris?”. Aţi înţeles totul?
„Da.”
„Nu pari foarte îngrijorat”.
„Nu.” A aruncat o privire laterală în oglinda retrovizoare şi, exact cum se aştepta, l-a văzut pe neamţ mergând în direcţia lui.
„Ce ne facem?”
„Să-i dăm o mică audiţie privată, cred.”
Ea a suspinat. „De ce insişti mereu să-ţi asumi riscuri?”.
A început să bată din picior şi să cânte un cântec al lui Peter Tosh plin de accent jamaican. După ce germanul a trecut, a spus: „Suntem în domeniul riscului, draga mea. Ne vedem acasă. Dă-mi un avans de zece minute.” A închis revista şi a băgat-o în sacoşă. După ce şi-a pus casca de protecţie, a pornit motocicleta şi a ieşit în viteză în trafic.

14

MCLEAN, VIRGINIA
Rapp a intrat în parcare, a oprit maşina şi a coborât. S-a îndreptat spre bordura de asfalt şi a privit peste terenurile de joc. Starea lui de spirit a început să se schimbe aproape imediat. Trecuseră mai bine de cincisprezece ani de când nu se mai întorsese, dar locul îi era mai familiar decât poate oricare altul din lume. Era cam aşa cum şi-l amintise. Unii dintre copaci erau mai mari, alţii dispăruseră, iar lângă parcare erau plantaţi câţiva noi, dar în afară de asta, era acelaşi loc vechi – locul tinereţii sale.
Privelişte, mirosul, vremea, toate acestea i-au adus un potop de amintiri – majoritatea bune, dar nu toate. Aici îşi rupsese braţul la vârsta de şapte ani. Se dusese acasă în fugă şi plângând, doar pentru ca tatăl său să aplice regula „fără sânge, fără lacrimi”. După un scurt control, tatăl său, căruia îi plăcea expresia „Suge-o”, i-a spus lui Mitch că era doar o entorsă. Când tânărul Mitchell s-a trezit în miez de noapte îmbibat în sudoare, iar braţul său era de două ori mai mare decât în mod normal, mama sa a intervenit şi i s-a ordonat domnului Suck It Up să îşi ducă fiul la urgenţă. Nu a fost prima lor călătorie pentru a face

radiografii, dar a fost ultima. În anul următor, tatăl său a murit în urma unui atac de cord masiv şi a lăsat în urmă o soţie relativ tânără şi doi copii: Mitch şi fratele său mai mic, Steven.
Rapp nu se gândea prea des la tatăl său, în afară de perioadele scurte în care deplângea faptul că nu au apucat să se cunoască cu adevărat. Fuseseră împreună doar opt ani, din care Mitch nu-şi amintea cu adevărat primii patru, iar următorii patru erau destul de vagi. Tatăl lui, ca majoritatea taţilor din anii '70, nu prea era prin preajmă. Era avocat şi lucra multe ore. Juca golf sâmbăta dimineaţa, indiferent dacă ploua sau strălucea, aşa că duminicile erau de fapt singurele momente pe care le petreceau împreună ca familie. Ceea ce îşi amintea despre tatăl său era că era un om ferm, dar decent şi corect. Mama lui, o persoană profund religioasă şi veşnic optimistă, le-a explicat foarte clar băieţilor ei cât de responsabil fusese tatăl lor atât în viaţă, cât şi din lumea de dincolo. Ca un bun avocat ce era, totul fusese în ordine atunci când inima lui a încetat să mai pompeze. Planificarea succesorală era la zi, iar tatăl lor cumpărase o asigurare de viaţă mai mult decât suficientă pentru a avea grijă de ei. Ipoteca fusese achitată şi banii puşi deoparte pentru facultate. Din punct de vedere financiar, mama lui nu a trebuit să-şi facă griji.
Mitch nu l-a auzit niciodată pe tatăl său ridicând vocea decât de câteva ori când el sau Steven făcuseră ceva cu adevărat rău – cum ar fi atunci când Steven aproape a dat foc casei sau când Mitch a scos scara din garaj şi s-a urcat pe acoperiş cu Steven. Mitch a sărit şi a aterizat într-o grămadă de frunze, iar Steven, care era cu doar un an şi jumătate mai mic, dar considerabil mai mic, nu a reuşit să scape. Micul Stevey, aşa cum era cunoscut de tot cartierul, a aterizat în schimb pe trotuar şi a ajuns la urgenţe cu două picioare rupte.
Mitch chiar a primit o palmă peste cap şi a fost pălmuit pentru asta. A fost singura dată când îşi amintea ca tatăl său să fi pus mâna pe el şi chiar şi după atâţia ani se simţea ca naiba din cauza asta. Nu pentru că tatăl său l-a lovit, ci pentru că şi-a dezamăgit tatăl. Steven a fost copilul minune. Născut cu cinci săptămâni mai devreme, şi-a petrecut primele trei luni din viaţă în spital, agăţându-se de viaţă. Din punct de vedere mental, fratele mai mic al lui Rapp era un fenomen, dar pe terenurile de atletism ale tinereţii lor, Steven era un avorton. Era extrem de mic pentru vârsta lui şi, ca să atragă şi mai mult atenţia asupra lui, era acoperit cu un şoc de păr blond, aproape alb. El şi Mitch nu puteau să arate mai diferit. În timp ce Mitch avea părul negru şi pielea măslinie, Steven avea părul deschis şi pielea albă, care s-ar fi transformat în roz în cincisprezece minute dacă nu se aplica un strat generos de cremă de protecţie solară. Mitch îşi petrecea verile în costum de baie sau în pantaloni scurţi, iar Steven şi le petrecea acoperit cu haine deschise la culoare sau la umbră. Mitch semăna cu tatăl său, iar Steven cu mama lor cu părul blond şi ochii albaştri.
Rapp s-a uitat la terenul de baseball şi şi-a amintit cum Steven obişnuia să strige numărul de aruncări, numărul de eliminări şi numărul de alergări după fiecare aruncare. Pentru un copil mic avea o voce neobişnuit de gravă şi o folosea cu mare efect. Încă de pe atunci, micul geniu avea o slăbiciune pentru numere. Pentru că nimeni nu-l voia în echipa lor, a fost desemnat prinzător şi numărător permanent. Pe lângă abilitatea sa de a nu pierde niciodată noţiunea scorului, era perfect pentru această slujbă pentru că era incapabil să spună o minciună. Nu exista niciun fel de favoritism atunci când se afla în spatele plăcii. De asemenea, la îndemnul lui Mitch, s-a decis că Stevey nu trebuia să marcheze alergătorul. Tot ce trebuia să facă era să prindă mingea şi să atingă placa. În acest fel nu ar fi existat ciocniri cu copii de două ori mai mari decât fratele său mai mic. Totul decursese bine în acea vară până când Bert Duser, bătăuşul gras din cartier, a decis să îl calce în picioare pe minutul şi neutrul prinzător. Mitch prinsese o minge zburătoare în fugă în centrul terenului şi o sărise pe o linie până la baza de start. Duser era la a treia bază şi a încercat să o prindă. În raport direct cu mărimea sa, Duser era foarte lent. Ştiind că a fost eliminat cu trei metri înainte, Duser şi-a ridicat coatele şi l-a lovit pe micul Stevey. Rapp şi-a amintit de ochelarii negri de atletism ai frăţiorului său zburând în aer şi de micuţul prinzător cu părul alb, care a căzut cu fundul peste ceainic în spatele terenului.
Ceea ce s-a întâmplat în continuare a devenit o legendă a cartierului. Mitch avea zece ani, Duser avea doisprezece. Duser era cu o jumătate de cap mai înalt şi cu cel puţin 20 de kilograme mai greu şi nimeni nu l-a provocat vreodată, dar în acea zi însorită de vară nimic din toate acestea nu a contat. După moartea tatălui său, Mitch şi-a luat foarte în serios jurământul de a-şi proteja fratele mai mic. Cuprins de furie, a pornit într-un sprint total. Undeva între a doua bază şi baza proprie şi-a aruncat mănuşa la pământ. Nu-şi

amintea acest lucru, dar i-a fost povestit mai târziu cu lux de amănunte. De asemenea, nu-şi amintea să fi ţipat ca un indian pe picior de război, dar asta i-au spus prietenii lui. Îşi amintea însă că şi-a lăsat picioarele şi l-a lovit pe Duser ca pe o rachetă umană. După aceea a urmat o avalanşă de pumni, toţi daţi de Mitch, iar apoi a curs mult sânge, tot al lui Duser.
S-a terminat cu Duser fugind acasă în lacrimi, iar Mitch fiind pedepsit când doamna Duser a apărut la uşa lor cu fiul ei însângerat. Mitch nu se certa prea mult cu mama lui, dar îşi amintea că a spus câteva lucruri destul de răutăcioase în acea zi – majoritatea având legătură cu modul în care tatăl său s-ar fi descurcat cu doamna Duser dacă ar mai fi fost pe aici. Nu şi mama, însă, ea era o luterană iubitoare de Iisus, care întorcea obrazul pe dos. Tata, pe de altă parte, fusese un catolic cu frică de Dumnezeu, ochi pentru ochi. Mama era Noul Testament, iar tata era Vechiul Testament. Mitch era cu siguranţă mai mult în tabăra tatălui său decât în cea a mamei sale şi, în loc să sufere o pedeapsă nedreaptă, a fugit de acasă. A doua zi dimineaţă, un adjunct din Fairfax County l-a găsit dormind în Turkey Run Park şi l-a adus acasă. Când a văzut prin ce o făcuse să treacă pe mama sa, a fost suficient de ruşinat pentru a rămâne acolo până când a absolvit liceul.
Rapp a clătinat din cap. Acea zi fusese începutul a tot – prima lui bătaie şi prima dată când a sfidat cu adevărat autoritatea. S-a întrebat pentru scurt timp dacă Duser se dovedise a fi bine sau dacă era în continuare un nemernic. Rapp s-a uitat la terenurile de antrenament, unde învăţase să joace fotbal şi lacrosse şi unde o văzuse pentru prima dată pe Maureen „Visul" Eliot. Se îndrăgostise tare de ea, iar ea a sfârşit prin a fi adevăratul motiv pentru care a decis să accepte o bursă de lacrosse la Syracuse, în locul celei oferite de Universitatea din Carolina de Nord. Maureen voia să intre în televiziune, iar Syracuse era cea mai bună. Privind acum în urmă, părea o prostie, dar cei doi credeau din toată inima că se vor căsători într-o zi. Rapp a crezut sincer că ar fi făcut-o, dar, din păcate, nu au avut niciodată şansa, deoarece pe 21 decembrie 1988, zborul 103 al Pan Am a fost spulberat din cer în timp ce se întorcea în America, cu 259 de pasageri la bord. Maureen fusese unul dintre cei 35 de studenţi de la Syracuse care se întorceau dintr-un semestru în străinătate. Ceea ce nu ştia Rapp la acea vreme era cât de profund avea să-i schimbe viaţa acel act terorist.
Poate că se schimbase înainte de asta, când avea cincisprezece ani şi o văzuse pe Maureen pentru prima dată, poate că se schimbase atunci când a simţit satisfacţia incontestabilă de a lovi cu pumnii în masă un bătăuş. Era ciudat să stau aici şi să mă uit în urmă la tinereţea lui şi la deciziile pe care le luase la o vârstă atât de fragedă – decizii care, în cele din urmă, l-au condus acolo unde se afla astăzi. Îl făcea să se întrebe cum ar fi fost lucrurile dacă nu ar fi întâlnit-o pe Maureen şi nu s-ar fi îndrăgostit de ea. În urma catastrofei, l-a întrebat pe Dumnezeu de mii de ori: „De ce nu a putut să piardă avionul?". Analizase toate alegerile pe care le făcuse ea. Dacă ar fi rămas la Syracuse în loc să petreacă un semestru în străinătate. Dacă ar fi mers în altă parte la şcoală. Făcuse aceleaşi lucruri pe care oamenii le fac întotdeauna atunci când sunt vizitaţi de o asemenea tragedie neaşteptată. S-a întrebat de ce şi s-a întrebat la nesfârşit cum ar fi putut lucrurile să fie altfel.
Abia după aproape un an de la tragedie a fost abordat de cineva care l-a făcut să privească dezastrul într-un mod cu totul diferit. O femeie din Washington a venit în vizită la el şi, după o discuţie îndelungată, l-a întrebat: „Ce s-ar fi întâmplat dacă cineva ar fi putut preveni atacul încă de la început?". Acesta a fost primul morcov care i-a fost fluturat în faţă. Prima călătorie a fost urmată de o a doua, în care i s-a pus o întrebare şi mai ispititoare. „Ţi-ar plăcea să dai de urma celor care au făcut asta şi să-i omori?". Rapp avea talentul şi dorinţa necesară, iar CIA îl dorea.
La doar 21 de ani la vremea respectivă şi inundat într-o mare de autocompătimire şi disperare, ideea de răzbunare i s-a părut puternică. Oamenii disperaţi au nevoie de o cauză, iar aceasta era o cauză care îi vorbea. La o săptămână după absolvire, s-a aruncat în lumea întunecată a contraterorismului şi a operaţiunilor clandestine. CIA nu l-a trecut prin programul standard de pregătire de la The Farm, în afara Williamsburg, VA. Aveau alte planuri pentru Rapp. Timp de un an consecutiv a fost plimbat de la o locaţie la alta, uneori petrecând o săptămână, alteori o lună. Cea mai mare parte a antrenamentului a fost asigurată de instructori din Forţele Speciale care l-au învăţat cum să tragă, să înjunghie, să arunce în aer lucruri şi, da, să ucidă cu mâinile goale. A fost subliniată rezistenţa. Au fost înotări lungi şi alergări şi mai lungi. Întotdeauna fusese într-o formă bună, dar aceşti sadici îl transformaseră într-o maşină. Între toate

aceste exerciţii grele, au lucrat la cunoştinţele sale de limbi străine. La Syracuse fusese student la afaceri internaţionale şi avea ca specializare franceză. După o lună la CIA, vorbea fluent, iar apoi a trecut la arabă şi farsi.
L-au învăţat cum să opereze independent, cum să se integreze în medii străine şi cum să treacă frontierele internaţionale fără a fi observat. Dar, cel mai important, l-au învăţat cum să ucidă. Rapp şi-a amintit o conversaţie pe care a avut-o cu unul dintre instructorii săi din Forţele Speciale. Numele bărbatului era Mike. Mitch îl întrebase odată dacă a ucis vreodată un om. Mike a zâmbit şi l-a întrebat: „Ce părere ai?”. Întrebarea apăruse în timp ce băuseră nişte beri la un local de lângă Fort Bragg. Mike îşi petrecuse întreaga zi învăţându-l pe Rapp cum să ucidă oameni cu orice, de la un stilou, la un băţ şi până la un cuţit. Mike cunoştea anatomia umană mai îndeaproape decât majoritatea doctorilor şi ştia care sunt punctele cele mai slabe ale corpului. Ultima mişcare la care lucraseră presupunea să apuce un om pe la spate şi să înfigă cuţitul în baza craniului, în punctul în care coloana vertebrală se leagă de creier. Ca în tot ceea ce făcea Rapp, Mike a insistat ca el să stăpânească mişcarea cu ambele mâini. Această mişcare specială era punctată cu o răsucire rapidă a încheieturii mâinii odată ce cuţitul era complet înfipt. Mike l-a informat pe Rapp că cei mai mulţi oameni se refereau la această mişcare ca la o „zdruncinare a creierului”, dar el o numea „scoaterea din priză”. Apoi a descris în detaliu ce ar fi simţit victima în acest moment. Da, Mike cu siguranţă mai omorâse oameni înainte.
Rapp l-a întrebat pe Mike dacă asta l-a deranjat vreodată. Dacă a regretat vreodată că a ucis. Mike s-a uitat în berea lui pentru o lungă perioadă de timp şi apoi a spus: „Ascultă, toţi suntem conectaţi diferit. Unii oameni nu sunt făcuţi pentru asta, dar eu am fost născut pentru asta şi pot spune că şi tu ai fost. Poate că am fost războinici într-o viaţă anterioară. ... Nu ştiu, dar există o regulă generală. Nu omorî copii şi nu omorî femei şi vei fi bine. Omoară un bărbat care vrea să te omoare şi este cel mai sănătos sentiment primar pe care îl vei experimenta vreodată.”
Rapp l-a întrebat: „Dacă aţi putea să o luaţi de la capăt, aţi alege o altă meserie?”.
Mike a râs şi a spus: „La naiba, nu. Aceasta este cea mai bună meserie din lume. Guvernul tău îţi dă consimţământul să ieşi şi să ucizi terorişti. Pentru tipi ca noi, nu există ceva mai bun de atât.”

15

PARIS, FRANŢA
Cina a fost singuratică. În mod normal, pe Abel nu-l deranja să mănânce singur, dar în seara asta se simţea neliniştit. Era cazat la Hotelul Balzac, un stabiliment mic şi luxos, aflat la doar o scurtă plimbare de Arcul de Triumf. Se hotărâse să ia cina devreme în restaurantul hotelului şi să rateze aglomeraţia. I s-a dat o masă mică, dar satisfăcătoare, şi era cufundat în meniu când un cuplu cam de vârsta lui s-a aşezat la vedere perfect. I-a privit cum se ţineau de mână şi vorbeau cu atenţie. Păreau să fie îndrăgostiţi. Cam în momentul în care a sosit felul principal, un alt cuplu s-a aşezat. Erau puţin mai tineri decât Abel şi a fost curând evident că şi ei erau îndrăgostiţi. Ea i-a amintit de femeia cu ochelari de soare mari şi negri pe care o întâlnise mai devreme în cursul zilei. Arăta cam de aceeaşi vârstă şi avea o coafură asemănătoare.
Abel era bântuit de femeia misterioasă de la cafenea. Ea emana o încredere liniştită şi mai puternică decât orice afrodisiac pe care şi-l putea imagina. Îl tratase de pe o poziţie de forţă din momentul în care se aşezase. Ştia că el o urmărea de peste drum. Se strâmbă când îşi aminti cât de îngâmfat fusese. Îi aflase chiar şi identitatea în avans şi numai Dumnezeu mai ştia ce altceva. Întreaga experienţă fusese foarte enervantă pentru Abel. El era cel care era obişnuit să negocieze de pe o poziţie de forţă. Trebuia să fie profesionistul imperturbabil care vedea totul şi nu dădea nimic în schimb.
Pierzându-şi pofta de mâncare, a decis să iasă la plimbare. După ce şi-a recuperat din cameră trench-ul negru şi noua eşarfă de caşmir, a părăsit hotelul şi a început să meargă spre sud, spre Sena. Era un aer rece în aerul serii, dar Abel nu s-a supărat. Se simţea bine să iasă afară şi să-şi întindă picioarele, iar muşcătura aerului părea să-l ajute să-şi limpezească mintea. Ceva îi spunea că acest cuplu ciudat pe care i-l recomandase Petrov erau oamenii perfecţi pentru treaba asta, dar trebuia să se asigure. Abel se oprise la

un telefon public după întâlnire şi îl sunase pe vechiul său maestru rus. Câteva ore mai târziu, încă retrăia conversaţia în minte.
După o scurtă glumă, îl întrebase cu nonşalanţă pe Petrov: „I-ai dat numele meu acestui cuplu?”.
„Au sunat ca să se asigure că ne cunoaştem”, recunoscuse Petrov. „Le-am spus că da, şi că eşti o persoană de încredere.”
„Nimic altceva?” a întrebat Abel.
„Nimic altceva. Ce s-a întâmplat? Pari tulburat.”
„M-au urmărit până la întâlnire”, a recunoscut Abel inconfortabil.
„Ce altceva?”
„Îmi ştiau numele.”
„Ţi-am spus că sunt buni.” Petrov a râs cu poftă. „Angajează-i şi termină cu asta. Nu te vor dezamăgi.”
Abel a avut impresia clară că Petrov se bucura de disconfortul lui. „Sunt cam inflexibili în cererile lor.”
„Sună ca un anumit german pe care îl cunosc. „
„Da, ei bine, eu sunt cel care face angajările.”
„Şi ei vor fi cei care îşi vor risca pielea. Îţi spun eu... angajează-i şi dă-te la o parte din calea lor.”
Abel s-a gândit să-i povestească despre acel om şi despre cum îl ameninţase că-i va tăia coloana vertebrală, apoi s-a gândit mai bine. Petrov n-ar fi făcut decât să râdă de el. „Ce poţi să-mi spui despre femeie?”.
„Ai întâlnit-o?”
„Da.”
„Ha”, a răcnit Petrov. „Am auzit că este frumoasă. Foarte misterioasă. Sunteţi de acord?”
„Este o femeie atrăgătoare”, a recunoscut Abel, încercând în acelaşi timp să nu pară prea interesat. „Ce ştii despre ea?”
„Scoate-ţi-o din minte. Am auzit că sunt mai mult decât nişte parteneri de afaceri şi crede-mă... acest om nu este cineva pe care să vrei să-l superi.”
„Am înţeles asta. De unde vine?”
„Nu ştiu şi nici nu-mi pasă. Îţi spun pentru ultima oară, angajează-i şi termină cu asta.” Rusul i-a închis telefonul în nas.
Lui Abel nu-i plăcea să se simtă ca un prost, dar exact aşa se simţea în timp ce mergea pe străzile acestui oraş vechi. În momentul în care a ajuns la râu, şi-a dat seama că probabil îi va angaja pe cei doi, dar nu încă. Petrov îmbătrânise, iar vodca îi înmuiase intelectul de obicei ascuţit. Erau prea multe în joc ca să-i angajeze pur şi simplu fără să aibă un cuvânt de spus asupra modului în care vor decurge lucrurile. Totuşi, era tentant. Îl mai aşteptau încă zece milioane de dolari de îndată ce Rapp ar fi murit. Douăzeci de milioane pe masă, minus onorariul pe care ar fi trebuit să-l plătească ucigaşilor. Abel avea o cifră în minte. Existau multe variabile de luat în considerare, dar, de obicei, rata pentru uciderea unui ofiţer de informaţii se situa între şase cifre mici şi medii. Totuşi, nu era vorba de un ofiţer de informaţii oarecare, ci de Mitch Rapp, spionul spionilor, care avea prostul obicei de a mușca şi el. Trebuiau să-l urmărească. Dacă aveau noroc, îl puteau prinde călătorind. Scoaterea lui de pe teritoriul american ar fi de mare ajutor. Foarte puţini ucigaşi plătiţi pe bază de contract agreau să lucreze în America, din cauza securităţii sporite, cu sisteme de recunoaştere facială la aproape fiecare port de intrare şi cu amprentarea anumitor vizitatori. Costul de a face afaceri în America ar dubla mai mult ca sigur taxa.
S-a întors spre est şi a început să meargă spre Luvru, storcându-şi creierii pentru a găsi cele mai bune contacte ale sale în Franţa. Trebuia să le transmită celor doi un mesaj că aveau de-a face cu un profesionist, nu cu cineva cu care se puteau juca şi pe care îl puteau speria ca pe un amator. Din păcate, nu avea suficientă încredere în oamenii pe care îi cunoştea în Franţa pentru a-i implica în asta. Pe de altă parte, existau nişte unguri pe care îi cunoştea şi care erau excelenţi în munca de supraveghere, şi erau ieftini. Era o familie întreagă la preţul unuia – bunici, părinţi, copii, chiar şi câţiva unchi. Când se întorcea la hotel, avea să sune şi să vadă dacă îi putea aduce aici la prima oră a dimineţii. Avea să aştepte o zi să vadă dacă femeia îl contacta, iar dacă nu, avea să trimită un e-mail şi să solicite o altă întâlnire. Spera că nu se va ajunge la asta. Nu voia să pară disperat.

A părăsit râul şi a pornit înapoi spre hotel. Când a cotit pe Champs-Elysées, s-a confruntat cu o briză rece. Abel şi-a ridicat gulerul şi şi-a accelerat pasul. S-a hotărât că, punând el însuşi capăt întâlnirii, ridicându-se şi îndepărtându-se, ar fi putut să salveze destulă faţadă pentru a-i face să se întoarcă la el. Până la urmă, erau oameni de afaceri, iar el fusese foarte clar că avea de câştigat un onorariu mare. Atunci când îl vor suna, el va fi pregătit. I-ar fi pus pe unguri la punct. Ar fi obţinut cu siguranţă fotografii şi, eventual, o amprentă degetul mare de pe ceaşca ei de cafea, dacă s-ar fi întâlnit din nou la o cafenea. Maghiarii ar putea să o urmărească până la o adresă care ar putea furniza mai multe informaţii. Bărbatul ar fi fost prin preajmă, fără îndoială, şi poate că ei l-ar fi reperat. Avea nevoie doar de un singur fir, iar de acolo putea începe să descâlcească. Avea să afle tot ce era de ştiut despre cei doi şi apoi avea să-i şocheze ca să trateze cu el de pe o poziţie de respect reciproc.
Abel a ajuns înapoi la hotel odihnit şi revigorat. Avea un plan şi avea speranţa că îl vor suna din nou şi vor relua negocierile. A urcat cu liftul în apartamentul său şi, după ce şi-a dat jos haina şi eşarfa, s-a dus în dormitor pentru a deschide seiful şi a-şi lua PDA-ul. A aprins o lampă de masă din apropierea dulapului şi a introdus codul său din patru cifre. A ascultat vârtejul mecanismului de închidere care se retrăgea, apoi a deschis uşa mică şi grea. Seiful era gol.
Abel a băgat mâna înăuntru şi a pipăit în jur pentru a se asigura, apoi şi-a pus mâinile în şolduri. Era sigur că pusese micul calculator portabil în seif înainte de a pleca la cină, dar, la cum decursese ziua, deja se îndoia de el însuşi. Poate că îl lăsase în servietă. S-a întors să se îndrepte înapoi în sufragerie şi, cu coada ochiului, i s-a părut că vede ceva în umbră. Abel a îngheţat când a zărit o pereche de pantofi despre care a ştiut imediat că nu erau ai lui. A urmărit picioarele până la silueta întunecată, abia perceptibilă, a unui bărbat aşezat pe un scaun. Dintr-un motiv inexplicabil, mintea lui a sărit la concluzia că era chiar Mitch Rapp cel care intrase în camera lui de hotel. Era pentru a doua oară într-o zi când Abel era surprins şi copleşit de acest sentiment de groaznic portento.
„C'est ça que tu cherches?" Asta cauţi? întrebă o voce joasă.
O mână înmănuşată a ieşit din umbră. În ea se afla PDA-ul lui Abel. Abel a privit dincolo de mână spre bărbat. Ochii i se adaptaseră suficient de bine încât să vadă că vizitatorul său purta ceva care îi acoperea faţa. Vocea, din păcate, era familiară şi l-a făcut pe Abel să se gândească la cafea şi la respiraţia caldă pe ceafă.
Străduindu-se să pară calm, Abel a spus: „Văd că te-ai coborât la hoţie."
Mâna înmănuşată a reapărut şi a dat cu PDA-ul prin cameră. Acesta s-a rotit prin aer şi a aterizat în centrul patului king-size. „Nu am furat nimic. Un om în domeniul tău de activitate ar trebui să ştie mai bine decât să aibă încredere în seifurile de hotel."
Abel a ascultat cuvintele bărbatului şi a decis că trebuie să fie american, dar nu a reuşit să localizeze dialectul. „Ai un obicei neplăcut de a te strecura pe furiş... poate că într-o zi îţi voi putea întoarce favoarea."
Bărbatul a luat-o în derâdere: „Ar fi o prostie".
„Şi de ce anume?" Abel era mândru de el însuşi pentru că nu părea prea nervos.
„Dacă m-aş întoarce în camera mea de hotel şi aş găsi un om stând în întuneric, i-aş trage un glonţ în cap."
Abel fusese în preajma unor indivizi foarte tulburători, dar acest om era de o ligă aparte. Începea să-i dea lui Abel un sentiment de inadecvare. „Şi dacă nu ai avea o armă?"
„Întotdeauna am o armă."
„Dar dacă nu ai avea?"
„Tot l-aş fi ucis pe om. Doar că ar putea dura o fracţiune de secundă în plus."
„Şi ce crezi că ar trebui să fac?", a întrebat Abel. „Tocmai m-am întors la hotelul meu foarte scump şi am descoperit un spărgător în camera mea. Ar trebui să-l omor?"
Bărbatul a râs într-un mod foarte scăzut, aproape chicotind. „Imposibil."
„Te rog să-mi spui de ce". Abel şi-a încrucişat braţele pe piept.
„Pentru început... tu nu ai o armă, iar eu am."
„De unde ştii că nu am o armă?".

„Te-am privit cum ai luat cina. Păreai foarte singur, apropo”, a adăugat bărbatul. „Te-am urmărit cum ţi-ai pus haina înainte de a pleca la plimbare. Îmi dau seama dacă un om are o armă la el. Dumneavoastră nu aveţi.”
Abel a recunoscut punctul de vedere cu o mişcare din cap. „Continuă.”
„Eu sunt un asasin antrenat, iar tu nu eşti, Herr Abel. Deşi ştiu că nu sunteţi străin de violenţă, nu mi se pare că sunteţi genul de persoană care îşi murdăreşte mâinile.”
„Nu fiţi atât de sigur.” Abel şi-a menţinut poziţia. „Mai sunt şi alte motive pentru care aş putea lipsi?”
„Da, de fapt, da. Un detaliu operaţional foarte evident. Te-ai înregistrat sub numele tău real şi ai trecut camera pe cardul de credit. Dacă ai reuşi să mă omori... ceea ce nu vei reuşi... vei avea o mizerie de rezolvat.”
„Am multe contacte...” Abel făcu o pauză în căutarea unui nume. „Cum ar trebui să-ţi spun?”
„O să ajungem la asta mai târziu.” Bărbatul şi-a încrucişat picioarele şi şi-a pus ambele mâini pe genunchi. „Ce spuneaţi?”
Abel a observat pentru prima dată că bărbatul ţinea în cealaltă mână un pistol cu amortizor. „Am multe contacte. Aş putea cu uşurinţă să dau un telefon şi să mă descotorosesc de cadavrul tău într-un mod foarte discret.”
Bărbatul nu a răspuns imediat. „Presupun că ai putea, dar nu te văd ca fiind genul acela de persoană care îşi asumă riscuri. Ar fi prea impulsiv. Sunteţi un om care trebuie să analizeze fiecare detaliu înainte de a trece la acţiune.”
„Şi tu?” întrebă Abel.
„Eu sunt un ucigaş. Asta este ceea ce fac pentru a-mi câştiga existenţa şi trăiesc în aşa fel încât decizia de a ucide sau nu poate fi luată instantaneu, fără a trebui să-mi fac griji cu privire la modul în care aceasta îmi va afecta viaţa.”
Abel începuse să se bucure de asta. Cu un uşor zâmbet, a întrebat: „Şi cum îşi trăieşte cineva viaţa în aşa fel încât să poată lua astfel de decizii instantaneu?”.
„După orice standard rezonabil, sunt un om bogat, dar, spre deosebire de tine, nu deţin nimic. Nu sunt legat de nimic. Dumneavoastră, pe de altă parte, deţineţi proprietăţi imobiliare importante atât în Elveţia, cât şi în Austria. Dacă va trebui să fugi, aceste bunuri vor fi confiscate... conturile bancare vor fi îngheţate. Tu ai prea multe rădăcini pentru a ucide un om, pe când eu nu am niciuna. Eu sunt ca vântul. Sunt aici într-o clipă şi dispar în următoarea.”
„Mi-am luat anumite măsuri de precauţie”, a spus Abel cu o voce strânsă.
„Nu mă îndoiesc că ai făcut-o, dar marea majoritate a averii tale nete este legată de bunuri solide care sunt deţinute sub numele tău. Sunteţi, de asemenea, un om foarte meticulos şi prudent. Nu veţi arunca cu atâta uşurinţă roadele muncii dumneavoastră.”
Abel ura să se înşele. A recunoscut ultimul punct cu o altă încuviinţare din cap şi a anunţat: „Am nevoie de o băutură.” S-a întors spre cealaltă cameră. Peste umăr a întrebat: „Pot să vă aduc ceva?”.
Bărbatul l-a urmat. „Nu, mulţumesc. Nu beau niciodată când sunt la serviciu.”
Abel a deschis minibarul. „Acesta este un sentiment foarte american. Sunteţi american? „
„Sunt american, sunt britanic, sunt canadian, sunt francez, sunt german, sunt rus... sunt orice trebuie să fiu.”
Abel a apucat o sticlă de Remy Martin VSOP. „Ce zici de german?”
Abel a turnat coniacul într-un snifter în timp ce îl asculta pe bărbat vorbind despre vreme într-o germană absolut perfectă, vorbită cu un uşor dialect renan. Şi-a ridicat paharul şi s-a întors. Era prima dată când reuşea să se uite cu adevărat la bărbat şi, din păcate, nu era mare lucru de văzut. Capul îi era acoperit de o glugă neagră cu fante pentru ochi, nas şi gură. A ghicit că avea în jur de 1,75 m, dar nu putea fi sigur, deoarece bărbatul stătea deja pe cotiera canapelei salonului.
„Ce zici de un rus?”
De data aceasta a izbucnit într-o mustrare tăioasă la adresa lui Lenin şi Stalin. Vorbea atât de repede încât lui Abel îi era greu să ţină pasul. Era atât de mulţumit, totuşi, că omul îi împărtăşea ura pentru doi dintre cei mai mari huligani şi criminali în masă ai secolului trecut, încât chiar a afişat un zâmbet aprobator.
Abel îşi ridică paharul. „Voi bea pentru asta.”

S-a îndreptat spre cealaltă canapea şi s-a aşezat. „Presupun că nu voi putea să te conving să îţi dai jos masca.”
Bărbatul a clătinat din cap. „Crede-mă... este atât pentru siguranţa ta, cât şi pentru a mea.”
Bine, s-a gândit Abel în sinea lui. Voi şti cum arăţi mai devreme sau mai târziu. „Cum ar trebui să-ţi spun?”
„Cum ai vrea să-mi spui?”.
Abel începuse să se relaxeze. „Haide, trebuie să ai un pseudonim pe care îl foloseşti?”.
„Niciodată mai mult de o dată. Alege un nume.”
Abel a mirosit coniacul şi a încercat să găsească ceva semnificativ. A decis să se joace cu el. „Ce zici de Hector?”
Bărbatul s-a gândit o secundă. „Un nume prost. A fost ucis de Ahile”.
„Ce zici de Ahile, atunci?” Abel a zâmbit, mândru de el însuşi pentru că l-a prins în capcană pe om.
Bărbatul a clătinat din cap. „Nimic grecesc. Mult prea multe tragedii la greci. Hai să o luăm de la capăt. Cine este ţinta?”
Abel a scuturat energic din cap. „Trebuie să ştiu mai multe despre tine înainte de a ajunge la asta.”
„Bine. Mă voi mulţumi cu naţionalitatea lui sau a ei şi cu oraşul sau ţara în care voi opera.”
Abel şi-a lăsat paharul jos. „Aşa cum am spus, trebuie să ştiu mai multe despre tine înainte de a intra în detalii.”
Bărbatul a ezitat înainte de a răspunde. „Eu mă ocup cu uciderea. Am mai refuzat vreodată o treabă?”, s-a întrebat el însuşi. „Da, dar nu pentru că aş fi avut o dilemă morală în legătură cu curmarea vieţii unui individ. Am refuzat slujbe pentru că nu am simţit că persoana cu care aveam de-a face era sinceră cu mine.”
„De cât timp faci asta?”.
„Destul de mult timp.”
„Asta nu va funcţiona pentru mine”, a spus Abel în timp ce îşi scutura capul. „Trebuie să ştiu mai multe despre tine. Vorbim de un contract de şapte cifre. Nu voi angaja pur şi simplu pe cineva fără să-i cunosc istoricul.”
Bărbatul a suspinat şi a spus: „Ascultă, ştiu că este greu de înţeles pentru tine. Sunteţi un german. Eşti organizat, eşti foarte atent, ai lucrat pentru Stasi timp de zece ani şi îţi place să ţii evidenţa, dar crede-mă când îţi spun... asta este atât pentru binele tău, cât şi pentru al meu.”
Abel a făcut o faţă acră. „Nu văd cum faptul că nu ştiu nimic despre tine mă avantajează.”
Bărbatul a ridicat pistolul cu amortizor şi l-a îndreptat spre Abel. „Acest interviu se va încheia în scurt timp şi trebuie să subliniez un lucru înainte de toate. Dacă încerci să afli cine sunt eu, dacă încerci să îl urmăreşti pe asociatul meu, te voi ucide. Acesta este primul şi singurul avertisment, şi nu te lăsa cuprins de setea ta de detalii. Gândeşte-te la asta ca la o simplă ecuaţie matematică. A plus B egal C. A este curiozitatea ta, B sunt eu, iar C eşti tu, întins pe pământ, privind spre cer, ştiind pentru doar câteva secunde că tocmai ţi-am pus capăt vieţii.” A coborât arma. „Doi plus trei este egal cu cinci, iar tu încercând să afli cine sunt eu este egal cu moartea. Ambele sunt certitudini matematice.”
Abel şi-a ridicat paharul şi a luat o înghiţitură de coniac. Mâna îi tremura uşor, aşa că a coborât paharul şi l-a strâns în ambele mâini, sperând că vizitatorul său nu a observat. După ce şi-a limpezit gâtul, Abel a întrebat: „Cum să am încredere în tine dacă nu ştiu nimic despre tine?”.
„Nu ar trebui să ai încredere în mine”, a spus el categoric. „Sunt un ucigaş plătit... un asasin. Te comporţi ca şi cum ai avea de-a face cu cineva care ar trebui să fie virtuos.”
„Totuşi, înainte de a ajunge la un acord asupra termenilor, trebuie să ajungem la un anumit nivel de încredere.”
„Nu o lua personal, dar eu nu am încredere în tine. Nu am niciodată încredere în cei care mă angajează şi nu pierd din vedere motivul pentru care mă angajaţi. Vrei să omori pe cineva. Nu întreb de ce. Pur şi simplu o fac. Dar, în acelaşi timp, sunt foarte conştient de tipul de persoană care plăteşte pentru acest tip de muncă. Câţiva sunt practici, dar mulţi au probleme psihologice grave. Adesea sunt sociopaţi care trebuie să facă ce vor ei în tot ceea ce fac în viaţă. Le place ca toate capetele libere să fie legate şi ca totul

să fie strâns frumos într-o cutie. Iar pentru unii dintre ei asta înseamnă să scape de omul care a apăsat pe trăgaci." A îndreptat pistolul spre el însuşi şi a spus: „Ăsta aş fi eu. „
Abel nu putea să nu fie de acord cu nimic din ceea ce tocmai spusese bărbatul. „Deci nu există încredere?"
„Niciuna. Doar profesionalism. Tu îţi păzeşti spatele, iar eu îl voi păzi pe al meu."
Şi-a ridicat paharul. „Pot să beau pentru asta."
„Bine. Acum îţi voi da condiţiile mele. Tu îmi spui ţinta, iar eu îţi voi spune onorariul meu. Dacă eşti de acord, vei vira jumătate din bani ca avans şi cealaltă jumătate la încheierea contractului."
„Şi dacă refuzaţi lucrarea după ce vă dau numele?".
Bărbatul i-a făcut semn lui Abel să plece. „Atâta timp cât sunteţi de acord cu onorariul meu, nu voi refuza lucrarea."
„Dar asociatul tău de mai devreme mi-a spus că nu sunt şefi de stat."
„Ca regulă generală, da." El a ridicat din umeri. „Dar pentru un preţ corect, voi ucide pe oricine."
Lui Abel i s-a părut că suna promiţător. Era momentul să se hotărască. Dacă avea un singur defect, ştia că acesta era supraanalizarea. Nu obţinuse ceea ce îşi dorea de la acest om, dar era greu de contestat logica lui. Abel s-a gândit la celelalte zece milioane care îl aşteptau, apoi s-a gândit să o ia de la capăt şi să încerce să găsească pe cineva la fel de talentat ca bărbatul neidentificat care stătea în faţa lui. Era timpul să se arunce cu ambele picioare.
Abel a secat restul coniacului şi a muşcat din el cu putere, în timp ce lichidul îi ardea gâtul. A ridicat paharul golit, a expirat şi a întrebat: „Aţi auzit vreodată de un american pe nume Mitch Rapp?".
Bărbatul nu a răspuns timp de câteva secunde lungi. „Da", a spus, în cele din urmă, pe un ton deloc entuziast.
Abel a fost copleşit de un sentiment oribil că cei doi bărbaţi se cunoşteau. „Te rog, spune-mi că nu-l cunoşti?".
„Nu... doar de el." Vocea bărbatului căpătase un ton melancolic.
„Accepţi slujba?"
Bărbatul părea să-l studieze pe Abel prin cele două deschideri din mască. După ceea ce a părut o eternitate, a spus: „Asta depinde de cât de mult eşti dispus să plăteşti."
Abel s-a relaxat puţin. „Onorariul este substanţial."
„Eu voi fi cel care va judeca asta. Cât de mult?"
Abel trecuse deja peste asta de o sută de ori. Şmecheria era să înceapă negocierile la un nivel scăzut, dar nu atât de scăzut încât să insulte cealaltă persoană. „Un milion şi jumătate de dolari americani."
„Nu mă insulta."
Abel s-a uitat la ceas. „Nu consider că un milion şi jumătate de dolari este o insultă."
„Nu mă îndoiesc că ai putea găsi pe cineva care să accepte slujba pentru un milion şi jumătate şi, de asemenea, nu mă îndoiesc că domnul Rapp l-ar ucide pe acel om înainte de a se apropia de el."
„Există o mulţime de oameni buni care ar sări pe această şansă."
Bărbatul a râs de el. „Ai de gând să trimiţi un ucigaş bun să expedieze un om cu abilităţile lui Mitch Rapp? Ştiţi ceva despre Rapp? Eşti un prost?"
Abel se simţea inconfortabil. „Aceasta este o negociere. Un milion şi jumătate este un punct de plecare. Spune-mi cât crezi că valorează slujba."
„Cine îl vrea mort?"
Abel a scuturat energic din cap. „Ştii că nu-ţi voi spune asta."
„Bine", a spus bărbatul mascat, aşteptându-se pe deplin ca Abel să refuze. „Ştiu cum funcţionează partea de afaceri a acestor lucruri. Bănuiesc că luaţi un comision din partea de sus, cuprins între zece şi treizeci şi trei la sută. Ştiind că eşti un om lacom căruia îi plac lucrurile frumoase din viaţă, îţi voi acorda o treime din contract, dar nici un ban în plus. Aţi negociat deja contractul?"
„Nu", a minţit Abel.
„Ţi s-a dat un buget?".
„Într-un fel, da." „Într-un fel, da."

Bărbatul s-a gândit puţin la asta. Cunoştea legăturile lui Abel şi putea să ghicească destul de bine cine îl angajase. A decis să tragă la stele. „Preţul este de zece milioane şi, pentru că îmi plac cifrele rotunde, îţi vei reduce onorariul la un procent fix de treizeci la sută."
Cifra era la limita superioară, dar în limita a ceea ce credea el că i se va cere. „Va trebui să verific dacă sunt dispuşi să plătească atât de mult."
Bărbatul s-a ridicat de pe canapea şi a pornit spre micul balcon. „Trimiteţi un e-mail asociatului meu dimineaţă cu răspunsul dumneavoastră." Bărbatul a deschis uşa franţuzească.
Se aflau la etajul opt, iar Abel era pe punctul de a-l întreba cum avea de gând să plece, dar a decis să nu o facă. Bărbatul îl făcu totuşi curios. Era diferit. „Spune-mi... De ce ai intrat în meseria asta?".
El s-a uitat peste umăr şi a spus: „Pentru că mă pricep foarte bine la asta".
Şi cu asta, bărbatul a dispărut. Abel s-a uitat în gol la uşa închisă timp de aproape un minut întreg, rezistând impulsului de a merge să se uite. În acest timp, a rămas într-o stare ciudată de limbo, întrebându-se dacă tocmai luase cea mai bună sau cea mai proastă decizie din viaţa lui. A decis că mai avea nevoie de încă o băutură. Abel şi-a umplut din nou paharul şi a lăsat coniacul fin să-i învăluie limba înainte de a-l înghiţi. Omul era talentat, trebuia să-i recunoască asta, şi avea dreptate că Abel nu putea să trimită pur şi simplu pe unul dintre oamenii lui obişnuiţi să se ocupe de asta. În cele din urmă, va trebui doar să se consoleze ştiind că era pe cale să câştige treisprezece milioane de dolari pentru ceea ce ar fi fost probabil mai puţin de o săptămână de muncă. Abel zâmbi şi îşi ridică paharul în semn de toast pentru bărbatul care tocmai dispăruse în noapte.
„Pentru moartea lui Mitch Rapp şi 13 milioane de dolari." Abel a aruncat pe spate restul coniacului şi s-a dus la culcare.

16

MCLEAN, VIRGINIA
Un Ford Excursion mare a intrat în parcare şi a parcat la un loc distanţă de maşina lui Rapp. Scott Coleman a coborât. Purta un tricou polo albastru, puţin cam strâmt, o pereche de blugi şi cizme negre. Fostul SEAL al Marinei, cu părul blond, semăna mai degrabă cu un muncitor în construcţii decât cu şeful unei firme private de securitate care acum factura guvernului federal peste douăzeci de milioane de dolari pe an. Rapp nu văzuse nicio armă asupra lui, dar nu se îndoia că exista una la îndemâna scaunului şoferului şi probabil un întreg arsenal în zona de marfă din spate.
„Ce-i cu toate porcăriile astea de camuflaj şi pumnal?" a întrebat Coleman. Părea iritat. „Credeam că avem prieteni sus-puse în zilele astea".
„Da, ei bine, avem şi duşmani sus puşi."
„Dă-i dracului."
Rapp a scanat parcarea. „Eşti sigur că nu ai fost urmărit?"
„Nu." S-a uitat la vehiculul său. „Crezi că ţi-ar fi greu să pui o coadă la chestia asta?".
Rapp s-a uitat la camionul cu nouă locuri. „Te-ai căsătorit şi ai o grămadă de copii de care nu ştiu?".
„Nu, am o grămadă de rahaturi pe care trebuie să le car", a răspuns fostul SEAL un pic în defensivă.
„Cred că ecologiştii te iubesc. Ce face chestia aia... cam 3,5 km la un litru?".
„Ecologiştii pot să se ducă dracului", a mârâit Coleman. „Nu există pe planetă un grup mai mare de cretini spălaţi pe creier."
„Haide, Scott, spune-mi ce simţi cu adevărat despre ei."
„La fel ca tine", a răcnit Coleman. „Acum, nu am traversat tot oraşul ca să mă întâlnesc cu tine în parcarea unui liceu ca să-mi spui prostii despre camionul meu."
Rapp şi-a ridicat mâinile. Coleman era în mod normal un client destul de calm. „Calmează-te. Ce naiba e în neregulă cu tine?"
„N-am mai omorât pe nimeni de ceva vreme. Ce e în neregulă cu tine?"
„Doamne", a gemut Rapp, „voi, SEALs, sunteţi o gaşcă ciudată."
„Oh... şi tu eşti imaginea sănătăţii mintale."

„Bine zis”, a râs Rapp, „dar serios... ce se întâmplă? Tocmai ai aflat că ai cancer testicular sau ceva de genul ăsta?”.
„Mai rău ... m-a sunat nenorocitul de Fisc în dimineaţa asta. Vor să-mi vadă toate dosarele... personale şi de afaceri.”
Lui Rapp nu-i plăcea cum sună asta. A devenit vizibil mai serios. „Ai mai avut vreodată probleme cu ei?”
„La naiba, nu. Am fost ofiţer în Marină timp de aproape douăzeci de ani. Nu câştigăm destui bani pentru ca ei să se joace cu noi.”
„Şi acum, când primeşti toate aceste contracte guvernamentale...”
„La naiba, presupun. Vreau să spun, Mitch, facturăm în fiecare lună peste şapte cifre. A trebuit să angajez cinci oameni doar ca să mă ocup de toată hârţogăraia.”
„Cum sunt înregistrările tale?”
„De unde naiba să ştiu eu... nu sunt contabil.”
Rapp se holba la el cu ochii lui de şoim. „Ai ceva de ascuns?”
Coleman s-a uitat în jos şi a dat cu piciorul într-o piatră. „Nu ştiu. Cum am spus, nu sunt contabil.”
„Scott, sunt eu... Mitch. Dacă am de gând să te ajut aici, trebuie să fii sincer cu mine.”
„Poţi să faci asta să dispară?” a întrebat Coleman cu speranţă.
„Atâta timp cât nu ai dat-o în bară prea tare... da.”
Coleman a mai dat un şut în altă piatră. „Din câte ştiu eu, toate chestiunile interne sunt în regulă, dar am o companie offshore prin care derulez majoritatea contractelor străine.”
„Şi păstrezi banii în străinătate.”
„Da.” Şi-a ridicat privirea spre Rapp, inconfortabil.
Rapp a dat din cap. „Nu vă faceţi griji. Nu eşti singur. S-a mai întâmplat ceva în ultimele zile?”
„Cum ar fi?”
„Cineva care să se bage pe aici şi să pună întrebări? Cineva din trecutul tău a încercat să te contacteze? A venit vreo afacere nouă şi neaşteptată?”
Coleman s-a gândit un moment la asta. „Nu.” L-a studiat pe Rapp. „De ce?”
Rapp s-a sprijinit de maşină şi şi-a băgat mâinile în buzunare. „Am primit un telefon de la o sursă de la Departamentul Apărării în această dimineaţă.” Prin DOD, Rapp se referea la Departamentul Apărării.
„Vrei să spui o cârtiţă?”
„Nu l-aş numi pe preşedintele Şefilor de Stat Major o cârtiţă.”
„Te-a sunat generalul Flood?”
„Da.”
„Ce voia?”, a întrebat Coleman.
„Nu a vrut nimic. A fost o vizită de curtoazie. Se pare că cineva de la Washington are o adevărată atracţie pentru tine în această săptămână.”
Coleman a închis ochii. „Te rog, spune-mi că Fiscul nu a sunat la Pentagon şi a cerut să-mi revizuiască contractele”.
„Nu. Altcineva a sunat şi a cerut o copie a dosarului tău personal.”
„Pot să se uite cât vor. Acel dosar este curat.”
„Au sunat din nou şi au cerut dosarul tău clasificat. Au vrut să ştie de câte ori ai fost înşelat de CIA şi dacă ai mai lucrat vreodată cu mine.” Rapp a arătat spre el însuşi.
„Asta l-au întrebat pe generalul Flood?”
„Nu... au încercat să intimideze pe cineva mult mai jos în ierarhie. A fost trimisă la Comandamentul Operaţiunilor Speciale Comune, care la rândul său l-a chemat pe Flood.”
„Deci, cine îl întreabă?”
„Cineva care lucrează pentru directorul Serviciului Naţional de Informaţii.”
„De ce le-ar păsa de mine?”
„Asta încerc să-mi dau seama. Cred că are legătură cu întâlnirea noastră de zilele trecute.”
„În biroul lui Irene.”
„Da... a fost o greşeală. „
„Aşteptaţi o clipă. Nu am făcut nimic greşit.”

„Glumești... nu-i așa?” Rapp se uită la el de parcă și-ar fi pierdut mințile.
„Păi... nimic în ultima vreme. Adică, pentru numele lui Dumnezeu, suntem în aceeași echipă. Nu-i așa?”
„Asta nu contează întotdeauna cu nemernicii ăștia”. Rapp a clătinat din cap. „A fost o prostie să ne întâlnim la CIA zilele trecute.”
„Vrei să-mi spui că despre asta este vorba? Lui Mark Ross nu i-a plăcut atitudinea mea de deșteptăciune, așa că va pune Fiscul să mă îndoaie și să mă examineze?”
„Scott, ne aflăm în mijlocul celei mai mari acaparări de putere pe care orașul ăsta a văzut-o în ultimii cincizeci de ani. Mark Ross încearcă să-și exercite noua autoritate asupra CIA și a restului comunității de informații, precum și asupra miliardelor de dolari care însoțesc bugetele lor, și bănuiesc că vrea ca toți cei aflați sub comanda sa să facă dezvăluiri complete.”
„Și ce legătură are asta cu mine?”
„Nu este prost. Vrea să știe despre ce am vorbit cu Irene. A sunat-o a doua zi și a rugat-o să-l informeze.”
„Ce i-a spus?”, a întrebat Coleman.
„Ne gândim să folosim firma ta pentru unele dintre nevoile noastre de securitate în străinătate.”
„Ei bine, așa e.”
„Și ne gândim, de asemenea, să vă folosim și pentru alte câteva lucruri.”
„Da, dar el nu trebuie să știe asta.”
„Suspectează ceva și aș spune că, pe baza auditului și a cererii de la Departamentul Apărării, nu este mulțumit de răspunsul pe care i l-a dat Irene.”
„Nenorocitul.” Pumnii lui Coleman erau strânși atât de tare, încât venele de pe antebraţe i se umflau.
„Nu-ți face griji... o să găsesc o cale de a face să dispară asta.”
„Cum?”
„Nu sunt sigur, dar o să găsesc ceva.”
„Mâine vine Fiscul.”
„Cunosc un avocat.” Rapp a zâmbit. „Un adevărat ticălos. E specializat în chestiile astea. Îl urăsc la Fisc. O să-l pun să te sune. Nu va avea nicio problemă să-i amâne până când voi putea să chem câinii de la celălalt capăt. Între timp, continuă să lucrezi la ceea ce am vorbit. Nu vreau ca asta să ne încetinească deloc. O să vă eliberez pe toți până săptămâna viitoare și apoi ne putem pune în mișcare.”
Coleman a dat din cap. „Altceva?”
„Da. Dacă se mai întâmplă ceva neobișnuit, vreau să mă suni imediat.”
Fostul SEAL a dat din cap.

17

PARIS, FRANŢA
Asasinul rătăcea pe străzi, aparent fără ţintă, de mai bine de două ore, cam cât îi luase să se lămurească. Putea fi un om extrem de răbdător atunci când situaţia o cerea, iar acesta era unul dintre acele momente. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să arunce motocicleta. Îl aşteptase la două străzi de hotel. O să-i lipsească agilul şi puternicul Ducati, dar scuterele şi motocicletele în Paris erau ca femeile frumoase; erau peste tot. Dimineaţă avea să găsească o altă motocicletă, iar el nu mai urmărea femei frumoase.
Nu se mai considera un francez. Era un om fără ţară, dar presupunea că, dacă exista un loc pe care trebuia să-l numească acasă, acela era Franţa. Cunoştea foarte bine Parisul şi avea o reţea de garaje de motociclete şi scutere care se specializau în deservirea suburbiei pariziene. Vindeau maşini noi, dar aveau întotdeauna o mulţime de motociclete second-hand şi preferau să tranzacţioneze în numerar, ceea ce îi convenea perfect. Atunci când era implicat activ în afaceri noi, ca acum, uneori schimba zilnic motocicletele, ba chiar recurgea la a le fura el însuşi. Printre numeroasele sale aptitudini, se număra şi cea de mecanic. Ştia cum să ia o grămadă de vechituri şi să o transforme într-o maşină fiabilă în câteva ore. Dacă avea un motor şi două roţi, o putea repara.
A condus tot drumul până la Grand Arch, întorcându-se sporadic, dublând drumul înapoi şi, în realitate, fără să acorde prea multă atenţie dacă era sau nu urmărit. Asta avea să vină mai târziu. Dacă ar fi găsit

bicicleta în timp ce el era la hotel, ar fi putut ascunde un transmiţător. Aceste tipuri de dispozitive continuau să se micşoreze în dimensiuni şi să crească în sofisticare. El nu avea mijloacele necesare pentru a ţine pasul cu astfel de lucruri, aşa că trebuia să ia alte contramăsuri. În timp ce conducea prin oraş, nu se grăbea să termine primul act. Avea să fie multe în seara asta. Totul va depinde de ceea ce îi va spune cel de-al şaselea simţ foarte ascuţit al său. Pentru această etapă a călătoriei, a trecut prin mişcări şi s-a gândit mai mult la contractul care i se oferise decât la oamenii reali sau imaginari care l-ar fi putut urmări sau nu.
A parcat bicicleta lângă staţia de metrou Victor Hugo din cartierul Chaillot şi a lăsat cheile în contact. Ar fi fost furată în treizeci de minute. A luat linia albastră şi a traversat oraşul. De acolo, asasinul şi-a găsit drumul până la scările abrupte, a inspirat câteva guri de aer rece de noapte şi şi-a aprins o ţigară. Era un bărbat chipeş, într-un mod foarte masculin. Avea o înălţime şi o constituţie medie, cu un centimetru mai puţin de un metru optzeci şi cinci şi cântărea 172 de kilograme. Părul său lung şi închis la culoare era de culoarea jachetei negre de piele de motociclist şi era ascuns după urechi. Nu se bărbierise de două zile şi faţa îi era acoperită de o barbă groasă şi întunecată. Avea abilitatea stranie de a se amesteca în mulţime atunci când voia, ceea ce era ciudat dacă luăm în considerare faptul că era destul de frapant.
Şi-a terminat ţigara, a dat-o peste cap şi apoi a măcinat-o cu cizma în trotuar. În timp ce făcea asta, s-a uitat în jur, observând orice maşină parcată şi oamenii care păreau să stea în picioare. De îndată ce şi-a făcut o imagine completă în minte, a coborât din nou în metrou. Acum a intrat în alertă maximă. Tunelurile subterane nu erau foarte aglomerate la această oră a nopţii, aşa că era relativ uşor să catalogheze diferitele feţe. A cronometrat totul exact la timp şi în ultima secundă a sărit într-un tren care pleca. Cinci minute mai târziu, a coborât la staţia St. Ambroise, unde a făcut o plimbare uşoară de cinci străzi până la staţia St. Paul şi a coborât din nou. Şi aşa a continuat timp de aproape o oră. După aceea, s-a plimbat o vreme, oprindu-se la câteva taverne ieşite din tipare, unde a băut o bere şi s-a gândit la turnura pe care tocmai o luase viaţa lui şi la cum ar fi reacţionat ea când i-ar fi auzit numele. Îşi făcuse o idee destul de bună. O cunoştea destul de bine. Când ceasul a bătut miezul nopţii, a decis că nu mai putea amâna. Era convins că nu fusese urmărit, aşa că şi-a golit paharul şi s-a dus la apartament.
Ea era trează şi aştepta, ca întotdeauna. Sub comportamentul ei calm, era încordată ca un fir de sârmă. Ea ştia că el nu era nesăbuit, deşi mergea pe o linie fină. Doar că nu ducea o viaţă obişnuită. Şi-a aruncat cartea şi afganul într-o parte, dezvăluind un pistol Glock cu amortizor. Era în modul tactic, exact cum o învăţase el. Trecuseră prin acest exerciţiu de atâtea ori încât devenise o a doua natură. La această oră târzie ar fi trebuit să fie în pat sau cel puţin în pijama, dar nu era. Era îmbrăcată într-o pereche de blugi şi un pulover negru strâmt. Două rucsacuri, încărcate doar cu lucruri esenţiale, stăteau gata de plecare lângă uşă. Întotdeauna trebuia să fie pregătită să fugă la un moment dat.
S-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat spre el, ridicându-şi braţele şi învăluindu-l într-o îmbrăţişare. În franceză, i-a şoptit la ureche: „Louie, de ce trebuie să mă faci mereu să aştept?”. Şi-a sprijinit capul de umărul lui şi a răsuflat uşurată.
Avea multe nume, dar cel care îi fusese dat la naştere era Louis-Philippe Gould. Acea parte a vieţii lui părea acum ca o istorie veche. Ea era singura persoană care îi folosise vreodată prenumele. Şi-a pus uşor o mână pe ceafa ei, în timp ce cealaltă mână a găsit pielea familiară expusă a şoldului ei gol. Inghinala lui a început să se umfle aproape imediat. Fusese cu multe femei – atât de multe încât pierduse numărătoarea, dar ea le întrecea pe toate.
„Cum a mers?”, a şoptit ea.
El i-a sărutat vârful capului şi i-a mirosit părul proaspăt spălat. „Cred că ar trebui să deschidem o sticlă de vin”. Sexul avea să vină mai târziu.
Ea şi-a ridicat capul şi a făcut un pas înapoi. „Aşa de rău?”
El a ridicat din umeri. „N-aş spune rău... doar...” Nu s-a deranjat să termine propoziţia.
Luându-l de mână, ea l-a condus în bucătăria mică. Era o bună ascultătoare. „Mă duc să aduc paharele. Tu aduci sticla.”
Apartamentul cu un dormitor venea mobilat, iar primele şase luni le plătiseră în numerar. Erau acolo doar de opt zile şi urmau să plece dimineaţă. Şansele ca ei să se întoarcă erau minime. Pe pereţi erau câteva obiecte de artă ieftine, o canapea, un scaun şi un televizor color care nu funcţiona. Dormitorul era format dintr-un pat abia suficient de mare pentru ei doi şi o comodă şubredă. Bucătăria nu mai fusese remodelată

de treizeci de ani, dar nimic din toate acestea nu-i deranja. Erau obişnuiţi să ducă o viaţă lipsită de bunuri materiale. Călătoriseră prin lume împreună, stând în pensiuni infestate de gândaci şi în sate devastate de război. Apa caldă şi instalaţiile sanitare interioare erau un lux. Restul lucrurilor erau o simplă distragere a atenţiei. El avea 32 de ani, iar ea 29 de ani. Erau încă tineri. Într-o zi aveau să se răsfeţe cu lucrurile bune ale vieţii, dar nu încă. Luxul înmuia instinctele primare, iar ei aveau nevoie de fiecare ultimă picătură din acele instincte pentru a-şi face treaba.

Ea s-a aşezat pe canapea în timp ce el deschidea sticla de roşu. Drumul care îl condusese pe Louie la profesia sa actuală era neobişnuit, dar se îndoia că nu mai neobişnuit decât drumul parcurs de colegii săi. Nu te trezeai pur şi simplu într-o dimineaţă şi decideai să devii un asasin plătit. Tatăl său provenea din bani vechi, care fuseseră obţinuţi din relaţii vechi şi din faptul că ştia cum să atragă favoruri în rândul grupurilor conducătoare ale Franţei, care se schimbau adesea. Familia Gould era formată din diplomaţi profesionişti care îşi puteau urmări serviciul până la lovitura de stat dată de Ludovic Napoleon în 1851. Cinci generaţii de bărbaţi Gould au urmat cursurile L'École Polytechnique, cea mai importantă universitate tehnică din Franţa, specializată în pregătirea tinerilor cetăţeni francezi pentru o viaţă de serviciu civil sau militar. Cu trei fiice şi un singur băiat, toate speranţele părinţilor săi de a continua tradiţia erau pe umerii tânărului Louie şi, într-adevăr, abia aştepta să calce pe urmele tatălui său.

Mai mult de jumătate din tinereţea lui Louie fusese petrecută peste hotare, în timp ce tatăl său urcase în rândurile Serviciului Francez de Externe. Fusese detaşat în Guyana Franceză, la New York, Londra, Berlin şi Washington, DC, unde tatăl său a fost ambasador al Franţei în Statele Unite ale Americii. A fost o viaţă plină de emoţii şi privilegii. Louie s-a bucurat de fiecare minut, îmbrăţişând limba şi cultura oriunde mergea familia. El însuşi nu se putea gândi la nimic nu ar fi preferat să facă altceva decât să devină diplomat de carieră.

Asta până în momentul în care a aflat de infidelitatea galopantă a tatălui său. La şaptesprezece ani, s-a răzbunat pe bărbatul pe care îl idolatrizase o viaţă întreagă. Când Louie a aflat despre incapacitatea tatălui său de a-i rămâne fidel mamei sale, a aplicat pe ascuns şi a primit o bursă la L'École Speciale Militaire, sau, aşa cum era mai cunoscut, Saint Cyr. Instituţia era echivalentul francez al West Point. La suprafaţă, s-ar putea să nu fi părut un protest prea mare, dar familia Gould avea o lungă istorie de dispreţ faţă de armata franceză. Diplomaţi profesionişti până în măduva oaselor, ei credeau că majoritatea, dacă nu toate marile eşecuri ale Franţei din ultimele două secole erau din vina armatei.

Când tatăl său a aflat acest lucru, aproape că şi-a pierdut minţile, dar, având în vedere că cel mai tânăr copil al său era acum major, nu mai avea ce face. După ce Louie a plecat la Saint Cyr, lucrurile s-au înrăutăţit între mama şi tatăl său. Secretul a fost dezvăluit, tatăl său a devenit şi mai obraznic în ceea ce priveşte filantropia, iar mama sa, o femeie mândră şi profund religioasă, s-a retras între zidurile proprietăţii familiei din sudul Franţei. În timpul ultimului său an la Saint Cyr, mama lui Louie s-a sinucis, iar inima şi sufletul întregii familii au fost smulse de lângă ei. Devastat, Louie a dat toată vina pe tatăl său şi a decis să nu mai vorbească niciodată cu bărbatul.

Îşi ţinea paharul în timp ce el turna. „Au încercat să te urmărească?”

„Nu.”

Ea s-a încruntat. „Ce ţi-a luat atât de mult timp?”

„Am fost doar atent.” Şi-a turnat propriul pahar şi s-a aşezat lângă ea pe canapeaua zdrenţuită.

„Herr Abel... a făcut pe el când te-a descoperit în camera lui?”.

„A fost mai calm decât m-aş fi aşteptat.” Louie şi-a ridicat paharul. „Pentru ceea ce s-ar putea să fie ultima noastră treabă.”

Nu era sigură că îi plăcea cum suna asta şi nu a ridicat imediat paharul. S-a holbat la el cu ochii ei pătrunzători. El a îndemnat-o întinzând paharul mai mult şi, după un moment, ea a cedat.

Se cunoscuseră când Claudia Morrell avea doar optsprezece ani. El era un sublocotenent de douăzeci şi unu de ani în Legiunea Străină Franceză când pusese ochii pe ea în satul Aubagne. S-a îndrăgostit de ea aproape imediat, iar pe parcursul a două luni idila lor s-a intensificat. Apoi, într-o zi, la începutul lunii iulie, a fost chemat la comandantul său. S-a dovedit că Claudia era fiica unui anume colonel Morrell, un legionar foarte decorat. Colonelul tocmai se întorsese dintr-o misiune de şase luni în Bosnia şi fusese

promovat la gradul de general de brigadă. Se pare că generalul era destul de supărat că cineva nou sub comanda sa încerca să-i defloreze preţioasa fiică.
Transferul lui Gould pe insula Corsica şi la Regimentul 2 Paraşutişti Străini a stabilit un record pentru accelerarea procedurilor administrative. A plecat literalmente chiar în acea dimineaţă cu primul transport, cu nimic altceva decât un rucsac şi un schimb de uniformă. Nu avusese nicio şansă de a-şi lua rămas bun de la Claudia. Transferul a fost dulce-amărui. Partea amară a fost să o părăsească pe încântătoarea Claudia. Partea dulce a fost obţinerea unui transfer la Regimentul Străin de Paraşutişti – elita Legiunii Străine Franceze.
Odată ajuns în Corsica, a avut puţin timp să se autocompătimească. De sus se dusese vestea că acest legionar anume urma să fie lucrat până la os. Timp de luni întregi a coborât în rapel pe stânci, a tras cu arma în tot arsenalul Legiunii, a făcut drumeţii istovitoare sub soarele arzător al verii, purtând un rucsac de 50 de kilograme, a sărit din avioane şi a înotat kilometri întregi în Golful Calvi. Paraşutiştii au crezut în crezul lui Nietzsche – ceea ce nu te ucide te face mai puternic. Privea acum în urmă şi ştia că timpul petrecut cu paraşutiştii l-a transformat în omul care era astăzi.
După câteva luni de izgonire în Corsica, a aflat că decizia generalului de a-l transfera brusc s-a întors împotriva lui. Fiica lui foarte frumoasă, dar foarte încăpăţânată, îl făcea să sufere pentru insensibilitatea lui faţă de emoţiile ei. Ea i-a scris lui Louie sub un pseudonim şi i-a explicat că se mutase la Paris şi refuza să vorbească cu „dictatorul de tată” ei. În rarele ocazii în care primea o permisie mai mare de două zile, Louie a început să o viziteze.
Cu toate acestea, Gould îşi găsise un cămin în trupele de paraşutişti şi, oricât de mult îi lipsea Claudia, nu putea abandona această trupă de luptători de elită. În următorii patru ani, a călătorit pe tot globul, trecând de la un punct fierbinte la altul, perfecţionându-şi abilităţile şi descoperind că era excepţional de bun la a ucide alţi oameni. El şi Claudia au rămas în contact, dar când ea a intrat în viaţa universitară au început să se îndepărteze. Noii ei prieteni, o gaşcă de socialişti, aveau un mare dispreţ faţă de armată, iar lui, ca tuturor soldaţilor, îi era foarte greu să fie în preajma unor oameni care nu aveau nicio idee despre sacrificiul făcut de un soldat profesionist. Nu cerea recunoştinţă, dar nici nu avea de gând să tolereze un dispreţ pur şi simplu.
Aşa că, după un weekend prelungit la Paris, care a implicat mult prea multă băutură şi prea puţin sex, s-a dezlănţuit iadul. Semnele că dragostea ei profundă pentru el începea să se stingă erau clare. Îşi schimbase înfăţişarea şi se implicase cu o gaşcă deosebit de furioasă de tipi anti-sistem. Conducătorul masculin al acestui trib era hotărât să-şi bage fundul pompos între Claudia şi Louie ori de câte ori avea ocazia.
Ultima picătură a fost atunci când şi-a pus braţul în jurul Claudiei şi, cu un pahar de vin şi o ţigară cu cuişoare în cealaltă mână, l-a întrebat pe Louie: „Este adevărat că homosexualitatea face ravagii printre voi, legionarii?”.
Probabil că nu ar fi lăsat să treacă comentariul, dar când Claudia a început să râdă, asta a închis afacerea. Lovitura nu a fost prea violentă, nimic mai mult decât o pocnitură din pumn, dar a fost bine plasată. I-a spart nasul tăntălăului şi a trimis un potop de sânge în cascadă pe buza superioară şi pe lângă gura lui blegă. S-ar fi putut termina aici. Nu mai avea nimic de spus Claudiei. Simplul fapt de a fi în prezenţa ei îl dezgusta acum. Se întorcea să plece, când un nebun i-a sărit în spate. La fel ca în majoritatea încăierărilor din baruri, ceea ce s-a întâmplat în continuare a fost un pic confuz, dar nu a schimbat rezultatul final. Coatele au pocnit, degetele au fost îndoite în direcţii în care nu trebuiau să meargă, iar nasurile au fost aplatizate şi însângerate. Louie a ajuns la închisoare, iar cinci dintre prietenii bărbaţi ai Claudiei au ajuns la urgenţe.
După aceea, ea i-a spus că nu vrea să-l mai vadă niciodată. El a întrebat-o dacă asta era o promisiune. Asta a declanşat-o într-o diatribă împotriva Legiunii Străine Franceze. El a ascultat pasiv, iar când ea a terminat i-a spus calm că îşi doreşte ca într-o zi să lase deoparte meschinăria şi să recunoască faptul că tatăl ei o iubea. Aveau să treacă ani de zile până când drumurile lor se vor intersecta din nou, şi nu va fi în cele mai bune circumstanţe.
„Ce te face să crezi că aceasta va fi ultima noastră slujbă?”, a întrebat ea.
„Pentru că ziua de plată este uriaşă”.
Ea l-a privit în ochi şi i-a spus: „Mă faci să am emoţii”.

Aşteaptă până când vei auzi numele ţintei, s-a gândit el. Fără să creadă cu adevărat de data asta, a spus: „Îţi faci prea multe griji”.
„Tu”, a spus ea cu un aer tăios, „nu-ţi faci destule griji”.
„De aceea suntem echipa perfectă.” El s-a aplecat şi a sărutat-o.
Ea l-a îndepărtat. „Nu încerca să-mi distragi atenţia. De ce crezi că aceasta va fi ultima noastră slujbă?”.
„Pentru că acest contract valorează şapte milioane de dolari”.
„Şapte milioane de dolari”, a repetat ea cu un mic oftat. Claudiei îi plăcea independenţa pe care i-o oferea averea, dar orice slujbă care valora atât de mulţi bani trebuia să fie extrem de periculoasă.
„Suma în dolari te impresionează?” a întrebat Louie cu o sprânceană ridicată.
„Mă sperie şi ar trebui să te sperie şi pe tine”.
A ridicat din umeri. „Este doar o altă slujbă.”
„Pentru şapte milioane de dolari... mă îndoiesc. Pe cine vrea să omori?”
Louie a luat o înghiţitură de vin şi apoi a spus: „Un american.”
Şi-a încrucişat picioarele. „Te rog, spune-mi că nu trebuie să călătorim acolo. Ştii că nu-mi place să lucrez în America.”
„„Nu”„ a corectat-o el. „Ţine minte, americanii nu spun „nu”, ci „nu”. „
Nările ei s-au umflat foarte uşor. „Nu este momentul să-mi ţii o predică despre sintaxă sau expresii idiomatice sau cum le spuneţi voi acestor lucruri. Răspunde-mi la întrebare.”
„Mai mult ca sigur că va trebui să lucrăm în America.”
Ea a închis ochii şi a clătinat din cap. „Cine este ţinta? Şi să nu spui preşedintele.”
„Nu, nu este preşedintele”. El a râs.
Nu mai avea răbdare. „Numele! Vreau un nume!”
„Shhhhhhh ...” El a încercat să pună o mână pe genunchiul ei, dar ea a respins-o cu o palmă.
„Spune-mi chiar acum!”
„Mitch Rapp.”
Ea a clipit o dată, apoi de două ori şi apoi a lăsat încet paharul jos. S-a ridicat şi s-a îndreptat spre fereastră. A verificat strada, apoi s-a întors şi, cu o voce abia dacă depăşea o şoaptă, a întrebat: „De ce?”.
„Nu l-am întrebat de ce. Nu este treaba mea.”
Şi-a încrucişat braţele la piept şi a spus: „Credeam că îl admiri pe acest om, Rapp.”
„Îl admir.”
„Atunci de ce vrei postul?”.
„Nu crezi că şapte milioane de dolari este un motiv suficient de bun?”.
„Trebuie să fii în viaţă ca să te bucuri de şapte milioane de dolari.”
„Nu am de gând să fiu ucis.”
„Tu nu ştii asta. Nu e vorba de un bancher oarecare, ca zilele trecute la Londra. Acesta este Mitch Rapp. El ripostează.”
„Nu mă va vedea venind. „
A mers de la un capăt al micului apartament şi înapoi. „Cine îl vrea mort?”
„Abel nu avea de gând să-mi spună.”
„Pun pariu că sunt saudiţii.”
„Nu mi-a spus.”
„Nu întreb”, a răbufnit ea. „Abel face de ceva vreme treburi murdare pentru ei.” Şi-a suflecat o şuviţă de păr de pe faţă şi a spus: „Nu sunt înnebunită de ideea de a lucra pentru ei. Se întâmplă ca Mitch Rapp să fie de partea în care cred eu. Aşa cum îţi place să spui, este unul dintre „băieţii buni”. „
„Ţi-am spus de nu ştiu câte ori... lasă politica în afară de asta, dar, dacă tot suntem la acest subiect, mi se pare interesant că l-ai catalogat pe Rapp drept „unul dintre băieţii buni”. Mă pot gândi la un miliard de musulmani care nu ar fi de acord cu tine.”
Faţa ei s-a înroşit şi a arătat cu degetul spre el. „Nu începeţi asta cu mine. Tu urăşti Biserica Catolică din cauza tatălui tău. Este un război religios”, l-a ironizat ea, „care datează de mii de ani, iar Biserica Catolică a greşit mai mult decât a avut dreptate”. „
„Şi încă îmi menţin afirmaţia”.

„Eşti naiv, Louie, la fel cum am fost şi eu când am ajuns să-mi urăsc propriul tată. Suntem aici şi acum. Nu acum o mie de ani. Biserica Catolică nu are nimic de-a face cu asta. Este vorba despre o gaşcă de oameni rasişti, bigoţi, sexişti, cu mintea mică, care încearcă să se agaţe de modul lor de viaţă arhaic, în timp ce lumea trece pe lângă ei." A arătat spre ea însăşi. „Iar eu, în ceea ce mă priveşte, nu am nicio dorinţă de a-i ajuta."
Aproape că i-a spus să se relaxeze, dar apoi s-a gândit mai bine. Asta nu ar fi făcut decât să o supere şi mai tare. „Nu aş contrazice nimic din ceea ce ai spus."
„Bine. Atunci o să-i spunem neamţului că nu."
„Nu am spus asta."
„Am crezut că eşti de acord cu mine."
„Da, dar e mult mai mult decât ceea ce ai spus."
„Cum ar fi?" A început să bată din picior.
„Cum ar fi să te aşezi la casa ta şi să ai un copil." El a putut vedea că simpla menţionare a urmaşilor a oprit-o din drum.
Avea dreptate, dar din motive greşite. Claudia dorea cu disperare să vorbească despre asta, dar nu era momentul potrivit. Nu cât timp erau supăraţi. „Cum să am copilul tău dacă tu eşti mort?".
El a făcut un pas în jurul mesei şi a apucat-o de mâini. „Ştiu că nu este uşor pentru tine, dar îţi promit că voi fi atent. Dacă va dura şase luni, voi aştepta. El nu ştie că vin. Neamţul habar nu are cine suntem. Rapp nu mă va vedea niciodată. Îl voi omorî şi vom fi gata."
Era tentată, dar ceva îi spunea că ar trebui să fugă cât mai repede de treaba asta. „Nu ştiu."
„E în regulă. Mai gândeşte-te la asta. Gândeşte-te că în sfârşit am terminat cu privitul peste umăr, cu mutatul în fiecare lună... că în sfârşit ne-am aşezat la casa noastră. Gândeşte-te la o casă pe plajă plină de copii mici." A luat-o în braţe şi a strâns-o strâns. „Îţi promit că nu se va întâmpla nimic rău. Voi fi foarte atent."
Ea şi-a ridicat privirea spre el. „Chiar crezi că poţi renunţa la acest stil de viaţă?" Era un subiect pe care îl vizitaseră de mai multe ori.
El a zâmbit şi a spus: „Da", chiar dacă nu era sigur că vorbea serios.
Ea s-a uitat în ochii lui. Erau nişte ochi inteligenţi şi grijulii, dar ea ştia ce se ascundea chiar dedesubt. Îl văzuse ucigând şi o şocase cât de puţin o afectase. Era chiar frumos de privit. Era atât de priceput şi fără efort în acţiunile sale. Îşi raţionaliza sentimentele atârnându-şi conştiinţa de faptul că oamenii pe care îi omora erau vinovaţi de vreo crimă sau de vreo fărădelege împotriva umanităţii. Dar Mitch Rapp era o altă problemă. Era o persoană pe care o admira. Acesta ar fi fost greu de raţionalizat. În cele din urmă, totuşi, promisiunea de a scăpa de toate acestea, o dată pentru totdeauna, a fost cea care a tentat-o să meargă mai departe. Lucrurile ajungeau la un punct culminant, fie că Louie dorea sau nu. Viaţa lor mergea înainte şi era timpul să lase toate astea în urmă.

18

WASHINGTON, DC
Traficul era uşor, dar Rapp a condus totuşi agresiv. Era puţin după ora şase dimineaţa şi se mişcau bine. Nu era niciun motiv să se grăbească, dar Anna nu avea de gând să-i spună să încetinească. Mai fuseseră pe drumul acela înainte, iar el fusese inflexibil în mod caracteristic. Ori de câte ori era posibil, lui Mitch îi plăcea să o conducă la serviciu. Naveta de treizeci de minute fără trafic era o modalitate plăcută de a petrece timp împreună şi, din moment ce amândoi se îndreptau în aceeaşi direcţie, avea sens. Se stabiliseră într-o rutină. Mitch conducea repede, cu capul pe o rotiţă, verificându-şi constant oglinzile, observând feţele şoferilor pe măsură ce trecea pe lângă ei şi încercând pe cât posibil să varieze traseul pe care îl urmau. Totul era o a doua natură pentru el, înrădăcinată în urma anilor de viaţă în medii ostile. Anna, la rândul ei, îşi ţinea faţa îngropată în NewYork Times şi Washington Post. Slujba ei necesita o doză mare de lectură. În calitate de corespondent la Casa Albă, trebuia nu doar să urmărească ceea ce se întâmpla la 1600 Pennsylvania Avenue, ci şi să fie atentă la tot ceea ce se întâmpla în cadrul Executivului.

În plus, trebuia să fie la curent cu ceea ce făcea opoziţia preşedintelui. Erau multe de urmărit, iar secretul murdar al celor mai mulţi jurnalişti TV din Washington DC era că se bazau foarte mult pe reporterii din presa scrisă pentru a face munca în locul lor. The Post şi The Times erau o necesitate. Le citeai pe amândouă, le încapsulezi şi ieşeai în emisie cu o frază de treizeci de secunde despre orice scandal care se pregătea la Casa Albă. Teoretic, dacă aveai timp şi dacă reuşeai să faci pe cineva de la Casa Albă să vorbească cu tine, puteai să pui câteva întrebări. În realitate, însă, atitudinea de „a rămâne la mesaj" a Casei Albe şi constrângerile de timp au făcut ca, de cele mai multe ori, să încapsulezi şi să regurgitezi. Aşa că, în timp ce soţul ei conducea ca un spărgător de bănci care fugea de federali, ea făcea tot posibilul să ignore tot ce se întâmpla în afara vehiculului blindat care era sedanul lor de familie.
Audi A8 argintiu personalizat, de culoare argintie, cântărea cu aproximativ treizeci la sută mai mult decât modelul din fabrică. Aproape toată creşterea de greutate provenea de la materialul antiglonţ Kevlar care căptuşea uşile, podeaua şi plafonul vehiculului. Geamurile antiglonţ au mai adăugat puţin, la fel ca şi anvelopele run-flat, dar densitatea de oprire a gloanţelor a dublului strat de Kevlar a fost cea care a adăugat încă patru sute de kilograme la greutatea brută a vehiculului. Sedanul avea mai mult decât suficienţi cai putere pentru a face faţă greutăţii suplimentare. Singura diferenţă notabilă a fost în ceea ce priveşte consumul de combustibil.
„Este un articol bun în Post despre noul tău şef", a spus ea fără să-şi ridice privirea. „Ar trebui să te uiţi pe el."
Cu o încruntare pe faţă, Rapp a accelerat şi a schimbat banda de circulaţie. „Despre ce vorbeşti?"
„Ross... noul director al Serviciului Naţional de Informaţii."
„Nu l-aş numi şeful meu."
Anna a aruncat o privire spre vitezometru şi a rezistat impulsului de a se uita dincolo de tabloul de bord. Se aflau pe Autostrada 50 şi, ca să fie sinceră, nu ştia dacă limita de viteză era cincizeci, cincizeci şi cinci sau şaizeci şi cinci, dar ştia că nu era optzeci, cât arăta vitezometrul. Aşa era viaţa cu Mitchell Rapp. Îi luase ceva timp, dar în cele din urmă învăţase să stea liniştită, să aibă încredere şi să se relaxeze.
„Conform articolului, el este şeful tău", a spus ea.
Rapp nu se gândise la asta în felul acesta, dar presupunea că, dacă s-ar fi deranjat vreodată să acorde atenţie acelor organigrame inutile care îi ajungeau din când în când pe birou, acestea ar fi indicat că Ross era probabil şeful lui. „Este un împingător de hârtii, dragă. Doar un alt strat de birocraţie pe care să-l adaugi în vârful piramidei inversate."
De data aceasta, ea s-a uitat la el cu ochii ei de un verde uimitor, a zâmbit şi a spus: „Iar tu eşti Atlas, nu-i aşa, dragă?". A întins mâna pentru a-i pune mâna pe ceafă. El a clipit, dar nu a tresărit, ceea ce era bine. Îi luase multe luni să îl facă să aibă încredere în ea. La fel ca un câine care a fost bătut când era căţeluş, lui Mitch nu-i plăcea ca oamenii să-l atingă.
„De ce încerci să fii răutăcioasă?". Aceasta era noua lui stratagemă cu ea. Să-i arunce mantra PC-ului în faţă şi să se poarte ca o victimă. „Credeam că suntem în aceeaşi echipă."
Ea i-a frecat gâtul. „Suntem, dragă. Îmi place doar să te tachinez. Deci, l-ai cunoscut deja?"
„Pe cine?"
„Pe Ross."
Rapp era paranoic din mai multe motive, dar încerca să se limiteze la viaţa sa profesională. Totuşi, existau momente în care soţiei sale foarte băgăcioase îi plăcea să estompeze linia de demarcaţie dintre viaţa lor personală şi munca lor. A aruncat o privire spre Anna a sa pentru a vedea dacă ştia mai mult decât lăsa să se înţeleagă. „M-am întâlnit cu el de câteva ori."
„Şi?"
„Şi ce?"
„Ce impresie ai despre el?" „Ce impresie ai despre el?".
„Nu ştiu." Rapp a ridicat din umeri fără să fie convins.
„Simt disensiuni în rânduri?". Degetul ei arătător găsise o buclă şi începu să o înfăşoare în jurul degetului.
„Uşurel, Lois Lane."
„Spune," a insistat ea. „În articol se spune că toată lumea îl place pe tip. Atât republicanii, cât şi democraţii."

„Şi tu crezi tot ce citeşti în ziar?”.
„Până când nu am dovada contrarie... da.” Ea s-a mai întors puţin pe scaun, astfel încât să poată sta cu faţa la el. „Eşti supărat pentru că Irene nu a primit noul post de conducere?”.
„Nu.” El s-a încruntat. „Îmi place Irene exact acolo unde este. Ea îi ţine pe oameni departe de mine şi se asigură că primesc ceea ce am nevoie. În plus... rămâne de văzut cât de mult din noul post este doar o simplă vitrină.”
Anna a ridicat una dintre sprâncenele ei subţiri. „Va reuşi Irene să-l ţină pe Ross departe de tine?”.
Rapp s-a uitat la soţia lui şi a zâmbit. „Nu e rău pentru un cap de discuţie. Sunt foarte mândru de tine.”
Au trecut pe lângă Arboretul Naţional în stânga şi au intrat într-o parte degradată a oraşului. Anna i-a dat o smucitură rapidă de păr. „De ce m-am căsătorit cu tine?”.
Rapp îşi ţinea ochii aţintiţi asupra drumului. „Pentru că ai probleme serioase de control şi îţi plac provocările. Eu sunt muntele tău Everest şi tu vrei să mă înfrunţi.” A zâmbit pentru sine şi s-a uitat răutăcios la soţia lui. „Îmi place cum sună asta. Ţi-ar plăcea să ajungi în vârful meu în seara asta?”
„Nu cu replica asta.”
„Iubito, cred că dragostea noastră este un lucru frumos, iar când îmi exprim această dragoste aş aprecia o mică reciprocitate. Ştii ... şi eu am sentimente.”
„Eşti incredibilă.” Ea a râs. „Nu mă îndoiesc că am câteva probleme, dar să spui că am probleme de control este ca şi cum Donald Trump i-ar spune cuiva că are un ego mare.”
„Draga mea”, vocea lui Rapp a căpătat un ton mai blând, hotărât ca la NPR, „ţine minte, orice comentariu care nu este unul pozitiv este un strigăt de ajutor”. S-a întins şi i-a mângâiat genunchiul. „Când eşti pregătită să vorbeşti, sunt aici pentru tine.”
Anna avea trei fraţi şi nu era o floare ofilită. S-a întors şi l-a lovit cu pumnul în umăr.
Rapp a început să râdă necontrolat. „Abuz conjugal... ajutor!”
L-a mai lovit de două ori în braţ şi era pe punctul de a-l lovi pentru a patra oară când a avut o amintire din timpul în care se juca melc cu fraţii ei când erau copii. Avea treizeci şi ceva de ani, pentru numele lui Dumnezeu. „Oh... Mitchell, de ce te las să mă atingi?”.
Rapp încă râdea. „Pentru că mă iubeşti.”
„Jur că uneori cred că sunt căsătorită cu un copil.” S-a aşezat înapoi pe scaun şi şi-a încrucişat braţele cu încăpăţânare pe piept.
El râdea în continuare şi s-a întins pentru a-şi pune mâna dreaptă pe coapsa ei. „Îmi pare rău, dragă.”
Chiar şi în timp ce spunea asta, însă, plănuia să o chinuie şi mai mult. Şi-a alunecat mâna până la genunchiul ei, unde se gâdila de moarte, şi a apăsat-o suficient de tare încât să o facă să treacă prin acoperiş.
Ea i-a plesnit mâna de două ori şi apoi a început să se agaţe de degetele lui, în timp ce alterna între strigăte de râs şi de durere. Soţul ei a cedat în cele din urmă şi ea a rămas pe scaun chicotind, cu părul castaniu, lung până la umeri, acoperindu-i faţa. După vreo zece secunde bune, s-a aşezat şi şi-a aruncat părul peste umăr. „Mă duc să te iau. Ştii asta... nu-i aşa?”
Rapp a dat din cap. „Sunt sigur că o vei face.”
Tocmai când el se felicita că a scos-o de pe un subiect despre care nu voia să vorbească, ea a spus: „Şi să nu crezi că nu ştiu ce făceai acolo.”
„Înapoi unde?”
„Când ai decis că nu vrei să vorbeşti despre noul tău şef, aşa că ai întors totul asupra mea. Vrei să-mi spui de ce nu-ţi place de el, sau ar trebui să-mi petrec ziua la telefon întrebând alţi oameni de ce cred ei că nu-ţi place de el?”
„Vezi... iar începi.”
Se apropiau de Casa Albă. „Încetineşte şi nu schimba subiectul. Ştii că îmi voi petrece toată ziua lucrând la telefoane dacă nu-mi răspunzi sincer.”
El ştia că vorbea foarte serios. „Bine, bătăuşule. Nu sunt sigură ce simt pentru tipul ăsta. Nu ştiu multe despre el, dar am unele rezerve.”
„Cum ar fi?”
„Cred că se culcă cu cineva pe care îl cunosc.” Rapp se gândea la problemele lui Coleman cu Fiscul.

„Cum aşa?”
El se uită la ea. „Voi şti mai multe până la sfârşitul zilei... sper.”
S-au oprit la punctul de control al vehiculelor din nord-vest, la o stradă distanţă de Casa Albă. Rapp a pus maşina în parcare.
Ea s-a aplecat spre el, ochii ei de smarald fixându-se în cei căprui închis. „O să mă pui la curent în seara asta”.
Rapp a arătat spre el însuşi. „Imediat după ce mă înfrunţi.”
Ea a încercat să nu zâmbească, dar nu s-a putut abţine. „Poate.”
El s-a aplecat şi a sărutat-o. „Te iubesc, dragă.”
„Şi eu te iubesc.” Anna a ieşit din maşină cu geanta şi geanta de umăr. A mers în jurul părţii din faţă a maşinii şi i-a făcut un ultim semn cu mâna şi zâmbetul de un milion de dolari care o făcea atât de perfectă pentru televiziune.
Rapp a coborât geamul. „Ai grijă de tine.”
„Voi fi. Şi tu la fel.” Ea i-a făcut cu mâna ofiţerului în uniformă al Serviciului Secret din spatele plexiglasului verzui antiglonţ. Trebuia să-şi arate legitimaţia la următorul punct de control.
Rapp stătea acolo, cu o mână pe schimbătorul de viteze şi cu cealaltă pe volan, admirând priveliştea figurii zvelte, dar curbate, a soţiei sale. Ea s-a întors şi i-a mai aruncat un zâmbet. Rapp i-a făcut semn cu mâna şi a băgat schimbătorul de viteze în marşarier. S-a îndepărtat cu un zâmbet de mulţumire absolută pe faţă. Lucrurile continuau să meargă din ce în ce mai bine între ei. Îşi atingeau punctul culminant şi, ca să fie sincer, el nu fusese niciodată mai fericit.

19

RIYADH, ARABIA SAUDITĂ
Abel a ieşit din terminal şi s-a oprit pentru a inspira din plin aerul cald şi uscat. Avea sentimente amestecate în legătură cu întoarcerea în Regat atât de curând şi spera ca prinţul să nu aibă nevoie de mai mult de câteva zile din timpul său. Înţelegea, totuşi, că natura delicată a acestei afaceri însemna că nu era înţelept să vorbească la telefon, oricât de sigură ar fi crezut că este linia. Oricât de mult nu dorea să părăsească Alpii, ştia că trebuie să o facă.
Culorile toamnei ar fi înflăcărat în apropierea refugiului său montan, iar aerul ar fi devenit mai rece cu fiecare zi. Acesta era cel mai bun moment al anului pentru a face drumeţii. Lunile de vară erau încă un pic prea umede pentru astmul său, iar exerciţiile fizice intense puteau fi o problemă. Acum că totul se pusese în mişcare, avea un al doilea motiv pentru a tânji după micul său sat alpin. Instinctul său de supravieţuire îşi făcea simţită prezenţa. Izolat în refugiul său montan, putea să gândească limpede şi să planifice situaţiile neprevăzute în cazul în care lucrurile ar fi mers prost. Aşadar, îi va spune cât se poate de politicos prinţului Muhammad că are treburi urgente de rezolvat la Zurich şi, cu puţin noroc, sociopatul îi va acorda permisia.
Prinţul Muhammad bin Rashid şi-a trimis slugile să-l treacă pe german prin vamă. O limuzină albă îl aştepta chiar în faţa uşii, cu un detaşament de securitate format din două persoane. Un alt bărbat îi aşeza bagajul de mână în portbagaj ca şi cum ar fi fost o operă de artă. Al patrulea şi ultimul bărbat îi ţinea uşa deschisă, făcându-i semn cu palma întoarsă în sus să intre în camera cu aer condiţionat. Pentru o clipă, Abel a avut sentimentul ameninţător că era invitat la propria înmormântare. A ezitat puţin şi apoi a urcat în vehicul.
Nu ştia de ce nu s-a întors şi nu a luat primul avion înapoi în Europa. Nu pentru că avea încredere în prinţul Muhammad. Nu avea încredere. Probabil că a avut mai mult de-a face cu dificultăţile pe care le-ar fi cauzat faptul că nu s-a urcat în maşină. Era foarte posibil ca el să fi fost scos cu forţa din aeroport. Şi mai existau şi riscurile inerente, riscurile profesionale, dacă vreţi, care veneau odată cu teritoriul. Lucruri la care devenise insensibil după două decenii de înşelăciune, subterfugii şi crime. Se îndoia că Rashid l-ar fi ucis, dar nu era exclus să o facă. În opinia isteaţă a lui Abel, omul era un sociopat narcisist. Trăia literalmente în spatele zidurilor cetăţii, înconjurat de gărzi de corp şi de bogăţia opulentă pe care i-o

asigurau miliardele sale. Contactul său cu lumea reală era extrem de limitat. Familia regală avea o schismă care îi străbătea inima. O parte privea spre viitor, în timp ce cealaltă se agăţa de trecut. Se înfruntau frate contra frate şi, înainte de a se sfârşi, avea să fie o baie de sânge.
Rashid a fost un om minuţios. Un om căruia îi plăcea să-şi acopere urmele. Ce-i spusese asasinul lui Abel la Paris?
Ştiu foarte bine ce fel de persoană plăteşte pentru acest tip de muncă. Unii sunt practici, dar mulţi au probleme psihologice grave. Adesea sunt sociopaţi care trebuie să facă tot ceea ce le stă în putinţă în tot ceea ce fac în viaţă. Le place ca toate lucrurile să fie rezolvate şi totul să fie bine aranjat într-o cutie. Iar pentru unii dintre ei asta înseamnă să scape de omul care a apăsat pe trăgaci.
Asta îl rezumă destul de bine pe Prinţul Muhammad. Asasinul a fost un om inteligent. Încă nu i se dăduse un nume cu care să-l numească, dar femeia îi spusese să-i spună Marie. Făcuse asta chiar înainte de a-i spune că se retrageau din afacere dacă nu ridica onorariul de la şapte la zece milioane. Abel începuse să se certe, iar ea îi închisese telefonul în nas fără să se obosească să-i răspundă. A aşteptat frenetic următoarele trei ore ca ea să sune înapoi. Când, în sfârşit, a făcut-o, a fost nevoit să-şi folosească fiecare gram de reţinere pe care o putea aduna pentru a-şi păstra calmul. Nu mai avusese niciodată de-a face cu cineva ca ei doi. Erau ca o femeie frumoasă care ţi-a spus nu şi ţi-a dat o palmă peste faţă. Dintr-un motiv inexplicabil, el se tot întorcea pentru mai mult.
Decât să înceapă din nou căutarea, a acceptat noul număr şi, uite aşa, trei milioane de dolari i-au fost smulşi din buzunar. Îl ţinuseră în cumpănă la fiecare pas şi, în acelaşi timp, îi dovediseră că erau mai mult decât capabili să facă faţă sarcinii. Acum trebuia doar să stea deoparte şi să-i lase pe ei să facă treaba cea mai grea. Asta, bineînţeles, dacă Rashid nu plănuia să îl ucidă. Abel s-a uitat pe geamul puternic fumuriu şi a decis că va trebui să îi indice subtil prinţului că moartea lui ar fi un eveniment dezastruos pentru ambele părţi.
Palatul era masiv şi semăna izbitor de mult cu o staţiune de cinci stele pe care Abel o vizitase cândva în Arizona. Ocupase 225 de acri şi conţinea grajduri pentru cai de rasă, şase piscine exterioare, trei piscine interioare, un teren de golf cu nouă găuri şi un mic parc de distracţii. Toate cele patru soţii ale lui Rashid locuiau pe proprietate, în vile separate, precum şi mulţi dintre cei douăzeci şi unu de copii ai săi şi o mulţime de nepoţi care creşteau rapid. Poarta mare de metal s-a deschis, iar limuzina a urcat pe aleea pietruită, mărginită de palmieri, a trecut pe lângă o fântână colosală şi s-a oprit sub porticul uriaş al palatului principal. Nu a fost întotdeauna uşor să păstrezi locuinţele lui Rashid în ordine. Era cea din Mecca, una în Jeddah, pe malul Mării Roşii, o casă în Zurich şi o vilă uimitoare lângă Granada, Spania. Prinţului nu-i plăcea foarte mult să călătorească în străinătate, dar vila sa din Spania era mândria sa. Era unul dintre obiectivele sale declarate să vadă islamul ocupând din nou locul care i se cuvine pe ţărmurile Spaniei. Abel era adesea amuzat de acest lucru. Spania era o ţară catolică în proporţie covârşitoare, iar domnia islamului în partea de sud a ţării a fost de foarte scurtă durată, după standardele istorice. Prinţul Mahomed şi cabala sa nu vedeau nicio inconsecvenţă în poziţia lor faţă de Spania şi în dorinţa lor ca Israelul să fie şters de pe hartă. Abel, fiind german, simţea că se afla într-o poziţie unică pentru a înţelege mişcarea sionistă şi dorinţa poporului evreu de a avea un stat în patria lor istorică. După orice standard istoric corect, evreii au avut un caz mult mai bun în căutarea unei patrii sigure decât au avut nebunii wahhabiţi în dorinţa lor de a reimporta islamul în Spania. Din motive evidente, Abel a ales să îşi ţină gura mai degrabă decât să îi semnaleze lui Rashid această linie de gândire greşită.

PRINŢUL MUHAMMAD îl aştepta lângă piscina sa principală, care era construită în formă de cămilă. De fiecare dată când Abel venea aici, avea senzaţia că locul fusese decorat de un băieţel de zece ani. Prinţul se afla sub un cort mare de culoare kaki, îmbrăcat în ţinuta tribală completă, aşa cum era obiceiul său. Două dintre gărzile sale de corp, mereu prezente, dădeau târcoale în apropiere.
Abel păşi sub cort şi se aplecă uşor la talie. „Bună ziua, prinţule Muhammad. Cu ce vă pot fi de folos?”
„Vino şi ia loc, Erich. Avem multe de discutat. Sper că ţi-e foame.”
„Da, îmi este.”
Un servitor a făcut un pas în faţă şi i-a ţinut un scaun lui Abel. Germanul a observat că scaunul era situat chiar lângă prinţ, ceea ce era neobişnuit. Rashid trebuie să fie într-o dispoziţie extraconspirativă. Au

purtat mici discuţii în timp ce au băut – Rashid cafea şi Abel ceai cu gheaţă. După aproximativ cinci minute, prinţul şi-a concediat gărzile de corp, iar Abel s-a relaxat imediat. Dacă Rashid avea vreun gând de a-l ucide, nu i-ar fi concediat niciodată pe cei doi bookends.
Rashid i-a oferit vizitatorului său un bol de fructe. „Cum merg lucrurile cu vechiul meu prieten?".
Abel a presupus că vorbea despre Saeed Ahmed Abdullah. „M-am întâlnit cu el, aşa cum mi-ai cerut, şi sunt în curs de a-l ajuta să-şi rezolve problema."
Prinţul a dat din cap gânditor. „Înțelegi că nu se simte bine?"
„În ce fel este bolnav?"
„Îl doare inima de fiul său şi mă tem că asta l-a înnebunit."
Abel a dat din cap că a înţeles.
„Prietenul meu nu este stabil, dar este o persoană căreia îi datorez foarte mult."
Abel nu mai avea cuvinte.
„Apreciez că îl ajuţi să îşi rezolve problema", a continuat Rashid. „Nu ştiu pe cine vrea să ucidă, dar am bănuielile mele."
„Ştii că îţi voi spune dacă vrei, prinţule Muhammad."
Rashid a ridicat mâna şi a scuturat încet din cap. „Nu. Nu vreau să ştiu astfel de lucruri."
„Aş fi de acord că este foarte important ca cât mai puţini oameni să ştie despre asta. L-am instruit pe prietenul tău să nu vorbească cu nimeni."
„Am subliniat acelaşi lucru cu el, dar tot îmi fac griji." Prinţul a pus mâna pe un strugure şi l-a privit în timp ce încerca să se decidă ce să spună în continuare. „Omul pe care Abdullah vrea să-l omori... dacă este cel la care mă gândesc, trebuie să fii extrem de atent. Nu este un om oarecare. Dacă nu reuşeşti, va veni după tine şi nu se va opri până când nu-ţi va pune capul pe o scuipătoare."
Abel se gândise la asta. „Persoana pe care am angajat-o este excepţional de bună."
„L-aţi văzut în acţiune?"
„Într-un fel de a spune, da. Este foarte capabil şi bănuiesc că este omul perfect pentru această misiune."
Prinţul a băgat un strugure în gură. „Cât de bine îl cunoaşteţi pe această persoană?".
Abel a privit întrebarea cu prudenţă. „În domeniul meu de activitate, încercăm să nu ne cunoaştem prea bine."
Prinţul a privit în depărtare pentru o clipă. „Sunt multe în joc aici. Nu pot fi asociat cu nimic din toate acestea şi nici tu nu poți. Eşti mult prea valoros pentru mine."
„La ce te gândeşti?"
„Aş vrea să mă asigur că nu există nicio posibilitate ca tu să fii legat de nimic din toate acestea. Dacă acest om pe care l-aţi angajat va reuşi, vor fi nişte oameni foarte supăraţi şi foarte puternici... şi vor dori să afle cine a fost în spatele acestei afaceri."
Abel se considera un expert în evaluarea riscurilor. „Omul pe care prietenul tău vrea să-l ucidă ... are mulţi duşmani. Fără nicio dovadă solidă, SUA va fi foarte greu să afle cine a fost în spatele acestui lucru."
„Şi dacă vor obţine dovezi, dacă acest om pe care l-aţi angajat face o greşeală, sau chiar mai rău, dacă dă greş şi este capturat..."
„Nu există garanţii, prinţule Muhammad. Toate acestea sunt posibile, dar puţin probabile. Omul pe care l-am angajat este foarte bun. Şansele sunt în favoarea noastră ca el să reuşească şi nimeni nu va face vreodată legătura între el şi noi." Abel a observat privirea îndoielnică din ochii lui Rashid. Într-un efort de a-l asigura şi mai mult, a spus: „Mi-am acoperit urmele. Chiar dacă omul meu eşuează, le va fi extrem de greu să dea de urma mea."
„Nu vă împărtăşesc încrederea."
Abel a expirat un oftat obosit. Nu ştia ce altceva să mai spună.
„Dacă omul pe care l-ai angajat este capturat, autorităţile americane vor afla că tu ai fost cel care l-a angajat."
„Omul nu are nicio idee despre cine sunt, în afară de o descriere vagă a mea şi un pseudonim pe care l-am folosit." Abel îşi dădea seama încotro se îndrepta şi a simţit că este necesar să-l mintă pe prinţ.
„Statele Unite au devenit mult mai bune cu tehnicile lor de interogare. Presupun că acest om are o modalitate de a te contacta."

Abel a dat din cap.
„Tot ce le trebuie este un număr de telefon, o adresă de e-mail. L-aţi plătit pe acest om, fără îndoială prin transfer electronic?”.
„Da.”
„Îi vor scoate de la el şi vor urmări banii până la Abdullah.”
Abel nu a fost de acord. „Am folosit o reţea de bănci care sunt cunoscute pentru că respectă confidenţialitatea clienţilor lor. Chiar şi cu noile legi bancare împotriva terorismului sunt protejat.”
Un zâmbet cinic s-a format pe buzele lui Rashid. „Am auzit zvonuri. Statele Unite nu se mai obosesc să treacă prin tribunalele elveţiene. Aceştia intră pur şi simplu în reţelele bancare şi obţin informaţiile de care au nevoie. Ei vin şi pleacă cu impunitate, iar băncile nici măcar nu ştiu că sunt acolo.”
„Cu tot respectul, prinţule Muhammad, aceste zvonuri sunt extrem de exagerate.”
„Tu ai sursele tale, iar eu le am pe ale mele”, a spus prinţul cu un zâmbet răutăcios.
Se aflau într-un impas. Abel nu ştia ce ar mai putea spune pentru a linişti îngrijorarea prinţului, aşa că a cedat în faţa inevitabilului. „Ce ai vrea să fac?”.
„Vreau să-ţi acoperi urmele.”
„Ţi-am spus... am făcut deja asta.”
Prinţul Muhammad l-a privit pe german cu privirea severă a unui tată înţelept care a obosit să mai dezbată un punct de vedere. „Voi mai spune asta o singură dată. Vreau să te asiguri că nu există nicio posibilitate ca americanii să dea de urmă până la tine sau la Abdullah.”
Abel îşi îndepărtă privirea de la prinţ şi îşi lăsă ochii să se aşeze pe suprafaţa strălucitoare a ridicolului bazin în formă de cămilă. Ştia prea bine că prinţul Muhammad voia să spună cu adevărat că nu voia ca americanii să dea de urma lui. Abel se afla într-o poziţie dificilă. Dacă continua să se împotrivească prinţului în această problemă, s-ar putea să se trezească pe fundul piscinei în formă de cămilă, privind la suprafaţă cu câţiva plămâni plini de apă puternic clorinată. Nu exista altă opţiune în acest moment decât să se supună. Odată ieşit din Arabia Saudită, va trebui să rezolve lucrurile. Deocamdată trebuia să profite de o situaţie proastă.
S-a uitat înapoi la prinţ. „Se poate face, dar nu va fi ieftin.”
„Cât de mult?”
Adevărul era că nu era atât de sigur că se putea face, dar Rashid nu s-ar fi mulţumit cu acest răspuns. Nu avea nicio idee despre cine era bărbatul, iar în ceea ce o privea pe fată avea atât de puţine informaţii. Mai adăuga la asta şi avertismentul explicit al asasinului că îl va ucide într-o secundă dacă îl va prinde încercând să afle cine erau. Poate că Petrov ştia mai multe despre ei. Poate că ar putea să-l mituiască pe bătrânul comunist pentru a le înscena asta. Abel s-a gândit la cât ar costa asta şi a spus: „Cinci milioane... poate mai mult.”
Rashid s-a uitat la el cu cea mai bună faţă de poker. Spre deosebire de Abdullah, a cărui judecată era întunecată de uciderea fiului său, Rashid nu avea de gând să deschidă pur şi simplu seiful şi să-i înmâneze o grămadă de bani. „Mă iei de prost?”
„Nu.”
„Cinci milioane este mult prea mult.”
„Cu tot respectul, prinţule Muhammad, s-ar putea să nu fie de ajuns. Va trebui să angajez o mică armată pentru a-l urmări pe acest om şi va trebui să mituiesc mulţi oficiali pentru a obţine informaţiile de care am nevoie pentru a-l găsi. Cinci milioane este minimul.”
Rashid nu a vorbit mult timp. Ochii lui căprui, aproape negri, au rămas fixaţi pe german. Abel, la rândul lui, şi-a păstrat poziţia. Nu s-a uitat direct la prinţ, căci asta nu ar fi făcut decât să-l provoace, dar şi-a ţinut gura închisă, ceea ce era regula numărul unu în negocieri.
După un minut întreg, Rashid a cedat. „Nici un ban în plus”.
„Voi face tot ce pot”, a răspuns Abel cu o voce lipsită de orice semn de victorie.
„Da, aşa vei face.” Rashid a mai pus mâna pe un strugure. „Întotdeauna o faci.”
„Bănuiesc că doreşti să mă apuc imediat de treabă.”
„Da. Am un avion care te aşteaptă să te ducă oriunde trebuie să mergi.”
Abel s-a gândit o secundă şi apoi i-a spus prinţului: „Moscova”.

Prinţul a zâmbit cinic. „Deci lucrezi cu vechii tăi prieteni, ruşii? Asta este bine. Ei ar face orice pentru bani. Sunt ca nişte târfe în acest sens”.
Abel a decis să nu comenteze. S-a întrebat dacă prinţul Muhammad avea vreo idee despre ce părere aveau ruşii despre saudiţi. Era tentat să-i spună, dar, din nou, nu avea nicio dorinţă de a ajunge în piscină. S-a ridicat şi i-a făcut prinţului o plecăciune scurtă. „Vă mulţumesc pentru ospitalitate, prinţ Muhammad. Vă voi ţine la curent cu progresele mele.”
„O să vă aştept cu banii în avion. Gata cu transferurile bancare.”
„Oricum doriţi să vă ocupaţi de asta.”
Un membru al vastului personal al prinţului a apărut ca de nicăieri şi i-a făcut semn lui Abel să-l urmeze. De îndată ce cei doi au dispărut din vedere, un bărbat sever îmbrăcat în robe albe a ieşit din spatele unei perdele şi s-a alăturat prinţului Muhammad. Acesta a rămas în picioare, cu braţele încrucişate pe pieptul său lat.
„Ce părere ai?”, a întrebat prinţul.
Bărbatul a rânjit şi a spus: „Nu am încredere în el. Nu am avut niciodată încredere în el”.
Prinţul a zâmbit. Colonelul Nawaf Tayyib servise sub comanda lui Muhammad când acesta fusese secretar de stat la Interne. Tayyib lucra pentru Serviciul de Informaţii saudit şi fusese unul dintre cei mai de încredere ofiţeri ai prinţului. Era un om extrem de eficient, care nu se temea să folosească forţa pentru a obţine rezultate.
„Ce ar trebui să fac cu el?”, a întrebat Muhammad.
„Cred că ar trebui să mă laşi pe mine să mă ocup de el”.
Muhammad a dat din cap. Acesta era răspunsul la care se aşteptase. „Stai cu ochii pe el discret. Când va fi momentul potrivit, vei şti”.

20

LANGLEY, VIRGINIA
Rapp a intrat în parcarea subterană de sub clădirea vechiului sediu din Langley şi a parcat lângă maşina Lincoln Town Car blindată a lui Kennedy. Spaţiile din acest garaj subteran relativ mic erau foarte apreciate. Unul dintre inadaptaţii din Centrul Antiterorism îl informase pe Rapp despre acest lucru cu câţiva ani în urmă. Se pare că un director adjunct recent promovat la Ştiinţă şi Tehnologie era furios că Rapp îi folosea locul de parcare pentru directori. Lui Rapp nu-i păsa nici de locul de parcare, nici de birocratul supărat, de altfel. Îi păsa, însă, de liftul privat care îi permitea să ocolească holul principal şi persoanele care ar fi vrut să-i tragă de urechi. Acesta fusese unul dintre primele lucruri pe care Rapp le observase când fusese adus de pe teren. Oamenii lucrau într-un ritm diferit la sediul central. Aveau mult timp să vorbească, să participe la şedinţe şi să navigheze pe internet. Atitudinea de singuratic a lui Rapp era în contradicţie directă cu tot ceea ce presupunea socializare. Se mândrea cu faptul că petrecea cât mai puţin timp posibil la sediul central, iar atunci când era acolo făcea tot posibilul să evite conversaţiile. Liftul privat care mergea direct din garaj la apartamentul de birouri al directorului îl ajuta semnificativ. Rapp a intrat şi şi-a strecurat legitimaţia în cititorul de carduri. Nu a fost nevoie să apese niciun buton. Liftul fie urca până la etajul şapte, fie cobora până la garaj. Liftul a început să se mişte, iar Rapp s-a uitat la camera mică montată în colţ. Şi-a ridicat mâna dreaptă în faţa feţei şi a făcut semn cu mâna. Chiar înainte ca liftul să se oprească, Rapp a făcut un pas într-o parte şi a apucat fundul pistolului său cu toc de umăr. Uşile au alunecat şi Rapp s-a confruntat cu o imagine în oglindă a ceea ce ar putea arăta peste încă cincisprezece ani. Bărbatul stătea chiar şi în picioare ca el, cu o mână sprijinită pe propriul pistol în toc. Numele lui era Vince Delgado. Era şeful echipei de securitate a lui Kennedy, iar lui şi lui Rapp le plăcea să se dea de ceasul morţii.
„Bună dimineaţa, Vanessa”, spuse Rapp cu tărie.
„Bună dimineaţa, Michelle.”
„Este în biroul ei?”
„Nu, e pe acoperiş şi bea ceai şi prăjiturele, prostule.”

„Eşti irascibilă în dimineaţa asta, bătrânelule? Tot nu te bucuri de nimic?”
Italo-americanul de cincizeci şi doi de ani din Philadelphia a râs zgomotos. „Asta nu e adevărat, Mitch”. A făcut un pas mai aproape de Rapp şi, după ce s-a uitat peste ambii umeri, a spus: „Ar fi trebuit să mă vezi aseară. E o fată nouă pe care am cunoscut-o la club. Am fost ca un star rock. Mă mir că pot să merg în dimineaţa asta, pentru că îţi spun chiar acum că e în tracţiune.” S-a uitat încă o dată spre uşa biroului lui Kennedy şi a făcut un pas şi mai aproape de Rapp. „Ascultă asta.”
Braţul lui Rapp a ieşit ca un poliţist de circulaţie. „Opreşte-te.” A închis ochii şi şi-a scuturat capul în încercarea de a şterge imaginea cu care marele păros Vince Delgado încerca să-l marcheze.
Rapp s-a îndreptat spre uşa lui Kennedy şi apoi a bătut în ea.
„Hei, mai filmăm în după-amiaza asta?”. Delgado era un fost puşcaş marin de recunoaştere şi un trăgător fenomenal, ceea ce era în parte modul în care el şi Rapp ajunseseră să se cunoască atât de bine.
„Da”, a răspuns Rapp. „Ne vedem acolo la ora două”.
Rapp a intrat în biroul lui Kennedy şi a găsit-o pe aceasta stând la birou, concentrându-se intens asupra unui dosar roşu deschis. „Bună dimineaţa.”
„Bună dimineaţa”, a răspuns Kennedy fără să-şi ia ochii de la documentul strict secret.
„Ce mai face Tommy?” Rapp se referea la fiul de opt ani al lui Kennedy.
„Este ocupat, dar îi este dor de tine, bineînţeles. A întrebat aseară de tine”.
„Are un meci sâmbătă?” Tommy juca în primul său an de tackle.
„Da. La ora unsprezece dimineaţa.”
„Voi fi acolo.”
„Bine.” Kennedy şi-a dat jos ochelarii de citit. „Asigură-te că o aduci şi pe Anna cu tine. Îi place să se dea mare cu ea.”
„Oh... a ajuns la vârsta asta acum.” Rapp a ridicat o sprânceană.
„Nu cred că a mai fost la fel de când a văzut-o în costum de baie vara trecută.”
„Nici eu nu cred că am mai fost la fel.”
Kennedy şi-a alunecat scaunul de la birou. „Cu siguranţă se schimbă. Foarte conştient de brand dintr-o dată. Trebuie să aibă părul într-un anumit fel... tricoul ăsta e cool, ăsta e penibil şi, pe deasupra... a devenit destul de guraliv.”
Cu o figură serioasă, a întrebat: „Te-ai gândit vreodată că poate e vorba de stilul tău de management?”.
„Eşti un om foarte amuzant”.
Rapp a ridicat din umeri. „Toţi copiii trec prin faze.”
„Se pare că da. Care este scuza ta?” Kennedy s-a uitat la Rapp şi s-a gândit, nu pentru prima dată, cât de bine ar fi să aibă un bărbat acasă care să o ajute. Nu Rapp, bineînţeles. Erau mai degrabă frate şi soră. Dar era imposibil să nu observe felul în care Tommy era atras de el, sau tonul pe care Mitch îl folosea când Tommy depăşea măsura şi felul în care tânărul ei fiu reacţiona instantaneu. Perspectivele ei, însă, nu erau bune. Faptul că lucra peste şaizeci de ore pe săptămână nu-i lăsa prea mult timp pentru întâlniri, iar faptul că era director al CIA tindea să intimideze puţin bărbaţii.
„Acum tu eşti comediantul”, a spus Rapp.
Kennedy a dat din cap. Purta o jachetă maro elegantă, dar conservatoare, cu pantaloni asortaţi. Şi-a încrucişat piciorul stâng peste cel drept şi a întrebat: „La ce te gândeşti?”.
Rapp s-a aşezat pe unul dintre scaunele laterale. „Vreau să mă convingi să nu mă lase pe marginea prăpastiei. „
„Oh, nu... ce mai e acum?”
„Ross.”
Kennedy a închis dosarul de pe biroul ei. Conflictul făcea parte din meseria ei, mai ales după 11 septembrie. Se pregătea o preluare a puterii şi trebuia să fie foarte atentă. Avea mari speranţe pentru o relaţie fără probleme cu noul director al Serviciului Naţional de Informaţii. Îl respecta pe Rapp, dar atitudinea insolentă a acestuia şi comportamentul de taur în magazinul de chinezării ar fi putut uşor să o pună pe ea şi pe Ross în contradicţie. „M-aş gândi că nu este la serviciu de suficient de mult timp ca să te contrazică.”
„Ei bine, te înşeli.”

„Ce a făcut?”
„Pentru început, l-a pus pe unul dintre oamenii lui să sune la Pentagon şi să ceară dosarul personal al lui Scott Coleman.”
„Şi?”
„Pentagonul a trimis versiunea igienizată, iar Ross nu l-a crezut. El sau unul dintre adjuncţii săi a sunat înapoi şi a încercat să-l convingă pe vreun căpitan să îi dea dosarul complet, în special tot ceea ce implica orice activitate pe care ar fi putut-o face pentru CIA. Căpitanul i-a îndrumat către Comandamentul Operaţiunilor Speciale Comune, care, la rândul său, a trimis totul până la generalul Flood.”
„Le-a dat Flood ceea ce au vrut?”
„Glumeşti? Singurii oameni care sunt mai supăraţi decât noi pe National Intelligence sunt cei de la Pentagon. Flood le-a spus, într-un mod nu prea politicos, că dacă nu primeşte un telefon de la preşedinte care să-i spună să elibereze dosarul, pot să se ducă la ştii tu unde.”
Kennedy, de fapt, a făcut-o. Generalul Flood se afla în ultimele sale luni în calitate de preşedinte al Şefilor de Stat Major şi părea să aibă o mare plăcere în a le spune anumitor persoane exact ceea ce simţea despre ele. „S-au dus la preşedinte?”
„Nu din câte ştiu eu şi mă îndoiesc că se vor deranja.”
„De ce ar fi Ross atât de interesat de Coleman?”. Kennedy îşi lăsă ochelarii de citit pe birou. „A pus la cale ceva despre care eu să nu ştiu?”.
„Nu. E curat.”
„Momentul ales pentru asta nu este bun.”
„Sunt de acord, şi mai este o problemă. Fiscul a apărut ieri la uşa lui Coleman. Vor să-i vadă toate registrele contabile.”
Kennedy şi-a adus mâinile împreună şi a format o piramidă sub bărbie. Liniile de încruntare de pe fruntea ei s-au adâncit. „Ce naiba pune el la cale?”
„Ori a luat nişte informaţii că vom reconstitui echipa Orion, ori e la pescuit.”
Mintea lui Kennedy a trecut prin jumătate de duzină de posibilităţi. S-a întrebat dacă Ross ar fi atât de îndrăzneţ încât să pună microfoane în biroul ei. Oricât de paranoic ar suna, nu ar fi fost prima dată când un stăpân al serviciilor secrete ar fi decis să spioneze echipa locală. Ross era în funcţie de mai puţin de o lună. Se îndoia că se putea mişca atât de repede, dar tot şi-a notat să pună grupul lui Delgado să facă o percheziţie în birou.
„Instinctul meu”, a spus ea, „îmi spune că e o expediţie de pescuit.”
„Şi dacă ni se înscenează o înscenare?”
„De către cine?”
„Senatorul Hartsburg.”
Kennedy a clătinat din cap. „Nu. Dacă Hartsburg ar fi vrut să ne prăjească, nu ar fi trecut prin Ross. Cred că este o expediţie de pescuit”.
„De ce?”
Ea s-a gândit puţin şi a spus: „Mark Ross este un om bun. Nu vrea să ne distrugă pe noi sau pe Coleman, de fapt.”
„Mă scuzi dacă nu-ţi împărtăşesc încrederea.”
„Cred că are o neîncredere naturală faţă de partea de operaţiuni a afacerii. El vine din partea serviciilor de informaţii, iar tipi ca tine şi Coleman îl fac să fie nervos.”
Rapp s-a încruntat. „De ce?”
„Dacă ar trebui să ghicesc, aş spune că el crede că îl vei face de râs. Este noul şef şi mulţi oameni speră să cadă în cap.”
„Din nou, ce naiba are asta de-a face cu mine?”
Kennedy a oftat. Rapp era foarte bun în meseria lui, dar era un neofit complet când venea vorba de politica de la Washington. „Slavă Domnului că mare parte din ceea ce ai făcut este clasificat. Ai avut un palmares uimitor, dar mă tem că într-una din aceste ocazii, o să ai o operaţiune care va lua-o razna şi ne vei aduce pe toţi în mijlocul unui scandal monumental.”
„Mulţumesc pentru votul de încredere.”

Ea a clătinat din cap. „Ştii că ai încrederea mea.”
Rapp a dat din cap. „Ei bine, dacă vrei să câştigi, trebuie să joci jocul. Nu putem să stăm pe margine şi să sperăm că încep să ne placă.”
„Sunt de acord.” A întins mâna şi a luat un bilet de mesaj roz de pe biroul ei. „Voi găsi o strategie pentru Ross, între timp ar fi bine să punem proiectul tău în aşteptare.”
Asta nu era ceea ce Rapp voia să audă. „Pentru cât timp?”
„Nu ştiu. Dă-mi cel puţin până la sfârşitul săptămânii.”
Rapp nu avea nicio intenţie de a încetini. Va trebui doar să fie puţin mai atent. „Cum rămâne cu Fiscul?”
„O să văd ce pot face, dar odată ce încep aceste audituri, lucrurile pot deveni complicate.”
Rapp s-a aplecat în faţă, punându-şi ambele coate pe genunchi. „Vreau ca Fiscul să scape de Scott Coleman până mâine dimineaţă, altfel am de gând să fac viaţa cuiva mizerabilă. De fiecare dată când am avut nevoie de el să se ocupe de vreo treabă de rahat, a fost acolo pentru noi şi nu s-a plâns nici măcar o dată.”
Ea ştia că Rapp vorbea serios şi ştia că nu trebuia să se certe cu el. „O să fac tot ce pot.” A ridicat hârtia roz. „Să trecem la un alt subiect. Am primit un telefon de la vechiul tău prieten Sayyid.” Kennedy se referea la Ali Kyer, şeful Serviciului iordanian de informaţii.
Rapp s-a întrebat imediat cu ce greşise. Sayyid ştia cum să dea direct de el. Dacă îi dădea peste cap lui Kennedy, era foarte probabil să fi enervat pe cineva. „Şi ce mai face vechiul meu prieten?” întrebă Rapp cu prudenţă.
„Este bine. Îţi transmite salutări. Spune că nu mai eşti amuzant acum că te-ai căsătorit.” Sprânceana stângă a lui Kennedy s-a arcuit într-o expresie curioasă. „Ce vrea să însemne asta?”
„Înseamnă că acum că sunt căsătorită nu mai sunt amuzantă.”
„Minunat. Mă bucur să aud că te-ai aşezat la casa ta. Oricum... Sayyid a vrut să-ţi transmită nişte informaţii. Se pare că eşti încă foarte popular în Arabia Saudită.”
„Bine. Plănuiesc o paradă pentru mine?”
„Nu chiar. Mai degrabă opusul... s-a pus un preţ pe capul tău.”
Rapp s-a aplecat pe spate şi şi-a încrucişat picioarele. „De către cine?”
„Nu ştim. Sayyid se ocupă de asta.”
„Asta e tot?”
„Deocamdată.”
Rapp s-a gândit la asta câteva secunde, în timp ce Kennedy îl observa. Nu era prima dată când se afla pe lista de urmărire a cuiva şi se îndoia că va fi şi ultima. S-a uitat la ceas. „Ar fi bine să mă duc la CTC pentru şedinţa de dimineaţă.”
Kennedy şi-a înclinat capul şi l-a privit. „Nu te îngrijorează această veste?”
Rapp a ridicat din umeri. „Irene, întotdeauna va exista câte un nebun nenorocit care vrea să mă omoare. Asta nu e nimic nou.”
Kennedy a dat din cap. „Promite-mi doar că vei fi atent.”
„Întotdeauna sunt”, a răspuns Rapp. „Întotdeauna sunt.”
„Şi promite-mi că nu vei ezita să ceri pază dacă observi ceva ieşit din comun.”
Rapp s-a ridicat în picioare şi şi-a încheiat haina de costum. „Absolut.” A pornit spre uşă şi apoi s-a gândit la altceva. S-a oprit şi a întrebat: „Irene, vrei să-mi faci o favoare?”
„Bineînţeles.”
„Vrei să anunţi Serviciile Secrete despre asta? Aş aprecia dacă ar putea să o supravegheze pe Anna în timp ce vine şi pleacă de la Casa Albă.”
Deja plănuia să facă asta. „Îl voi suna imediat pe Jack Warch.”
„Mulţumesc.” Rapp a părăsit biroul directorului... mintea lui deja sărea înainte... trecând în modul tactic. Se va simţi mult mai bine când noua casă va fi terminată. Lucrul ăsta blestemat avea să fie mai sigur decât Fort Knox. Nebunii puteau să vină după el cât voiau după ce se muta în casă. Cu excepţia cazului în care aduceau explozibili grei, nu aveau cum să intre, iar dacă o făceau, ei bine... avea să îi aştepte câteva surprize.

21

PARIS, FRANŢA

Nu făcuse aproape niciun efort pentru a o convinge să accepte slujba, ştiind că orice astfel de încercare avea potenţialul de a o îndepărta şi mai mult. În acea seară, pur şi simplu a încetat să mai vorbească şi a lăsat-o să înceapă să îşi rezolve problema în mintea ei. Făcuseră dragoste, uitând pentru o vreme de Mitch Rapp şi de crimă. Când terminaseră, nu mai pomeniseră nici de neamţ, nici de Rapp, nici de nimic altceva, de altfel. Pur şi simplu adormiseră unul în braţele celuilalt. A doua zi dimineaţă, au stat la o cană de cafea şi la nişte fructe proaspete fără să pomenească nimic despre asta. Au citit ziarul, au fumat o ţigară şi, la propriu, nu au spus niciun cuvânt. El a recunoscut-o pentru ceea ce era. Claudia nu se juca cu el. Nu aştepta ca el să facă primul pas. Pur şi simplu se gândea la asta într-un mod foarte amănunţit. Asta era Claudia Morrell. Ea era generalul, mareşalul, tacticianul. Louie se pricepea la vânătoare şi la ucidere. Era înzestrat peste măsură cu instinctul de a şti când să înainteze şi când să se retragă. Avea un simţ al imaginii de ansamblu, dar atitudinea lui era inevitabil una de invincibilitate. Forţa Claudiei stătea în detalii. Ea era mai bună la analizarea riscurilor, în timp ce Louie credea că orice poate fi depăşit cu îndemânarea şi determinarea potrivite. Ea ştia când să se retragă, în timp ce el era uneori mânat de provocare. O parte întunecată şi nebună din el chiar sperase că germanul îi va cere să-l ucidă pe preşedintele american. Nu avea niciun sentiment faţă de preşedinte, într-un fel sau altul, era pur şi simplu o provocare, un test al abilităţii sale, ceva despre care se va discuta timp de sute de ani şi poate chiar mai mult. Să-l ucidă pe cel mai protejat om din lume şi să scape nepedepsit, acesta ar fi fost testul suprem. Visase la asta. Era un bătrân care îşi făcea o mărturisire pe patul de moarte. Dând detalii pe care numai el le-ar fi ştiut. Poate chiar să le spună unde a ascuns puşca. Asta era singura cale de a ucide un om atât de bine protejat, asta sau o bombă, dar bombele erau stângace şi sfârşeau prin a ucide prea mulţi oameni nevinovaţi. Erau o cale uşoară de ieşire, nu cea a unui asasin talentat.

Rapp, însă, era cu totul altceva. În ciuda îngrijorărilor Claudiei, Louie ştia că avea un avantaj uriaş, şi nu era nimic îngâmfat în a recunoaşte acest lucru. Surpriza era de partea lui. Ştia că, dacă rolurile ar fi fost inversate, probabil că nu ar fi avut nicio şansă împotriva unui om cu talentul şi resursele semnificative ale lui Rapp. Orice dezavantaj pe care i-l aducea faptul că trebuia să opereze în curtea lui Rapp era anulat de faptul că mersese la liceu în Washington în timp ce tatăl său fusese ambasador. Engleza americanizată a lui Louie era impecabilă. În ciuda rezervelor Claudiei, el era foarte optimist în privinţa reuşitei acestei misiuni şi a faptului că pur şi simplu se va retrage la pensie anticipată. Ei bine, era puţin mai puţin optimist în ceea ce priveşte partea cu dispariţia, dar nu îi împărtăşise asta Claudiei.

După ce a terminat două cești de cafea, a închis ziarul şi a spus: „Vrei să ştii ce cred eu?”.

„Am aşteptat toată dimineaţa”.

„Neamţul lucrează pentru saudiţi. Acolo sunt contactele lui. Nu-mi plac saudiţii, dar îmi place ideea de a mă stabili.” A făcut o pauză şi l-a fixat cu o privire foarte serioasă. „Dar nu sunt atât de sigură că tu o faci.”

„Nu e adevărat.”

„Ce ai de gând să faci? Să stau la soare în fiecare zi şi să beau bere...” Ea a clătinat din cap. „Nu prea cred.”

„Claudia, vom fi extrem de bogaţi. Voi face tot ce vreau”.

Ea l-a studiat cu un scepticism deschis. „Vreau să te gândeşti cu adevărat la asta. Vreau copii şi vreau să lăsăm toate astea în urmă. Să omor oameni nu era ceea ce voiam să fac cu viaţa mea.”

Şi-a întins braţele şi a făcut semn spre pereţii murdari ai apartamentului dărăpănat. „Gata cu misiunile, gata cu mutările din loc în loc. Vreau să mă opresc.”

„Şi eu la fel.” Louie ştia că cel mai important lucru era să continue să fie de acord. La fel ca un alcoolic, avea dorinţa de a se opri. Beneficiul era de netăgăduit, dar nu ştia dacă va putea rezista chemării vânătorii. Răspunsul lui, şi nevoia ei de a crede în posibilitatea unei vieţi diferite, îi erau suficiente. „Iată ce vom face. Nu am încredere în neamţ. Ne-ar arunca peste bord într-o secundă, iar în ceea ce priveşte banii, este

un şmecher. Ştim că acţionează în numele saudiţilor şi bănuiesc că nu lucrează pentru guvern, ci mai degrabă pentru un individ sau un grup. Oricum ar fi", a ridicat din umeri, „au buzunare adânci."
„Sunt de acord."
„Bine. Îl voi suna pe Herr Abel şi îi voi spune că onorariul nostru este de zece milioane."
Lui Louie nu-i plăcea să schimbe înţelegerea. „Dar i-am spus deja şapte."
„Ştiu că ai făcut-o, dar saudiţii nu sunt raţionali când vine vorba de bani. Ei sunt impulsivi. Dacă sunt dispuşi să plătească şapte, sunt dispuşi să plătească zece... crede-mă."
„Atunci de ce nu le ceri cincisprezece?"
„E un salt prea mare." Ea a întins mâna şi i-a mângâiat mâna. „Eşti bun, dragă, dar nu atât de bun. Dacă cerem cincisprezece milioane, Abel se va duce să găsească pe altcineva."
„În regulă. Zece milioane este numărul. Şi dacă spun nu?"
„Nu vor spune."
Avea dreptate. Louie stătea acolo, la masa din bucătărie, şi o privea pe Claudia cum îşi pornea telefonul şi îl suna pe Abel. Nu a mers bine la început. Louie auzea vocea neamţului urlând din difuzorul micuţ al telefonului mobil. Aveau o înţelegere. Şapte milioane era suma convenită. El a spus că va găsi pe altcineva. Claudia i-a urat succes, a apăsat butonul de închidere şi a închis telefonul. Cincisprezece minute mai târziu, şi-a pornit din nou telefonul şi erau trei mesaje de la german. Le-a ascultat şi l-a auzit pe Abel negociind cu el însuşi. La primul mesaj a fost de acord să meargă la opt, în timpul celui de-al doilea apel a mers la nouă, iar în final, la al treilea apel, a fost de acord cu zece milioane, dar nici un dolar în plus. Claudia l-a sunat din nou şi i-a spus că îi va trimite prin e-mail instrucţiunile de conectare. De îndată ce depozitul de cinci milioane de dolari era în mâinile lor, urmau să înceapă.
La mijlocul după-amiezii aceleiaşi zile au primit verificarea că un milion de dolari fusese depus în fiecare dintre cele cinci bănci separate pe care Claudia le solicitase. Germanul părea nerăbdător să se apuce de treabă, iar ei au fost mai mult decât fericiţi să le facă pe plac. Să rămână în Paris, cu germanul acolo, nu era o idee bună. Abel era prea neglijent pentru a fi de încredere, iar dacă o agenţie de spionaj îl urmărea, era la un pas de Louie şi Claudia, aşa că primul lucru pe care trebuiau să-l facă era să dezinfecteze, să dezmembreze şi să scape atât de telefonul Claudiei, cât şi de al lui, deoarece dăduseră destule apeluri unul către celălalt, astfel încât ar fi fost uşor să facă legătura între cele două. După ce telefoanele au fost aruncate, şi-au adunat puţinele bunuri şi au părăsit apartamentul închiriat, fără să se mai întoarcă vreodată. Claudia a sunat-o pe proprietăreasă de la un telefon public şi i-a spus că a avut o urgenţă de familie şi că nu se vor mai întoarce. Cu puţin noroc, femeia ar fi reuşit să închirieze apartamentul în decurs de o săptămână.
Au luat apoi metroul, traversând oraşul în zigzag până când au ajuns în cartierul Montmartre, unde îl întâlniseră pe german cu doar o zi mai devreme. La şase străzi la nord de celebra bazilică bizantină romană Sacré-Coeur s-au despărţit. Claudia s-a oprit la o cafenea mică pentru un espresso în timp ce Louie a început să mănânce. După zece minute de mers pe străzile înguste şi după ce a dat un singur telefon, a considerat că era sigur să intre în apartament. Apartamentul cu două dormitoare era situat la ultimul etaj al unei clădiri de cinci etaje din epoca Belle Epoque. Louie cumpărase apartamentul prin intermediul unei societăţi offshore cu trei ani mai devreme. A sărit peste lift şi a folosit scările, luându-le câte două pe rând.
Odată ajuns în apartament, a oprit alarma şi s-a dus direct în bucătărie. A pus o mână înmănuşată pe fiecare parte a frigiderului şi l-a îndepărtat de perete. Placi de gresie albă subway acopereau peretele până la înălţimea blatului. Dedesubt era tencuială. Strângând pumnul cu mâna dreaptă, Louie a lovit peretele exact în locul potrivit şi secţiunea de tencuială a sărit cu aproximativ un centimetru pe partea stângă. Louie a apucat colţul şi a deschis uşa cu balamale. Înăuntru se aflau trei rafturi adânci de 18 centimetri. Pe fiecare scândură de lemn era aşezată o singură geantă neagră. Louie a apucat geanta de sus, a închis uşa şi a împins frigiderul înapoi de perete. Pe partea laterală a sacoşei era inscripţionat numele Peugeot, producătorul francez de maşini.
Gould avea o minte care se potrivea în mod unic pentru a încălca regulile şi a nu fi prins. Observase asta pentru prima dată în copilărie. Avea un prieten care părea să aibă nasul pentru probleme, atât acasă, cât şi la şcoală. Indiferent de câte ori i se spunea băiatului să nu facă ceva, el o făcea. Indiferent cât de aspră era

pedeapsa, el persista. Băiatul era inconştient de ceea ce îl înconjura, spre deosebire de Gould, care părea să ştie mereu ce se întâmplă în jurul lui. Încă de la o vârstă fragedă, ştia instinctiv că cheia era să înţeleagă mai întâi regulile şi apoi să găsească o modalitate de a evita să fie detectat în timp ce le încălca.
Existau diverse modalităţi de a ocoli interdicţia de a aduce arme peste graniţele internaţionale. Înainte de atacurile teroriste împotriva Americii din septembrie 2001, totul era mult mai uşor. Un om de profesia lui Gould putea chiar să fie suficient de îndrăzneţ încât să poarte uneltele meseriei ascunse sub propriile haine sau într-o valiză, dar acele zile erau demult apuse. Rămăseseră două opţiuni. Prima era să achiziţionezi armele odată ajuns în ţara în care urma să operezi. Din nou, acest lucru devenise din ce în ce mai dificil de la 11 septembrie 2001, dar era încă posibil, în special în vechile ţări din blocul estic al Europei. O mai făcuse o dată şi în America, dar pentru această misiune, Gould voia să fie absolut sigur că îşi va minimiza expunerea cât mai mult posibil. Încă nu se hotărâse cum avea să-l ucidă pe Rapp, dar mai mult ca sigur avea să ajungă să folosească fie o puşcă cu amortizor, fie un pistol. Pentru asta, voia să folosească arme pe care el însuşi le testase deja pe teren şi pe care le pusese la zero.
Fiecare dintre cei trei saci ascunşi în peretele din spatele frigiderului conţinea o puşcă tactică de ochire TTR-700, care fusese proiectată cu o crosă pliabilă, un bipod şi o lunetă cu eliberare rapidă, un amortizor şi o ţeavă. Fiecare geantă conţinea, de asemenea, un pistol Glock 17 cu amortizor şi un set complet de acte de identitate, inclusiv paşaport, cărţi de credit, permis de conducere şi bani lichizi. Datorită noului val de aparate de control care adulmecă explozibilii, genţile nu conţineau muniţie.
Gould a părăsit apartamentul cu unul dintre saci şi a sunat-o pe Claudia, spunându-i că el evacuează zona. Urmau să se întâlnească într-un loc prestabilit peste două ore. A chemat un taxi şi l-a îndrumat pe şofer spre gara Gare du Nord. De acolo a luat metroul şi a traversat oraşul. Era mai atent decât de obicei, dar ar fi fost criminal să fi ajuns atât de departe şi să fie prins chiar în pragul celei mai mari misiuni din cariera sa. Următoarea oprire a fost la un magazin de ambalaje, de unde a cumpărat o cutie de carton de un metru pe un metru. A pus un strat de alune de ambalaj din polistiren pe fund, a aşezat geanta neagră în cutie şi apoi a umplut restul cu alune albe. După ce a închis cutia cu bandă adezivă, a mers două străzi până la un birou FedEx şi a completat o factură de transport aerian internaţional. I-a arătat femeii din spatele ghişeului un act de identitate fals care corespundea cu numele de pe factura de transport aerian şi a explicat că trimitea mostre de vânzări în Canada pentru o convenţie la care urma să participe. Era o practică obişnuită, iar femeia nici măcar nu a clipit.

22

WASHINGTON, DC
Vechiul bar se afla pe Pennsylvania Avenue, la doar câteva străzi de una dintre cele mai cunoscute clădiri din lume – Capitoliul Statelor Unite. Sediul neoclasic al democraţiei era încadrat la sud de Independence Avenue şi la nord de Constitution Avenue. Birourile Camerei Deputaţilor se întindeau de-a lungul Independence Avenue, iar birourile Senatului de-a lungul Constitution Avenue. Ca regulă generală, reprezentanţii îşi potoleau setea în localurile situate la sud de East Capitol Street, iar senatorii luau masa în restaurante mai luxoase la nord. Anumiţi reprezentanţi erau pasionaţi să migreze spre nord în speranţa de a se alătura într-o zi clubului infinit mai exclusivist al Senatului SUA, însă rareori un senator călătorea spre sud. Era pur şi simplu sub demnitatea lor.
Nimic din toate acestea nu ar fi fost cunoscut de Rapp, dar, din nou, încerca să petreacă cât mai puţin timp posibil gândindu-se la politică şi la politicieni. Sursa lui pentru a da de urma acestui senator anume era, totuşi, un dependent de politică care găsise toate aceste mărunţişuri culturale extrem de interesante. Sursa, care se întâmpla să fie şi soţia lui, nu putea să accepte faptul că un senator se ducea la Hawk and Dove în mijlocul după-amiezii pentru a fi singur, dar asta îi spusese şeful de cabinet al senatorului. Mereu curioasă, Anna voia să ştie de ce era atât de urgent să dea de urma acestui senator anume. Era cât pe ce să-i spună că nu putea vorbi despre asta, dar asta s-ar fi soldat probabil cu refuzul ei de a-l ajuta. Învăţa să aibă încredere în ea. Avea o curiozitate insaţiabilă, dar îi demonstrase şi că putea să păstreze un secret

atunci când el i-l cerea. Rapp i-a spus că nu voia să vorbească despre asta la telefon şi că o va pune la curent la cină.
Aşadar, pentru a doua oară într-o săptămână, Rapp s-a trezit că trebuie să conecteze un contor într-o parte a oraşului pe care o vizita rar. În mod automat, a făcut o cercetare rapidă a zonei, şi-a încuiat maşina şi şi-a întins mâna în partea mică a spatelui pentru a face o verificare rapidă a H&K-ului său P2000. Aerul se simţea greu şi Rapp şi-a înclinat capul spre cer. Era acoperit de nori şi părea că ar putea ploua în orice moment. Se potrivea perfect cu starea lui de spirit.
Barul era greu de ratat. Hawk and Dove era o instituţie din Capitol Hill. Rapp fusese acolo de câteva ori în timpul facultăţii, dar nu se mai întorsese de ani de zile. A păşit în micuţa intrare şi a privit pe lungimea barului. Localul avea o patină care nu putea fi obţinută decât prin multă bere vărsată, mâncare prăjită şi reziduurile lăsate de o brumă constantă de fum de ţigară. Podeaua de cărămidă era ciobită şi neuniformă, iar chitul alb de odinioară era acum la fel de întunecat ca asfaltul. Era un bar adevărat, nu vreun lanţ de magazine de tip „cookie-cutter" în care chelnerii purtau ţinute odios de colorate şi se aşezau lângă tine pentru a-ţi lua comanda.
Era cu câteva minute înainte de ora trei după-amiaza şi localul era aproape gol. La capătul celălalt al barului, Rapp şi-a găsit omul. Era recunoscut imediat după coafura ridicolă cu pieptănat şi urechile supradimensionate. Rapp nu a fost surprins să vadă că stătea cu spatele la uşă. Rapp a parcurs lungimea barului din lemn vechi şi i-a făcut semn din cap barmanului care îl privea cu atenţie.
Senatorul era cocoţat pe ultimul taburet şi citea o carte. Rapp s-a oprit şi i-a aplicat scaunului şubred o lovitură bună.
Senatorul Hartsburg s-a apucat de bar pentru a se menţine în echilibru şi s-a întors cu furie în ochi şi cu un cartof prăjit atârnându-i din gură. „Ce naiba e în neregulă cu tine? Încerci să-mi provoci un atac de cord?".
Nu e o idee rea, s-a gândit Rapp. „Trebuie să vorbim."
Veşnica încruntare a lui Hartsburg s-a adâncit. „Sună la biroul meu şi stabileşte o întâlnire." S-a întors cu spatele la Rapp.
Rapp s-a gândit să dea din cap cu una dintre urechile mari ale bărbatului, dar s-a gândit mai bine. „Asta nu se va întâmpla. Trebuie să vorbim acum." Rapp nu era un om răbdător. De aceea venise până în celălalt capăt al oraşului. Kennedy nu părea prea entuziasmată să se ia la trântă cu noul ei şef, iar Rapp avea sentimentul că, dacă nu-l scăpau pe Coleman de Fisc cât mai repede, s-ar putea să campeze la uşa lui pentru anul viitor. Era timpul să primească ceva înapoi de la noul său asociat.
A apărut barmanul. „E totul în regulă, Carl?"
Înainte ca Hartsburg să poată răspunde, Rapp a spus: „Vreau o bere."
Barmanul a verificat cu senatorul pentru a vedea dacă era în regulă. Hartsburg a mormăit ceva în sinea lui şi s-a întors la cartea sa.
„O Guinness, vă rog?" a spus Rapp cu un zâmbet forţat.
Barmanul a ezitat o secundă şi apoi a plecat să toarne berea. Rapp a aruncat o privire peste umărul lui Hartsburg şi a întrebat: „Ce citeşti?".
„Nu e treaba ta."
Rapp a aruncat o privire asupra titlului din partea de sus a paginii. „Nouăsprezece optzeci şi patru... George Orwell." Nici că putea fi mai surprins. „Sunt impresionat."
„Nu te lăsa", a mârâit Hartsburg. „O citesc din nou ca să înţeleg mai bine cum gândeşte tipul tău."
Rapp a râs. „Ei bine, când termini, asigură-te că iei şi Ferma Animalelor, ca să înţelegi mai bine cum gândeşte tipul tău."
Senatorul a închis cartea. „Vreţi să vă supăraţi? Sunt aici ca să pot mânca, să beau ceva şi să fiu singur. Dacă vrei să vorbeşti, sună la biroul meu."
Rapp a apucat scaunul de alături. „Relaxează-te, Carl." S-a gândit că dacă barmanul îi putea spune pe numele mic, la fel putea şi el. „Crede-mă... nu vrei să te sun la birou." Rapp şi-a desfăcut BlackBerry-ul, a apăsat o serie de butoane şi l-a aşezat pe bar.
Dispozitivul părea să atragă atenţia senatorului. Hartsburg şi-a dat farfuria la o parte şi a întrebat: „De ce aţi venit aici? Chiar nu vreau să fiu văzut cu tine în public şi, oricum, cum naiba m-ai găsit?".

Rapp şi-a coborât bărbia. „Glumeşti... nu-i aşa?”. Nu avea de gând să-i spună că soţia lui fusese cea care îi dăduse de urmă. Era mai bine să îl lase să creadă că a folosit resursele vaste ale CIA pentru a-l găsi.
Hartsburg a băut un pahar şi şi-a ridicat privirea spre televizor. Se simţea mai inconfortabil cu această întâlnire decât se aşteptase Rapp.
„Domnule senator”, se aplecă Rapp, „dumneavoastră aţi fost cel care a vrut să avem mica noastră întâlnire neoficială. Dumneavoastră sunteţi cel care a propus acest nou acord. Dacă vrei să te retragi, voi pleca de aici chiar acum şi crede-mă că voi fi un om fericit dacă nu va trebui să te mai văd vreodată.”
A trecut o tăcere incomodă, apoi Hartsburg a spus: „Te rog, nu aici. Nu mă deranja când sunt aici. Aici este locul unde vin să scap de tot.”
Era ceva ciudat de melancolic în tonul senatorului. A început să dea încet din cap şi a spus: „În regulă”.
Barmanul a apărut cu berea. „Treceţi-o în contul lui”, a spus Rapp în timp ce se întindea după portofel.
„Glumeam şi eu.” Rapp a aruncat o bancnotă de douăzeci de dolari pe bar. „Scoate-o din asta şi adu-i senatorului încă una.”
Hartsburg a dat din cap cu acordul său şi barmanul a plecat. După ce s-a uitat o clipă la cartea lui, a întrebat: „Ce este atât de important?”.
Rapp a luat o înghiţitură din berea sa neagră şi a întrebat: „Ai spus cuiva despre noul nostru aranjament?”.
„Ţi-ai ieşit din minţi?”
„Eşti sigur?” Rapp a mai luat o înghiţitură. Se îndoia că Hartsburg o făcuse, dar voia să-l pună pe omul acela pe urmele lui.
Senatorul înrăit din New Jersey s-a întors şi l-a înfruntat pe Rapp. „Nu-mi place să mă repet.”
Rapp îl privea cu atenţie. „Dar cum rămâne cu senatorul Walsh?”
Faţa lui Hartsburg s-a strâmbat de parcă ar fi muşcat dintr-o lămâie. „Nu. Bill e un seif. Păstrează secrete mai bine decât oricine de pe Capitoliu. De aceea este preşedintele Comitetului de Informaţii.”
„Niciunul dintre voi nu a consultat pe cineva mai sus în lanţul de comandă?”
„Al cui lanţ de comandă?”
„Al meu”, a spus Rapp.
„Dr. Kennedy, bineînţeles.”
„Nimeni altcineva?” a întrebat Rapp. Barmanul s-a întors cu băutura lui Hartsburg. După culoarea ei, Rapp a ghicit că era probabil scotch.
Hartsburg, la fel ca majoritatea senatorilor, era avocat de formaţie şi nu-i plăcea să se afle la capătul întrebărilor. „Nu te mai fâţâi şi spune-mi ce naiba te frământă.”
Rapp admira tenacitatea bărbatului. „Mark Ross este în mintea mea.”
„Noul director al Serviciului Naţional de Informaţii.” Senatorul avea o încruntare pe faţă. „De ce?”
„S-a interesat brusc de un coleg de-al meu.”
„Nu înţeleg.”
„Este cineva pe care îl folosim din când în când pentru a se ocupa de chestiuni delicate. Îl vom numi consultant. Zilele trecute, acest consultant a venit la Langley pentru a sta de vorbă cu Dr. Kennedy şi cu mine ca să discutăm despre noua noastră afacere.” Rapp a arătat spre Hartsburg şi apoi spre el însuşi.
Voia ca senatorul să-şi asume responsabilitatea. „Chiar în mijlocul afurisitei de întâlniri, Mark Ross a dat buzna neanunţat. Se prezintă consultantului, pleacă, iar următorul lucru pe care îl ştii este că oamenii lui Ross sună la Pentagon să ceară dosarul personal al acestui consultant. Apoi, a doua zi, Fiscul apare la uşa tipului, îl apleacă şi începe să-i facă o percheziţie anală.”
Un zâmbet mulţumit se formează pe faţa lui Hartsburg şi are o privire îndepărtată în ochi. După o clipă, a spus: „De aceea l-am pus acolo”.
Răspunsul l-a surprins pe Rapp. „Ce naiba vrea să însemne asta?”.
„Ross este un tip de detaliu. Este extrem de controlat şi curios. De aceea l-am împins pe preşedinte.”
Lui Rapp îi scăpa ceva. „Şi de ce e bine aşa...”
„Întreaga idee din spatele creării noii poziţii de cabinet de director al Serviciului Naţional de Informaţii este de a consolida toate aceste agenţii îndepărtate. Avem nevoie de cineva care să intre în amănunte şi să reformeze de sus în jos.”

Rapp a clătinat din cap şi şi-a pus berea jos. „Ascultă, în cea mai mare parte, mă doare-n cot de ce face tipul ăsta. Doar ţine-l departe de mine şi de oamenii cu care am de-a face."
„Nu văd cum aş putea să te ajut aici."
O expresie neîncrezătoare s-a format pe faţa lui Rapp. „Singurul motiv pentru care am acceptat să stau de vorbă cu tine şi cu Walsh a fost că voi eraţi dispuşi să-mi oferiţi o finanţare serioasă şi că veţi ţine oamenii departe de mine. Am destui duşmani acolo, fără să trebuiască să-mi fac griji în legătură cu oameni care ar trebui să fie în propria mea echipă. Dacă nu puteţi ţine în frâu un clovn ca Ross, am putea la fel de bine să punem capăt la asta chiar aici şi acum."
Hartsburg zâmbea. Îi făcu semn barmanului cu mâna. „Charlie, încă o bere pentru prietenul meu."
Prietenul meu, se gândi Rapp. N-aş merge atât de departe.
Hartsburg l-a pus pe Rapp să povestească, în detaliu, ce se întâmplase când Ross apăruse neanunţat în biroul lui Kennedy. Până când a sosit a doua bere, Rapp i-a spus senatorului întreaga poveste.
„Presupun că aţi văzut filmul Patton", a spus Hartsburg.
„Bineînţeles."
„Vă amintiţi scena în care sărbătoresc şi generalul rus ţine un toast, iar Patton refuză să bea."
„Da."
„Şi apoi rusul îl numeşte ticălos, iar Patton râde şi spune: „Bine, de la un ticălos la altul... voi bea pentru asta". „
Rapp a luat o înghiţitură din Guinness-ul maro închis. „Este una dintre cele mai bune scene din tot filmul."
„Ei bine," Hartsburg îşi ridică paharul, „eşti unul dintre cei mai mari ticăloşi dintr-un oraş plin de ticăloşi. Aşa că... de la un ticălos la altul".
Cei doi bărbaţi au ciocnit paharele şi au băut. „Ca să fie clar", a spus Rapp, „eu sunt Patton şi tu eşti comunistul."
Hartsburg a râs. „Exact asta vreau să spun şi eu. Tu eşti Patton. Sunteţi acest războinic incorect din punct de vedere politic care este bun la un singur lucru, şi anume la combaterea terorismului. I-ai salvat viaţa preşedintelui într-o singură ocazie şi ai avut un rol foarte important în a te asigura că acest oraş nu a fost bombardat nuclear. Niciodată nu am fost de acord cu tacticile tale, dar acel incident din ziua comemorării de anul trecut ne-a trezit pe mulţi dintre noi. Acestea sunt vremuri drastice şi necesită măsuri drastice. Trebuie să-i izolăm pe aceşti radicali şi să-i întoarcem pe oamenii lor împotriva lor. Trebuie să se facă pe ascuns şi trebuie să fie în afara cărţilor. Dumneavoastră", a arătat senatorul spre Rapp, „sunteţi omul perfect pentru această sarcină."
„Tot nu mi-aţi rezolvat problema."
„Poate că ar trebui să-l aducem pe Ross la treabă?"
Rapp a clătinat din cap. „În niciun caz. Prea mulţi oameni sunt deja implicaţi."
„Atunci rămâne o singură opţiune."
„Şi care ar fi aceea?"
„Să te comporţi ca Patton."
Rapp s-a încruntat.
„Lasă-mă să-ţi explic ce-l face pe Mark Ross să se agite şi apoi lasă-mă să-ţi spun cum să te ocupi de el."

23

MONTREAL, CANADA
Gould a luat zborul de noapte de la Paris la Montreal şi a ajuns dimineaţa devreme. Călătorea cu un paşaport francez sub numele de Marcel Moliere. Scopul său declarat era de a face afaceri – vânzări de produse farmaceutice, mai exact. A chemat un taxi la aeroport şi s-a îndreptat spre Hyatt, în centrul oraşului. Un refugiu pentru oamenii de afaceri internaţionali care vizitau cel mai mare oraş francofon din afara Franţei, Hyatt se potrivea perfect nevoilor sale. Era de lux, cu peste 300 de camere şi un centru de afaceri foarte bine dotat cu personal. Claudia se afla la câteva mii de kilometri distanţă, în drum spre

insula Nevis, pentru a se asigura că onorariul lor era protejat de armata de spioni şi hackeri angajaţi acum de guvernul american.
Louie Gould avea multe secrete, iar unul dintre ele era că lucrase pentru scurt timp pentru Direction Génerale de la Securité Exterieure sau DGSE din Franţa. DGSE era principalul organ de informaţii al Franţei pentru spionaj industrial şi economic şi pentru penetrarea organizaţiilor teroriste. Gould îşi ispăşise pedeapsa în Legiune şi căuta noi provocări. Ca ofiţer şi cetăţean al Franţei, era un recrut prioritar pentru DGSE. Ceea ce a pecetluit afacerea a fost faptul că tatăl său diplomat detesta agenţia de spionaj şi tot ceea ce reprezenta aceasta.
În timpul anului petrecut de Gould în cadrul agenţiei de spionaj, acesta a lucrat aproape exclusiv la spionaj industrial şi nu a avut absolut nimic de-a face cu terorismul. În timpul anului petrecut în cadrul DGSE, şi-a dat seama de două lucruri importante – agenţii independenţi erau plătiţi mult mai bine decât angajaţii guvernamentali şi trebuiau să suporte o fracţiune din rahatul lor. Iar Gould se săturase să suporte rahaturi. Oricât de romantică ar fi fost prezentată Legiunea străină franceză în filmele vechi, Legiunea străină franceză nu era deloc aşa. Salariile erau atroce, facilităţile erau învechite, iar serviciul era adesea istovitor. Ceea ce făcea ca totul să fie suportabil era spiritul de corp, frăţia şi mândria care însoţeau antrenamentul la un nivel atât de înalt. Totuşi, după un singur tur complet, Gould a terminat. Îşi dorea ceva cu care se obişnuise în tinereţe, şi anume bani. Prea mândru pentru a se întoarce vreodată la tatăl său, a văzut în DGSE o modalitate de a câştiga dublu faţă de cât câştiga în Legiune şi de a rămâne în acţiune. Totuşi, a ştiut din ziua în care a acceptat slujba, că era doar o treaptă.
Gould cunoştea colegi legionari care făceau bani frumoşi lucrând în domeniul securităţii corporative. În timp ce banii sunau grozav, ştia că slujba îl va plictisi de moarte. Avea nevoie de ceva care să fie bine plătit şi care să-i testeze abilităţile. L-a găsit într-o zi, când au descoperit că unul dintre informatorii lor de la DGSE juca de ambele părţi ale baricadei. Din cauza duplicităţii acestui informator, un coleg agent DGSE fusese arestat de poliţia secretă siriană şi dispăruse. Nu existau prea multe îndoieli în sediul DGSE că agentul se afla într-o închisoare siriană, fiind bătut cu furtunuri de cauciuc. Gould a vrut să îl ucidă el însuşi pe informator, dar superiorul său, care se întâmpla să fie şi un fost paraşutist, i-a spus că nu aşa se procedează.
Ceea ce a văzut în continuare i-a deschis ochii asupra unei lumi cu totul noi. Şeful său a chemat un agent contractual şi, în mai puţin de două minute, a aranjat să se debaraseze de informator. Treaba lui Gould era să îi livreze banii agentului contractual. În drum spre locul de livrare, a tras pe dreapta şi a numărat banii. Ataşatul era plin cu douăzeci de mii de franci, mai mult de jumătate din cât câştigase într-un singur an. Totul pentru că a omorât un nenorocit inutil şi egoist.
Privind acum în urmă, decizia fusese relativ uşoară. A trecut cu maşina direct pe lângă punctul mort şi a sunat la biroul şefului său. Era trecut de ora opt seara şi Gould ştia că nu va fi acolo. I-a lăsat un mesaj, spunându-i că-şi schimba cariera şi că îi va trimite prin fax demisia. Prima lui oprire a fost un bar unde informatorului îi plăcea să stea. Gould a intrat, barul era aglomerat, dar l-a găsit pe bărbat fără prea mari dificultăţi. Se întâlniseră faţă în faţă de o duzină de ori, de obicei în acest local afumat. Gould l-a privit în ochi şi i-a făcut semn din cap bărbatului să îl urmeze.
S-au întâlnit lângă uşa din spate şi Gould a spus: „Sunt pe urmele tale. Trebuie să te scot de aici acum”. Gould a păşit pe aleea îngustă şi întunecată, iar idiotul l-a urmat fără ezitare. După ce a mers doar câţiva paşi, Gould a întins un braţ ca şi cum ar fi vrut să îl conducă pe om şi apoi, într-o clipă, l-a apucat pe om de ceafă cu mâna dreaptă şi şi-a ridicat mâna stângă cu o viteză orbitoare. Lama de zece centimetri a cuţitului său s-a înfipt în pieptul bărbatului, iar cei doi bărbaţi au rămas agăţaţi unul de celălalt, ochi în ochi, pentru ceea ce a părut un minut. Gould nu a simţit nicio ruşine, chiar şi atunci când bărbatul a început să se elibereze de strânsoarea lui şi să alunece pe pământul murdar. Voia ca el să moară, voia ca el să simtă durerea şi să vadă privirea de ură din ochii ucigaşului său.
Gould a privit acum în urmă şi a clătinat din cap de ruşine. Ceea ce făcuse în noaptea aceea fusese foarte prostesc – foarte impulsiv. Lucrurile ar fi putut lua o întorsătură neaşteptată în orice moment. Ar fi putut fi supravegheat, cineva l-ar fi putut recunoaşte sau, cel mai rău, bărbatul l-ar fi putut împuşca pe la spate când au intrat pe alee. Părea că totul se petrecuse cu mult timp în urmă, iar din punct de vedere al nivelului său de îndemânare, aşa şi era. Pe atunci nu ar fi avut nici o şansă împotriva unui om ca Mitch

Rapp, dar acum abilităţile lor erau mai echilibrate, iar cu surpriza de partea lui Gould, şansele erau în favoarea lui.

TAXI-ul a tras sub parcarea din faţa hotelului Hyatt din centrul oraşului Montreal şi Gould a coborât. Era ora 9:36 dimineaţa. A început să inventarieze subtil zona înconjurătoare, în timp ce şoferul îi înmâna hamalului valiza. Gould l-a plătit pe şofer, i-a dat bacşişul valului de serviciu şi apoi l-a urmat cu dezinvoltură în hol. Femeia atrăgătoare din spatele recepţiei l-a informat că va avea o cameră pregătită pentru el în treizeci de minute. Ea l-a îndrumat spre restaurant. Gould a ales o masă cu o privelişte frumoasă spre hol şi a întrebat-o pe chelneriţă dacă îi poate aduce un exemplar din Washington Post. Nu aveau Post, dar aveau New York Times. El i-a spus că ar fi bine.
Ea s-a întors câteva minute mai târziu cu o cană de cafea şi ziarul. Gould a comandat o omletă cu o garnitură de fructe şi a început să citească ziarul. Din când în când se uita în sus să vadă cine intra pe uşă. De asemenea, i-a observat pe ceilalţi clienţi din restaurant şi pe cei din hol. Nimeni nu ieşea în evidenţă. Cu toţii se potriveau profilului nenumăraţilor călători de afaceri care îşi parcurgeau ritualurile de dimineaţă din întreaga lume. Mănâncă, citesc şi se pregătesc pentru orice le-ar putea aduce ziua.
Gould era la a doua ceaşcă de cafea când a sosit omleta. Nu după mult timp, recepţionerul a venit şi i-a înmânat un mic plic care conţinea numărul camerei sale şi cheia cardului. L-a informat că bagajele îi vor fi trimise sus în câteva momente. Gould i-a mulţumit şi ea s-a întors în spatele recepţiei. La jumătatea mesei a trecut la pagina de sport. A aflat rapid că Washington era acasă în acest weekend. Gould s-a întrebat dacă Rapp era fan Redskins. Dacă era, asta ar putea reprezenta o oportunitate. Terminase omleta şi îşi culegea fructele când omul de la FedEx a intrat în hol cu o maşină cu două roţi. Gould a recunoscut imediat cutia lui aşezată pe fundul ei, cu un teanc de cutii mai mici şi scrisori de avion echilibrate deasupra. Toate acestea erau un semn bun. Cutia urma să fie livrată până la ora 10:00. Cu un program atât de strâns, era foarte puţin timp pentru ca vameşii să verifice pachetul şi să pregătească orice fel de înţepătură. Scenariul cel mai probabil era că ar fi confiscat cutia la aeroport.
Bărbatul de la FedEx s-a oprit la biroul de concierge şi a smucit maşina cu două roţi de sub stivă. Portarul a semnat pentru pachete, iar omul FedEx a plecat în grabă. Totul părea să fie o afacere ca de obicei. Gould a rămas cu ochii pe portar în timp ce acesta ciugulea la o tastatură din spatele postului său. Chelneriţa i-a adus nota de plată şi a semnat pentru micul dejun. Gould a continuat să pară că citeşte ziarul când, de fapt, era cu ochii în faţa hotelului, urmărind orice activitate neobişnuită.
Mulţumit până acum, a trecut la faza următoare şi a recuperat un telefon mobil din buzunar. Îl cumpărase în această dimineaţă cu un card de credit fals, la aterizarea în Montreal. Telefonul era de unică folosinţă şi avea 250 de minute de emisie. A format numărul de telefon al hotelului şi a ţinut ziarul împăturit în faţa ochilor. O femeie a răspuns în franceză şi apoi în engleză şi a întrebat cum să direcţioneze apelul.
În engleză, Gould a spus: „Mă voi caza la hotel în această dimineaţă şi vreau să mă asigur că a sosit un pachet pentru mine".
„Doar un moment, domnule. Vă voi transfera la concierge".
Gould a aruncat o privire peste partea de sus a ziarului şi a ascultat cum linia a început să sune. L-a văzut pe portar cum se întinde spre telefon şi l-a auzit spunând: „Bună dimineaţa. Cu ce vă pot ajuta?"
„Bună ziua", a spus Gould cu un accent american. „Mă cazez la hotel în această dimineaţă şi aştept să mi se livreze un pachet important de la FedEx. Puteţi să-mi spuneţi dacă a sosit?"
„Cu siguranţă, domnule. Care este numele?"
„Johnson... Mike Johnson. Ar trebui să fie o cutie mare de carton."
„Un moment."
Gould l-a privit cum a pus telefonul jos şi a ridicat celelalte cutii de pe cea mare de jos. Bărbatul s-a aplecat să citească factura de aer şi apoi s-a întors la telefon. „O am chiar aici, domnule."
„Minunat. Vă rog să o trimiteţi în camera mea şi să vă daţi un bacşiş de zece dolari. Puneţi-l pe nota mea de plată".
„Absolut, domnule... mulţumesc. Voi avea grijă de asta imediat."
„Mulţumesc." Gould a apăsat butonul de închidere a telefonului şi l-a privit pe portar cum se îndrepta spre recepţie. Din locul în care stătea putea auzi doar bucăţi din conversaţie. A auzit-o pe femeie spunând ceva

despre faptul că nu s-a cazat încă, apoi s-a apucat să se verifice la calculator. După câteva secunde, i-a dat recepţionerului un număr de cameră. L-a notat pe o foaie de hârtie şi s-a întors la postul său.
Gould şi-a pus ziarul la loc în ordine şi s-a ridicat. A traversat cu dezinvoltură holul şi s-a apropiat de concierge. În franceză a spus: „Scuzaţi-mă. Aveţi o prognoză pentru restul săptămânii?”.
„Absolut, domnule.” Portarul şi-a luat mouse-ul de la calculator şi a făcut clic de mai multe ori. Zbârnâitul unei imprimante s-a auzit undeva sub postul său. În timp ce întindea mâna sub suprafaţa de lucru pentru a apuca foaia proaspăt tipărită, Gould s-a uitat în jos şi a observat numărul camerei scris pe foaia de hârtie.
Portarul i-a înmânat foaia. „Poftiţi, domnule.”
„Mulţumesc.” Gould s-a întors spre banca liftului şi l-a auzit pe portar chemând un hamal. A luat liftul până la etajul şase şi a observat camera domnului Johnson în timp ce trecea pe lângă ea pentru a ajunge la a sa. Ceea ce ar fi putut părea noroc, de fapt nu era. Verificările timpurii la hoteluri erau dictate de camerele care erau curăţate primele şi, deoarece personalul făcea de obicei curăţenie în echipe, un întreg etaj era de obicei curăţat înainte de a trece la următorul.
Gould a intrat în camera sa. Valiza îl aştepta la picioarele patului king-size. Şi-a deschis servieta şi a scos un Palm Pilot, un cablu cu panglică scurtă şi un card magnetic. Le-a pus pe cele trei laolaltă şi a aşteptat lângă uşă pentru a-l auzi pe portar venind şi plecând. L-a auzit pe bărbat intrând şi apoi ieşind doar câteva secunde mai târziu. Gould a deschis uşa camerei sale şi l-a privit pe angajatul hotelului mergând pe hol şi întorcându-se spre lifturi. Când a auzit clopoţelul liftului sosind, a fugit pe hol şi a coborât câteva uşi. A strecurat cardul magnetizat în fanta acestuia şi a aşteptat o secundă până când lumina s-a făcut verde. A luat cutia şi a dus-o înapoi în camera sa.
Cu stiloul apăsat cu putere, l-a trecut peste cusătura de pe banda de împachetat. A tras de capacul cutiei şi a băgat mâna în marea de alune de împachetat până când a găsit geanta de voiaj. Când a scos-o, câteva dintre alune s-au împrăştiat pe podea. Gould a desfăcut fermoarul sacoşei şi a făcut o verificare rapidă pentru a se asigura că totul era în ordine. Apoi a luat o pungă de gunoi din valiza sa şi a pus toate alunele din polistiren în ea. După aceea, a spart cutia, a rupt factura de aer şi a adus atât cutia, cât şi sacul de gunoi în camera de serviciu şi le-a aşezat acolo unde se aflau ceilalţi saci de gunoi.
Întors în camera sa, Gould a făcut un duş, s-a bărbierit şi a aşezat totul pe pat. Vechea sa identitate era în stânga, noua sa identitate era în dreapta, iar în mijloc se aflau douăzeci şi cinci de mii de dolari în numerar. A verificat de două ori pentru a se asigura că a contabilizat tot ceea ce spunea că era Moliere şi a pus totul într-o pungă maro. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să ardă geanta înainte de a ajunge la graniţă. Gould şi-a împachetat din nou metodic lucrurile şi a pus totul lângă uşă. După ce a dezordonat patul pentru a face să pară că ar fi dormit în el, şi-a lăsat cheia de la cameră pe comodă şi a părăsit hotelul pe uşa laterală. Dacă nu întâmpina vreo problemă neprevăzută, urma să ajungă în America până la jumătatea după-amiezii.

24

WASHINGTON, DC

Birourile directorului Serviciului Naţional de Informaţii au fost temporare din diverse motive. La fel ca orice departament nou din Washington, acesta era în evoluţie. Ceea ce, în limbajul Beltway, însemna că era în creştere. Planul iniţial prevedea un personal de aproximativ douăzeci şi cinci de persoane care să îl sprijine pe noul director. Ideea era ca organizaţia să acţioneze ca un centru de informare. Un filtru între diversele resurse de informaţii şi preşedinte, menit atât să coordoneze, cât şi să simplifice procesul. În termen de şase luni, organizaţia şi-a dublat dimensiunea, apoi s-a triplat şi apoi s-a dublat din nou. La ultima numărătoare, trecuse de două sute de persoane şi nu dădea semne de încetinire. Era o mică birocraţie în devenire, care creştea în mărime şi domeniu de aplicare şi devenea în fiecare zi puţin mai puţin eficientă. Devenea rapid exact ceea ce se temuseră detractorii săi.
Până când noua organizaţie a fost pusă pe picioare, Secret Service a primit sarcina de a-l proteja pe director. Acest lucru era bun pentru Rapp. Avea prieteni în cadrul Serviciului Secret care erau mai mult

decât dispuşi să-i facă o favoare. Rapp l-a sunat pe Jack Warch, agentul special însărcinat cu detaşamentul de protecţie prezidenţială, şi l-a întrebat dacă îl cunoştea pe cel care se ocupa de detaşamentul lui Ross. Warch îl cunoştea. Serviciile Secrete erau un grup strâns. Rapp i-a spus lui Warch de ce avea nevoie, iar omul însărcinat cu paza vieţii preşedintelui îl cunoştea suficient de bine pe Rapp pentru a nu pune întrebări.
Rapp trebuia să parcheze pe o rampă la o jumătate de bloc distanţă şi peste drum. Localul era la o aruncătură de băţ de Casa Albă. Rapp a intrat pe uşa principală a clădirii şi i-a arătat legitimaţia ofiţerului în uniformă al Serviciului Secret care se afla la recepţie. A întrebat de agentul Travis Small şi apoi s-a îndreptat spre colţul holului pentru a aştepta. A stat lângă o plantă mare în ghiveci, cu spatele la perete, sperând să rămână cât mai puţin vizibil. Nu voia ca Ross să ştie că se afla în clădire. Voia să îi întoarcă favoarea de săptămâna trecută.
Rapp nu a trebuit să aştepte prea mult. Travis Small era orice altceva. Arăta ca un atacant de la Washington Wizards. Lui Rapp îi plăcea mai mult echipa când se numea Bullets. Era mai cinstit aşa. Mai reprezentativă pentru capitala americană a crimelor.
Small a mers pe jumătate pe jos, pe jumătate înghesuindu-se pe podeaua de teracotă a holului însorit. Avea 1,80 m şi trebuia să aibă cel puţin 250 de kilograme. Probabil că jucase baschet sau fotbal sau ambele. Genunchii lui erau, fără îndoială, mai puţin perfecţi. Avea părul scurt şi negru şi pielea de nuanţa nucului ars. Rapp a presupus că avea în jur de 40 de ani. Ochii lui au măturat holul în timp ce se apropia. Era un bărbat impunător. Numai afaceri. Trebuia să fii un dur spectaculos ca să vrei să-l înfrunţi pe tipul ăsta. Ori asta, ori să fii nebun. Small era exact genul de om care plăcea Serviciului Secret. Înconjoară-l pe preşedinte cu o jumătate de duzină de tipi ca Travis Small şi va fi în siguranţă.
Bărbatul mare s-a apropiat şi i-a întins mâna.
„Mitch... Travis Small. O adevărată onoare să te cunosc."
Rapp îi luă mâna. Era pitită de cea a lui Small. „La fel, Travis."
„Nu." Small a afişat o dantură perfectă şi un zâmbet surprinzător de cald. „Vorbesc serios. Am fost în detaşamentul preşedintelui atunci când au atacat Casa Albă. Eram în tura de seară, aşa că nu am fost acolo când s-a întâmplat."
Small se referea la un atac terorist asupra Casei Albe. Preşedintele scăpase la limită de capturare şi ar fi murit probabil dacă nu ar fi fost Rapp.
„Îmi pare rău pentru asta", a spus Rapp. „Cred că aţi pierdut câţiva prieteni apropiaţi".
„Da." Small a rămas tăcut pentru o secundă. „Dar aş fi pierdut şi mai mulţi prieteni în ziua aceea dacă nu ţi-ai fi pus fundul în pericol în felul acela."
Rapp nu se pricepea prea bine la astfel de lucruri, aşa că a dat din cap de câteva ori şi s-a uitat în jur. Se simţea ca un pitic stând lângă acest munte de om.
„Deci, cum îţi place să lucrezi pentru Ross?".
Micuţul l-a privit pe Rapp şi şi-a analizat cu atenţie răspunsul. „Încerc să nu am păreri despre oamenii pe care sunt însărcinat să-i protejez."
Rapp a zâmbit. „Pe naiba."
Small şi-a mutat circumferinţa de pe un picior pe celălalt. „Probabil că e puţin cam pretenţios."
„Pun pariu. Mi se pare genul de tip care s-ar putea să nu fie atât de drăguţ cu angajaţii."
„Nu... nu e chiar aşa. Este destul de drăguţ. Îşi aminteşte toate numele noastre. Întreabă de copiii noştri şi alte chestii, dar este un politician." Acesta era un om care purta o armă şi vorbea cu un alt om care purta o armă. Existau anumite lucruri pe care le puteau comunica fără să vorbească.
„El pune întrebările, dar nu ascultă răspunsurile."
„Da, e în mişcare. Lucruri mai mari şi mai bune de abordat. După cum văd eu lucrurile, a fost un senator care a vrut să fie preşedinte. Senatorii nu devin preşedinţi. E ceva rar. Drumul spre Biroul Oval trece prin guvernările de stat sau prin vicepreşedinţie. Aşa că Ross ştia că trebuie fie să candideze pentru postul de guvernator în New Jersey, fie să intre în cabinetul preşedintelui şi să înceapă să lupte pentru un post de vicepreşedinte. Senatorilor nu le place să se întoarcă acasă şi să candideze pentru postul de guvernator. Este mai multă muncă, mai puţină notorietate naţională... dacă nu vorbim de New York sau California. Cu siguranţă nu în New Jersey. Aşa că acceptă numirea din partea preşedintelui şi, înainte de a împlini un an

de la preluarea acestei funcţii, va căuta să treacă la stat sau la apărare. CV-ul său va fi spectaculos în acel moment şi va fi un candidat sigur pentru postul de vicepreşedinte pe următorul bilet al partidului său. La naiba... ar putea chiar să candideze la preşedinţie."
Avea sens pentru Rapp. „Cum rămâne cu micuţul care lucrează pentru el?"
„Jonathan Gordon."
„Da."
„E un tip isteţ. Îl cam echilibrează pe director. Ross are un pic de temperament, dar îl ţine foarte aproape. Se enervează în jurul lui Gordon şi cam atât. Gordon se pricepe foarte bine să accepte şi apoi să arate de ce ar putea fi o idee proastă să facă ceea ce vrea regizorul să facă."
„Deci Ross are temperament?"
Small a dat din cap. „Foarte rău. Nu-şi pierde niciodată cumpătul în public, totuşi. Întotdeauna în spatele uşilor închise."
„Unde este acum?"
„În biroul lui, cu Gordon."
„În regulă. Să mergem."
Cei doi bărbaţi au traversat holul. Small i-a făcut semn lui Rapp să treacă primul prin detectorul de metale. Amândoi au declanşat alarma, şi amândoi au ignorat-o. Au intrat în lift şi au pornit în sus.
Rapp s-a uitat la Small şi l-a întrebat: „Vrei un mic sfat de carieră?".
„Sigur."
„Lui Ross nu o să-i placă faptul că am intrat aici aşa, neanunţat."
„M-am gândit la asta."
„Spune-i adevărul. Spune-i că Warch te-a sunat şi că am ceva important de discutat cu directorul. Am vrut să fie foarte discret. Dacă Ross îşi dă arama pe faţă, îl poate suna pe Jack. Jack şi preşedintele sunt apropiaţi. Va fi bine, şi să spunem că dacă Ross vrea să ajungă până la preşedinte, voi fi fericit să mă cert cu el."
„Sună bine pentru mine."
Liftul s-a oprit brusc şi uşile s-au deschis. Doi bărbaţi, care erau versiuni ceva mai mici ale lui Small, stăteau în picioare, la post, în dreapta. Small le-a făcut semn din cap celor doi bărbaţi; li se spusese deja ce se întâmpla. Small l-a condus pe Rapp prin zona de recepţie şi a intrat într-un birou exterior unde doi asistenţi administrativi se ocupau de telefoane şi ciuguleau la tastaturi. Small s-a desprins pentru a se adresa unuia dintre ei, iar Rapp a continuat să meargă direct spre uşă. Cea mai în vârstă dintre cele două femei a început să se ridice de pe scaun.
„Scuzaţi-mă, directorul este în şedinţă".
„Nu-i nimic", a spus Rapp fără să se întoarcă. Îl putea auzi pe Small spunându-i femeii că Rapp era de la CIA. „Suntem prieteni vechi", a strigat pe jumătate Rapp în timp ce apuca mânerul uşii, se răsucea şi împingea. A intrat în birou şi a închis repede uşa.
Directorul Ross stătea în capul unei mese de conferinţă ovale, imediat în stânga lui Rapp, vizavi de un birou masiv de stejar. Biroul nu era foarte mare. Poate o cincime din mărimea celui al lui Kennedy. Nu foarte luxos. Era sigur că asta îl supăra pe noul director al Serviciului Naţional de Informaţii.
Ross se uită la Rapp, cu capul uşor întors. Expresia i s-a blocat şi şi-a încruntat fruntea. Era îmbrăcat într-o cămaşă albă cu manşete franţuzeşti, plină de verigi de lux, şi o cravată roşie foarte îndrăzneaţă, de tip power tie. Arăta foarte important. Ceilalţi trei oameni de la masă purtau cu toţii halate de costum.
Rapp s-a apropiat imediat. Au fost doar trei paşi rapizi.
„Nu vă ridicaţi." A folosit în mod intenţionat aceeaşi replică pe care Ross o folosise când dăduse buzna în biroul lui Kennedy la începutul săptămânii. „Eram prin zonă şi m-am gândit să trec pe aici."
Ross şi-a strecurat scaunul pe spate şi s-a ridicat. Era genul de om care prefera să întâlnească pe cineva ochi în ochi. Avea un uşor zâmbet pe faţă, dar era evident că era iritat de întreruperea neanunţată.
Rapp şi-a întins mâna dreaptă şi a apucat-o pe cea a regizorului cu o strângere fermă şi un entuziasm exagerat. În loc să-l privească pe Ross în ochi, s-a uitat peste masă la Gordon şi şi-a pus mâna stângă pe umărul celui în spatele căruia se afla. Rapp era hotărât să imite intruziunea neanunţată a lui Ross în biroul lui Kennedy.

„Jonathan... mă bucur să te revăd.” Rapp i-a dat drumul mâinii lui Ross şi s-a uitat în jos la ceilalţi doi indivizi pe care nu-i cunoştea. Înainte de a avea şansa de a se prezenta, ceva de pe suprafaţa mesei de conferinţe îi atrase atenţia. Rapp s-a oprit şi s-a uitat la fotografia alb-negru granulată de pe masă. Tensiunea arterială a început să-i crească aproape instantaneu. Buzele i s-au despicat. Nimeni nu s-a mişcat.
„Cred că-ţi baţi joc de mine.” Rapp s-a întins şi a apucat fotografia.
Era o fotografie de supraveghere a unui depozit. Rapp fusese acolo de multe ori. În faţa ei era parcat un Ford Excursion mare, iar lângă el stătea un bărbat cu părul blond. Bărbatul era Scott Coleman. Faţa lui Rapp era acum înroşită de furie. Bărbatul care stătea sub mâna lui a început să împacheteze conţinutul care era aşezat pe masă. Rapp l-a apucat pe tip între claviculă şi claviculă. Degetele lui s-au înfipt în el.
„Nu atinge nimic.” Rapp s-a întins şi a pus fotografia pe masă. A eliberat gâtul bărbatului şi şi-a pus ambele mâini pe spătarul scaunului. A făcut un pas în lateral şi a îndepărtat scaunul cu bărbatul în el de masă. Aceşti oameni erau anonimi. Un fel de subalterni. Nu trebuiau să fie implicaţi în asta. Uitându-se la cealaltă persoană pe care nu o cunoscuse, Rapp a spus: „Vreţi să ne scuzaţi pentru un minut?”.
Bărbaţii s-au ridicat şi au plecat fără un cuvânt. Uşa solidă s-a închis cu un zgomot surd. Gordon a rămas aşezat şi, spre cinstea lui, a rămas calm. Directorul Ross, pe de altă parte, nu a făcut-o.
„Ce naiba credeţi că faceţi?”, a întrebat furios.
„Te salvez să nu calci în ea în prima ta lună de muncă.” Rapp nu s-a deranjat să ridice privirea. Răsfoia dosarele de pe masă. Erau acolo jacheta de serviciu a lui Coleman de la Pentagon, ultimii cinci ani de declaraţii de impozit pe venit, personale şi corporative, şi un mic dosar de supraveghere ingenios care părea să fi fost întocmit în ultimele zile. Rapp a ridicat dosarul de supraveghere.
„Ţi-ai ieşit din minţi?” L-a privit pe Ross drept în ochi şi a rezistat impulsului de a întinde mâna şi de a-l lovi în cap cu dosarul.
Ross a început să tremure, atât de furios era. „Ieşi naibii din biroul meu chiar acum!”. A arătat cu degetul spre uşă, pentru o măsură bună.
Rapp a apucat degetul lui Ross de parcă ar fi smuls o muscă din aer. I-a îndoit degetul arătător înapoi şi l-a forţat pe director să se aşeze pe scaun. Bărbaţii ca Ross erau întotdeauna şocaţi de contactul fizic. Cei mai mulţi dintre ei nu fuseseră niciodată implicaţi într-o bătaie sau, dacă o făcuseră, fusese cu mult timp în urmă.
„Ce fel de obsedat de control eşti tu?”, a întrebat Rapp. „Ai peste o sută de mii de oameni repartizaţi în nici nu ştiu câte agenţii. Treaba ta este să faci ca aceste agenţii să lucreze mai bine împreună. Asta e tot. Nu este să conduci operaţiuni sau să investighezi oameni, dar tu îl întâlneşti pe Scott Coleman timp de numai două minute şi nu-ţi place cum îţi răspunde, aşa că începi să încerci să scoţi mizerii despre el.”
Faţa lui Ross era contorsionată de furie. „Aşteaptă până când vorbesc cu preşedintele. În cele din urmă ai mers prea departe. Nu ai niciun drept să dai buzna aici în felul acesta.”
Rapp îşi luă telefonul mobil de la şold. „Să-l sunăm chiar acum. Am linia lui privată chiar aici, pe apelare rapidă.” Rapp a împins telefonul în faţa directorului. „Nici măcar nu ştiai că are o linie privată, nu-i aşa?” Privirea lui Ross a trădat adevărul.
„Putem să-i spunem”, a spus Rapp, „cât de bine faci treabă de micromanagement al diferitelor agenţii de informaţii. Putem să-i spunem cum l-ai sunat pe unul dintre lacheii tăi de la Fisc şi i-ai spus să-l auditeze pe Scott Coleman... pe care preşedintele îl cunoaşte şi îl place, apropo. Un veteran decorat. Preşedintele va fi furios. Dacă tot suntem aici, de ce nu-i sunăm pe câţiva dintre vechii tăi prieteni de la Hill şi să le spunem cum îţi foloseşti personalul pentru a spiona cetăţeni privaţi?”. A fluturat dosarul în faţa lui Ross.
„Apropo, despre asta este vorba. Este spionarea unui cetăţean privat, ipocrit nenorocit ce eşti. Şi tu ţi-ai petrecut doisprezece ani pe nenorocitul ăla de deal, pişându-te şi plângându-te pe CIA. Te-ai dat mare în faţa camerelor de luat vederi şi ai spus că ar fi bine să nu spionăm cetăţeni americani... suspectaţi sau nu de terorism.”
Dosarul era aranjat cu file degetul mare. Una dintre file era etichetată „Înregistrări telefonice”. Rapp a deschis-o şi a început să se uite la apeluri. „Aveţi o citaţie pentru aceste înregistrări? Aţi mers la un judecător? Nu ştiam că aveţi puteri de investigaţie. Nu cred că presa ştie că aţi primit puteri de

investigaţie. Sunt sigur că le-ar plăcea să scrie despre asta. Să vă împotmolească şi să vă facă ineficienţi înainte de a avea şansa de a face vreo reformă."
Ross era indignat. A strigat: „Cer să ştiu ce puneţi la cale voi doi şi cer să ştiu chiar acum! Niciunul dintre voi nu sunteţi cetăţeni privaţi! Lucraţi pentru mine!"
De data aceasta, Rapp nu a mai putut rezista. Furia l-a cuprins. Dosarul avea o grosime de aproximativ un centimetru. L-a lovit cu el pe Ross în partea stângă a capului. Părul perfect pieptănat al lui Ross s-a răsturnat, cu o smoc de păr căzându-i pe frunte, ascunzându-i parţial ochiul stâng.
Rapp l-a apucat de partea din faţă a cămăşii. „Ascultă, idiotule. Eu nu răspund în faţa ta. Eu răspund în faţa preşedintelui. Eu vânez terorişti pentru a-mi câştiga existenţa, iar ultimul lucru de care am nevoie este ca un hacker ca tine, care nu ştie nimic despre ceea ce avem de înfruntat, să se uite peste umărul meu şi să-mi spună ce să fac." Rapp şi-a dat drumul la cămaşă şi l-a împins pe Ross, şocat, înapoi în scaun.
Rapp a făcut un pas înapoi. „Să nu credeţi că nu ştiu cum stă treaba aici. Aceasta este treapta ta spre lucruri mai mari. Ăsta e planul tău, nu-i aşa, Ross? Vrei să fii preşedinte într-o zi."
Ross era prea furios ca să vorbească. Rapp s-a uitat la Gordon, care era încă rece ca un castravete. „Am auzit că tu eşti cel rezonabil. Fă-l să intre în simţiri, pentru că îţi promit următorul lucru... nu-l pot face preşedinte", a arătat Rapp spre Ross, „dar îţi garantez că pot să mă asigur că aceasta este ultima slujbă guvernamentală pe care o va ocupa vreodată."
Rapp a luat celelalte dosare şi le-a îndesat sub braţ. Nici măcar nu s-a obosit să i se adreseze lui Ross. S-a uitat la Gordon. „Anulează Fiscul până la prânz, sau ne vedem în Biroul Oval şi îţi promit că va face ca asta să pară un picnic nenorocit."
Gordon nu a răspuns. Doar a dat din cap.
Rapp a plecat cu dosarele şi a trântit uşa în urma lui.
Gordon a aşteptat câteva secunde şi apoi a scos un suspin uriaş. A început să scuture încet din cap. S-a uitat la şeful său şi a spus: „Ţi-am spus...".
„Nu o spune", a răbufnit Ross. „Ştiu că mi-ai spus că este o idee proastă. Ştiu că mi-ai spus că Rapp nu e tipul cu care să te pui. Ştiu! Ştiu! Ştiu!" Ross a sărit de pe scaun. S-a îndreptat spre biroul său şi s-a uitat pe fereastră şi a coborât pe stradă spre Casa Albă. După cincisprezece secunde de tăcere, a spus: „Cred că ar trebui să vorbesc cu preşedintele despre asta."
Gordon doar s-a uitat la el. „Ţi-ai ieşit din minţi?" Nu era nicio răutate în tonul lui. Era mai degrabă clinic. Ca un psihiatru. „Ai auzit ceva din ceea ce tocmai a spus? A fost Mitch Rapp, Mark. El ucide oameni pentru a trăi. Pătrunde în celulele teroriste. A condus nu ştiu câte operaţiuni sub acoperire. Îi poartă numele mic preşedintelui. Scoate-ţi-l din minte. Scoate-ţi-l pe Coleman din minte. Avem mai mult decât suficiente lucruri de rezolvat."
Gordon şi-a privit şeful. Ştia cum gândea omul. Ştia cât de mare era ego-ul omului. Ştia cât de greu i-ar fi fost să renunţe la aşa ceva. „Mark, asta nu merită. Este sub demnitatea ta. Vei fi preşedinte într-o bună zi şi când se va întâmpla asta, poţi să faci ce vrei. Acum, însă, trebuie să renunţăm la asta."
Ross a scrâşnit din dinţi şi a continuat să se uite fix la Casa Albă. Nu fusese niciodată mai umilit în toată viaţa lui. Nu-i păsa deloc cine era Mitch Rapp. Putea să întreacă pe oricine din acest oraş. Ross îşi spuse să îşi controleze furia. Se va regrupa. Să fie mai atent data viitoare. Să angajeze oameni mai buni. Oricât de mult ar fi urât să recunoască, Gordon avea dreptate. Era un sfat bun. Cel puţin pentru moment. Dar, dacă se ivea ocazia, avea să-l zdrobească pe Mitch Rapp şi să-l facă pe acel Neanderthal să plătească scump. Rapp trebuia să fie învăţat care-i era locul în ordinea firească a lucrurilor. Trebuia să fie adus la picioarele oficialilor aleşi. Ross a dat încet din cap şi un zâmbet şiret i s-a strecurat pe faţă. Avea să se răzbune. Nu, avea să se răzbune mai mult decât atât. La momentul potrivit, avea să-l distrugă pe Mitch Rapp.

25

BALTIMORE, MARYLAND

Lui Gould îi luase cea mai mare parte a zilei pentru a veni cu maşina de la Montreal. Trecerea frontierei fusese o glumă. Şi-a pus un costum şi o cravată. A cumpărat o cană mare de călătorie, de genul celor pe care le poţi cumpăra de la orice benzinărie din America de Nord, şi a umplut-o cu cafea proastă. Şi-a pus servieta pe scaunul pasagerului din faţă şi a agăţat o geantă de haine în geamul din spate al şoferului din Ford Taurus pe care îl închiriase. Era doar un alt reprezentant de vânzări care pleca la drum. S-a programat astfel încât să ajungă la trecere în timpul aglomeraţiei de dimineaţă. Maşinile erau aliniate în ambele direcţii pe o distanţă de peste o sută de metri. Agentul vamal de la graniţă nici măcar nu l-a întrebat unde se duce. Femeia i-a luat paşaportul canadian, l-a deschis la prima pagină disponibilă, i-a pus o ştampilă şi i l-a dat înapoi. Dacă ar fi întrebat-o, el avea să-i spună că se îndrepta spre Boston pentru restul săptămânii şi că se va întoarce vineri. Dar ea nu întrebase. Avea de rezolvat un şir de maşini, iar Gould era doar un alt om de afaceri calm şi plictisit care îşi făcea treaba.
Drumul a durat douăsprezece ore, cu câteva opriri pe drum. A pornit de pe autostrada 87, mergând spre sud prin nordul statului New York. Era o ţară frumoasă. Drumul ocolea partea de vest a lacului Champlain. Când Gould locuise în State, călătorise mult. Fusese până în Georgia şi Texas. Ieşise să vadă Muntele Rushmore şi Parcul Naţional Yellowstone cu câţiva colegi de clasă în timpul unei vacanţe de vară. Călătorise de la Vancouver la San Diego şi de la Portland, Maine, la Florida Keys. Singurul lucru care l-a uimit întotdeauna la America a fost imensitatea sa, peisajul său nesfârşit, mereu în schimbare. Fiecare parte a acesteia era diferită şi fiecare parte era frumoasă în felul ei. Această porţiune din nordul New York-ului nu fusese cu nimic diferită. Culorile toamnei erau în toată splendoarea lor, iar oraşele care împânziseră peisajul erau pitoreşti.
A luat-o pe autostradă direct spre sud până la Albany şi a făcut plinul de benzină, o singură patiserie şi puţină apă. A plătit totul cu bani gheaţă. Maşina închiriată fusese plătită cu un card de credit aparţinând lui Peter Smith. Gould era Peter Smith. Cel puţin aşa era pentru casierul băncii din Montreal unde îşi deschisese contul cu mai bine de un an în urmă. Intrase în bancă şi deschisese un cont corporativ în care a depus 5.000 de dolari. A indicat o căsuţă poştală ca adresă de afaceri. Chestii destul de standard. Casierul i-a oferit un card de numerar şi un card de credit chiar acolo, pe loc. Gould le-a primit pe amândouă în decurs de o săptămână. Factura de pe cardul de credit a fost dedusă automat din contul său bancar. Cardurile se potriveau foarte bine cu paşaportul şi permisul de conducere pe care le falsificase un prieten apropiat de pe vremea când era în Legiune. Niciunul dintre cele două carduri nu fusese folosit până astăzi şi nici nu avea să fie folosit după ziua de azi.
Din Albany, a luat-o pe autostrada 88 spre Binghamton, New York. Această parte a călătoriei nu a fost la fel de frumoasă ca prima etapă, dar drumul era în stare bună şi majoritatea traficului se desfăşura cu 130 km/h. Gould se deplasa în grupuri de maşini. A încercat să nu fie vehiculul din frunte sau ultimul. A mers cu fluxul şi a rămas pe banda din dreapta cât mai mult posibil. La Binghamton, a virat spre sud şi a trecut graniţa de stat în Pennsylvania. Nu-şi putea aminti dacă Pennsylvania era un stat roşu sau albastru, dar ştia că era un stat de vânătoare. Gould a rămas în alertă pentru tipul de loc potrivit şi l-a găsit la periferia oraşului Scranton.
A tras în parcarea masivă şi a intrat în clădirea la fel de masivă. Era un fel de Mecca a comerţului cu amănuntul pentru vânători, pescari şi oameni de aer liber. Un urs grizzly mare de pluş l-a întâmpinat la uşa din faţă, cu labele din faţă ridicate, cu ghearele întinse, gata să lovească. Era o bestie impresionantă şi l-a făcut să se gândească pentru o clipă la Mitch Rapp. S-a întrebat cum fusese ucis animalul. Probabil cu un foc de puşcă de la o distanţă bună. Ar fi fost mult prea riscant să se apropie de un astfel de animal. Aveau un simţ al mirosului şi un auz foarte bun şi erau surprinzător de iuţi pentru mărimea lor. Ar fi avut nevoie de un glonţ greu şi cu multă forţă pentru a-l doborî. Dacă nu-l loveai în creier sau în coloana vertebrală, ar fi continuat să vină. Chiar dacă îl loveai în inimă, ar mai fi putut rezista încă zece secunde, ceea ce i-ar fi dat suficient timp să-ţi smulgă capul cu una din labele alea mari. Ce păcat să omori o bestie ca asta fără să-i dai o şansă de a lupta.
Se întrebă dacă îi va da lui Mitch Rapp această şansă sau dacă se va ascunde pur şi simplu şi îl va împuşca în cap cu un foc de puşcă lung, aşa cum făcuse fără îndoială acest vânător. Gould, sincer, nu ştia. O parte din el voia să vadă cine era mai bun. Să o facă de aproape, doar pentru a dovedi că era cel mai bun

războinic. Dar asta era ego-ul lui care vorbea, şi el ştia asta. Rapp era ca acest grizzly. Trebuia să fii nebun ca să te lupţi cu el.
Gould a clătinat din cap şi şi-a întors atenţia de la ursul împăiat. Din tavan atârnau canoe, caiace şi mici bărci de pescuit din aluminiu. În partea din spate a magazinului se afla un perete de căţărare, plin de degete şi mânere colorate. Frânghii viu colorate atârnau de grinzile de oţel care susţineau acoperişul butoiului. Gould a luat un cărucior de cumpărături şi a pornit spre departamentul de fitness. A ales nişte treninguri, un tricou şi o pereche de pantaloni scurţi. Lucrurile pentru femei se aflau chiar vizavi de culoar şi a încărcat căruciorul cu acelaşi tip de îmbrăcăminte pentru Claudia. Apoi a luat o pereche de pantofi de alergare şi şosete pentru el şi apoi pentru Claudia. Gould avea un început de plan. Cel puţin în ceea ce priveşte recunoaşterea iniţială.
A părăsit raionul de încălţăminte şi a găsit raionul de vânătoare. Acesta ocupa jumătate din magazin şi i-a luat cinci minute ca să se orienteze corect. A început cu ochelarii de teren şi a găsit o pereche frumoasă şi robustă. Era pe punctul de a trece mai departe, dar a zărit o lunetă de vedere pe timp de noapte. S-ar putea să-i fie de folos. A zâmbit în sinea lui şi s-a gândit, doar în America poţi cumpăra astfel de echipamente cu atâta uşurinţă. A continuat să umple coşul de cumpărături cu diverse lucruri de care ar putea avea nevoie. Petrecuse suficient timp în patrulare pentru a şti ce funcţiona şi ce nu. Ultima lui oprire a fost la rafturile cu muniţie. Nu s-a grăbit să găsească muniţia de cea mai bună calitate disponibilă. Gloanţele de 9 mm pentru pistol nu era mare lucru. Existau o mulţime de muniţie cu vârfuri goale şi cămaşă de oţel din care putea alege. A luat două cutii de cincizeci de cartuşe, ceea ce era o mulţime de cartuşe, având în vedere că nu plănuia să tragă mai mult de cinci focuri pentru a se asigura că vizorul Glock-ului era aşa cum îl lăsase ultima dată. Pentru cartuşele pentru puşcă a durat ceva mai mult. În cele din urmă s-a hotărât asupra unei cutii de gloanţe Federal 168-grain HPBT. Era uimitor ce se putea cumpăra de pe raft în America.
A terminat şi s-a dus la casa de marcat. Ambele părţi ale liniei erau împânzite cu bibelouri şi alte obiecte mici. Gould a luat câteva batoane Power Bars şi un pachet de gumă de mestecat. A lăsat totul pe tejgheaua de scanare şi a scos un teanc de bancnote de o sută de dolari. Totalul a ajuns la puţin sub o mie de dolari. A plătit-o pe femeia politicoasă şi şi-a dus cele patru pungi de cumpărături la maşină. Pungile au fost puse în portbagaj şi a pornit din nou la drum. De la Scranton a continuat pe Interstate 81 spre sud până la Harrisburg şi a luat-o pe 83, trecând graniţa de stat în Maryland. Soarele era ferm în vest şi lumina zilei se stingea când a ajuns la Baltimore. Gould a sunat la numărul gratuit al American Airlines pentru a verifica zborul Claudiei. Acesta era la timp şi la fel şi el. Chiar înainte de intrarea principală a Aeroportului Internaţional Baltimore, Gould a ieşit de pe autostradă şi a făcut plinul maşinii. Claudia a sunat în timp ce el făcea plinul. Era prima dată când îi suna telefonul de când îl cumpărase cu două zile mai devreme. Era bine să îi audă vocea.
Gould a completat rezervorul, a alergat în micul şopron şi a plătit benzina. A oprit la terminalul american chiar în momentul în care ea ieşea din clădire şi s-a luptat cu nevoia de a sări afară şi de a o săruta. Erau camere de luat vederi peste tot. A ţinut vizierele jos şi s-a aşezat drept. Tot ce avea Claudia era o geantă de umăr şi un bagaj de mână negru generic. A pus bagajul de mână pe bancheta din spate şi a urcat în faţă cu geanta de umăr. S-a aplecat şi i-a apucat faţa cu ambele mâini.
„Mi-a fost dor de tine.” L-a sărutat pe buze.
Gould a zâmbit şi şi-a luat piciorul de pe frână. „Ţi-e foame?”
„Flămândă.”
„Ştiu un loc bun. Cred că o să-ţi placă.”
Regulile operaţionale fuseseră stabilite. Vorbeau doar în engleză. În timp ce Gould vorbea atât de bine încât părea un nativ, Claudia nu era la fel de competentă. Ca şi el, călătorea cu un paşaport canadian. Cel puţin pentru restul zilei. Mâine dimineaţă îşi vor schimba din nou identitatea.
Ea a dat din cap. „Nicio problemă la trecerea frontierei?”
„Nu”, a spus el, „şi tu?”.
„Am aterizat în Miami şi am trecut de vamă fără prea multe dificultăţi.”
„Ţi-au luat amprentele?”
„Mă tem că da.”

Gould a dat din cap. Credea că o vor face, dar cel puţin noul sistem nu era încă sincronizat. Aeroporturile aveau luni de zile de amprentele digitale în aşteptare care trebuiau introduse şi corelate. „Banii?”, a întrebat el.
„Nicio problemă. Sunt în siguranţă.” Acolo fusese Claudia. Asigurându-se că cele cinci milioane de dolari au fost feliate şi tăiate, mutate şi amestecate şi apoi puse la loc în seiful unei instituţii financiare de tip boutique de pe o insulă frumoasă dintr-o parte foarte caldă şi însorită a lumii. Claudia era foarte bună la astfel de lucruri. Ea lucrase în domeniul bancar înainte ca ei să se decidă să pornească pe cont propriu. Era la curent cu toate legile, regulamentele şi, cel mai important, care bănci ştiau cum să păzească intimitatea clienţilor lor în faţa unui război prea zelos împotriva terorismului.
„Care este planul?”, a întrebat ea în timp ce maşina prindea viteză.
„În centru.”
Ea s-a uitat la el în lateral cu o expresie confuză.
„Credeam că locuiesc în Golful Chesapeake.”
„Aşa este, dar nu ştim exact unde şi ar fi o prostie să începem să cotrobăim pe acolo. Dacă aude că străinii pun întrebări, e posibil să vină să ne caute.”
Explicaţia avea sens pentru ea. „Dar de ce mergem în centru?”
„Pentru că acolo lucrează ea. Ne vom caza la hotel. O să luăm o masă bună. Vom face dragoste şi apoi vom dormi”.
„Mâine?”
„Vom face o mică vizită turistică. Vom scăpa de maşina asta şi dacă totul merge bine... o vom urmări până acasă.”

26

WASHINGTON, DC
Trebuiau să se întâlnească la Capitol Grill. Era unul dintre restaurantele lor preferate. „Bulletproof”, îi plăcea lui Rapp să-l numească. Locul încă nu-i dezamăgise. Comandau orice din meniu şi era grozav. Ieşea cald sau rece, în funcţie de cum trebuia să fie servit. Acoperiseră la fel de bine şi surf şi turf, ceea ce era important pentru că ea mânca peşte şi el friptură. El de fapt mânca orice, dar la preţurile astea prefera carnea roşie.
Rapp a ajuns la timp. Ea a întârziat. Asta nu era nimic nou, dar îl nelinişitea la culme. Se învârtiseră în jurul problemei lipsei ei de punctualitate şi avuseseră câteva certuri destul de mari. Chiar şi în circumstanţe normale l-ar fi deranjat, dar relaţia lor nu era normală. Ea era un corespondent TV care primea cel puţin o scrisoare de hărţuire pe lună. Nimic neobişnuit, de fapt. Cel puţin nu pentru femeile din domeniul ei de activitate. Bărbaţi singuri de vârstă mijlocie care, fără îndoială, aveau probleme profunde cu mamele lor. Bolnavi voyeuristi care se bucurau scriindu-si gândurile murdare. Fiecare femeie atrăgătoare de la fiecare post de televiziune din întreaga ţară trebuia să se confrunte cu asta într-o măsură sau alta. Vestea bună era că nouăzeci şi nouă la sută dintre aceşti perverşi nu depăşeau niciodată stadiul de scriere de scrisori. Restul de unu la sută îi dădea motive de îngrijorare lui Rapp, dar nu ei erau adevărata sursă a îngrijorărilor sale.
Rapp era un om însemnat, cu un preţ pe capul său. Fatwas, constatări religioase ale clericilor islamici, fuseseră pronunţate cerând ca el să fie ucis. Acest lucru îi alimenta în parte dorinţa de a vedea oameni ca Khalil odihnindu-se într-o baltă de sânge. Ei intraseră în luptă cu gurile lor belicoase şi corpurile lor moi. Erau oameni care nu văzuseră niciodată lupta şi nici nu o vor face vreodată. Oameni care aveau o bucurie perversă în a inflama inimile tinerilor musulmani, trimiţându-i pe alţii să facă o muncă pe care nu aveau nici îndemânarea, nici curajul să o îndeplinească. Acei băieţi, şi cei care deveniseră bărbaţi, erau oamenii pentru care Rapp îşi făcea griji de fiecare dată când Anna întârzia.
Îndrăgita Anna Rielly era un studiu al contrastelor. Trăsăturile ei delicate şi ochii verzi fermecători transmiteau un sentiment de frumuseţe clasică. Totuşi, chiar sub suprafaţă, se ascundea fiica dură şi inteligentă a unui poliţist din Chicago. Rielly crescuse alături de patru fraţi, dintre care trei călcaseră pe

urmele tatălui lor. Al patrulea frate a devenit avocat. Alegerea profesiei lui şi a Annei a creat o oarecare divizare între fraţi. Cei trei fraţi care îmbrăcaseră uniforma se refereau la Anna şi la fratele avocat ca la un duşman. Fidel sângelui lor irlandez, dezbaterile politice erau aprinse şi rahatul era adânc. La fel cum era şi dragostea lor unul pentru celălalt.
Această educaţie plină de culoare în South Side din Chicago a adăugat tenacitate la frumuseţea şi inteligenţa ei. Annei nu-i plăcea înfrângerea şi nu ştia cum să se retragă. Era un amestec foarte puternic pentru un reporter. Rapp a căutat să-şi perfecţioneze aceste instincte naturale şi, spera el, să o înveţe să detecteze necazurile înainte ca acestea să se abată asupra ei. L-a tachinat în legătură cu dictafonul pe care i l-a cumpărat, dar în cele din urmă a ajuns să înţeleagă înţelepciunea dispozitivului. „Dacă crezi că te urmăreşte cineva", i-a spus el, „înregistrează numărul de înmatriculare şi eu îl voi verifica". Îl văzuse pe Rapp făcând el însuşi acest lucru cel puţin o dată pe săptămână. El i-a făcut un curs de conducere defensivă şi a învăţat-o cum să tragă cu pistolul şi cu puşca de vânătoare.
Se descurca destul de bine cu ambele. Din moment ce nu mai împuşcase niciodată înainte, nu avea de ce să renunţe la obiceiurile proaste. Spre deosebire de majoritatea băieţilor, ea ţinea arma fără să încerce să o înghesuie. Avea o apăsare lină şi constantă a trăgaciului şi nu a anticipat împuşcătura. Pur şi simplu punea ţinta în faţă şi trăgea de mai multe ori. Cât de bună ar fi fost dacă s-ar fi confruntat vreodată cu o situaţie reală? Era greu de spus. Corpul uman avea mecanisme automate de supravieţuire. Principalul dintre ele era eliberarea de adrenalină. La primul semn de pericol, corpul o elibera înainte ca anumite părţi ale creierului să ştie măcar ce se întâmplă. Nivelurile de adrenalină creşteau brusc, pregătindu-se pentru una dintre cele două opţiuni – lupta sau fuga. Aici a devenit complicat. Era momentul în care oamenii deveneau neîndemânatici, iar acest lucru se întâmpla atunci când alegeau să nu facă niciuna dintre cele două opţiuni. Ei au îngheţat şi au fost loviţi de replica mahmurelii de adrenalină care i-a lăsat uzi şi epuizaţi. Singurul mod de a pregăti pe cineva pentru asta era să exerseze iar şi iar. Să faci ca toate mişcările să devină o a doua natură. Lucraţi mai întâi la elementele de bază, poziţia, strângerea, ţinta din faţă şi apăsarea trăgaciului, apoi lucraţi la abilităţile de ochire şi, după ce aţi construit o bază solidă, treceţi la antrenamentul situaţional.
A pus-o pe Anna să exerseze scoaterea armei din geantă şi să tragă. Au lucrat atât la mâna stângă, cât şi la cea dreaptă. A învăţat-o cum să scoată şi să tragă de aproape, ca şi cum s-ar fi luptat cu cineva. Cum să întindă mâna şi să lovească arma în cutia toracică a persoanei şi să dea drumul la un glonţ. A învăţat-o să intre în ton cu instinctele ei naturale. „Dacă te îndrepţi spre maşină noaptea şi ceva nu ţi se pare în regulă", îi spunea el, „descheie-ţi fermoarul poşetei şi pune mâna în jurul mânerului." Rapp i-a obţinut un permis de port-armă şi s-a asigurat că de fiecare dată când ieşea din casă avea revolverul Smith and Wesson .38 AirLight. Era uşor, avea o ţeavă scurtă şi un ciocan relativ mic. Era foarte uşor de folosit şi era arma de apărare personală ideală pentru cineva în poziţia Annei. Era obsedat de bunăstarea ei şi de a-i oferi avantajul pe care el însuşi îl poseda prin ani şi ani de antrenament. Nu şi-a făcut niciodată griji pentru propria siguranţă. Doar de a ei.
Rapp era situat în spatele restaurantului, într-o cabină de colţ. Băutura lui a sosit, iar la scurt timp după aceea calamarii au fost aşezaţi pe masă de unul dintre servitori. Erau cei mai buni calamari din oraş. Rapp nu a aşteptat-o pe Anna. Era înfometat şi arţăgos, aşa că s-a înfruptat din el. După ce a devorat jumătate din farfurie, s-a oprit şi a luat o înghiţitură din whisky. L-a alungat cu puţină apă, a privit spre uşa din faţă cu ochii săi întunecaţi, aproape negri, şi a scuturat din cap frustrat. Întârziase acum douăzeci şi cinci de minute, iar starea lui de spirit devenea din ce în ce mai ranchiunoasă. Avea să-i provoace un ulcer.
Adăugaţi la întârzierea obişnuită a soţiei sale întâlnirea de mai devreme cu noul director al Serviciului Naţional de Informaţii şi nu era de mirare că se afla într-o stare atât de proastă. Fusese tentat mai devreme în cursul zilei să îi facă preşedintelui o vizită neanunţată şi să îi spună să scape de Ross înainte ca omul să calce cu adevărat în picioare, dar Rapp a respins ideea aproape imediat. Era naiv din partea lui să creadă că preşedintele ar face ceva atât de drastic pe baza unei singure gafe. S-au dus, la Washington, zilele în care oamenii erau ruşinaţi din funcţiile publice şi se strecurau afară din oraş la adăpostul întunericului. Acum, oamenii atârnau săptămâni, uneori luni, în timp ce mass-media şi agenţii lor de publicitate încercau să se descurce să scape de problemă. Mass-media, în special televiziunile de ştiri prin cablu, au adorat acest lucru.

Rapp spera sincer că Ross va ţine cont de avertismentul său. Pentru binele tuturor. Ceva îi spunea, totuşi, că era o iluzie. Mai avusese de-a face cu acest tip de om. Washingtonul era plin de ei. Nu le plăcea să piardă. Ross şi-ar fi lins rănile chiar acum şi ar fi încercat să găsească o modalitate de a se răzbuna sau, mai probabil, de a-l îngropa. Kennedy era ţinta evidentă, dar Ross va trebui să fie atent. I-ar fi fost încă teamă că Rapp şi-ar fi pus în aplicare ameninţarea şi pe bună dreptate. Dacă preşedintele l-ar fi prins pe Ross pierzându-şi timpul şi resursele urmărindu-l pe Scott Coleman, ar fi fost furios. Nu ar fi fost suficient pentru a-l concedia pe om, dar ar fi fost suficient pentru a provoca o furie autentică.
Rapp ar fi trebuit să pregătească situaţii neprevăzute, să găsească o pârghie suplimentară asupra lui Ross şi ar fi trebuit să-i spună lui Coleman să fie foarte atent. O mişcare uşoară pentru Ross, în acest moment, ar fi fost să pună anonimatul FBI pe urmele lui Coleman. Rapp ar fi trebuit să se ocupe de asta în timpul întâlnirii lor. Trebuia să-l sune pe Gordon, mâna dreaptă a lui Ross, şi să-i spună foarte clar care era miza. Gordon părea cel puţin o persoană cu care se putea înţelege.
Kennedy era o altă problemă. Nu avea să fie fericită când avea să afle ce făcuse. Amânase să-i spună toată ziua. Scuza lui era că nu era niciodată momentul potrivit, dar asta era o scuză jalnică. Pur şi simplu nu voia să-i spună. Totuşi, ea era cea care avea de-a face cu Ross zi de zi. El o făcea dimineaţa.
El îşi căuta telefonul pentru a-şi suna soţia când aceasta a intrat în restaurant. A urmat o mini agitaţie, în timp ce masa de bărbaţi din zona barului s-a întors să se uite. Mai mulţi dintre ei i-au tăiat calea înainte ca ea să ajungă în restaurant. Rapp rostea înjurături pe sub respiraţie în timp ce se uita. Reporterii, mai ales cei de la televizor, erau nişte celebrităţi în D.C.
Oricum ar fi întors capete, se gândi Rapp.
Anna Rielly era plină de viaţă. Avea un zâmbet care lumina încăperea şi, pe deasupra, o mulţime de încredere în sine. Se purta ca o persoană care ştia exact ce vrea şi asta nu era o faţadă. Anna chiar ştia ce vrea şi aproape întotdeauna obţinea ceea ce dorea.
Anna a dat mâna în timp ce se deplasa prin mulţime rapid, dar politicos. Era bună în felul acesta. Îşi afişa zâmbetul ei contagios, îşi dădea părul peste cap şi râdea, dar se ţinea în permanenţă în cartier. Nu-i lăsa niciodată să o implice pe deplin şi să o atragă într-o conversaţie potenţial lungă. Continuă să zâmbească şi să dea din cap, apoi a arătat spre ceasul ei şi apoi spre soţul ei, aflat în colţul îndepărtat al restaurantului.
„Îmi pare rău", s-a scuzat ea în timp ce se îndrepta în cele din urmă spre masă. „Ieşeam pe uşă când a sunat Sam". Sam era producătorul ei din New York. „A vrut să treacă în revistă filmarea în direct de mâine pentru emisiunea Today şi apoi a continuat să vorbească şi să vorbească." A făcut un gest de marionetă cu mâna, imitând mişcarea de pălăvrăgeală a gurii unei persoane.
Rapp s-a ridicat şi a sărutat-o pe obraz. Furia i se topea deja, dar nu putea să renunţe complet la ea. „A fost drăguţ din partea ta că ai sunat."
„Ştiu", a spus ea în apărare, „dar până să închid telefonul cu Sam, Liz m-a sunat pe mobil, aşa că mi-am luat geanta şi am plecat."
Liz O'Rourke era cea mai bună prietenă a Annei. I-a luat geaca şi a agăţat-o în cârligul din capătul cabinei. Anna s-a strecurat pe bancă, iar el i s-a alăturat în aceeaşi parte. Rapp s-a gândit să sublinieze că ar fi putut să-l sune înapoi pe Sam de pe telefonul mobil, dar ştia că pur şi simplu ar fi ajuns să se certe. Ar fi spus doar că el era ultima persoană care ar trebui să se plângă după toate nopţile în care stătuse trează întrebându-se dacă era mort. Era mai bine să lase totul baltă.
„Deci", a spus ea, „te superi dacă îmi spui ce se întâmplă?".
„Ce vrei să spui?", a întrebat el. Nu avea nicio idee despre ce vorbea ea.
„Ei bine, când am plecat de la serviciu, Jack Warch m-a însoţit până la maşină". Ea s-a uitat la el cu ochii ei verzi neclintiţi.
Rapp a aruncat capul într-o parte ca şi cum ar fi vrut să spună „oh, asta", dar cu toate acestea a încercat să minimalizeze. „Irene a primit un telefon de la unul dintre aliaţii noştri. Se presupune că un Wahhabi nebun a dat din gură că vrea să mă omoare." Rapp a spus acest lucru cu la fel de multă gravitate ca şi cum ar fi anunţat-o că nu mai aveau Chardonnay-ul ei preferat.
„Minunat." Ea s-a aşezat pe spate şi şi-a încrucişat braţele.
Chelnerul a apărut cu un pahar de vin pe care Rapp îl comandase deja pentru ea.

De îndată ce bărbatul a dispărut din raza de acţiune, Anna a spus: „Trebuie să fii destul de îngrijorată dacă l-ai sunat pe Jack."
Rapp s-a gândit un moment la asta. Nu voia să o alarmeze, dar, în acelaşi timp, nu voia să facă haz de necaz. „Nu sunt nici mai mult, nici mai puţin îngrijorat decât aş fi fost în mod normal. Azi a trebuit să vorbesc cu Jack despre altceva, aşa că i-am menţionat acest lucru. S-a mai oferit şi înainte, aşa că am decis că este o idee bună să-l accept."
Îl privea cu ochii ei de reporter, încercând să detecteze cât de direct era.
„Dragă, vorbesc serios. Nu vreau să te alarmezi, dar, în acelaşi timp, vreau să fii conştientă."
„Destul de corect", a spus ea după câteva secunde.
Conversaţia a trecut la subiectul mai banal al modului în care au decurs zilele lor. Rapp a omis să menţioneze întâlnirea sa cu Ross. Ea a comandat biban de mare, iar Rapp a comandat New York Strip medium rare. El a trecut la vin roşu la masă, iar Anna a continuat să-şi servească paharul de Chardonnay. Peştele şi friptura au fost perfecte. Ea aproape că a terminat-o pe a ei, iar el a reuşit să mănânce jumătate din friptura suculentă. Rapp pusese cealaltă jumătate la cutie pentru Shirley, iubitul lor câine. Ospătarul s-a apropiat cu un meniu de desert, iar spre surprinderea lui Rapp, Anna l-a luat. Ea nu mânca niciodată desert. După ce chelnerul a plecat, a tachinat-o în legătură cu asta, iar ea a făcut pe timida. Rapp a lăsat-o baltă pentru moment şi a întrebat despre O'Rourkes, prietenii lor. Anna a radiat de mândrie pentru cât de drăguţ era băieţelul lor, finul ei, micul Gabriel Seamus O'Rourke.
„Am luat prânzul cu Liz şi cu preţiosul Gabe astăzi". A închis ochii şi a inspirat adânc pe nas. „Aş putea să-l mănânc pe micuţul ăla."
Rapp a zâmbit. Liz O'Rourke şi Anna fuseseră studente la jurnalism împreună la Universitatea din Michigan. Erau imposibil de apropiate. Vorbeau în fiecare zi, cel puţin o dată, şi chicoteau ca nişte eleve de şcoală primară atunci când se întâlneau. Anna îl inhala pe micul Gabe ori de câte ori avea ocazia. Rapp doar se uitase. Nu că nu-i plăceau bebeluşii, ci pur şi simplu când erau cu adevărat mici, în stadiul acela de sugar, păreau atât de fragili. Îşi dădea seama, totuşi, privindu-şi soţia, că sirena maternităţii o chema. Rapp o întrebase dacă a venit timpul şi ea îi răspunsese fără ezitare: „Nu încă. În curând, dar nu încă".
A sosit desertul. Era un fel de movilă de păcat cu ciocolată triplă şi cu o bucată de îngheţată deasupra. Trebuia să aibă peste 2.000 de calorii. Rapp se holba la el cu uimire în timp ce soţia lui se înfrupta din el. După trei îmbucături, a lăsat lingura jos şi a spus: „Am nişte veşti importante."
Rapp a tresărit şi s-a gândit: „Te rog, nu-mi spune că vei fi promovat şi că te vor muta la New York".
„Vrei să ghiceşti?"
„Ai fost promovat."
„Nu." Ea a zâmbit. „Sunt însărcinată."
Rapp nu s-a mişcat timp de câteva secunde. Mintea lui încerca să treacă dincolo de prăpastie. Din câte ştia el, soţia lui lua pilula.
„Ştiu", a spus ea citindu-i expresia, „dar am făcut testul de două ori, plus că am întârziat."
„Dar cum?"
Ea a ridicat din umeri. „Scrie chiar pe pachetul anticoncepţional: „Nouăzeci şi nouă la sută eficientă." Cred că noi ne încadrăm în procentul de unu la sută."
Vorbiseră despre a avea copii aproape din ziua în care se cunoscuseră. Amândoi îşi doreau cel puţin doi, dar Anna nu se grăbea. Erau anumite lucruri pe care voia să le facă mai întâi în carieră. Rapp a privit-o cu atenţie. „Eşti de acord cu asta?"
„Bineînţeles că sunt! Îţi baţi joc de mine?"
El a răsuflat uşurat.
„Eşti de acord cu asta?", a întrebat ea puţin ezitantă.
Rapp s-a uitat la faţa ei angelică. Vedea acum că ea era îngrijorată de reacţia lui. A întins mâna şi i-a ţinut uşor partea laterală a feţei. „Nu aş putea fi mai fericit de atât."

VIENA, AUSTRIA

Abel stătea liniştit la biroul său. Biroul său se afla la etajul al treilea al unei clădiri construite chiar înainte de începerea Primului Război Mondial. Clădirea, la fel ca o mare parte din Viena, era o operă de artă. Structura barocă imaculată era făcută din piatră şi marmură. Acoperişul era din cupru acoperit cu patină, iar tavanele din ipsos înalte de trei metri erau decorate în reliefuri ornamentate. Era bine ordonat, ocupat în mare parte de profesionişti din domeniul afacerilor. De la fereastra sa, Abel privea spre Parlament şi spre monumentul său închinat Atenei, zeiţa înţelepciunii şi a războiului. Doamne, cât de mult s-a schimbat omenirea într-un secol, s-a gândit el. Nicio societate pe care o cunoştea el astăzi nu ar asocia înţelepciunea cu războiul, darămite să ridice o statuie în omagiu zeiţei celui din urmă. Abel a continuat să se uite la coafura cu frunze de aur a zeiţei greceşti. Încotro se îndreptau toate acestea? se întreba el. Marile civilizaţii se ridicau şi se prăbuşeau la fel de sigur ca mareele. Egiptenii, incaşii, mayaşii, grecii, perşii, romanii, imperiul mongol, imperiul otoman, toate au venit şi au plecat. Imperiul austro-ungar, francezii, britanicii, ruşii şi naziştii vor merita într-o zi doar o notă de subsol. Cine ştia ce-i aşteaptă pe americani? Cealaltă superputere, Uniunea Sovietică, a rezistat mai puţin de o sută de ani cu marele lor experiment al comunismului. O clipită în ceea ce priveşte istoria. Dacă Abel ar fi trebuit să ghicească, preeminenţa Americii pe scena mondială nu ar fi durat mai mult de încă o sută de ani. Ţara avea prea multe drepturi şi prea multă bogăţie. Nu şi suficiente sacrificii. Prea mult egoism. Civilizaţiile care îşi lăsaseră amprenta o făcuseră prin brutalitate sau printr-un mare sacrificiu de sine din partea populaţiei, şi adesea prin ambele. Chinezii aveau să devină următoarea superputere unică. Erau dornici de schimbare. Astfel de previziuni pe termen lung erau întotdeauna interesante pentru el, dar aici şi acum avea probleme mai presante.

Exista un anumit prinţ saudit în care nu mai avea încredere. Abel şi-a distras atenţia de la statuia Atenei şi s-a uitat la documentele de pe birou. Acestea reprezentau tabloul său financiar complet. Pe baza hârtiilor pe care le avea în faţă, asasinul avusese dreptate în evaluarea sa. Abel nu era suficient de lichid. Proprietăţile sale imobiliare din Elveţia şi Austria valorau aproximativ 3.000.000 de dolari. Avea încă 1.200.000 de dolari în numerar şi titluri de valoare pe care le putea lichida fără prea mari dificultăţi. Nu era suficient pentru a trăi foarte mult timp dacă ar fi fost forţat să fugă. Cel puţin nu cu stilul de viaţă cu care se obişnuise. Ceea ce nu ştia asasinul, însă, era că Abel băga în buzunar o jumătate întreagă din onorariu. La cei 1.200.000 de dolari în titluri de valoare se adăugau acum 5.000.000.000 de dolari în numerar. Cu o asemenea sumă de bani putea probabil să dispară pentru o vreme. Dacă asasinul reuşea să-l ucidă pe Rapp, ar fi primit încă 5.000.000 de dolari. Acum vorbea de bani adevăraţi, dar totuşi gândul de a lăsa în urmă viaţa sa actuală nu îl atrăgea.

Abel se confrunta cu o adevărată dilemă. Aşa cum stăteau lucrurile acum, trebuia să se pregătească pentru trei posibilităţi. Prima era ca asasinul să reuşească, iar americanii să înceapă să bată câmpii în căutarea ucigaşului lui Rapp. Acesta era cel mai bun rezultat. Abel era încrezător că, în afară de capturarea asasinului, americanii nu aveau cum să-l lege de toate acestea. Fusese foarte atent în a-şi acoperi urmele financiare. A doua posibilitate, pe care nici măcar nu era sigur că o poate realiza, ar fi fost să îl ucidă pe asasin după ce acesta îşi încheia treaba. Această abordare i-ar fi putut exploda în faţă în diverse moduri, cel mai rău dintre acestea ar fi fost ca asasinul să nu moară şi să-l vâneze pe Abel. Până acum, asasinul fusese înaintea lui la fiecare pas. Nu exista niciun motiv logic pentru care să creadă că ar putea brusc să fie mai isteţ decât acest om extrem de capabil. A treia eventualitate pentru care trebuia să se pregătească era că el însuşi era deja o ţintă. Ar fi fost ca şi cum prinţul Muhammad ar fi angajat deja pe cineva care să aibă grijă de el. Orice sentiment de loialitate pe care îl simţise faţă de prinţ, care nu era de fapt nimic mai mult decât o obligaţie profesională de a-şi îndeplini sarcinile pentru care era plătit în cel mai bun mod posibil, dispăruse acum aproape în întregime. Bănuise că într-o zi se va ajunge la asta. De la bun început, ştia care era situaţia cu saudiţii. Familia şi membrii tribului erau pe primul loc. Era timpul să se despartă de Rashid. Şmecheria ar fi fost să o facă în timp ce încasa restul onorariului şi îşi păstra viaţa. Dincolo de asta, dorea cu disperare să îşi păstreze bunurile imobiliare.

Între timp, ar fi trebuit să facă planuri pentru toate cele trei situaţii neprevăzute. În primul rând, avea să vadă dacă putea obţine mai multe informaţii de la vechiul său manipulator, Dimitri. Fostul spion KGB trebuia să ştie mai multe despre acest asasin decât un simplu număr de telefon şi o adresă de e-mail. Dacă

putea afla cine era asasinul, lucrurile s-ar fi simplificat foarte mult. Dacă omul reuşea să-l ucidă pe Rapp, se aştepta la încă 5.000.000 de dolari pentru îndeplinirea contractului. Abel ar putea probabil să-i convingă pe unguri să-l ucidă pentru 100.000 de dolari, poate cel mult 200.000 de dolari. Abel ar putea apoi să bage în buzunar încă 4.800.000 de dolari şi să rupă relaţia de afaceri cu Rashid în mod amiabil. Dacă nu ar fi putut afla mai multe despre asasin, ar fi trebuit pur şi simplu să meargă foarte uşor până când lucrurile s-ar fi liniştit. A ajuns la o concluzie cu privire la ceea ce trebuia să facă între timp.
Abel s-a învârtit pe scaun şi a apăsat bara de spaţiu de pe computer pentru a scăpa de screen saver. Browserul său de internet a sărit la culoare pe monitorul său cu ecran plat. Degetele sale au rămas o secundă deasupra tastelor, apoi a început să scrie mesajul. Era foarte conştient de capacităţile de interceptare ale americanilor, aşa că şi-a păstrat proza profesionistă şi la obiect. Deocamdată îşi păstra opţiunile deschise, dar ar fi fost un prost dacă nu ar fi început să-şi ia anumite măsuri de precauţie. Odată ce acest e-mail ar fi fost trimis, ar fi trebuit să se facă nevăzut. Acum era momentul perfect pentru a-şi lua o vacanţă.

28

WASHINGTON, DC
Ea s-a trezit înaintea lui şi a pornit spre baie. Imediat ce s-a ridicat, a observat că ceva nu era în regulă. Camera intra şi ieşea din cadru, paşii ei erau nesiguri. S-a întins spre cadrul uşii pentru a se stabiliza şi apoi s-a repezit la toaletă. A vomitat o dată, apoi a doua şi a treia oară. A stat acolo câteva secunde, sprijinindu-se de peretele de sticlă al cabinei de duş şi ţinându-şi părul într-o coadă de cal improvizată cu mâna dreaptă. Un strat subţire de sudoare îi acoperea buza superioară, dar în afară de asta s-a simţit aproape imediat mai bine. Deci aşa sunt greţurile matinale, s-a gândit ea.
Claudia s-a tras de pe podea şi şi-a privit reflexia în oglindă. Arăta albă ca varul cu o pată de gri. Nu foarte măgulitoare. Când avea să-i spună? Fusese atât de aproape, chiar şi aseară, dar în ultima secundă apărea întotdeauna ceva. Acum era îngrijorată că i-ar putea distrage atenţia, iar ei nu puteau avea parte de aşa ceva. Trebuia să rămână concentrat şi să termine cât mai repede cu asta. S-a uitat la ea însăşi şi s-a luptat cu ceea ce trebuia să facă. A deschis robinetul şi şi-a stropit faţa cu apă rece în mod repetat. S-a hotărât să aştepte până când terminau treaba asta. Apoi îi va spune.
S-a spălat pe dinţi şi a făcut un duş. Se simţea aproape normală, în ciuda faptului că era înfometată. După ce s-a înfăşurat într-unul dintre halatele albe de pluş, Claudia a deschis uşa şi a înregistrat imediat aromele inconfundabile de cârnaţi şi scorţişoară. Şi-a amintit că Louie completase cardul de room service pentru micul dejun şi îl lăsase pe uşă înainte de a se culca. Acum stătea pe canapea, în faţa televizorului, cu un pahar mare de suc de portocale în mână. Claudia nu a pierdut timpul să se parcheze lângă el şi să apuce celălalt pahar de suc de portocale. A băut aproape jumătate din el înainte de a-l pune la loc. Uşurarea pe care i-a adus-o a fost aproape instantanee. A scos capacul metalic de pe micul dejun şi a început să îşi ungă cu unt pâinea prăjită. Apoi a venit siropul cald şi a început să mănânce. Concentrarea ei pe umplerea stomacului era atât de minuţioasă încât nu a observat că Louie o privea.
La televizor era difuzată ştirea locală de dimineaţă de la NBC. Louie purta şi el unul dintre halatele albe puse la dispoziţie de hotel. Părul lui şaten avea acel aspect de cap de pat, iar prima pagină din Washington Post era pliată în poala lui. Nu mai citea ziarul, iar televizorul nu mai era decât un zgomot de fond. Atenţia lui neîmpărţită şi foarte avizată era concentrată în întregime asupra obiectului afecţiunii sale. Claudia a observat în cele din urmă că el o privea. Şi-a pus furculiţa jos şi s-a şters la gură. După ce a luat un pahar de suc de portocale, s-a întors şi a zâmbit. Părea un pic forţat.
Ochii lui s-au îngustat şi a întrebat: „Eşti însărcinată?”.
Claudia a clipit. „Ce?”
Louie a observat că răspunsul ei era defensiv. „Nu este o întrebare dificilă.”
Ea a tras de gâtul halatului şi apoi şi-a încrucişat picioarele, trecându-şi braţul stâng în mod protector peste abdomen.

El îi urmărea fiecare mişcare, ştiind răspunsul fără să fie nevoie să-l audă de pe buzele ei. Gould s-a întins şi i-a pus o mână blândă pe antebraţ. Şi-a alungat din minte orice gând de durere personală pe care ea nu i-o spusese şi în schimb a spus: „Dacă eşti, asta mă va face cel mai fericit om din lume."
Gould şi-a înclinat capul şi a privit-o cu atenţie. Buza ei de jos a tremurat foarte puţin, iar apoi ochii i s-au umplut de lacrimi. „Asta, dacă copilul este al meu", a adăugat Gould.
Lacrimile s-au revărsat şi au căzut pe pielea netedă a obrajilor ei. Ea a lăsat să iasă o jumătate de râs, jumătate de plâns şi l-a lovit cu palma. „Da... toţi ceilalţi bărbaţi cu care mă culc. Va trebui să faceţi cu toţii analize de sânge ca să putem lămuri toată mizeria. Bineînţeles că e al tău, ticălosule".
Gould a râs şi a tras-o mai aproape. I-a sărutat fruntea şi a legănat-o ca pe un copil. Zâmbea de la o ureche la alta. Cu o voce blândă, aproape de scuză, a întrebat: „De ce nu mi-ai spus?".
„Nu am vrut să-ţi distragă atenţia. Vreau să trecem peste asta şi apoi să terminăm odată pentru totdeauna cu viaţa asta." Ea a tras de mâneca halatului şi şi-a şters lacrimile. „Cum ţi-ai dat seama de asta?"
El a zâmbit. „Au fost câteva semne revelatoare aici şi acolo."
„Cum ar fi?"
„Păi... am observat când făceam sex aseară că sânii tăi păreau..." A gesticulat cu mâinile şi a căutat cuvântul potrivit.
„Mai mari", a oferit Claudia.
„Da, ăsta ar fi adjectivul potrivit". El a zâmbit şi apoi a adăugat: „Când te-am luat ieri de la aeroport erai literalmente strălucitoare. Am crezut că era de la scurta ta oprire în Caraibe, dar asta nu prea avea sens. Nu ai stat acolo suficient de mult timp. Totuşi, indiciul a fost fuga ta la baie. Nu te-am mai văzut vomitând de ani de zile. Şi apoi ai venit aici şi ai inhalat jumătate din micul dejun înainte de a observa că stau lângă tine."
„Ai văzut toate astea", a spus ea pe un ton surprins.
„Claudia, draga mea, cu asta mă ocup. Mă uit la oameni. Îi studiez."
Ea s-a uitat spre fereastră şi a dat din cap. Şi apoi îi omori, s-a gândit ea. A stat în tăcere o clipă, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia spre ochii lui. Cum puteau acei ochi grijulii să aparţină unui om capabil de atâta violenţă? Trebuia să epureze acea parte din el. El nu fusese întotdeauna aşa. Cu siguranţă că la un moment dat fusese un băieţel însorit şi lipsit de griji. Chiar şi ca adult, ca asasin plătit, exista o latură blândă a lui. Tatăl său îl împinsese fără să vrea în braţele Legiunii, iar ei îl transformaseră într-un ucigaş. Treaba ei ar fi fost să eradicheze acele instincte, să îl transforme din nou în bărbatul care ar fi trebuit să fie.
I-a atins faţa. „Acum înţelegi de ce aceasta trebuie să fie ultima noastră misiune?"
El a dat din cap şi şi-a înfăşurat braţele în jurul ei. „Da. Înţeleg." A strâns-o strâns în braţe şi s-a gândit la modurile foarte fundamentale în care viaţa lui se va schimba în curând. Aproape imediat, însă, gândurile lui s-au întors la aici şi acum. Copilul putea aştepta. Trebuia să aştepte. Trebuia să-şi păstreze concentrarea şi să ducă la bun sfârşit această ultimă treabă.
S-a uitat la ceas şi a întrebat: „Poţi să fii gata de plecare în douăzeci de minute?".
„De ce?"
Gould a arătat spre televizor. „Vreau să merg până la Casa Albă şi să arunc o privire la doamna Rapp."
Ea a privit televizorul pentru o clipă şi apoi pe Louie. O parte din ea voia pur şi simplu să ia banii şi să fugă, dar ştia că o astfel de discuţie nu ar fi făcut decât să-l supere. Avem tot restul vieţii împreună, îşi spuse ea. Treci peste această săptămână şi totul va fi altfel.

Era o dimineaţă liniştită. Nici măcar cea mai mică adiere de vânt. Temperatura era în jur de 25 de grade şi creştea odată cu soarele care urca. Louie i-a spus Claudiei să îşi pună hainele de antrenament pe care i le cumpărase, iar el şi-a pus noii pantaloni Nike şi tricoul cu fermoar. Amândoi purtau şepci de baseball şi ochelari de soare Oakley. Arătau ca domnul şi doamna fitness american. Înainte de a o lua pe Claudia de la aeroport, se oprise la periferia oraşului Baltimore la un supermagazin Best Buy şi cumpărase un aparat foto digital Canon 10D şi un obiectiv cu zoom 20 x 140. Louie a înfăşurat cureaua în jurul gâtului şi şi-a adus braţul stâng prin deschizătură, astfel încât aparatul foto să stea bine lipit de partea stângă a spatelui său. Au luat scările în loc de lift şi au ieşit din hol în Farragut Square. Era un Starbucks pe strada K, lângă

staţia de metrou, iar ei şi-au ocupat locul în coada aglomerată de dimineaţă. Louie şi-a luat o cafea neagră mică, iar Claudia a comandat un ceai de plante decofeinizat.
Cu ceştile calde în mână, s-au îndreptat spre sud pentru scurta plimbare până la Casa Albă. Era octombrie în Washington DC, aşa că nu erau nici pe departe atât de mulţi turişti cum ar fi fost vara, deşi erau totuşi destul de mulţi. Au dat peste un grup de asiatici care erau conduşi de un ghid turistic privat. Se îndreptau în aceeaşi direcţie cu Louie şi Claudia şi ocupau cea mai mare parte a trotuarului. La colţul dintre străzile 17 şi I, s-au oprit pentru a face fotografii la o clădire de interes de peste drum. Louie a profitat de ocazie pentru a găsi o cale de a-i ocoli şi a continuat să meargă. Nu voia să întârzie. Un bloc mai târziu au ajuns la colţul de nord-vest al Pieţei Lafayette şi au trecut pe lângă statuia baronului von Steuben. Steuben a fost un ofiţer german care a luptat alături de George Washington în timpul Războiului de Independenţă. Casa Albă şi impresionanta faţadă neoclasică a clădirii Trezoreriei erau acum la vedere. Louie şi-a verificat ceasul şi a încetinit ritmul.
„Când eram copil, tatăl meu obişnuia să ne aducă aici pentru picnicuri duminica după-amiaza." Louie a continuat să meargă şi s-a uitat în jur. „Tatăl meu ţinea foarte mult la acest parc."
Claudia a fost surprinsă de această dezvăluire. Louie vorbea rar despre tatăl său. „De ce oare?"
„Lafayette... celebrul francez care a luptat alături de americani în Războiul de Independenţă. Parcul poartă numele lui." Louie a arătat spre colţul de sud-vest. „Acolo este generalul Rochambeau, eroul francez al bătăliei de la New Orleans, iar în colţul îndepărtat este însuşi generalul Lafayette".
Claudia s-a uitat spre centrul parcului, unde se afla o statuie magnifică a unui bărbat călare. Calul era aşezat în vârful unui bloc mare de granit, încremenit în timp, cabrat pe picioarele din spate. Călăreţul ţinea frâiele fiarei cu o mână şi îşi flutura pălăria în aer cu cealaltă. Baza statuii era înconjurată de patru tunuri.
„Nu vă referiţi la statuia de acolo?".
Louie a luat-o în derâdere. „Ai crede că da, dar acela este preşedintele Andrew Jackson. Pe tatăl meu l-a înfuriat la culme faptul că într-un parc care a fost conceput pentru a-i onora pe acei aliaţi care au stat alături de America în cel mai crucial moment al ţării tinere, se ridică în centrul aceluiaşi parc o statuie nu a lui Lafayette însuşi, ci a unui preşedinte american."
„Dacă l-a deranjat atât de mult, de ce te-a adus aici?"
„Asta e o întrebare bună." Louie nu a răspuns imediat. S-au plimbat de mână o vreme. În cele din urmă, pe când se apropiau de capătul sudic al parcului, el a spus: „Poate că mamei mele îi plăcea să vină aici. Eu şi surorile mele eram mici pe atunci. Era în timpul primei detaşări a tatălui meu la ambasada noastră din Washington. Televiziunea era foarte mare în America... chiar şi atunci. Mamei mele nu-i plăcea televizorul. Mie şi surorilor mele ne plăcea. Nu exista o modalitate mai bună de a stăpâni modul american de a vorbi engleza decât să ne uităm la televizor."
Claudia a dat din cap. Louie îi mai spusese asta înainte. „Atunci de ce în parc?"
„Orice ne ducea afară şi ne îndepărta de televizor. Sâmbetele noastre erau pline de excursii educative. Cercetam fiecare muzeu din oraş, fiecare parc, fiecare statuie, iar duminica, dacă vremea era frumoasă, veneam aici." Asta a părut să-i dea de gândit lui Louie, apoi a adăugat: „Tatăl meu iubea şi ura America în acelaşi timp. Îi plăcea foarte mult să sublinieze, totuşi, că visul american nu ar fi fost posibil dacă nu ar fi fost ajutorul francez, puterea navală franceză şi oameni ca Lafayette şi Rochambeau."
„Şi dacă nu ar fi fost Revoluţia Americană, noi, francezii, am fi fost încă conduşi de un monarh."
Louie a râs. „Şi eu i-am spus acelaşi lucru într-o zi, când eram în liceu. S-a înroşit atât de tare încât am crezut pentru o secundă că mă va lovi."
Au ajuns la marginea sudică a parcului. Pennsylvania Avenue era tot ceea ce îi despărţea de Casa Albă. Asta şi un gard greu, negru, din fier forjat şi o bandă de bărbaţi puternic înarmaţi, dintre care doar câţiva erau vizibili. Louie se uită dincolo de gard. În faţa Aripii de Vest erau instalate camere de televiziune şi oamenii se înghesuiau. Louie o recunoscu aproape imediat. De la distanţa asta nu putea spune cu siguranţă că era ea, dar era destul de sigur.
„Poftim." I-a înmânat Claudiei ceaşca de cafea şi a luat camera digitală. Aparatul foto era de lux, cu un obiectiv care costa peste o mie de dolari, dar era foarte uşor de folosit. Louie a rotit selectorul pe modul automat şi a scos capacul obiectivului. A ridicat aparatul foto şi l-a îndreptat spre Casa Albă. A făcut o poză şi apoi alta, aşa cum fac sute, dacă nu mii de turişti în fiecare zi. A mutat aparatul foto spre Aripa de

Vest şi a mai făcut câteva fotografii. Cu mâna dreaptă a răsucit teleobiectivul în sensul acelor de ceasornic şi a fixat obiectivul asupra reporterilor şi cameramanilor. A găsit-o cu uşurinţă. Vorbea la un telefon mobil şi râdea. Louie a făcut o fotografie şi apoi s-a uitat la ecranul de vizualizare. Era ea. I-a arătat-o Claudiei, care a dat din cap.
„Asta e ea. Ce facem acum?"
„Ne uităm mai de aproape. O urmărim cum face ştirile şi apoi vedem dacă pleacă undeva."
Claudia s-a uitat în dreapta şi apoi în stânga ei. La ambele capete ale străzii se aflau cabine de pază. Mai era încă una în faţă şi în stânga unde se îndreptau ei. „Sunt camere de luat vederi peste tot, precum şi oameni de pază".
Louie a aruncat o privire spre acoperişul Casei Albe şi a zărit doi tipi de la Secret Service care purtau salopete albastre. Probabil lunetişti. „Nu-ţi face griji, dragă. Nu vom sta mult pe aici. Ne vom comporta ca nişte turişti. O să vizităm puţin oraşul, poate mai luăm nişte cafea, verificăm câteva parcări."
„Garaje de parcare?"
Louie şi-a luat cafeaua înapoi şi a apucat-o de mână. „Îţi aminteşti de raportul de credit pe care ţi l-am cerut să îl faci?"
„Da."
„Ai învăţat ceva din el?"
„Îi place să facă cumpărături."
„La fel şi ţie." Nu putea vedea dincolo de ochelarii ei de soare, dar ştia că se holba la el.
„Eu nu cheltui nici pe departe cât cheltuieşte ea."
„Asta este adevărat. Dar vom vedea cum te vei descurca atunci când ne vom aşeza la casa noastră."
„Ai terminat de analizat obiceiurile mele de cumpărături?"
„Da. Ce ai mai aflat din raport?".
„Nu are ipotecă; îşi plăteşte facturile de la cărţile de credit şi leasingul maşinii integral în fiecare lună."
„Ce fel de maşină?"
Claudia şi-a dat seama în cele din urmă unde voia să ajungă. „Oh ... eşti bună."
„Mulţumesc, dragă." Louie a apucat-o de mână. „Să mergem să o vedem cum face ştirile."

29

LANGLEY, VIRGINIA
Nu ştia cum aflase, dar aflase, şi era mai supărată ca niciodată. Pentru a doua oară într-o săptămână, Rapp se simţea ca şi cum ar fi fost chemat în biroul directorului. El stătea de o parte şi de alta a biroului şefei sale, iar ea stătea de cealaltă parte. Ea voia explicaţii, iar el, deocamdată, nu era dispus să dea niciuna. Ea devenea tot mai zgomotoasă cu fiecare întrebare fără răspuns, iar el devenea tot mai beligerant cu fiecare întrebare. Erau blocaţi într-un impas.
„Vreau să ştiu cum ai aflat", a declarat Rapp pe un ton lipsit de sens pentru cel puţin a treia oară.
„Cum am aflat nu te priveşte."
„Spune-mi cum ai obţinut informaţia şi voi fi bucuros să-ţi răspund la întrebări." Şi-a lărgit poziţia şi şi-a menţinut poziţia.
„Ascultă", a arătat cu degetul spre el. Faţa ei era înroşită de furie. „Contrar a ceea ce crezi, tu chiar ai un şef. Eu sunt acel şef, iar tu ai depăşit limita de data aceasta."
„Ei bine, dacă ai fi scăpat Fiscul de Coleman, aşa cum ai spus că vei face, nu ar fi trebuit să mă duc la biroul lui Ross şi să intervin."
Pumnii lui Kennedy s-au strâns de furie. „Şi dacă nu aveai răbdarea unui hamster, ai fi aşteptat încă o zi şi m-aş fi ocupat eu de asta."
Nimic din toate acestea nu avea sens pentru Rapp. Kennedy fusese întotdeauna cea mai imperturbabilă şi profesionistă persoană cu care avusese de-a face vreodată, iar acum, de două ori în decurs de o săptămână, se purta complet ieşit din comun. „Este totul în regulă?" Rapp a privit-o pentru o clipă. „Totul e în regulă cu Tommy... te deranjează fostul tău soţ?".

Kennedy şi-a îngropat faţa în ambele mâini şi a clătinat din cap. Când şi-a ridicat privirea, a spus: „Pur şi simplu nu înţelegi, nu-i aşa? Te plimbi în mica ta lume a lui Mitch Rapp. Nu-ţi pasă decât de ceea ce vrei tu. Nu ai niciun fel de consideraţie pentru cei din jurul tău.” Şi-a bătut propria frunte cu degetul arătător. „Nu ai nici cea mai mică idee despre haosul pe care îl laşi în urma ta. Haosul cu care trebuie să mă confrunt eu. Şi nici nu ai idee cât de rău arată să te văd trecând peste capul meu în felul acesta.”
„Oh... ei bine, îmi pare rău că am fost o asemenea povară. Sper că nimeni de pe aici nu s-a tăiat cu hârtii cât timp am fost afară, fiind împuşcat şi înjunghiat.” Rapp şi-a întors capul într-o parte şi a arătat spre cicatricea subţire care îi străbătea partea stângă a feţei.
„Nu”, a strigat ea la el. „Nu face pe martirul cu mine. Întotdeauna ţi-am respectat sacrificiul. Nu despre asta este vorba aici. Este vorba despre faptul că eşti atât de încăpăţânat şi sigur pe tine, încât te duci şi faci ce naiba vrei, oricând vrei.”
„Am reuşit să mă descurc foarte bine pe cont propriu.”
„Da, aşa e. Dar lasă-mă să te avertizez, Mitchell, norocul tău se termină. Începi să enervezi oamenii. Fervoarea de care avem nevoie pentru a purta acest război împotriva terorii este deja în scădere. Nu va mai dura mult, încă doi până la opt ani, iar liberalii de pe Capitoliu vor fi din nou la conducere şi, credeţi-mă pe cuvânt, vor lansa o vânătoare de vrăjitoare cum nu am mai văzut de la audierile de la Church. Vor distruge acest loc. Despre asta este vorba în cadrul Serviciului Naţional de Informaţii. Aceasta a fost înţelegerea pe care au încheiat-o. Îl vor folosi pentru a călca în picioare Agenţia. Pentru a se asigura că cowboy ca tine sunt supravegheaţi corespunzător şi ţinuţi în lesă scurtă.”
„Ei bine, atunci vei fi surprins să afli că senatorul Hartsburg a fost cel care m-a sfătuit să merg să-i fac o mică vizită directorului Ross.”
Kennedy l-a privit cu precauţie.
„Aşa este”, a continuat Rapp, „aşa că, în timp ce voi staţi aici şi vă gândiţi la ce se întâmplă pe Capitoliu, eu îl am pe unul dintre cei mai liberali senatori din tot oraşul care îmi spune că cea mai bună cale de a-l trata pe Ross este să mergem să-l luminăm faţă în faţă.”
„Ai vorbit cu senatorul Hartsburg despre asta?”
„Da.”
„Nu te cred.”
„Sună-l.”
Kennedy s-a uitat la telefon, a ezitat o secundă, apoi a întrebat: „De ce naiba te-ai duce la Hartsburg pentru aşa ceva?”.
„Omul a văzut lumina. Este de partea noastră. Ross a fost senatorul junior din New Jersey. Hartsburg l-a împins pe preşedinte, aşa că m-am gândit că acum, dacă tot suntem prieteni atât de apropiaţi, l-aş ruga să-i tragă frumos de lesă lui Ross şi să-l facă să se retragă pe Coleman.”
„Şi?”
„Mi-a spus că ar trebui să-i fac o vizită şi să-l fac să facă pipi pe piciorul pantalonilor.”
Kennedy s-a încruntat. „Doar nu vorbeşti serios.”
„Normal că da. Astea au fost exact cuvintele lui. Mi-a spus să fac exact ceea ce am făcut. A spus că Ross era conştient de faptul că preşedintele era de partea mea şi că se va retrage în momentul în care îl voi confrunta cu asta.”
„Şi cum a reacţionat Ross?”
Era la pescuit de informaţii. Ceea ce însemna că cel care îi spusese că se întâlnise cu Ross nu-i dăduse detalii despre întâlnire. Până în acel moment, Rapp fusese destul de sigur că fusese Ross însuşi cel care îl sunase pe Kennedy. Rapp a presupus că i-a tras o mamă de bătaie bună lui Kennedy. Şi dacă aşa era, Rapp era nerăbdător să-i facă lui Ross o a doua vizită. „Nu ţi-a spus el însuşi?”
Kennedy a clătinat din cap.
„Cine ţi-a spus?”
„Aş prefera să nu spun.”
Aceasta era problema cu doi spioni de carieră. Niciunul nu voia să cedeze un centimetru.

„Dacă vrei să-ţi spun cum a decurs întâlnirea, va trebui să-mi spui cine ţi-a spus.” Rapp şi-a încrucişat braţele şi a aşteptat. Era pregătit în acest moment să iasă din biroul ei mai degrabă decât să-i dea mai multe informaţii.
Kennedy s-a gândit îndelung şi apoi a spus în cele din urmă: „Jonathan Gordon m-a sunat în această dimineaţă”.
„Gordon?” a spus Rapp pe un ton uşor surprins. Ghicise greşit în privinţa lui. „Ce ţi-a spus?”
„Doar că îi părea rău că a trebuit să se întâmple toată chestia asta. Când l-am întrebat „ce chestie”, şi-a dat seama că nu aveam nicio idee despre ceea ce făcuseţi voi. Cred că ăsta a fost de fapt motivul pentru care a sunat. A vrut să-şi dea seama dacă te-am trimis eu sau dacă ai acţionat de capul tău.”
„Ce i-ai spus?”
„I-am spus că nu ştiam că ai avut o întâlnire cu ei. Mi-a spus că nu ar fi numit-o întâlnire. L-am rugat să detalieze şi mi-a spus că ar fi mai bine să aflu povestea de la tine.”
„Nimic altceva?”, a întrebat Rapp. „Nici o menţiune despre chestia cu Coleman?”
„Doar că i-a spus directorului Ross că i s-a părut o idee proastă să se bage în treburile private ale unor cetăţeni.”
Rapp a fost mulţumit. Poate că acest Gordon avea să aibă o influenţă bună asupra lui Ross.
„Deci, spune-mi povestea.”
„Ei bine,” Rapp a făcut o pauză pentru a-şi aminti exact cum se desfăşurase. „Când am intrat, erau Ross, Gordon şi alte două persoane. Am început foarte politicos, apoi lucrurile s-au înrăutăţit destul de repede.”
Kennedy a închis ochii şi a întrebat: „Ce s-a întâmplat?”.
„M-am uitat pe masa de conferinţe şi am văzut o fotografie de supraveghere a depozitului lui Coleman şi am luat-o razna. Mi-am dat seama că vorbeau despre Coleman. Le-am spus celor doi oameni pe care nu-i cunoşteam să plece, apoi l-am înjurat destul de bine pe Ross.”
Kennedy încă nu deschisese ochii. „Şi cum a primit asta?”
„Nu prea bine.”
„S-a enervat?”
„Da.”
„Ceea ce înseamnă că tu te-ai enervat şi mai tare.”
„Cam aşa ceva.” Rapp şi-a înclinat capul şi şi-a mestecat buza inferioară.
„Te rog să-mi spui că nu l-ai lovit sau nu l-ai ameninţat cu vătămarea corporală?”
„Ummm... nu l-am lovit cu adevărat. I-am cam pus cătuşele în cap cu dosarul de supraveghere al lui Coleman. Era fie dosarul lui de supraveghere, fie declaraţiile fiscale... nu-mi amintesc care.”
„Oh, Mitchell.” A deschis ochii. „Ce naiba o să ne facem cu tine? Omul este directorul Serviciului Naţional de Informaţii. Este şeful meu. Nu înseamnă nimic din toate astea pentru tine?”
„Ca să fiu sinceră, Irene, nu. Totul este o distragere a atenţiei. Slujba lui este o distragere a atenţiei. Noua lui agenţie este doar alte câteva sute de costume care fac exact ceea ce fac deja cel puţin alte trei agenţii. Scott Coleman este un om bun, care şi-a pus fundul la bătaie de mai multe ori decât am putea număra noi doi, şi nu am de gând să stau deoparte în timp ce Ross îşi bate joc de el, doar pentru ca el să ne trimită un mesaj că există un nou şerif în oraş.”
„Nu am de gând să nu fiu de acord cu tine, dar existau modalităţi mai bune de a rezolva problema.”
„Cum?” întrebă indignat Rapp. „Cum ar fi putut fi gestionată mai bine? Problema este rezolvată, Ross a primit un mesaj, iar Coleman şi cu mine ne putem întoarce la ţintirea extremiştilor.”
„Şi dacă Ross nu a primit mesajul? Dacă tot ce ai făcut a fost să-l enervezi?”.
„Nu-mi pasă dacă tipul mă place sau nu.”
„Eşti prea nechibzuit, Mitchell.” Kennedy a clătinat din cap. „Jonathan Ross este un om pe care s-ar putea să-l vrei de partea ta într-o zi.”
„Nu am nevoie de bărbaţi ca Ross de partea mea. Vreau doar să se dea la o parte din calea mea.”

WASHINGTON, DC

Ziua nu a decurs exact aşa cum am plănuit. Imediat după ce Anna Rielly a terminat prima ei fotografie în direct, Claudia a fost lovită de un alt val de greaţă. Louie abia a făcut-o să traverseze strada înainte ca micul ei dejun să revină, la propriu, la picioarele marelui Jean-Baptiste-Donatien de Vimeur Rochambeau. Tatăl lui Gould ar fi fost foarte dezamăgit că ea nu ajunsese până la statuia lui Andrew Jackson. Lui Louie îi păsa doar că au scăpat de multitudinea de camere de supraveghere din jurul Casei Albe. După ce Claudia a terminat de ridicat, Louie a ajutat-o să se întoarcă la hotel. Aproape că a reuşit să ajungă fără să fie nevoită să se oprească, dar a fost copleşită din nou la doar o jumătate de bloc de hotel. Louie a stat de pază în timp ce ea a pus o mână pe un stâlp de iluminat şi cealaltă pe o cutie de ziare. I-a frecat spatele şi a zâmbit cu sfială trecătorilor îngrijoraţi. O femeie mai în vârstă chiar s-a oprit. Louie i-a explicat că Claudia era însărcinată şi că tocmai fusese lovită de un val de greaţă. Femeia a înţeles pe deplin şi a continuat să-i povestească lui Louie cum o păţise ceva îngrozitor cu toţi cei patru copii ai ei. În fiecare dimineaţă, fără excepţie, era lovită de două sau trei valuri de greaţă. L-ar fi avut şi pe al cincilea, dar nu putea suporta gândul de a trece din nou prin greţurile matinale. I-a spus lui Louie că trebuie să o ţină în pat. Să se asigure că se odihneşte din plin. Micuţa dragă nu putea face nimic altceva decât să reziste. Louie i-a mulţumit femeii mai în vârstă pentru sfaturile înţelepte şi a ajutat-o pe Claudia să urce în cameră. De data aceasta au luat liftul. Ea s-a aşezat pe marginea patului în timp ce el îi scotea pantofii. Nu s-a deranjat cu restul hainelor, alegând în schimb să se târască sub pătură şi să-şi strângă pătura în jurul gâtului. A început să tremure, iar pielea ei, în mod normal frumoasă, căpătase o paloare pătată. Louie stătea acolo neputincios, întrebându-se ce trebuia să facă. Nu voia să pară insensibil, dar era mult de lucru şi, sincer, nu ştia dacă ea avea nevoie ca el să rămână lângă ea. Aproape ca şi cum i-ar fi putut citi gândurile, Claudia i-a spus să plece. Se va descurca singură. Tot ce îşi dorea era să doarmă.

Gould şi-a schimbat hainele de plimbare şi a îmbrăcat o cămaşă albă, o cravată şi un costum gri închis. După ce şi-a descuiat valiza, şi-a strecurat cu grijă degetele între căptuşeală şi carcasa exterioară tare. Încet, straturile au început să se separe. Gould a recuperat un nou set de legitimaţii şi le-a pus în buzunarul de la piept. Pe birou era aşezat un mic radio cu ceas. L-a răsturnat cu susul în jos şi a îndepărtat fundul fals. Au căzut două obiecte de mărimea aproximativă a unui pachet de cărţi de joc, precum şi un mic obiect circular de mărimea a două monede de cinci cenţi stivuite. Toate cele trei obiecte erau negre. Le-a băgat în buzunare şi a mai verificat-o o dată pe Claudia înainte de a pleca. Ea dormea repede. A coborât pe scări până în hol şi şi-a pus ochelarii de soare când a ieşit în lumina puternică a soarelui. Gould a mers spre vest de-a lungul marginii nordice a Pieţei Farragut. La Connecticut a luat-o la dreapta şi, două străzi mai târziu, a găsit ceea ce căuta. A cercetat vitrina de pe stradă şi s-a uitat să vadă dacă înăuntru se vedea vreo cameră de supraveghere. Era una în spatele funcţionarului. Gould a ezitat puţin. Era puţin probabil să găsească un magazin ca acesta fără camere de luat vederi.

Şi-a strâns cravata, şi-a ajustat ochelarii de soare şi a intrat.

Puştiul din spatele tejghelei s-a uitat la el şi a zâmbit. „Care-i treaba?”

„Trebuie să iau un telefon pentru fiica mea adolescentă”.

„În regulă. Aveţi vreo preferinţă... Motorola... Nokia...”

Gould a clătinat din cap.

„Are nevoie de o cameră foto?”, a întrebat tânărul.

„Presupun că da.”

„Câte minute pe lună sunteţi dispus să-i oferiţi?”.

Gould s-a gândit la asta. Probabil că ar fi pus cel mult cinci sau zece minute pe chestia aia şi apoi ar fi aruncat-o. „Este mai ales pentru urgenţe, aşa că probabil unul dintre planurile mai mici.”

„Sunteţi deja client?”

„Nu.”

„Vrei să fii? Avem nişte planuri foarte bune pentru prieteni şi familie.”

Gould a clătinat din cap. „Sunt sub contract guvernamental”.

„Bine.” Tânărul a băgat mâna sub geam şi a luat unul dintre telefoane. „Te-aş pune la acesta de aici. Are o cameră de doi mega pixeli, poate descărca tonuri de apel şi...”

Funcţionarul a continuat să vorbească despre caracteristicile telefonului, dar Gould deja nu mai asculta. A băgat mâna în portofel şi a scos un card de credit. „Cât costă?”
„Costă douăzeci şi patru sute nouăzeci şi cinci pe lună plus taxe şi comisioane, iar dacă semnaţi un contract pe un an, telefonul este gratuit.”
„Puteţi să mi-l facturaţi automat pe cardul meu de credit?”.
„Absolut.”
„Îl iau.”
Gould a părăsit magazinul cu telefonul în buzunar şi, un bloc mai târziu, a aruncat punga şi ambalajul într-un coş de gunoi. A cotit pe strada 18 şi a început să se întoarcă spre Casa Albă. Avea o idee bună de unde să înceapă căutarea. Studiase o hartă şi, mai devreme în cursul dimineţii, înainte ca Claudia să se îmbolnăvească, verificase zona imediată din jurul Casei Albe. Strada care se întindea de-a lungul părţii de vest a Casei Albe era West Executive Drive. Aceasta era blocată la ambele capete de o poartă grea şi era supravegheată de Secret Service. Exista un număr limitat de locuri, probabil rezervate persoanelor care lucrau direct pentru preşedinte. Gould a verificat oricum zona şi nu a văzut niciun BMW. Acest lucru nu l-a descurajat. Comoditatea şi logica erau de partea lui. Soţia lui Rapp ajungea devreme la serviciu, ceea ce însemna că avea de unde alege garajele şi, în acelaşi timp, nu voia să meargă prea mult pe jos.
Prima rampă de pe lista lui se afla chiar la colţul străzilor 17 şi H. Un însoţitor îmbrăcat în pantaloni negri şi un hanorac roşu stătea în partea de sus a intrării subterane, lângă un panou care anunţa cât costa pe oră şi pe zi. Gould a mers direct la tip şi i-a scos noile sale legitimaţii. Le ţinea în mâna stângă în dreptul feţei ca şi cum ar fi făcut-o de nenumărate ori în fiecare săptămână.
„Sunt agentul Johnson de la Fisc.” Gould a închis repede servieta şi a continuat: „Aţi parcat vreun BMW albastru în dimineaţa asta?”.
Însoţitorul a ridicat din umeri şi s-a uitat în josul rampei de beton către unul dintre colegii săi. Cei doi au vorbit pe scurt într-o limbă pe care Gould nu o înţelegea. Celălalt bărbat s-a grăbit să urce rampa.
„Căutaţi un BMW albastru?”.
Gould a ghicit că bărbatul era probabil somalez. „Da. Seria cinci. Ştiţi ce marcă este?”
Bărbatul a dat din cap. „Am parcat unul argintiu acum treizeci de minute, dar niciunul albastru.” Bărbatul l-a studiat cu precauţie. „Despre ce este vorba?”
„Investighez un escroc fiscal care lucrează în zonă. Căutăm să îi confiscăm vehiculul”. Gould preluase povestea direct de pe site-ul web al Fiscului.
„Există o recompensă?”, a întrebat primul bărbat.
„O sută de dolari.”
„Cum dăm de dumneavoastră?”.
„O să mă întorc până înainte de prânz. A mai parcat cineva maşini cu voi în dimineaţa asta?”.
„Nu.”
„E vreo şansă să nu fi văzut un BMW albastru?”
Amândoi bărbaţii au dat din cap cu încredere.
„În regulă. Vă mulţumim pentru timpul acordat. Ne vedem mai târziu.”
Următorul garaj a decurs cam la fel, cu excepţia faptului că erau trei însoţitori. Unul dintre ei nu-şi amintea dacă parcase un BMW albastru sau negru, dar că se întâmplase cu o oră în urmă. Bărbat sau femeie, l-a întrebat Gould. Însoţitorul a spus că era un bărbat. Gould le-a mulţumit pentru timpul acordat şi le-a spus că s-ar putea să se întoarcă mai târziu. Cel de-al treilea garaj era cel pe care credea că probabil îl folosise şi avea dreptate. De data aceasta nu a întrebat despre o anumită maşină. Şi-a arătat doar legitimaţia şi le-a spus că trebuie să caute un vehicul care ar putea fi implicat într-o anchetă. Ei au întrebat dacă pot ajuta, iar el le-a spus politicos că nu. Gould a coborât în caverna de beton şi a găsit un BMW Seria Cinci albastru la primul nivel. S-a uitat în jur, puţin surprins să vadă că nu existau camere de supraveghere, până când şi-a dat seama că clienţii nu aveau voie aici jos. Îngrijitorii îi întâmpinau pe oameni pe trotuar şi le parcau maşinile. Gould a ştiut că norocul îi surâdea când a zărit cheile în contactul maşinii.
S-a dus şi a stat lângă o altă maşină, în caz că unul dintre însoţitori ar fi apărut, şi a scos noul telefon mobil. Din memorie a format un număr. Două sonerii mai târziu a răspuns o femeie.

„Centrul de comunicaţii”.
„Sunt detectivul Johnson de la Five D”, a spus Gould cu o voce obosită. „Am nevoie de un 1028 pe plăcuţa districtuală echo, echo, foxtrot, unu, opt, trei.”
Departamentele de poliţie erau la fel în toată lumea. Femeia care stătea la Centrul de Comunicaţii al Departamentului Poliţiei Metropolitane trebuia să-i ceară numărul de legitimaţie, dar nu o făcea pentru că era suprasolicitată şi prost plătită, iar tipul de la telefon semăna cu toţi ceilalţi poliţişti care o sunau de sute de ori pe zi pentru a accesa Sistemul de aplicare a legii din zona Washington. Baza de date pe care toţi o numeau WALS.
„Vehiculul este înregistrat pe numele Anna Rielly.”
„BMW Seria 5?”
„Da.”
„Aveţi un 1029 înregistrat pentru maşină?”.
„Nu.”
„Bine... mulţumesc.” Gould a închis telefonul şi l-a pus înapoi în buzunar.
S-a întors încet la rampă şi a verificat ce făceau însoţitorii. Amândoi bărbaţii stăteau în picioare în partea de sus şi vorbeau. În timp ce Gould se grăbea să se întoarcă la maşină, şi-a pus o pereche de mănuşi de latex. A deschis portiera şoferului şi a scos cel mai mic dispozitiv din buzunar. Pe spatele dispozitivului de ascultare în miniatură se afla o peliculă subţire de plastic. Gould a desprins-o, expunând o suprafaţă adezivă lipicioasă. A înfipt dispozitivul sub bordul maşinii şi a apăsat butonul de deschidere a portbagajului. Gould a strecurat o pătură şi o pungă de cumpărături în lateral şi a tras mica pârghie care deschidea compartimentul în care se afla roata de rezervă. A verificat să se asigure că ambele dispozitive mai mari funcţionau şi apoi le-a aşezat în puţul compartimentului. A închis uşa cu grijă şi a pus punga de cumpărături şi pătura înapoi unde le găsise, înainte de a închide portbagajul. Mănuşile s-au dat jos cu o pocnitură, iar Gould le-a aruncat în coşul de gunoi chiar înainte de a porni pe rampă. Le-a mulţumit însoţitorilor pentru timpul acordat şi a pornit înapoi spre hotel cu un zâmbet pe faţă. Până acum, lucrurile decurgeau exact aşa cum era planificat.

31

WASHINGTON, DC
Ziua se apropia de sfârşit şi se pregăteau să se retragă. Gould returnase maşina de închiriat pe care o luase în Montreal şi luase una nouă de la o altă companie, folosind o altă identitate. Vehiculul, un Ford Explorer negru, era împachetat şi parcat pe o rampă la mai puţin de un bloc distanţă. Transponderul pe care Gould îl plasase în maşina soţiei lui Rapp conţinea tehnologie GPS miniaturizată. Gould verificase la fiecare treizeci de minute sau cam aşa ceva pentru a vedea dacă maşina se mişcase. Nu o făcuse. Chiar dacă s-ar fi mişcat, ar fi fost doar puţin interesat. Se îndoia că ea avea de gând să se ducă acasă în mijlocul zilei de lucru, iar acasă era ceea ce-şi dorea el. Acolo s-ar fi simţit cel mai bine Rapp.
Claudia se simţea mult mai bine. Reuşise chiar să ţină în frâu un prânz târziu. În timp ce Gould era plecat să schimbe maşinile, ea intrase pe internet şi verificase site-ul web al NBC. Pe lângă faptul că prezenta ştiri de ultimă oră, site-ul promova ştirile de seară. Menţiona trei subiecte cheie pe care urmau să le acopere, iar unul dintre ele era o controversă care se iscase în legătură cu candidatul desemnat de preşedinte pentru funcţia de secretar al Educaţiei. Era acelaşi lucru pe care o urmăreau pe Anna Rielly în acea dimineaţă. Ei au pornit de la ipoteza că ea va prezenta ştirile de seară şi apoi va pleca acasă.
În timp ce erau online, Claudia s-a ocupat de câteva operaţiuni bancare şi a verificat diversele lor conturi de e-mail. Existau cu adevărat doar două mesaje de interes. Primul era o ofertă de muncă. A fost tentată să răspundă că se retrag din afacere, dar Claudia şi-a dat seama că asta ar putea atrage o atenţie nejustificată. Oamenii s-ar fi întrebat de ce au decis atât de brusc să renunţe. Când a apărut vestea morţii marelui Mitch Rapp, oamenii ar fi început să speculeze. Era mai bine să le spună foştilor clienţi că erau prea ocupaţi pentru a accepta noi contracte în acest moment. Al doilea e-mail important a fost cel al germanului. Abel le oferea un milion de dolari în plus dacă puteau îndeplini contractul în aşa fel încât să pară natural. Ca şi

cum ar fi fost un accident. Totuşi, nu voia ca acest lucru să compromită treaba. Prioritatea era să se asigure că reuşiseră în primul rând. Dacă totuşi se prezenta o soluţie uşor de găsit, ar fi fost preferată. Nu trebuia să fie exagerat de convingătoare. Doar să lase uşa deschisă pentru interpretare.
Claudia rămăsese mult timp cu privirea la mesaj. Nu era sigură că ar trebui să i-l arate lui Louie, dar în cele din urmă a făcut-o. Când s-a întors, l-a lăsat să citească e-mailul şi apoi l-a întrebat ce părere are. Louie a spus pur şi simplu: „Vom vedea". Mai târziu, a surprins-o spunându-i că deja se gândea să facă exact ceea ce sugerase germanul. El a motivat că CIA va face o prioritate maximă din prinderea persoanelor responsabile de uciderea lui Rapp. Dacă ar putea face să pară un accident, s-ar putea retrage fără să fie nevoiţi să se uite peste umăr pentru tot restul vieţii. Ideea suna grozav, dar punerea ei în aplicare ar fi fost dificilă. Au dispărut vremurile în care se dădea peste cap cu maşina pe timp de noapte sau se loveau oamenii pe şosea într-o coliziune frontală. Erau în America, unde airbagurile erau ceva obişnuit. Gould i-a spus să rămână flexibilă. Dacă se va ivi o oportunitate, o vor discuta. În caz contrar, îl va elimina la o distanţă sigură cu puşca cu amortizor.
Au comandat room service la ora 17:00. Acesta a sosit la 5:34. Louie a devorat un burger californian cu cartofi prăjiţi. Claudia a mâncat o salată uşoară şi pâine. Se simţea bine, dar nu a vrut să forţeze nota. Ea a băut apă, iar el a băut apă şi cafea. El era îngrijorat pentru ea, dar nu a spus nimic. Spera ca această chestie cu greţurile de dimineaţă să fie o întâmplare izolată, dar se îndoia. La ora 6:00 s-au uitat la ştirile locale şi au dezinfectat camera, ştergând suprafeţele comune unde ar fi putut lăsa amprente. Nu aveau absolut niciun motiv să creadă că erau urmăriţi sau că vor fi descoperiţi odată ce treaba era terminată, dar asta nu conta. Erau profesionişti, iar profesioniştii erau minuţioşi. Căruciorul cu serviciul de cameră a fost împins pe hol, iar Claudia a cerut să fie ridicat. La ora 6:30 s-au aşezat pe marginea patului şi au urmărit începutul emisiunii NBC Nightly News.
Soţia lui Rapp a apărut în primele cinci minute. Stătea în acelaşi loc în care fusese dimineaţa şi purta aceeaşi ţinută. A vorbit poate zece secunde, apoi au rulat câteva imagini. După aceea, prezentatorul i-a pus o întrebare, ea a răspuns şi au trecut la o reclamă. Gould s-a ridicat şi a închis televizorul. Fiecare dintre ei a luat câte o geantă. Toate celelalte lucruri erau deja încărcate în noua maşină închiriată. Erau plătiţi pentru încă o noapte şi, în funcţie de cum mergeau lucrurile, s-ar putea să fie nevoie să se întoarcă aici şi să doarmă.
Le-a luat şase minute să părăsească hotelul şi să ajungă la maşină. În momentul în care au ieşit din rampă, Claudia avea dispozitivul GPS conectat la laptop. A aşteptat câteva secunde ca software-ul să se încarce şi să-i ofere o suprapunere a străzilor. În momentul de faţă era setat pentru o imagine de ansamblu pe două mile pătrate, dar putea să o reducă la o imagine bloc cu bloc sau să o aducă până la o imagine de ansamblu a Americii de Nord. Habar nu aveau unde locuiau Rapp şi soţia sa. Raportul de credit menţiona o căsuţă poştală în DC, iar ultima adresă cunoscută a lui Rielly era un apartament în Georgetown.
Gould a condus Explorer-ul până la intersecţia dintre strada 19 şi H şi a aşteptat. Rampa de parcare unde găsise maşina ei era la două străzi distanţă. Nu a trebuit să aştepte mult timp. Claudia a anunţat că ţinta se deplasa. Louie a aşteptat răbdător în timp ce ea i-a transmis direcţia în care se îndrepta BMW-ul. Louie nu a avut nevoie să se uite la harta de pe ecranul computerului. Avea harta centrului oraşului memorată. H era o stradă cu sens unic care se îndrepta spre est.
„Maşina se îndreaptă spre nord pe strada Şaptesprezece". Claudia s-a uitat cu atenţie la ecran. „A traversat H... nu, lasă asta. Tocmai a virat spre est pe H."
Louie a scos maneta de viteză din parcare şi a luat piciorul de pe frână. A apăsat semnalizatorul şi a ieşit uşor în trafic. Au continuat spre est pe H până când au ajuns pe New York Avenue. Au ratat semaforul şi au fost nevoiţi să aştepte aproape un minut. Claudia l-a informat în permanenţă. Maşina se afla pe New York Avenue şi se îndrepta spre nord-est. Louie nu era nici pe departe panicat, dar a vrut măcar să aibă o imagine pentru a se asigura că în maşină se afla soţia lui Rapp. Datorită luminilor, ea a păstrat un avans de o milă până când au ieşit din District. Apoi, New York Avenue s-a deschis într-o autostradă cu trei benzi. Gould a apăsat acceleraţia şi a început să depăşească maşini. Nimic prea nebunesc, dar câştiga în mod constant. La un moment dat, drumul s-a schimbat din New York Avenue în John Hansen Highway şi U.S. Route 50. Până când au ajuns la Beltway, au avut contact vizual cu maşina. În lumina slabă, abia o puteau distinge la o sută de metri în faţă. Au trecut pe sub Interstate 495 şi Gould a redus distanţa. La Lottsford

Vista Road, a trecut uşor pe lângă ea. Era trecut de ora şapte şi traficul era moderat. Atât el cât şi Claudia au fost de acord că era ea. Vorbea la telefonul mobil, aşa că faţa îi era parţial ascunsă, dar le-a aruncat o privire de parcă s-ar fi gândit să schimbe banda de circulaţie.
Gould a lăsat mai uşor acceleraţia şi a dat câteva maşini înapoi. A recuperat o cască din buzunar şi şi-a băgat-o în urechea dreaptă. Era conectată la un mic receptor care era acordat pe frecvenţa dispozitivului de ascultare în miniatură pe care îl plasase sub bordul BMW-ului. O voce s-a auzit în micul difuzor. Era destul de mult zgomot de fond, dar chiar şi aşa era inconfundabil vocea ei. Gould a ascultat conversaţia unilaterală cu o ureche critică, sperând să obţină orice informaţie care ar putea implica programul lor. Au continuat pe U.S. Route 50 timp de încă cinci minute, apoi au luat U.S. Route 301 spre sud timp de aproximativ şase minute şi apoi au început să cotească pe o serie de drumuri judeţene. Se aflau la o distanţă decentă de oraş. Gould nu ştia ce să creadă. Oare locuiau foarte departe de aici? Mergea în vizită la cineva? Lucra la un reportaj?
„Cât de departe suntem de Golful Chesapeake?" a întrebat Gould.
Claudia a ciugulit câteva taste pe calculator. „Cam la patru mile."
Gould a dat din cap şi a urmărit distanţa. Nu voia ca ea să observe că era urmărită, dar devenea din ce în ce mai greu. Mai devreme sau mai târziu aveau să rămână fără pământ. Avea dreptate. Rămăseseră fără pământ. Claudia i-a spus lui Gould că maşina tocmai întorsese pe un drum fără ieşire. A tras pe dreapta şi a urmărit pe ecranul computerului cum BMW-ul se apropia din ce în ce mai mult de Golful Chesapeake. În cele din urmă s-a oprit ca şi cum s-ar fi oprit chiar pe malul apei. Au aşteptat câteva minute pentru a se asigura că maşina nu începe să se mişte din nou şi apoi Gould şi-a continuat drumul. A virat pe un drum fără ieşire şi a stabilit viteza cu cinci mile pe oră peste viteza afişată. În dreapta erau câmpuri agricole şi păduri şi câteva case împrăştiate. În stânga erau case la fiecare câteva sute de metri. În lumina slabă, putea să întrevadă apa golfului mare în timp ce treceau printre case.
„Suntem aproape", a anunţat Claudia. „Mai puţin de o sută de metri".
Gould scruta deja în faţă, căutând maşina.
„Cincizeci de metri".
S-a apropiat de o casă albă şi a văzut maşina. Era o a doua maşină parcată lângă ea. Gould s-a încordat foarte puţin. „O văd."
„Încearcă să obţii o adresă de pe cutia poştală, dacă poţi."
Gould a luat piciorul de pe acceleraţie, dar nu a apăsat frâna. Se aflau pe un drum drept şi îngust. Când au trecut pe lângă casă, a citit numerele de pe cutia poştală. A verificat harta pentru a se asigura că se aflau încă în comitatul Anne Arundel. Erau. A accesat site-ul web al comitatului şi a dat click pe fila cu informaţii despre proprietăţi. A introdus adresa şi cinci secunde mai târziu au apărut pe ecran informaţiile corespunzătoare.
„Casa a fost cumpărată în 1997 pentru două sute treizeci şi cinci de mii de dolari de către Bay View Shores LLC. Nu există niciun ofiţer listat în cadrul companiei. „
„Este el." Gould s-a uitat înapoi peste umăr.
„Cum poţi fi atât de sigur?"
„Nu ar fi pus-o niciodată sub numele lui."
„Şi dacă se opreşte doar pentru a vizita un prieten?"
„Este el." Gould a apucat volanul şi apoi şi-a flexat degetele. „Îl pot simţi. Este acolo chiar acum."

32

JUDEŢUL ANNE ARUNDEL, MARYLAND
Mitch Rapp alerga de-a lungul umărului de pietriş, bătând din greu fiecare pas. Starea lui de spirit era orice, dar nu era deloc optimistă. Nu cu mult timp în urmă fusese o zi în care a zburat pe acest drum cu o viteză care i-ar fi lăsat pe toţi, cu excepţia câtorva dintre cei mai buni atleţi din lume, cu respiraţia tăiată şi căzând în genunchi. Chiar şi aşa, Rapp era un realist. Ştia că era imposibil să menţină performanţele de vârf pe care le avusese la douăzeci şi treizeci de ani, dar asta nu însemna că trebuia să-i placă procesul de

îmbătrânire. Se confruntase cu durerea toată viaţa lui. Ştia cum să o tachineze, să o suprime sau pur şi simplu să râdă de ea. De fapt, durerea era ceva ce învăţase de fapt să îmbrăţişeze. Era un aliat binevenit care îl împingea spre linia de sosire, în timp ce pe alţii îi forţa să renunţe. Mintea controla corpul. Putea spune muşchilor şi articulaţiilor să ignore tot felul de semnale de avertizare. Problema, însă, era că acele semne de avertizare erau acolo cu un motiv. Dacă erau ignorate prea mult timp, corpul se rupea în cele din urmă.
În această dimineaţă caldă de toamnă, în timp ce Rapp făcea fiecare pas lung, a început să se întrebe dacă nu cumva era ceva diferit la această durere. Era din nou nenorocitul de genunchi stâng. Încercase să treacă peste ea de mai bine de o lună şi, în sfârşit, ajunsese la concluzia că nu dispărea. Oricât de mult ar fi încercat să o blocheze sau să treacă peste ea, oricât de multă gheaţă sau Advil ar fi folosit, durerea nu făcea decât să se agraveze. Corpul său îi spunea ceva. Îi spunea să nu mai alerge.
Avea doar 37 de ani şi deja se prăbuşea. Nu ar fi trebuit să fie o surpriză pentru el, ştiind felul în care îşi forţase şi îşi maltratase corpul de-a lungul anilor, dar Rapp era genul de om care credea că orice obstacol poate fi depăşit cu suficientă voinţă, determinare şi talent. Erau oasele rupte şi tăieturile provocate de sportul din copilărie şi apoi din facultate, era uzura inevitabilă care venea odată cu competiţia ca triatlonist de talie mondială şi apoi erau cicatricile, atât mentale cât şi fizice, ale meseriei sale. La exterior se aflau patru urme de încreţituri lăsate de gloanţe care trebuiau să-l omoare şi două cicatrici de dimensiuni decente lăsate de lame de cuţit. În interior, cea mai mare parte a daunelor fizice provocate de gloanţe fusese reparată, dar paguba mentală pe care munca sa o lăsase asupra lui era ceva la care pur şi simplu încerca să nu se gândească. Soţiei sale îi plăcea să-i spună că creierul său era ca un subsol care se umplea cu ani de gunoaie. Dacă nu-l curăţai în fiecare an, era sigur că într-o bună zi aveai să rămâi cu o mizerie infernală de care să te ocupi.
Instinctiv, ştia că are dreptate, dar singura persoană care putea înţelege vreodată ce făcuse era cineva care fusese în locul lui. Iar Rapp se îndoia că exista vreun terapeut pe planetă care să fi avut vreo experienţă practică de asasin. Una dintre formele de autoterapie ale lui Rapp era să nu se înşele niciodată. Nu îndulcea ceea ce era, chiar dacă alţii o făceau. În cercurile de securitate naţională, era numit un agent de contraterorism. Ştia că era un mod frumos de a spune că era un asasin. Acest lucru nu-l deranjase niciodată, dar acum, când Anna era însărcinată, îi dădea motive să se gândească din nou la profesia sa. Zilele în care era autosuficient, în care se gândea în primul rând la el însuşi, se îndepărtau cu fiecare bătaie a inimii micuţului copil din pântecele soţiei sale. Rapp nu se temea câtuşi de puţin de paternitate. A fost surprins, totuşi, de sentimentul de melancolie care însoţea vestea. La început nu a ştiut care era sursa, dar i-a venit destul de repede. Era vorba de propria lui relaţie neîmplinită cu tatăl său. Rapp nu voia ca şi copilul său să treacă prin aceeaşi durere chinuitoare a pierderii unui părinte pe care o avusese el. Dintr-o dată, privea riscurile pe care şi le asuma în timpul serviciului într-o cu totul altă lumină. Se împotrivise încă din ziua în care se îndrăgostise de Anna, dar acum nu mai putea să amâne acest lucru. Îi era dator atât ei, cât şi copilului lor nenăscut. Va trebui să iasă din rând. Să lase pe altcineva să îşi asume riscurile.
La o jumătate de milă înainte de finalul cursei, s-a întâmplat. Rapp a simţit un vârf de durere şi şi-a mutat greutatea pe piciorul bun, chiar în momentul în care genunchiul stâng s-a blocat ca un motor care arunca o tijă – metal pe metal, fără ulei care să mai ajute la simpla mişcare mecanică. Os pe os, fără cartilaj pentru a reduce frecarea. În timp ce ţopăia până la oprire, a mormăit o serie de înjurături pe sub respiraţie. Era singura persoană aflată pe şosea la această oră matinală, dar chiar şi aşa, înjuratul din toţi plămânii nu era stilul lui. După câţiva paşi chinuitori, şi-a dat seama cât de gravă era rana şi a scăpat un singur înjurătură din patru litere.
Încet şi cu grijă, a început să se întoarcă şchiopătând spre casa sa de pe Chesapeake Bay. Păsările ciripeau, iar soarele dimineţii timpurii arunca umbre lungi pe iarba plină de rouă şi îi scălda faţa în căldură. Una peste alta, ar fi trebuit să fie o dimineaţă glorioasă, dar nu era aşa. A ocolit o curbă uşoară a drumului şi a fost surprins să găsească doi oameni care stăteau pe marginea acostamentului de pietriş la vreo cincizeci de metri mai în faţă. Bărbatul avea mâna pe spatele femeii şi aceasta era aplecată. Două biciclete de munte zăceau pe jos lângă ei. Nu era neobişnuit să întâlnească pe cineva pe acest drum, dar aproape întotdeauna era vorba de cineva pe care îl cunoştea. Erau domnul şi doamna Grant, pensionari care se trezeau devreme şi mergeau pe jos cu cei doi labradori de ciocolată ai lor. Era doamna Randal,

iepurașul Energizer, care își făcea joggingul shuffle ore în șir, și mai erau o mână de alții pe care Rapp îi cunoștea vag. Era întotdeauna politicos, dar nu se oprea niciodată să vorbească.
A traversat imediat pe partea cealaltă a drumului punând cât mai puțină greutate pe piciorul stâng. Mâna lui s-a întins spre rucsacul său. Înăuntru se afla un pistol FN Five Seven. Arma purta douăzeci de cartușe perforante de 5,7 x 28 mm. Rapp a desfăcut fermoarul de la rucsac și și-a ținut mâna stângă lângă deschidere. Fiecare mișcare era o a doua natură, făcută aproape complet fără să se gândească. A verificat din nou cuplul. Ea părea să fie bolnavă, ceea ce putea fi fie autentic, fie o tactică clasică de diversiune. Privea tot ce întâlnea prin prisma acestui pesimism primar.
Ambuscadele erau de obicei puse la cale într-unul din cele trei moduri. Primul, și cel mai comun, era să stai la pândă și să întinzi capcana pe prada neștiutoare. Al doilea mod era să ademenești ținta, așa cum ar putea fi cazul acestui cuplu. Poartă-te ca și cum ai avea nevoie de ajutor și atunci când ținta intervine pentru a oferi asistență, o ai exact unde o vrei. A treia și ultima modalitate este de a distrage atenția țintei. Concentrează-te asupra unui lucru și apoi lovește-o din altă parte. În acest moment, acesta era lucrul care îl îngrijora cel mai mult pe Rapp.
După toate probabilitățile, cuplul nu era decât un soț și o soție inofensivi, ieșiți la o plimbare cu bicicleta, dar Rapp nu putea risca asta. A verificat peste umăr și apoi a început să se uite mai departe, în stânga și în dreapta sa. Cunoștea fiecare centimetru al acestui drum. A condus pe el, a alergat pe marginea lui și a mers cu bicicleta pe el. Mintea lui era antrenată să sesizeze orice era diferit. Și-a terminat de verificat. Totul părea normal. Rapp și-a întors atenția către cuplu. Acum era suficient de aproape pentru a o auzi pe femeie căscând gura. Dacă aceasta era o capcană, era destul de convingătoare.
Bărbatul a aruncat o privire peste umăr. Purta o cască de biciclist și o pereche de ochelari de soare Oakley.
„E totul în regulă?”, a întrebat Rapp. A continuat să se miște, făcând tot posibilul să mascheze faptul că genunchiul îl omora. Mâna stângă îi rămăsese în echilibru chiar deasupra pliului rucsacului său. Rapp și-a dat seama instantaneu că omul era în formă bună.
„Este însărcinată”, s-a oferit bărbatul. „Grețuri matinale”.
Rapp a dat ușor din cap, dar nu a răspuns. Nu voia să facă o conversație politicoasă. Ochii lui l-au scanat pe bărbat din cap până în picioare, precum și pe femeie. Bărbatul purta și el un rucsac, dar al lui era învârtit astfel încât să stea la baza spatelui. Era ceva la el. O anumită calitate atletică și slabă. Umerii largi, talia subțire, picioarele dezvoltate, toate cele trei părți în echilibru. Rapp mai lucrase cu tipi ca el. Gândurile lui s-au îndreptat aproape imediat spre avertismentul transmis de iordanieni că pe capul lui era pus un preț, dar apoi s-au îndreptat aproape la fel de repede spre noul director al Serviciului Național de Informații, Mark Ross. Putea omul să fie atât de nebun încât să trimită câțiva dintre oamenii săi aici pentru a colecta informații despre el?
Gândul că Ross a decis să nu dea înapoi i-a dat sângele pe spate. Rapp se opri aproape direct vizavi de cei doi. Mâna stângă îi rămăsese în echilibru la doar un centimetru de armă. Arma era încărcată și încinsă.
„Aveți nevoie de ajutor?” a întrebat Rapp pe un ton cât se poate de prietenos.
„Nu, mulțumesc”, a spus bărbatul aproape imediat. S-a uitat la Rapp și apoi și-a întors atenția către femeie.
„Sunteți sigur?”, a întrebat Rapp.
„Da. O să treacă peste un minut”.
„Locuiți pe aici?” Rapp a urmărit fiecare mișcare a bărbatului. Își dorea să-și dea jos ochelarii ca să-i poată vedea ochii.
„Nu”, a spus bărbatul. „Sunt doar în vizită.”
„Eu locuiesc în apropiere. Pot să-mi iau mașina și să o duc cu mașina.”
„Nu... nu... mulțumesc, va fi bine.”
„Unde stați?”
Bărbatul a ezitat și apoi a oferit: „Nu departe. Un mic pat și mic dejun chiar în susul drumului.”
Ca la un semn, femeia s-a ridicat în picioare și și-a șters gura cu mâneca hanoracului. A luat o înghițitură de apă din sticla ei și a scuipat-o. A repetat procesul de încă trei ori și apoi a anunțat: „Oh, ce facem pentru voi, bărbații!”.

Rapp a zâmbit. A detectat un uşor accent francez din partea femeii. Dacă juca teatru, făcea o treabă al naibii de bună. Pielea ei era de o nuanţă îngrozitor de palidă de verde. Rapp a decis că nu lucrau pentru Ross.
„Sper că te simţi mai bine. „ Şi cu asta a pornit din nou la drum. Genunchiul i se înrăutăţea cu fiecare pas şi s-a întrebat scurt dacă nu cumva nu el era cel care avea nevoie de o plimbare. S-a uitat înapoi peste umăr şi l-a surprins pe bărbat uitându-se repede în altă parte. Probabil că îl recunoscuse din atenţia nedorită pe care o primise din partea presei cu câţiva ani în urmă. Cuplul s-a urcat din nou pe bicicletele lor şi a pornit, în timp ce Rapp şchiopăta pe umăr cu tot mai multă dificultate.
Când a ajuns la veranda din faţă, nu mai era în stare să-şi îndoaie sau să-şi îndrepte genunchiul din poziţia uşor strâmbă. Rapp a luat cheia de la casă din rucsacul de buzunar. A aruncat o privire peste ambii umeri şi apoi a înfipt cheia în prima dintre cele două încuietori cu zăvor. Când cele două încuietori au fost deschise, a apucat mânerul uşii şi a tras. Rapp inversase personal cele trei tocuri de uşă ale casei, astfel încât acestea să se deschidă spre exterior în loc de interior. Uşa din faţă, uşa de serviciu şi ramele erau din oţel şi acoperite cu un furnir de lemn. Oricine ar fi încercat să intre prin efracţie ar fi trebuit să-şi pregătească un prânz. Toate ferestrele de la primul etaj erau antiglonţ. Aceasta era prima sa linie de apărare. Era ceea ce îi permitea să se relaxeze şi să doarmă noaptea. Era o casă sigură în sensul literal al cuvântului.
Rapp a păşit în hol, iar Shirley era chiar acolo, dând din coadă. I-a dat o mângâiere rapidă pe cap înainte de a dezactiva sistemul de securitate. După ce a încuiat uşa, a pornit din nou sistemul de securitate şi a intrat şchiopătând în bucătărie, unde şi-a găsit soţia stând în halat, citind Postul şi sorbind o ceaşcă de cafea.
Anna şi-a ridicat privirea spre el, a observat expresia neobişnuit de îndurerată de pe chipul lui şi a scăpat ziarul. „Ce s-a întâmplat?”
„Nimic.” Rapp a deviat întrebarea ei cu o mişcare din cap şi a continuat să se îndrepte spre chiuvetă.
„Cu siguranţă nu pare a fi nimic”, a spus ea.
Rapp a strâns chiuveta din bucătărie cu o mână şi şi-a turnat un pahar cu apă. „Este genunchiul meu. Este puţin înţepenit... asta-i tot.”
Anna şi-a aşezat cana de cafea pe masă. „Un pic înţepenit? Dragă, nu uita cu cine vorbeşti aici. Arăţi mai rău decât atunci când ai fost împuşcată în fund.”
Rapp a luat câteva înghiţituri de apă şi apoi s-a dus să caute într-un sertar de lângă chiuvetă nişte Advil.
„Da... ei bine, m-ai văzut la două zile după faptă. Trebuia să fi fost acolo când mă tăvăleam în noroi ţipând ca o fetiţă.”
Cumva se îndoia că el se comportase mai puţin bărbăteşte. „Frumoasă încercare. Spune-mi ce ai la genunchi.”
„Nu e nimic.” Rapp s-a luptat cu capacul de siguranţă pentru copii şi practic a rupt sticla în două. „E doar puţin înţepenit”, a minţit. „Câteva pastile şi nişte gheaţă şi voi fi bine.”
Anna şi-a încrucişat braţele pe piept, oferindu-i lui Rapp o demonstraţie involuntară de decolteu. L-a studiat o clipă, apoi l-a întrebat: „Ce ai în program astăzi?”.
Rapp a reuşit să despartă capacul de flacon şi a aruncat trei dintre pastile în gură. Le-a alungat cu apă şi s-a mai liniştit o dată. „Aceleaşi prostii vechi. Am câteva întâlniri la Langley şi ceva ce s-ar putea să am de făcut în seara asta... dar încă nu m-am hotărât.” Cunoscând instinctele de reporter ale soţiei sale, ştia că trebuie să-i pună o întrebare înainte ca ea să tragă o alta în el. „Dar tu ce părere ai? Cum arată ziua ta?”
„Am o dimineaţă foarte lentă.” Ea şi-a înclinat capul şi l-a studiat.
Rapp a privit-o cum îşi scutura părul castaniu până la umeri într-o parte şi îşi cobora bărbia drăguţă. S-a fixat în el cu ochii ei seducători de smarald şi a zâmbit. Semnalele de alarmă au început să sune când ea s-a îndreptat spre el, desfăcându-şi cureaua halatului. Rapp a rămas încremenit în timp ce două părţi contradictorii ale creierului său se luptau cu întregul principiu durere-plăcere.
Anna şi-a lipit corpul de al lui şi l-a fixat de tejghea. Şi-a înfăşurat braţele în jurul gâtului lui şi i-a sărutat urechea. „Ce-ar fi să mergem sus şi să ne distrăm puţin? Cred că faptul că sunt însărcinată mă face să fiu zburdalnică.”

Rapp a şovăit o secundă, în timp ce partea de plăcere a creierului său se chinuia să găsească o poziţie care ar putea funcţiona. Partea de durere a creierului său a ţipat la el să ignore orice astfel de gând. Genunchiul pur şi simplu durea prea tare, aşa că Rapp a zâmbit stângaci şi a împins-o uşor de la ea. „Nu cred că am timp. Trebuie să fac un duş şi să plec."
Anna a mai făcut un pas înapoi şi şi-a închis halatul. „Eşti un mincinos, Mitchell". Arătând un zâmbet fals, ea a întrebat: „Vrei să sun un doctor şi să fac o programare, sau vei fi destul de bărbat să o faci singur?"
El a ezitat, prins în capcana minciunii sale. „O să mă ocup eu de asta", a oferit el slab.
„Nu, nu o vei face", a spus ea în timp ce îşi termina de legat halatul. „O voi suna pe Liz. Ea şi Michael îl cunosc pe cel mai bun chirurg ortoped din oraş." Anna a apucat telefonul pentru a-şi suna cea mai bună prietenă. „Dimineaţa sau după-amiaza?"
Rapp s-a uitat în jos la genunchiul lui. Începea să se umfle. „Ar fi bine să vezi dacă mă poate primi în această dimineaţă."

33

DEALE, MARYLAND
Gould a luat roata din faţă de pe bicicleta de munte şi a ridicat trapa din spate a Ford Explorer-ului. Bicicleta a intrat prima şi apoi roata. Claudia stătea pe o bancă din parc, în apropiere, luptându-se cu un alt val de greaţă. Gould şi-a consultat ceasul. Era ora 7:36 dimineaţa, iar ceea ce începuse ca o zi promiţătoare era acum un dezastru fără margini. S-a uitat la Claudia cu o furie pe care de obicei o rezerva pentru persoanele care îl ameninţaseră. Se aflau în parcul oraşului şi nu era nimeni prin preajmă, dar totuşi nu era locul potrivit pentru a purta această conversaţie. Boala ei le adusese deja suficientă atenţie nedorită.
I-a smuls bicicleta de pe jos şi a acţionat declanşatorul pentru roata din faţă. Bicicleta era uşoară, dar chiar şi aşa, Gould a aruncat-o de parcă ar fi fost o tricicletă pentru copii. Cumpărase ambele biciclete în seara precedentă de la încă un supermagazin masiv de articole sportive, peste drum de hotelul pe care îl găsiseră în Bowie, o suburbie a oraşului DC. Existau câteva moteluri şi pensiuni mai aproape de Rapp's, dar acestea nu ofereau suficient anonimat. Gould deja şi-l imagina pe Rapp sunând la cele câteva pensiuni din apropierea casei sale pentru a vedea dacă un cuplu care corespundea descrierii lor se cazase. Era exact genul acela de om, presupunea Gould. Foarte minuţios. Gould nu era genul de om care să vină neliniştit, dar întâlnirea cu Rapp îi provocase un fior pe şira spinării pe care nu-l mai simţise de când fusese înconjurat de o gloată furioasă de hutu cu macete în Rwanda, pe când servea în Legiunea Străină.
Bărbatul fusese la mai puţin de o milă de casa lui, singurul loc în care Gould se aştepta să-l găsească cu garda jos, dar nu putea să se înşele mai mult. Gould nici măcar nu-l observase la început. O ajuta să o stabilizeze pe Claudia. Ea începuse să se simtă ameţită pe măsură ce se apropiau de casa lui Rapp, dar primul val trecuse, aşa că au continuat să meargă mai departe. Ajunseseră până la casa lui, apoi se întorseseră şi se întorceau în oraş. Asta era tot ce plănuiseră să facă – o simplă trecere cu maşina. Gould voia să vadă cum arată terenul şi să confirme ceea ce ochii lui puteau doar să ghicească în întunericul nopţii. De asemenea, voia să exploreze posibilitatea de a face să pară un accident. Neamţul oferea un milion de dolari în plus şi, deşi Gould nu era înnebunit de riscul suplimentar, cel puţin avea să ia în considerare acest lucru. Claudia a tras brusc pe dreapta la o jumătate de kilometru după casa lui Rapp şi a început să vomite. În acest moment, Gould era încă calm. Văzuseră ambele maşini pe alee şi era înainte de ora 7:00 dimineaţa. Claudia ar fi terminat cu asta în câteva minute şi ar fi plecat mai departe, fără ca nimeni să fie mai înţelept de prezenţa lor.
Ultimul lucru la care se aşteptase Gould era să se afle faţă în faţă cu prada lui. Atunci Gould a auzit ceva şi s-a uitat peste umăr, iar acolo, în carne şi oase, era Mitch Rapp. Se apropiase foarte mult, prea mult, şi o făcuse fără să-l urmărească intenţionat pe Gould. Trebuia să fie invers. Singura lui salvare erau ochelarii de soare care îi acopereau ochii. Ochii erau, de departe, cea mai greu de schimbat trăsătură. În spatele scutului de sticlă colorată, Gould urmărea cu interes viu fiecare mişcare a lui Rapp. A văzut cum mâna

stângă a americanului rămânea în echilibru chiar deasupra rucsacului pe care îl purta în jurul taliei. Gould nu se îndoia deloc de ceea ce era ascuns în rucsac şi, de asemenea, nu se îndoia deloc că Rapp putea să scoată şi să tragă cu arma în timpul în care majoritatea oamenilor ar fi clipit. De asemenea, ştia că era aproape sigur că Rapp îşi va atinge ţinta.
Deşi întâlnirea întâmplătoare nu era ceva ce Gould ar fi preferat, totul până în acest moment era gestionabil. Rapp îl văzuse, dar datorită hainelor largi, a căştii şi a ochelarilor de soare, nu prea avea prea multe indicii. Rapp i-a pus o întrebare, iar Gould a fost nevoit să răspundă. Totuşi, totul era în regulă. Gould vorbea o engleză atât de impecabilă, încât Rapp nu avea cum să desluşească faptul că era francez. Apoi Claudia a decis să deschidă gura şi să strice totul.
S-au urcat în camion şi s-au întors la hotel în tăcere. Claudia şi-a înclinat scaunul cât a putut de mult şi şi-a acoperit ochii. Când au ajuns la hotel, au intrat pe una dintre uşile laterale. Claudia s-a lăsat pe pat, cu hainele de antrenament încă pe ea. Şi-a dat jos un pantof şi apoi pe celălalt. A lăsat să iasă un geamăt şi şi-a acoperit capul cu una dintre pernele pufoase.
„Închideţi perdelele, vă rog", a spus ea de sub pernă.
A tras de ţesătură cu atâta forţă încât practic a smuls totul de pe şine.
Ea a crăpat un ochi şi a ridicat perna. „De ce eşti atât de supărată?"
El s-a oprit din plimbare şi s-a uitat fix la ea. „De ce naiba ai deschis gura acolo?".
„Înapoi unde?"
„Pe stradă. În faţa lui Rapp."
A tras perna în jos şi a mormăit ceva.
„La ce naiba te-ai gândit?"
„Mi-era rău. Nici măcar nu ştiam că era el."
„Îţi dai seama care este miza? Ai vreo idee ce ai făcut vorbind acolo?"
„Exagerezi", a mârâit ea.
„Pe naiba că sunt. Dacă eşuăm, nu crezi că îşi va aminti de acel cuplu cu care s-a întâlnit într-o dimineaţă devreme? Femeia cu accent francez şi bărbatul cu care era?"
„Nu ne-a văzut feţele."
„Nici nu avea nevoie. Tot ce trebuie să facă este să facă o descriere fizică generală a noastră şi apoi să stipuleze că femeia era franţuzoaică. Câte echipe bărbat/femeie crezi că există?". El s-a uitat fix la ea aşteptând un răspuns pe care nu l-a primit niciodată. „Nu prea multe la început, dar adaugă faptul că acum ştie că femeia este franţuzoaică şi a restrâns căutarea la doar câteva persoane."
„Atunci hai să renunţăm. Să renunţăm la asta şi să păstrăm banii germanului."
Gould nu a vorbit o secundă. Doar s-a holbat la prostia ei. „Ţi-ai pierdut minţile?"
„Atunci dă banii înapoi. Nu-mi pasă... lasă-mă în pace. Nu vezi că nu am chef să mă cert cu tine acum?"
„Cu siguranţă ai ales un moment al naibii de bun să rămâi însărcinată."
Ea a ridicat colţul pernei şi l-a privit cu un ochi furios. „Crede-mă, ai avut ceva de-a face cu asta."
„De ce acum? Facem sex de ani de zile şi nu s-a mai întâmplat niciodată." Îşi dorise să pună această întrebare, dar până acum fusese prea îngrijorat de cum ar putea reacţiona ea. Acum pur şi simplu nu-i păsa.
„Se mai întâmplă", a răspuns ea cu o nuanţă de furie în glas.
„Prostii", a mârâit el. „Ai încetat să mai iei pilula, nu-i aşa?".
„Va-t'en. Je ne me sens pas bien."
„Vorbeşte în engleză", a răbufnit el.
„Pleacă de aici. Nu mă simt bine, bătăuşule".
Maxilarul lui Gould s-a încleştat de furie. A ezitat o secundă, luptându-se cu dorinţa de a insista. A decis că trebuia să se îndepărteze de ea înainte de a spune ceva ce ar fi regretat amândoi. A mărşăluit prin cameră şi a luat unul dintre ghiozdane. A aruncat rucsacul peste un umăr şi a plecat fără să mai spună un cuvânt.

S-A OPRIT LA o benzinărie din apropiere şi a umplut rezervorul. A luat şi o cafea şi o gogoaşă pe care a regretat că a cumpărat-o imediat după ce a devorat-o. Înainte de a ieşi din parcare, Gould a verificat

dispozitivul de urmărire GPS pe care îl pusese pe maşina Annei Rielly. Ecranul dispozitivului portabil avea doar trei inci pe trei inci şi nu era capabil de detaliile pe care le oferea laptopul Claudiei, dar pentru moment era suficient. O verificare rapidă a arătat că se întorcea în oraş. Mai mult ca sigur că se îndrepta spre serviciu. Gould plasase trei dispozitive în maşina ei. Primul, cel pe care îl lipise sub bordul maşinii, era un simplu microfon. Tot ce spunea ea în maşină era transmis la un dispozitiv de înregistrare digitală şi de scanare din portbagaj. Acea mică cutie neagră scana, de asemenea, la întâmplare, cele mai comune frecvenţe folosite de telefoanele fără fir. Avea o rază de acţiune efectivă de până la 30 de metri. De asemenea, conţinea un mic telefon digital, astfel încât putea fi accesat de la distanţă. Al treilea dispozitiv era transponderul GPS propriu-zis, care îi permitea să urmărească locaţia vehiculului.
Gould a conectat o cască de ureche la Palm Pilot şi a format numărul pentru a se conecta cu dispozitivul de scanare din portbagajul lui Rielly. La solicitare, a introdus codul de patru cifre şi a aşteptat cu stylus-ul negru şi subţire al Palm Pilotului, poziţionat deasupra ecranului. A urmat alte câteva comenzi şi apoi a aşteptat în timp ce datele au fost transferate de la scaner la computerul de mână. Codul de pe partea de jos a fişierului îi spunea că avea o conversaţie de şaisprezece minute şi optsprezece secunde. Imediat ce a terminat, a şters înregistrările de pe scaner şi a încheiat conexiunea. Scanerul din portbagajul lui Rielly putea reţine până la cinci ore de conversaţie telefonică digitizată, ceea ce pentru scopurile sale ar fi trebuit să fie mai mult decât suficient. Gould a deschis fişierul audio pe Palm Pilot-ul său şi a început să redea conversaţiile cu marcaj de timp. Prima era din noaptea precedentă şi nu era nimic altceva decât faptul că Rielly asculta radioul în drum spre casă de la serviciu. Gould a trecut repede înainte prin anumite părţi pentru a se asigura că nu pierde nimic. După opt minute şi treizeci şi şapte de secunde, ea a dat un apel către o prietenă pe nume Liz. A întrebat-o ce mai face finul ei şi a început să vorbească despre bebeluşi. Gould a sărit înainte. Avea să se întoarcă şi să asculte fiecare cuvânt mai târziu, dar deocamdată voia să audă dacă îl avea pe Rapp vorbind la telefonul de acasă.
Gould a pus maşina în marşarier şi a ieşit pe Annapolis Road. Câteva blocuri mai târziu, maşina ei a luat-o pe Blue Star Memorial Highway spre sud. Planul lui era să-şi petreacă restul dimineţii familiarizându-se cu peisajul rural. Când locuia în State, petrecuse puţin timp atât în Annapolis, cât şi în Baltimore şi făcuse două croaziere pe Chesapeake. Una fusese pentru şcoală, iar cealaltă fusese o excursie privată, o zi de navigaţie pe care Gould şi-o amintea cu drag. Îi luase un prieten al tatălui său. Surorile şi mama lui rămăseseră acasă. Gould îşi amintea bine pentru că se înscriseseră într-o regată şi fusese palpitant. Vremea era perfectă; însorită, caldă şi vântoasă.
Totuşi, nu petrecuse niciun moment în zona în care locuia Rapp, la sud de Annapolis. Voia să se asigure că ceea ce arăta harta exista cu adevărat şi că se afla acolo unde trebuia să fie. Într-o ţară ca America, acest lucru nu era de obicei o problemă, dar în unele dintre găurile infernale din lumea a treia în care Gould a lucrat, hărţile bune erau rare. Indiferent de situaţie, totuşi, o hartă era doar o hartă. O reprezentare plată a unui loc real. Ajuta cu nume şi locuri, dar, cu toate acestea, pentru a avea o idee reală despre ceea ce se afla acolo, trebuia să vezi cu ochii tăi. Hărţile, cu excepţia cazului în care erau extraordinar de bune, nu arătau potecile prin pădure, nu arătau tufele de tufişuri şi nu-ţi spuneau în ce direcţie suflă vântul. Şi mai era de luat în considerare şi schimbarea anotimpurilor. Ceea ce putea fi un loc minunat pentru a sta la pândă vara putea fi inutil iarna. Toate aceste lucruri trebuiau să fie experimentate pe propria piele, dar totuşi trebuia să fii foarte atent. Mai ales când avea de-a face cu un om ca Rapp. Recunoaşterea era utilă într-o astfel de situaţie doar dacă ţinta ta rămânea inconştientă de faptul că era supravegheată. Recunoaşterea era, în multe privinţe, cel mai dificil aspect al muncii lui Gould. Antrenamentul şi planificarea erau importante, dar erau lucruri pe care le putea controla într-un cadru aproape ca de laborator. Recunoaşterea însemna că trebuia să se expună.
Gould a continuat spre sud timp de aproximativ cinci minute şi apoi a virat spre est. Majoritatea maşinilor se îndreptau spre vest în acest moment, aşa că traficul era uşor. A continuat să asculte înregistrările în timp ce mergea, jumătate ascultând, jumătate gândindu-se la cât de repede se schimbase fluxul şi refluxul operaţiunii. Totul decursese atât de bine până în această dimineaţă. Nu avuseseră nicio problemă la intrarea în ţară, toţi banii fuseseră transferaţi în siguranţă în conturi nedetectabile şi îl urmăriseră pe Rielly până acasă fără incidente. Şi apoi au ajuns faţă în faţă cu Rapp şi Claudia a deschis gura. Exact la asta se gândea Gould când un fragment din conversaţia înregistrată i-a atras atenţia. Abia îi venea să creadă ce

auzea. Era încă într-o dispoziţie arţăgoasă, supărat pe Claudia şi credea cu tărie că aceasta rămăsese însărcinată intenţionat. Se plângea cât de repede se întorseseră lucrurile când doamna noroc a revenit în viaţa lui printr-un simplu telefon. Conversaţia avusese loc între Anna Rielly şi o prietenă cu abia cu o oră în urmă. Acel apel telefonic a fost urmat rapid de un al doilea în care soţia lui Rapp îi făcea o programare la medic. Un chirurg ortoped. Următoarea conversaţie a fost cea în care doctorul l-a sunat pe Rapp. L-a rugat pe Rapp să îi explice problema. Versiunea scurtă a fost că Rapp abia îşi putea îndoi genunchiul stâng. Doctorul i-a spus să încerce să nu se mai atingă de el şi să vină imediat. I-ar fi făcut un RMN şi apoi ar fi decis dacă avea nevoie de o intervenţie chirurgicală.
Gould a tras pe dreapta pe marginea drumului judeţean şi şi-a verificat harta. Acum că se gândea la asta, Rapp mergea şchiopătând uşor când îl văzuse mai devreme în dimineaţa aceea. Operaţie, s-a gândit el în sinea lui. Aş putea fi atât de norocos? Dacă Rapp trebuia să treacă pe sub cuţit, ar fi fost imobilizat o vreme, iar lui Gould i s-ar fi uşurat semnificativ munca. Gould a tras maşina înapoi în marşarier şi a aşteptat să treacă un camion cisternă mic. Gould complota deja, explorând orice modalitate posibilă prin care putea face ca moartea lui Rapp să pară cât de cât un accident. Un accident de maşină ar fi fost dificil cu tipul de vehicule pe care le conduceau. Atâta timp cât purtau centurile de siguranţă, atât BMW-ul, cât şi Audi-ul i-ar fi protejat de orice accident pe care Gould l-ar fi putut ajuta să îl orchestreze.
La câteva sute de metri în faţă, Gould a urmărit un camion care a ieşit de pe şosea. Pe moment nu i-a dat prea multă importanţă, dar când a încetinit pentru un semn de oprire, s-a uitat în stânga şi a observat camionul parcat pe aleea casei cuiva. Şoferul coborâse din cabină şi trăgea un furtun până la un rezervor argintiu de lângă casă. Gould a citit inscripţiile inscripţionate pe uşă. Chesapeake Bay Propane Co. Dedesubt era un număr de telefon şi o adresă. Gould le-a memorat pe amândouă şi şi-a continuat drumul. Şi-a amintit un fapt obscur pe care îl învăţase cu ani în urmă. Unde, nu-şi putea aminti, dar avea legătură cu faptul că gazul natural era inodor. A încercat să-şi imagineze casa lui Rapp, dar nu putea fi sigur. Era o posibilitate, presupunea el. Cum altfel şi-ar fi încălzit casele în această zonă rurală? După ce ajungea la casa lui Rapp, avea să se intereseze de asta. Milionul în plus i-ar fi fost de folos, iar dacă era făcut cum trebuie, nu ar fi existat niciun motiv pentru ca CIA să vină să-l caute. Bineînţeles că ar fi suspectat un joc murdar, dar fără dovezi concrete, ar fi existat întotdeauna îndoieli.

34

BAZA AERIANĂ ANDREWS
Delegaţia saudită a sosit la bordul a patru avioane masive de cursă lungă 747. Avioanele au fost proiectate de Boeing pentru a transporta peste 400 de pasageri, în funcţie de modul în care au fost configurate, dar acestea nu erau avioane obişnuite. Fiecare dintre ele era deţinut în proprietate privată de un membru al familiei regale saudite. Datorită unei surse aproape nesfârşite de petrodolari şi a nevoii saudiţilor de a se învinge constant unii pe alţii, fiecare avion a fost decorat cu lux de amănunte, în cel mai opulent mod posibil. Duşurile din marmură cu accesorii din aur, paturile king-size şi jacuzzi erau standard în fiecare avion, la fel ca şi sălile de antrenament, camerele de aburi şi sălile de jocuri. Ecranele TV cu plasmă erau în mare abundenţă, precum şi DVD-urile, CD-urile şi cam tot ceea ce avea un gram de valoare de divertisment. Fiecare avion cu caroserie lată avea la bord un bucătar de clasă mondială, o maseuză, o manichiuristă şi un frizer. Avioanele jumbo erau echivalentul zborului cu iahturi private. Fără a pune la socoteală echipajul de zbor şi personalul, mai puţin de cincizeci de pasageri zburau în fiecare avion. Menţinerea acestui stil de viaţă somptuos nu era deloc uşoară. Două 747 separate, încărcate cu oameni de securitate, ofiţeri de protocol, diplomaţi juniori şi servitori, sosiseră la începutul săptămânii. Se rezervaseră hoteluri întregi de cinci stele, ultimul etaj fiind, în unele cazuri, rezervat pentru o singură persoană. Au fost comandate ţigări suplimentare în cantităţi demne de o armată care intra în luptă. Hotelurile s-au aprovizionat cu cel mai scump coniac, cele mai fine trabucuri şi cele mai rare vinuri. Serviciile de escortă au adus fete de companie din Chicago, Miami, New York şi L.A. Când saudiţii veneau în oraş, ei dădeau un impuls economiei locale care se asemăna cu găzduirea unui eveniment

sportiv major. În loc să o facă cu zeci de mii de oameni, însă, au făcut-o pur şi simplu cu o mie sau mai puţin.
Ofiţerii de protocol s-au certat asupra fiecărui detaliu al vizitei de stat. Totul a început cu cazarea. Când preşedintele i-a oferit Blair House regelui, părea că lucrurile începuseră bine, dar de acolo totul a luat-o la vale. Ministrul de externe, ministrul comerţului şi ministrul pentru afaceri islamice au vrut să stea la proprietatea ambasadorului saudit din afara oraşului. Proprietatea era mare, dar nu suficient de mare pentru a face faţă la doi, darămite la trei dintre miniştri şi anturajele lor. Oamenii ministrului de externe susţineau că acesta avea cea mai importantă funcţie. Oamenii ministrului comerţului au susţinut că ambasadorul era fratele său cu drepturi depline şi, prin urmare, era dreptul său să folosească proprietatea, iar oamenii ministrului afacerilor islamice au refuzat să dea un alt motiv în afară de faptul că asta era ceea ce dorea prinţul Muhammad bin Rashid. În cele din urmă, acesta a fost un motiv suficient. Rashid avea urechea clericilor, iar contactele sale erau adânci în agenţiile de securitate ale statului. În multe privinţe, el era cel mai temut om din Arabia Saudită. Doar regele Abdullah şi o mână de tineri prinţi au îndrăznit să-i ţină piept.
În retrospectivă, aceştia şi-au dat seama că au fost nişte proşti pentru că nu au sugerat ca prinţul Muhammad şi anturajul său să rămână la moşie de la bun început. Prinţul Muhammad a fost unul dintre singurii membri cu adevărat pioşi ai familiei regale şi a refuzat să consume alcool sau tutun chiar şi atunci când călătorea în străinătate. Cu Muhammad şi oamenii săi sechestraţi la moşie, restul delegaţiei se putea relaxa şi distra fără teama de a fi raportat clericilor de acasă. Familia regală saudită avea o atitudine de genul „Ce se întâmplă în Vegas, rămâne în Vegas". Cât timp se aflau în regat, păstrau cel puţin aparenţa că respectă interpretarea strictă a islamului de către wahhabiţi, dar imediat ce părăseau ţara se dezlănţuiau. Saudiţii rămaşi au fost lăsaţi să se lupte pentru Ritz Carlton din Georgetown şi Ritz din Foggy Bottom, la doar opt străzi distanţă. În cele din urmă, ministrul de externe a primit Ritz-ul din Foggy Bottom, deoarece hotelul avea mai multe camere, iar anturajul său era mai mare. Cu toate acestea, nu au terminat de discutat. Mai erau încă probleme importante de rezolvat, cum ar fi ordinea în care urmau să aterizeze avioanele. Era de la sine înţeles că regele urma să aterizeze ultimul, dar celelalte trei locuri erau puse la bătaie. Din nou, oamenii prinţului Muhammad au refuzat să negocieze. Acest lucru a înfuriat celelalte două tabere, dar după multe ţipete şi plângeri nu au ajuns nicăieri. În cele din urmă, ministrul de externe şi-a asigurat locul numărul doi, iar ministrul comerţului a fost nevoit să aterizeze primul.
Securitatea a fost o problemă majoră, dar americanii au fost cei care au condus spectacolul în această privinţă. Pe măsură ce avioanele se apropiau de aeroport, convoaiele erau pregătite, iar fanfara militară era gata să cânte. Regele mergea direct la Casa Albă, prinţul Muhammad şi ministrul de externe mergeau la Departamentul de Stat, iar ministrul comerţului mergea la Kennedy Center, unde urma să fie găzduit de secretarul american al comerţului şi de importanţi lideri de afaceri. Poliţia metropolitană din Washington DC a fost prezentă pentru a asigura escortă cu motociclete, iar Serviciul Secret a chemat agenţi de pe toată Coasta de Est pentru a asigura protecţia diplomatică. Regele, precum şi cei trei fraţi vitregi ai săi, îşi aduseseră cu toţii propriile limuzine blindate, care fuseseră transportate cu avionul în America înainte de vizită.
Prinţul Muhammad se întrebase de mai multe ori, în timpul lungii călătorii, cât de aproape era asasinul lui Abel de a-şi face treaba. Ar fi fost foarte interesant să urmărească povestea raportată din perspectiva americană dacă s-ar fi întâmplat în timpul vizitei sale. Ar fi fost, de asemenea, de nepreţuit să vadă reacţia de pe feţele oficialilor guvernului lor. Mai ales directorul CIA. Muhammad ştia că femeia îl favoriza pe Rapp şi că moartea lui o va afecta. Asta merită pentru că s-a amestecat în afacerile Arabiei Saudite, s-a gândit el.
După atacurile de la World Trade Center şi Pentagon, Muhammad aflase că femeia aceea blestemată fusese cea care îl sfătuise pe preşedintele american să facă presiuni pentru relocarea lui Rapp. Kennedy însăşi îl vizitase pe prinţul moştenitor de atunci, Abdullah, şi furnizase dovezi că serviciile de securitate saudite protejau, în unele cazuri, cu bună ştiinţă, al-Qaeda şi pe membrii acesteia. Ea a declarat că preşedintele, împreună cu liderii din Camera Reprezentanţilor şi Senat, nu considerau că prinţul Muhammad bin Rashid era în măsură să conducă Ministerul de Interne, care supraveghea serviciile de

securitate. Dacă acesta nu ar fi fost mutat din funcţie şi înlocuit cu cineva dispus să urmărească al-Qaeda în mod agresiv, relaţiile dintre Arabia Saudită şi SUA ar fi avut mult de suferit.
Fratele său vitreg a cedat cererii, dar pentru a salva aparenţele acasă şi pentru a menţine echilibrul fragil dintre prinţii certăreţi, i-a dat lui Muhammad postul important de ministru al afacerilor islamice, al dotării, dawa şi îndrumării. În ceea ce priveşte puterea pură, aceasta pălea în comparaţie cu conducerea Ministerului de Interne, dar în ceea ce priveşte influenţa, era de neegalat. Petrolul era sângele Arabiei Saudite, dar islamul era inima sa. Familia regală nu putea guverna fără sprijinul clericilor din Mecca şi Medina, iar clericii deveneau din ce în ce mai neîncrezători faţă de rege şi faţă de relaţiile sale confortabile cu America. Mahomed ştia că trebuie să le arate oamenilor religioşi că este un om de acţiune. Cineva care era dispus să le ţină piept americanilor.
Ar fi fost o mare satisfacţie personală în a fi implicat în moartea unui necredincios murdar ca Rapp, dar în sens mai strategic, uciderea lui Rapp ar fi oferit în cele din urmă o dovadă nu doar clericilor, ci şi celorlalţi membri ai familiei regale că Muhammad bin Rashid era un mare apărător al islamului şi nu un prost linguşitor ca regele. Dezvăluirea implicării sale în această chestiune ar fi trebuit să fie tratată foarte delicat şi pe o anumită perioadă de timp. Prinţul Muhammad avea cincizeci şi nouă de ani şi o stare de sănătate bună. Putea să mai aştepte încă cinci ani şi să reducă încet sprijinul regelui. La momentul potrivit, clericii îl vor susţine, asta ştia cu siguranţă. Îl doreau pe Rapp mort mai mult decât el, şi ar fi fost foarte recunoscători că un membru al Casei de Saud luase în sfârşit sabia în mână şi apărase islamul. Deocamdată, însă, trebuia să treacă prin moţiuni şi să se poarte ca şi cum chiar îi plăcea pe americani.
Prinţul Muhammad bin Rashid a coborât din avion în lumina soarelui de la sfârşitul după-amiezii. Era îmbrăcat în hainele sale albe şi le strângea împotriva vântului care bătea. Pentru un ochi neavizat era greu să-l deosebească de fratele său vitreg, regele, mai ales atunci când purta ochelari de soare, aşa cum era în acest moment. Amândoi bărbaţii aveau o înălţime de 1,80 m şi aveau mustăţi şi ciocane negre ca jetul. Acest lucru a provocat uneori o mică confuzie, aşa cum se întâmpla acum cu grupul de demnitari şi fotografi care aşteptau pe covorul roşu de la poalele scărilor. Prinţul Muhammad a coborât cu un uşor zâmbet pe faţă în timp ce îl privea pe unul dintre ofiţerii de protocol ai regelui arătând frenetic spre ultimul dintre avioanele jumbo care se oprea la mică distanţă pe pistă.
Generalul forţelor aeriene care aştepta să-l întâmpine se ţinea tare. Nu avea de gând să-l jignească pe ministrul saudit de externe, fugind. Bucurându-se de spectacol, prinţul Muhammad nu s-a grăbit să coboare scările. Când l-a întâlnit pe comandantul bazei, a strâns mâna bărbatului în ambele sale şi a devenit destul de efuziv în laudele sale la adresa formaţiei militare. În tot acest timp, a ţinut un ochi pe ofiţerul de protocol şi s-a bucurat enorm văzând cum omul începea să tremure. În cele din urmă, comandantul bazei s-a eliberat şi, cu o mână pe spatele prinţului Muhammad, l-a trimis pe covor spre limuzina care îl aştepta.

35

DEPARTAMENTUL DE STAT AL SUA

Kennedy stătea într-un colţ din John Quincy Adams State Drawing Room şi îşi sorbea paharul de Chardonnay în timp ce doi subsecretari ai Departamentului de Stat încercau să o convingă de o nouă abordare faţă de Coreea de Nord. Ei ştiau că dacă ea se va alia cu şeful lor, preşedintele va schimba probabil cursul. Acest lucru nu avea să se întâmple. Kennedy a ascultat politicos, chiar dacă nu era de acord cu tot ceea ce spuneau ei. Liderul nord-coreean era instabil din punct de vedere mental şi nimic din ceea ce spuneau cei doi diplomaţi nu putea schimba acest fapt medical irefutabil. Negocierile cu o singură parte erau un eşec şi nu reprezentau nimic mai mult decât un joc al orgoliului premierului nord-coreean. China, Japonia şi Coreea de Sud trebuiau să fie la masa negocierilor. Era curtea lor din spate. Kennedy a fost tentat să le spună celor doi membri ai Ivy Leaguers că ea l-a sfătuit în secret pe preşedinte că a venit timpul să le dea un ultimatum chinezilor: fie să ţină în frâu Coreea de Nord, fie Statele Unite vor ajuta Japonia să dezvolte un program de arme nucleare. Kennedy era convins că spectrul unei Japonii nucleare va forţa China să aducă la respect Coreea de Nord. Au existat şi alţii care, în mod normal, nu au fost de

acord. China ar putea contraataca spunând că va invada Taiwanul şi lucrurile ar putea scăpa de sub control destul de repede.
Cu toate acestea, ar fi fost o prostie să le spunem acestor doi porumbei toate acestea. I-a lăsat să le bântuie la nesfârşit despre cum nu ar fi o concesie atât de rea să se poarte discuţii cu o singură parte. La urma urmei, puteau oricând să se întoarcă la discuţiile în şase părţi dacă nu ar fi funcţionat. Această conversaţie a fost un exemplu perfect al motivului pentru care ea a fost reticentă în a participa la recepţia pentru ministrul de externe saudit. A se amesteca cu alte departamente într-un cadru social, în special cu cel de Stat, însemna adesea să fie prinsă în capcana acestor tipuri de discuţii diametral opuse. Se uită în jurul camerei după noul ei şef. Aceasta fusese ideea lui. Un spectacol de comandă. Dacă Kennedy ar fi fost invitată chiar de către secretarul de stat, ar fi fost încă ambivalentă în privinţa participării la recepţia diplomatică, dar Ross îi ordonase să vină şi o făcuse într-un mod foarte condescendent. I-a spus, ca şi cum i-ar fi făcut o evaluare a angajaţilor, că trebuie să lucreze mai mult la consolidarea relaţiilor cu aliaţii lor. Ea a luat toate acestea cu calm şi şi-a muşcat buza, dar în adâncul minţii a auzit avertismentul lui Rapp – Ross este un idiot.
Kennedy s-a întrebat dacă era vorba de Rapp – dacă Ross o pedepsea pentru ceea ce făcuse el. Nu lăsase să se înţeleagă că ştia despre confruntarea lor, dar era sigur că Ross credea că ea ştia toate detaliile. Ceea ce începuse ca o relaţie de lucru destul de decentă nu mai arăta dintr-o dată atât de bine. Nu ştia dacă acest lucru fusese exacerbat de Rapp sau dacă era inevitabil, dar începuse să se întrebe serios dacă nu cumva Ross era omul nepotrivit pentru această slujbă.
Kennedy fusese tentată să îl forţeze pe Rapp să o însoţească, ca o formă de pedeapsă, dar el scăpase. Se prezentase la biroul ei şchiopătând mai devreme în cursul zilei şi îi spusese că urma să fie operat la genunchi în cursul dimineţii. Ea a întrebat cât de grav era, iar el a dat din umeri cu un răspuns mormăit. După alte câteva întrebări, ea a aflat că urmau să-i facă o endoscopie la genunchi şi că se va întoarce la serviciu în două zile. Asta nu părea o problemă atât de mare, aşa că l-a presat mai mult şi a aflat că procedura era doar o soluţie pe termen scurt. Medicul i-a spus că în cinci ani va trebui să se supună unei operaţii de înlocuire a genunchiului. Kennedy a fost surprinsă de propria ei lipsă de preocupare pentru sănătatea lui. Dimpotrivă, a fost încântată să audă că, în sfârşit, va trebui să încetinească. Cu puţin noroc, putea să-l pună în curând în spatele unui birou şi să-l ţină acolo.
Ross a intrat în cameră într-o manieră demnă de preşedintele însuşi. Era urmat de omniprezentul Jonathan Gordon, de două colaboratoare, pe care Kennedy nu le recunoscuse decât vag, şi de patru imenşi agenţi ai Serviciului Secret. Kennedy s-a uitat în cealaltă parte a camerei la secretarul de stat Berg şi a observat că nici măcar un membru al echipei sale de securitate nu se afla în încăpere. La urma urmei, se aflau într-una dintre cele mai sigure clădiri din Washington. Nu exista niciun motiv, în afară de orgoliu, pentru ca agenţii să fie atât de aproape de persoana pe care o protejau.
Kennedy stătea într-un colţ şi continua să-i asculte pe cei doi oficiali ai Departamentului de Stat. Nu se grăbea să vorbească cu Ross, aşa că a aşteptat ca acesta să se îndrepte spre ei. Ross dădea mâna şi bătea pe spate. Kennedy s-a amuzat când a citit pe buzele unui senator care l-a întrebat pe Ross: „Ce cauţi aici?”.
O întrebare foarte bună, s-a gândit Kennedy în sinea ei. S-a uitat la ceas şi a observat că el îi spusese să fie punctual, şi totuşi ajunsese cu treizeci de minute întârziere.
Ross s-a îndreptat spre secretarul Berg şi a sărutat-o pe obraz. După câteva minute, l-a zărit pe Kennedy şi i-a făcut semn să vină la el.
Kennedy s-a scuzat şi şi-a făcut loc prin mulţime. „Secretarul Berg.” Kennedy i-a întins mâna. „Ce mai faceţi?”
„Bine, Irene, şi tu?”
„Foarte bine, mulţumesc”, a răspuns Kennedy. Ea şi secretarul de stat erau adesea în dezacord din punct de vedere filozofic, dar aveau o bună relaţie de lucru.
„Nu mă aşteptam să te văd aici”, a spus Ross, crezând că este amuzant.
„M-am gândit să mă bag la petrecere”, a răspuns Kennedy cu un zâmbet pe jumătate.
„Mă bucur că ai venit”, a spus repede secretarul de stat. L-a strâns de braţ pe Kennedy şi i-a dat un semn liniştitor din cap.

Kennedy ştia exact la ce se referea. Saudiţii aveau un fel de a face femeile să se simtă foarte inconfortabil. Pentru vechea gardă de bărbaţi saudiţi, locul femeii era acasă, având grijă de copii şi conducând gospodăria. Era nepotrivit să priveşti o femeie în ochi sau să i te adresezi direct. Acest lucru a creat momente stânjenitoare atunci când femei puternice precum Berg şi Kennedy au fost plasate în aceeaşi cameră cu o delegaţie de bărbaţi saudiţi. În cei peste douăzeci de ani de activitate a lui Kennedy în domeniul serviciilor de informaţii, lucrurile se îmbunătăţiseră mult. Următoarea generaţie de saudiţi, cei care fuseseră educaţi la universităţi din Europa şi America, acceptau mult mai mult femeile, cel puţin atunci când aveau de-a face cu guverne străine. Înapoi în Arabia Saudită, însă, marea prăpastie dintre sexe era încă vie şi înfloritoare.
Unul dintre asistenţii secretarului Berg a venit şi a informat-o că ministrul de externe saudit intrase în clădire. Berg s-a scuzat şi i-a lăsat pe Ross şi Kennedy pentru a-şi ocupa poziţia în linia de primire diplomatică. Ross l-a apucat pe Kennedy de cot şi i-a arătat spre colţul îndepărtat al încăperii. S-au strecurat prin mulţime, cu gărzile de corp ale lui Ross care le făceau umbră pe măsură ce înaintau. Kennedy s-a gândit că securitatea trebuie să fi arătat ridicol şi a fost uşurată când Ross i-a dat în cele din urmă şefului detaşamentului semnalul de a se retrage.
Ross stătea cu spatele la cameră, cu faţa la Kennedy. Jonathan Gordon a ieşit din umbră şi s-a aşezat lângă şeful său. Ross şi-a netezit cravata cu dungi albastru deschis şi argintii cu palma mâinii drepte şi apoi şi-a ajustat pantalonii înainte de a-şi pune mâinile pe buze. Directorul Serviciului Naţional de Informaţii s-a uitat la ea, şi-a înclinat uşor capul, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, apoi s-a oprit. Kennedy avea o idee destul de bună despre ce avea în minte, aşa că a spus: „Mark, în legătură cu tine şi Mitch, şi cu ce s-a întâmplat zilele trecute...”
Ross i-a tăiat calea. „Nu trebuie să spui nimic. E apă trecută sub pod”.
Kennedy s-a uitat la Gordon, a cărui expresie spunea altceva. „Vreau doar să ştii că eu nu funcţionez în felul acesta”, i-a spus Kennedy lui Ross. „Dacă unul dintre oamenii mei are o problemă cu tine, trebuie să vină mai întâi la mine. Mitch a acţionat pe la spatele meu şi nu sunt mulţumit de asta.”
Ross s-a gândit la răspunsul său. „Ştiu că Mitch a făcut multe sacrificii pentru această ţară, dar mulţi oameni se tem că este incontrolabil. Că este doar o chestiune de timp până când va face ceva care să facă cu adevărat de ruşine Agenţia. Niciunul dintre noi nu vrea să se întâmple asta.”
„Nu, nu vrem”, a spus Kennedy cu sinceritate.
„Atunci vă sugerez să-l ţineţi în lesă scurtă”.
Kennedy a dat din cap. Nu putea să-i spună cu adevărat că la Washington erau la fel de mulţi sau chiar mai mulţi oameni care voiau pur şi simplu să-i dea drumul lui Rapp.
„Şi tipul ăsta, Coleman. Eu nu m-am născut ieri. Tipul ăsta înseamnă probleme.”
Kennedy nu spuse nimic.
„Voi face tot ce pot”, a continuat Ross, „să nu mă amestec în treburile zilnice ale Agenţiei. Am multă încredere în tine, ai făcut o treabă grozavă până acum, dar mă îngrijorează faptul că ai un unghi mort în ceea ce-l priveşte pe Rapp. Am vorbit deja cu preşedintele despre asta şi îmi împărtăşeşte îngrijorarea”.
Kennedy a ascultat cuvintele fără să arate nici un gram de emoţie. În interior, însă, stomacul ei a început să se agite.
„Am decis”, a spus Ross, „să urmărim îndeaproape situaţia. Dacă Rapp nu poate începe să urmeze ordinele şi să respecte lanţul de comandă, s-ar putea să trebuiască să se facă unele schimbări.”
„Aţi vorbit cu preşedintele despre asta?” Kennedy voia să fie clar în acest punct. Unul dintre jocurile de putere clasice la Washington era să scrii numele preşedintelui pentru a-ţi întări poziţia.
„Da, şi este îngrijorat de ceva timp în legătură cu asta.”
Kennedy l-a privit pe Ross în ochi şi s-a întrebat dacă se deranjase să-i spună preşedintelui ce îl făcuse pe Mitch să devină atât de insolent. Se îndoia că Ross îi spusese despre investigaţia sa asupra lui Scott Coleman şi a companiei sale. Scott Coleman, un om care fusese comandantul Echipei SEAL 6 şi care primise atât Steaua de Argint, cât şi Crucea Marinei. Un om care, după ce părăsise marina, desfăşurase zeci de operaţiuni secrete, câteva dintre acestea fiind autorizate chiar de preşedinte.

În timp ce Rapp era rapid la mânie, Kennedy era opusul. Nu-i plăcea nimic din toate astea. Ura faptul că Ross se amesteca în chestiuni atât de delicate şi o irita foarte tare faptul că începuse deja să facă politică cu preşedintele. În ciuda acestor emoţii, ea rămăsese calmă.
I-a dat uşor din cap lui Ross şi a spus: „Voi mai discuta cu el". Şi cu preşedintele, s-a gândit ea în sinea ei.
„Bine." Ross a pivotat astfel încât să stea lângă ea. Gordon s-a mutat în poziţia din stânga ei. Cei doi bărbaţi o aveau în braţe. Vorbind pe o parte a gurii, Ross a spus: „Probabil că te întrebi de ce te-am rugat să vii la această recepţie."
„Mi-a trecut gândul prin minte".
„Saudiţii sunt cheia."
Kennedy a privit în cealaltă parte a sălii spre linia de recepţie diplomatică. Ministrul de externe şi lunga sa suită tocmai intraseră în încăpere. Kennedy observase că lui Ross îi plăcea să facă declaraţii de genul „Saudiţii sunt cheia" şi apoi să nu mai adauge nimic. Scopul său era să te facă să îl întrebi de ce, pentru ca apoi să îţi poată împărţi înţelepciunea. Kennedy, un spion profesionist din vechea şcoală, se pricepea foarte bine să îşi ţină gura şi să asculte.
„Nu te interesează să ştii de ce sunt cheia?".
Kennedy vorbea în arabă. Îşi petrecuse cea mai mare parte a tinereţii străbătând Orientul Mijlociu şi înţelegea cultura saudită atât de bine pe cât putea spera o femeie străină. Uitase mai multe despre Arabia Saudită decât ar fi putut Ross să spere vreodată să învețe, dar, cu toate acestea, era chiar interesată să audă unde voia el să ajungă cu asta.
„De ce sunt ei cheia şi pentru ce sunt ei cheia?"
„Foarte bună calificare", a răspuns Ross. „Ei sunt cheia rezolvării întregii mizerii."
„Care încurcătură?", a întrebat Gordon pe un ton uşor nerăbdător.
„Toată mizeria... Orientul Mijlociu, terorismul, răspândirea islamului radical. Ei deţin cheia. Dacă reuşim să-i facem să aibă încredere în noi... să vadă că nu le vrem răul, vom face mai mult pentru a proteja această ţară de atacuri teroriste decât am putea spera vreodată prin folosirea forţei."
Kennedy a fost brusc plină de speranţă, nu că Ross îi va oferi o soluţie realistă, ci că era pe cale să arunce o privire nepreţuită asupra modului în care funcţiona mintea bărbatului. „Şi cum procedăm pentru a face asta?".
a indicat Ross. „Problema nu este cu oameni precum ministrul de externe sau regele. Ei ne plac pe noi. Ei înţeleg. Ei ştiu că nu vrem să le preluăm ţara şi cultura. Problema este cu oameni precum prinţul Muhammad bin Rashid".
Kennedy l-a zărit pe ministrul afacerilor islamice. Era la rând chiar în spatele ministrului de externe. El era problema, într-adevăr. Omul îşi înmuiase retorica în ultima vreme, dar Kennedy nu credea nimic din ce spunea.
„Cât de bine îl cunoaşteţi?", a întrebat Ross.
Kennedy ar putea scrie un lung briefing despre acest om. Pe moment, însă, era mai interesată să afle ce părere avea Ross despre el. „Îl cunosc puţin. Ce părere ai despre el?"
„Drumul spre pace trece prin liderii lor religioşi, iar el este calea de a ajunge la acei lideri. El este cheia", a spus Ross cu emfază. „Eu personal l-am rugat să vină în această călătorie. I-am spus că vreau să deschid un dialog sincer despre cum cele două mari naţiuni ale noastre se pot cunoaşte mai bine."
Kennedy a dat din cap. Faptul că Ross ar fi folosit cuvântul „mare" pentru a descrie Statele Unite şi Arabia Saudită în aceeaşi frază ar fi fost ceva obişnuit dacă ar fi fost de la Departamentul de Stat, dar aici vorbea directorul Serviciului Naţional de Informaţii, un om care trebuia să îşi folosească cuvintele cu mare atenţie, un om care trebuia să colecteze informaţii. Nu era treaba lui să se ocupe de afaceri de stat cu orice cetăţean străin pe care îl alegea, cu atât mai puţin cu cineva care avea un istoric de sponsorizare a teroriştilor. Kennedy a înţeles necesitatea de a interacţiona atât cu adversarii, cât şi cu aliaţii. De asemenea, îşi dorea foarte mult să îl cunoască mai bine pe prinţul Muhammad bin Rashid, dar nu aşa cum a făcut-o Ross. Ea dorea să-l studieze aşa cum un profiler FBI studiază un criminal în serie.
Bărbatul era un bigot incurabil, iar faptul că Ross nu ştia deja acest lucru era un pic tulburător. La urma urmei, el era consilierul principal al preşedintelui în materie de informaţii şi de ameninţare teroristă internaţională. Dacă relaţia lor ar fi fost mai bună, şi-ar fi făcut timp să-i explice lui Ross de ce nu se

putea avea încredere în Muhammad bin Rashid, dar în prezent ar fi fost o pierdere de vreme. Ross nu ar fi vrut să audă de ce planul lui nu ar fi funcţionat. Ar fi trebuit să petreacă ceva timp cu prinţul şi să-şi dea seama singur. Între timp, Kennedy ar trebui să se asigure că nu va dezvălui nimic, sau că nu va promite ceva care ar putea da peste cap echilibrul delicat pe care se luptau să-l menţină cu saudiţii.
„Irene", a spus Ross în timp ce se uita la prinţul Muhammad, „este, într-un anumit fel, cel mai puternic om din Arabia Saudită."
„Presupun că ai dreptate", a acceptat Kennedy cu reticenţă. „Şi ce păcat", a adăugat ea în sinea ei. Ross era prea ocupat să se uite deasupra mulţimii pentru a o auzi, dar Jonathan Gordon a râs încet. Kennedy s-a întors să se uite la el.
„Prinţul Muhammad nu mi se pare o persoană foarte receptivă la schimbare."
Ross i-a părăsit pentru a merge să dea mâna cu cineva.
„Este un wahhabit înrăit. Schimbarea nu face parte din lexiconul lor".
„Asta am încercat să-i spun, dar el crede că personalitatea lui poate convinge pe oricine."
Kennedy cunoştea genul. Cei mai buni politicieni erau toţi aşa. Ei credeau sincer în puterea lor personală de convingere. Aceştia erau bărbaţii şi femeile care nu se opreau niciodată din campanie. La fiecare spălătorie chimică, bar şi cafenea în care se opreau, la fiecare partidă de golf şi la fiecare strângere de fonduri la care participau, dădeau mâna, zâmbeau, îşi aminteau un număr uimitor de nume şi convingeau oamenii, prin nimic altceva decât prin personalitatea lor, că sunt simpatici. Aceşti bărbaţi şi femei au excelat în politică. Erau dispuşi să facă concesii şi să fie flexibili pentru ca ceilalţi să îi considere rezonabili. Pe scena internaţională, însă, aceste tipuri de oameni au fost luate la puricat. Neville Chamberlain, prim-ministrul britanic la începutul celui de-al Doilea Război Mondial, a fost exemplul clasic modern. Îl întâlnise pe Hitler, îl privise în ochi, îl făcuse să râdă şi concluzionase că era un tip decent, în ciuda dovezilor contrare furnizate de serviciile de informaţii britanice. Hitler l-a luat de prost pe Chamberlain şi l-a jucat pe degete în timpul ocupării Austriei, invaziei Poloniei şi până la invazia Franţei. Cumva, Hitler a reuşit să reziste farmecului irezistibil al lui Chamberlain.
Kennedy a avut de-a face cu prinţul Muhammad în urma atacului de la 11 septembrie. Şeful său de post din Riad, precum şi omologii săi din Marea Britanie, Germania, Franţa, Israel şi Iordania au ajuns cu toţii la aceeaşi concluzie despre el. Deşi nu puteau dovedi că acesta a furnizat cu bună ştiinţă bani pentru Al-Qaeda şi alte organizaţii teroriste, ştiau că dăduse mai mult de douăzeci de milioane de dolari unor organizaţii caritabile care aveau legături cu organizaţii teroriste. În general, şefii serviciilor de informaţii au fost de acord că Muhammad era mult prea apropiat de extremiştii religioşi din Arabia Saudită pentru a fi de încredere în conducerea serviciilor de informaţii ale regatului. Liderii Americii, Marii Britanii, Franţei şi Germaniei l-au convins pe rege să îl mute pe fratele său vitreg într-o altă poziţie în consiliul său de miniştri. Poziţia oficială saudită a fost că Mohammad a fost destul de pedepsit din cauza întregii situaţii. Neoficial, Kennedy auzise că Mohammad nu a plecat liniştit.
Kennedy l-a privit pe Ross cum îşi croia drum prin cameră. Prinţul Mohammad decisese să evite linia diplomatică de primire, o încălcare majoră a protocolului şi ceva ce urma să fie cu siguranţă remarcat de toţi. În schimb, s-a îndreptat direct spre Ross, care se afla aproximativ în mijlocul camerei. S-au întâlnit şi şi-au strâns mâinile, Ross cu mai mult entuziasm decât prinţul. Aveau aproximativ aceeaşi înălţime; amândoi aveau puţin peste 1,80 m. Ross purta un costum scump făcut manual, iar prinţul Muhammad purta roba şi coafura ornamentală. Kennedy a privit cu mare interes când prinţul a izbucnit în râs. Setul său perfect de dinţi albi contrasta cu barba neagră de ţap. Prinţul Muhammad a strâns umărul lui Ross cu mâna liberă şi a continuat să zâmbească cu căldură. Privirea lui s-a rătăcit şi pentru o clipă s-a uitat direct la Kennedy.
„Nu pari prea încântat să-l cunoşti", a spus Gordon.
„Entuziasmat". Kennedy a continuat să-i observe pe cei doi bărbaţi vorbind. „Nu sunt mulţi oameni la CIA care ar fi încântaţi să-l întâlnească pe prinţul Muhammad."
„Nu ai încredere în el?"
Ce întrebare, se gândi Kennedy. „Noi nu ne ocupăm de încredere, Jonathan. Ne ocupăm de spionaj." Era foarte conştientă că orice ar fi spus i se va repeta lui Ross, aşa că şi-a ales cu grijă următoarele cuvinte.
„Prinţul Muhammad nu este un aliat al nostru. Este un om care în inima lui susţine tot ceea ce reprezintă

al-Qaeda. Nu uitaţi asta, indiferent cât de pro-american se comportă în această călătorie.” Kennedy s-a uitat la Gordon. „Dacă şeful tău are aspiraţii politice viitoare, l-aş sfătui să nu se împrietenească prea mult cu prinţul Muhammad.”

36

SPITALUL UNIVERSITAR GEORGE WASHINGTON

Rapp s-a aşezat pe marginea mesei de examinare şi a privit în jos la porţiunea de piele netedă care se întindea de la mijlocul coapsei stângi până la mijlocul tibiei. Era mândru de faptul că reuşise să o radă fără să se taie. Ştia că ar fi făcut-o în locul lui, dar nu era chiar atât de încântat de faptul că oamenii îl atingeau cu obiecte ascuţite. Realitatea că urma să fie supus procedurii îl neliniştea destul de mult şi aşa. Oricât de mult ar fi urât-o, totuşi, ştia că trebuia să o facă. O amânase destul de mult.

Anna era în cameră cu el, dar, ca de obicei, vorbea la telefonul mobil. Uneori, Rapp se întreba dacă aparatul era ataşat chirurgical de capul ei. Nu avea nicio îndoială că, dacă rolurile ar fi fost inversate, iar ea era pe cale să intre sub cuţit, iar el vorbea la telefon, ea l-ar fi împuşcat cu privirea. Rapp a arătat spre semnul de pe peretele de deasupra micului birou. Era un telefon mobil cu un cerc roşu şi o linie care îl străbătea. Anna s-a încruntat la el. Rapp a arătat din nou spre semn. Ea a scos limba şi s-a întors cu spatele la el. Rapp a râs în sinea lui.

Conform ceasului său, era şapte şi trei minute dimineaţa şi îi era o foame de mormânt. Avea totuşi ordine stricte. Fără mâncare înainte de operaţie. Nu voiau să vomite pe masa de operaţie. Anna şi-a închis telefonul şi s-a întors.

„Era Phil. A spus noroc.”

„Cine e Phil?”

„Şeful meu, domnul deştept.”

Rapp nu-l cunoscuse niciodată pe bărbat, deşi soţia lui lucra cu el de aproape un an. „Unde e dragostea, dragă?”

„E chiar aici.” Anna şi-a frecat burta.

Rapp a zâmbit şi i-a făcut semn să se apropie. Ea purta un trening Juicy Couture maro închis. Şi-a pus mâna pe stomacul ei şi a întrebat: „Cum te simţi?”.

„Puţin constipată, dar în afară de asta, bine.”

„Minunat.” El a făcut o grimasă.

„Tu ai întrebat.” S-a aşezat lângă el şi s-a aplecat pe spate. A tras de cravatele de la halatul lui de spital. „Pot să-ţi văd crăpătura fundului.”

Rapp a clătinat din cap. „De ce naiba îi pun pe oameni să poarte chestiile astea?”

„Nu ştii?”, a întrebat ea părând puţin surprinsă.

„Nu.”

„Dezbracă identitatea pacientului pentru ca tu să fii mai docil şi să faci ce ţi se spune. „

„Unde ai auzit asta?”

Ea a ridicat din umeri. „Nu-mi amintesc.”

Rapp s-a gândit un moment şi a spus: „Pun pariu că ai dreptate.”

„Ştiu că am. Gândeşte-te la asta. Ce faceţi voi când interogaţi un terorist? Îi radeţi capul şi barba şi le luaţi toate hainele.” A încercat să îndrepte spatele halatului, dar acesta nu a vrut să coopereze. A lăsat-o să atârne liber şi a întrebat: „Serios, ce mai faci?”.

„Bine. Vreau doar să termin cu asta. Urăsc spitalele.”

„Cel puţin nu eşti aici ca să ţi se scoată un glonţ.”

Rapp s-a uitat la ea în lateral. „Mulţumesc pentru acest gând fericit.”

Ea şi-a pus braţul în jurul lui. „Dragă, totul va fi bine. Doctorul a spus că este destul de simplu. O oră sau cel mult două de operaţie şi apoi încă două ore de recuperare. Vom fi acasă cel târziu la ora 13:00.” Era cu adevărat îngrijorată pentru el şi nu din motivele pe care le-ar fi crezut cineva. Cei mai mulţi oameni care intrau în operaţie se temeau de recuperare şi de durerile care urmau să urmeze. Durerea nu era o

problemă pentru Mitch. Se îndoia că ar fi luat ceva mai puternic decât Tylenol Trei pentru mai mult de o zi sau două. Adevărata problemă era că nu era la conducere. Mitch era un astfel de lup singuratic, era atât de obişnuit să fie la conducere şi să facă lucrurile în felul lui, încât ideea de a se pune în mâinile altora era pur şi simplu enervantă pentru el.
„Mor de foame", a rostit Rapp.
Soţul ei era un mare mâncăcios. A întins mâna şi şi-a trecut degetele prin părul lui negru şi des. „Va trebui să ne oprim să luăm ceva în drum spre casă".
Uşa s-a deschis şi a intrat o asistentă micuţă. Purta halate chirurgicale albastre şi saboţi negri. Ţinea un clipboard la câţiva centimetri în faţa feţei ei. „Domnul Mitchell Rapp?"
„Eu sunt."
A răsfoit fişa. „V-aţi programat pentru o vasectomie în această dimineaţă."
Rapp s-a holbat la femeie, fără cuvinte. Înainte ca el să poată forma o propoziţie, femeia a spus:
„Glumeam. Mă numesc Deb şi mă duc să te pregătesc pentru operaţie."
Anna a râs. Mitch nu a râs.
„Dumneavoastră trebuie să fiţi doamna Rapp." Asistenta şi-a întins mâna.
„Anna. Mă bucur să vă cunosc."
„Unde ai găsit un armăsar aşa de mare ca ăsta? Uită-te la umerii ăştia." Asistenta a făcut un pas înapoi şi l-a evaluat ca pe o bucată de carne de vită.
„Nu a fost uşor. A trebuit să trec printr-o mulţime de tipi."
„Pun pariu că da."
Rapp a râs.
„Bine," asistenta şi-a întors atenţia asupra lui Rapp. „Genunchiul drept, nu-i aşa?"
„Nu." Rapp părea alarmat. „Stângul."
„Ştiu, ştiu." Ea i-a făcut semn cu mâna. „Glumeam şi eu. Încerc să te fac să te relaxezi, ştii? Pari atât de încordat. Poftim, aşează-te până sus pe masă." A scos un marker negru mare şi a scris NU pe genunchiul drept al lui Rapp şi DA pe genunchiul stâng.
„Dr. Stone este cel mai bun. El i-a făcut genunchiul vicepreşedintelui anul trecut."
„L-am cunoscut pe vicepreşedinte. Nu sunt impresionat."
„Nici eu", a şoptit ea şi şi-a dat ochii peste cap. „Un fel de măgar, dacă mă întrebi pe mine. Oricum... Dr. Stone se ocupă de toţi jucătorii de hochei de la Capitals. Băieţi mari şi puternici ca tine." Ea l-a apucat de umeri. „Dacă stau să mă gândesc bine... voi doi îmi păreţi cunoscuţi. Sunteţi cineva important?"
„Eu nu sunt nimeni", a răspuns Rapp, „dar ea este importantă".
Asistenta şi-a pus mâinile pe şoldurile ei mici şi s-a uitat la Anna.
„Sunt corespondentul de la Casa Albă pentru NBC. Anna Rielly."
„Aşa este. Soţul meu te iubeşte".
„Nu-l iubeşte pe al tuturor", a spus sec Rapp.
Anna i-a aplicat o lovitură cu reverul în piept. „Nu-l băgaţi în seamă. Este puţin cam morocănos."
„Este îngrijorat?", a întrebat asistenta fără să se uite la Rapp.
„Cred că da."
„Mi-e foame", a gemut Rapp.
„Ei bine, atunci ar fi bine să ne punem în mişcare. Anna, îl voi duce la pregătire şi apoi va intra direct în operaţie. Poţi să aştepţi în hol şi când terminăm, voi veni să te iau şi să te duc la recuperare."
S-au ridicat amândoi în picioare. Anna l-a apucat de faţă şi l-a sărutat pe buze. „Te iubesc, dragă. Mult noroc."
„Şi eu te iubesc." Rapp s-a întors şi a şchiopătat spre uşă.
Anna l-a urmat în hol şi a privit-o pe infirmiera micuţă cum îl conducea. I-a zărit posteriorul prin halatul care flutura şi nu s-a putut abţine să nu-i dea un fluierat. „Frumos fund."
Rapp şi-a coborât capul şi l-a scuturat în acelaşi timp. Anna şi-a înăbuşit un râs şi s-a blestemat că nu a adus aparatul foto.

COMITATUL ANNE ARUNDEL, MARYLAND

Gould găsise camioneta cu o zi înainte la o mică parcare de maşini de ocazie de la periferia oraşului Annapolis. Era genul de loc care prefera să tranzacţioneze în numerar. Camioneta era neagră, cu un interior din pânză gri. Preţul cerut era de 4.999,99 dolari. Avea mulţi kilometri, ceea ce se aştepta, şi câteva lovituri ici şi colo, dar în rest era într-o stare decentă. L-a convins pe tip să coboare preţul la 4.500 de dolari şi l-a plătit cu sutele. Singura problemă a apărut când tipul a cerut să vadă dovada de asigurare. „Legea statului Maryland", i-a spus Gould. Era singurul lucru la care nu se gândise. Din fericire, tipul nu a vrut să piardă vânzarea, aşa că şi-a notat Progressive şi i-a spus lui Gould să-i trimită prin fax informaţiile când va avea ocazia.

Gould a plecat din parcarea de maşini şi a găsit un centru auto mare la câţiva kilometri mai jos pe drum. A mai cheltuit încă 1200 de dolari pe anvelope noi, curele, filtre, un schimb de ulei şi o baterie nouă. Vânzătorul de maşini îi spusese că totul era în stare excelentă, dar Gould ştia că nu trebuie să aibă încredere în el. Cu atât de multe în joc, nu merita să lase la voia întâmplării fiabilitatea vehiculului. Următoarea oprire a fost la Home Depot, de unde a luat o scară extensibilă, un lanţ şi o încuietoare, un set de unelte, un cablu prelungitor, două furtunuri de înaltă presiune, cinci tipuri diferite de bandă adezivă, o rolă de plastic transparent, un cuţit utilitar, şase bidoane de benzină de cinci galoane, două rezervoare de propan de patruzeci de galoane şi alte câteva mărunţişuri. Ultima oprire pentru noapte a fost la Radio Shack, de unde a cumpărat un întrerupător de la distanţă. Gould s-a întors la hotel, a încuiat totul în camion şi a legat scara cu lanţuri de platforma camionului.

Apoi a început să o informeze pe Claudia despre plan. Orice furie pe care o simţea faţă de ea pentru ceea ce se întâmplase mai devreme în acea zi era acum atenuată de vestea că Mitch Rapp urma să intre în operaţie dimineaţă. De când Gould aflase prima dată despre problema la genunchi în acea dimineaţă, lucrurile nu făcuseră decât să se îmbunătăţească. Soţia lui Rapp i-a oferit, fără să vrea, lui Gould un flux constant de actualizări, în timp ce îşi suna prietenii şi familia şi le spunea în detaliu că Rapp urma să fie operat la genunchi prin artroscopie în cursul dimineţii. Ea dăduse de gol întregul orar. Când ar fi trebuit să fie la spital şi la ce oră se aştepta să se întoarcă acasă. Gould avea la dispoziţie cel puţin şapte ore pentru a pregăti lucrurile.

În aproape toate chestiunile tactice, Claudia se supunea lui Louie. În acest caz, ea a făcut o singură cerere – să evite să o ucidă pe femeie. Ea nu făcea parte din contract. Gould se aşteptase la acest lucru şi acesta fusese unul dintre motivele pentru care îi ascunsese Claudiei faptul că soţia lui Rapp era însărcinată. Ar fi făcut un efort pentru a nu o amesteca pe femeie, dar nu ar fi permis ca acest lucru să compromită misiunea. Totuşi, în loc să se certe cu ea, i-a promis că soţia lui Rapp va fi bine.

Gould a profitat de ocazie pentru a-i face legea Claudiei. Nu voia ca ea să părăsească hotelul până când noul ei ritual de dimineaţă nu se termina. Nu o putea lăsa să iasă în public şi să atragă atenţia asupra ei vomitând la fiecare treizeci de minute. Claudia a fost de acord. Ea va rămâne la hotel şi va monitoriza poziţia maşinii Annei şi orice nou semnal audio pe care l-ar putea capta. Cu planul consolidat, au împachetat totul. Gould urma să părăsească hotelul cu camioneta înainte de răsăritul soarelui, iar Claudia urma să plece în jurul prânzului, atâta timp cât maşina Annei rămânea pe loc la spital.

La ora 6:00 dimineaţa, Gould a părăsit hotelul şi s-a oprit la o benzinărie aflată la jumătatea distanţei dintre hotel şi casa lui Rapp. El purta o pereche de blugi Carhartt, cizme de lucru maro, o cămaşă de flanelă albastră şi gri şi o şapcă de baseball Washington Nationals. Nu se bărbierise de trei zile şi era deja pe cale să aibă o barbă completă. Gould a completat rezervorul camionului şi apoi a umplut toate cele şase bidoane de benzină. A luat un ziar, a plătit totul în numerar şi a plecat. La o benzinărie separată, aflată la câteva străzi distanţă, a oprit şi i-a rugat să umple rezervoarele de propan de patruzeci de kilograme.

Îşi alesese locul cu o seară înainte şi a intrat în parcarea mall-ului la exact 6:22 dimineaţa. A verificat dispozitivul de urmărire şi a observat că maşina lui Rielly nu se mişcase. S-a uitat spre est şi apoi spre vest pe autostradă şi s-a întrebat pentru a douăzecea oară care erau şansele ca ei să ia maşina lui Rapp în locul ei. Nu putea face prea multe în acest moment, în afară de a aştepta şi a vedea. Gould a oprit

camionul, a intrat în Starbucks şi şi-a luat o cafea neagră. A ieşit din nou câteva minute mai târziu şi s-a instalat pentru ceea ce spera să fie o aşteptare scurtă. A început să citească ziarul şi a încercat să nu se mai gândească la ceea ce îl aştepta. La ora 6:31, dispozitivul a bipat, anunţându-l că maşina ei se mişca. Gould a răsuflat uşurat. Avea să fie mult mai uşor dacă ştiau exact unde se aflau Rapp şi soţia lui.
Şase minute mai târziu, BMW-ul albastru Seria Cinci a trecut în zbor pe lângă Gould. Rapp se afla pe scaunul pasagerului, iar soţia sa conducea. Gould îl privi cu detaşare profesională. În loc să plece imediat, a rămas pe loc. Dacă ajungea prea devreme acasă ar fi putut ridica unele suspiciuni, aşa că şi-a băut cafeaua, a citit ziarul şi a stat cu ochii pe dispozitivul de urmărire. Cu cinci minute înainte de ora şapte, maşina lui Rielly s-a oprit în apropiere de Spitalul Universitar George Washington. Gould a mai aşteptat încă un sfert de oră şi apoi a terminat ultima cafea. A dat cu spatele de pe loc şi s-a îndreptat spre casa lui Rapp. La un kilometru şi jumătate de drum, a format numărul telefonului mobil al Claudiei. Ea a răspuns la al patrulea apel.
„Allô.”
Gould aproape că şi-a muşcat propria limbă în efortul de a se opri să nu ţipe la ea pentru că a răspuns în franceză.
„Cum te simţi?”, a întrebat cu o voce tensionată.
„Nu prea bine”, a răspuns ea.
„Întoarce-te la somn. Am vrut doar să-ţi spun că totul arată bine. Mă îndrept spre tine. Voi suna la ora zece pentru a vă da o actualizare.”
„Bine.”
Gould a încheiat apelul şi a apucat strâns volanul cu ambele mâini. Claudia nu mai era ea însăşi. Cu cât termina mai repede cu asta, cu atât mai bine. Gould s-a gândit cât de mult se datora faptului că era însărcinată şi cât de mult se datora epuizării. Observase primul semn cu patru luni în urmă. Ea se îmbătase după o operaţie pe care o efectuaseră în Ucraina şi îl întrebase dacă el credea că va ajunge în iad. Declarându-se ateu, el i-a spus că nu există iad. Ea a clătinat din cap şi i-a spus că se înşeală, iar apoi a început să plângă incontrolabil.
Gould a privit acum în urmă şi a văzut totul foarte clar. A rămâne însărcinată era calea ei de scăpare, iar aceasta era priza ei la el. El nu se îndoia că ea încetase să mai ia pilula. Voia o scuză pentru a pleca, şi mai bine, una care să-l facă pe el să plece cu ea. Gould nu împărtăşea nimic din vinovăţia ei pentru ceea ce făcuseră, dar o înţelegea. Această ultimă treabă era tot ce-şi dorea. Încă şapte ore maximum era tot ce avea nevoie. Rapp îi fusese oferit pe tavă de argint. Ar fi fost dezorientat în urma operaţiei, cu instinctele şi abilităţile mult diminuate. Nu mai putea spera niciodată să aibă o asemenea şansă. Şase milioane de dolari dacă o făcea bine. Un total de 11 milioane de dolari pentru a ucide un om. Trebuie să fi enervat pe cineva ca să primească un asemenea preţ pe cap. Gould a zâmbit la perspectiva atâtor bani. Ar fi avut o independenţă adevărată. Să trăiască oriunde ar fi vrut şi să o facă cu lux de amănunte. Încă câteva ore, şi-a spus el însuşi. Să-şi păstreze calmul şi să rămână concentrat.
Când a ajuns la drumul pe care locuia Rapp, şi-a pus ochelarii de soare Oakley şi a încetinit ca şi cum ar fi căutat o adresă. De la ieşirea de la drumul judeţean mai erau 3,5 km până la casa lui Rapp. Gould a trecut pe lângă un cuplu în vârstă care îşi plimba câinii, dar asta a fost tot. Spera să rămână aşa de liniştit toată dimineaţa. A continuat să treacă pe lângă casa lui Rapp până la capătul drumului, apoi s-a întors şi s-a întors. Totul arăta bine. Maşina lui Rapp nu era pe alee, aşa că Gould a presupus că era în garajul cu o singură maşină.
A dat cu spatele la camionetă pe aleea lungă şi s-a oprit la trei metri de garaj. Gould a coborât şi îşi punea o pereche de mănuşi de lucru, când un câine a venit în fugă după colţ. Pentru o fracţiune de secundă a îngheţat. Câinele a scos un lătrat, dar nu era genul de lătrat cu care Gould era atât de familiarizat, genul de lătrat pe care un câine îl dă chiar înainte de a se năpusti asupra ta. Acesta era mai degrabă jucăuş. Gould şi-a dat jos una dintre mănuşile de lucru şi s-a ghemuit. Şi-a întins mâna, cu palma în sus, iar câinele s-a apropiat timid. După ce l-a mirosit bine, animalul s-a relaxat şi Gould l-a zgâriat pe gât.
„Nu prea eşti un câine de pază, nu-i aşa?”
Câinele, un fel de amestec de collie, doar a dat din coadă şi s-a uitat la Gould cu ochii lui mari şi căprui. Gould a aruncat o privire în jur şi s-a întrebat dacă nu cumva câinele aparţinea unuia dintre vecini. Nu-şi

putea imagina că ceva atât de docil era deţinut de Rapp. Erau cel puţin două sute de metri între casele de o parte şi de alta şi exista un arboret de copaci şi arbuşti care delimitau limita de proprietate. Deşi frunzele începuseră să-şi schimbe culoarea, nu căzuse încă niciuna. Gould a verificat la gâtul câinelui dacă avea zgardă. Nu purta una. Important este să continue să se poarte normal, şi-a spus el însuşi. Dacă venea un vecin, el era aici pentru a face un deviz pentru jgheaburi noi.
Gould s-a ridicat şi a descuiat scara extensibilă. A ridicat-o din pat şi a dus-o până în partea laterală a casei, unde a aşezat-o pe jos. La şase paşi de garaj se afla un rezervor mare de propan argintiu-metalizat. Era parţial ascuns pe trei laturi de arborvitae piramidale. Gould s-a apropiat şi a citit indicatorul. Era puţin peste două treimi plin. A dat din cap în sinea lui şi s-a apucat de treabă. După ce a sprijinit scara de partea laterală a casei, s-a întors la camion şi a luat rola de plastic, cuţitul şi banda adezivă. În timp ce urca pe acoperiş, câinele stătea la baza scării şi îl privea. Din fericire, şemineul şi cele două guri de aerisire erau toate situate pe partea de apă a frontonului. Oricine ar fi condus pe drum nu l-ar fi văzut pe acoperiş decât atunci când lucra la coşul de fum. Acolo a început Gould. A rupt patru fâşii lungi de bandă adezivă şi le-a lipit pe talia blugilor. Apoi a tăiat o secţiune mare de plastic şi a aşezat-o deasupra coşului de fum. După ce toate cele patru laturi au fost fixate, a trecut o bandă de bandă în jurul întregului lucru pentru a se asigura că este sigilat. Pentru orificiile de aerisire a durat doar un minut sau două fiecare.
După ce a coborât de pe acoperiş, a mers în jurul părţii din spate a casei. S-a oprit pentru o clipă pe terasa din spate şi a privit golful. Erau câteva bărci mai mici nu departe de ţărm. S-a gândit că erau probabil pescari. Gould s-a aplecat peste balustradă. Era o cădere aproape dreaptă până la apă. Erau două bărci legate: o barcă de schi şi o barcă de pescuit cu o cuşcă în V adâncă. S-a apropiat de uşile franţuzeşti de sticlă şi a privit înăuntru, în zona bucătăriei. Intrarea înăuntru a fost o nereuşită. Un tip ca Rapp ar fi avut locul cablat cu toate dispozitivele de securitate cunoscute.
Gould a completat cercul casei şi a ajuns acolo de unde a pornit. Unitatea de aer condiţionat se afla între rezervorul de propan şi casă. Chiar lângă locul în care furtunul de răcire intra în casă se afla conducta de aer proaspăt pentru sistemul de încălzire şi răcire. Era un capac galvanizat de 15 pe 15 centimetri care se înclina în afara casei, astfel încât în partea de jos exista o deschidere de 15 pe 15 centimetri. Gould s-a pus în genunchi şi, cu un cleşte cu vârf de ac, a îndepărtat ecranul din interiorul gurii de aerisire. S-a întors la camionetă şi a luat prelungitorul şi unitatea de recepţie la distanţă pe care o luase de la Radio Shack. A conectat unitatea de recepţie de la distanţă la o priză exterioară, a verificat să se asigure că era în poziţia oprit şi apoi a mers până la capătul aleii. Câinele l-a urmat. A îndreptat telecomanda spre garaj, a apăsat o dată pe buton şi s-a întors. Gould a fost mulţumit să vadă că unitatea de recepţie de la distanţă era acum în poziţia pornit. A întors-o în poziţia oprit şi a luat prelungitorul.
Legiunea Străină Franceză îl învăţase o mulţime de lucruri, iar unul dintre ele era cum să confecţioneze dispozitive explozive improvizate. Gould a tăiat capătul femelă al prelungitorului şi a îndepărtat izolaţia. A răsucit cele două fire expuse împreună şi apoi a introdus cablul în gura de aerisire din partea laterală a casei. S-a gândit că doi metri erau suficienţi şi a conectat capătul masculin la unitatea de recepţie la distanţă. Acum lucrurile au devenit puţin mai complicate. Gould a derulat cele două furtunuri de înaltă presiune, le-a introdus în aerisire cu prelungitorul şi apoi a astupat deschiderea cu bandă de plastic. Mai rămăsese un singur lucru de făcut. A luat cele două rezervoare de propan de 40 de kilograme din camion, le-a conectat la furtunurile de înaltă presiune şi a deschis supapele.
Câinele s-a apropiat şi i-a aruncat la picioare o minge de tenis murdară. Gould a luat-o şi a aruncat-o spre drum. Câinele s-a întors răcnind, iar Gould a mai aruncat o dată mingea. Şi-a verificat ceasul. Era opt şi zece minute. S-a gândit că va mai dura aproximativ cinci minute pentru a goli rezervoarele. Între două aruncări ale mingii de tenis, a luat toate bidoanele de benzină, cu excepţia a două, şi le-a dus pe partea laterală a casei. Gould s-a lăsat în genunchi şi a ascultat să vadă dacă propanul se golise din rezervoare. Zgomotul de şuierat dispăruse, aşa că a închis supapele şi a extras cu grijă furtunurile de înaltă presiune din partea laterală a casei. Gould a sigilat rapid plasticul cu mai multă bandă adezivă, apoi a aliniat bidoanele dreptunghiulare de gaz între casă şi rezervorul mare de propan.
Cu o cheie crescentă cu mâner de cauciuc, s-a târât pe sub rezervorul metalic mare şi a început să slăbească încet conducta de gaz care pleca de la baza rezervorului, sub pământ, şi ajungea în casă. La fiecare jumătate de tură se oprea şi asculta. Nu voia ca racordul să fie prea slăbit, altfel vecinii ar fi putut

simţi mirosul şi ar fi anunţat o scurgere de gaz, sau poate Rapp şi soţia lui. A mişcat puţin conducta şi a mai dat un sfert de tură. Un şuierat uşor a venit dinspre conexiune şi Gould a simţit un uşor miros de propan lichid. A rămas acolo câteva minute pentru a vedea dacă acesta rămânea constant. A făcut-o, aşa că s-a târât de sub rezervor şi a deşurubat capacele de la fiecare dintre bidoanele de gaz.
Dacă totul decurgea conform planului, bidoanele de gaz urmau să fie răsturnate de explozia iniţială. Combustibilul în cascadă urma să ajungă aproape imediat sub rezervorul mare. Mingea de foc din casă ar fi aprins gazul care, la rândul său, s-ar fi amestecat cu scurgerea lentă din rezervorul mare. Explozia secundară ar distruge cablul prelungitor, unitatea de recepţie la distanţă, bidoanele de gaz şi probabil întreaga casă. Fără nicio dovadă, toate degetele ar fi fost îndreptate către compania Chesapeake Bay Propane.

38

Rapp şi-a revenit din somnul indus de droguri simţindu-se ameţit şi dezorientat. După o clipă, şi-a dat seama că se afla într-o cameră de spital. Şi-a privit genunchiul pe toată lungimea corpului. Piciorul lui era acolo, dar nu putea simţi nimic. Era sprijinit în aer şi acoperit cu o pătură. Atingerea ei era atât de blândă încât nici măcar nu a observat la început că îl ţinea de mână. Şi-a întors încet capul şi s-a uitat în frumoşii ochi verzi ai soţiei sale. Rapp a clipit de câteva ori şi s-a uitat în jurul camerei. Jaluzelele erau trase. Habar nu avea cât timp fusese plecat. Când s-a uitat înapoi la Anna, aceasta i-a zâmbit perfect şi l-a întrebat cum se simte.
„Însetat”, a răspuns el cu o voce răguşită.
Ea a ridicat patul cu câteva grade şi i-a dat puţină apă printr-un pai. „Doctorul spune că te-ai descurcat foarte bine”.
Rapp s-a uitat din nou prin cameră. „Cât e ceasul?”
„Puţin înainte de ora unsprezece.”
„De dimineaţă?”
„Da.”
Rapp şi-a frecat ochii. „Când putem pleca naibii de aici?”
Ea a zâmbit. „Le-am spus că nu ai vrea să aştepţi.”
„Poţi să deschizi jaluzelele?”
Rielly s-a ridicat şi a tras la loc perdelele grele de plastic gri.
Rapp a strâmbat din ochi. Avea pe faţă privirea strâmbă care aparţine unui om extrem de mahmur care este obligat să îndure lumina puternică a amiezii fără ochelari de soare. Anna ştia că nu aveau cum să-l mai ţină în pat încă două ore, aşa că a plecat să-l caute pe doctorul lui. S-au întors câteva minute mai târziu şi doctorul a tras înapoi cearşaful care îi acoperea picioarele lui Rapp. A desfăcut cu grijă bandajul Ace şi a scos punga de gheaţă. Rapp şi-a privit genunchiul. Era galben de la betadina pe care o folosiseră pentru a-l dezinfecta pentru operaţie. Rapp a fost surprins că nu era mai umflat şi a spus asta. Doctorul a explicat că operaţia decursese foarte bine. Curăţase cartilajul şi îndepărtase doi pinteni osoşi care erau cauza probabilă a celei mai mari părţi a disconfortului.
„Poţi simţi ceva, încă?”, a întrebat medicul.
Rapp s-a întrebat care răspuns l-ar duce mai repede acasă. „Puţin.”
„Te doare?”
Rapp a ridicat din umeri.
Doctorul a dat din cap. „Din moment ce ai alergat pe chestia asta atâta timp cât ai alergat, bănuiesc că ai o toleranţă destul de mare la durere. Soţia ta a spus că ai vrea să ajungi acasă cât mai repede posibil.”
„Da.”
„Cum vă simţiţi?”, a întrebat doctorul.
„Bine”, a minţit Rapp. Avea o durere de cap puternică şi îi era uşor greaţă.
„Soţia ta spune că nu vrei să iei nimic mai puternic decât Tylenol 3”.
Rapp a dat din cap.

„Bine, dar dacă vă răzgândiţi, sunaţi-ne şi vă vom da ceva mai bun”.
„Tylenol va fi bine.”
„O să o pun pe asistentă să-ţi dea o rezervă pentru cinci zile. Eşti într-o formă excelentă, aşa că cred că te vei recupera rapid”.
Rapp s-a mai aşezat un pic. „Când pot să încep să alerg din nou?”
„Mi-ar plăcea să te văd renunţând de tot, dar cum ştiu că asta nu se va întâmpla, ar trebui să aştepţi cel puţin o lună.”
„O lună?” a întrebat Rapp, evident nemulţumit de răspuns.
Adevărul era de două săptămâni, dar doctorul avea de-a face tot timpul cu astfel de tipi. Indiferent ce le spunea el, ei împărţeau la doi. „Poţi face nişte ciclism uşor în patru zile şi poţi încerca să înoţi, atâta timp cât nu te doare, dar chiar vreau să renunţi la alergare cel puţin patru săptămâni. Primul pas însă este să nu o faci în următoarele patruzeci şi opt de ore şi trebuie să pui gheaţă la fiecare două ore.” S-a uitat la Anna. „Când se duce la culcare în seara asta, ridică genunchiul cu câteva perne şi pune gheaţă pe el. Încearcă să te ridici cel puţin o dată şi să schimbi punga de gheaţă. Mai presus de toate, însă, asigură-te că nu-l atinge şi că îl ţine ridicat.”
„Când pot pleca?”, a întrebat din nou Rapp.
„Voi începe să fac actele şi te vom scoate de aici cât ai zice peşte.”
Ideea lui Rapp de „în cel mai scurt timp” era de cincisprezece minute. Cea a doctorului era de o oră, aşa că era 12:07 când l-au scos cu rotile pe uşa din faţă. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurţi de antrenament şi un tricou albastru de la Syracuse. Genunchiul îi era bandajat şi a observat pentru prima dată că cineva îi pusese un botin albastru pudrat pe piciorul stâng. Anna avea maşina trasă la bordură şi stătea lângă uşa deschisă a pasagerului. Înainte ca infirmierul să o poată ajuta, Rapp s-a împins de pe scaun şi a pus o mână pe uşa deschisă şi cealaltă pe acoperişul maşinii. A sărit în poziţie şi s-a coborât pe scaun. Anna l-a ajutat cu centura de siguranţă şi a închis uşa.
S-a urcat la volan şi s-a îndepărtat de spital. „Cred că eşti mort de foame”.
Rapp a săpat în torpedou şi a găsit o pereche veche de ochelari de soare pe care o păstra în maşina ei. Chiar dacă era o zi uşor înnorată, lumina îl deranja foarte tare. „Nu chiar”, a răspuns el. „Trebuie să fie din cauza drogurilor”.
„Drept spre casă, atunci?”
„Da.”
Au trecut prin traficul uşor de la amiază şi în zece minute se apropiau de şoseaua de centură. Rapp începuse să se simtă mai bine. În faţă a zărit arcadele aurii şi, dintr-o dată, i s-a făcut din nou extrem de foame.
„Hai să oprim la McDonald's-ul ăsta de pe dreapta.”
„McDonald's?”, a întrebat ea pe un ton dezaprobator. Rielly era extrem de preocupată de sănătate.
„Dragă, fă-mi pe plac. Mor de foame”.
„În regulă.” Ea a apăsat cu reticenţă semnalul de întoarcere.
Câteva secunde mai târziu erau pe banda de la drive-through şi Rapp îşi plasa comanda. Când a terminat, a întrebat-o pe Anna dacă vrea ceva. Ea s-a înduioşat suficient cât să comande o Cola dietetică şi cartofi prăjiţi mici.
Înapoi pe drum, Rapp a mâncat cu furie Big Mac-ul. Între înghiţituri de Cola şi pumni de cartofi prăjiţi, a terminat Big Mac-ul în scurt timp şi a trecut la un Quarter Pounder cu brânză.
Anna a sorbit din Cola dietetică şi s-a încruntat. „Ar fi bine să o iei mai încet, dragă.”
Rapp a continuat să mănânce şi ea a continuat să conducă. Terminase până la ultima bucăţică de mâncare şi lucra la Coca-Cola lui mare când au virat pe strada lor. Rapp s-a aplecat pe spate şi a spus: „Chiar a fost bună, dar de ce am sentimentul că voi regreta că am mâncat-o?”.
„Poate pentru că tocmai ai consumat caloriile unei zile întregi şi suficientă grăsime, sare şi zahăr cât să te ţină o săptămână.”
Rapp ştia că are dreptate, dar s-a întors spre ea şi i-a spus: „Oh, totuşi, a fost delicioasă”.
„Cu siguranţă o să regreţi asta”.

Rapp s-a uitat în josul drumului. Casa lor venea pe stânga. Pe frunte şi pe buza superioară i se formase o transpiraţie. Stomacul i se răsucea şi se simţea puţin ameţit. S-a uitat la Anna şi a spus: „Cred că deja sunt”.

39

După ce a plecat de acasă, Gould a condus până la Annapolis şi a aruncat scara pe o alee. Afară, pe Riva Road, a şters mânerele rezervoarelor de propan şi le-a lăsat în spatele unei benzinării. Restul lucrurilor, cu excepţia celor două bidoane de benzină rămase, a fost aruncat într-un sac de gunoi şi aruncat într-un tomberon din spatele unui magazin alimentar. Era 10:23 când s-a întors la hotel şi a fost uşurat să o găsească pe Claudia împachetată şi gata de plecare. Gould s-a schimbat în hainele lui de biciclist şi a ajutat-o să verifice pentru ultima oară camera pentru a se asigura că au şters orice amprente. Când au terminat, a folosit funcţia de checkout expres de pe televizor şi au părăsit hotelul pe o uşă laterală.
Gould a deschis trapa din spate a Fordului Explorer închiriat şi şi-a scos bicicleta de munte. A aşezat-o în patul pick-up-ului şi a întrebat-o pe Claudia: „Aveţi întrebări?”.
Ea a părut că ar putea spune ceva pentru o clipă, apoi a dat pur şi simplu din cap.
„Du-te la Galesville şi fă câteva cumpărături. Ia-ţi ceva de mâncare dacă vrei, dar asigură-te că ai semnal la telefon tot timpul. De îndată ce voi fi pe poziţie, te voi suna”.
Claudia a întins mâna şi i-a apucat faţa. „Ştiu că eşti îngrijorat pentru mine, dar nu trebuie să fii. Vreau să termin cu asta mai mult decât tine.”
Asta era exact ceea ce Gould voia să audă. Şi-a pus mâinile pe talia Claudiei. „Bine. Fii pregătită să te miști în caz că am nevoie de tine”. A sărutat-o pe buze şi apoi i-a şoptit la ureche: „Să trecem prin următoarele câteva ore, apoi vom lăsa totul în urmă.”
Ea şi-a înfăşurat braţele în jurul gâtului lui şi s-a ţinut strâns. „Te iubesc.”
„Şi eu te iubesc.” Gould a ţinut-o în braţe un moment lung, apoi a deschis uşa maşinii. „Ne vedem în câteva ore.”

Lui GOULD îi scăpase cărarea în prima seară când o urmăriseră pe soţia lui Rapp până acasă, dar când el şi Claudia au trecut cu bicicletele pe lângă casă în dimineaţa următoare i-a sărit în ochi. Nu existau semne afişate. Nu a fost nevoie să-i spună nimic Claudiei, ea l-a urmat pur şi simplu. Din câte şi-a dat seama Gould, nu era întreţinută de nimeni. Era pur şi simplu o cărare de pământ, uzată de uz şi numai de uz. Au urmat-o pentru ceva mai puţin de un kilometru şi jumătate prin pădure, până când s-a despărţit. Poteca din stânga ducea spre o mică plajă publică, iar în dreapta se unea cu un drum de pământ care mergea de-a lungul marginii unei mici piste de aterizare cu iarbă. Gould a urmat drumul de pământ până când acesta s-a unit cu un drum judeţean şi a notat locul pe hartă. Pe drumul de întoarcere a notat câteva locuri unde putea lăsa un vehicul.
Acum se afla pe acel drum şi, până acum, norocul lui se menţinea. Nu era niciun suflet prin preajmă. În faţă a zărit stejarul mare pe care îl văzuse cu o zi înainte şi a tras camionul cât de departe a putut de drum. Gould şi-a pus rucsacul şi casca pe spate şi a scos bicicleta de munte. Chiar când era pe punctul de a se urca pe bicicletă, dispozitivul de urmărire din rucsacul său a emis un semnal sonor. Gould şi-a dat rucsacul jos şi s-a uitat la dispozitivul de localizare GPS. Maşina lui Rielly era în mişcare. A prins dispozitivul de una dintre curelele de umăr ale rucsacului cu un carabinier şi s-a urcat pe bicicletă. Voia să se instaleze cu mult înainte ca ei să ajungă acolo.
Nu i-a luat decât cinci minute să pedaleze prin pădure, apoi a continuat să treacă pe lângă casa lui Rapp câteva sute de metri şi s-a întors. Era destul de sigur că nu era nimeni prin preajmă, aşa că atunci când s-a întors la casa lui Rapp a coborât de pe bicicletă şi a luat-o cu mâna dreaptă. A păşit cu grijă peste prima bucată de iarbă şi apoi a trebuit să se ferească pe sub ramurile de frunze şi să se răsucească pe lângă altele. Nu a trebuit să meargă prea departe pentru a găsi o ascunzătoare decentă – poate şase metri. A aşezat bicicleta pe o parte şi şi-a scos rucsacul. A scos un poncho de vânătoare camuflat şi Glock-ul de 9 mm. A înşurubat amortizorul la capătul Glock-ului şi a încărcat un cartuş. Partea de jos a rucsacului avea un

buzunar mare. Gould l-a desfăcut şi a introdus pistolul, cu amortizorul mai întâi. A pus din nou rucsacul pe umeri şi a verificat să se asigure că poate ajunge în jur şi să apuce arma. Nu era ideal, dar a funcţionat. Gould şi-a deschis telefonul şi a tastat numărul Claudiei. Ea a răspuns la primul apel, iar el a spus: „Sunt pe drum".
„Bine. E totul pregătit?"
„Da."
„Dacă aveţi nevoie de mine, anunţaţi-mă".
„Absolut. Ne vedem în curând." A apăsat butonul de încheiere şi a trecut telefonul pe modul silenţios. Gould s-a întins la pământ şi şi-a acoperit partea superioară a corpului şi cea mai mare parte a bicicletei cu poncho-ul de vânătoare. Modelul său de verde stins şi maro se potrivea perfect cu frunzişul din jur. Aerul se simţea greu, de parcă urma să plouă, ceea ce ar fi fost binevenit atâta timp cât nu venea prea devreme. Avea nevoie ca focul să distrugă majoritatea dovezilor. După aceea, ploaia ar fi ajutat să le distrugă şi mai mult.
Gould era foarte atent la dispozitivul de urmărire GPS şi urmărea îndeaproape evoluţia vehiculului. Când au ajuns la trei kilometri distanţă, Gould a oprit dispozitivul şi a luat telecomanda pentru comutator. Era un mic dispozitiv negru, similar ca aspect şi dimensiune cu telecomenzile pentru portiere fără cheie vândute împreună cu maşinile. Gould a avut grijă să nu apese pe buton. A ţinut uşor dispozitivul în mâna dreaptă şi s-a concentrat asupra respiraţiei sale.
La scurt timp după aceea a auzit o maşină apropiindu-se. A închis ochii şi a ascultat cu atenţie. Trebuia să fie ei. Zgomotul a crescut şi s-a uitat în stânga sa pentru a vedea vehiculul, dar pădurea era prea deasă. Gould şi-a păstrat poziţia şi a aşteptat. Răbdarea era o parte integrantă a oricărei ambuscade. Totul s-ar fi terminat într-un minut, atâta timp cât el stătea nemişcat. Rapp ar fi intrat în casă şi ar fi murit. Niciun american nu ar fi ştiut vreodată că fusese aici şi, deşi ar fi putut suspecta un joc murdar, nu ar fi avut cum să dovedească acest lucru. Duşmanii lui Rapp erau terorişti, oameni care nu erau cunoscuţi pentru abilităţile lor subtile. Ce terorist ar fi făcut vreodată efortul de a face ca moartea lui Rapp să pară un accident? Răspunsul a fost niciunul. Dacă ar fi fost un grup terorist, ar fi condus o maşină capcană chiar prin uşa de la intrare şi apoi ar fi sunat la toate mijloacele de informare disponibile şi şi-ar fi asumat meritele pentru moartea lui Mitch Rapp. Oricât de mult ar fi urât faptul că marele lor agent antiterorist fusese ucis de o explozie de gaz, un simplu accident, americanii nu ar fi avut de ales decât să creadă, indiferent de suspiciunile pe care le nutreau.
Maşina se apropia dinspre stânga şi era aproape la egalitate cu poziţia lui când o zări pentru prima dată. BMW-ul a încetinit şi apoi a virat pe alee. Gould a aruncat o privire rapidă asupra profilului lui Rapp, iar părul de pe braţe i s-a ridicat. S-a forţat să rămână pe loc încă puţin. A privit maşina cum s-a oprit în faţa garajului şi apoi s-a ridicat pe un genunchi. Chiar dacă era îndoielnic că Rapp s-ar fi uitat vreodată în această direcţie, Gould a avut grijă să îşi ţină cea mai mare parte a corpului în spatele unui copac. Portiera din partea şoferului se deschise prima. Soţia lui Rapp a sărit afară, iar Gould a privit-o cu o detaşare totală. Deja raţionalizase totul. Ea ştia foarte bine cine era soţul ei. Ea era ceea ce americanilor le plăcea să numească daune colaterale. În contextul mai larg al misiunii, ea era o pierdere acceptabilă. Gould nu avea nicio îndoială că Rapp ar fi simţit la fel dacă rolurile ar fi fost inversate.
Anna se grăbi spre partea pasagerului şi deschise uşa din spate. S-a aplecat înăuntru şi a ieşit cu o pereche de cârje. Uşa din faţă s-a deschis şi un picior a ieşit. Gould s-a încordat doar puţin. Rapp s-a prins de cadrul uşii şi s-a tras din maşină. Câinele care îl urmărise pe Gould mai devreme a venit în fugă. Păreau mai preocupaţi să-l bage pe Rapp în casă decât să-l salute pe câine, aşa că Gould nu şi-a putut da seama dacă câinele era al lor sau al vecinilor. Gould a observat că Rapp nu arăta prea bine. Probabil că era de la operaţie. Rapp a sărit pe un picior, şi-a pus bine cârjele şi apoi cei doi au pornit pe trotuar. Câinele i-a urmat. Acum se aflau cu spatele la poziţia lui. Gould s-a ridicat în picioare şi a ţinut poncho-ul peste cap şi umeri. A rămas ghemuit şi a început să se îndrepte în linişte spre drum. Nu se auzeau alte zgomote. Nici o maşină, doar câteva păsări ciripind.
A ajuns la marginea pădurii în timp ce ea a strecurat cheia în uşă. Gould a scăpat poncho-ul şi a întins mica telecomandă neagră de mână. Era gata să traverseze strada în sprint dacă distanţa era prea mare. Uşa s-a deschis şi ea a intrat prima. Rapp a rămas în prag pentru o secundă chinuitoare, apoi a urmat-o

înăuntru. Gould a apăsat telecomanda şi nu s-a auzit nimic. A apăsat-o din nou şi a început să traverseze strada. A îndreptat aparatul spre garaj. Tot nu s-a întâmplat nimic. Gould ajunsese la începutul aleii lor şi era pe punctul de a apăsa din nou butonul când şi-a dat seama că lăsaseră uşa maşinii deschisă. S-a oprit pentru o fracţiune de secundă şi şi-a dat seama că Rielly trebuia să iasă din nou şi să închidă uşa. Degetul său mare a rămas în echilibru deasupra butonului. A auzit cuvintele Claudiei, care îi cerea să nu-i facă rău soţiei. Gould a jurat în sinea lui.
Drept înainte nu exista niciun fel de acoperire, doar deschiderea aleii şi a peluzei lor din faţă. În stânga se aflau copaci şi câteva tufişuri. Gould a pornit în sprint şi a început să numere. Ştia că uşa casei putea rămâne deschisă cu uşurinţă un minut, dacă nu mai mult, dar nu avea de gând să aştepte nici pe departe atât de mult. Îi dădea zece secunde şi atât. Când a ajuns la tufa de hortensii de culoare albastru deschis, era la cinci secunde şi era cu vreo douăzeci de metri mai aproape de casă decât de unde o testase de dimineaţă. Atunci Gould şi-a dat seama că vremea se schimbase. Aerul era mai greu. În loc să se ascundă în spatele hortensiilor, a început să se mişte din nou şi a rămas cu ochii pe uşa din faţă. La opt secunde a auzit vocea ei din interiorul casei. Braţul lui era încă întins. Când a terminat de numărat, a apăsat butonul. Exact în acelaşi moment a apărut în uşă. Gould a jurat că, pentru o clipă, s-au privit în ochi, iar apoi explozia a sfâşiat aerul liniştit al după-amiezii. O minge de foc portocalie a izbucnit din casă, trimiţând în aer sticlă, lemne sparte şi soţia lui Rapp.
Gould a căzut în genunchi şi şi-a îngropat capul între braţe. Nu era prea îngrijorat de prima explozie. Rezervorul mare de propan era cel care îi dădea cea mai mare îngrijorare, şi avea dreptate. Cea de-a doua explozie, mult mai violentă decât prima, a lăsat să scape o explozie contuză care l-a lovit pe Gould cu un val de căldură care l-a trântit din poziţia ghemuită la pământ. În jurul lui au căzut resturi, iar el s-a luptat să se ridice în picioare. Ochelarii şi casca de biciclist erau încă pe cap, dar erau răsturnate. I-a îndreptat şi a observat o senzaţie de înţepătură pe braţul stâng. S-a uitat în jos şi a constatat că părul de pe antebraţ dispăruse şi că pielea lui devenise de un roz strălucitor. Îi ţiuiau urechile şi se simţea puţin dezorientat. Şi-a amintit că mai era un singur lucru pe care trebuia să îl facă. A ignorat durerea şi a făcut un pas spre BMW. Voia să ia microfonul şi dispozitivul de urmărire din vehicul. Nu a reuşit să facă mai mult de un pas. Vehiculul era în flăcări. A ezitat o secundă şi o voce i-a spus să plece naibii de acolo.
Gould a fugit înapoi în pădure, luând poncho-ul şi îndesându-l în rucsac. A luat bicicleta şi s-a grăbit să se întoarcă la drum. Înainte de a ieşi, s-a uitat în ambele sensuri pentru a vedea dacă vine cineva. Strada era încă goală. A urcat bicicleta pe şosea şi s-a uitat la casă, sau la puţinul care mai rămăsese din ea. Acoperişul şi cea mai mare parte a garajului dispăruseră. Copacii erau în flăcări, la fel ca şi BMW-ul, şi nimic nu dădea semne de încetinire. Gould a început să pedaleze. A virat pentru a evita o bucată de lemn cu şindrila încă ataşată. Întreaga peluză era plină de vechituri. Lângă un copac aflat la aproximativ 30 de metri de uşa din faţă, Gould a văzut două picioare ieşind de sub o grămadă de moloz. Ea se afla în uşă când s-a produs explozia şi cam acolo ar fi fost locul unde aterizase. Gould nu s-a gândit prea mult la asta, dar era posibil ca ea să fie încă în viaţă. Important acum, însă, era să se îndepărteze cât mai repede de aici. Explozia ar fi fost auzită de la kilometri distanţă şi cu siguranţă ar fi atras oameni. Gould şi-a ridicat fundul de pe scaun, şi-a lăsat capul în jos şi a început să pedaleze cât de repede putea.

40

BALTIMORE, MARYLAND

Ochii lui Rapp au fluturat şi apoi s-au deschis. A privit lumina slabă şi plăcile acustice din tavan. Unde naiba mă aflu?", s-a gândit el în sinea lui. A încercat să-şi ridice capul, dar corpul său nu a vrut să coopereze cu creierul său. A rămas întins acolo complet nemişcat pentru un moment lung. Nimic nu mai avea sens. În cele din urmă, cu ceea ce părea un efort monumental, a reuşit să-şi rostogolească capul spre stânga. Era o fereastră cu jaluzelele trase. Nu era lumină pe margini, aşa că a presupus că era noapte. Era un scaun gol şi o balustradă pe marginea patului. Lucrurile îi păreau vag familiare. A clipit şi şi-a privit braţul. O perfuzie îi fusese introdusă în spatele mâinii. Mă aflu într-un spital. Şi-a amintit de operaţia la

genunchi şi pentru o secundă totul a căpătat sens. Apoi, o senzaţie tulburătoare de déjà vu s-a rostogolit peste corpul său. Lucrurile nu se potriveau. Plecase deja din spital.
Ce naiba caut eu aici?
Şi-a rotit capul în partea cealaltă şi a văzut că braţul drept era în ghips. Şi-a încruntat fruntea. Nimic nu avea sens. S-a uitat la uşă şi ceva a făcut clic. Plecase din spital. Îşi amintea că se întorcea acasă cu soţia sa. Îşi amintea că intrase în casă şi nu se simţea bine. Îşi amintea că era în cârje şi că a ieşit pe uşa din spate, simţind că puţin aer proaspăt l-ar putea ajuta. Tocmai reuşise să deschidă uşa şi să sară pe terasă când... nu şi-a mai amintit nimic după aceea. Rapp s-a uitat din nou la tavan şi s-a întrebat dacă nu cumva îşi pierduse cunoştinţa. A încercat să-şi ridice braţul drept pentru a se scărpina pe faţă, dar acesta nu a cooperat. Şi-a amintit de ghips. Pentru o fracţiune de secundă a crezut că era paralizat, apoi a reuşit să-şi mişte degetele.
Probabil că am leşinat. E singurul lucru care are sens.
Rapp nu se descurcase niciodată bine cu drogurile până atunci. S-a întors la ultima sa amintire, aceea că se afla pe punte, sprijinindu-se de balustradă şi luând câteva guri de aer. Nu se putea nega; mâncarea de tip fast-food pe care o devorase nu-l ajutase. Rapp s-a gândit la scările abrupte care duceau la doc şi la cârje.
Probabil că îşi pierduse echilibrul şi căzuse. Aşa mi-am rupt braţul.
Se auzi o mişcare lângă uşă, iar Rapp întoarse capul să vadă cine era. Doar acel mic efort i-a trimis durerea urlând pe gât până la frunte. Rapp a tresărit când capul a început să-i pulseze. Acea durere a dus la realizarea faptului că îl durea mai mult decât capul. A respirat adânc şi, brusc, a simţit ca şi cum cineva îi înfigea un cuţit în coastă. O siluetă a intrat pe uşă, dar ochii lui nu se puteau concentra. Pentru o secundă a crezut că este soţia lui, dar când forma a ieşit din umbră şi a intrat în cercul de lumină slabă care înconjura patul, şi-a dat seama că era Irene Kennedy. Pe măsură ce s-a apropiat, Rapp şi-a dat seama că plângea. S-a gândit că rănile lui trebuie să fie destul de grave.
Ea i-a pus o mână pe obraz şi i-a spus: „Ne-ai îngrijorat pentru o vreme."
„Unde mă aflu?" a şoptit Rapp.
„Eşti la Johns Hopkins."
O a doua persoană a intrat în cameră. Era un bărbat pe care Rapp nu l-a recunoscut. „Unde este Anna?"
Kennedy a început să spună ceva şi apoi s-a oprit. Ochii i s-au umplut de lacrimi şi a spus: „Mitch, a avut loc o explozie".
„Unde este Anna?", a întrebat el cu o voce mult mai puternică. Dintr-o dată, încă două persoane au intrat în cameră. Erau nişte tipi mari care purtau halate chirurgicale. Rapp s-a uitat la Kennedy, cu panică în ochi. Lacrimile i se rostogoleau acum pe obraji, iar buza de jos îi tremura.
„La naiba!", a strigat el. „Unde este Anna?"
Kennedy şi-a coborât ochii şi a spus: „A fost ucisă în explozie".
Întregul corp al lui Rapp s-a încordat în timp ce a dat drumul unui ţipăt chinuitor. Cu furia, şocul, frica şi mizeria curgându-i prin corp, a reuşit cumva să se smucească până la jumătatea patului înainte ca cei doi infirmieri mari şi doctorul să poată să-l dea jos din nou cu forţa.
Kennedy îl avertizase pe doctor că existau şanse mari ca Rapp să aibă nevoie să fie imobilizat când îşi va reveni. Doctorul a enumerat rănile: două coaste rupte, un braţ drept rupt, o contuzie profundă pe coapsa dreaptă, un genunchi stâng care tocmai fusese operat şi o umflătură pe partea din spate a creierului. L-a asigurat pe Kennedy că pacientul nu va pleca nicăieri pentru o vreme.
În timp ce infirmierii îl ţineau la pământ, medicul i-a înfipt un ac în coapsă şi a apăsat pistonul. După aproximativ zece secunde, Rapp a încetat să se mai lupte. Infirmierii i-au dat drumul şi au făcut un pas înapoi. Rapp zăcea acolo nemişcat, privind spre tavan, o singură lacrimă care se mişca încet din colţul ochiului drept şi îşi trasa un traseu pe obraz.

Nu mai rămăsese mare lucru din casă în afară de cadrele uşilor din oţel armat, coşul de fum, o mică parte din scară şi câteva stâlpi carbonizaţi care se înălţau din hăul de fum de la primul etaj. Întreaga scenă era luminată cu proiectoare portabile. Generatoare electrice pe gaz zumzăiau în aerul nopţii, în timp ce pompierii scotoceau printre dărâmături cu topoare şi ranga lungă. Skip McMahon a supravegheat scena de

la capătul aleii de acces. Era un om mare, cu o înălţime de peste 1,80 metri şi mai aproape de 250 de kilograme decât de 200 de kilograme. Lucra la FBI de treizeci şi cinci de ani şi acesta îi era aproape de casă. Îi cunoştea atât pe Rapp, cât şi pe soţia lui şi îi plăcea. Kennedy îl sunase pe McMahon şi îi ceruse să trateze casa ca pe o potenţială scenă a crimei, chiar dacă şeriful din comitatul Anne Arundel spunea că fusese o explozie accidentală.
În mod normal, FBI-ul nu ar fi avut jurisdicţie asupra unui astfel de caz, dar Rapp era agent federal şi, dacă se dovedea că explozia fusese intenţionată, ei ar fi preluat ancheta. Deocamdată, însă, McMahon şi agenţii pe care îi adusese de la biroul din Washington erau acolo să privească şi să încerce să nu strice lucrurile. Departamentul şerifului din Anne Arundel era bine finanţat şi profesionist. McMahon lucrase cu forţele de ordine locale suficient de mult de-a lungul anilor pentru a şti că a veni şi a te comporta ca un rahat fierbinte nu făcea altceva decât să agraveze o situaţie deja dificilă.
McMahon s-a sprijinit de berlina sa de serviciu şi a luat o înghiţitură de cafea călduţă. Şeriful s-a apropiat şi s-a oprit la câţiva paşi de el. Îl cunoştea pe şeriful din comitatul Anne Arundel de la Grupul operativ comun de combatere a terorismului DC-Baltimore. Bărbatul a început să vorbească şi, în ciuda faptului că McMahon nu era de acord cu el, l-a ascultat cu răbdare.
„Îţi spun, Skip, ştiu că este greu de crezut, dar avem parte de o explozie de acest gen în fiecare an sau cam aşa ceva. De obicei, nu e nimeni acasă, dar se mai întâmplă."
McMahon s-a uitat la mormanul de moloz fumegând care fusese cândva casa lui Rapp. „Pat, o voi mai spune doar o singură dată. Tipii ca Mitch Rapp nu se aruncă în aer din greşeală."
„Iar teroriştii nu simulează explozii. Ai spus-o chiar tu. Le plac mitralierele, le plac atentatorii sinucigaşi, le plac titlurile. Ei nu ucid oameni şi încearcă să facă să pară un accident."
McMahon a trebuit să recunoască faptul că îi era greu să se descurce cu această inconsecvenţă flagrantă. Şeriful avea dreptate; teroriştilor le plăceau exploziile mari. Asta le aducea acoperire în presă. McMahon nu ştia prea multe despre criminalistica bombelor, dar până acum experţii locali spuneau că toate dovezile indicau o explozie de propan. McMahon a vrut să fie sigur, aşa că a sunat la sediu şi a cerut să trimită aici experţii criminalişti în explozibili ai Biroului. Erau cei mai buni din lume, iar dacă nu puteau găsi nimic, se îndoia că ar putea dovedi că nu a fost un accident. În acest caz, FBI-ul îşi făcea bagajele şi se întorcea la Washington. Singurul lucru de care ar trebui să ne ocupăm ar fi asigurarea.
„Şi-a asumat cineva meritul pentru explozie?", a întrebat şeriful.
McMahon a clătinat din cap. Agenţii de la Centrul Comun de Luptă Antiteroristă monitorizau toate posturile de ştiri pentru a vedea dacă se menţiona atacul. McMahon fusese tentat să transmită ceea ce îi spusese Kennedy despre ameninţarea cu moartea lui Rapp, care apăruse în săptămâna precedentă, dar deocamdată a decis să nu divulge informaţia. Investigaţiile erau întotdeauna complicate atunci când implicau mai multe jurisdicţii, dar niciodată nu erau mai complicate decât atunci când implicau CIA. Din motive întemeiate, CIA nu-i plăcea să-şi împărtăşească sursele şi metodele. Mai ales atunci când judecătorii le ordonau să predea astfel de informaţii avocaţilor care reprezentau suspecţi de terorism.
Şeriful îi martelase punctul de vedere lui McMahon când unul dintre adjuncţii săi a apărut. Doi bărbaţi în haine de stradă îl urmăreau.
„Şefu',„ i-a spus adjunctul şerifului, „aceşti doi indivizi spun că sunt aici pentru a-l vedea pe agentul special McMahon".
Şeriful şi-a îndreptat degetul mare spre McMahon. „Iată-l."
„Este şi o dubă de ştiri la punctul de control."
„La naiba", a spus şeriful.
„Este filiala NBC din Baltimore", s-a oferit adjunctul. „Ei ştiu că soţia a murit. Au spus că televiziunea i-a trimis să facă nişte filmări pentru un omagiu pe care îl vor difuza dimineaţă."
„Ce părere ai?", l-a întrebat şeriful pe McMahon.
Unul dintre bărbaţii care veniseră cu ajutorul adjunctului s-a uitat la McMahon şi a clătinat din cap.
McMahon nu a fost surprins că bărbatul nu voia camere de luat vederi în preajmă. S-a uitat la casa de fumat şi s-a întors spre adjunct. „Spune-le că verificăm dacă există scurgeri de gaz. Va mai dura încă o oră".
Şeriful a dat din cap cu acordul său şi adjunctul a plecat.

„Şerifule”, a spus McMahon, „dacă mă scuzaţi un minut, trebuie să vorbesc cu aceşti domni”.
„Mă duc să mă asigur că echipa de televiziune nu se strecoară aici.”
„Bună idee.” Când şeriful a plecat, McMahon s-a uitat la cei doi bărbaţi. Îl cunoştea pe bărbatul cu părul blond, dar nu-l cunoscuse niciodată pe celălalt. Totuşi, putea să afle multe lucruri, făcând un inventar rapid al lui. Purta blugi, cizme de drumeţie şi o jachetă neagră din fleece Mountain Hard-wear. Avea la încheietura mâinii drepte un ceas de scufundare mare de cauciuc negru, părul îi era negru şi ciufulit şi, deşi era cu vreo şaptezeci şi cinci de kilograme mai uşor decât agentul FBI, McMahon nu avea nicio îndoială că micul războinic l-ar fi putut ucide fără să transpire. Tipul era din capul locului din Forţele Speciale.
Toate acestea erau uşor de presupus din moment ce ştia deja cu certitudine că celălalt bărbat fusese într-adevăr din Forţele Speciale. McMahon şi-a îndreptat din nou atenţia către cel mai înalt dintre cei doi.
„Scott Coleman”, a spus el, „Voiam să spun că eşti ultima persoană pe care mă aşteptam să o văd, dar acum că mă gândesc la asta, ar fi trebuit să te aştept.”
„Irene m-a sunat.” Fostul SEAL era numai afaceri. „A vrut să aruncăm o privire în jur.”
McMahon s-a gândit la asta pentru o secundă. Nu era atât de sigur că era de acord cu directorul CIA.
„Cine este prietenul tău?”
Coleman a început să răspundă, apoi McMahon a întins mâna şi i-a tăiat calea. „Nu contează”, a spus agentul. „Nu vreau să ştiu. Nu-i aşa?”
Coleman a ridicat din umeri. „Nu era ca şi cum aveam de gând să-ţi dau numele lui adevărat.”
McMahon a clătinat din cap şi s-a întors spre casă. „Ai mai fost vreodată aici?”
Coleman a dat din cap.
„Presupun că tu şi Mitch sunteţi destul de apropiaţi.”
„Da.” Coleman s-a uitat la celălalt bărbat cu care venise şi a făcut un gest uşor cu capul. „Ştii ce să cauţi”.
Bărbatul a privit în fiecare parte a drumului, a dat din cap şi a dispărut.
„Ei spun că este o explozie de gaz.”
McMahon a dat din cap. „Propan.”
„Cine?”
„Şeriful şi şeful pompierilor.”
„Pot să vorbesc cu şeful pompierilor?”
„Sigur, urmaţi-mă.” Au mers cam până la jumătatea aleii şi l-au găsit pe şeful pompierilor din comitat împingând cu cizma o bucată de moloz. Bărbatul scăpase de jachetă, dar încă purta cizmele grele, casca şi salopeta rezistentă la foc. McMahon a făcut o prezentare rapidă, spunându-i şefului Coleman prenumele lui Coleman şi nimic mai mult.
Şeful pompierilor a început prin a arăta cu degetul înapoi spre partea stângă a casei carbonizate. „Am găsit nişte urme de accelerant acolo unde era garajul şi lângă locul unde se afla rezervorul de propan.”
McMahon i-a aruncat şefului pompierilor o privire rapidă de genul „Vezi, ţi-am spus eu” şi a spus: „Deci, până la urmă, nu este un accident”.
„N-aş spune asta.”
„Parcă aţi spus că aţi găsit urme de accelerant.”
„Am găsit, dar nu este neobişnuit să găseşti astfel de urme în garaj şi în jurul acestuia. Văd că are câteva bărci, e o curte destul de mare de cosit... Sunt sigur că a depozitat gaz în garaj. E posibil să fi avut chiar unul dintre acele cărucioare de benzină cu un furtun lung. Sunt foarte populare pe aici. Economiseşti cam cincizeci de cenţi pe galon dacă o cumperi de la o benzinărie, în loc să alimentezi în porturile de agrement.”
Coleman a dat din cap.
„Un caddie de benzină?”, a întrebat McMahon.
„Da... sunt o încrucişare între o maşină cu două roţi şi o canistră mare de benzină”. Şeful a gesticulat cu mâinile pentru a-i arăta lui McMahon dimensiunea aproximativă. „De obicei, au o capacitate cuprinsă între 25 şi 50 de galoane. Sunt roşii, au o pompă manuală, un furtun şi o duză. Poţi să le plimbi cu roţile, dar nu ai vrea să le duci niciodată pe scări, cum sunt cele care coboară la docurile de aici. Pur şi simplu ai coborî cu furtunul, ai lăsa cadâna sus, în vârf, şi ai umple bărcile.”

McMahon şi-a făcut o idee. „Poţi spune dacă accelerantul a fost gaz?”
„Destul de sigur.”
„Cât de sigur?”
„Nouăzeci la sută”, a răspuns şeful.
„Poţi spune cât de mult a fost folosit?”.
„Nu sunt sigur că a fost folosit vreunul”, a spus cu prudenţă şeful pompierilor. „Vă spun doar că este destul de obişnuit ca oamenii să ţină gaz în garaj, mai ales pe aici, iar când are loc o explozie ca aceasta, gazul se ridică la fel ca orice altceva.”
„Puteţi să-mi arătaţi unde aţi găsit urmele?”. a întrebat Coleman.
„Urmaţi-mă.” Şeful i-a condus pe lângă carapacea carbonizată a unei maşini incendiate şi a arătat spre pământ. „Aici se afla peretele exterior al garajului. Puteţi vedea aici unde începe lespedea.” Şeful a lovit cu cizma în pământ.
„Unde aţi găsit urmele de accelerant?”.
Şeful a păşit peste nişte resturi şi a spus: „Era concentrat în această zonă, chiar aici. De la peretele exterior al garajului până aproximativ aici.”
Coleman şi-a amintit unde se afla rezervorul de propan.
„Părerea mea este”, a arătat şeful spre pământ, „că avea o mică magazie de utilităţi chiar aici, unde ţinea gazul. Credem că ar fi putut fi un motor cu două motoare. Prima explozie a provenit de la gazul care s-a scurs în casă, iar a doua explozie a fost rezervorul însuşi care a atins-o la scurt timp după aceea.”
„Alte puncte fierbinţi?”
„Avem câteva citite în garaj, dar relativ mici în comparaţie cu acesta.”
Fostul SEAL a dat din cap şi a spus: „Mulţumesc, şefule.” L-a luat pe McMahon de cot şi l-a condus înapoi spre drum. Când s-au îndepărtat suficient de mult, a spus: „Mitch nu a avut niciodată unul dintre acele cadâne de benzină. Cel puţin nu din câte am văzut eu vreodată, şi pot să vă garantez că nu ţinea benzina depozitată într-un şopron în afara garajului, la câţiva metri de rezervorul de propan.”
„Ştii asta cu siguranţă.”
„Ştiu cum gândeşte omul ăsta. Era foarte atent. În niciun caz nu avea cum să depoziteze gaz într-o magazie în aer liber, cu atât mai puţin atât de aproape de un rezervor de propan.”
„Deci, ce vrei să-mi spui?”
„Îţi spun că Mitch nu a lăsat niciun fel de gaz în afara garajului său. Poţi să-ţi dai seama singur de restul.”
Când au ajuns pe stradă, Coleman s-a uitat înapoi spre casă şi dincolo de ea. Putea vedea câteva lumini de navigaţie pe golf. „Irene mi-a spus că un pescar l-a scos pe Mitch din apă.”
„Da.” McMahon a scos un carneţel mic din buzunarul hainei de costum. „Un localnic din Shady Side. Harold S. Cox.” McMahon a arătat spre nord. „Era la doar câteva sute de metri distanţă când a avut loc explozia. Spune că l-a văzut literalmente pe Mitch zburând prin aer. L-a văzut lovindu-se de doc şi apoi rostogolindu-se în apă. Dacă tipul nu ar fi fost acolo, probabil că Mitch s-ar fi înecat.”
Coleman se punea în locul celui care încercase să-şi ucidă prietenul. În calitate de fost SEAL, era atras de apă. „Mai sunt şi alte bărci?”
„Două. Amândouă au sunat la 9-1-1 şi l-au ajutat pe domnul Cox să facă resuscitare.”
„Au fost verificate amănunţit?”
„Lucrăm la asta chiar acum.”
„A văzut vreunul dintre ei ceva ieşit din comun?”
„Nu a apărut nimic în timpul interogatoriului iniţial de care să se fi ocupat departamentul şerifului.”
Însoţitorul lui Coleman a ieşit din pădure. Şi-a ridicat degetul arătător şi a spus: „Un tip. Avea o bicicletă şi nu a stat mult timp aici.”
McMahon era complet uimit. „Unde? Să-mi arăţi?”
Tipul s-a îndreptat spre marginea drumului şi a apăsat cu degetul mare pe capătul lanternei sale tactice. Micul dispozitiv era extrem de puternic. „Vezi cum iarba înaltă este împinsă spre stradă în acea linie unică? Acelea sunt cauciucuri de bicicletă. Semnele din dreapta sunt urme de paşi. Urmele de cauciucuri se curbează în direcţia asta.” Bărbatul a arătat spre sud. „Strada se termină acolo, dar există o potecă care trece prin pădure.” S-a uitat la Coleman. „Am mai parcurs-o cu Mitch. După aproximativ un kilometru şi

jumătate, poteca se bifurcă – spre est, spre o plajă şi spre vest, unde se cuplează cu un drum de pământ care merge de-a lungul marginii unei mici piste de aterizare înapoi spre unul dintre drumurile judeţene."
„Înapoi un minut", a spus McMahon. „Erau destul de mulţi oameni care alergau pe aici după explozie. Când am ajuns la faţa locului îmi amintesc cel puţin o persoană cu o bicicletă şi cine ştie câţi veniseră şi plecaseră deja. De unde ştim că nu a fost vreun vecin care a făcut acea pistă?".
„Puteţi să-mi daţi un motiv întemeiat pentru care un vecin şi-ar căra bicicleta şase metri în pădure, ar fi aşezat-o pe jos şi apoi s-ar fi întins lângă ea?".
„Nu-mi vine în minte."
Bărbatul s-a uitat înapoi la Coleman. „Mă duc să arunc o privire pe potecă şi să văd ce pot găsi." A ridicat un telefon mobil Nextel cu două căi. „Voi lua legătura cu tine în cincisprezece minute."
„Vrei să vin cu tine?"
Tipul a clătinat din cap. „Tancul ăsta e demult terminat. „ Fără un alt cuvânt, bărbatul a plecat alergând pe stradă.
„Cine naiba este el?", a întrebat McMahon.
„Este cel mai bun lunetist pe care l-am văzut vreodată. Poate urmări orice."
„Lucrează pentru tine acum?"
„Da."
„Minunat. Doamne, sper să nu ajungi într-o zi cu FBI-ul la uşa ta."
„Amândoi."
Şeriful s-a întors, murmurând ceva în sinea lui. Era evident că lucrurile nu merseseră prea bine la barajul rutier. „Echipa asta de televiziune devine foarte insistentă. Ştiu că îi împiedicăm. Am vorbit chiar eu cu directorul lor de ştiri şi a spus că avem cinci minute până când va implica un avocat şi un judecător. Ei cer să ştie care este statutul soţului şi au spus că nu le pasă dacă a lucrat pentru CIA şi nici judecătorului nu le va păsa."
Înainte ca McMahon să poată răspunde, Coleman a spus: „Şerifule, vrei să ne laşi un minut?".
Şeriful a părut ezitant la început, apoi a consimţit. Coleman l-a tras pe McMahon la câţiva metri distanţă.
„Poţi să-ţi dai jos pălăria de la FBI pentru o secundă?".
„Chiar trebuie să mă întrebaţi asta?". McMahon îi dovedise lui Coleman în trecut că era dispus să se uite în altă parte.
„Aruncă un os echipei de televiziune. Spune-i adjunctului să le spună că Mitch e mort."
„De ce naiba aş vrea să fac asta?"
Coleman se holba la el cu o privire care spunea: „Chiar trebuie să-ţi explic asta?". Ar fi preferat să nu poarte această conversaţie cu un ofiţer de poliţie, dar nu avea prea mult timp. „Acesta nu a fost un accident. A fost o crimă pe bază de contract. Un tip, poate doi".
„Eşti sigur?"
„Da."
„Atunci de ce vrei să spunem presei că Mitch e mort?"
„Teoretic vorbind, în acest domeniu de activitate eşti plătit între o treime şi jumătate din onorariu ca avans, iar apoi, când termini treaba, primeşti restul onorariului. Dacă nu finalizezi lucrarea, nu primeşti restul de bani."
„Şi ce vrei să spui?"
„Dacă presa raportează că Mitch este mort, această persoană va primi restul onorariului. Banii vor trebui să schimbe mâinile. Probabil că o mulţime de bani. Asta creează o pistă."
„Şi dacă sunt plătiţi în numerar?"
„Nu există nicio urmă, dar bănuiesc că un contract profesionist despre Mitch ar costa cel puţin patru milioane de dolari, poate dublu."
„Şi ce vrei să spui?"
„Sunt o mulţime de bani. Nu e genul de lucru pe care vrei să încerci să-l treci prin vamă. Când începi să vorbeşti de o asemenea sumă de bani, e mai bine să înfiinţezi corporaţii offshore fictive şi să-i transferi electronic. Cantitatea de bani care se mişcă zilnic este astronomică. Este ca vechiul ac în carul cu fân."
„Atunci cum naiba o să-i găsim?"

Coleman a zâmbit. „Aşteptăm câteva zile... poate mai mult, şi apoi facem să se ştie că Mitch este încă în viaţă. Cel care a comandat lovitura va fi supărat. O să ceară ca tipul ăsta să termine treaba sau să dea banii înapoi.” Coleman a ridicat din umeri. „Poate că vom avea noroc şi pur şi simplu vor anula transferul bancar. Aceleaşi bănci... aceeaşi sumă. Transferul iniţial va fi făcut mâine sau poimâine, iar rambursarea va fi făcută într-o zi sau două de când se va anunţa că este încă în viaţă. Am putea să-l urmărim.”
„Şi dacă tipii ăştia decid că preferă să termine treaba decât să dea banii înapoi?”
Faţa lui Coleman a căpătat un zâmbet de lup. „Ei bine, acum ar fi şi mai bine, nu-i aşa?”.
McMahon s-a simţit foarte inconfortabil. „Scott, voi trebuie să staţi deoparte şi să ne lăsaţi pe noi să ne ocupăm de asta.”
Coleman a dat drumul unui râs ameninţător. „Da, sigur. Am vorbit cu Irene pe drum încoace. E treaz.”
Fostul SEAL s-a oprit şi l-a privit pe McMahon pentru un moment lung. „Ştie că e moartă. Când va ieşi din spitalul ăla, ce crezi că va face? Va sta pe margine ca un mic cercetaş cuminte în timp ce voi vă veţi împinge citaţiile prin tribunale şi veţi încerca să convingeţi guvernele străine să coopereze? În cel mai bun caz, ancheta voastră va dura doi ani.” Coleman a clătinat din cap. „Nu se va întâmpla aşa ceva, la naiba. Vă spun chiar acum că va ucide până la ultimul nenorocit care a avut vreo legătură cu asta şi niciunul dintre voi nu poate face nimic pentru a-l opri.”
McMahon şi-a trecut o mână peste faţă şi a suspinat. Ştia că Coleman avea dreptate. „Iisuse, asta o să devină urât.”
„Ai perfectă dreptate, şi am un sfat pentru tine. Sari. Dă-te la o parte şi spune-le tuturor celor la care ţii să facă la fel.”

41

INDIANAPOLIS, INDIANA
Gould s-a trezit la sunetul televizorului şi la plânsul Claudiei. I-a luat o clipă ca să-şi amintească măcar unde se afla, s-a uitat la televizor şi a văzut o fotografie a Annei Rielly. Auziseră prima dată vestea la radio cu o seară înainte, în timp ce conduceau prin Columbus, Ohio. Claudia a plâns mai bine de o oră. Din fericire, el îi spusese adevărul, şi anume că nu ştia dacă femeia supravieţuise. Aşteptase cât de mult putuse înainte de a declanşa explozia, iar când părăsise locul faptei, ea se afla în curtea din faţă.
Când au ajuns la hotelul din Indianapolis, Claudia a plâns până a adormit, iar acum iat-o dimineaţa vărsând şi mai multe lacrimi. Chestia asta cu sarcina o dădea peste cap cu emoţiile ei, iar Gould nu ştia cât de mult mai putea suporta. Încercase să o consoleze cu cuvinte, încercase să o consoleze îmbrăţişând-o, dar nimic nu funcţiona. Nu era prima dată când ucidea pe altcineva în afară de ţinta principală, iar ea nu mai avusese niciodată nici măcar o tresărire.
Gould s-a dat jos din pat şi s-a dus în baie. După ce s-a uşurat, a stat în faţa oglinzii, privindu-şi reflexia. Arăta la fel. Aceiaşi ochi de alune, acelaşi păr şaten ondulat, acelaşi nas spart. Nimic nu se schimbase, nici în interior, nici în exterior, pentru el, dar ceva se schimbase fundamental pentru Claudia. În timp ce adormeau în camera de hotel, Gould s-a întins şi şi-a pus mâna pe umărul ei. Era un gest pe care îl făcuse de nenumărate ori. Era de natură tăcută, dar îi transmitea mesajul simplu că el era acolo pentru ea. Nu se aştepta ca atingerea lui să o facă să tremure şi să se văicărească cu şi mai multă intensitate. Deşi reacţia ei îi rănea sentimentele, era prea obosit pentru a urmări ceva ce ştia că nu putea fi rezolvat prin cuvinte. Acest lucru avea să dureze.
Gould era încă obosit. După ce plecase din casa lui Rapp, aruncase bicicleta în spatele camionetei şi făcuse o întoarcere rapidă în U. Revenind pe drumurile asfaltate, se îndreptase spre U.S. Route 301 şi o luase spre sud, traversând râul Potomac şi intrând în Virginia. Localizase Caledon State Park pe o hartă şi părea să fie locul perfect pentru a arunca camionul. Era la doar câţiva kilometri dincolo de râu, în Virginia. Gould a trecut de intrarea principală şi a continuat pe Virginia State Route 218 până când a găsit un drum secundar care ducea în parc. La o jumătate de milă în parc, fără ca nimeni altcineva să fie la vedere, a pus camioneta pe patru roţi motrice şi a virat pe o potecă întinată. După ce a ajuns suficient de departe încât să nu mai poată vedea drumul prin oglinda retrovizoare, a oprit motorul şi şi-a luat rucsacul

şi casca. Gould a scos plăcuţele de înmatriculare, a băgat un prosop de mână de la hotel în rezervorul de benzină şi apoi a stropit cabina şi restul vehiculului cu benzină. Pădurea părea destul de uscată, aşa că a făcut câţiva paşi înapoi înainte de a aprinde chibritul şi apoi l-a lăsat să zboare.
A plecat cu bicicleta de munte şi era aproape de oraşul Osso când camioanele de pompieri au trecut pe lângă el, îndreptându-se în direcţia opusă. Treizeci şi patru de minute mai târziu a oprit în faţa Muzeului James Monroe şi a lăsat bicicleta descuiată într-un suport de biciclete. Apoi a mers trei străzi şi a găsit-o pe Claudia aşteptând la volanul unei dube albe Town and Country. Gould s-a urcat pe scaunul pasagerului din faţă, a sărutat-o şi au plecat. După ce au ajuns la câţiva kilometri în afara oraşului, Gould a pus-o să tragă pe dreapta, iar el a preluat sarcinile de conducere. A setat controlul vitezei de croazieră cu cinci mile pe oră peste limita afişată şi i-a spus Claudiei să îi trimită un e-mail germanului şi să îi spună că totul a fost făcut. Atunci a întrebat-o despre soţia lui Rapp.
Conduceau până după-amiaza târziu şi până noaptea târziu. Gould voia să se îndepărteze cât mai mult de Washington. Se aflau acum la a treia maşină închiriată în tot atâtea zile, toate achiziţionate cu un nou permis şi un nou card de credit. Nu exista nicio urmă pe care să o poată urmări cineva. Aveau de gând să dispară în inima Americii timp de o lună, dacă era nevoie, şi apoi să facă mişcarea. Cel puţin acesta fusese planul, dar acum Claudia se purta atât de ciudat, încât Gould s-a întrebat dacă nu ar fi mai bine să se întoarcă spre sud şi să o scoată din ţară.
S-a uitat la ceas. Era 8:06 dimineaţa şi era excitat. Şi-a privit reflexia în oglindă şi şi-a spus să îşi scoată din cap orice gând de sex. Şi-a spus că era din cauza sarcinii. Odată ce-şi va avea hormonii sub control, va fi bine. O să-şi revină la vechea ei formă. Poate chiar i-ar fi lipsit fiorul vânătorii. El ştia că aşa va fi.
Gould a ieşit din baie. Claudia era proptită în pat, cu o cutie de şerveţele în poală, ochii ei căprui, în mod normal frumoşi şi migdalaţi în formă de migdală, păreau foarte obosiţi şi umflaţi. Gould a oprit televizorul şi a spus: „Nu te mai tortura. Ce e făcut, e făcut".
Ea a dat din cap şi a refuzat să se uite la el. „Cum s-a ajuns la asta?". „Comment en est-on arrivé à un tel point?"
Având în vedere starea ei fragilă actuală, el nici măcar nu s-a obosit să o dojenească, dar a observat că disciplina ei operaţională era împuşcată. S-ar putea să nu fie înţelept să o ducă nicăieri. „Draga mea, am trecut prin multe împreună. Important este că lăsăm toate acestea în urmă. Îmi doresc ca lucrurile să se fi terminat altfel? Bineînţeles, dar ţi-am mai spus înainte... ea ştia cu cine s-a căsătorit. Mitch Rapp a fost responsabil pentru sute, poate mii de morţi. Câte femei şi copii nevinovaţi credeţi că au fost sacrificaţi pentru ca el să ucidă pe cineva pe care Statele Unite îl considerau terorist?".
„Nu ştiu." Şi-a ridicat bărbia în semn de sfidare. „Şi nici tu nu ştii. Cred că americanii practică o mare reţinere în acest război îngrozitor. „
„Americanii, cu aroganţa lor, şi-au provocat singuri această situaţie."
„Ar fi bine să ai grijă." Claudia şi-a ridicat vocea. „Începi să semeni cu unii dintre vechii mei prieteni de la universitate pe care îi dispreţuieşti atât de mult."
Simpla menţionare a prietenilor ei socialişti de rahat a făcut ca temperamentul lui Gould să se aprindă. Ultimul lucru de care aveau nevoie era o ceartă cu strigăte care să se termine cu hotelul chemând poliţia, aşa că şi-a controlat temperamentul şi cu o voce cât se poate de calmă a spus: „Toată lumea se omoară între ei. Fiecare tabără încearcă să ia poziţia de drepţi, iar noi nu am făcut decât să stăm la mijloc şi să profităm".
„Este un mod al naibii de bun de a face profit." S-a uitat pe fereastră şi a clătinat din cap.
Era evident că era dezgustată, dar Gould nu-şi putea da seama dacă era cu el sau cu ea însăşi. „Claudia, îmi pare rău." O parte din el voia să ţipe la ea să se ducă să se predea dacă o deranja atât de mult, dar asta nu ar fi rezolvat nimic. Şi-a coborât capul şi, chiar dacă nu vorbea serios, a spus: „Îmi pare rău, te-am dezamăgit."
Cu asta şi-a pus o pereche de blugi şi un hanorac şi a luat cheile de la maşină care stăteau pe birou.
„Unde te duci?" a întrebat Claudia.
„Nu sunt sigur". A luat o şapcă de baseball Chicago Cubs pe care o cumpărase ieri seară de la o staţie de camioane şi a alunecat în pantofii de tenis.
„Am crezut că vrei să pleci la drum".

A detectat un pic de nervozitate în vocea ei, ceea ce era ceea ce voia să audă. „Am impresia că ai prefera să nu fii în preajma mea acum.” Gould a apucat mânerul uşii şi a spus: „Mă întorc la timp pentru a verifica. Dacă te hotărăşti că ai vrea să mergem pe drumuri separate, voi înţelege.” Înainte ca ea să poată spune ceva, Gould a deschis uşa şi a plecat. Gravidă sau nu, el a simţit că trebuie să facă ceva pentru a o scoate din starea ei emoţională actuală. Dacă ar fi ţipat la ea nu ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Pasiv-agresivitatea era calea cea mai bună de urmat. O ameninţare subtilă cu plecarea ar fi forţat-o să privească mai mult decât ultimele douăzeci şi patru de ore. Ştia că el o iubea, dar ştia şi că avea în el gena lupului singuratic. Puţină singurătate şi gândul de a creşte singură copilul lor ar face-o să gândească din nou raţional.

42

WASHINGTON, DC

Irene Kennedy era epuizată din punct de vedere emoţional. Se dusese direct de la spital la sediul CIA, ştiind că trebuie să pună lucrurile în mişcare înainte de întâlnirea cu preşedintele şi cu mai mulţi membri ai cabinetului său de dimineaţă. Din momentul în care medicul îi spusese că Anna era moartă, ştia încotro se îndreptau. Nu avea cum să-l oprească. În condiţii normale era destul de dificil de gestionat, dar acum, în urma iadului său personal, era o prostie să creadă că cineva îl putea controla. Totuşi, la Washington ar fi fost unii care ar fi crezut altceva – oameni puternici, obişnuiţi ca ordinele lor să fie urmate întocmai. Unde se va situa preşedintele în această privinţă, Kennedy nu era sigură, dar avea puţine îndoieli cu privire la poziţia pe care noul ei şef o va avea în această privinţă. Sprijinul din partea celorlalţi membri ai Consiliului de Securitate Naţională urma să fie cu siguranţă rar. Unii dintre ei ar fi fost profund preocupaţi ca statul de drept să fie respectat, iar alţii ar fi fost îngroziţi la gândul că un american răzbunător în libertate le-ar fi subminat eforturile diplomatice. Unul sau doi dintre membri l-ar putea susţine pe Rapp, dar nu ar face-o niciodată în mod public. Cu toate fundamentele sale belicoase, Washington era un oraş care se mândrea cu civilizaţia. Aceşti oameni ar fi pălit la ideea unui angajat al guvernului în libertate care căuta să se răzbune pentru uciderea soţiei sale.

Dacă doreau să evite inevitabilul, aveau doar două opţiuni. Prima ar fi fost să-l încarcereze, dar Kennedy îşi luase deja măsura de precauţie de a-l transfera pe Rapp de la Johns Hopkins la un adăpost al CIA din Virginia rurală. Chiar dacă ar fi reuşit cumva să îl încarcereze, ar fi fost doar o soluţie temporară. Nu-l puteau reţine la nesfârşit. Cealaltă soluţie, mai permanentă, ar fi fost să fie ucis. Problema aici era că singurele persoane care aveau temeritatea de a face acest lucru, războinicii tăcuţi precum Coleman, se aliniaseră deja pentru a-l susţine. Kennedy ştia că, peste o lună sau un an, mulţi dintre aceşti lideri civili şi-ar fi dorit să se fi gândit să-l ucidă, dar niciunul dintre ei nu avea curajul să dea un astfel de ordin. Deocamdată, însă, se iluzionau crezând că puteau într-adevăr să-i ordone să se retragă.

În timpul nopţii, Kennedy vorbise de trei ori cu şeful Serviciului iordanian de informaţii. Aveau acum un nume care să însoţească recompensa pusă pe capul lui Rapp: Saeed Ahmed Abdullah, un miliardar saudit. Kennedy nu făcuse legătura la început, dar unul dintre analiştii ei de contraterorism a făcut-o la scurt timp după ce informaţia a fost difuzată. Saeed Ahmed Abdullah era tatăl lui Waheed Ahmed Abdullah, un terorist care fusese implicat într-un complot de detonare a unor bombe nucleare atât la New York, cât şi la Washington. STATELE UNITE ALE AMERICII. Forţele speciale îl prinseseră pe bărbat în regiunea de frontieră dintre Afganistan şi Pakistan, cu doar câteva zile înainte ca atacul să aibă loc. În timp ce timpul trecea, lui Rapp nu i-a mai rămas decât să-l tortureze pe Waheed pentru a-l determina să dezvăluie detaliile complotului. Informaţiile pe care Rapp le-a obţinut de la terorist au ajutat la interceptarea uneia dintre bombe înainte ca aceasta să fie introdusă în ţară.

Nu era clar cum aflase tatăl despre rolul lui Rapp în căderea fiului său, dar Kennedy avea bănuieli. Deocamdată, ea ordonase Centrului de combatere a terorismului să colecteze fiecare fărâmă de informaţie despre Saeed Ahmed Abdullah şi să o păstreze în interiorul familiei. Ea luase deja decizia riscantă ca CIA să nu transmită tot ceea ce aflase agenţiilor surori – agenţii care erau împiedicate de statul de drept. Ar da

aparenţa unei cooperări depline, iar teancuri de informaţii ar fi fost predate FBI-ului, dar aproape toate ar fi fost inutile. Informaţiile valoroase ar fi fost folosite pentru a rămâne în faţa investigaţiei actuale.
Kennedy a sosit cu cincisprezece minute mai devreme la întâlnire, aşa cum avea obiceiul să facă atunci când se întâlnea cu preşedintele. A fost escortată în Biroul Oval de către unul dintre angajaţii Casei Albe, unde a aşteptat singură până la ora 9:05, când i s-a alăturat consilierul preşedintelui pe probleme de securitate naţională, Michael Haik. Cei doi posedau temperamente similare şi aveau o relaţie de lucru foarte bună. Haik şi-a descheiat haina de costum şi s-a aşezat lângă Kennedy pe canapea.
„Cum rezişti?"
„Bine."
„Ştiu că da, dar tu cum rezişti?". Era o întrebare de la un prieten la altul.
„Am fost mai bine", a răspuns Kennedy cu sinceritate.
„Ce mai face Mitch?"
„Este destul de bătut, dar ce a fost mai rău a trecut... cel puţin fizic."
Haik era tipul de gânditor stabil de care avea nevoie orice preşedinte – pragmatic, disciplinat şi precaut. Nu existau multe lucruri care să îl supere. „Cum a primit vestea despre soţia sa?"
Kennedy şi-a păstrat calmul. Plânsese deja şi avea să mai plângă, dar nu aici, nu în Biroul Oval. „A trebuit să fie sedat."
Haik a dat din cap ca şi cum ar fi anticipat răspunsul, apoi s-a aplecat pe spate şi şi-a întins un braţ peste spătarul canapelei. Era clar că voia să spună ceva, dar că încerca să-şi dea seama de unde să înceapă.
„Irene, am fost întotdeauna sinceri unul cu celălalt, aşa că lasă-mă să-ţi spun ce se întâmplă aici în această dimineaţă. Chiar acum, preşedintele se află în sufrageria sa privată, terminând o întâlnire cu vicepreşedintele, secretarul de stat Berg, procurorul general Stokes şi directorul Ross."
Chiar dacă era surprinsă, Kennedy a dat din cap ca şi cum ar fi ştiut deja acest lucru.
„Ca să spunem lucrurilor pe nume, ei sunt profund îngrijoraţi de ceea ce ar putea face Mitch când îşi va reveni."
„Şi eu sunt."
„Vreau să spun că sunt cu adevărat îngrijoraţi. Ei nu cred că îl poţi controla şi câţiva dintre ei cred că nici măcar nu vei încerca."
Kennedy nu a arătat nicio emoţie. Respiraţia ei a rămas constantă şi superficială. Era evident că nu era singura persoană care îşi petrecuse noaptea făcând strategii. „De ce?"
„Ei cred că ai un conflict de interese. Că loialitatea ta faţă de Mitch îţi va întuneca judecata şi te va pune în contradicţie cu ceea ce este mai bine pentru ţară."
Ce era mai bine pentru ţară era discutabil, dar Kennedy nu se afla aici pentru a se certa. „Pot să vă asigur că nu există niciun conflict".
Haik nu era sigur că o credea, dar nu conta; nu el era cel care ridica probleme. „M-am furişat mai devreme pentru că am vrut să-ţi dau un sfat prietenesc. Vor veni în orice clipă şi nu o să-ţi placă ce au de spus." Haik s-a oprit o secundă şi şi-a luat o bucată de scame de pe piciorul pantalonilor. „Fă-ţi o favoare şi acceptă ceea ce vor ei."
„Am impresia că încerci să mă ajuţi, Mike, dar sfaturile tale par să fie deplasate."
„Ceea ce încerc să-ţi spun este că o înţelegere a fost deja încheiată. Trei membri ai cabinetului sunt acolo chiar acum şi îi spun preşedintelui ce trebuie să se întâmple şi spun că mai au şi alţi membri la bord. L-au prins la butonieră, fără spaţiu de manevră. Oficial, nu are de ales decât să urmeze recomandarea lor."
Kennedy a simţit o senzaţie de greaţă în stomac şi s-a pedepsit pentru că nu a ajuns la preşedinte înaintea lor. „Nu sunt sigură că pot să stau aici şi să mă comport frumos în această situaţie."
„Ştii ce este un riptide?"
„Bineînţeles."
„Nu supravieţuieşti luptându-te cu ea. Îţi conservi energia, te laşi purtat de val şi, când este momentul potrivit, înoţi paralel cu malul."
„Deci vrei să stau aici şi să mă las dus de val în această dimineaţă?"
„Nu în totalitate. Cred că preşedintele ar fi dezamăgit dacă nu ai spune ceea ce este evident, dar în cele din urmă lasă-i să facă ce vor."

„Şi ce voi primi în schimb?”
Mânerul uşii de la sala de mese privată a preşedintelui a început să se rotească şi se auzeau voci de cealaltă parte. „Când se termină această şedinţă, du-te în Sala de Situaţii. Preşedintele ar dori să vă vorbească în particular.”
Preşedintele a intrat primul în cameră. Kennedy şi Haik s-au ridicat amândoi în picioare. Preşedintele Hayes avea 1,80 m şi părul său sărat şi piperat era în mare parte numai sare după trei ani de mandat. A venit direct în cameră şi şi-a deschis braţele. L-a îmbrăţişat pe Kennedy şi i-a spus: „Irene, îmi pare foarte rău. Ştiu că ai fost foarte apropiată de ei”.
Kennedy a rămas stoic. „Mulţumesc, domnule preşedinte”.
Preşedintele i-a dat drumul şi a întrebat: „Ce mai face Mitch?”.
„Se odihneşte”.
Preşedintele a privit-o lung în timp ce încerca să-şi imagineze ce trebuie să treacă prin mintea lui Rapp. „Este o adevărată tragedie”. A clătinat din cap şi le-a făcut semn tuturor să ia loc. Haik şi Kennedy s-au aşezat pe o canapea, în timp ce secretarul de stat Berg, procurorul general Stokes şi directorul Serviciului Naţional de Informaţii Ross s-au aşezat pe canapeaua de vizavi. În faţa şemineului se aflau două scaune. Preşedintele l-a luat pe cel din stânga, iar vicepreşedintele pe celălalt. Preşedintele Hayes şi-a împreunat mâinile şi l-a întrebat pe Kennedy: „Aţi învăţat ceva de când am vorbit ieri?”.
„Nu prea, domnule”.
„Rămâneţi de părere că a fost o lovitură profesionistă?”.
„Da, domnule.”
„Irene.” Directorul Ross s-a aşezat în faţă şi i s-a adresat lui Kennedy cu o voce blândă. „Am de gând să scot acest lucru la iveală pentru binele tuturor. Ştiu că este foarte dificil pentru tine. Aveţi o relaţie personală cu Rapp şi cu soţia sa şi aceasta este o tragedie oribilă, dar, deşi vă respectăm opinia”, Ross a făcut o grimasă ca şi cum ar fi încercat să fie blând, apoi a adăugat, „nu împărtăşim concluzia dumneavoastră că a fost o crimă la comandă”.
Ochii ei căprui l-au străpuns cu privirea. Totul se schimbase în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Cu o zi în urmă fusese dispusă să ignore defectele tot mai mari ale bărbatului, dar acum simţea o ură autentică curgându-i prin vene. A fost nevoie de o mare reţinere pentru a nu-i spune pe şleau ceea ce era evident – şi anume că Ross nu avea aproape nicio experienţă în poziţia sa actuală.
„Am fost informaţi de FBI în această dimineaţă”, a continuat Ross, „şi considerăm că nu există suficiente dovezi pentru a susţine teoria”.
Kennedy a dat din cap. „Aţi vorbit cu agentul special McMahon?”.
Ross s-a uitat la procurorul general Stokes.
Stokes i-a răspuns lui Kennedy spunând: „Nu, după cum ştiţi, directorul Roach este plecat din ţară, aşa că am fost informaţi de directorul adjunct Finn.”
„Şi domnul Finn a fost la locul crimei?”.
„Nu”, a răspuns Stokes categoric.
„Irene”, a spus Ross, „cum a ajuns presa să creadă că Mitch e mort?”.
Ambele ziare de dimineaţă din DC au publicat ştiri că Rapp şi soţia sa fuseseră ucişi într-o explozie de propan în casa lor din Maryland şi toate posturile de televiziune relatau povestea. Fără niciun fel de vinovăţie, Kennedy l-a privit pe Ross în ochi şi a spus: „Habar nu am”.
„Unde este acum?”
„Se află într-o locaţie securizată unde se recuperează.”
„Unde?” a insistat Ross.
„Una dintre casele noastre sigure din Virginia.”
„Care dintre ele?”
Kennedy şi-a înclinat uşor capul. „De ce eşti atât de îngrijorat de locaţia lui Mitch?”.
Ross s-a uitat la ceilalţi şi apoi a spus: „Mitch are o oarecare reputaţie de nonconformist. Credem că ar fi mai bine ca FBI-ul să fie cu ochii pe el până când lucrurile se liniştesc.”
„Oh... eu nu mi-aş face griji în privinţa asta”, a spus Kennedy cu o voce sarcastică. „Sunt sigur că dacă voi trei îi explicaţi lui Mitch că explozia a fost un accident, va renunţa la toată chestiunea.”

Era evident că lui Ross nu-i plăcea tonul lui Kennedy. S-a aşezat drept şi a întrebat: „Cine erau cei doi bărbaţi pe care i-ai trimis aseară acasă la Rapp?”.
„Nu sunt sigur că ştiu despre ce vorbiţi.”
„Am vorbit cu şeriful din Anne Arundel în această dimineaţă şi mi-a spus că doi bărbaţi au apărut aseară şi au spus că i-aţi trimis acolo să cotrobăie.” Ross şi-a încrucişat braţele peste piept. „Se pare că au provocat o adevărată putoare.”
„Serios?”
„Da. Cine erau?”
„Asasini profesionişti.”
Faţa lui Ross s-a înroşit de furie. „Nu cred că e momentul pentru umor.”
„Fără umor.” Kennedy a clătinat din cap. „Erau nişte indivizi cu sacul negru, specializaţi în a ucide oameni şi a face să pară un accident.”
Nările lui Ross erau înflăcărate de furie. „Cum îi chemau?”
Kennedy a clătinat din cap. „Nu pot să-ţi spun.”
„De ce nu?”
„Nu ai autorizaţia de securitate.”
„Eu sunt şeful tău”, a spus el cu o voce la limita furiei de-a dreptul.
„Asta nu înseamnă că ai autorizaţie”, a insistat Kennedy. Atmosfera din cameră a devenit foarte tensionată. „Mark, sunt surprins că pari mai preocupat de cine erau decât de ceea ce aveau de spus.”
„Cine au fost este o preocupare reală”, a declarat procurorul general Stokes. „Dacă aceasta a fost, de fapt, o crimă, oamenii mei vor trebui să construiască un caz şi nu va da bine în instanţă să avem câţiva asasini profesionişti care se învârt în jurul unui loc proaspăt al crimei, măsluind probe.”
„Şi, Irene”, a spus Ross, „aşa-zisele dovezi pe care le-au găsit sunt incredibil de subţiri. Câteva fire de iarbă călcate în picioare şi o urmă de cauciuc.” Ross a dat din cap şi s-a încruntat. „Pune asta în balanţă cu raportul şefului pompierilor, care a declarat că a fost un accident, şi chestia asta nu va putea să se ridice niciodată.”
„Şi ce propui să facem? Ignoră avertismentul pe care l-am primit săptămâna trecută de la iordanieni că pe capul lui Rapp a fost pusă o recompensă? Să ignorăm constatările a doi veterani foarte bine pregătiţi şi decoraţi din Forţele Speciale, care ştiu mai multe despre acest gen de lucruri decât noi toţi la un loc?”.
„Nu spunem deloc asta”, a răspuns Ross.
„Atunci de ce vă încăpăţânaţi atât de mult să încercaţi să consideraţi acest lucru ca fiind un accident?”.
Camera a devenit foarte tăcută. Cei trei membri ai cabinetului s-au uitat la preşedinte ca şi cum acesta ar fi fost momentul în care ar fi trebuit să intervină, dar preşedintele nu muşca. Vicepreşedintele, la rândul său, a rămas tăcut.
Secretarul de stat Berg şi-a curăţat gâtul şi a spus: „Irene, există un mod corect de a rezolva această situaţie şi un mod greşit”.
Nu există întotdeauna, s-a gândit Kennedy.
„Calea corectă este să lăsăm FBI-ul să se ocupe de anchetă.”
„Şi calea greşită?”
„Calea greşită”, a intervenit procurorul general, „este de a avea oameni de la CIA care se ocupă de operaţiuni secrete şi care umblă la o potenţială scenă a crimei.”
Kennedy a observat că Stokes folosise cuvântul potenţial şi s-a gândit momentan să-i explice celui mai important avocat al naţiunii că dacă nu ar fi fost Coleman şi Wicker niciuna dintre aceste probe nu ar fi fost descoperită, dar ştia că ar fi fost o pierdere de vreme. Hotărârile lor erau deja luate. Le era frică de un Mitch Rapp răzbunător, sau, mai exact, le era frică de ceea ce ar fi făcut în numele guvernului american. Ruşinea pe care le-o putea aduce lor şi organizaţiilor lor era imensă.
„Vă pot asigura”, a continuat procurorul general Stokes, „dacă a fost comisă o infracţiune, ne vom asigura că autorii vor fi aduşi în faţa justiţiei. S-ar putea să dureze ceva timp, dar o vom face. Între timp, trebuie să-i explicaţi lui Rapp că nu este implicat în niciun fel în această anchetă, iar dacă decide să se implice, va avea probleme juridice serioase.”

Dacă situaţia nu ar fi fost atât de serioasă, Kennedy ar fi găsit avertismentul procurorului general de râs. Ea s-a întors către preşedinte pentru a vedea dacă acesta chiar credea în această prostie. L-a găsit uitându-se la ceas şi încercând să evite contactul vizual. Şi-a amintit de avertismentul lui Haik şi s-a întors spre procurorul general. „Sunt sigură că Mitch va fi suficient de intimidat de ameninţarea ta cu probleme juridice. Poate că ai vrea să transmiţi tu însuţi mesajul."
Lui Stokes nu i-a plăcut comentariul şi s-a întors spre Berg şi Ross pentru sprijin. Directorul Serviciului Naţional de Informaţii a vorbit primul. „Ultimul lucru de care avem nevoie este ca un angajat al Agenţiei Centrale de Informaţii să acţioneze ca judecător, juriu şi călău."
„De fapt, aş spune că ultimul lucru de care avem nevoie este ca cineva să scape cu bine după ce a încercat să asasineze un angajat al CIA."
„Dacă cineva a încercat să-l ucidă pe Rapp, îl vom găsi şi va fi pedepsit."
Kennedy a dat din cap într-un mod care arăta că nu credea nimic din toate astea, apoi a întrebat: „Cum plănuieşti să-l opreşti pe Mitch să urmărească asta pe cont propriu?".
„Ca şef al lui, mă aştept să-l controlezi", a spus Ross categoric.
„Şi dacă renunţă?"
Ross s-a întors către secretarul de stat Berg. A ezitat puţin, apoi a spus: „I-am revocat paşaportul domnului Rapp. I se interzice să părăsească ţara".
Acum chiar că a fost amuzant. Precauţia banală l-a făcut pe Kennedy să râdă în hohote. Trei membri ai cabinetului, cu feţe de piatră, s-au uitat la ea. „Şi credeţi că asta îl va opri?", a întrebat Kennedy. „Mitch Rapp... un om pe care l-am antrenat ca agent sub acoperire? Un om care vorbeşte cinci limbi străine, are nici nu ştiu câte pseudonime şi care, la un moment dat, s-a strecurat în şi din aproape toate ţările din Europa şi Orientul Mijlociu? Credeţi că revocarea paşaportului său îl va opri?"
Ei au ignorat întrebarea, iar Stokes a spus: „Pentru binele lui, îl plasăm sub protecţie".
Kennedy a clătinat din cap şi a răspuns pe un ton sarcastic: „Este drăguţ din partea dumneavoastră să oferiţi asta, dar vom trece peste."
„Irene, este pentru binele ţării", a spus Ross.
„Asta este discutabil, dar între timp, el este în siguranţă şi nu are nevoie de protecţie suplimentară."
„Irene", a spus Stokes, „dacă va fi nevoie, voi obţine un ordin judecătoresc."
„Pe ce bază, Marty?" Temperamentul lui Kennedy s-a aprins pentru prima dată. „Crezi că eşti singura persoană din acest oraş care are un judecător în buzunarul de la spate?". L-a lăsat să se gândească la ameninţarea implicită pentru o secundă, apoi a adăugat: „Crede-mă... vei pierde de data asta şi nu va fi frumos."
Ross a ridicat mâna, făcându-le semn să se oprească amândoi. „Hai să respirăm adânc şi să ne calmăm cu toţii. Sunt sigur că CIA este mai mult decât capabilă să-l supravegheze pe Mitch până când îşi revine. Între timp, Irene, va trebui să acordăm acces la FBI pentru ca ei să-l poată intervieva."
Kennedy a ezitat, apoi a spus: „Spune-i agentului special McMahon să mă sune şi voi aranja totul."
„Şi eu aş vrea să vorbesc cu el", a spus Ross.
„Mă îndoiesc că este dispus să primească vizite în acest moment, dar..."
„Când va fi pregătit", a spus preşedintele, îndreptându-şi comentariul către Ross şi nu către Kennedy.
A existat o scurtă pauză şi consilierul preşedintelui pe probleme de securitate naţională a profitat de ocazie pentru a pune capăt întâlnirii. S-a ridicat şi a spus: „Preşedintele are un program foarte încărcat în această dimineaţă, aşa că vă rugăm să ne scuzaţi". Haik a arătat spre Ross şi a întrebat: „Aveţi un sfert de oră?".
„Bineînţeles."
Haik l-a tras deoparte pe directorul Serviciului Naţional de Informaţii şi a început să vorbească pe un ton tăcut. Preşedintele a dispărut înainte ca cineva să observe, ferindu-se pe uşa care ducea spre biroul secretarului său personal. Kennedy s-a uitat pentru ultima oară la secretarul Berg, la procurorul general Stokes şi la vicepreşedintele Baxter, apoi a părăsit camera cu dezgust.

CASA ALBĂ

Kennedy s-a îndreptat direct către sala de şedinţe. În cei peste douăzeci de ani petrecuţi la CIA, nu asistase niciodată la o şedinţă mai mare pentru a se acoperi. Totuşi, nu şeful ei, procurorul general sau secretarul de stat erau cei pe care era supărată. Se aşteptase ca ei să-şi protejeze fiefurile, dar nu atât de repede. Mânia ei era îndreptată împotriva preşedintelui. Nu-l mai văzuse niciodată atât de ineficient şi mai ales într-o chestiune în care credea că ar fi fost la fel de supărat ca şi ea. Nimic din toate acestea nu avea sens.

A ajuns la uşa exterioară a sălii de situaţii şi a introdus codul ei în încuietoarea cu cifru. A deschis uşa grea şi l-a ignorat pe ofiţerul de serviciu care stătea în spatele unui birou la câţiva paşi în faţă. Kennedy s-a întors spre stânga şi a intrat în sala de conferinţe izolată fonic, unde a fost surprinsă să vadă doi indivizi stând la capătul îndepărtat al mesei lungi, din lemn lucios. Înainte ca ea să aibă ocazia să li se adreseze, preşedintele a intrat în cameră şi a închis uşa. Cei doi bărbaţi au încercat să se ridice, dar preşedintele le-a spus să nu se deranjeze.

Kennedy a presupus că senatorii Walsh şi Hartsburg fuseseră rugaţi de preşedinte să vină la această întâlnire. Cât despre motiv, nu avea nici cea mai mică idee. În loc să se aşeze pe scaunul său obişnuit din capul mesei, cel mai apropiat de uşă, Hayes s-a îndreptat spre celălalt capăt al sălii şi a luat scaunul de lângă senatorul Hartsburg: „Irene, ia loc”.

Kennedy i-a luat locul, iar preşedintele a mers în jurul mesei şi s-a aşezat lângă senatorul Walsh. Hayes s-a aplecat în faţă şi şi-a aşezat antebraţele pe masă. „Irene, îmi pare rău că a trebuit să asişti la asta”.

Kennedy era rareori luată prinsă cu garda jos şi rareori permitea ca furia să o domine, dar astăzi era o zi a premierelor. „Domnule preşedinte, vreţi să-mi spuneţi ce naiba se întâmplă?”.

„Irene, nu există nici cea mai mică şansă ca explozia să fi fost un accident. Tu o ştii, eu o ştiu şi ei o ştiu.”

„Atunci de ce le permiţi să-l pună pe Mitch la răcoare şi să scoată CIA-ul din asta?”

„Nu-i las.”

„Nu asta am auzit la etaj.”

„Irene, ce crezi că va face Mitch când se va simţi suficient de bine pentru a se ridica din pat?”, a întrebat preşedintele.

Kennedy ştia răspunsul, dar era reticent să răspundă la întrebare.

Senatorul Hartsburg a tuşit şi a spus: „Va ucide pe oricine a avut vreo legătură cu moartea soţiei sale”.

„Aşa este”, a spus preşedintele, „şi nu pot spune că îl condamn”.

„Atunci ce e cu prostia asta de a-i retrage paşaportul şi de a-l pune sub protecţie?”.

„Nu a fost ideea mea.” Hayes a clătinat din cap. „Şi ce contează cu adevărat? Amândoi ştim că nu-l poate opri nimeni. Cu paşaport sau nu... va părăsi ţara şi se va duce unde naibii de bine îi place.”

„Domnule preşedinte, sunt confuză. Mitch a făcut multe sacrificii pentru această ţară. Cred că există o modalitate mai bună de a rezolva această situaţie decât să-l tratăm ca pe un criminal.” Kennedy a dat din cap cu dezgust. „Ca să fiu sincer, domnule, după tot ce a făcut Mitch pentru dumneavoastră, m-aş fi aşteptat să îi fiţi alături atunci când are cea mai mare nevoie de dumneavoastră. Nu să cedaţi în faţa cererilor câtorva membri ai cabinetului.”

Hayes a primit reproşul surprinzător de bine. S-a aşezat pe spate şi i-a privit pe cei doi foşti colegi ai săi din Senat, apoi şi-a întors încet privirea spre Kennedy. „Am de gând să vă dezvălui ceva ce doar o mână de oameni ştiu, dar mai întâi am nevoie de cuvântul dumneavoastră că nu veţi discuta acest lucru cu nimeni.”

Kennedy l-a privit cu atenţie. „Bineînţeles.”

„Am decis să nu mai candidez pentru realegere.”

Ochii lui Kennedy s-au deschis un pic mai larg la auzul veştii şocante. Cu puţin mai mult de un an rămas din primul său mandat şi cu o cotă de aprobare solidă, nu era nicio persoană din oraş care să fi menţionat măcar posibilitatea ca Hayes să nu candideze pentru un al doilea mandat. „Vă supăraţi dacă vă întreb de ce, domnule?”

„Am câteva probleme de sănătate care cred că mă împiedică să fiu preşedinte.”

Kennedy a vrut să întrebe care erau acele probleme de sănătate, dar ştia că ar putea fi ceva personal. „Îmi pare rău, domnule preşedinte.”
Hayes a aruncat o privire spre ceasurile de pe peretele îndepărtat şi apoi a spus: „Parkinson. Este o boală din familia mea. Din partea mamei mele”.
„Dar nu am observat niciun semn”.
„Sunt acolo. Aveţi încredere în mine. Iau medicamente de cinci luni. La început rezultatele au fost bune, dar în ultimele săptămâni lucrurile s-au înrăutăţit. Medicul meu mi-a spus că nu ar trebui să am nicio problemă în a-mi duce la capăt primul mandat, dar orice speranţă de a doua ar fi pur egoistă.”
„Dar Parkinson...”
Hayes a clătinat din cap. Studiase fiecare aspect al acestei probleme. Discutase cu soţia sa până când au bătut subiectul până la moarte. Exista vreo şansă să rămână în fruntea jocului încă patru ani? Răspunsul era „poate”, iar „poate” nu era suficient de bun. Şi mai era şi cealaltă problemă, cea a aspectului său fizic. Acesta era lucrul care îl hotăra cu adevărat. Hayes a zâmbit şi i-a spus lui Kennedy: „Omul care se ocupă de cel mai puternic arsenal nuclear din lume nu poate fi văzut stând pe un podium cu mâinile tremurânde”.
Kennedy a clipit încet şi s-a uitat la ceilalţi doi bărbaţi. Cu toţii ştiau că avea dreptate şi îl admirau pentru că luase o decizie dificilă. Erau alţii care nu ar fi renunţat la mantia puterii atât de uşor. „Domnule preşedinte, îmi pare foarte rău”.
„Să nu vă fie. Această funcţie este mai mare decât orice persoană. A fost o onoare pentru mine să servesc.” Hayes i-a privit pe cei doi vechi prieteni din Senat. Walsh a zâmbit, Hartsburg s-a încruntat, iar amândoi au dat din cap. Cei doi politicieni de carieră s-ar fi mulţumit cu plăcere cu un singur mandat.
Nefiind genul de om care să-şi plângă de milă, Hayes a schimbat subiectul. „Irene, lasă-mă să-ţi expun lucrurile. Am un vicepreşedinte care este depăşit de situaţie, am un procuror general profund defectuos, un secretar de stat care este mai preocupat să liniştească guvernele străine decât să ne protejeze securitatea naţională pe termen lung şi am un nou director al Serviciului Naţional de Informaţii care probabil va da o petrecere când va afla că am Parkinson.” Hayes i-a aruncat lui Hartsburg o privire deoparte. Hartsburg fusese cel care îl recomandase pe Ross pentru postul de conducere în serviciile de informaţii.
Senatorul aspru a spus: „Bob, este un tip ambiţios, dar nu aş merge atât de departe încât să spun că va sărbători nenorocirea ta”.
„Bine, va sărbători propria lui oportunitate”.
„Are un început cam dificil”, a recunoscut Hartsburg, apoi s-a uitat la Kennedy. „Nu vă faceţi griji. Vom avea o discuţie cu el şi îl vom linişti.”
„Ideea este, Irene”, a spus preşedintele, „că nu intenţionez să-mi petrec ultimul an de mandat arbitrând bătălii între membrii cabinetului meu. Mi-au aruncat-o pe asta în această dimineaţă”,” Hayes a clătinat din cap. „Ar fi trebuit să mă aştept la asta, dar nu am avut prea mult timp să mă pregătesc pentru asta. Aşa stând lucrurile, nu sunt de acord cu ei, dar le înţeleg punctul de vedere.”
„Mă tem că eu nu, domnule”.
„Suntem o ţară civilizată, guvernată de legi. Predicăm în mod constant altor ţări despre libertatea de exprimare, despre procese echitabile şi despre tribunale corecte şi drepte. Este una dintre cele mai importante misiuni ale Departamentului de Stat. Aici, acasă, Departamentul nostru de Justiţie şi instanţele au sarcina de a menţine lucrurile corecte. O infracţiune a fost comisă pe teritoriul american. Da, aceasta a fost comisă împotriva unui angajat al CIA, dar jurisdicţia cade în continuare direct în braţele justiţiei şi niciunul dintre noi nu poate face nimic în această privinţă.”
„Irene”, a spus senatorul Walsh, „mai este un alt unghi de luat în considerare. Soţia lui Mitch era un reporter destul de cunoscut. Presa va urmări îndeaproape această poveste. Departamentul de Justiţie ar prefera mai degrabă să anunţe că a fost un accident, în felul acesta nu va trebui să îşi pună ştacheta prea sus. Vor continua să investigheze în linişte, dar bănuiesc că nu vor clasifica acest lucru ca fiind o crimă decât dacă au un suspect pe care îl pot pune în cârca lor.”
„Explozia aceea nu a fost un accident.”
„Știm cu toţii asta”, a răspuns Hayes.
„Atunci ce vom face în legătură cu asta?”.

„Permiteţi-mi să fiu foarte clar în legătură cu asta.” Hayes şi-a aşezat antebraţele pe masă şi şi-a împreunat mâinile. „Vreau ca cel care a făcut asta să fie adus în faţa justiţiei şi vreau ca acest lucru să se întâmple rapid. Nu vreau o anchetă care să dureze ani de zile şi nu vreau să văd nicio persoană târâtă în faţa unui tribunal decât dacă nu există absolut nicio altă alternativă.”
„Cum rămâne cu Departamentul de Justiţie?”
„Să-i lăsăm să-şi desfăşoare ancheta oficială”. Hayes a dat din mână ca şi cum masivul Departament de Justiţie ar fi fost o pacoste fără importanţă. „Dumneavoastră şi agentul special McMahon aveţi o relaţie de lucru bună. Orice găseşte vreau să vă transmită şi dumneavoastră, dar, ca să fiu sincer, mă aştept să fiţi cu mult înaintea lui în acest caz.”
„De ce, domnule?”
„Pentru că tu nu trebuie să joci după reguli, Irene, iar ei le respectă.”
„Cum rămâne cu Ross?” Kennedy s-a întors spre senatorul Hartsburg.
„Mark va fi bine.”
Kennedy a clătinat din cap. „Nu prea cred.” S-a uitat la preşedinte aşteptând ca acesta să o susţină. La urma urmei, Ross îi spusese preşedintelui despre insubordonarea şi comportamentul huliganic al lui Rapp. În loc să îi dea un semn de bunăvoinţă din cap, faţa lui Hayes s-a strâmbat într-o încruntare de confuzie. Kennedy şi-a dat seama în acel moment că Ross o minţise. „Domnule preşedinte, nu cred că directorul Ross a fost atât de direct cu dumneavoastră pe cât m-a lăsat să cred.”
„Ce v-a lăsat să credeţi?”
„Mi-a spus că v-a informat despre o problemă pe care a avut-o recent cu Mitch.”
Hayes a clătinat din cap. „Nu mi-a spus niciun cuvânt despre Mitch de când a primit postul.”
„Săptămâna trecută am avut o întâlnire în biroul meu cu Mitch şi Scott Coleman.” Kennedy îi vorbea direct preşedintelui. „Directorul Ross a apărut la Langley neanunţat şi a dat buzna în timpul şedinţei.” Kennedy a continuat să explice cum IRS a apărut la uşa lui Scott Coleman a doua zi şi că Ross şi-a pus oamenii să sune la Pentagon şi să ceară dosarul de serviciu al lui Coleman. Ea a încheiat recapitularea explicând că Rapp a decis să îi facă o vizită lui Ross la biroul său şi când a intrat, Ross avea o întâlnire cu mai mulţi investigatori, iar subiectul conversaţiei era Scott Coleman. Rapp a luat un dosar care conţinea declaraţiile fiscale ale lui Coleman şi l-a lovit pe Ross cu el peste faţă.”
Hartsburg a părut puţin afectat, în timp ce Walsh şi preşedintele au rămas tăcuţi până când, în cele din urmă, senatorul Walsh a spus: „V-am spus amândurora că era omul nepotrivit pentru acest post”.
„Va fi bine”, a spus Hartsburg în defensivă. „Voi avea o discuţie cu el”.
„A terminat să te asculte”, a mormăit Walsh. „Ţi-am spus, este un păun afurisit de avid de putere.”
„O să vorbesc cu el”, a spus liniştit preşedintele.
„Nu vreau să trebuiască să faceţi asta, domnule preşedinte.” Hartsburg îl împinsese pe Ross la preşedinte şi acesta se simţea obligat să îndrepte mizeria. „Lasă-mă să mai încerc o dată cu el.”
„Bine.” Hayes şi-a îndreptat din nou atenţia către Kennedy. „Îl vom ţine pe Ross departe de tine. Tu rămâi doar în faţa Justiţiei şi a FBI-ului.”
„Cum rămâne cu Mitch?”
Preşedintele s-a aplecat pe spate şi s-a gândit puţin la această chestiune. După o lungă pauză, a spus: „Oficial... vreau să fie implicat în aspectul internaţional al CIA în această anchetă. Vă rog să reţineţi în mod special cuvântul internaţional.” Hayes a făcut o pauză pentru a obţine un efect. „Neoficial... are acordul meu de a ucide pe oricine a avut un amestec direct în asta.”

44

VENEŢIA, ITALIA

Vasul de croazieră a virat în Canale di San Marco, ridicând o dâră de noroi în timp ce aluneca încet prin apă. Vasul părea ridicol de mare pentru a intra într-un corp de apă atât de îngust, dar Abel a dedus că ştiau ce fac. Turismul era, la urma urmei, cea mai mare industrie a Italiei şi nu ar fi fost de ajuns ca unul dintre aceşti mastodonţi de oţel să se izbească de faţada complexă a Palazzo Ducale. Aceasta era a treia navă de

acest fel în această după-amiază şi de departe cea mai mare. Abel se relaxa pe terasa apartamentului său de 2.000 de dolari pe noapte care dădea spre confluenţa dintre Marele Canal şi Canalul San Marco. În timpul sezonului de vârf al verii, camera costa 5.000 de dolari pe noapte, dar numai un nebun ar fi venit la Veneţia în timpul verii. Oraşul era invadat de turişti. Căldura şi umiditatea se combinau cu transpiraţia pentru a degaja un miros acru care putea fi extrem de neplăcut. Preţurile erau insuportabil de mari, iar serviciile erau de proastă calitate. Toamna sau primăvara, însă, era o chestiune diferită. Temperatura era blândă şi, odată cu dispariţia umidităţii, dispărea şi mirosul copt de vară al canalelor. Străzile înguste erau practicabile, iar serviciul era bun.

Nava a dat drumul la trei sunete rapide din claxon. Abel a aruncat o privire spre pasagerii care păreau să fie deasupra lui. Erau aliniaţi pe balustradele tuturor celor patru punţi, înălţându-se deasupra lui, făcând fotografii, făcând cu mâna şi privind înmărmuriţi. Dacă exista un numitor comun între ei, acesta era că, în general, păreau nepăsători faţă de condiţia fizică. În timp ce el stătea cocoţat în vârful verandei de la penthouse, ei îl priveau de sus ca nişte păsări grăsuţe în căutarea unei bucăţele de mâncare. Uimirea lui iniţială faţă de ingineria necesară pentru a asambla o astfel de navă şi apoi pentru a o manevra prin canalul strâmt dispăruse acum, fiind înlocuită de un sentiment de iritare că aceşti oameni de rând îi încălcau intimitatea. Abel a făcut tot posibilul să îi ignore şi a citit ecranul laptopului său.

Fusese o zi interesantă. Se trezise dintr-un somn adânc la 7:00 dimineaţa, făcuse duş şi se bărbierise. Micul dejun în marea sală de bal fusese urmat de o plimbare lungă prin oraş. Traversase Marele Canal spre San Paolo şi apoi spre Santa Croce fără altă intenţie decât aceea de a observa cum se pregătea unicul oraş plutitor pentru o nouă zi. Barjele de gunoi veneau şi plecau. Taxiurile acvatice şi feriboturile aduceau oamenii de pe continent şi de pe insulele din jur la muncă. Mâncarea, produsele de birou, poşta, vinul, mărfurile şi tot ceea ce este necesar pentru a menţine un oraş în funcţiune erau aduse pe apă şi descărcate de bărbaţi tineri şi puternici care mânuiau cărucioare de diferite forme şi dimensiuni. Era un mod de comerţ care era unic pentru Veneţia.

Abel s-a întors la hotel înainte de ora 10:00 şi şi-a verificat e-mailul. A fost atât încântat, cât şi şocat să găsească un mesaj care anunţa că Mitch Rapp era mort. Şi nu numai că era mort, dar asasinul reuşise să facă să pară un accident. Abel era absolut uluit de viteza şi de uşurinţa aparentă cu care fusese executat contractul. Saeed Ahmed Abdullah va fi un om foarte fericit. Nu era de mirare că asasinii cereau plata imediat. Oricât de tentat ar fi fost Abel să-l sune pe Abdullah şi să-i dea vestea cea bună, ştia că trebuia să confirme povestea dintr-o sursă independentă. Cu diferenţa de fus orar dintre Veneţia şi Washington, DC, a durat ceva timp. De teamă să nu atragă o atenţie nedorită, nu a vrut să sune pe niciunul dintre contactele sale din comunitatea internaţională de informaţii. La ora 2:00 după-amiaza, a reuşit în cele din urmă să dea de urma articolului pe site-ul web al Washington Post. Abel a citit cuvintele cu inima în gât. La un sfert din el a început să danseze prin cameră. Tocmai făcuse şase milioane de dolari în plus fără să fie nevoit să ridice un deget. Abel nu era un dansator şi nu era o persoană obişnuită cu sărbătorile spontane, dar aceasta era o excepţie.

După ce a terminat articolul, l-a sunat direct pe Abdullah prin intermediul unui telefon prin satelit criptat şi i-a dat vestea. Tatăl a început să plângă în hohote. Printre răcnete, l-a lăudat pe Allah şi i-a mulţumit abundent lui Abel pentru că i-a oferit răsplata sa dreaptă. Nu a vrut ca apelul să dureze prea mult, Abel a adus în discuţie problema plăţii. Abdullah a spus că se va ocupa de ea înainte de închiderea afacerii de astăzi şi i-a mulţumit în repetate rânduri lui Abel pentru că l-a ajutat. Abel a dat înapoi, iar apoi a încheiat convorbirea avertizându-l pe miliardar să fie foarte atent. Chiar dacă presa americană vorbea despre o explozie accidentală, cu siguranţă că vor exista oameni la CIA care nu vor crede nici măcar o secundă acest lucru.

Acum se apropia închiderea afacerii, iar Abel aştepta nervos confirmarea de la diferitele bănci că fondurile fuseseră primite. Douăsprezece milioane de dolari în total. După ce prinţul Muhammad bin Rashid îi ceruse lui Abel să facă în aşa fel încât crima să pară un accident, germanul ignorase cererea de a-şi asuma el însuşi costurile şi se adresase lui Saeed Ahmed Abdullah. Miliardarul părea total neinteresat de orice anchetă care ar fi putut avea loc după moartea lui Rapp. Abel încercase să-l impresioneze cu potenţiala gravitate a urmărilor, dar lui Abdullah nu-i păsa cum a fost ucis Rapp – ci doar că a fost ucis. Abel l-a presat în continuare până când miliardarul a acceptat în cele din urmă să plătească factura.

Douăsprezece milioane de dolari în total, şi totul a durat mai puţin de două săptămâni. Abel s-a gândit că trebuie să fie un record în domeniul său de activitate. Avea să fie dificil să nu se laude cu ziua lui de salariu, dar exista o descurajare evidentă. Dacă asasinii ar fi aflat, probabil că l-ar fi ucis, iar dacă americanii ar fi aflat, l-ar fi torturat şi apoi l-ar fi ucis. Şi-ar fi ţinut gura închisă o vreme. Poate că peste douăzeci de ani, când în sfârşit va încetini, îşi va putea scrie memoriile şi îşi va putea asuma meritul de a-l fi ucis pe cel mai important agent antiterorism al Americii. Ştia unde se afla adevăratul risc şi, din păcate, nu putea face nimic în această privinţă. Tatăl ar fi vrut să se laude. Ar fi vrut să-şi asume meritele pentru uciderea puternicului Mitch Rapp.
Un gând i-a venit lui Abel în timp ce se uita fix la cutia poştală în aşteptarea confirmării. Era surprins că nu se gândise la asta mai devreme. De ce să nu-şi folosească o parte din noua sa avere pentru a încheia un contract cu tatăl său? S-a hotărât că va trebui să exploreze această opţiune. Un e-mail a aterizat în cutia poştală cu un clopoţel. Abel l-a deschis şi a zâmbit când a citit confirmarea că două milioane de dolari ajunseseră în contul său şi, conform instrucţiunilor sale, un milion din această sumă a fost imediat transferat la banca desemnată din Bahamas. Alte cinci e-mailuri au sosit în scurt timp, toate spunând practic acelaşi lucru. Abel a pus mâna pe telefon şi a cerut să i se trimită o sticlă de Pichon Longueville Baron 1989. S-a uitat la cupolele bulboase ale Santa Maria della Salute de peste canal şi i-a mulţumit lui Dumnezeu pentru eficienţa elveţienilor.

45

CASA DE SIGURANŢĂ A CIA, VIRGINIA
Rapp s-a trezit, sperând încă o dată că totul fusese un vis, dar o singură privire la împrejurimile necunoscute i-a spus că nu era aşa. Coşmarul său personal era deasupra lui. Soţia sa şi copilul nenăscut dispăruseră. Acele amintiri oribile care îl bântuiseră după ce prietena lui fusese spulberată din cer deasupra oraşului Lockerbie, Scoţia, au revenit în minte, doar că de data aceasta erau mai rele. A petrecut ani de zile pentru a trece peste moartea ei tragică. Trecerea timpului şi natura solicitantă a muncii sale s-au combinat pentru a-l vindeca încet. Apoi a apărut Anna, şi totul a fost din nou perfect. Rana dureroasă se vindecase, iar el rămăsese cu o mică cicatrice care era amintirea trecătoare a unei femei care murise cu mai bine de un deceniu în urmă. Acum, într-o clipă, Anna dispăruse şi, odată cu ea, toate speranţele şi aspiraţiile lui. Vechea rană fusese sfâşiată şi îl durea o durere albă în comparaţie cu cea anterioară. Dragostea din tinereţe părea complet naivă în comparaţie cu devotamentul şi adoraţia absolută pe care le simţea faţă de soţia sa. Durerea îl cuprindea într-o agonie contorsionată care ştia că nu va avea sfârşit. Rapp şi-a înfrânat lacrimile şi s-a forţat să evalueze situaţia. Avea vagi amintiri că fusese mutat în timpul nopţii. Îşi dădea seama, după durerea de cap care-l durea, vederea înceţoşată şi letargia generală, că i se administrase un sedativ. Şi-a ridicat capul doar atât cât să confirme ceea ce intuise deja – că braţele şi picioarele îi erau legate cu curele. Nu i-a plăcut deloc acest lucru şi a început imediat să testeze cât de sigure erau legăturile. După o scurtă luptă, a renunţat. Camera era întunecată, dar exista suficientă lumină pentru ca el să îşi dea seama că nu se afla într-un spital. Era mai degrabă o cameră de hotel sau un dormitor din casa cuiva.
Singura sa amintire vie din timpul petrecut în spital a fost că l-a auzit pe Kennedy spunându-i că Anna era moartă şi apoi a trebuit să fie legat de nişte bărbaţi foarte mari. După aceea a avut o vagă amintire a unei plimbări cu ambulanţa. Probabil că Kennedy l-a mutat într-un loc mai sigur. Rapp a trecut în revistă o scurtă listă de posibilităţi, apoi şi-a şoptit: „Cum naiba s-a întâmplat asta?”.
A simţit mişcare undeva în clădire – ca şi cum o uşă grea ar fi fost închisă. Acum auzea paşi. Şi-a rotit capul spre uşă şi a privit cum butonul de alamă a început să se rotească. I-a trecut prin minte că probabil era monitorizat de o cameră cu lumină slabă. Uşa s-a deschis fără să scoată un sunet şi o siluetă întunecată a intrat în cameră. Rapp nu-i putea distinge faţa, dar era ceva familiar în felul în care se mişca. Bărbatul s-a apropiat cu prudenţă de pat, iar Rapp s-a întrebat pentru o clipă dacă nu cumva era în pericol.
„Cum te simţi, amice?”
Era Scott Coleman. Rapp s-a relaxat un pic şi a întrebat: „Unde sunt?”.

„La casa sigură a agenţiei”.
Rapp l-a cercetat pe fostul operator al Forţelor Speciale. „Care dintre ele?”
„Lângă Leesburg.” Coleman a mers până de cealaltă parte a patului şi a deschis jaluzelele.
Lumina a umplut camera şi Rapp s-a întors. „Cât e ceasul?”, a întrebat cu ochii întredeschişi.
„Aproape amiaza.”
Rapp era deranjat de simplul fapt că nu putea să ridice mâna pentru a-şi proteja ochii. „Dezleagă-mă.”
Coleman a ezitat. A cântărit alternativele. Kennedy lăsase ordin ca el să fie ţinut sedat şi legat până când avea ocazia să-i evalueze mai bine atitudinea. Lui Coleman nu-i plăcea să-l vadă legat ca pe un prizonier oarecare şi, având în vedere prin câte trecuse, nu se simţea bine să-l ignore. S-a aplecat şi a apucat una dintre curelele de pânză care îi ţineau încheietura mâinii de cadrul patului. „Să nu faci vreo prostie, Mitch. Ai un braţ rupt, două coaste rupte, o vânătaie adâncă la coapsă, iar genunchiul tău este încă umflat de la operaţie.” Fostul SEAL a terminat cu curelele şi a aşezat uşor câteva perne în spatele lui Rapp, astfel încât acesta să fie sprijinit.
Rapp a ghicit din vedere că se afla la etajul al doilea. Uşoara nuanţă verzuie a geamului i-a spus, de asemenea, că fereastra era antiglonţ. Mai fusese aici înainte, dar nu se aventurase niciodată la etajul al doilea. Pentru o persoană obişnuită şi nepăsătoare, locul nu arăta cu nimic diferit faţă de toate celelalte ferme de cai şi retrageri corporative care împânziseră peisajul rural din Virginia. Era foarte fermecător la suprafaţă, dar nivelurile subterane de sub clădirea principală deţineau un secret pe care CIA îl păzea foarte atent. Locul era atât de secret, încât nici măcar nu avea un nume. Pentru cei câţiva oameni care ştiau de existenţa sa, era numit „Facilitatea”.
Nu era înregistrată, nici măcar nu figura în bugetul negru al serviciilor de informaţii prezentat în secret Congresului în fiecare an. Facilitatea era un loc unde se puteau extrage clinic informaţii de la oameni. În deceniile trecute, subiecţii erau de obicei trădători sau spioni, aproape toţi atei sau agnostici. Mai recent, oaspeţii erau în mod decisiv mai fervenţi în credinţele lor religioase. Locul se afla în apropiere de Leesburg, Virginia, şi era situat pe şaizeci şi doi de acri frumoşi, care fuseseră achiziţionaţi de Agenţie la începutul anilor '50. Facilitatea era un rău necesar în jocul uneori brutal şi cu mize mari al spionajului.
Rapp era pe punctul de a-l întreba pe Coleman despre Anna, dar s-a înecat în cuvinte. După ce şi-a controlat emoţiile, a întrebat: „Ce s-a întâmplat?”.
„Îţi aminteşti de explozie?”
Rapp a clătinat din cap.
„Din câte am reuşit să reconstitui, ai venit acasă după operaţia la genunchi şi casa a sărit în aer. Cumva ai ajuns în golf. Un pescar din apropiere te-a scos din băutură şi ai fost transportat medical până la Johns Hopkins.”
„Anna?”
Coleman şi-a mutat greutatea inconfortabil de pe un picior pe celălalt. „A ajuns în curtea din faţă. Cei de la EMS au spus că ei cred că s-a lovit de un copac când a fost spulberată din casă. Traumatism masiv la cap. Au operat-o”, Coleman a dat din cap cu tristeţe, „dar nu a avut nicio şansă”.
Rapp şi-a îndepărtat privirea de la prietenul său şi s-a uitat pe fereastră. Încerca cu disperare să-şi păstreze calmul. Să-şi ţină mintea concentrată pe ceea ce se întâmplase şi nu pe ceea ce fusese pierdut. „Cine a făcut-o?”
„Nu ştim încă, dar avem câteva piste.”
„Pune-mă la curent”, a ordonat Rapp cu o detaşare clinică.
„Am ajuns la tine acasă aseară pe la zece. Skip McMahon era acolo împreună cu alţi federali, dar îi lăsau pe localnici să conducă spectacolul.” Coleman a făcut o pauză, apoi a spus cu blândeţe: „Şeful pompierilor spune că a fost o explozie accidentală de propan, iar până acum federalii sunt de acord.”
Rapp s-a încruntat.
„Nu-ţi face griji, nu credem asta nici măcar o secundă. Lăsaţi-mă să închei cu versiunea oficială, iar apoi vă voi pune la curent cu restul. Pompierii au găsit urme de accelerant. Sunt destul de siguri că este benzină.”
„Unde?”
„Între garaj şi rezervorul de propan. Ei cred că ai ţinut benzina pentru bărci în partea laterală a garajului.”

„Îmi alimentez bărcile în port.”
„Aşa mă gândeam şi eu. În plus, le-am spus că nu aveai cum să laşi benzina depozitată atât de aproape de un rezervor de propan.”
„Aveţi dreptate. Ce altceva?”
„Aici devine complicat, Mitch.” Coleman şi-a încrucişat braţele pe piept şi şi-a lărgit poziţia ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o mare furtunoasă. „Ştii că oamenii ca noi au tendinţa de a-i face pe federali foarte nervoşi.”
Rapp a dat din cap.
„L-am adus pe Wicker cu mine aseară şi am găsit nişte chestii pe care le-au trecut cu vederea.”
Rapp îl cunoştea bine pe Charlie Wicker. Lucraseră împreună de multe ori şi, ocazional, se antrenau împreună. Nu exista în lume un trăgător mai bun cu o ţeavă lungă. „Cum ar fi?”
„Cineva a fost ieri în pădure, peste drum de casa ta.” Coleman îl studie pe Rapp în căutarea unei reacţii. „Continuă.”
„Irene ne-a trimis acolo pentru că ştia că vom şti ce să căutăm. Când am ajuns acolo, federalii şi localnicii erau concentraţi asupra casei. Ştii cât de bun este Charlie... i-a luat doar două minute să detecteze mirosul. Credem că un tango era în pădure când ai ajuns acasă. Avea o bicicletă cu el. Wicker crede că tipul a fost destul de atent să care bicicleta în pădure, dar apoi, în agitaţia de după explozie, a scos-o pe roţi, lăsând o urmă clară prin iarba înaltă de pe marginea drumului.” Coleman făcu un gest curbat cu mâna dreaptă. „Tipul s-a îndreptat spre sud, acolo unde se termină strada ta. Charlie ştia că există poteci acolo jos, aşa că a plecat cu lanterna şi a urmat urma tipului până la drumul de pământ care trece de-a lungul unei piste de aterizare la câţiva kilometri de casa ta.”
Rapp înainta de-a lungul traseului din mintea lui. O parcursese de sute de ori atât pe jos, cât şi pe bicicletă.
„Charlie a găsit un set proaspăt de urme de cauciucuri pe marginea drumului de pământ, cam pe unde se terminau urmele de bicicletă. Credem că tipul a aruncat bicicleta în spatele unui camion, a făcut o întoarcere în U şi a dispărut.”
„De ce spui camion?”
„Din fericire, Skip conduce spectacolul pentru federali, aşa că le-a ordonat oamenilor săi să ia mulaje ale urmelor. Se pare că anvelopele erau noi şi au lăsat urme foarte clare. FBI-ul spune că anvelopa este fabricată de BFGoodrich şi este folosită pe o mulţime de camionete Chevy, Tahoes şi Suburbane.”
Rapp s-a gândit la ceea ce descoperiseră Wicker şi Coleman şi a întrebat: „Atunci de ce federalii numesc explozia un accident?”.
„Nu toţi o fac. Skip ştie că nu a fost un accident, dar sunt alţii care ar prefera ca această anchetă să fie închisă până la sfârşitul săptămânii.”
„De ce?”
„Chiar trebuie să întrebi?”
„De ce?” întrebă din nou Rapp pe un ton furios. Ştia răspunsul, dar nu-i păsa. Voia să-l audă pe Coleman spunându-l.
„Îi faci pe oameni nervoşi, Mitch. Le este teamă de ceea ce vei face când vei ieşi de aici şi nu le place ca oameni ca noi să se frece de tipii lor care se ocupă cu legea şi ordinea.” Coleman s-a îndreptat spre fereastră. „Skip mi-a spus că procurorul general a luat-o razna în această dimineaţă când a aflat că eu şi Wicker am fost la locul crimei, cotrobăind pe acolo. Spune că dovezile pe care le-am descoperit sunt, în cel mai bun caz, banale, dar, din moment ce au fost descoperite de nişte spioni, acum sunt pătate şi fără valoare.”
Rapp nu ţinuse niciodată la procurorul general, dar acum simţea o ură intensă faţă de acest om. Rapp îşi spuse că era în regulă. Oamenii trebuiau să decidă în ce echipă se aflau. „Să fim clari în legătură cu două lucruri, Scott. În primul rând, când mă voi simţi suficient de bine pentru a merge... voi pleca de aici şi nimeni nu mă va opri. În al doilea rând, nimeni nu va fi judecat pentru asta.”
Coleman s-a uitat pe fereastră şi a dat încet din cap. Nimic din toate acestea nu era o revelaţie. „Orice ai nevoie... doar spune-mi.”

COMITATUL FAIRFAX, VIRGINIA

Prinţul Muhammad bin Rashid şi-a terminat rugăciunea de dimineaţă şi a coborât la parter pentru a-şi întâmpina oaspeţii. Soarele strălucea, aerul era un pic rece pentru gusturile sale, dar ar fi putut să ningă şi nu i-ar fi stricat dispoziţia. Mitch Rapp era mort şi asta era tot ce conta. Rashid îşi petrecuse ziua precedentă urmărind povestea pe măsură ce se derula pe MSNBC. Pe tot parcursul zilei aşa-zişii experţi au dezbătut dacă explozia a fost sau nu un accident, iar în cele din urmă, la începutul serii, autorităţile locale au ţinut o conferinţă de presă şi şi-au anunţat concluziile. O scurgere de gaz şi o explozie accidentală de propan i-a ucis pe soţ şi soţie. Mai mulţi dintre experţi, foşti guvernanţi, au refuzat să creadă ceea ce ei numeau constatări pripite şi au protestat că existau modalităţi de a declanşa astfel de explozii şi de a face să pară un accident. Dezbaterea a făcut ravagii până în noapte, cu adepţii teoriei conspiraţiei care refuzau să creadă tot ceea ce spunea guvernul, cu o cabală de foşti membri ai Forţelor Speciale care spuneau că autorităţile locale erau depăşite de situaţie, iar reporterii, în cea mai mare parte, au crezut în povestea oficială.

Rashid a fost tentat să îl sune pe Abel şi să îl felicite, dar s-a gândit că nu era înţelept să facă un astfel de gest când existau şanse foarte mari ca americanii să îi monitorizeze comunicaţiile. Totuşi, vechiul său prieten Saeed Ahmed Abdullah îl sunase. Între laudele aduse lui Allah şi plânsul pentru fiul său, Abdullah i-a mulţumit din belşug lui Rashid. Rashid, temându-se că Abdullah vorbea un pic prea liber, l-a admonestat pe prietenul său şi i-a spus că îşi vor continua conversaţia când se va întoarce în Regat.

Succesul operaţiunii îi dădea de gândit lui Rashid. Se întreba dacă nu cumva se grăbise prea mult când ordonase îndepărtarea germanului. Rar îi era dat să se răzgândească asupra unuia dintre propriile ordine. Rashid admira oamenii cu o personalitate vicleană şi o voinţă hotărâtă. Aceste două trăsături, mai mult decât oricare altele, erau cele mai importante pentru cauza sa. Revenirea asupra deciziei sale ar putea fi văzută ca fiind slabă şi indecisă – trăsături care nu făceau casă bună cu bărbaţii arabi. Dar, cu toate acestea, germanul reuşise în scurt timp acolo unde Rashid crezuse că era probabil să eşueze. Şi făcuse ca totul să pară un accident. Poate că va trebui să se mai gândească la uciderea lui. Omul era foarte util, până la urmă.

Rashid a coborât pe scara măreaţă a plantaţiei, cizmele sale de călărie maro lucios ieşind la iveală de sub o robă neagră cu ornamente aurii. Un kaffiyeh negru îi era prins pe cap cu o împletitură aurie asortată, iar barba şi mustaţa lui neagră erau perfect îngrijite. Era un bărbat impresionant. Pentru dimineaţă era planificată o plimbare şi nu avea de gând să se ferească de moştenirea sa arabă doar pentru că se afla în America. Îl aştepta un cortegiu de servitori îmbrăcaţi în tunici albe impecabile şi pantaloni negri. Secretarul personal al lui Rashid, care era îmbrăcat într-o robă albă şi un kaffiyeh, îşi ţinea ochii pe podea şi făcu un pas înainte.

„Prinţe Muhammad, colonelul Tayyib este în bibliotecă. Doriţi să vă aduc o cafea?”.

„Da.” Rashid a trecut pe lângă falanga de bărbaţi şi a continuat pe holul lung şi transversal şi a trecut prin uşile duble care duceau la biblioteca cu panouri de stejar. Volumele vechi, legate în piele, umpleau rafturile, iar acolo se aflau o puzderie de picturi în ulei scumpe care erau în mod hotărât anglo. Rashid a decis că va trebui să înregistreze o plângere la fratele său vitreg că nu exista niciun tablou care să onoreze Arabia. O asemenea omisiune era de neiertat. Poate că ar fi cumpărat mai multe pentru el şi i le-ar fi trimis ca daruri. Trebuia să fie atent să păstreze de partea lui oamenii potriviţi.

Colonelul Tayyib era îmbrăcat într-un costum negru, cu o cămaşă şi o cravată albastră. Oricine altcineva ar fi primit o mustrare din partea prinţului pentru că a încălcat obiceiurile, dar Tayyib avea o treabă de făcut şi era mai bine dacă nu atrăgea atenţia asupra sa. Bărbatul şi-a înclinat capul şi a spus pe un ton neobişnuit de exuberant: „Bună dimineaţa, prinţ Muhammad”.

Rashid a zâmbit doar cât să-şi arate dinţii. „Da, aşa este.”

Tayyib şi-a ridicat privirea şi nu şi-a putut stăpâni bucuria în timp ce îi zâmbea lui Rashid.

Cei doi bărbaţi şi-au comunicat în tăcere, pentru o clipă, fericirea pentru moartea lui Rapp. Servitorii au intrat în linişte cu o tavă de servire a cafelei arabe şi o tavă separată cu produse de patiserie proaspete. Au turnat cafea pentru doi şi au plecat, închizând uşile în urma lor.
Rashid a luat o înghiţitură de cafea şi a spus cu mare satisfacţie: „Americanul a scăpat în sfârşit din calea noastră".
„Da. În sfârşit", a fost de acord Tayyib.
„Aţi descoperit mai multe detalii?"
„Nici unul, dar mă aştept să aflaţi mai multe când va sosi directorul Ross."
„Da", a spus Rashid, „dar va trebui să fiu atent să nu par prea nerăbdător".
„Niciodată nu eşti prea nerăbdător, prinţul meu, şi, în plus, ţi-am spus că Ross şi Rapp nu se înţelegeau."
Rashid şi-a amintit. Cei doi bărbaţi se certaseră de curând din cauza a ceva. Dar, totuşi, trebuia să aibă grijă să nu jubileze. „Ce ai aflat despre prietenul nostru german?".
„Nimic, îmi pare rău să raportez. Nu răspunde la niciun telefon, iar secretara lui nu vrea să ne spună unde se află."
Rashid s-a întrebat dacă venise în America pentru a monitoriza afacerile cu Rapp.
„Îi supraveghem atât biroul, cât şi apartamentul său din Viena. Va apărea mai devreme sau mai târziu, iar eu mă voi asigura că se va ocupa de asta."
Prinţul s-a îndreptat spre uşile mari franţuzeşti care dădeau spre zona padocului. Un superb pur-sânge arab negru şi strălucitor era condus pe pistă pentru a face exerciţii. „Domnule colonel, credeţi că m-am grăbit prea mult în decizia mea de a-l elimina pe german?".
Tayyib era un bărbat atletic, cu umeri largi şi picioare robuste. Avea o înălţime de 1,80 m şi nu avea aspectul exterior al unui gânditor. În realitate, era un tactician excepţional de bun când venea vorba de chestiuni operaţionale. El a atribuit această abilitate de a supraveghea câmpul de luptă şi de a evalua corect situaţia anilor în care a fost un apărător remarcabil în echipa naţională de fotbal din Arabia Saudită. Era, desigur, un wahhabit devotat, ceea ce era o condiţie prealabilă absolută pentru a lucra atât de îndeaproape cu prinţul.
„Nu este poziţia mea să vă interoghez, prinţ Muhammad".
Rashid a continuat să se uite pe fereastră şi a zâmbit. Preţuia loialitatea şi supunerea mai presus de orice.
„Pentru astăzi, să facem o excepţie".
Tayyib şi-a mângâiat mustaţa şi a spus: „Nu sunt sigur că am încredere în neamţ, dar s-a dovedit a fi foarte util."
„De ce nu ai încredere în el?".
„Nu ştiu."
„Este din cauză că este străin?".
„Probabil."
Rashid a dat din cap. „Nici eu nu am avut niciodată încredere deplină în el din acest motiv, dar a avut o prestaţie strălucită."
„Asta este adevărat. Poate că ar trebui să privim problema într-un mod diferit."
Rashid s-a întors. „Continuaţi."
„Mai avem pe cineva care să poată face pentru noi ceea ce face el?"
Prinţul a clătinat din cap. Se gândise deja la asta. „Nu."
„Decizia de a-l îndepărta a fost o precauţie sănătoasă la momentul respectiv, bazată pe o aşteptare realistă că va trebui să ne acoperim urmele. Se pare că germanul ar fi putut face o treabă atât de bună încât nu mai trebuie să ne facem griji."
Rashid a privit dincolo de Tayyib, prin uşile franceze de la celălalt capăt al camerei, care dădeau în curtea din faţă a proprietăţii. O coloană de vehicule negre venea pe alee. Ar fi fost directorul Ross. Aştepta cu nerăbdare acest mic dejun. Prinţul a spus: „Lasă-l pe neamţ să trăiască deocamdată".
Tayyib a acceptat ordinul cu o plecăciune a capului.
„Cred că directorul Ross este aici. Ar fi o idee bună dacă v-aţi face remarcat."
Tayyib a părăsit încăperea şi câteva minute mai târziu directorul Ross a fost escortat în bibliotecă. Purta o pereche de blugi albaştri, cizme de cowboy, o cămaşă de flanelă şi o jachetă de blugi. Prinţul a crezut că

se străduia un pic prea mult să-şi etaleze bravada de cowboy american. Îmbrăcămintea lui în sine era o neplăcere minoră, în comparaţie cu pasul greşit pe care îl comisese trăgând cu el în cameră patru dintre oamenii săi. Rashid s-a uitat la Ross şi apoi le-a aruncat celorlalţi americani o privire dispreţuitoare. Nu Ross, sau oricare dintre ceilalţi americani cu simţul lor egalitarist înrădăcinat, a sesizat iritarea lui Rashid, ci secretara sa personală. Bărbatul i-a atins uşor pe fiecare dintre cei patru pe cot şi a făcut un gest spre uşă.
Se părea că Ross îşi dăduse seama, în sfârşit, că se afla în prezenţa regalităţii, iar prinţul nu se bucura de compania oamenilor de sub el. Decât să atragă atenţia asupra încurcăturii, a decis să o pună pe tapet.
„Prinţe Muhammad, nu vă pot mulţumi îndeajuns pentru că v-aţi făcut timp să mă primiţi. Aştept cu nerăbdare dimineaţa noastră împreună".
„Şi eu", a spus Rashid cu o voce blândă. „Şi eu vă mulţumesc pentru invitaţie. Nu mă gândisem să vin cu delegaţia."
„Ei bine, este păcat. Sunteţi întotdeauna binevenit în America."
Rashid a presupus că acesta ar fi fost un moment bun pentru a-i spune că era întotdeauna binevenit în Arabia Saudită, dar adevărul era că nu era aşa. „Sunteţi foarte amabil."
„Aş vrea doar să spun, prinţ Rashid, că nu subestimez cât de important sunteţi pentru Arabia Saudită."
Ross a făcut o pauză, apoi a oferit: „Poate că regele este inima Arabiei Saudite, dar tu eşti sufletul ei".
Ross era foarte mulţumit de el însuşi. Lucrase la această replică de nenumărate ori pentru a-i conferi flerul dramatic perfect.
Rashid a fost momentan uimit. Pentru prima dată în viaţa lui se simţea cu adevărat flatat, nu tratat cu condescendenţă, de către un american. Deşi era complet de acord cu Ross, Rashid nu împărtăşise niciodată cu nimeni această comparaţie dintre el şi fratele său vitreg. Totuşi, când era singur în gândurile sale, nu trecea o zi în care să nu se gândească la el însuşi ca fiind sufletul şi temelia poporului saudit. Poate că rapoartele despre acest nou director al Serviciului Naţional de Informaţii se înşelau.
Servitorii au intrat în cameră cu cafea proaspătă şi produse de patiserie, luându-le pe celelalte, deşi nu fuseseră atinse. Rashid s-a îndreptat spre locul unde stătea Ross şi i-a făcut semn să ia loc. Servitorii au turnat în tăcere două ceşti de cafea fără să fie întrebaţi, apoi au luat ceaşca abia folosită a prinţului şi au plecat eficient şi, cel mai important, în tăcere.
Rashid a apucat faldurile halatului, l-a ridicat şi s-a aşezat pe canapeaua aflată chiar în faţa americanului. Ross a adăugat puţină smântână şi zahăr în cafea şi apoi a luat o înghiţitură.
„Oh... voi, arabii, faceţi cea mai bună cafea din lume".
Rashid a zâmbit şi s-a gândit în sinea lui: „Este adevărat, dar de ce o stricaţi adăugând frişcă şi zahăr? În schimb, a spus pur şi simplu: „Mulţumesc".
„Pot să fiu sincer cu tine, prinţule Muhammad?".
„Cu plăcere." Rashid s-a aplecat pe spate.
„Nouăzeci şi nouă a fost un eveniment foarte nefericit pentru ambele noastre ţări. În urma lui, a existat o grabă de a judeca. S-au luat multe decizii." Ross a ezitat, apoi a adăugat: „Unele dintre aceste decizii au fost, ca să o spunem direct, greşite şi nedrepte. „
Rashid nu era o persoană vorbăreaţă în condiţii normale, dar când avea de-a face cu demnitari străini era practic mut.
„Decizia guvernului meu de a forţa înlăturarea dumneavoastră din funcţia de ministru de interne a fost greşită şi aş dori să îmi cer scuze pentru aceasta."
Rashid a fost din nou luat prins cu garda jos. Relaţia sa cu guvernul american fusese atât de controversată de la glorioasele atacuri de la 11 septembrie 2001 încât nu s-a gândit nicio secundă că va primi scuze. A băut încet din cafeaua sa neagră şi a spus: „Cuvintele dumneavoastră sunt foarte amabile, domnule director Ross".
„După părerea mea, sunt mult aşteptate şi i-am spus asta preşedintelui."
Comportamentul lui Rashid a rămas placid, dar în interior se străduia să-şi dea seama ce urmărea acest american. Chiar şi Rashid, la cât de îndreptăţit era, ştia că ultimul lucru pe care îl merita din partea americanilor era o scuză.

„Pentru ca cele două ţări ale noastre să se înţeleagă, trebuie să înţelegem şi să ne respectăm diferenţele... mai ales când vine vorba de religie.”
Rashid a dat din cap şi a continuat să asculte în timp ce Ross îşi dezvolta gândurile. Omul era seducător. Un vorbitor carismatic care avea un fel de a vorbi. Şi-a amintit că Ross fusese senator, iar politicienii nu erau niciodată de încredere. După câteva momente, Rashid i-a spus lui Ross ceea ce voia să audă. Că America era cel mai mare aliat al Arabiei Saudite şi că cele două ţări trebuie să continue să colaboreze pentru a lupta împotriva flagelului terorismului. Ross a oferit câteva idei, cele mai multe dintre ele banale, dar a existat un punct pe care l-a făcut şi care l-a şocat din nou pe Rashid. Ross i-a spus că opinia sa sinceră este că America ar trebui să stabilească un calendar de un an pentru retragerea întregului personal militar american din Regat.
Prinţul a fost inundat de o mare de euforie când servitorii au anunţat că micul dejun era gata. În timp ce cei doi bărbaţi se îndreptau din bibliotecă spre sufragerie, Rashid a întins mâna şi l-a ţinut pe american, spunând: „Sunteţi un aliat bun. Înţelegi mai bine decât oricine altcineva cu care am vorbit în guvernul tău ceea ce va fi nevoie pentru a-i dezamorsa pe aceşti terorişti”.
Ross a acceptat complimentul şi apoi a continuat să dezvolte ceea ce îi spusese deja prinţului. În momentul în care s-au aşezat la masă, Rashid era atât de mulţumit de felul în care decurgeau lucrurile, încât a decis că ar putea fi nevoit să mai rămână o zi în America şi să-l cunoască mai bine pe directorul Serviciului Naţional de Informaţii. Ross a continuat să vorbească cel mai mult în timp ce micul dejun rafinat era servit. A comentat cu entuziasm mâncarea, serviciul, hainele prinţului. Aproape terminaseră de mâncat când Rashid s-a uitat peste masă şi, pe un ton foarte respectuos, a spus: „Îmi pare rău să aud că faimosul domn Rapp a fost ucis într-o explozie”.
Rashid plănuise să aducă acest subiect în discuţie din două motive. Primul era că voia să vadă dacă poate descoperi mai multe detalii, iar al doilea era să abată orice suspiciune de la el însuşi, făcând să pară că îi păsa de dispariţia lui Rapp. După ce Rashid şi-a prezentat condoleanţele, a observat că Ross îşi schimbase comportamentul. De fapt, faţa lui arăta de parcă ar fi muşcat dintr-un grapefruit copt. Simţind că ceva nu e în regulă, Rashid l-a întrebat: „Ce s-a întâmplat?”.
La început, Ross a ezitat să răspundă. A mai luat o muşcătură din somonul său şi apoi şi-a şters încet colţurile gurii cu şerveţelul. S-a uitat la Rashid, a aruncat şerveţelul pe masă şi a spus: „Aş putea la fel de bine să-ţi spun. Vei afla destul de curând. Mitch Rapp nu este mort”.

47

Rashid a rămas surprinzător de calm. Ochii i s-au îngustat uşor, dar, în afară de asta, nu a arătat niciun semn exterior al suferinţei sale interioare. S-a holbat cu faţa de piatră peste masă la Mark Ross şi l-a întrebat: „Ce vrei să spui?”.
„Nu este mort. Soţia lui a fost ucisă în explozie, dar el a supravieţuit.”
„Dar ziarele şi televizorul”, a spus Rashid cu o privire neîncrezătoare, „atât ieri, cât şi astăzi l-au anunţat mort.”
„Şi se înşeală.” Ross s-a aplecat şi a arătat cu emfază spre fereastră. „Acum se află într-o casă sigură a CIA, nu departe de aici. A fost grav rănit, dar este în viaţă.”
„De ce nu a corectat guvernul vostru presa?”
„Este un lucru complicat, prinţule Muhammad.” Ross s-a aşezat pe spate şi a lăsat să respire adânc. „Să spunem doar că sunt câţiva oameni care cred că explozia nu a fost un accident.”
„Cineva a încercat să-l ucidă?”
„Aşa se pare”, a spus Ross fără prea mult entuziasm.
„Nu pari convins”.
Ross şi-a dat ochii peste cap. „Omul are o mulţime de duşmani. Nu este greu de imaginat că cineva a încercat să-l ucidă.”
Rashid a fost şocat de faptul că Rapp era încă în viaţă şi, de asemenea, că Ross părea tulburat de supravieţuirea lui. A decis să rişte. „Mark, eşti îngrijorat de treaba asta cu Mitch Rapp”.

„Absolut.”
„Pot să întreb de ce?”
Ross s-a gândit puţin la asta. Se afla aici pentru a construi o relaţie şi asta nu se va întâmpla decât dacă se deschidea. „Mitch Rapp este un om foarte periculos. În cele mai bune circumstanţe, este extrem de dificil de gestionat. Acum, mă tem că va fi imposibil. „
„Crezi că va dori să se răzbune pe cel care i-a ucis soţia.”
Ross a dat din cap. „Nu pot să spun că îl învinovăţesc, dar nu putem să-l lăsăm să umble pe aici executând oameni. Ar arăta foarte rău pentru Statele Unite”.
Rashid a dat din cap că este de acord. „Există vreo dovadă?”
„Există o mică informaţie care indică unul dintre compatrioţii dumneavoastră.” Ross şi-a arcuit sprânceana dreaptă. „Dar dovezile sunt atât de subţiri încât nici măcar nu-mi amintesc numele lui.”
Rashid încerca cu disperare să rămână calm. „Ce a făcut acest om?”
„Se pare că a pus o recompensă pe capul lui Rapp. Mă îndoiesc că este prima persoană care face asta.”
„Recompensă”, a repetat Rashid cuvântul. „A fost o recompensă sau o fatwa?”. Rashid cunoştea câţiva clerici islamici care au emis fatwa cerând moartea lui Rapp. Habar n-avea dacă Ross înţelegea diferenţa.
„O recompensă. Omul este foarte bogat.”
Stomacul lui Rashid s-a strâns. „De ce ar vrea un saudit bogat să-l ucidă pe Mitch Rapp?”.
„Se pare că Rapp şi-a ucis fiul primăvara trecută în Afganistan, în timpul unei operaţiuni antiteroriste.”
Întreaga cameră s-a deconcentrat pentru o secundă. Rashid şi-a recăpătat calmul o clipă mai târziu şi i-a spus lui Ross: „Fă-mi rost de numele persoanei şi voi vedea ce pot să aflu.” Rashid nu avea nevoie de numele bărbatului, pentru că îl ştia deja, dar aparenţele trebuie păstrate. „Nu este bine pentru nimeni să avem aceste tunuri libere care să ne cauzeze astfel de probleme.”
„Nu, nu este.”
Rashid şi-a pus şerveţelul jos şi şi-a împins scaunul înapoi. S-a ridicat în picioare, iar Ross i-a urmat exemplul. Cei doi bărbaţi au mers de-a lungul capătului opus al mesei şi s-au întâlnit lângă uşă. Rashid a întins mâna şi i-a atins cotul lui Ross. „Această ucidere trebuie să înceteze. Este foarte rău pentru cele două ţări ale noastre.”
„Sunt de acord.”
„Îţi promit că voi ajunge la fondul problemei. Dacă vreun saudit a avut un amestec în asta, va fi pedepsit.”
Rashid s-a oprit şi s-a confruntat cu directorul Serviciului Naţional de Informaţii. „Vă avertizez, totuşi, că Mitch Rapp nu trebuie să se amestece în afacerile Arabiei Saudite.”
„Înţeleg acest lucru şi am vorbit deja cu preşedintele.”
„Bine.”
Cei doi bărbaţi şi-au continuat drumul în holul mare de intrare, unde aşteptau oamenii lui Ross. Rashid s-a întors spre Ross şi i-a spus: „Avem mulţi cai frumoşi din care puteţi alege. Dacă mă scuzaţi pentru câteva minute, trebuie să mă împrospătez şi apoi vă voi însoţi în padoc.”
Asistentul personal al prinţului a venit în faţă şi a făcut un gest pentru ca grupul să îl urmeze. Când au plecat, Rashid s-a îndreptat rapid spre bibliotecă. Faţada lui calmă şi austeră dispăruse. Dimineaţa lui perfectă se transformase într-un dezastru în doar câteva minute. Mitch Rapp nu avea să stea mai repede departe de afacerile Arabiei Saudite decât nu apunea soarele. Soţia lui era moartă, iar el era în viaţă.
Lucrurile nu puteau să meargă mai rău de atât. Rashid a sărit prin uşile bibliotecii şi le-a trântit în urma lui. Tayyib se plimba în spatele biroului, cu braţele încrucişate şi bărbia în jos. Un set de căşti se afla pe birou, lângă o servietă deschisă. Perdelele de la ambele capete ale camerei erau trase.
„Aţi auzit totul?” a întrebat Rashid.
„Da.”
„Este posibil să fie o capcană? Pentru a vedea dacă am avut vreun amestec în asta?”
„Posibil, da, dar îndoielnic.”
„Ce curs mă sfătuieşti?”
„Germanul trebuie să moară imediat.”
„Aşa să fie.”
„Şi îmi pare rău să sugerez ca Saeed Ahmed Abdullah să aibă un sfârşit prematur.”

Acesta era cel mai vechi şi mai apropiat prieten al lui Rashid. Un Wahhabi devotat şi un om bun. Nu l-ar fi putut abandona niciodată. „Nu. L-aţi auzit pe Ross. Dovezile pe care le au sunt puţine. Dacă americanii vor să persecute fiecare om care şi-a dorit moartea lui Mitch Rapp, vor avea o listă de milioane."
„Dar se întâmplă să aibă dreptate în acest caz."
„Mă voi întoarce în Regat în seara asta şi mă voi ocupa de Saeed. El va fi bine. Americanii nu vor putea dovedi niciodată nimic."
„Mitch Rapp nu va avea nevoie de dovezi", a spus Tayyib cu o voce ameninţătoare. „Va începe să ucidă şi să tortureze până când va afla cine a fost în spatele acestui lucru."
„Ross a spus că preşedintele i-a ordonat să nu se amestece în asta."
„Rapp nu a fost niciodată unul care să urmeze ordinele. Cu soţia lui moartă, americanii nu mai au nicio speranţă de a-l controla."
„Atunci trebuie să moară", a răbufnit Rashid.
Tayyib a dat din cap. „Cunosc două case sigure ale CIA în Virginia. Una este foarte aproape. Am ajutat la interogarea mai multor prizonieri acolo după 11 septembrie. Sunt facilităţi fortificate, dar nu sunt foarte bine păzite."
„Îl vreau mort", a răcnit Rashid.
Tayyib s-a gândit un moment la asta şi apoi a spus: „Va costa o mulţime de bani şi va fi foarte murdar."
„Nu-mi pasă. Atâta timp cât Rapp este ucis şi nimic nu are legătură cu noi."
„Mă voi ocupa eu de asta."

48

VENEŢIA, ITALIA
Vestea învierii lui Rapp a fost în mare parte pierdută pentru publicul larg. Ea a apărut la început pe şenilele de ştiri – acele fluxuri odioase de cuvinte care curgeau în partea de jos a canalelor de ştiri prin cablu de douăzeci şi patru de ore. Agenţiile de informaţii nu erau mândre de asta, dar îşi luau o mare parte din informaţii de la ştirile prin cablu, iar oamenii a căror sarcină era să monitorizeze aceste canale s-au ridicat şi au luat act de faptul că Mitch Rapp era în viaţă. Liniile telefonice au ars, iar e-mailurile au zburat de la o clădire secretă la alta şi peste graniţe. Comunitatea internaţională de spionaj era o afiliere liberă de spioni, analişti şi agenţi care erau legaţi de natura unică a carierelor lor. Misiunea fiecărei organizaţii era de a colecta şi disemina informaţii, şi nu doar în cadrul propriului guvern, ci şi către aliaţi. Rapp era o icoană în lumea lor, admirat de prieteni şi duşmani deopotrivă. Era un om care lucrase pe teren şi urcase în rândurile ierarhice – un lucru pe care toţi îl puteau respecta.
Vestea că fusese ucis fusese întâmpinată cu reacţii amestecate. Unii au crezut că dispariţia lui era inevitabilă – niciun om nu putea să ducă un război atât de agresiv împotriva fanaticilor religioşi şi să rămână nevătămat. Cei puţini care se opuneau ideologic poziţiei şi metodelor lui Rapp i-au aplaudat moartea, dar cei mai mulţi au fost întristaţi de veste. El era unul dintre ei, iar moartea sa a fost un memento pentru a ne reaminti cât de periculoase erau slujbele lor. Totuşi, mai era un alt element al poveştii, care îi rodea pe mulţi dintre ei. Soţia lui Rapp fusese prinsă între două focuri de armă, iar în meseria lor exista o regulă nescrisă conform căreia familiile erau interzise. Oricine se luase după Rapp mersese prea departe, aşa că, atunci când a apărut vestea că Rapp era încă în viaţă, marea majoritate a acestor bărbaţi şi femei sperau în secret, iar unii nu atât de în secret, că Rapp îi va face pe ucigaşi să plătească.
În calitate de fost ofiţer Stasi şi actual freelancer, Erich Abel încă mai avea legături cu frăţia, şi se putea spune că a fost mai surprins decât oricine să audă că Rapp era în viaţă. Ziua lui începuse destul de bine. Făcuse o altă plimbare lungă, de data aceasta prin cartierul Castello din Veneţia, oprindu-se în Campo Santa Maria Formosa pentru micul dejun şi apoi continuându-şi plimbarea prin străduţele şi aleile înguste. Găsise două galerii mici care promiteau. Erau suficient de departe de calea principală încât ştia că putea negocia un preţ rezonabil pentru piesele individuale. Abel îşi cheltuia deja banii. Avea să cumpere o vilă mică în sudul Franţei şi să îşi păstreze locuinţa din Zurich. Locuinţa din Viena, a decis el, va fi pusă pe

piaţă şi biroul său va fi închis. Erau prea mulţi saudiţi în Viena şi era timpul să rupă această relaţie. Fusese profitabilă, dar nu mai avea încredere în Rashid. Omul se afla într-un jihad şi toată lumea era dispensabilă, cu excepţia lui.
Hotărîse toate astea înainte de a fi luat prin surprindere de vestea că Rapp era încă în viaţă. Abel se întorcea la hotel după un tur al mai multor galerii de artă la sfârşitul după-amiezii, când şi-a deschis telefonul pentru a-şi verifica mesajele. Din motive de securitate şi seninătate, lăsase telefonul închis, dar îl pornea doar de câteva ori pe zi. Şi-a dat seama instantaneu că ceva nu era în regulă când ecranul telefonului i-a spus că avea unsprezece mesaje vocale noi şi şaisprezece e-mailuri noi. Primele patru erau de la secretara sa din Viena, care recita o listă de persoane care încercau să dea de el – aproape toţi saudiţi. Al cincilea mesaj era de la Saeed Ahmed Abdullah şi nu era deloc plăcut. În engleza sa cu accente groase, a cerut ca treaba să fie terminată sau să i se returneze toate cele douăzeci şi două de milioane de dolari. Se pare că omul nu-şi amintea partea în care Abel îi spusese că jumătate din bani erau un depozit nerambursabil. Al şaselea apel a fost de la asistentul personal al prinţului Muhammad bin Rashid, iar apoi a urmat un amalgam de oameni. E-mailurile au fost cam aceleaşi. Până când Abel a ajuns la apartamentul său, a ajuns la concluzia, cu greu, că Mitch Rapp era de fapt în viaţă. Cum de le fusese dor de el, Abel nu ştia şi nici nu-i păsa. Realitatea era că bărbatul respira, iar întreaga lume a lui Abel era dată peste cap. Abdullah, într-unul dintre mesajele sale, a proclamat că treaba trebuie terminată. Abel nu s-a gândit decât pentru scurt timp la fezabilitatea acestui lucru. Să se ducă după Rapp atunci când nu se aştepta era una, dar acum că era în alertă, ieşea din discuţie. Chiar şi înainte de această veste dezastruoasă, Abel simţise că nu mai putea avea încredere în Prinţul Rashid. De aceea se afla în Veneţia, cazat la un hotel de cinci stele sub un nume fals şi plătind totul în numerar. Acum, că treaba fusese ratată, Rashid ar fi vrut să-l reducă la tăcere. Abel a început să îşi facă valiza şi să se gândească cât de repede ar putea saudiţii să acţioneze împotriva lui. Serviciile lor de informaţii erau bune în interiorul regatului, dar erau anemice în străinătate. Rashid ar fi trebuit să angajeze pe cineva ca Abel, ceea ce ar fi durat ceva timp.
Abel a închis valiza şi a închis-o cu fermoarul. S-a îndreptat spre fereastra mare la timp pentru a vedea un alt vas de croazieră trecând prin Canale di San Marco. Rânduri după rând de oameni fără chipuri se aliniau pe puntea de tribord, făcând poze, salutând şi privind. Nava era masivă. Abel s-a gândit cât de uşor ar fi fost să dispară pe una dintre acele nave. Ar fi pierdut în multitudinea de turişti din întreaga lume. Un bărbat divorţat care căuta să îşi ia gândul de la o căsnicie dezastruoasă. O mai folosise ca acoperire şi înainte şi, de fapt, o folosea chiar acum. Aceasta a fost scuza pe care a folosit-o pentru a plăti camera cu bani gheaţă şi pentru a folosi un pseudonim. Abel îi explicase managerului că trecea printr-un divorţ complicat şi decisese să facă un turneu în Europa cu stil, în loc să îi dea un ban nenorocitei de femeie. Avocaţii ei, însă, erau pe urmele lui şi, dacă avea vreo speranţă de a-i ţine la distanţă, trebuia să fie discret.
Abel s-a holbat la telefon un minut, apoi l-a pornit. A format numărul de mobil al asistentei sale personale şi a aşteptat să răspundă. După al optulea apel, a intrat în căsuţa vocală. „Greta, sunt Erich. Îţi aminteşti de chestia despre care am vorbit? Ei bine, am decis să-mi iau un an sabatic. Dacă ai nevoie să dai de mine, ştii cum să dai de mine. La revedere.” Sabatic era un cuvânt de cod prestabilit care era un avertisment pentru Greta. Trebuia să stea departe de birou până când el îi spunea că este sigur să se întoarcă la muncă. Între timp, ea urma să fie plătită pentru şase luni de muncă. După aceea trebuia să presupună că i se întâmplase ceva şi să-şi caute un alt loc de muncă.
Şi-a verificat rapid e-mailul şi apoi s-a hotărât să trimită un mesaj. A scos adresa pentru asasini şi a început să tasteze. Scria: Ai eşuat. Termină treaba sau returnează banii. Nu s-a deranjat să ataşeze un nume.
Abel a mâzgălit un bilet rapid şi l-a băgat într-un plic împreună cu o mie de euro. Şi-a luat geanta şi a pornit-o spre lift. Când a ajuns la recepţie, a cerut să-l vadă pe manager. O clipă mai târziu, Nico a apărut din biroul din spate şi a ieşit din spatele tejghelei. A aruncat o privire la valiză şi a întins mâinile, surprins. „Ne părăseşti atât de curând?”
Abel şi-a ajustat ochelarii şi a spus cu voce joasă: „Mă tem că avocaţii sunt pe urmele mele.” I-a înmânat plicul managerului şi a spus: „S-ar putea să încerc să mă întorc peste câteva săptămâni. Am lăsat un număr de telefon împreună cu un bacşiş generos pentru discernământul dumneavoastră.”

Bărbatul a strâns plicul la piept. „Sunteţi prea amabil”.
Abel s-a aplecat un pic mai aproape şi a spus: „Sună-mă dacă mă caută cineva”.
Managerul i-a făcut cu ochiul. „Aşa voi face.”
Abel a scos valiza neagră de mărime medie pe uşa din faţă şi a luat-o la stânga pentru a prinde un taxi pe apă. Un valet de la hotel era acolo pentru a-l ajuta şi Abel i-a dat un bacşiş generos.
„Aeroportul Marco Polo”, a spus Abel cu o voce suficient de puternică pentru ca atât şoferul, cât şi valetul să audă. Neamţul s-a aşezat pe unul dintre scaunele lungi din vinil alb şi a început să se gândească la opţiunile sale. Se va duce la aeroport, dar nu se va urca într-un avion. Se va duce la terminal şi apoi va lua un taxi până în port, unde îşi va rezerva un bilet la unul dintre bufetele plutitoare. Şi apoi ar încerca să se integreze printre oamenii mari.

49

MONTERREY, MEXICO
Drumul de la Indianapolis până la graniţa cu Mexicul a durat 19 ore, cu o oprire pentru cină şi un pui de somn rapid lângă Lacul Texoma din Oklahoma. De-a lungul drumului, pistolul, puşca şi muniţia au fost aruncate bucată cu bucată. Niciuna dintre cele două arme nu fusese folosită pentru a ucide pe cineva şi nu exista nicio modalitate de a le urmări până la Gould, dar nu meritau deranjul de a încerca să le treacă graniţa. Gould a condus tot timpul şi, în ciuda faptului că se simţea antipatic faţă de starea depresivă a Claudiei, a continuat să îşi ceară scuze şi să se poarte cel puţin ca şi cum i-ar fi părut rău pentru femeie. Cu toate acestea, în realitate, nu i-ar fi păsat mai puţin de soţia lui Rapp. Ştia că suna dur şi că erau mulţi, inclusiv femeia care îi purta copilul, care l-ar fi considerat un monstru pentru o atitudine atât de insensibilă, dar aceasta era natura activităţii sale.
Pentru a supravieţui, cu atât mai puţin pentru a reuşi, munca lui trebuia abordată cu o detaşare analitică care se concentra pe maximizarea succesului şi minimizarea eşecului. La început fusese relativ uşor. Oamenii pe care îi omorâse nu erau pe drumul spre sfinţenie. Comportamentul lor corupt, şi uneori josnic, a făcut-o mai uşoară, dar pe măsură ce veneau contracte mai mari, apele etice deveneau tulburi. Cine trebuia să spună care parte era corectă şi care parte era greşită? Gould a ajuns să accepte faptul că jucătorii au intrat cu toţii de bună voie în arenă, înţelegând pe deplin riscurile. Această raţionalizare l-a iniţiat pe calea ambiguităţii morale. Rapp cunoştea foarte bine riscurile pe care le implica munca sa şi, prin asociere, la fel şi soţia sa.
Figurile secundare din aceste operaţiuni, gărzile de corp şi soţiile, de exemplu, semnaseră ştiind cu cine se implicau, sau ar fi trebuit să o facă. Ar fi fost mai bine dacă soţia lui Rapp ar fi supravieţuit? Da, dar Gould a simţit că a făcut un efort cinstit pentru a o cruţa. În cele din urmă, însă, nu a fost menit să fie. Oricât de mult ar fi vrut Gould să o implice pe Claudia în această dezbatere, ştia că, în starea ei actuală, ar fi fost o prostie. Întotdeauna îşi făcuse griji că ea nu va fi capabilă să facă faţă părţii murdare a afacerii şi făcuse tot posibilul să o protejeze de ea. Ea îl văzuse ucigând o singură persoană, şi asta în legitimă apărare.
Se întâmpla la mijlocul anilor '90, după ce Uniunea Sovietică se prăbuşise, iar magnaţii şi baronii tâlhari îşi împărţeau prada şi ucideau pe oricine le stătea în cale. Politicieni, jurnalişti, concurenţi, toţi erau vânat corect. Acesta fusese terenul de încercare al lui Gould şi locul unde îşi făcuse un nume. Munca era constantă şi banii erau excepţionali. Gould tocmai împuşcase un om în apartamentul său de hotel şi ieşea din hol când au sunat clopotele de avertizare. Gărzile de corp ruseşti nebuneşti şi-au scos armele şi au încercat să închidă locul. Gould a fost nevoit să iasă prin împuşcare, iar când a ajuns pe stradă, îl aştepta un ultim rus. Din fericire pentru Gould, bărbatul era un trăgător prost. A tras o rafală lungă dintr-o mitralieră Uzi. Era dezechilibrat, însă, şi trăgea în unghi ascendent când Gould a coborât treptele. Gloanţele au trecut fluierând pe lângă capul lui. Gould a tras un singur foc de armă cu pistolul său cu amortizor, lovindu-l pe bărbat în faţă, lăsându-l să cadă la pământ chiar în faţa Claudiei, care aştepta la volanul maşinii de fugă.

Claudia înţelesese nevoia ca el să ucidă sau să fie ucis. Făcuseră chiar şi sex pasional în acea noapte, dar totul era diferit. Gould bănuia că se vedea pe sine în soţia lui Rapp şi se întreba dacă îl vedea şi pe el în Rapp, dacă nu cumva făcea o paralelă freudiană întortocheată între cele două cupluri. Nouăsprezece ore de linişte în mare parte într-o maşină oferă imaginaţiei ample oportunităţi de a se dezlănţui.
S-au apropiat de graniţă în timpul orei de vârf a orei de vârf de dimineaţă şi nu au avut nicio problemă în a trece de vamă. Erau un bărbat şi o femeie într-un minivan care se îndreptau spre Mexic. Dacă ar fi încercat să treacă din Mexic în America, s-ar fi confruntat cu mai multă atenţie, dar să meargă spre sud a fost uşor. Gould s-a relaxat aproape imediat, iar Claudia a zâmbit pentru prima dată în ultimele zile. Au coborât geamurile, s-au ţinut de mână şi au dat drumul la radio. Drumul de-a lungul drumului cu taxă de la graniţă până la Monterrey a fost uşor. Gould a urmat indicatoarele către aeroport şi au parcat dubiţa în parcarea aglomerată. A lăsat geamul şoferului coborât şi cheile în contact. Şi-au luat rucsacurile şi au intrat în aeroport. Gould a cumpărat două bilete la ghişeul Mexicana de la Monterrey la Mexico City şi apoi la Zihuatanejo. Aveau puţin mai mult de două ore de omorât până la plecarea zborului. După ce au trecut de securitate, au găsit o cafenea cu servicii de internet wireless. Gould a simţit în sfârşit că se pot relaxa şi a comandat o margarita, în timp ce Claudia şi-a pornit laptopul şi a început să-şi verifice e-mailul.
La televizor se difuza un joc ciudat care reţinea atenţia atât a barmanului, cât şi a chelneriţei. Gould a trebuit să facă un semn cu mâna pentru a comanda o a doua băutură. Claudia a cerut o sticlă de apă. Nu era chiar prânz şi nimeni, inclusiv ceilalţi călători, nu părea să se grăbească. Gould începea să simtă ameţeala provocată de tequila când şi-a dat seama că ceva nu era în regulă. A aruncat o privire, iar Claudia avea faţa îngropată în mâini şi dădea din cap.
„Ce s-a întâmplat?”
„Nu-mi vine să cred”, a mormăit ea, cu mâinile acoperindu-şi încă faţa.
„Ce?”
Ea a întors laptopul spre el pentru ca el să poată citi e-mailul. „Este de la germani”.
Gould l-a citit, cu faţa contorsionată de neîncredere. „Asta e o porcărie. 'Termină treaba sau trimite banii înapoi'. Despre ce naiba vorbeşte?”.
„Aş spune că e destul de evident.”
Gould îşi ţinea vocea scăzută, dar era intens. „Treaba este terminată.”
Claudia a învârtit laptopul spre ea şi degetele ei au început să danseze pe taste. În câteva secunde a scanat pagina principală a Washington Post. Nu i-a luat mult timp să găsească ceea ce căuta. A întors computerul spre Gould şi a arătat spre titlul pe care scria RAPP ÎNCĂ ESTE ÎN VIAŢĂ.
Gould l-a citit şi a spus: „Nu-mi vine să cred. Este un truc. Vezi dacă poţi găsi o altă sursă”.
Claudia a scos un ziar după altul. Toate publicau aceeaşi ştire. I-a sugerat lui Louie să sune şi să le verifice mesajele. Erau trei. Primul era de la tatăl său care mormăia ceva despre o reuniune de familie. Gould a sărit peste el şi l-a şters. Următorul era de la german. Vocea lui era calmă, dar era categoric în ceea ce priveşte ceea ce trebuie făcut. Al treilea şi ultimul mesaj era de la Petrov, care spunea că fusese pus într-o situaţie foarte dificilă. El îi recomandase germanului şi reputaţia lui era în joc. A încheiat spunându-i lui Gould că ştia cum gândeşte şi că nu era vorba de un truc al americanilor. Rapp era în viaţă şi dacă Gould voia să rămână şi el în viaţă ar fi bine să facă ceea ce trebuie.
Gould a închis telefonul şi s-a ridicat în picioare. Întregul său corp era încordat de frustrare. Şi-a trecut mâinile prin păr şi a făcut un pas la stânga şi apoi la dreapta. „Cum naiba s-a întâmplat asta?”, a mormăit el în sinea lui. S-a uitat la Claudia. „Am fost acolo. Am văzut cum a explodat casa. Ştiu că era înăuntru”.
Claudia a arătat spre ecran. „Aici scrie că a suferit o fractură de braţ şi câteva coaste rupte. Explozia l-a aruncat în apă, de unde a fost luat de un pescar care a văzut totul.”
„La naiba.” S-a învârtit şi s-a uitat la ieşire. „Nu-mi vine să cred. Ia-ţi lucrurile. Hai să plecăm de aici.”
Claudia nu s-a mişcat. S-a uitat la el cu o privire de gheaţă şi a spus: „Stai jos”.
Capul lui Gould s-a întors brusc. „Ce?”
„M-ai auzit. Stai jos chiar acum.”
Gould a pus o mână pe spătarul scaunului, dar a refuzat să se aşeze.
„Unde vrei să mergi?” a întrebat Claudia.

„Înapoi”, a spus el ca şi cum ea ar fi fost o idioată. „Trebuie să ne întoarcem şi să terminăm asta.”
„Nu, nu trebuie. Noi am terminat. Avem banii şi ne retragem”.
„Nu.” A scuturat din cap cu emfază. „Ne întoarcem şi terminăm treaba”.
„De ce?”
„Pentru că aşa e corect.”
„Lucrul corect de făcut”, l-a ironizat ea. „Nu crezi că e cam târziu pentru asta?”.
„Ce naiba vrea să însemne asta?”
„Ai ucis o femeie nevinovată şi acum vorbeşti despre a face ceea ce trebuie”. Fruntea ei s-a încruntat şi a început să dea din cap. „Chiar ai devenit atât de bolnav încât să te crezi nobil... că ceea ce este corect sau greşit are vreo legătură cu asta?” Şi-a coborât vocea şi, printre buzele strânse, a spus: „Noi ucidem oameni.”
„Ştiu ce facem, dar avem un cod pe care trebuie să-l respectăm.”
„Obişnuiam să facem asta. Am terminat. Cum schimbă asta ceva? Noi ne retragem. Mi-ai promis. Ne vom întemeia o familie.”
„Vor veni să ne caute.”
Ea a râs. „Nici măcar nu vor şti de unde să înceapă. Ei nu ştiu nimic despre noi, iar noi ştim totul despre ei.” A arătat spre computerul ei. „Un singur mesaj în care să le spunem să ne lase în pace sau îi vom ucide va rezolva problema.”
Gould a clătinat din cap. „Nu ştii despre ce vorbeşti.”
Claudia a înclinat capul şi s-a uitat la el ca şi cum ar fi căutat vreun indiciu în adâncul minţii lui. „Bine. Vom face ceea ce trebuie. Să trimitem banii înapoi”.
„Nu... o să terminăm treaba”.
„E vorba de el, nu-i aşa?”
„Cine?”
„Rapp. Vrei să dovedeşti că eşti mai bun decât el.”
„Împachetează-ţi lucrurile. Să mergem.”
„Nu aveai de gând să te retragi, nu-i aşa?” Era prea furioasă ca să plângă. „Du-te.” A arătat spre uşă. „Cel puţin nu mă vei avea pe mine sau pe copilul tău să te încetinească.”
Gould şi-a încărcat rucsacul pe umeri şi s-a uitat la ea cu ochi furioşi. „O să termin asta şi apoi o să vin să te caut.”
„Nu te deranja. Nu cred că vreau să te mai văd vreodată.”
Cuvintele ei au durut şi i-au dat o fracţiune de secundă de pauză. „Cum rămâne cu copilul?”
„Cred că bebeluşului i-ar fi mai bine fără tine.”
Gould nu fusese niciodată mai rănit de ceva în viaţa lui, dar era prea mândru ca să-i spună Claudiei. Pur şi simplu s-a întors şi a plecat.

50

ALEXANDRIA, VIRGINIA
Maşina, un Infiniti Q35 negru, aparţinea unui prieten al unuia dintre angajaţii ambasadei. Era puţin cam mică pentru corpul de 1,80 m al lui Tayyib, dar, având în vedere misiunea sa, s-a gândit că i se potrivea destul de bine. Maşina îl aşteptase într-o rampă de parcare la câteva străzi de cinematograf. Tayyib şi alţi trei angajaţi ai ambasadei se opriseră la cinematograf cu cincisprezece minute înainte de începerea filmului şi stătuseră la coadă pentru bilete, popcorn şi băuturi răcoritoare. După treizeci de minute de la începerea spectacolului, cheile şi un bilet de hârtie i-au fost înmânate lui Tayyib. Acesta s-a ridicat ca şi cum s-ar fi dus la baie şi nu s-a mai întors.
Guvernele american şi saudit au avut o înţelegere neoficială conform căreia nu trebuiau să se spioneze reciproc. Tayyib, ca şi orice alt ofiţer de informaţii serios, ştia că acest acord era o făcătură. El a ordonat propriilor săi oameni să îi supravegheze îndeaproape pe oficialii americani din serviciile de informaţii atunci când vizitau Arabia Saudită şi a presupus că americanii ar putea face acelaşi lucru – deşi Tayyib

ştia din experienţă că americanii erau mult mai îngrijoraţi să nu jignească familia regală saudită decât saudiţii să nu-i jignească pe americani.
Prea multe depindea de această operaţiune pentru a lua vreo scurtătură, aşa că Tayyib a condus mai bine de o oră pentru a se asigura că nu era urmărit. În cele din urmă, la ora 9:47, s-a îndreptat spre locul de întâlnire. Tayyib mai avusese de-a face cu acest individ doar cu o singură ocazie, iar bărbatul îndeplinise exact ceea ce i se ceruse. La acea dată, o criză îl determinase pe ofiţerul de informaţii saudit să ceară ajutorul bărbatului. Un cetăţean saudit fusese arestat în Virginia şi fusese acuzat de import de heroină în valoare de zece milioane de dolari. Acesta se afla în custodia federală în aşteptarea procesului, când Tayyib a aflat că bărbatul încerca să încheie o înţelegere cu procurorii federali. În schimbul unei sentinţe reduse, bărbatul ar fi furnizat dovezi că Serviciul de Informaţii saudit a oferit ajutor direct şi pregătire pentru Al-Qaeda în pregătirea atacurilor de la 11 septembrie 2001. În mod normal, acuzaţiile aduse de un om care se ocupa cu traficul ilegal de droguri ar avea puţină greutate, dar acest bărbat fusese, de fapt, unul dintre ofiţerii lui Tayyib. Ştia mult prea multe şi ar fi făcut mari pagube dacă i s-ar fi permis să vorbească cu americanii. Când Tayyib l-a informat pe prinţul Muhammad bin Rashid despre problemă, acesta i-a explicat clar ce trebuie făcut.
Cel mai mare atu al lui Tayyib fusese întotdeauna ingeniozitatea sa. Nu crescuse ca o persoană violentă. În afară de certurile ocazionale cu fraţii şi verii săi, nu ridicase niciodată măcar vocea la furie. Avea o personalitate excesiv de calmă. Chiar şi pe terenul de fotbal, unde mărimea şi viteza lui i-ar fi permis să-i intimideze pe ceilalţi, se abţinea. Crescuse în Riyadh, un oraş de aproximativ trei milioane de locuitori în care criminalitatea era la fel de rară ca şi ploaia. Abia când Rashid a început să lucreze pentru Serviciul de Informaţii a început să înţeleagă de ce saudiţii respectau atât de mult legea. Sistemul juridic din Arabia Saudită era incredibil de dur. Poliţia smulgea mărturisiri suspecţilor cu forţa, judecătorii ofereau rareori clemenţă, iar închisorile erau ticăloase.
Închisorile din Arabia Saudită şi din America erau ambele locuri foarte periculoase, dar din motive diferite. În Arabia Saudită, deţinuţii trebuiau să se teamă de gardieni, în timp ce în America, de ceilalţi deţinuţi. Tayyib înţelegea foarte bine acest lucru, deoarece fusese implicat într-un program ultrasecret privind deţinuţii americani. De ani de zile, organizaţii caritabile musulmane furnizau fonduri, materiale şi îndrumare pentru a-i ajuta pe deţinuţii americani să se convertească la islam în timpul şederii lor în spatele gratiilor. Ceea ce majoritatea oamenilor nu ştiau era faptul că oficialii serviciilor de informaţii saudite ţinuseră evidenţa acestor noi convertiţi în speranţa că, la nevoie, aceşti bărbaţi ne-arabi s-ar fi alăturat luptei lor. Aceşti bărbaţi au fost urmăriţi pe măsură ce erau eliberaţi din închisoare şi îndrumaţi către moschei unde puteau continua să primească îndoctrinarea wahhabită adecvată în islam.
În timpul unei întâlniri cu unul dintre lucrătorii caritabili musulmani, Tayyib a aflat despre un grup numit Mara Salvatrucha sau MS-13. Segmentul cu cea mai rapidă creştere din sistemul penitenciar american era reprezentat de bărbaţii hispanici. Tayyib nu înţelegea de ce nu aveau niciun recrut hispanic în cei doi ani în care fusese implicat în program. Bărbatul i-a explicat că populaţia hispanică din închisori era în proporţie covârşitoare catolică şi că erau foarte bine organizaţi şi extrem de violenţi. El a citat două cazuri în care musulmani afro-americani au fost bătuţi până la moarte pentru că au încercat să convertească membri ai bandei MS-13. Tayyib a făcut câteva cercetări cu privire la această grupare şi a aflat că FBI îi considera acum ca fiind ameninţarea numărul unu a crimei organizate din America. Grupul a început în El Salvador şi s-a răspândit în America ca un cancer. În afara oraşului New York, cea mai puternică prezenţă a grupului era în zona metropolitană Washington, DC.
Cea mai dificilă parte a fost stabilirea contactului cu grupul. La fel ca majoritatea bandelor de stradă, aveau o uniformă neoficială. Se orientau spre tricouri de sport profesionist. Culorile grupului lor erau albastru şi alb, la fel ca steagul salvadorian, şi le plăceau numerele 13, 67 şi 76. Tatuajele MS-13 erau mari, iar ei îşi ţineau părul scurt. Tayyib a aflat că aveau o prezenţă puternică în Alexandria şi Fairfax, Virginia. Având puţin timp la dispoziţie, a fost nevoit să îşi asume unele riscuri. A condus până într-o zonă deosebit de rău famată din Alexandria în plină zi şi a găsit doi tineri care stăteau în faţa unui atelier de reparaţii auto. Unul dintre ei purta un maiou din Carolina de Nord, iar celălalt unul de la Universitatea din Michigan. Numerele de pe tricouri se potriveau cu profilul, la fel ca şi părul scurt şi tatuajele. Tayyib a oprit în dreptul celor doi bărbaţi şi nu a coborât din maşină. Le-a înmânat un plic. Acesta conţinea

10.000 de dolari, un bilet şi un număr de telefon. Tayyib le-a spus bărbaţilor să îi dea pachetul şefului lor. În mai puţin de o oră a primit un telefon şi s-a întâlnit faţă în faţă cu liderul bandei locale. S-au schimbat mai mulţi bani, s-a încheiat o înţelegere, iar fostul angajat al lui Tayyib a fost găsit mort în celula sa a doua zi. Când Tayyib s-a întâlnit cu bărbatul pentru a-i plăti restul banilor, i-a spus clar că ar putea avea din nou nevoie de serviciile sale şi l-a întrebat care este cea mai bună modalitate de a da de el. Omul a ieşit imediat şi i-a dat un nume şi un număr de telefon.
Tayyib se afla acum din nou în aceeaşi parte a oraşului, în drum spre Anibal Castillo. Când Tayyib îl sunase mai devreme în cursul zilei, Castillo îi luase numărul şi îl sunase înapoi de pe un alt telefon. Tayyib a intrat în parcarea atelierului de reparaţii şi a coborât. Un scaun din spate vechi de la un vehicul era sprijinit de partea din faţă a clădirii. Doi bărbaţi stăteau pe bancheta din spate şi doi stăteau în picioare, câte unul de fiecare parte. Clădirea era acoperită cu vopsea strălucitoare albastră, albă şi argintie. În ciuda aerului răcoros al serii, băieţii purtau cu toţii pantaloni scurţi largi şi maiouri – braţele şi gâturile lor erau acoperite de tatuaje. Tayyib era înarmat, dar nu-şi făcea iluzii cu privire la ce s-ar fi întâmplat dacă lucrurile ar fi devenit violente. Se afla aici pe cont propriu. A luat servieta din portbagaj şi a intrat în clădire fără să-i recunoască pe cei patru bărbaţi.
Mica sală de aşteptare era ocupată de alţi patru bărbaţi – versiuni mai mari ale băieţilor care fuseseră afară. Toţi tipii ăştia aveau arme mari îndesate la centura pantalonilor, iar unul dintre ei avea o puşcă cu ţeavă de vânătoare cu ţeavă de fierăstrău pe umăr. Aerul mirosea acru – miros de corp şi de ţigări. Tayyib s-a oprit pentru o jumătate de pas. Purta blugi, o cămaşă albă şi un blazer albastru. Pistolul său de calibrul 45 se afla într-un toc pe şoldul drept. Unul dintre bărbaţi s-a uitat la el şi a întins mâna cu palma în sus. Tayyib i-a înmânat arma. Nu avea rost să încerce să o păstreze. Un alt bărbat a venit în spatele lui şi a început să-l percheziţioneze. Un bărbat cu MS-13 cu litere gotice inscripţionate pe frunte a luat servieta şi i-a făcut semn din cap lui Tayyib să îl urmeze. Şi-au continuat drumul prin magazin. Existau compartimente şi toate erau ocupate. Chiar şi la această oră relativ târzie se lucra la maşini.
Aproape de partea din spate a garajului, exista un hol scurt care ducea la o baie şi la uşa din spate. Tayyib a zărit un bărbat gras care stătea de pază la uşa din spate. Ţinând în degetele sale robuste acoperite de tatuaje, avea în mână un pistol mitralieră negru. S-au oprit în faţa unei uşi placate cu oţel, iar escorta a bătut cu pistolul de calibrul 45 al lui Tayyib. Se auzea metalul zgâriind pe metal şi o secundă mai târziu uşa s-a deschis. Tayyib l-a urmat pe bărbat în încăpere. Un televizor cu plasmă de cincizeci de inci domina cel mai apropiat perete. Doi bărbaţi stăteau în fotolii întinse şi se jucau jocuri video. În spatele singurului birou, un bărbat se afla cu spatele la ei şi vorbea la telefon în spaniolă. A întors încet scaunul şi Tayyib l-a recunoscut pe bărbat ca fiind Anibal Castillo.
„Vechiul meu prieten”, a spus Castillo, „te-ai întors din nou”. Nu a făcut niciun efort să se ridice în picioare.
„Da”, a spus Tayyib. Avea o expresie serioasă pe faţă.
„Cu ce te pot ajuta?”
Tayyib s-a uitat prin cameră. „Ar fi posibil să vorbim în particular?”
Bărbatul care îl escortase pe saudit înapoi la birou a pus servieta pe biroul şefului său. Castillo s-a uitat la ea. „Este încuiată?”
„Da”, a spus Tayyib.
Castillo i-a făcut semn să o deschidă. Tayyib a învârtit servieta spre el şi s-a apucat să lucreze cu degetele mari. Când toate cele şase cadrane au fost în poziţia corectă, a împins închizătoarele şi a ridicat capacul. Înăuntru se afla un plic de manila de mărimea unei scrisori şi pachete de bancnote de 100 de dolari stivuite cu grijă şi un telefon mobil. Castillo a dat plicul la o parte şi s-a concentrat asupra banilor. Şi-a încruntat fruntea în timp ce estima suma de bani din servietă. După o clipă lungă, şi-a ridicat privirea şi a dat din cap spre uşă. Ceilalţi bărbaţi au plecat în tăcere. Castillo a arătat spre un scaun şi Tayyib s-a aşezat.
„O sută de mii?”
Tayyib a dat din cap.
„Cred că de data asta chiar îţi doreşti moartea cuiva.”
„Da.”

„Pe cine?”
Sauditul a apucat plicul şi a extras o fotografie a lui Rapp. „L-aţi mai văzut vreodată pe acest om?”
Castillo a dat din cap, iar Tayyib i-a mulţumit în tăcere lui Allah. „Se află în custodie federală, într-o casă nu departe de aici.”
„Şi vrei să-l omor?”
„Da.”
„Ce a făcut?”
Tayyib a clătinat din cap.
Castillo a zâmbit şi a răspuns: „Bine... te va costa mai mult”.
„Înainte să ajungem atât de departe, trebuie să ştiu ceva”. Sauditul s-a gândit la ceea ce văzuse până acum. „Cât de bine sunt înarmaţi oamenii tăi?”
Castillo a râs. „Mai bine decât poliţia. Îţi voi spune asta.”
„Explozibili?”
Salvadorianul a dat din cap.
„De ce fel?”
„Nişte C-4, o mulţime de grenade de mână... la naiba, avem chiar şi câteva mine antipersonal.”
„Grenade propulsate de rachete?” întrebă Tayyib.
„RPG-uri ... sigur. Avem destule”.
Tayyib era mulţumit. „Presupun că nu aveţi nicio problemă în a ucide agenţi federali?”.
„Nicio problemă. Dar asta va creşte mult preţul”. Castillo a pus mâna pe servietă. „Nu sunt sigur că asta va acoperi nici măcar avansul.”
„Am adus banii doar ca să-ţi arăt că vorbesc serios.”
„Ei bine, ai atenţia mea.”
„Bine. Lasă-mă să-ţi arăt planul şi apoi vom discuta despre preţ.”
Ambii bărbaţi s-au ridicat în picioare şi Tayyib a extras din plic mai multe fotografii din satelit, precum şi o hartă a zonei. Tayyib a arătat spre gard şi a explicat în detaliu perimetrul de securitate al proprietăţii.
„Câte persoane sunt afară?” a întrebat Castillo.
„De obicei, patru”.
„Înăuntru?”
„Nu ştiu. Presupun că cel puţin doi, plus omul pe care vreau să-l omori. Partea dificilă va fi să intrăm în casă”.
„Patru paznici nu înseamnă nimic.”
„Nu de gărzi îmi fac griji. Casa în sine are un strat suplimentar de securitate... uşi întărite... geamuri antiglonţ... va trebui să vă croiţi drum prin explozie. Va trebui să îi loveşti cu tot ce ai. Începeţi cu RPG-urile, iar dacă nu merge, folosiţi C-4. Daţi foc la toată casa... nu-mi pasă.”
Castillo a zâmbit. „Cum rămâne cu poliţia? Asta o să facă mult zgomot”.
Tayyib anticipase acest lucru. „Voi ţine poliţia ocupată. Tu ai grijă de casă. Nu-mi pasă câţi oameni omori... asigură-te doar că acest om este mort.” Tayyib a luat fotografia lui Rapp şi a ridicat-o în faţa salvadorianului.
Castillo a zâmbit şi a spus: „Pentru un preţ corect, îl voi ucide chiar eu”.

51

CASA CONSPIRATIVĂ A CIA, VIRGINIA
Vătămarea fizică şi angoasa psihică au adus cu ele probleme unicat diferite. În mod individual, fiecare dintre ele poate schilodi. O rană fizică imobilizează o persoană, în timp ce trauma psihologică o incapacitează prin faptul că îi provoacă frică sau îi ia dorinţa de a trăi. Separat, acestea sunt destul de grave, dar împreună sunt aproape întotdeauna devastatoare. Ultimele două zile fuseseră cele mai rele din viaţa lui Rapp. Mintea lui ţopăia înainte şi înapoi între disperarea copleşitoare şi furia răzbunătoare. Oricât de mult ar fi vrut să părăsească casa şi să înceapă vânătoarea, era nesigur pe el. Fizic, avea nevoie

să se recupereze, mental era un caz pierdut. După ce petrecuse ani de zile pe teren operând de unul singur, Rapp era un maestru în autoevaluare. Ura aprigă pe care o simţea faţă de oricine ar fi fost responsabil de moartea Annei îl va împinge să facă orice pentru a-i găsi pe vinovaţi şi, deşi Rapp înţelegea importanţa motivaţiei, înţelegea şi pericolul de a fi prea zelos. Acesta îi făcea pe oameni să îşi asume riscuri nebuneşti care nu se potriveau cu recompensele. Trebuia să fie inteligent în această privinţă. Vor fi momente în care va fi nevoie de violenţă extremă, dar vor fi şi momente în care va trebui să fie atent şi judicios.
Corpul său se va vindeca destul de curând. O mai făcuse şi înainte şi din răni mai grave, dar mintea lui era principala preocupare. Niciodată până atunci nu-i fusese atât de frică să rămână singur cu gândurile sale. Gaura neagră fără fund în care devenise viaţa lui era înspăimântătoare. Făcuse şi văzuse lucruri îngrozitoare, dar nimic nu-l dezlănţuise atât de mult ca uciderea soţiei sale. Se înrăutăţise atât de mult încât ceruse să i se dea sedative. Era singura modalitate de a-şi opri mintea şi de a scăpa de grozăvia morţii ei şi de nesfârşitul „dacă".
Dar când s-a trezit, totul i-a revenit în minte. Emoţiile au trecut de la ură la disperare totală. Într-o clipă îşi jura că nimic nu-l va opri să răzbune moartea ei şi să-i facă pe ticăloşi să plătească, iar în clipa următoare se ghemuia în ghem dorindu-şi să-i mai atingă o dată faţa. Şi apoi a venit inevitabilul – se învinovăţea pentru moartea ei. Această lipsă de fermitate emoţională, capacitatea de a se îndepărta de situaţie şi de a se gândi logic la dilemă, era ceea ce îl îngrijora foarte mult. Dacă nu reuşea să-şi controleze emoţiile, avea să eşueze.
Eşecul era inacceptabil. Gândul că vor scăpa, faptul că ştia că, cu cât stătea mai mult timp închis în această cameră, cu atât era mai probabil ca ucigaşii să dispară pur şi simplu, era ceea ce îi oprea coborârea în întuneric şi depresie. În cele din urmă, însă, gândul la cât de patetic trebuie să arate, ghemuit într-un ghem, plângând, a fost cel care l-a forţat să arunce păturile la loc, să ignore durerile şi durerile şi să-şi balanseze picioarele pe podea.
De îndată ce s-a ridicat în picioare, o durere înjunghiată l-a lovit în tâmplă şi şi-a dat seama că era din cauza sedativelor. Era timpul să facă un inventar fizic complet. Purta o pereche de pantaloni scurţi de pijama. S-a întrebat pentru scurt timp de unde veniseră şi apoi şi-a dat seama că nu mai avea haine. Casa, maşina, toate bunurile sale, toate dispăruseră. A presupus că până şi Shirley, câinele său, dispăruse în explozie. În comparaţie cu pierderea Annei, totul era banal. S-a uitat în jos la picior şi a examinat vânătaia de un violet intens de pe coapsa dreaptă şi apoi micile semne chirurgicale de pe genunchiul stâng. Coapsa arăta mult mai rău decât genunchiul. Braţul drept rupt se simţea bine, dar coastele îi erau sensibile. S-a împins de pe pat şi s-a ridicat în picioare. Primul pas a fost mai degrabă o târâre. Genunchiul său stâng era mai puternic decât ar fi crezut. Era un halat pe spatele uşii, iar el a şchiopătat şi l-a apucat.
S-a îndreptat încet spre parter şi, în acest timp, şi-a dat seama că piciorul drept era cu siguranţă într-o stare mai proastă decât cel stâng. S-a oprit lângă uşa din faţă şi s-a uitat pe fereastra laterală. Cerul era gri şi nu se vedea nicio persoană. Era o oglindă pe perete şi s-a oprit să se uite la reflexia sa. Părul său negru şi des, desprins din fire, era neîngrijit, iar faţa îi era acoperită de barbă. Întreaga casă părea neobişnuit de liniştită. Rapp, atât de obişnuit să fie singur, simţea brusc nevoia de a fi în preajma oamenilor. Voia informaţii. Voia să ştie ce se întâmpla. S-a târât pe hol până în bucătărie. Picioarele începuseră să îi funcţioneze mai bine. Mirosul de cafea i-a atras atenţia. Ceasul de pe cuptorul cu microunde i-a spus că era 9:53 dimineaţa. A găsit o cană în dulap şi şi-a turnat o ceaşcă.
Cu coada ochiului, Rapp a surprins o mişcare. S-a târât până la chiuvetă şi s-a uitat pe fereastră. Doi oameni stăteau la o masă pe terasă. Erau Irene Kennedy şi băiatul ei de opt ani, Tommy. Tommy era tolănit pe scaunul lui, părând plictisit, dând din picior în sus şi în jos. Irene vorbea la telefon. Rapp a inspirat adânc şi a lăsat-o să iasă încet. Tommy era ca un nepot pentru el. Băiatul o adora pe Anna. Rapp se simţea brusc atât prostesc, cât şi egoist pentru că se gândea doar la el. O mulţime de oameni îi vor simţi lipsa Annei.
Rapp îşi lăsă cafeaua jos şi se îndreptă spre uşă. A răsucit mânerul şi a tras. Uşa nu s-a mişcat. Rapp şi-a amintit că se afla într-o unitate securizată a CIA. La fel ca şi în casa lui, montanţii uşilor erau întăriţi şi inversaţi, astfel încât să se deschidă doar spre exterior. A împins uşa şi a păşit cu grijă pe terasa de cărămidă. A tras de nodul de la halat şi s-a îndreptat încet spre ei. Tommy l-a observat şi s-a oprit din

agitaţie. S-a aşezat drept şi părea ezitant. Kennedy s-a întors şi i-a spus celui cu care vorbea că trebuie să plece. Rapp a observat mişcare atât în dreapta cât şi în stânga lui şi s-a întors în fiecare direcţie. Două dintre gărzile de corp ale lui Kennedy stăteau la post. Rapp ajunse la masă şi micul Tommy se ridică în picioare. Ochii lui erau deja plini de lacrimi. Rapp şi-a deschis braţele şi băiatul şi-a îngropat faţa în stomacul lui Rapp.
Tommy a început să plângă necontrolat. Printre respiraţii rapide de aer, a înecat cuvintele „Îmi pare rău". Rapp a căzut pe un scaun şi l-a ţinut cât de strâns au rezistat coastele lui. Vederea cuiva la care ţinea atât de mult, cineva despre care ştia că îi adora soţia, a topit puţina hotărâre pe care reuşise să o adune şi lacrimile au curs din nou.
Au stat aşa, sub umbrelă, mult timp. A încercat să-i spună lui Tommy că totul va fi bine, dar chiar şi el putea auzi nesiguranţa din vocea lui. Nu avea să fie totul în regulă. Singura persoană pe care o iubea mai mult decât orice pe lume dispăruse, iar el s-a trezit că se clătina pe marginea disperării totale. Cum ajunsese viaţa lui în acest loc îngrozitor?
Rapp a auzit un lătrat de câine şi şi-a ridicat privirea pentru a o vedea pe Shirley, corcitură de collie, alergând spre el. Surpriza neaşteptată i-a pus un zâmbet pe faţă. Rapp i-a dat drumul lui Tommy şi i-a întins braţele lui Shirley. Câinele a sărit în sus, punându-şi labele în poala lui Rapp. Rapp i-a zgâriat gâtul şi i-a spus: „Credeam că ai plecat".
„Unul dintre vecinii voştri a luat-o la el după explozie", a spus Kennedy. „Tommy s-a gândit că ar fi o idee bună să o aducă cu el." Kennedy i-a zâmbit fiului ei. „A spus că o persoană a venit la şcoală anul acesta şi le-a spus că câinii îi ajută pe oameni să se recupereze după ce au avut un accident."
Rapp a mai scărpinat-o puţin pe Shirley pe gât şi s-a uitat la Tommy. „Mulţumesc, amice."
„Cu plăcere." Tommy a întins mâna şi a mângâiat câinele. „Dacă ai nevoie, pot să am grijă de ea."
„Ar fi drăguţ."
„Mi-am adus şi Game Cube-ul."
Rapp a dat din cap, emoţionat că băieţelul era atât de îngrijorat.
„Poate ne putem juca mai târziu." A început să lovească din picior. „M-am gândit că ar putea ajuta."
Rapp a vrut să plângă din nou, dar a reuşit să se abţină. „Mulţumesc, Tommy."
Kennedy şi-a şters şi ea o lacrimă şi l-a întrebat pe Rapp: „Ţi-e foame?".
„Mor de foame."
S-au întors toţi trei în casă şi Kennedy a făcut clătite. Ea a reuşit să ţină conversaţia departe de explozie dându-i lui Rapp un ziar şi trimiţându-l pe Tommy în cealaltă cameră să îşi instaleze Game Cube-ul. În timp ce citea ziarul, Kennedy l-a informat că fratele său Steven sunase. Era pe drum din New York. Kennedy s-a oferit să-l aducă acasă la cină. Rapp a dat pur şi simplu din cap. Atât mama, cât şi tatăl lui Rapp erau plecaţi. El şi fratele său nu erau apropiaţi în sensul că petreceau mult timp împreună, dar aveau o legătură profundă. Ar fi fost bine să îl vadă.
Partea cea mai grea a venit când a adus vorba de părinţii Annei. Ajunseseră a doua zi după explozie şi aşteptau să vorbească cu el. Trebuiau făcute aranjamentele pentru înmormântare, iar ei voiau părerea lui. Era evident că Rapp se temea de această confruntare. L-ar fi învinovăţit pentru moartea fiicei lor. De ce nu ar fi făcut-o? La urma urmei, se învinovăţea singur.
Au luat micul dejun afară, lângă piscină. Rapp a devorat patru clătite şi trei cârnaţi. Tommy a încercat să ţină pasul cu el, dar nu a reuşit decât două din fiecare. Tocmai terminau când a apărut Scott Coleman. A intrat în curtea din spate pe o poartă laterală. Purta blugi, cizme de drumeţie, un tricou albastru şi o şapcă de baseball. O geantă mare de nailon negru era atârnată pe umăr. S-a oprit lângă Rapp şi a scăpat geanta.
„Am luat câteva lucruri de la câteva magazine. Presupun că încă mai porţi extra small."
Rapp a ignorat barbă şi s-a aplecat încet pentru a desface fermoarul genţii. Coastele îi dădeau ceva bătăi de cap. Erau mai multe tricouri North Face, o vestă şi o jachetă din fleece, ochelari de soare, cizme de drumeţie, pantaloni, lenjerie de corp, şosete. Culorile se îndreptau decisiv spre verdele stins şi maro deschis. Pe fundul sacoşei a găsit un pistol Glock 17 nou-nouţ, cu amortizor şi muniţie cu vârfuri goale.
Coleman l-a frecat pe Tommy de părul scurt şi l-a întrebat: „Ce mai faci?".
„Bine."
„Crezi că aş putea să stau un minut singur cu mama ta şi Mitch?".

Tommy s-a uitat la mama lui şi apoi a spus: „Sigur”. S-a ridicat în picioare. „Mă duc să mă uit la cai”.
„Ai grijă”, a spus Kennedy în timp ce Tommy a plecat la trot. Băiatul a strigat-o pe Shirley să o urmeze şi ea a sărit după el.
Când a fost suficient de departe, Rapp a scos pistolul din geantă şi l-a ridicat la lumina soarelui pentru o mai bună inspecţie. A apucat partea din spate a glisorului între partea cărnoasă a palmei şi degete şi a tras-o înapoi. A mişcat arma şi a verificat camera şi ţeava. Piesa era bine unsă şi curată.
„De ce naiba îi aduci o armă?”. Kennedy nu era mulţumit.
Coleman a ignorat-o. „Am adăugat vizorul de noapte şi i-am pus să scurteze tragerea trăgaciului.”
Rapp a îndreptat arma spre pământ şi a apăsat pe trăgaci. A dat din cap. „Mulţumesc.” Rapp a aşezat cutia de 100 de cartuşe pe masă şi a început să încarce toate cele trei încărcătoare.
„I-ai adus o lamă de ras?” a întrebat Kennedy.
Rapp şi-a scărpinat barba groasă.
„N-o să vrei să te razi încă”, a spus Coleman.
„De ce?”
Fostul comandant al echipei SEAL 6 s-a uitat la Kennedy. Şi-a întors privirea blândă spre Rapp. „Am făcut unele progrese. Omul care a pus recompensa pe capul tău era Saeed Ahmed Abdullah.”
Ochii negri ai lui Rapp s-au îngustat. „Tatăl lui Waheed?”
„Da.”
„Cât de solide sunt informaţiile?”
„Din motive evidente, iordanienii nu-şi dezvăluie sursa, dar spun că omul nu i-a mai dezamăgit până acum.”
„Ce altceva mai avem?”
„Ieri, NSA a detectat un apel telefonic efectuat de Abdullah. Nu ştim pe cine suna, dar era extrem de supărat. I-a spus persoanei respective să termine treaba sau să-i returneze cele 22 de milioane de dolari.”
„Douăzeci şi două de milioane”, a spus Coleman cu neîncredere.
Chiar şi Rapp a fost şocat de număr. „Ce a spus celălalt tip?”
„Nu ştim. Abdullah îi lăsa persoanei respective un mesaj vocal.”
„Aţi avut noroc cu numărul de telefon?”
Kennedy a clătinat din cap. „Nu-l avem. Au preluat doar vocea lui Abdullah de la capătul lui.”
„La naiba.”
„Lucrăm la alte unghiuri”, s-a oferit Kennedy. „Vastitatea averii sale face ca lucrurile să fie dificile, dar căutăm orice tranzacţii din ultima lună care ar putea însuma douăzeci şi două de milioane de dolari.”
Rapp a privit lung spre grajduri.
„La ce vă gândiţi?” întrebă Kennedy.
„Luni dimineaţă voi avea nevoie de G-5 al tău.”
Rapp se referea la avionul executiv al lui Kennedy. „Şi unde ai de gând să-l duci?”.
„În Afganistan.”
Coleman a început să râdă. S-a uitat la Kennedy şi a spus: „Încă nu i-ai spus”.
„Nu.”
„Ce să-mi spui?”
„Paşaportul tău a fost revocat şi am promis Consiliului Naţional de Securitate că te voi ţine sub protecţie.”
„De ce?”, a întrebat Rapp cu o voce furioasă.
„Vicepreşedintele, secretarul de stat, procurorul general şi directorul Serviciului Naţional de Informaţii, cu toţii l-au convins pe preşedinte că ar trebui să fiţi ţinut în afara anchetei.”
„Mica investigaţie care există”, a intervenit Coleman.
Kennedy i-a aruncat o privire care spunea: „Nu ajuţi la nimic.
„Ce se întâmplă cu ancheta?” a întrebat Rapp.
„Vom discuta despre asta mai târziu. Lăsaţi-mă să vă spun mai întâi ce a avut preşedintele să-mi spună în particular. În primul rând, îi pare foarte rău pentru Anna. Ştiţi că o plăcea foarte mult”.
Rapp nu voia să audă condoleanţe chiar acum, iar expresia de pe faţa sa arăta clar că Kennedy ar fi bine să treacă repede la miezul discuţiei, altfel capacul lui Rapp va exploda.

„În mod oficial, nu vrea să te apropii de această anchetă. Neoficial, spune că ai consimţământul lui pentru a-l ucide pe cel care a fost în spatele acestei afaceri.”
Furia crescândă a lui Rapp s-a potolit imediat. „Să înţeleg că nu pot folosi G-5-ul tău luni.”
Kennedy a clătinat din cap. „Te pot ajuta, dar va trebui să conduci chestia asta pe întuneric. Fără legături oficiale cu Agenţia.”
Rapp se întoarse spre Coleman.
Fostul SEAL a zâmbit şi a spus: „Am un G-3. Nu la fel de frumos ca G-5, dar ne va duce din punctul A în punctul B. Cunosc, de asemenea, câţiva tipi care abia aşteaptă să facă o călătorie în Afganistan.”
„Luni dimineaţă”, a spus Rapp.
„Cred că se grăbeşte puţin”, a spus Kennedy cu o voce îngrijorată. „Aveţi nevoie de mai mult timp pentru a vă recupera”.
Rapp a clătinat din cap. „Luni dimineaţă. Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât va fi mai greu să-i găsim.” A aruncat o privire înapoi spre Coleman. „Mă aştept să fiu taxat.”
„Imediat după ce mă pupi în fund”, a spus Coleman cu faţa de piatră.
„Vorbesc serios.”
„Şi eu la fel.”
„Scott, nu mi se pare corect. Dacă tu şi băieţii tăi vă puneţi la bătaie, trebuie să fiţi plătiţi.”
Coleman îl cunoştea suficient de bine pe Rapp ca să ştie că nu se va opri la aşa ceva decât dacă va obţine ceea ce vrea. „Îţi spun eu ce vom face. Când îi vom prinde pe nenorociţii ăştia de şobolani, vom împărţi cele douăzeci şi două de milioane.”
„Sunt toţi ai tăi. Asigură-te că totul este gata de plecare luni dimineaţă.”
„Nu-ţi face griji, băieţii sunt gata de plecare.”

52

ALEXANDRIA, VIRGINIA
Anibal Castillo a privit o hartă a comitatului Loudoun şi şi-a trasat degetul de-a lungul unui drum. A dat din cap în sinea lui şi apoi a ieşit în garaj pentru a verifica progresul. Trei Chevy Suburbane negre identice erau parcate în boxe. Oamenii lui erau ocupaţi să le pregătească. Pentru un bătăuş analfabet care nu avea nici măcar un an de educaţie formală şi care fusese crescut în sărăcia cruntă a unei ţări din lumea a treia devastată de război, Anibal Castillo era orice, dar nu era deloc prost. La treizeci şi patru de ani, nu cunoscuse niciodată pacea. Primii şapte ani din viaţa sa au fost petrecuţi alături de părinţii şi cei patru fraţi ai săi în ghetourile neiertătoare din San Salvador, unde erau adesea forţaţi să cerşească pentru mâncare. În 1979, ţara sa natală, El Salvador, a intrat într-un război civil brutal, iar tatăl lui Anibal a făcut tot ce a putut pentru a ţine familia departe de luptă. În anul următor, arhiepiscopul Romero a fost asasinat. Preotul catolic a fost idolatrizat de ambii părinţi ai lui Anibal. Romero fusese un apărător al săracilor împotriva unui guvern corupt, iar uciderea sa brutală a motivat mulţi ţărani tăcuţi să se alăture forţelor de gherilă de stânga ale Frontului Naţional de Eliberare Farabundo Martí sau FMNL. Tatăl lui Anibal şi-a mutat familia în zona muntoasă centrală şi s-a alăturat luptei împotriva forţelor regimului Duarte.
Anibal a început ca curier pentru forţele rebele, iar apoi, când a fost suficient de mare pentru a mânui o puşcă, a devenit soldat. La fel ca în majoritatea războaielor civile, au existat atrocităţi comise de ambele părţi. Mama şi cele două surori ale lui Anibal au fost violate, unul dintre fraţii săi a fost capturat, torturat şi împuşcat de guvern, iar tatăl său a fost rupt în două de o mină de teren. La sfârşitul războiului, Anibal a cunoscut doar violenţa. În 1995, a emigrat în America împreună cu mama şi cele două surori ale sale. Fratele său supravieţuitor a rămas în urmă şi s-a implicat în traficul de droguri. Familia lui Anibal a fost sponsorizată de un grup de misionari creştini şi a ajuns în zona Washington. Anibal nu a încercat niciodată să îşi găsească un loc de muncă. Prin serviciul pe care l-a prestat în cadrul rebelilor FMNL, a fost aproape un membru de facto al MS-13. Acei primii şapte ani în Washington fuseseră uşori. MS-13 se afla încă sub radarul FBI, iar DEA nu-şi dăduse încă seama cât de răspândită era banda. Poliţiştii locali credeau că era doar o altă bandă hispanică implicată în droguri şi furturi de maşini.

Cum colegii de bandă erau fie uciși, fie trimiși la închisoare, Anibal a urcat rapid în ierarhie. La treizeci şi patru de ani, el era acum responsabil de tot comitatul Prince William şi de cea mai mare parte a comitatului Fairfax. Ca şi Cosa Nostra înaintea lor, MS-13 şi-a extins operaţiunile în domeniul jocurilor de noroc şi al prostituţiei. Dacă s-ar fi oprit aici, ar fi putut continua să treacă neobservaţi o bună perioadă de timp, dar au făcut două greşeli cruciale. Prima a fost că au intrat în extorcare şi răpire – două activităţi care tindeau să atragă atenţia FBI-ului. A doua lor greşeală a fost că au permis ca violenţele lor între bande să ajungă la ştirile de seară şi în ziarele de dimineaţă. Cetăţenilor care respectă legea, cei care votează, nu le păsa prea mult atunci când huliganii se omorau între ei, dar atunci când oameni nevinovaţi au început să fie prinşi în focul încrucişat, au devenit furioşi. Indignarea lor s-a îndreptat apoi către politicieni, iar politicienii, care tind să aibă instincte de supravieţuire acute, au atacat dur forţele de ordine. Rezultatul final a fost că MS-13 a fost presat de poliţiştii locali şi de federali. Drogurile au devenit mai greu de transportat, iar şantajul şi răpirile erau o modalitate bună de a ajunge în spatele gratiilor. Castillo a fost nevoit să se concentreze pe furturi de maşini, ceea ce era un mărunţiş în comparaţie cu celelalte lucruri. Acest bărbat misterios cu care avusese de-a face o singură dată până atunci apăruse la momentul perfect. Gaşca lui devenise neliniştită. Aveau nevoie de ceva acţiune adevărată. Furatul de maşini era o treabă bună pentru adolescenţi, dar mulţi dintre oamenii lui o considerau inferioară lor. Aveau nevoie să verse nişte sânge şi aceasta era ocazia perfectă.

Castillo s-a apropiat de primul camion negru şi l-a întrebat pe unul dintre oamenii săi: „Cât mai durează?”.

Bărbatul a tras cu ochiul de sub capotă, cu un ham de cabluri într-o mână şi o şurubelniță în cealaltă. „Zece minute.”

Castillo şi-a verificat ceasul digital. Era ora 6:23. Bărbatul cu accent ciudat ar fi trebuit să ajungă din clipă în clipă. „Cum sunt celelalte două camioane?”

„Sunt gata.”

Castillo s-a îndreptat spre următorul Suburban. Toate trei fuseseră furate în ultimele cinci ore. Plăcuţele de înmatriculare fuseseră schimbate, iar bliţurile de urgenţă ale poliţiei fuseseră adăugate pe grila din faţă şi pe geamurile din spate.

„Hei, şefu'.” Unul dintre oamenii lui Castillo s-a apropiat ţinând în mână o pereche de salopete albastre şi o şapcă de baseball. „Chiar trebuie să purtăm astea?”

Castillo nu s-a deranjat să vorbească. Doar s-a uitat la bărbat în lateral, de parcă se gândea să-l omoare chiar atunci şi acolo.

Tipul purta un tricou alb de tip „wife-beater” şi o pereche de pantaloni scurţi super-baggy. S-a uitat în jos la şapca albastră a FBI-ului şi a dat din cap.

„Vrei să mergi la închisoare, tâmpitule?”. Castillo s-a holbat la bărbat, sperând pe jumătate că acesta îi va da o scuză pentru a-l bate până la moarte. Ar putea fi o lecţie bună pentru ceilalţi.

„Nu, şefu'.” Bărbatul a fost suficient de deştept încât să nu se uite în ochii lui Castillo.

„Ei bine, cum dracu' crezi că o să conducem tot drumul până la Leesburg, să omorâm o grămadă de federali şi apoi să ne întoarcem până aici fără să fim opriţi? Nu-i aşa? „ Castillo i-a dat o palmă peste cap bărbatului şi apoi a strigat: „Poate vrei să conduci maşina ta de ghetou şi să vezi cât de departe ajungi, ticălosule?”.

Ceilalţi membri ai bandei s-au oprit din ceea ce făceau pentru a vedea ce urma să se întâmple. Castillo a făcut o jumătate de cerc şi a strigat: „Mai are cineva vreo întrebare stupidă?”.

Membrii bandei s-au scremut ca nişte gândaci. Castillo era pe cale să se întoarcă în biroul său când noul său prieten a intrat în garaj – de data aceasta cu o servietă şi mai mare. Castillo a dat din cap spre birou, iar bărbatul l-a urmat. Salvadorianul a închis uşa pentru ca ei să aibă puţină intimitate.

Tayyib stătea ţeapăn, cu servieta strânsă ferm în mână. Cu o voce precaută a întrebat: „Este totul în regulă?”.

Castillo şi-a dat ochii peste cap. „Nu a fost nimic. Oamenii mei vor fi gata.”

Tayyib a rămas încremenit pentru o clipă, gândindu-se la opţiunile sale, care erau extrem de limitate. „Camioanele?”

Castillo a dat din cap.

„Fac parte din planul tău?”
„Da. Mă gândesc că, chiar şi cu diversiunea ta, ar putea fi dificil să te întorci în oraş.”
Sauditul a fost de acord. A luat ca pe un semn bun faptul că omul putea fi creativ. „Maşina pe care am cerut-o?”
„E gata.”
„Nu voi avea probleme cu legea?”.
„Atâta timp cât nu vei fi tras pe dreapta, ar trebui să fii în regulă.”
„Ce înseamnă asta?”
„Exact ceea ce am spus”, a spus Castillo brusc. „Este o maşină furată. Am schimbat plăcuţele de înmatriculare, dar dacă eşti tras pe dreapta şi ţi se cere certificatul de înmatriculare şi dovada asigurării, ai probleme.”
Tayyib a presupus că era tot ce puteau face într-un timp atât de scurt. A ridicat servieta pe biroul salvadorianului. „Patru sute de mii de dolari.” A fost tentat să adauge că îl va găsi şi îl va ucide dacă nu termină treaba, dar, având în vedere resursele sale limitate şi faptul că acest comentariu ar putea face să fie împuşcat chiar aici şi acum, a decis să îşi ţină gura.
Castillo a deschis servieta şi s-a uitat înăuntru. A zâmbit şi a întrebat: „Diversiunea de care mi-ai spus?”.
„Am nevoie să împrumut câteva lucruri de la tine”.
„Cum ar fi?”
„Poţi să-mi dai un RPG şi câteva grenade?”.
Castillo s-a gândit la asta şi apoi a dat din cap.
„Bine.” Tayyib şi-a verificat ceasul. „Fii pe poziţii până la nouă şi jumătate şi mă voi asigura că poliţia va avea mâinile ocupate.” Saudiţii au pornit spre uşă, apoi s-au oprit. Uitându-se peste umăr, a adăugat: „Asigură-te doar că îi omori pe toţi.”
Castillo a zâmbit şi a spus: „Absolut.”

53

CASA CONSPIRATIVĂ A CIA, VIRGINIA
Maşina neagră Lincoln Town Car s-a oprit în faţa porţii grele. Rapp a stat în sufragerie şi a privit. Soarele cădea în est, aruncând dungi aurii de lumină şi umbre peste câmpuri. Rapp presupunea că Kennedy se afla pe bancheta din spate a sedanului de lux, dar nu putea fi sigur. Maşinile Lincoln Town Cars erau o duzină în Washington. Era ora 7:20, iar şeful său trebuia să sosească la ora 7:00 împreună cu fratele său. Steven nu fusese niciodată un mare fan al punctualităţii. Rapp nu-şi mai văzuse fratele de aproape două luni. Nu exista nicio tensiune în relaţia lor, doar că amândoi erau extrem de ocupaţi. Mai era şi faptul că singurul lucru pe care îl aveau în comun era faptul că proveneau din aceiaşi părinţi. La prima vedere, însă, chiar şi această legătură părea discutabilă.
Maşina s-a oprit în cercul de lângă uşa din faţă. Din obişnuinţă, Rapp a urmărit modul în care funcţiona serviciul de pază al lui Kennedy. Bărbatul de la volan ţinea maşina în marşarier, iar tipul de pe scaunul din faţă a sărit din maşină şi a scanat zona la 360 de grade. Abia apoi a deschis uşa directorului. Kennedy a ieşit din spatele geamurilor puternic fumurii şi, o clipă mai târziu, capul blond, aproape alb, al lui Steven Rapp a apărut din cealaltă parte a maşinii. Mitch a zâmbit scurt. Fratele său avusese întotdeauna acest efect asupra lui. Steven Rapp era unul dintre acei indivizi rari care erau amuzanţi fără să trebuiască să încerce.
Mitch Rapp avea o înălţime de 1,80 metri şi cântărea 85 de kilograme. Steven Rapp avea 1,65 m şi nu putea să cântărească mai mult de un dolar şi 35 de kilograme. Mitch avea părul negru; Steven avea părul blond. Mitch avea umerii pătraţi şi largi; Steven avea un piept uşor concav. În timp ce Mitch avea ochii căprui, cei ai lui Steven erau de un albastru strălucitor, şi aşa au continuat contrastele. Existau o mulţime de glume despre poştaş şi lăptar în timp ce creşteau şi cine putea să-i învinovăţească pe cei mai înţelepţi – Mitch însuşi se întrebase cum de aceşti doi opuşi puteau să iasă din acelaşi uter. Mama lor a râs ani de zile

despre asta şi a susţinut că era din cauză că Steven era subcoaptă cu cinci săptămâni în pântece, în timp ce Mitch nu voia să iasă şi a întârziat două săptămâni.
În timp ce Mitch fusese binecuvântat cu abilităţi atletice, Steven fusese binecuvântat cu inteligenţă, şi nu doar cu inteligenţa medie de tip Mensa cu IQ ridicat. Steven era un geniu certificat, cu un masterat în teoria cuantică la MIT. În ultimii patru ani, a condus departamentul de fonduri de acoperire pentru Salomon Brothers din New York City. Bonusul său anual de anul trecut fusese de 27 de milioane de dolari. Mitch îi dăduse bani de investit timp de aproape un deceniu, iar Steven transformase câteva sute de mii de dolari în peste patru milioane. Era extrem de bun în ceea ce făcea, iar Mitch era foarte mândru de el. Era, de asemenea, foarte protector, motiv pentru care următoarea parte avea să fie ciudată.
Chiar înainte ca tatăl lor să moară atât de neaşteptat, Mitch îl supraveghease pe Steven ca un vultur care îşi păzea cuibul. Când tatăl lor a murit, Mitch a bătut orice copil care se uita la Steven în mod greşit. A ajuns atât de rău încât chiar şi Steven i-a spus că trebuie să găsească alte modalităţi de a-şi înfrunta durerea. Asta venind din partea fratelui său mai mic de opt ani. Chiar şi atunci, puştiul era mai înţelept decât vârsta lui. Când mama lor murise de cancer, Mitch făcuse un efort suplimentar pentru a verifica ce făcea, pentru a se asigura că frăţiorul lui nu se simţea singur în marele oraş, dar Steven a continuat să meargă înainte. Munca lui era atotcuprinzătoare şi asta era cel puţin ceva cu care se putea identifica.
Tommy Kennedy a intrat în cameră şi a stat lângă Mitch. Rapp şi-a pus braţul în jurul băiatului.
Tommy s-a uitat pe fereastră şi a spus: „Mama spune că fratele tău este foarte deştept".
„Da."
„Crezi că va dori să se uite la Game Cube-ul meu?".
Rapp a mârâit, amuzat de întrebare. Steven era jucătorul original de jocuri video, zdrobindu-i pe toţi participanţii la Pong, PacMan, Asteroids şi la toate jocurile video originale. Apartamentul său din Manhattan avea o cameră separată doar pentru jocuri, dotată cu două scaune personalizate şi un ecran cu plasmă de cincizeci de inci, de înaltă definiţie. Rapp a dat din cap şi a spus: „Fratele meu va dori cu siguranţă să se uite la Game Cube-ul tău".
Rapp s-a îndreptat spre uşa din faţă. Cele mai multe dintre durerile pe care le simţise când se ridicase în sfârşit din pat dimineaţa dispăruseră acum. Coapsa dreaptă îl durea un pic, iar coastele erau încă sensibile, dar în afară de asta, se simţea destul de bine. Uşa cu panouri de lemn avea un singur zăvor de titan de 15 centimetri. Rapp a întors zăvorul mort cu mâna stângă şi a deschis uşa cu dreapta. Un semnal sonor a răsunat în holul din spatele lui. Rapp ştia că un angajat al CIA stătea într-o mică încăpere de securitate de sub grajdurile de cai, observând faptul că uşa era deschisă.
Rapp era îmbrăcat în hainele pe care i le adusese Coleman: blugi, un tricou şi cizme de drumeţie. Ghipsul alb de pe braţul drept era singurul semn exterior al calvarului său.
Kennedy îşi strânse poşeta de partea stângă şi îi permise lui Steven să o ajungă din urmă. Fratele lui Rapp purta mocasini, pantaloni kaki, o cămaşă albă şi un blazer albastru. Ochelarii lui negri îl ajutau să pară puţin mai în vârstă. S-a uitat la Mitch, care stătea sub portic, şi şi-a ridicat ochelarii pe nas cu o crestătură.
„Îmi pare rău, Mitch." Steven a urcat treptele şi şi-a înfăşurat braţele în jurul fratelui său. „A fost o femeie minunată".
„Da, a fost."
„Îmi pare atât de rău", a spus din nou Steven în timp ce îşi strângea fratele cu putere.
„Ştiu." Rapp şi-a pus braţul în jurul fratelui său şi i-a sărutat fruntea. „Mă bucur că ai venit. Înseamnă mult pentru mine."

54

LEESBURG, VIRGINIA
Mercedesul ML 500 furat avea doar 8.456 de kilometri parcurşi. Era negru şi avea geamuri fumurii închise la culoare, aşa cum ceruse Tayyib. Văzuse destul de multe dintre aceste mini-utilitare sport de când ajunsese în America. Erau destul de comune, dar totuşi scumpe. Tayyib s-a gândit că ar fi un vehicul bun atât pentru a se amesteca în peisaj, cât şi pentru a rămâne deasupra oricărei suspiciuni. După ce

plecase de la magazinul din Alexandria, luase autostrada spre Aeroportul Internaţional Dulles. De acolo, luase autostrada Hirst-Brault spre nord, spre Leesburg. La aproximativ şase mile la sud de oraş, făcuse un ocol şi se îndreptase spre vest. A ajuns la ferma de cai câteva minute mai târziu şi a păstrat viteza de 55 km/h în timp ce conducea de-a lungul marginii. Copacii presărau linia gardului şi ascundeau casa care se afla în vârful unui deal la o distanţă de patru sute de metri de drum. Poarta principală avea camere de luat vederi montate atât în stânga, cât şi în dreapta. Tayyib a presupus că Castillo şi oamenii lui nu vor avea mari probleme în a trece de ea.
A continuat pe drumul judeţean încă câţiva kilometri şi apoi a făcut cale întoarsă pentru a se întoarce în oraş. Era amurgul şi trebuia să se pună pe poziţie. Pe drumul spre Leesburg, Tayyib a trecut pe lângă departamentul şerifului comitatului Loudoun. Găsise adresa pe internet şi tipărise indicaţiile de pe MapQuest. Şase maşini de patrulare şi un Suburban erau parcate în parcare, împreună cu încă o jumătate de duzină de maşini civile. A continuat în oraş şi a făcut o trecere lentă pe lângă centrul guvernamental şi departamentul de poliţie. A observat trei maşini de poliţie în parcare şi încă una care se retrăgea. Nu avea nicio idee când aveau loc schimbările de tură, dar se îndoia că era la ora 21:30 într-o sâmbătă seara. A condus încet prin oraşul pitoresc. Era plin de magazine de antichităţi, pensiuni şi o mulţime de cafenele, gelaterii, baruri şi restaurante.
Tayyib a parcat pe stradă, după colţul unei cafenele. S-a întors la cafenea şi a fost întâmpinat de o tânără prea entuziastă şi prea puţin îmbrăcată. A comandat un espresso la pachet şi s-a uitat în jur. Înăuntru mai erau alţi trei clienţi: doi adolescenţi care se sărutau lângă fereastra din faţă şi un tânăr care ciugulea la laptopul său. Tayyib a simţit nevoia să le dea o palmă tânărului cuplu, dar şi-a amintit că avea lucruri mai importante de făcut. După ce a plătit în numerar, s-a dus şi a stat în faţa cafenelei până când a sosit momentul potrivit. Aerul părea un pic răcoros, dar niciunul dintre localnici nu părea să se supere. O femeie în maiou a trecut pe lângă ea plimbând un câine, iar câteva adolescente stăteau în faţa gelateriei în fuste care abia le coborau o treime din coapse. Vizavi se auzea muzica tare care se revărsa dintr-un bar, cuplurile ieşeau în oraş, iar câţiva adolescenţi treceau pe lângă ei pe skate-boarduri. Cu toţii păreau să se distreze de minune. Ei bine, asta e pe cale să se termine, s-a gândit Tayyib în sinea lui.
Tayyib stătea lângă un copac mic. A studiat ramurile pentru o secundă şi şi-a ales locul. După ce şi-a mai verificat o dată ceasul, a scurs restul de espresso şi a aruncat ceaşca pe jos. Întorcându-se într-o parte, astfel încât cei doi tineri îndrăgostiţi să nu poată vedea ce făcea, a băgat mâna în buzunarul stâng al jachetei şi a scos o grenadă de mână şi o bobină de fir de pescuit. Tayyib s-a întors cu spatele la cafenea, s-a uitat în stânga şi în dreapta, apoi a luat grenada şi a strecurat lingura peste una dintre ramuri. Grenada atârna acolo ca un fruct – finisajul ei verde mat nu se prea potrivea cu culorile vii ale toamnei. Tayyib a apucat capătul undiţei de pescuit. Un capăt era legat de ştift şi a înfăşurat celălalt capăt în jurul a două degete, lăsând să cadă bobina liberă pe pământ. Cu dezinvoltură, a pornit înapoi spre maşină. Un cuplu de vârstă mijlocie a trecut pe lângă el pe trotuar, iar el s-a apropiat mai mult de stradă pentru a nu-şi încurca picioarele în fir. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să aibă o grămadă de schije în spate.
Când Tayyib a ajuns la colţ, s-a oprit şi s-a întors. Putea distinge doar primii metri de fir de pescuit, apoi acesta a dispărut în umbră. Cuplul de vârstă mijlocie era aproape de cafenea şi două femei se apropiau din cealaltă direcţie. Cu cât mai mult haos, cu atât mai bine, s-a gândit Tayyib. A apucat ferm bobina în mână şi a continuat după colţ. Odată ce a fost protejat, a tras de frânghie şi a dat o smucitură bună la frânghie. Firul s-a desprins şi Tayyib a aruncat mănunchiul de undiţă liber pe jos.
A pornit spre maşină, numărând secundele în minte. A ajuns la cinci şi apoi s-a întâmplat. O explozie puternică a străbătut aerul liniştit al nopţii. Tayyib a deblocat Mercedes-ul, s-a urcat la volan şi a pus maşina în mişcare. A condus pe Plaza Street şi, două străzi mai târziu, a oprit la un semafor roşu. Când semaforul s-a făcut verde, a continuat să treacă pe lângă secţia de poliţie şi s-a îndreptat spre ieşirea din oraş, având grijă să menţină viteza afişată.
Tayyib şi-a reamintit că important era să rămână calm. Şi-a pus o pereche de mănuşi şi a luat o mască de schi neagră de pe scaunul pasagerului. Câteva minute mai târziu, a virat pe Catoctin Circle şi a oprit în faţa Departamentului şerifului. Nu se schimbase nimic. Aceleaşi vehicule erau parcate în aceleaşi locuri. Tayyib şi-a tras masca de schi pe cap şi a aruncat Mercedesul în parcare. A coborât calm din maşină, a mers în jurul părţii din spate a vehiculului şi a deschis hayonul. Înăuntru se afla o prelată uleioasă din

garaj. Tayyib a dat-o la o parte şi a luat o grenadă propulsată de rachetă de fabricaţie chineză. Era încărcată şi gata de plecare. A pus arma la umăr şi s-a întors pentru a o îndrepta spre uşa din faţă, chiar în momentul în care doi adjuncţi se grăbeau să iasă. Tayyib şi-a lărgit poziţia, şi-a pus cea mai mare parte a greutăţii pe piciorul din spate şi a apăsat pe trăgaci. Glonţul de 40 mm a călătorit cu o viteză de 400 de metri pe secundă, iar Tayyib se afla la doar optzeci de metri de clădire. A existat o fracţiune de secundă de întârziere şi apoi un zgomot de swooshing urmat aproape imediat de detonarea grenadei.
Mii de cioburi de sticlă au zburat în toate direcţiile. Tayyib a coborât arma şi s-a uitat la cei doi adjuncţi. Erau amândoi la pământ, chiar de partea lui de uşă. Niciunul dintre ei nu se mişca. Tayyib a evaluat pagubele provocate de glonţul RPG. Fumul ieşea din clădire şi auzea oameni ţipând din interior. A aruncat RPG-ul la pământ, iar acesta s-a izbit de asfalt. Într-un mod aproape robotic, a scos ultima grenadă din buzunar, a tras cuiul şi a aruncat-o prin intrarea distrusă, peste trupurile adjuncţilor căzuţi şi spre corul de voci panicate. S-a întors, a închis hayonul şi se afla la portiera deschisă a şoferului când grenada a explodat. Nici măcar nu a tresărit. S-a urcat la volan, a pus maşina în marşarier şi a ieşit cu calm înapoi pe drumul judeţean.
Tayyib şi-a scos masca de schi şi şi-a verificat ceasul. Castillo şi oamenii lui urmau să se deplaseze pe poziţii şi să înceapă atacul din clipă în clipă. Oricât de tentat ar fi fost Tayyib să meargă să monitorizeze situaţia, ştia că trebuie să scape de vehicul cât mai repede posibil. A apăsat pe acceleraţie şi s-a îndreptat spre sud, către Aeroportul Internaţional Dulles.

55

CASA CONSPIRATIVĂ A CIA, VIRGINIA
Steven a purtat conversaţia în timpul cinei, încântându-i pe Irene şi Tommy cu poveşti despre cum fusese Mitch în copilărie. Simţul său excentric şi plin de umor autoironic a ajutat să-i distragă pe toţi de la tragedie pentru o scurtă perioadă de timp. Chiar şi aşa, au fost momente în timpul mesei în care Mitch avea privirea aceea îndepărtată în ochi. Pentru fratele său, era evident că se gândea la Anna. Steven îi răspundea spunând: „Îţi aminteşti de acea dată...” şi apoi pleca să povestească o altă întâmplare.
Masa a luat sfârşit, paharele de vin au fost golite, iar tânărul Tommy a lăsat să iasă un căscat. Irene a profitat de această ocazie pentru a le oferi celor doi fraţi Rapp un moment de singurătate. Se hotărâse că, din moment ce era sâmbătă seara, iar Mitch era treaz şi se mişca, ar fi mai bine să rămână cu toţii peste noapte. Steven fusese de acord. „Se pare că cineva este gata de culcare.”
Tommy a dat din cap. „Nu. Eu nu am şcoală mâine.”
„E încă târziu.”
„Dar nu am apucat să-i arăt lui Steven Game Cube-ul meu”.
Kennedy s-a uitat la ceasul bunicului din colţul sufrageriei. Nu era încă 9:30. Înainte ca ea să poată răspunde, Steven Rapp a întrebat: „Ai un Game Cube?”.
Tommy a dat din cap cu entuziasm. „Da!”
„Ce jocuri?”
„Tony Hawk Pro Skater Four, Star Wars...” Tommy a enumerat o jumătate de duzină de titluri.
„Câţi bani ai la tine?”
Tommy părea confuz, neînţelegând prea bine de ce i se punea întrebarea.
„O sută de dolari pe joc. Tu şi cu mine.”
Ochii lui Tommy s-au făcut mari şi s-a uitat la Mitch, care dădea din cap. Mitch s-a uitat la fratele său şi l-a întrebat: „Îţi place să te iei de un copil de opt ani?”.
„Cu siguranţă nu aveai nicio problemă să o faci când eram de vârsta lui”.
Mitch a scuturat din cap, mai degrabă decât să meargă din nou pe acel drum.
„În regulă”, a spus Steven, „un dolar pe meci şi îţi voi pune câte puncte vrei”.
„Mai întâi spălăm vasele”, a insistat Irene. „Haide, Thomas, ajută-mă să strâng masa.” Irene s-a ridicat în picioare. „Vrea cineva cafea?”
Amândoi bărbaţii au refuzat.

„Ce-ar fi să mergeţi în sufragerie şi să vă relaxaţi?”
În timp ce Irene şi Tommy strângeau vasele, Mitch a luat o altă sticlă de vin de pe măsuţă şi a deschis-o. Şi-a umplut paharul şi i-a oferit o parte lui Steven.
„De ce nu?”, a spus fratele său. „Nu conduc în seara asta”.
Au intrat în sufrageria oficială. Avea un aer clar feminin: pereţi galbeni; tâmplărie emailată în alb; draperii cu motive florale albastre şi galbene; o canapea de culoarea fildeşului cu o amestecătură de perne pastelate, scaune laterale asortate şi mochetă albă. La fel ca cea mai mare parte a casei, arăta de parcă nu mai fusese decorată de la mijlocul anilor '80. Mitch s-a aşezat la un capăt al canapelei, iar fratele său s-a aşezat la celălalt capăt.
A existat un moment de tăcere stânjenitoare, apoi Steven a întrebat: „Ţi-ai făcut planuri pentru înmormântare?”.
Rapp a privit în gol şi a clătinat din cap. „Părinţii ei se ocupă de toate astea.”
„Nu crezi că ar trebui să ai un cuvânt de spus în această privinţă?”
„Eu am făcut ca fiica lor să fie ucisă, Steven. Cred că asta mă descalifică să am un cuvânt de spus în orice.”
„Ai vorbit cu ei?”
„Nu.”
„Nu crezi că ar trebui?”
„Mă duc să-i văd mâine.” Mitch s-a uitat în paharul de vin şi a adăugat: „Habar nu am ce le voi spune. Era singura lor fiică. O adorau.” Ochii i se înceţoşau. „Erau al naibii de mândri de ea.” S-a gândit la durerea pe care trebuie să o simtă. Frumoasa lor fiică dispăruse pentru totdeauna.
Steven nu mai avea cuvinte.
Mitch şi-a ridicat privirea cu ochii plini de lacrimi. „Mă prăbuşesc, la naiba. Nu m-am simţit niciodată mai neajutorat în viaţa mea.”
„Nu ştiu... erai într-o stare destul de proastă după ce a murit Maureen.” Steven se referea la iubita fratelui său care fusese la bordul zborului Pan Am care fusese spulberat de pe cer deasupra oraşului Lockerbie, Scoţia.
„Asta nu a fost nimic în comparaţie cu asta. Eram un copil pe atunci. Nu ştiam ce este dragostea adevărată”.
„Asta e o minciună”, a spus Steven cu un pic de forţă. „Tu şi Maureen eraţi îndrăgostiţi, iar asta nu îi ia nimic Annei. Este pur şi simplu adevărul. Ai supravieţuit morţii ei şi vei supravieţui şi morţii Annei. Nu va fi uşor, dar i-o datorezi.” Irene îi explicase lui Steven că fratele său era aproape catatonic din cauza morţii soţiei sale. Unul dintre doctori recomandase să-l pună sub supraveghere sinucigaşă. Steven nu-i ascunsese niciodată nimic fratelui său mai mare şi nu avea de gând să înceapă acum. „Ultimul lucru pe care şi l-ar dori ar fi ca tu să te sinucizi din cauza asta.”
Mitch a făcut o faţă care sugera că îngrijorarea fratelui său era o insultă. „Steven, nu m-aş sinucide niciodată. Nu asta e problema mea. Este vorba de ceea ce voi face când voi ieşi de aici.”
„Ce vrei să spui?”
Mitch nu apucase să răspundă la întrebare. A fost un zgomot de afară care i-a atras atenţia. Faţa i s-a întors spre tavan, urechile concentrându-se cu atenţie asupra celui mai mic sunet. Construcţia solidă a oferit casei o izolare excelentă, dar chiar şi aşa, Mitch petrecuse atât de mult timp în poligoane de tragere, atât în interior cât şi în exterior, încât nu se putea înşela asupra a ceea ce urma. Pocnetul înăbuşit al unei puşti.
„Irene!” Mitch a ţipat din toţi plămânii. S-au mai auzit câteva împuşcături şi el a sărit în picioare. „Unde sunt gărzile tale de corp?”
Mitch l-a apucat pe Steven de braţ şi l-a smuls de pe scaun. S-au auzit mai multe împuşcături înăbuşite. S-au deplasat rapid din sufragerie, prin sufragerie şi au intrat în bucătărie.
Kennedy era la chiuveta din bucătărie, cu Tommy lângă ea. Avea un prosop de vase în mână şi o privire confuză. „Ce s-a întâmplat?”
„Focuri de armă afară!”
„N-am auzit nimic.”

„Ai încredere în mine. Unde sunt gărzile tale de corp?”
„Sunt afară.”
„La naiba!”
Mitch i-a apucat pe mamă şi pe fiu de braţe şi i-a mutat rapid prin bucătărie. Kennedy a avut prezenţa de spirit să îşi ia poşeta de pe tejghea.
„Mergeţi în tunel şi îndreptaţi-vă spre centrul de interogare.” Rapp a deschis uşa de la subsol şi a început să-i mute pe Kennedy şi pe fratele său pe scări. „Când ajungeţi acolo, încuiaţi-vă într-una din celule. Mergeţi!” a strigat Mitch.
„Dar ce faci...” Kennedy a început să întrebe.
Afară s-a auzit o explozie care a zguduit casa. „Du-te, la naiba!” a strigat Rapp. A trântit uşa şi a alergat prin bucătărie spre scările din spate. A sărit pe primele două trepte, a ignorat durerea instantanee provocată de rana de la coapsă şi a continuat să urce treptele două câte două, apucându-se de balustradă pe măsură ce înainta. La micul palier a avut loc o altă explozie. Când Rapp a ajuns la etajul doi, a auzit focuri de mitralieră din spatele casei şi s-a întrebat dacă nu cumva luase decizia greşită de a rămâne în urmă.

56

Castillo a mers în primul Suburban. La o milă înainte de casă, el le-a spus oamenilor din vehiculul său să se pregătească. La scurt timp, poarta a apărut la vedere, iar Castillo a apăsat comutatorul pentru luminile de urgenţă. Şoferul a trecut pe banda din sens opus, a coborât pe acostament, apoi a tras vehiculul spre dreapta şi a derapat până la oprire chiar în faţa porţii înalte şi negre. Al doilea Suburban a oprit lângă primul, iar al treilea a continuat chiar după intrare, s-a oprit brusc şi apoi a dat înapoi. Doi bărbaţi îmbrăcaţi în salopete albastre şi şepci de baseball FBI au sărit din maşină şi au înfăşurat un lanţ greu în jurul centrului porţii. Au agăţat celălalt capăt de cârligul de remorcă al camionului şi s-au strecurat la o parte. Vehiculul a înaintat cu tracţiune integrală, a încetinit pentru o secundă când poarta a opus rezistenţă, apoi s-a auzit un ţipăt puternic când metalul a început să se răsucească. Unul după altul, şuruburile de ancorare care ţineau poarta de coloanele de piatră s-au desprins şi poarta s-a prăbuşit. Camionul a tras din drum barele negre răsucite şi cele două Suburbane care aşteptau au luat-o la fugă pe aleea lungă.
Mergeau cu aproape 100 km/h în momentul în care casa a ajuns la vedere – motoarele lor răcneau şi luminile de urgenţă roşii, albe şi albastre clipeau avertismentul lor oficial. Un bărbat în costum îi aştepta la marginea aleii circulare. Avea un radio într-o mână, iar cealaltă mână se odihnea pe capătul pistolului său încă în toc.
Castillo a zâmbit şi i-a spus şoferului său: „Dă-i drumul”.
Suburbanul greu a luat curba, cu roţile scârţâind şi luminile de urgenţă aprinse. Bărbatul în costum avea încă iluzia că era pe cale să aibă o confruntare cu un coleg angajat federal. Kennedy îi spusese că directorul Ross voia să-l pună pe Rapp sub protecţie. În ultima secundă, şoferul a smucit volanul spre dreapta, a trecut printr-un gard de un metru şi l-a lovit pe paznic cu aripa dreaptă faţă a Suburbanului. Roata din spate, din partea pasagerului, s-a oprit pe pieptul bărbatului. Toate uşile Suburbanului s-au deschis în zbor, cu excepţia celei a şoferului. Cinci bărbaţi, toţi îmbrăcaţi în combinezoane şi şepci de baseball asortate, au sărit afară. Castillo abia ieşise pe uşă când un al doilea paznic a apărut după colţul casei. Acest bărbat avea arma scoasă. Castillo şi-a ridicat mitraliera Uzi cu un braţ şi a apăsat pe trăgaci. Castillo nu era singurul om care îl văzuse pe paznic. În două secunde, bărbatul a fost trântit la pământ de nu mai puţin de zece gloanţe. Un al treilea paznic a fost lichidat aproximativ în acelaşi mod, în timp ce venea pe partea cealaltă a casei. Unul dintre oamenii lui Castillo s-a lăsat în genunchi pentru a alinia primul foc de RPG asupra casei. Castillo a bătut cu pumnul în capota Suburbanului şi a strigat la şofer să mute vehiculul mai departe. Două secunde mai târziu, camionul era liber şi primul RPG a fost tras.
Patru bărbaţi, dintre care trei cu mitraliere şi unul cu un RPG, se îndreptau spre spatele casei. Castillo a supravegheat scena. Până acum totul decurgea conform planului. Resturile de la primul RPG începeau să

se aşeze, iar cel de-al treilea vehicul tocmai sosise după ce scăpase de poartă. Castillo se uită la uşă. Din câte îşi dădea seama, era încă intactă. „Loveşte-o din nou!”, a strigat el.
Un al doilea cartuş a fost încărcat. Castillo a verificat zona din spatele bărbatului pentru a se asigura că nu se afla nimeni în zona exploziei din spate, ceea ce era o modalitate bună de a fi ucis sau ars grav.
„Trageţi!”, a strigat el.
Glonţul a nimerit direct în uşă şi o secţiune mare din tavanul porticului s-a desprins şi s-a prăbuşit la pământ. Castillo a alergat de-a lungul trotuarului şi a urcat cele trei trepte. Şi-a acoperit gura împotriva norului de praf şi a dat o lovitură puternică la uşă. Ar fi putut la fel de bine să lovească cu piciorul în coasta unui munte. Uşa nu s-a mişcat nici măcar un centimetru. Pe măsură ce mai mult praf se aşternea, Castillo s-a aplecat să examineze pagubele provocate de RPG-uri. Erau două găuri în uşă, nu destul de mari pentru ca el să poată trece cu pumnul prin ele. Lemnul era făcut aşchii, dar, sub el, putea vedea marginile aspre ale oţelului îndoit. „Ce naiba?”, a exclamat el.
Salvadorianul şi-a trecut mâna de-a lungul uşii şi a dat o răsucire mânerului. Atunci a observat că uşa se deschidea spre exterior, nu spre interior. Conştient că nu avea tot timpul din lume, Castillo a fugit înapoi pe alee şi a luat RPG-ul de la omul său. „Dă-mi naibii chestia aia!” A încărcat încă un cartuş, a ţintit cu atenţie şi a apăsat pe trăgaci. A mai avut loc o explozie şi mai mult din tavanul verandei s-a prăbuşit. Oamenii lui Castillo trăgeau acum la ferestre şi se împrăştiau în jurul casei. Când s-a aşezat destul praf, Castillo s-a bucurat să vadă că exista o gaură în locul unde fusese mânerul uşii. I-a lătrat unuia dintre şoferi: „Ia o rangă şi du-te să deschizi chestia aia”.
Castillo şi-a dat seama că îi ţiuiau urechile şi şi-a mişcat maxilarul de pe o parte pe alta pentru a vedea dacă asta îl ajuta să elimine zgomotul aspră. Atunci a observat urmele pe care gloanţele le lăsau pe geamuri. „De ce îmi bat joc de uşa asta?”, s-a întrebat el însuşi. „Poftim”, i-a înmânat RPG-ul bărbatului care stătea lângă el, „reîncarcă chestia asta”.
Cât de prost, s-a gândit Castillo. A auzit o explozie din spatele casei şi a sperat că ceilalţi bărbaţi făceau progrese mai bune.

57

Rapp a intrat în fugă în dormitorul său şi nu s-a deranjat să apese pe întrerupător. Nu avea rost să le dea de înţeles unde se afla. Geanta cu lucrurile pe care i le adusese Coleman era pe podea, lângă pat. Rapp se lăsă jos puţin prea repede şi o durere îi străbătu genunchiul stâng. A înjurat în sinea lui în timp ce a înşurubat amortizorul la capătul Glock-ului, a băgat un încărcător şi a încărcat un cartuş. A luat cele două încărcătoare suplimentare şi a băgat câte unul în fiecare buzunar de la spate. Antrenamentul, îndemânarea, instinctul şi un pic de noroc erau ceea ce îi ţinea pe oameni în viaţă în astfel de situaţii. Antrenamentul său i-a spus să ia dopurile de urechi, cuţitul tactic şi lanterna.
Ţinând dopurile de urechi în mână, s-a oprit pentru o fracţiune de secundă, mintea lui înregistrând că ceva nu părea în regulă. Trecuse prin destule chestii de genul ăsta înainte ca să ştie cum sună anumite tipuri de bătălii. Aceasta nu era în mod cert una sub acoperire şi, deşi Rapp încă nu se oprise să se gândească la cine ar putea ataca o casă conspirativă a CIA, observase că ceva părea nelalocul lui. Profesioniştii preferau armele silenţioase din trei motive. Primul era că atrăgeau mai puţin atenţia şi îţi permiteau să te strecori pe furiş în faţa oamenilor. Al doilea era să te diferenţiezi de adversar. Dacă toată lumea din echipă folosea o armă cu amortizor şi auzeai o armă fără amortizor trasă în timpul unei operaţiuni, ştiai că băieţii răi erau pe urmele tale. Al treilea şi ultimul motiv era de ordin practic. Armele silenţioase îţi salvau auzul. Cu acest lucru în minte, Rapp şi-a pus dopurile de urechi din spumă şi s-a târât până la fereastră. A rămas într-o parte şi a tras cu ochiul în zona terasei din jurul piscinei. Primul lucru pe care l-a observat, se aşteptase. Erau patru bărbaţi, dintre care trei trăgeau cu mitralierele spre casă. Toţi erau îmbrăcaţi în salopete de culoare închisă. Un al patrulea bărbat încărca un RPG şi făcea o treabă foarte neîndemânatică. Rapp s-a uitat dincolo de bărbaţi, spre grajduri, şi a fost uşurat să vadă că nimeni nu dădea atenţie locului. Irene, Tommy şi Steven ar fi trebuit să fie în siguranţă până acum. Rapp şi-a întors atenţia spre cei patru bărbaţi şi a observat din nou că ceva nu era în regulă. Echipele tactice nu foloseau RPG-uri. Foloseau

încărcături modelate pentru a arunca în aer uşile şi ferestrele. RPG-ul era o armă de infanterie, proiectată iniţial pentru a fi folosită împotriva tancurilor. Următoarea ciudăţenie pe care Rapp a observat-o a fost că aceşti tipi stăteau mult prea aproape unul de celălalt şi că trăgeau cu armele de la şold. Ochii şi creierul lui Rapp experimentau ceea ce trăieşte un negustor de opere de artă atunci când priveşte pentru prima dată o reproducere a unui original binecunoscut. De la distanţă totul pare în regulă, dar la o privire mai atentă toate detaliile sunt greşite. A observat pentru prima dată că bărbaţii purtau şepci de baseball ale FBI. Rapp cunoştea o bună parte din agenţii FBI. Aveau o anumită ţinută, iar niciunul dintre aceşti tipi nu se potrivea.
Rapp a întins mâna şi a întors lacătul de la fereastră. Cu mâna cât mai aproape de margine, a împins încet în sus jumătatea de jos a ferestrei cu balamale duble. Gălăgia de afară a pătruns în cameră împreună cu aerul rece al nopţii. Rapp se afla pe genunchiul drept, cu piciorul stâng bine înfipt în pământ, cu pervazul ferestrei la piept. A aruncat o privire rapidă, a notat poziţia fiecărui om, apoi a ridicat Glock-ul cu amortizor şi l-a ţinut lângă faţă, cu amortizorul negru şi gros îndreptat spre tavan. Se aflau la aproximativ cincisprezece metri de casă şi stăteau nemişcaţi în timp ce trăgeau spre casă. Avea să fie ca şi cum ar fi fost ca şi cum ar fi împuşcat peşti într-un butoi. Rapp a inspirat adânc, şi-a întins mâna stângă prin fereastra deschisă şi şi-a dezvăluit doar o treime din corp în timp ce se deplasa în poziţia de tragere. Aşa cum era obiceiul lui, a început din stânga şi s-a deplasat spre dreapta.
Dispozitivele de ochire pe timp de noapte de pe Glock erau de un verde neon – două puncte pe luneta din spate şi un punct în faţă şi în centru. Rapp făcuse acest lucru de atâtea ori încât nici măcar nu trebuia să se gândească la asta – era pur instinct. Vizorul din faţă a căzut pe prima ţintă, punctul verde strălucitor acoperind jumătate din capul omului. Rapp a apăsat trăgaciul cu o tragere constantă şi uniformă – punctul a rămas perfect nemişcat şi concentrat, capul ţintei fiind o uşoară ceaţă. Declanşatorul a declanşat ciocanul şi un glonţ cu vârful gol a ţâşnit din capătul armei. Ţinta din faţă a căzut instantaneu pe următoarea ţintă, iar Rapp a repetat procesul de încă trei ori în succesiune rapidă. În mai puţin de două secunde, toţi cei patru bărbaţi erau la pământ pe terasa de cărămidă, cu membrele răsturnate, cu armele în apropiere, cu găuri de glonţ în centrul capului şi foarte mult morţi.
Rapp a închis fereastra, a ieşit din cameră şi a traversat holul spre un alt dormitor. O explozie a zguduit casa chiar în momentul în care se apropia de fereastră şi a auzit ceva prăbuşindu-se la pământ la primul etaj. A făcut rapid un pas în lateral şi s-a uitat pe lângă draperiile grele. A numărat opt bărbaţi, toţi îmbrăcaţi la fel ca cei patru pe care tocmai îi lichidase în curtea din spate. Erau trei Suburbane negre parcate pe alee, cu luminile de urgenţă aprinse.
Rapp a remarcat din nou tacticile şi disciplina precare şi s-a întrebat: „Cine naiba sunt clovnii ăştia?”.
O secundă mai târziu, Rapp l-a observat pe Vince Delgado, şeful echipei de securitate a lui Kennedy, întins pe jos. Rapp a presupus că era mort. Maxilarul i s-a încleştat momentan de furie, apoi a observat că unul dintre bărbaţi le lătra ordine celorlalţi. Ţinea în mâna dreaptă un pistol mitralieră Uzi şi părea foarte supărat. Tipul a îndreptat arma spre partea de vest a casei şi a strigat ceva către doi dintre bărbaţi. Rapp a început să se mişte înaintea lor. S-a îndepărtat cu spatele de fereastră şi a ieşit din cameră. În timp ce se deplasa rapid pe hol, a simţit un miros de cordite care trebuie să fi venit de la parter. Dacă intrau în casă cu toate armele alea, lucrurile puteau deveni cam păroase. Rapp a ajuns la micul birou de la capătul holului şi s-a îndreptat direct spre fereastră. A răsucit încuietoarea şi a deschis-o. A auzit voci aproape imediat. O secundă mai târziu, sub el au apărut doi bărbaţi care se deplasau cu paşi repezi şi vorbeau unul cu celălalt în spaniolă.
Rapp s-a încruntat. Absolut nimic din toate acestea nu avea sens. I-a lăsat pe bărbaţi să treacă pe sub el, s-a aplecat pe fereastră şi i-a împuşcat pe fiecare dintre ei în creştetul capului, de la aproximativ 15 metri.
Rapp a aruncat o privire rapidă în jur. Nu mai era nimeni la vedere. A închis fereastra şi s-a întrebat ce naiba căutau nişte tipi care vorbeau spaniola să vină după el.
S-a grăbit să se întoarcă în dormitorul din faţa casei şi a privit în jos pentru a găsi doar doi bărbaţi la vedere. Stăteau în faţa celui mai apropiat Suburban. Unul ţinea o armă la şold ca un gardian de închisoare plictisit, iar celălalt un RPG. Fuseseră opt înainte, mai puţin cei doi pe care tocmai îi omorâse. Asta însemna că mai erau cel puţin patru bărbaţi pe care nu-i putea vedea. Rapp a decis să mai subţieze puţin turma şi a deschis încet fereastra. A auzit o voce venind aproape direct de sub el şi a presupus că ceilalţi

patru bărbaţi se aflau pe veranda din faţă, încercând să deschidă uşa. Băieţii de lângă Suburban se aflau la cel puţin optzeci de metri de casă, iar unghiul de tragere îl obliga să îngenuncheze. Rapp a îndreptat pistolul cu amortizor şi a tras două focuri rapide. Amândoi bărbaţii au căzut la pământ, unul dintre ei sprijinindu-se de roata din faţă a celui mai apropiat Suburban.
Rapp a închis geamul şi a făcut un schimb rapid de încărcător, plasându-l pe cel parţial folosit în buzunarul stâng din spate. Mirosul de cordite devenea din ce în ce mai puternic, iar Rapp se întrebă dacă nu cumva la etajul întâi se declanşase un incendiu. A ieşit din cameră şi s-a îndreptat spre scara centrală. Exploziile stinseseră luminile de la intrarea din faţă şi din sufragerie. Un şuvoi slab de lumină se revărsa pe hol dinspre bucătărie, iar Rapp a crezut că a surprins strălucirea unui mic foc care venea de undeva din sufragerie. Fumul se înrăutăţea cu siguranţă. O nouă salvă de focuri de armă a izbucnit, iar Rapp a auzit gloanţele izbindu-se de geamul antiglonţ din sufragerie.
Era pe punctul de a porni spre scara din spate când a observat găurile care fuseseră făcute în uşa din faţă – fără îndoială de la gloanţe perforante. Rapp a avut o idee şi a coborât pe scara principală cât de repede l-au purtat picioarele sale rănite. S-a îndreptat uşor spre o gaură din centrul uşii chiar în momentul în care au început să bată în fereastra din sufragerie. A tras cu ochiul printr-o deschizătură de mărimea unei cutii de suc şi, cu siguranţă, era un bărbat care stătea la nu mai mult de doi metri, cu spatele la el. Rapp şi-a dat seama că renunţaseră la uşă şi că îşi încercau norocul cu ferestrele. A aşezat amortizorul în gaură şi şi-a cuibărit capul în spatele vizorului din spate. Capul bărbatului părea la fel de mare ca o minge de plajă la această distanţă. Rapp a apăsat pe trăgaci şi a trimis un glonţ direct în urechea tipului. Tipul a devenit moale ca un tăieţel şi chiar când a căzut, un alt tip a apărut la vedere. Bărbatul şi-a privit prietenul căzând la pământ; motivul încă nu-i fusese înregistrat. Începea să deschidă gura pentru a trage un semnal de alarmă când Rapp i-a trimis un glonţ direct în ochiul drept.
Tipul s-a prăbuşit de pe verandă în tufişuri şi cineva a început să strige într-o engleză cu accente puternice. Rapp a decis două lucruri în acel moment. Era timpul să se mute într-un alt loc înainte ca tipii ăştia să mai bage un RPG prin uşa din faţă şi trebuia să prindă în viaţă pe unul dintre cretinii ăştia ca să poată afla cine naiba erau şi cine îi angajase. Rămânând ghemuit, a luat-o la fugă pe holul central până la bucătărie. După numărătoarea lui, mai erau cel puţin doi tipi pe verandă şi poate mai mulţi. A luat-o la stânga prin bucătărie şi a traversat sufrageria. Drept înainte a văzut un mic foc în colţul sufrageriei şi a decis să renunţe la planul său. S-a întors la uşa de la terasă din bucătărie. Curtea din spate era încă inundată de luminile de securitate şi s-a oprit să se asigure că nu îl aştepta nimeni. Rapp a desfăcut lacătul şi a păşit pe terasa din spate, închizând uşa în urma lui. S-a hotărât să meargă spre stânga, deoarece era partea casei în care îi omorâse pe cei doi bărbaţi care trecuseră pe sub fereastră. Cealaltă direcţie era garajul, iar el nu avea nicio idee despre cum era situaţia acolo. A rămas jos şi şi-a croit drum între tufişuri şi casă.

58

Castillo stătea lângă marginea verandei, cu un om de fiecare parte. Era din ce în ce mai frustrat. Trebuia să fie uşor. Să trânteşti câteva RPG-uri prin uşa din faţă, să dai buzna în casă şi să dai drumul la mitraliere. Exact ca în Scarface. Asta le spusese celor din gaşca lui. Nu era niciun tip din bandă care să nu fi văzut filmul de cel puţin zece ori. „Împuşcaţi tot ce mişcă”, le spusese, „în afară de voi înşivă.” Asta fusese singura lui grijă reală – asta şi să se întoarcă în oraş fără ca poliţiştii să-i oprească. Suburbanele trucate aveau să aibă grijă de asta, totuşi. Deja îi păcăliseră pe gardienii ăia proşti. Unul dintre ticăloşi fusese atât de păcălit încât nici măcar nu-şi scoase arma. Castillo şi-a dat seama că asta era cam tot ce mersese bine până acum. Trebuiau să fi intrat în casă cu aproape cinci minute în urmă. Băieţii fuseseră înfierbântaţi. Le spusese că vor primi cu toţii 10.000 de dolari în numerar pentru o noapte de muncă şi că vor putea ucide o grămadă de federali în acest proces.
După un minut de la începerea operaţiunii, Castillo îşi număra banii, iar acum lucrurile nu mai păreau atât de uşoare. După ce a renunţat la uşă după patru focuri de armă, a tras ultimul cartuş RPG prin fereastră. A creat o gaură frumoasă şi curată, dar în afară de asta fereastra era încă intactă.

Castillo şi-a îndreptat Uzi-ul spre fereastră şi a întrebat: „Sunteţi gata?”.
Cei doi bărbaţi şi-au ridicat Car 15-urile şi au dat din cap. Castillo a deschis focul, iar ceilalţi doi au făcut la fel. În mai puţin de cinci secunde şi-au golit încărcătoarele. Castillo le-a strigat să reîncarce în timp ce inspecta geamul găurit şi cu nervuri de păianjen. Când toţi au reîncărcat, au mai lansat o nouă salvă asupra ferestrei. Cartuşele de cartuşe au împânzit veranda împreună cu bucăţi de tencuială care căzuseră de sus. Oamenii înşişi au fost împroşcaţi cu mici cioburi de sticlă care se ciobiseră sub potopul de gloanţe. Nu mai rămăsese nici un loc nevătămat pe fereastră, dar era încă intactă.
„La naiba”, a ţipat Castillo. Uzi-ul lui era blocat. „Unde naiba sunt idioţii ăia doi?”. Castillo îşi trimisese doi dintre oameni în spate să aducă câteva gloanţe RPG. El avea cinci şi echipa din spate avea cinci. Nu putea fi sigur cu tot zgomotul, dar jura că auzise o singură explozie din spatele casei. „Dă-mi ranga aia!”, i-a strigat unuia dintre oamenii săi.
Castillo şi-a lăsat Uzi-ul pe un scaun şi a apucat cu ambele mâini bara de oţel de un metru şi jumătate. A dat câteva lovituri imense în fereastră. Geamul a făcut un zgomot de crăpătură. Castillo şi-a redobândit efortul şi şi-a pus toată greutatea în ea. Colţul din stânga sus a început să se desprindă şi în sfârşit făcea progrese reale când unul dintre oamenii săi a început să strige obscenităţi. Castillo s-a întors să vadă de ce era omul atât de exaltat şi l-a văzut pe unul dintre oamenii săi zăcând la pământ, cu o baltă de sânge crescând în jurul capului.
„Ce naiba?” a lătrat Castillo.
„Cred că voi l-aţi omorât”.
„Despre ce naiba vorbeşti?”
„Gloanţele! Au ricoşat în fereastră.”
Castillo chiar s-a gândit la asta pentru o secundă, apoi a văzut cizmele unui alt băiat de-al lui. Bărbatul zăcea în tufişuri cu o gaură în locul unuia dintre ochi. Lui Castillo îi ţiuiau urechile de la toate focurile de armă, iar capul începea să-l doară. Gemea cu voce tare şi se întreba unde naiba îi dispăruse norocul. Să-i lase aici ar fi fost o prostie. Trupurile lor erau acoperite de tatuaje MS-13. Şi-a ridicat privirea spre vehicule pentru a-i spune lui Hernandez să încarce cadavrele în camionul său, şi atunci a văzut alţi doi dintre oamenii săi culcaţi la locul de muncă. Următorul lucru care i-a venit în minte a fost o viziune cu 500.000 de dolari care se evaporau în aer.
„La naiba.” A arătat cu degetul spre cei doi morţi de pe jos de lângă Suburbane. „Presupun că şi ei au fost uciși de ricoşeu”. Castillo i-a aruncat ranga bărbatului şi i-a spus: „Deschide fereastra aia”. Uitându-se înapoi la ceilalţi doi bărbaţi, a spus: „Unul dintre gardieni trebuie să fie încă în viaţă”. Îl privea pe unul dintre oamenii săi drept în ochi când faţa tipului a explodat la propriu, împroşcându-l pe Castillo cu sânge şi bucăţi de creier şi craniu. Castillo a încremenit, ochii lui încercând să înţeleagă ce tocmai se întâmplase, totul încetinind pentru o secundă sau două, apoi, brusc, şi-a revenit şi s-a repezit la Uzi-ul său, care se afla pe un scaun la doar câţiva metri distanţă. Aproape că pusese mâna pe mâner când şi-a amintit că obiectul era încă blocat. A continuat să se întindă şi apoi ceva i-a îndepărtat mâna. Castillo a privit în jos, şocat, creierul său nereuşind încă să înregistreze faptul că un glonţ îi sfâşiase mâna. La stânga şi la dreapta lui a observat alţi doi dintre oamenii săi căzând la pământ în timp ce el îşi strângea mâna sfărâmată. Până când şi-a ridicat privirea, un bărbat venea deja spre el dinspre capătul îndepărtat al verandei, cu arma întinsă. Castillo îi recunoscu ochii. Aparţineau omului pe care fusese trimis să-l ucidă.

59

ZIHUATANEJO, MEXICO
Luna plutea deasupra Oceanului Pacific, aruncând o dâră strălucitoare care dansa direct peste golf până la balconul ei. Hotelul era frumos, doar treizeci şi şase de camere, aproape toate apartamente, fiecare cu piscină privată gravitaţională şi cu vedere liberă la golful liniştit. În condiţii normale, decorul ar fi fost extrem de romantic. Aerul tropical umed, valurile care se loveau de faleza de sub balconul ei, o briză uşoară care sufla dinspre apa sărată, un mic grup de bărci cu pânze ancorate pentru noapte legănându-se uşor în apă. Pe plajă, cupluri se plimbau în valuri.

Claudia nu mai fusese niciodată la acest hotel anume, dar fusese la multe altele ca acesta, şi întotdeauna cu Louie. Simplul gând la el, la bărbatul pe care credea că îl cunoştea, îi aducea lacrimile înapoi. Cum ajunsese în acest punct al vieţii ei, nu era sigură, dar ştia că nu se simţise niciodată atât de singură şi atât de dezgustată de ea însăşi. Privea în urmă la ultimii şase ani cu o claritate la care se poate ajunge doar atunci când călătoria s-a încheiat. Când ţi-ai spus că nu mai există cale de întoarcere. A fost o hotărâre inspirată de durere, genul de lucru care întăreşte psihicul împotriva viitoarelor atacuri. Ceea ce o făcuse să ajungă la acest punct de cotitură, nu fusese sigură când ajunsese la hotel cu o zi şi jumătate în urmă. Singurătatea reflexivă a locului, cuplată cu propria ei izolare, lăsase amintirile şi aspiraţiile să se lupte în mintea ei, dezbătând posibila ei salvare şi dacă o merita sau nu vreodată.
Claudia Morrell fusese crescută ca o catolică devotată, de o mamă frumoasă, blândă şi tradiţională. Tatăl ei, un militar de-o viaţă, era un soldat frumos şi aspru care abia dacă avea timp pentru soţia sa, darămite pentru copiii săi. Claudia ştia acum de ce alesese această cale drastică. Cu zece ani în urmă ar fi râs de orice psihiatru dacă i-ar fi spus că se răzbuna pe tatăl ei, făcându-l să plătească pentru anii de neglijenţă. Privind acum în urmă, era evident. S-a răzbunat pe el întâlnindu-se cu unul dintre ofiţerii săi inferiori. Îl vedea pe tatăl ei în Louie, nu putea nega asta. Când tatăl ei a încercat să saboteze relaţia lor, transferându-l pe Louie, acela a fost începutul sfârşitului. A fost catalizatorul care a pus lucrurile în mişcare. Asta a înţeles.
El o alungase, dar ea fusese cea care alesese această viaţă coruptă moral. Transformarea de la o catolică temătoare de Dumnezeu la acest pustiu de ambiguitate etică nu a avut loc peste noapte. A fost, la fel ca majoritatea vieţilor de criminalitate, una care începuse uşor. La început, rolul ei în cadrul parteneriatului nu a fost altceva decât să mute banii pentru a se asigura că nu sunt urmăriţi şi că sunt ascunşi într-un loc unde anumite guverne nu pot pune mâna pe ei.
Cu siguranţă, însă, a progresat. Începuse să ghicească ce avea de gând Louie. Toate secretele şi comportamentul lui vigilent, aproape paranoic, nu erau fără motiv. Când descoperise că Louie era un ucigaş plătit, fusese surprinzător de neafectată de revelaţie. Presupunea că îşi avea rădăcinile în faptul că tatăl ei omorâse oameni în luptă. În cazul lui Louie, nu era o exagerare să se simtă ambiguă în legătură cu faptul că ucidea sociopaţi, porci capitalişti, politicieni corupţi şi oameni de afaceri lipsiţi de etică. Dar acest Mitch Rapp era o altă poveste. Simţise că era greşit din momentul în care îi auzise numele, dar nu protestase suficient.
Singură, privind în urmă la deciziile ei cu o doză sănătoasă de dezgust de sine şi maturitate, ştia că simplul adevăr jenant era că fusese crescută mai bine. I se dăduseră instrumentele necesare pentru a deosebi binele de rău şi ea alesese în mod conştient să nu le folosească – să ignore acea voce mică care îi spunea la fiecare pas că ceea ce făcea era greşit. Se folosise de propriile probleme cu tatăl ei ca o scuză pentru a renunţa la busola morală pe care o primise în copilărie. Iar scuza ei jalnică era că tatăl ei nu-i acordase suficientă atenţie.
Claudia s-a uitat la lună şi şi-a şters lacrimile de pe faţă. Era plină de ură de sine. Copilăria ei fusese bună. Părinţii ei avuseseră grijă de ea. Nu o loviseră niciodată şi nici nu ţipaseră la ea. Erau încă căsătoriţi şi încă se iubeau. Claudia nu avea nici o scuză pentru motivul pentru care îşi permisese să cadă atât de jos. Ea raţionalizase să scuze acţiunile lui Louie pentru foarte mult timp, dar nu mai era cazul. Din momentul în care se întâlnise cu neamţul, nu avusese încredere în el. Ştia că nu era bine să-l vizeze pe Rapp. Adevărul crud, de netăgăduit, era că îşi permisese să-şi vândă fiecare gram de moralitate, tot ce o învăţaseră părinţii ei despre bine şi rău, pentru zece milioane de dolari.
Acesta era preţul ei, iar acum se trezise implicată în această tragedie grecească, cu mâinile pătate de sânge cu tot, cu o viaţă care creştea în interiorul ei, generată de un bărbat care tocmai omorâse o femeie însărcinată şi care nu arătase nici un gram de remuşcări. Lipsa totală de ruşine, sau chiar de regret, a lui Louie fusese lucrul care o trezise din acest coşmar. Înţelegea că se fac greşeli, dar să fii atât de încăpăţânat încât nici măcar să nu le recunoşti era respingător. Pentru prima dată în toţi anii în care îl iubise, nu-i plăcea ceea ce vedea. În ochii ei, Louie se transformase într-un monstru.
Ce îi rezervau zeii pentru ea şi pentru copilul ei nenăscut îi era prea frică să se gândească măcar. Cumva, totuşi, ştia că trebuie să îndrepte lucrurile. Era trecutul, şi nu putea face nimic în privinţa asta, dar putea încerca să se împace. Se îndoia că se putea răscumpăra, dar poate că putea îndrepta lucrurile pentru

copilul ei. Nu putea să o aducă înapoi pe Anna Rielly şi inima care bătea a bebeluşului ei, dar putea să se pocăiască şi să facă tot posibilul să îndrepte lucrurile. Claudia ştia acum, cu toată convingerea, ce trebuie să facă.
Ştergându-şi lacrimile de pe faţă, s-a ridicat în picioare şi a mers în sufragerie. A apăsat pe bara de spaţiu de pe laptop pentru a-l scoate din modul sleep şi apoi s-a conectat la internet. Mai erau încă două mesaje de la german. Le-a citit repede. Erau în esenţă versiuni mai furioase ale celor pe care le trimisese deja. Abel voia banii înapoi sau să termine treaba. Dacă nu se conformau, avea de gând să-i vâneze până la capătul pământului. Neamţul era norocos că Louie nu era aici să le citească, pentru că, dacă ar fi făcut-o, s-ar fi urcat în următorul avion spre Europa şi Abel ar fi fost mort înainte de a sosi luni dimineaţa. Claudia se hotărâse deja că nu va recupera banii. De fapt, Abel urma să aibă probleme mult mai mari.
Claudia găsise contul de e-mail al persoanei în cauză mai devreme în cursul zilei. Nu fusese dificil. Pur şi simplu a tastat numele persoanei şi apoi a adăugat @cia.gov. Prima încercare nu a funcţionat, aşa că a adăugat un punct între nume şi prenume şi l-a trimis din nou. De data aceasta a reuşit să trimită. Cu degetele deasupra tastaturii, a respirat adânc şi a început să tasteze. Claudia a lucrat la mesaj timp de aproape o oră, apoi a şters aproape tot ce scrisese. Erau prea multe. Trebuia să înceapă încet, cu o simplă scuză, şi să vadă cum merge de acolo.
Claudia a manevrat săgeata până când aceasta s-a oprit pe fila de trimitere. Degetul ei a rămas în echilibru deasupra pad-ului, gata să o atingă şi să trimită mesajul la drum. Claudia a ezitat o clipă, apoi vocea mică din spatele capului ei, cea pe care o ignorase în ultimii şase ani, i-a spus să o facă. Claudia a apăsat pe mouse pad, iar laptopul a emis un bip. Pe ecran au apărut cuvintele MESAJ TRIMIŞ pe ecran şi a ştiut că nu mai era cale de întoarcere.

60

TABĂRA DAVID, MARYLAND
Cum adică, a plecat?", a răbufnit Ross.
Kennedy l-a privit cu atenţie, şi-a înfipt degetele în punctele de presiune de pe fiecare palmă şi şi-a spus să rămână calmă. „A plecat, Mark."
„Te-am auzit." Ross şi-a ridicat mâinile ca şi cum ar fi vrut să sugrume pe cineva. „Cum naiba a dispărut pur şi simplu?".
„Poate ar trebui să-l aşteptăm pe preşedinte", a spus Kennedy cu o voce rezonabilă. Nu voia să fie nevoită să se repete şi nu se îndoia că Ross va fi mai civilizat cu şeful său în cameră.
Era duminică după-amiază, iar Ross tocmai terminase de jucat optsprezece găuri cu preşedintele, preşedintele partidului şi unul dintre principalii colectori de fonduri ai partidului. Kennedy fusese tentată să îl sune pe preşedinte după atac, dar până când îşi mai revenise, trecuse de miezul nopţii şi, ca regulă generală, nu deranja niciodată somnul preşedintelui decât dacă avea nevoie de el pentru a lua o decizie. Se gândise să-l sune pe Ross, se gândise la cum ar fi decurs convorbirea şi îşi dăduse seama imediat că, cu cât mai mult timp putea amâna să-l aducă la curent, cu atât mai uşoară îi va fi viaţa. Erau prea multe de făcut, iar el ar fi vrut să fie cel care lua deciziile.
Aşa că a amânat cât a putut, iar acum era aici pentru a-i da vestea proastă şi pentru a-l vedea pe Ross cum se sperie. Kennedy nu dormea deloc. Pe lângă îndatoririle ei profesionale, trebuia să se confrunte cu fiul ei şi cu modul în care acesta gestiona trauma. Din fericire, Steven Rapp înţelesese că ea trebuia să gestioneze situaţia şi că Tommy avea nevoie de cineva care să-l asigure că totul era în regulă. Aşa că, în timp ce ea încerca să rezolve haosul, Steven şi Tommy au fost escortaţi înapoi la casa ei de către un detaşament de securitate întărit. Cea mai dificilă parte a fost să-i explice lui Tommy că Vince Delgado şi Mike Burton fuseseră ucişi.
Ajunsese la ea acasă cu puţin înainte de ora zece dimineaţa. Tommy s-a trezit, a coborât pe hol şi primul lucru pe care a întrebat-o a fost ce s-a întâmplat cu Vince şi Mike. Făceau parte din detaşamentul ei de protecţie personală de mai bine de un an şi ştia că Tommy era ataşat de ambii bărbaţi, mai ales de Vince.

Avea să le dea ea însăşi vestea membrilor familiilor lor, dar va trebui să aştepte până când va avea grijă de câteva lucruri.
Ross era principala ei preocupare. Existau mai multe lucruri pe care le făcuse în ultimele paisprezece ore şi care nu i-ar fi plăcut, dar nu era o persoană potrivită pentru a lua în considerare nevoile pe termen lung ale CIA. Îşi programase sosirea la reşedinţa prezidenţială astfel încât să coincidă cu întoarcerea lor de la partida de golf. Aşteptase în Aspen Lodge de una singură puţin mai mult de cincisprezece minute, ceea ce îi dăduse ceva timp în plus să se gândească la modul în care avea să se descurce cu Ross. În timpul acestui scurt calm într-o săptămână tumultoasă, dăduse peste cheia pentru a se descurca cu Mark Ross. Era puţin surprinsă că nu se gândise la asta înainte, dar nu era genul de persoană care să încerce să se joace cu superiorii ei.
Ross nu avea intenţia de a-l aştepta pe preşedinte şi l-a presat pe Kennedy întrebând: „Când s-a întâmplat asta?".
Kennedy a aruncat o privire peste umărul lui Ross, spre uşă. „Noaptea trecută."
„Când?"
„În jurul orei zece".
Maxilarul lui Ross a devenit moale şi ochii i s-au îngustat. Acum era rândul lui să se uite peste umăr. Când a fost sigur că erau încă singuri, şi-a întors ochii furioşi spre Kennedy şi a spus: „Este ora două după-amiaza. Vrei să-mi spui de ce naiba ţi-a luat atât de mult timp să mă informezi?".
Vanitate, s-a gândit Kennedy în sinea ei. Asta e cheia. „Mark", s-a aplecat şi a vorbit de parcă s-ar fi cunoscut de ani de zile, „ştii ce se întâmplă astăzi aici?".
Ross părea confuz.
„Nimeni nu este încântat de prestaţia vicepreşedintelui Baxter." Kennedy a făcut o pauză şi a lăsat aluzia să atârne câteva secunde. „A fost o piedică în sondaje şi s-a vorbit mult despre înlocuirea lui pe bilet." S-a apropiat şi mai mult şi a şoptit: „Ştiu că a existat un motiv pentru care preşedintele te-a rugat să joci golf astăzi."
Ross a inspirat adânc şi a dat din cap.
Kennedy şi-a dat seama după expresia de pe faţa lui că se gândise deja la asta. Nu conta faptul că nu ştia că preşedintele nu candida pentru realegere şi nici nu avea să conteze peste o lună, când va anunţa că nu mai candida. Ross ar fi luat acea veste ca pe o oportunitate. Trebuia doar să aştepte să vadă cine va fi candidatul din faţă şi să îl alinieze în vizorul său.
„Eşti pe lista scurtă, Mark. Astăzi a fost interviul tău. Nu am vrut să o dau în bară lăsându-ţi asta chiar înainte de a începe, sau, mai rău, să-ţi scurtez runda."
Ross a rămas fără cuvinte pentru o clipă, iar apoi, exact când era pe punctul de a comenta dezvăluirea lui Kennedy, preşedintele a intrat în cameră.
„Irene", a spus Hayes în timp ce se apropia de ei. Era îmbrăcat într-o cămaşă de golf, o vestă de pulover şi pantaloni. „Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi. Care este problema?"
Kennedy a împărţit o scurtă privire cu Ross şi apoi a spus: „Domnule preşedinte, una dintre casele noastre sigure a fost lovită noaptea trecută. „ Kennedy le-a explicat preşedintelui şi lui Ross că l-a luat pe Steven Rapp şi l-a adus la casa sigură pentru ca acesta să-şi poată vedea fratele. Tocmai terminaseră de luat cina, era în jur de ora 21:30, ea era în bucătărie cu fiul ei făcând curăţenie, când, deodată, au auzit focuri de armă şi mai multe explozii. Rapp s-a grăbit să se ducă pe ea, pe fiul ei şi pe fratele său în subsol. Kennedy a luat un moment pentru a explica configuraţia fizică a casei de siguranţă şi cum au luat un tunel până la instalaţia subterană de interogare şi s-au închis într-o celulă. La aproximativ o oră de la începutul incidentului, o echipă de intervenţie rapidă a CIA a sosit la faţa locului şi a securizat instalaţia. Kennedy a explicat cu dificultate că doi bărbaţi din echipa sa de securitate au fost ucişi, precum şi alţi doi gardieni CIA care fuseseră trimişi în locaţie. Ea a încheiat rezumatul spunându-le că Rapp a dispărut.
„Cum adică, a dispărut?" a întrebat Ross pe un ton mult mai moderat decât ar fi făcut-o cu cinci minute în urmă.
„La propriu, nu era acolo", a răspuns Kennedy. „La început am presupus ce e mai rău... că a fost capturat şi dus, sau ucis şi dus, dar apoi am verificat casetele de securitate." Kennedy s-a oprit şi era evident, după expresia de pe chipul ei, că povestea nu se rezuma la atât.

„Şi?” a întrebat Ross, cu curiozitatea pe deplin stârnită.
„Casa a fost lovită cu un total de şapte rafale RPG şi peste o mie de gloanţe. În afară de cei patru angajaţi CIA ucişi, au mai fost descoperite alte treisprezece cadavre.”
„Treisprezece?” Ross a fost şocat de acest număr.
„Erau bărbaţii care credem că au fost angajaţi să atace facilitatea. Au folosit trei Chevrolet Suburbane negre echipate cu lumini de urgenţă.” Kennedy se întoarse spre preşedinte. „Ca cele pe care le folosesc Serviciile Secrete pentru a trece prin trafic. Au dărâmat poarta principală şi apoi au condus până la casă cu luminile de urgenţă aprinse. Purtau salopete albastre cu şepci de baseball FBI. Gărzile mele de corp nici măcar nu şi-au scos armele. Cred că au crezut că a venit FBI-ul pentru a-l pune pe Mitch sub protecţie.”
„Înapoi un minut”, a spus Ross, „sau mergi mai departe. Aţi spus că cele patru gărzi au fost ucise. Mai erau şi alţi gardieni, nu-i aşa?”
„Nu.”
„Atunci ce s-a întâmplat cu aceşti treisprezece tipi?”
Preşedintele s-a uitat la Kennedy şi a spus: „Mitch a fost ceea ce s-a întâmplat cu ei”.
Kennedy a dat din cap. „Fiecare om a fost ucis cu un singur glonţ de nouă milimetri în cap.” Kennedy s-a încruntat şi a adăugat: „Aici devine interesant. A existat un al paisprezecelea individ. Înregistrările arată cum Mitch îl urcă în spatele uneia dintre suburbane şi pleacă.”
„De ce?”, a întrebat Ross.
„De ce crezi?” a răspuns Kennedy. „Cineva a încercat acum să-l omoare de două ori, iar soţia lui este moartă. Va stoarce tot ce poate scoate de la tipul ăsta şi va afla cine l-a angajat.”
Lui Ross nu i-a plăcut cum suna asta. „Deci nu avem nicio idee unde este?”.
Kennedy a clătinat din cap.
„Aţi identificat vreunul dintre cei treisprezece?”, a întrebat preşedintele.
„Credem că sunt membri ai unei bande de latino-americani cu sediul în Alexandria.”
„O bandă de latino-americani”, a spus Ross. „De ce naiba ar vrea să-l ucidă pe Rapp?”.
„Din moment ce nu avem pe nimeni pe care să îl interogăm, merg pe ipoteza că li s-au oferit bani. Mitch nu a operat niciodată în America Centrală. O bandă ca aceasta nu ar avea niciun motiv să se ducă după el.”
„Ce are FBI-ul de spus?” a întrebat Ross.
Kennedy a ezitat puţin. „Nu am implicat FBI-ul în asta”.
„Ce?” Ross era şocat.
„Mark”, a spus Kennedy, „nu avem nevoie de acest tip de publicitate. Această instalaţie este în afara bugetului. Având în vedere că ai încă o carieră politică în faţă, ar fi înţelept să stai cât mai departe de acest lucru.”
„Dar avem patru angajaţi federali morţi şi treisprezece cetăţeni... morţi. Presupun că aceşti oameni sunt cetăţeni.”
„Mark,” Kennedy a clătinat din cap, „uciderea oamenilor mei nu va deveni o problemă. Aceste familii sunt informate despre acest tip de posibilitate şi nu vor face scandal.”
„Totuşi, este o unitate federală internă. Se află sub jurisdicţia FBI-ului.”
„Dacă implicăm FBI-ul în investigaţie, vom ajunge să avem reporteri care se vor târî peste tot şi veţi ajunge să staţi în faţa unei comisii de pe Deal răspunzând la nişte întrebări foarte incomode, şi totul pentru ce?”
„Cum rămâne cu ...”
„Mark”, a spus Kennedy cu un accent în glas, „avem treisprezece gangsteri morţi care au ucis patru agenţi federali şi avem totul pe bandă. Pedeapsa pentru uciderea unui agent federal este pedeapsa cu moartea. Cetăţeni sau nu, aceşti treisprezece indivizi au fost deja pedepsiţi. Aducerea FBI-ului nu va realiza nimic mai mult decât să pună toată această mizerie regretabilă pe prima pagină a fiecărui ziar din ţară.”
„Dar cei paisprezece tipi?”
Kennedy a făcut un pas înapoi şi a ridicat din umeri. Răspunsul ei nonverbal era clar. Nu-i păsa deloc ce se întâmpla cu ei.

Ross a început să vorbească, dar preşedintele s-a întins şi i-a pus o mână pe antebraţ. „Mark, ai încredere în mine în această privinţă. Uneori e mai bine să nu pui întrebări. Las-o pe Irene să se ocupe de asta. „
Era clar că Ross se lupta cu acest concept. A tras aer în piept printre dinţii încleştaţi şi a spus: „Bine, dar trebuie să-l găsim pe Rapp şi să ne asigurăm că nu face ţara asta de râs."
Kennedy se aştepta la asta. „De ce?"
„Pentru că suntem o naţiune de legi şi nu putem avea un angajat federal care să umble prin alte ţări omorând oameni."
Serios, se gândi Kennedy, ce crezi că a făcut Mitch în ultimii cincisprezece ani? A împărţit o privire rapidă cu preşedintele. „Mark, vreau să fii foarte atent aici. Gândeşte-te la modul în care s-ar face acest lucru şi la tipul de atenţie nedorită pe care ne-o va aduce. Pentru început, nu-l putem acuza de nimic".
„Ce zici de cei treisprezece latino-americani morţi?"
„Mark", a spus preşedintele cu o voce energică, „uită de ceea ce s-a întâmplat aseară. Nu vreau să aud că se mai aduce în discuţie".
„Bine", a spus Ross, dându-se puţin înapoi, „dar trebuie să facem ceva".
Kennedy a văzut deschiderea şi a spus: „Cred că am o soluţie".
„Să o auzim", a spus Ross.
„Deocamdată, îi alertăm doar pe şefii noştri de staţie din străinătate. Pot trimite un mesaj fulger în care să le spun că, dacă sunt contactaţi de Mitch sau dacă aud ceva despre el, trebuie să-mi transmită informaţia cât mai repede. Pot stipula că vreau să fie adus pentru interogatoriu."
„Dar ambasadele?" a întrebat Ross.
Kennedy s-a gândit să sugereze asta. „Aş prefera să rămână în cadrul Agenţiei".
„Nu este o plasă suficient de mare." Ross a clătinat din cap.
Kennedy s-a uitat la preşedinte pentru a vedea dacă o va susţine.
„Deocamdată", a spus Hayes, „să alertăm doar pe cei de la Agenţie". Preşedintele a observat că lui Ross nu-i plăcea acest lucru şi a adăugat: „Mark, nu va ajunge la nimeni de la Departamentul de Stat. Dacă va veni după ajutor, va contacta una dintre legăturile sale de la Agenţie".
„Dar putem avea încredere că acei oameni îl vor denunţa?". a întrebat Ross.
Atât preşedintele, cât şi Ross s-au uitat la directorul CIA. Adevărul era că nu puteau avea încredere în şefii de secţie, dar Kennedy nu avea de gând să recunoască acest lucru. Era vorba de a-i spune lui Mark Ross ceea ce voia să audă, aşa că Kennedy a spus: „Voi începe imediat să-i sun pe şefii de secţie selectaţi şi le voi spune foarte clar că trebuie să raporteze orice fel de contact, altfel îşi vor petrece restul carierei îngropate în subsolul din Langley, puricând dosare învechite."
Acest lucru a părut să-l satisfacă pe Ross, iar Kennedy a decis că, după ce îşi îndeplinise ceea ce îşi propusese, acum era un moment bun să plece. „Ştiu că voi doi aveţi programat un prânz important, aşa că nu vă voi face să aşteptaţi. Dacă vor fi noi evoluţii, vă voi anunţa, în caz contrar, voi avea pregătită o informare mai detaliată pentru mâine dimineaţă."
Preşedintele i-a mulţumit lui Kennedy, ceea ce l-a inspirat pe Ross să facă acelaşi lucru. Kennedy a părăsit cabana şi a fost transportat la heliport cu un cărucior de golf. Imediat ce a fost ascunsă în partea din spate a elicopterului, şi-a scos telefonul securizat prin satelit şi a format un număr. După mai multe apeluri, un bărbat a răspuns la celălalt capăt al firului, iar Kennedy a spus: „Tocmai v-am făcut rost de încă puţin timp".

61

MAZAR-E SHARIF, AFGANISTAN

Avionul de execuţie G-3 a coborât prin aerul rarefiat de munte spre vechiul aeroport de epocă sovietică. Se aflau pe teritoriul Alianţei de Nord; o mică parte a ţării care refuzase să fie condusă de talibani. Era duminică seara. Nu existau nori şi o lună de trei sferturi scălda peisajul accidentat de dedesubt. Era aproape ora 11:00, iar din aer nu aveai nici cea mai mică idee că Mazar-e Sharif era un oraş cu peste 100.000 de locuitori. Nu existau decât câteva felinare aici şi câte un proiector ocazional. Foarte puţine

maşini erau în mişcare. Chiar şi luminile pistei de aterizare păreau în stare sporadică. Având în vedere forma sumară a pistelor de aterizare din această parte a lumii, Scott Coleman îl eliberase pe unul dintre oamenii săi şi preluase comenzile. Dacă cineva avea de gând să-şi strice avionul de cincisprezece milioane de dolari, acela era el.
Primise telefonul de la Rapp cu puţin înainte de ora 23:00. Se aştepta să primească veşti de la el, dar nu atât de repede. Îşi petrecuseră dimineaţa şi după-amiaza devreme împreună la sediu, vorbind despre locul de unde vor începe, odată ce Rapp era într-o formă suficient de bună din punct de vedere mental şi fizic. Coleman părăsise acea întâlnire şi îşi sunase echipa. Ştia că erau deja înăuntru – toţi îl abordaseră individual pentru a-şi oferi serviciile. „Orice are nevoie Mitch, cereţi-ne şi vom fi acolo.” Băieţii – Charlie Wicker, Dan Stroble şi Kevin Hackett – erau cu toţii foşti SEAL şi mai lucraseră cu Rapp înainte, chiar şi recent, în timpul operaţiunii pe care o desfăşuraseră în Canada.
Toată lumea fusese adunată până la miezul nopţii, iar la ora 1:00 a.m. erau cu roţile sus, traversând Atlanticul la aproape 40.000 de picioare. Se opriseră în Germania suficient de mult timp pentru a se realimenta şi se întorceau în aer în mai puţin de treizeci de minute. Fără vameşi de vămuit, fără probleme de rezolvat. Operatorii precum Coleman şi oamenii săi erau obişnuiţi cu multă grabă şi aşteptare. Desfăşurările, cum ar fi aceasta, în care trebuiau să zboare literalmente în cealaltă parte a lumii, necesitau ceva timp. Din acest motiv, Coleman a ţinut avionul bine aprovizionat cu DVD-uri, romane de buzunar şi reviste. Coleman era fericit că le aveau, pentru că după ce Wicker, Hackett şi Stroble i-au prezentat condoleanţe lui Rapp, ceea ce se întâmplase chiar înainte de a se ridica de la sol, niciunul dintre ei nu mai ştia ce să spună. Operatorii din Forţele Speciale ca aceşti tipi nu erau tocmai în contact cu latura lor feminină. Nu aveau nicio problemă în a discuta despre moarte atunci când era vorba de un tip pe care îl spulberaseră în luptă, dar când era vorba de soţia cuiva care fusese ucisă în mod tragic, nu aveau cuvinte.
Coleman şi Hackett au zburat pe rând, iar toţi ceilalţi fie au dormit, fie au încercat să doarmă pe drumul spre Germania. A doua parte a călătoriei a fost petrecută uitându-se la filme, citind cărţi şi vorbind cu Rapp despre orice altceva decât despre soţia sa moartă. Cu luminile de aterizare aprinse, Coleman a făcut o trecere în picaj pe pistă pentru a vedea dacă există vreun crater neobişnuit de mare pe care ar trebui să încerce să-l evite. A fost surprins să vadă pista peticită şi în stare relativ bună. Fără îndoială, mulţumită contribuabililor americani. A înconjurat şi a intrat în apropierea finală. G-3 a aterizat şi s-a aşezat la capătul îndepărtat al pistei.
Coleman s-a aplecat pe culoarul central şi s-a uitat înapoi în cabină. „Încotro mergem acum, Mitch?”
Rapp avea un telefon prin satelit la ureche. A acoperit casca şi a spus: „Capătul sudic al terminalului. Acolo ar trebui să fie un camion de combustibil şi o Toyota 4Runner”. Rapp şi-a scos mâna şi a spus: „Îmi pare rău pentru asta, Irene. Ce spuneai?”
„Ross a fost de acord să nu implice deocamdată Departamentul de Stat.”
„Şi FBI-ul?” a întrebat Rapp.
„Da.”
„Bună treabă.”
„Asta rămâne de văzut. Noaptea trecută, cineva a detonat o grenadă în centrul oraşului Leesburg, rănind cinci persoane. Două dintre ele în stare gravă. Cinci minute mai târziu, un RPG a fost tras în departamentul şerifului din Loudoun County.”
„O diversiune?”
„Presupun că da.”
„A întrebat cineva despre gălăgia de la noi de aseară?”
„Da. Localul nouă-unu-unu a primit o plângere la nouă şi treizeci şi opt aseară. În cele din urmă au ajuns să sune în această dimineaţă.”
„Şi?”
„Le-am spus că am avut un eveniment corporativ şi am tras câteva focuri de artificii.”
„Au crezut-o?” a întrebat Rapp.
„Deocamdată.”
„Dar casa?”

„Poarta din faţă este înlocuită în această după-amiază, iar casa este acoperită cu schele şi prelate. Au început deja să şlefuiască urmele de gloanţe de pe cărămidă şi să înlocuiască uşile şi ferestrele. Toate dovezile vor dispărea până diseară.”
„Cadavrele?”
„Incinerate.”
„Şi cum rămâne cu prizonierul meu?” a întrebat Rapp.
„Dr. Hornig se ocupă de el.”
Rapp s-a gândit la asta un minut. Agenţia avea doi interogatori principali cu abordări net diferite. Dr. Jane Hornig era unul; Bobby Akram, un imigrant pakistanez şi musulman, era celălalt. Hornig avea diplome avansate atât în biochimie, cât şi în neurologie şi era considerată cel mai mare expert din America în istoria şi evoluţia torturii umane. Era specializată în medicamente experimentale şi tehnici exotice. Bobby Akram, pe de altă parte, îşi obosea subiecţii manipulând Ierarhia nevoilor lui Maslow şi supunându-i la interogatorii dure şi bine documentate. Rapp îl plăcea pe Akram, dar nu şi pe Hornig. Ea îi dădea fiori, dar când timpul era scurt, nimeni nu era mai bun.
„A aflat cine l-a angajat?”
„Nu încă, dar am găsit o legătură interesantă. Acum doi ani, DEA a arestat un imigrant saudit care importa heroină prin intermediul contactelor sale din Afganistan. Se pare că tipul a lucrat pentru serviciile secrete saudite. În timp ce era în închisoare, avocaţii lui au început să lucreze la o înţelegere. Avocatul a spus că clientul său ar putea furniza dovezi că fostul său angajator a oferit pregătire pentru mai mulţi dintre cei nouă-şapte terorişti şi a ajutat la planificarea atacului.”
Rapp s-a încruntat. „Ce legătură are asta cu un bătăuş latino-american?”
„Castillo, acesta este numele lui, apropo. Anibal Castillo. Spune că atunci a fost abordat de acelaşi om care l-a angajat să te ucidă acum două zile. I-a plătit lui Castillo o sută de mii de dolari pentru ca MS-13 să-l ucidă pe acest fost ofiţer de informaţii saudit în timp ce se afla în penitenciarul federal. Am dat câteva telefoane şi totul se potriveşte. Acest fost saudit era gata să înceapă să cânte, iar în ziua în care trebuia să semneze acordul de recunoaştere a vinovăţiei a fost ucis în celula sa.”
„Cine l-a angajat?”
„Nu ştim încă, dar îl punem pe Castillo să se uite în baza noastră de date cu ofiţerii saudiţi de informaţii.”
Avionul s-a oprit brusc, iar Rapp a spus: „Ascultă, trebuie să fug. Sună-mă imediat ce afli ceva”.
„Ai de gând să-mi spui ce ai de gând să faci?”
„Nu vrei să ştii.” Rapp a tras cu ochiul pe fereastra mică.
„Ba da, vreau, Mitchell. Tocmai i-am minţit pe şeful meu şi pe preşedinte ca să te protejez pe tine.”
„Credeam că preşedintele este de acord.”
„În regulă... Ross, atunci.”
„Da, ei bine... spune-i lui Ross că dacă îţi mai face vreo prostie îl voi adăuga pe lista mea.”
Kennedy a fost tentat să accepte oferta. „Mai am un ultim lucru pentru tine.” A fost o pauză şi apoi Kennedy a întrebat: „Ai auzit vreodată de un Erich Abel?”.
Rapp s-a gândit o secundă la asta. „Nu. De ce?”
„Născut în Germania de Est. A lucrat pentru Stasi în anii '80 şi la începutul anilor '90.”
„Are şi alte nume?”
„Nu din câte ştiu eu, dar mă interesează.”
„De ce acest interes brusc pentru acest tip?”
„Nu sunt sigur, dar te voi anunţa când voi afla.”
„În regulă. Trebuie să plec.” Rapp a apăsat butonul de închidere şi a aruncat telefonul pe scaunul de piele în timp ce se ridica.
Coleman era deja jos pe scări şi supraveghea realimentarea. Rapp a coborât cu grijă treptele mici. Picioarele îi erau dureroase din cauza zborului lung. A păşit rigid pe pistă.
Jamal Urda îl aştepta pe Rapp. Urda era şeful staţiei CIA din Kabul. Lucrase cu Rapp în primăvara precedentă la o afacere neplăcută şi, deşi lucrurile începuseră puţin cam greu între cei doi bărbaţi, Urda avea mult respect pentru Rapp. Urda i-a întins mâna. „Mitch, îmi pare rău pentru soţia ta.”
„Mulţumesc.” Rapp i-a strâns mâna. „Apreciez asta.”

Cei doi bărbaţi au stat un moment în aerul rece, în timp ce Urda încerca să-şi dea seama cum să treacă de la personal la profesional. A fost uşurat când Rapp a vorbit primul.
„Care este situaţia?”
„Adjunctul meu tocmai a sunat de la ambasadă.”
„Da?”
„Spune că am primit o comunicare flash de la Langley, spunând că dacă cineva intră în contact cu tine trebuie să raporteze imediat.”
Rapp a dat din cap.
„Apoi Irene m-a sunat şi mi-a spus să ignor mesajul.”
Rapp ştia că Urda putea fi un pic teritorială şi spera să evite orice problemă. Vroia doar să aterizeze, să ia ceea ce avea nevoie şi să plece. „Ai vreo problemă cu asta?”
„Nu.” Urda s-a uitat peste umăr. Erau câteva persoane aşezate în 4Runner. „Fosta mea soţie.” Urda a ridicat din umeri. „Nici măcar nu-mi place de ea, dar îţi spun de pe acum că dacă unul dintre aceşti ticăloşi ar fi ucis-o, ar fi fost un iad de plătit.” Urda a arătat spre pământ. „Rămâi aici. Mă duc să-l aduc.”
Urda s-a întors o clipă mai târziu, conducând un bărbat legat şi cu glugă. „I-am pus să-l cureţe puţin pentru tine. Cred că mirosea destul de urât.”
Rapp i-a făcut semn lui Wicker să vină şi i-a predat bărbatul. „Pune-i centura.” Rapp s-a întors să îi mulţumească lui Urda. „Apreciez că faci asta.”
„Ştiu că şi tu ai face la fel.”
Rapp a dat din cap.
Urda a început să plece şi apoi s-a oprit. „În ceea ce mă priveşte, nu ai fost niciodată aici.”
„Bine.” Rapp a luat un moment pentru a se întinde şi apoi s-a întors în avion. Prizonierul purta hainele tribale locale. Rapp a smuls gluga de pe capul bărbatului şi i-a studiat faţa. Era chiar el. Un pic mai slab, cu siguranţă, dar era el.
Bărbatul a strâmbat din ochi pentru o clipă, încercând să se adapteze de la întunericul total la lumina slabă a cabinei. La vederea lui Rapp, faţa lui Waheed Ahmed Abdullah a devenit o mască contorsionată de frică. „Ce vrei de la mine?”
„Nimic”, a minţit Rapp. Waheed făcuse parte dintr-un complot terorist care intenţiona să detoneze focoase nucleare atât în New York, cât şi în Washington, DC. Rapp îl capturase în Pakistan în primăvara precedentă şi îl interogase personal.
„Nu te cred.”
„Tatăl tău este un om cu o mare influenţă. El a asigurat eliberarea ta.” Într-un fel, Rapp spunea adevărul. Tatăl lui Waheed era un om cu o mare influenţă în Arabia Saudită. De asemenea, pusese o recompensă pe capul lui Rapp, ceea ce, într-un mod indirect, a dus la eliberarea fiului său din închisoarea infernală în care fusese închis. Rapp nu avea de gând să-i spună lui Waheed că tatăl său îl credea mort.
„Liniştește-te”, i-a spus Rapp lui Waheed în timp ce îşi trăgea gluga înapoi pe cap. „Dacă te comporţi cum trebuie, îl vei vedea pe tatăl tău mâine”. Rapp a recuperat un ac hipodermic din buzunarul jachetei sale şi a scos capacul de protecţie. A apucat încheieturile legate ale lui Waheed şi a spus: „Trebuie să-ţi dau un sedativ. Când te vei trezi, vom fi în Arabia Saudită”. Rapp a înfipt acul în coapsa prizonierului său şi a apăsat pistonul.

62

ZIHUATANEJO, MEXICO
Claudia plutea deasupra tastaturii, întrebându-se dacă nu cumva îşi pierduse minţile. Un e-mail era destul de rău; răspunsul, riscant, dar anticipat; continuarea, de-a dreptul stupidă. Acum, iat-o compunând al patrulea mesaj către directorul Agenţiei Centrale de Informaţii. Această nouă atitudine pocăită ducea o luptă aprigă cu pregătirea tactică a Claudiei, iar până acum atitudinea pocăită câştiga. Îşi lua măsurile de precauţie standard: schimba serverele şi se plimba pe internet, livrând mesajele din diferite locaţii, dar, cu

toate acestea, avea de-a face cu şeful celei mai puternice agenţii de spionaj din lume. Nu se ştia ce trucuri ar putea avea femeia în mânecă.
Primul mesaj, trimis cu aproape 24 de ore în urmă, fusese un simplu mesaj de scuze sincere. Anna Rielly fusese o greşeală. Îmi pare rău. Regret profund că am acceptat slujba. Dacă vreţi să ştiţi cine m-a angajat, sunt dispusă să discutăm. Claudia s-a zbătut dacă ar trebui să scrie biletul atât pentru ea, cât şi pentru Louie, dar în cele din urmă a decis că Louie nu dăduse nici cel mai mic semn de remuşcare şi că, de fapt, chiar în acest moment încerca să termine treaba. Incluzându-l în scuze, ea ar fi continuat să se amăgească singură. A trimis mesajul şi s-a dus la culcare. Era sâmbătă seara târziu şi nu se aştepta să primească veşti de la Kennedy decât probabil luni. S-a trezit duminică flămândă şi a comandat micul dejun în camera ei. A reuşit să-l ţină în jos şi a luat-o ca pe un semn bun, aşa că s-a aventurat să iasă şi a făcut o plimbare lungă pe plajă. S-a gândit mai ales la tatăl şi la mama ei şi a încercat să nu se gândească la Louie. S-a gândit să-şi sune părinţii pentru prima dată în trei ani şi când s-a întors în camera ei a decis că va face exact asta.
Şi-a verificat mai întâi diferitele conturi de e-mail şi a descoperit răspunsul lui Kennedy. Acesta suna astfel: De unde ştiu că eşti o persoană reală şi nu un impostor?
Claudia se aştepta pe jumătate la asta. S-a deconectat şi s-a gândit un minut la răspunsul ei. Când a fost gata, a tastat: I-am pus dispozitive de urmărire şi microfoane în maşină şi am aflat că avea programată o operaţie la genunchi în acea dimineaţă. Când au plecat la spital, am umplut casa cu benzină şi am aşteptat să se întoarcă. Partenerul meu se ascundea în pădurea de peste drum de casa lor. Nu trebuia să i se facă rău.
După ce s-a conectat din nou, Claudia a trimis mesajul şi apoi s-a deconectat. În următoarele două ore, a verificat contul la fiecare cincisprezece minute până când a primit în sfârşit un răspuns. Pe el scria: Cine te-a angajat şi de ce?
Claudia a tastat răspunsul în timp ce era online. Erich Abel. Este un fost ofiţer Stasi şi locuieşte în Viena. A acţionat ca intermediar. Pentru cine nu ştiu, dar îi suspectez pe saudiţi. Nu am mai lucrat niciodată cu el. A apăsat pe fila de trimitere şi s-a deconectat. Claudia s-a ridicat în picioare. Avea respiraţia uşor întretăiată şi era surprinsă să se trezească transpirată.
Trecuseră aproape opt ore de când trimisese ultimul răspuns şi nu-şi verificase cutia poştală decât o singură dată. Biletul pe care l-a găsit de la directorul CIA o întreba simplu: „De ce faci asta?”.
Bună întrebare, s-a gândit Claudia, dar nu foarte uşor de răspuns. Timp de aproape trei ore se chinuise cu răspunsul ei, întrebându-se dacă nu cumva dezvăluia prea multe şi apoi pur şi simplu nu-i păsa. A divagat, pagină după pagină cu cele mai profunde gânduri şi regrete ale ei. A explicat că era dezgustată de ea însăşi pentru că fusese implicată în această chestiune. Că ea şi partenerul ei se despărţiseră din cauza dezastrului. A adăugat două puncte finale la e-mail. Primul era numele celor cinci bănci elveţiene din care Abel transferase banii. Claudia a enumerat numerele de rutare relevante, datele şi sumele în dolari, ştiind că era probabil fie că numele lui Abel nu se afla în conturi, fie că acesta folosise un pseudonim. Nu ştia dacă va avea curajul să includă o ultimă informaţie.
S-a luptat cu ea mai bine de o oră, printre crize de lacrimi şi accese de vinovăţie, până când, în cele din urmă, s-a predat vocii tinereţii sale – vocea conştiinţei sale. Aceasta o chema iar şi iar, spunându-i că va fi dificil, dar că în cele din urmă se va simţi mai bine, şi avea dreptate. În clipa în care a trimis e-mailul, a simţit că i s-a luat o greutate de pe inima ei împovărată.
Claudia şi-a închis calculatorul şi şi-a şters lacrimile de pe faţă. Ştia că nimic nu o putea aduce înapoi pe Anna Rielly, dar spera că a lăsat să se înţeleagă că îi părea profund rău pentru ceea ce se întâmplase. Fusese mai departe decât ar fi vrut şi dezvăluise mult mai mult decât ar fi trebuit. Lungul mesaj final a dezvăluit prea multe. Era în contradicţie cu tot ceea ce învăţase – tot ceea ce o ţinuse în viaţă. Unei părţi din ea nu-i mai păsa dacă era prinsă. O povară uriaşă fusese ridicată şi era pregătită pentru ceea ce îi va oferi viaţa. Se va întoarce la început. La rădăcinile ei. Se va duce acasă la părinţii ei, va avea un copil şi o va lua de la capăt.
S-a auzit o bătaie în uşă, iar Claudia a încremenit. A presupus imediat ce era mai rău. Ar fi trebuit să schimbe hotelul. Găsiseră o modalitate de a o urmări, o nouă tehnologie pe care nu o cunoştea. Purta un maiou alb şi o pereche de pantaloni scurţi de blugi, cu tivul rulat cu câţiva centimetri mai sus. Instinctul ei

profesional şi-a intrat momentan în drepturi şi a căutat o armă în cameră. După o secundă, s-a gândit mai bine la asta. Dacă CIA o găsise, nu mai avea cum să scape. Dacă Louie ar fi fost aici, poate că ar fi putut să se lupte pentru a scăpa, dar ea nu era o criminală. Claudia şi-a imaginat de cealaltă parte a uşii – bărbaţi în negru cu arme mari şi negre care aşteptau să dărâme uşa. A aruncat o privire peste umăr în direcţia curţii şi a piscinei gravitaţionale. Era o cădere de cel puţin 30 de metri până la stâncile zimţate şi la valuri.
Claudia s-a adunat şi şi-a şters palmele nervoase pe partea din faţă a pantalonilor scurţi. S-a ridicat în picioare şi a traversat camera. Avea să accepte inevitabilul. Nu avea să fugă. Claudia nu s-a deranjat să deschidă vizorul. A descuiat uşa şi a deschis-o. Era pregătită pentru orice altceva decât ceea ce a găsit.
„Eşti o femeie greu de găsit", a spus Louie. „Ai idee câte hoteluri sunt în Ixtapa şi Zihuatanejo?".
Claudia a rămas fără cuvinte.
„Îmi pare rău, dragă. Ai avut dreptate. Eu m-am înşelat." Gould i-a întins un buchet de flori. „Nu ar fi trebuit să acceptăm niciodată slujba."
Claudia a luat florile, cu o furtună de emoţii conflictuale luptându-se în interior. Fusese atât de pregătită să meargă mai departe cu doar un minut în urmă, iar acum iată că era trasă înapoi. Mintea ei se chinuia să găsească sensul corect în toate astea. A încercat să măsoare profunzimea sentimentelor ei şi sinceritatea cuvintelor lui Louie.
„Nu pot suporta să mă gândesc la viaţa fără tine", a continuat Louie. „Vrei te rog să mă ierţi?".
Simpla lui rugăminte de iertare a fost cea care a impresionat-o. Era ceva ce călugăriţele îi băgaseră în cap în copilărie. Pentru a primi iertarea, trebuie să fii dispus să o acorzi.

63

ZURICH, ELVEŢIA
Kennedy avusese îndoieli cu privire la primul e-mail. I-a atras atenţia, cu siguranţă, dar CIA primea mii de e-mailuri în fiecare lună de la nebuni şi adepţi ai teoriei conspiraţiei. Rareori îi erau trimise direct ei, dar nebunii erau în mintea ei în timp ce citea mesajul. Al doilea e-mail a atras-o. În presă nu se făcuse decât o mică menţiune despre operaţia la genunchi a lui Mitch şi nici un fel de menţiune despre ucigaşul care se ascundea în pădurea de vizavi de casă. În ceea ce privea presa, explozia era încă raportată ca fiind un accident.
Kennedy a primit al treilea mesaj în drum spre Camp David. Un apel telefonic la Langley a confirmat faptul că un anume Erich Abel lucrase de fapt pentru Stasi din Germania de Est. Posibila legătură cu Arabia Saudită se potrivea cu informaţiile care fuseseră transmise de iordanieni. Kennedy l-a sunat pe directorul adjunct asociat al Serviciului de Informaţii şi a ordonat efectuarea unei anchete complete asupra lui Abel. Voia să ştie tot ce avea agenţia despre acest om şi, duminică după-amiază sau nu, se aştepta la o şedinţă de informare imediat ce se întorcea de la Camp David.
Întâlnirea a avut loc în biroul ei la ora 16:15 duminică după-amiază. Erau prezenţi directorul adjunct asociat pentru informaţii, şeful Biroului de Analiză Rusă şi Europeană şi directorul adjunct al Centrului de Contraterorism, sau CTC. O altă persoană a sosit cu întârziere. Acesta era Marcus Dumond, care era geniul informatician rezident al CTC. Dumond l-a informat pe Kennedy că efortul de a da de urma misteriosului expeditor de e-mailuri rămăsese fără combustibil în Olanda. Kennedy se aşteptase destul de mult ca acesta să fie cazul.
Lui Kennedy i s-a arătat o fotografie a lui Abel, veche de şaisprezece ani, şi i s-au dat peste douăzeci şi ceva de minute de informaţii care, ca şi fotografia, erau vechi de cel puţin cincisprezece ani. A mai aflat că expertul rezident de la Langley în Germania de Est şi în Stasi se pensionase cu şase ani în urmă şi locuia în Arizona. Încercaseră să dea de el, dar era ocupat să joace golf şi nu avea să ajungă acasă decât peste o oră. Se confirmase o adresă a lui Abel la Viena, iar oamenii Agenţiei de la ambasada din Austria fuseseră puşi în aşteptare şi li se spusese să aştepte instrucţiuni de la director.
Lui Kennedy nu-i plăcea această ultimă veste. Voia să fie discret în această chestiune. Dacă oamenii ei deveneau prea entuziasmaţi şi începeau să bată câmpii, acest Abel s-ar putea speria şi ar putea fugi. L-a

sunat chiar ea pe şeful staţiei din Viena şi i-a dat ordine explicite. A vrut ca supravegherea pasivă şi numai supravegherea pasivă să înceapă imediat. Asta însemna microfoane parabolice şi maşini de supraveghere. Fără filaje cu doi tipi parcate în faţa apartamentului lui Abel, aşteptând ca acesta să apară. Sub nicio formă, nimeni din Agenţie nu trebuia să îl contacteze direct pe Abel sau să îşi asume vreun risc.
Se apropia miezul nopţii în Austria. Abel ar fi trebuit să fie acasă, dormind, iar până la sosirea zilei de luni dimineaţă, Kennedy plănuia să aibă la faţa locului una dintre echipele de supraveghere de top ale Direcţiei de Operaţiuni.
Kennedy înmână câteva noi ordine de marş. Informaţiile erau vechi. Voia să ştie ce făcuse acest Erich Abel în ultimii peste zece ani şi voia să aibă toate informaţiile pe birou până la ora 6:00. Înainte de a părăsi biroul, Kennedy a trimis un ultim e-mail. Nu era sigură că va primi un răspuns, dar ştia că trebuia să încerce să menţină dialogul. Întrebarea ei către misteriosul expeditor de e-mail a fost simplă: De ce faci asta?
Kennedy avea bănuielile ei. În mintea ei, totul era legat de ceea ce prezisese Coleman. Să spună presei că Rapp e mort. Ucigaşii îşi vor primi restul banilor, iar apoi, când se va anunţa că este încă în viaţă, persoana sau persoanele care au făcut angajările vor cere fie să termine treaba, fie să le fie restituiţi banii.
Kennedy a simţit că se întorceau unul împotriva celuilalt. Acest Abel era intermediarul. Dacă e-mailerul putea fi crezut, şi dacă saudiţii erau cei care se aflau în spatele acestei afaceri, Abel ar fi fost supus unei mari presiuni pentru a-şi recupera banii. La rândul său, el ar fi cerut ca asasinul să termine treaba sau să dea banii înapoi. Kennedy s-a întrebat dacă asasinul sau asasinii se foloseau de ea pentru a-l elimina pe Abel.
Kennedy s-a dus acasă să vadă ce face Tommy şi să încerce să doarmă puţin. Steven Rapp se întorsese la New York. Mama ei era cu Tommy, împreună cu doisprezece bărbaţi puternic înarmaţi de la Biroul de Securitate de la Langley. Tommy era obosit, deoarece nu dormise mai mult de şase ore în noaptea precedentă. Chiar şi aşa, avea o mulţime de întrebări despre Mitch. Kennedy i-a explicat, aşa cum făcea întotdeauna, că nu putea vorbi despre muncă, dar îi putea spune că vorbise cu Mitch şi că acesta se simţea bine. Tommy a adormit în braţele ei cu câteva minute după ora 8:00, iar ea l-a dus în pat. După ce a vorbit cu mama ei timp de aproximativ treizeci de minute, şi-a verificat e-mailul pentru ultima oară înainte de a se duce şi ea la culcare.
Când a început să citească mesajul lung, orice gând de somn a dispărut. Scrisoarea divagantă de două pagini era mai mult decât surprinzătoare, iar Kennedy a trebuit să se forţeze să o citească în întregime fără să se oprească. Kennedy avea un simţ sănătos al scepticismului. În meseria ei, informaţiile trebuiau verificate şi reverificate înainte de a putea fi crezute. Această mărturisire era plină de fapte care ar fi fost extrem de greu de verificat, dar chiar şi aşa Kennedy bănuia deja că informaţiile erau corecte.
Îi rămăseseră două opţiuni. Prima implica aducerea în discuţie a Departamentelor de Stat şi de Justiţie şi, din mai multe motive, nu-i plăcea nici măcar gândul la asta. În primul rând, aceasta era o problemă a CIA. Cineva încercase să ucidă unul dintre oamenii ei, iar CIA urma să se ocupe singură de această problemă. Langley era mai potrivit pentru a juca dur, ceea ce era ceea ce ar fi trebuit să se întâmple în acest caz. Dacă ar fi implicat Justiţia şi Statul, aceştia şi-ar fi petrecut următorii cinci ani în tribunale elveţiene, iar singurul rezultat ar fi fost câteva conturi bancare confiscate. Nici o persoană nu ar fi fost adusă în faţa justiţiei şi pedepsită pentru moartea Annei. A doua ei opţiune era să se urce într-un avion, să zboare la Zurich şi să rezolve această situaţie rapid şi în liniște.
Pe lângă un detaşament de securitate format din şase persoane, l-a adus şi pe Marcus Dumond. Au plecat la puţin timp după zece seara şi, având în vedere schimbarea de fus orar între Washington şi Zurich, precum şi timpul de zbor, era aproape zece dimineaţa când au ajuns. Kennedy nu l-a informat pe ambasadorul SUA că se află în ţară şi nici pe Ross sau pe preşedinte că părăseşte ţara. Preşedintele ar fi înţeles, dar Ross nu. În acest stadiu al jocului, era mai bine să ceară iertare decât permisiune.
Totuşi, Kennedy l-a informat pe omologul ei elveţian şi l-a rugat să o ajute să ocolească vama după ce aterizează. Ea i-a explicat că aveau de discutat chestiuni importante şi că ar fi mai bine să nu existe nicio înregistrare oficială a vizitei sale. Doi dintre angajaţii agenţiei staţionate la Zurich aşteptau pe pista aeroportului împreună cu August Bartholomew, şeful Serviciului elveţian de informaţii externe. Kennedy a călătorit cu Bartholomew şi a reuşit să ţină conversaţia departe de scopul vizitei sale în timpul călătoriei

relativ scurte până la hotelul ei. Nu avea nicio idee dacă Bartholomew avea microfon în maşină sau dacă purta el însuşi unul, dar, în orice caz, nu-şi putea permite să îşi asume riscul. Când ar fi ajuns la hotel, avea să-i explice ce se întâmpla. Kennedy era sigură că el deja ghicea că vizita ei avea legătură cu unul dintre cele două lucruri pentru care elveţienii erau renumiţi, şi nu era ciocolata.
Elveţienii îşi luau în serios activitatea bancară şi neutralitatea, şi pe bună dreptate. Orice lucru care ar putea să influenţeze obiectivitatea elveţiană sau să afecteze reputaţia băncilor elveţiene era considerat o ameninţare la adresa identităţii naţionale şi a securităţii pe termen lung. Războiul împotriva terorismului a făcut exact acest lucru. Armate de avocaţi, diplomaţi, ofiţeri de aplicare a legii şi ofiţeri de informaţii au descins la Berna şi Zurich după 11 septembrie 2001, cerând ca guvernul elveţian să predea toate înregistrările care aveau legătură cu Al-Qaeda şi cu diverşi membri ai acesteia. A fost o experienţă foarte inconfortabilă pentru elveţieni, în mare parte din cauza faptului că aceştia făceau foarte multe afaceri cu saudiţii, iar al-Qaeda era finanţată aproape în întregime din dolari saudiţi. Saudiţilor le plăcea intimitatea lor şi au spus foarte clar că îşi vor muta activitatea bancară în altă parte dacă elveţienii îşi vor încălca jurământul de confidenţialitate.
Discuţiile diplomatice s-au prelungit. Avocaţii atât ai Departamentului de Justiţie al SUA, cât şi cei care reprezentau familiile care îşi pierduseră cei dragi au blocat instanţele elveţiene cu procese şi moţiuni. În cele din urmă, aproape doi ani mai târziu, au fost predate dosarele aseptizate ale lui Osama bin Laden şi aproape nimic altceva. De mai multe ori în timpul bătăliei juridice prelungite, Bartholomew i-a spus lui Kennedy că există o modalitate mai bună de a rezolva această problemă. Un mod mai delicat. Că pe viitor nu ar trebui să ezite să ridice telefonul şi să-l sune dacă exista o problemă. Ea se hotărâse să facă exact asta şi, cu sau fără ajutorul lui, nu avea de gând să plece din Zurich fără informaţiile pentru care venise.
Apartamentul prezidenţial de la Hotelul Baur Au Lac era asigurat pentru o noapte, la preţul de 5.000 de franci elveţieni. Kennedy nu avea de gând să petreacă noaptea aici. Apartamentul era format din trei dormitoare, două camere de zi separate, un birou şi o verandă care dădea spre Lacul Geneva.
Bartholomew şi Kennedy au intrat în apartament după ce echipa de securitate a CIA l-a verificat pentru dispozitive de ascultare. Kennedy şi-a cerut scuze în prealabil lui Bartholomew şi apoi l-a pus pe unul dintre oamenii ei de securitate să îl percheziţioneze pentru a se asigura că nu avea microfoane. Profesionist în domeniul informaţiilor, Bartholomew a luat totul cu calm.
Kennedy a comandat serviciul de cafea şi apoi s-a aşezat să îi explice omologului său ce urma să facă. Erau câteva detalii pe care le-a omis, dar în mare parte a fost sinceră cu el. Când a terminat de explicat planul ei, i-a înmânat lui Bartholomew o listă de bărbaţi pe care biroul ei îi contactase deja. Se stabiliseră întâlniri la intervale de treizeci de minute. Primul bărbat urma să sosească în scurt timp. Cei cinci bărbaţi erau preşedinţii unora dintre cele mai renumite şi mai puternice bănci din Elveţia. Kennedy l-a întrebat pe Bartholomew dacă ar dori să rămână. I-au trebuit doar două secunde pentru a se decide. I-a mulţumit lui Kennedy pentru politeţe şi apoi s-a scuzat.
Să-i convingă pe bărbaţi să participe la întâlnire a fost uşor. Aceste bănci urau publicitatea negativă, iar când biroul directorului CIA te-a sunat şi ţi-a spus că este în interesul tău să participi la o întâlnire privată cu şeful celei mai cunoscute agenţii de spionaj din lume, ţi-ai modificat programul şi ai acceptat întâlnirea. Kennedy nu i-a subestimat pe aceşti oameni. Erau clienţi foarte deştepţi şi foarte deştepţi. Arsenalul ei de ameninţări era foarte variat şi va trebui să fie foarte atentă cum le folosea. Aceşti oameni erau bancheri. Unii dintre cei mai buni din lume. Aveau reputaţia lor de luat în considerare, şi reputaţia băncilor lor de luat în considerare, dar, în cele din urmă, exista un lucru care avea să le învingă pe toate. Uneori, soluţia la o problemă este atât de simplă încât este uşor de trecut cu vederea. Kennedy se gândise să le spună acestor oameni că Mitch Rapp era incontrolabil şi că, dacă nu-i dădeau informaţiile de care avea nevoie, era posibil să le facă o vizită care nu le va face plăcere. O altă opţiune era să ameninţe cu o campanie masivă împotriva lor, folosind presa şi întreaga forţă a guvernului Statelor Unite. Problema era că ştiau că Kennedy nu voia ca presa să se ocupe de asta mai mult decât ei. A treia opţiune, pe care era pregătită să o folosească împotriva unora dintre ei, dacă lucrurile deveneau urâte, era să declanşeze un atac cibernetic la scară largă împotriva băncilor lor şi să urmărească cum tranzacţiile lor comerciale se opreau brusc. Această tactică urma să o păstreze în rezervă pentru a o folosi împotriva tuturor celor care erau neobişnuit de încăpăţânaţi.

Ceea ce se hotărâse în cele din urmă să facă era să expună cazul aşa cum îl ştia şi să le ceară să predea de bună voie toate informaţiile asociate cu numerele de cont pe care i le dăduse misteriosul ei expeditor de e-mail. Dacă se împotriveau, era pregătită să arunce bomba. Le-ar fi arătat o listă cu cei mai mari deponenţi din SUA. Simplul fapt că avea o astfel de listă i-ar fi neliniştit. Pentru băncile elveţiene, nimic nu era mai sacrosant decât listele de clienţi. De mai bine de un deceniu, CIA a adunat cu grijă informaţii despre industria bancară elveţiană, pătrunzând în reţelele lor. Au acumulat o bază de date uriaşă. Era un mit faptul că toate conturile bancare elveţiene erau numerotate. Multe erau, dar existau şi o mulţime de conturi în care era trecut numele persoanei. Cu ajutorul lui Dumond, Kennedy analizase lista în timpul zborului şi identificase peste şapte miliarde de dolari în depozite ale companiilor americane şi ale persoanelor fizice în cele cinci bănci. Stratagema lui Kennedy era relativ simplă: dă-i informaţiile pe care le căuta, sau lista deponenţilor urma să fie sunată de preşedintele însuşi şi să i se spună să se debaraseze de băncile elveţiene.
Primele două întâlniri au decurs bine. Bărbaţii au apreciat de fapt faptul că Kennedy alesese această cale în loc să îi târască în instanţă. A treia întâlnire a decurs foarte prost. Nici măcar ameninţarea lui Kennedy de a-i speria pe deponenţii americani ai băncii nu a funcţionat, aşa că s-a scuzat, a intrat în cealaltă cameră şi i-a ordonat lui Dumond să distrugă reţeaua băncii. Kennedy a aşteptat câteva minute şi apoi s-a întors la invitatul ei. Într-un minut, bărbatul a primit un telefon de la banca sa, în care i s-a spus că întregul lor sistem informatic nu mai funcţiona şi că nu aveau nicio idee cât timp va dura să repună sistemul în funcţiune. Kennedy i-a spus bărbatului, pe care îl simpatizase extrem de mult, că ea a ordonat atacul cibernetic şi că va continua să-i bombardeze reţeaua în fiecare zi până când îi va preda informaţiile sau îl va scoate din afaceri. Bărbatul a cedat.
Cel de-al patrulea bancher a predat informaţiile cu atâta uşurinţă încât Kennedy a presupus că acesta vorbise deja cu unul dintre ceilalţi bancheri cu care se întâlnise ea. Al cincilea şi ultimul bancher a opus puţină rezistenţă, ţinându-i morală lui Kennedy că confidenţialitatea era datoria lui jurată faţă de clienţii săi. Nu era diferită de relaţia medic-pacient sau de relaţia avocat-client, a susţinut el. Kennedy l-a ascultat politicos, apoi i-a înmânat bărbatului o bucată de hârtie. Pe ea era un transfer bancar între banca sa şi o bancă din Bahamas în valoare de un milion de dolari. Bărbatul s-a ţinut tare şi a spus că, doar din principiu, nu putea dezvălui niciodată cine se afla în spatele transferului.
Kennedy a dat din cap şi apoi a subliniat că cel mai mare deponent al băncii, în valoare de aproape o jumătate de miliard de dolari, era, de asemenea, un prieten personal apropiat al preşedintelui Hayes. Bancherul a vrut să ştie cum obţinuse o astfel de informaţie. Kennedy nu s-a obosit să răspundă la întrebare. I-a spus bancherului că, dacă nu îi va da numele titularului de cont implicat în tranzacţie şi fiecare informaţie referitoare la cont, preşedintele va vorbi la telefon chiar astăzi şi îi va spune prietenului său apropiat şi foarte patriotard că banca sa îi protejează pe teroriştii. I-ar fi spus în continuare prietenului său că atât el, cât şi ţara, ar considera că i-ar face o favoare dacă şi-ar găsi o nouă bancă. Kennedy a mai enumerat apoi încă o jumătate de duzină de nume şi i-a spus bancherului că şi ei vor primi telefoane din partea preşedintelui. Bancherul a sărit de pe calul său înalt din punct de vedere etic cu o viteză aproape record. Cinci minute mai târziu, Kennedy citea un fax care conţinea tot ce trebuia să ştie.

64

RIYADH, ARABIA SAUDITĂ
Afişajul digital albastru de pe oglinda retrovizoare arăta că temperatura exterioară era de 102 grade. Furgoneta albă nu avea geamuri pe laterale; doar două portaluri mici, cu geamuri de culoare închisă, pe uşile de marfă din spate. Vehiculul era foarte puţin vizibil, ceea ce era exact ceea ce dorea Rapp. Waheed Ahmed Abdullah zăcea pe podeaua din spate legat, cu căluş şi legat la ochi. Până acum, Rapp îl tratase pe Abdullah cu respect şi grijă, ceea ce nu era un lucru uşor, având în vedere crimele din trecut ale bărbatului şi rolul suspectat al tatălui său în moartea Annei Rielly. „Suspect” fusese cuvântul ales de Kennedy. Ea voia timp pentru a verifica dacă Saeed Ahmed Abdullah era de fapt implicat în atac şi nu doar îşi dădea cu părerea. Rapp nu avea nevoie de alte dovezi. Era în război şi nu ar fi trebuit să lase niciodată garda jos. În

clipa în care auzise despre recompensa pusă pe capul lui, ar fi trebuit să zboare în Arabia Saudită şi să-l ucidă pe Saeed Ahmed Abdullah, dar în schimb confundase informaţia cu o bravadă arabă cu gura mare. Privind acum în urmă, a fost un lucru bun că îi cruţase viaţa fiului său cu şase luni în urmă. Raţionamentul său la momentul respectiv fusese simplu. După ce fusese torturat, Waheed îi dăduse lui Rapp informaţii cruciale care au ajutat la oprirea atacurilor nucleare împotriva Washington DC şi New York City. În perioada de mahmureală emoţională care a urmat atacurilor dejucate, Rapp a decis să nu-l execute pe fanatic. Considerase că sauditul era un pic cam naiv şi, în loc să-l împuşte, l-a băgat într-o închisoare a Alianţei de Nord, cu gândul că poate, în timp, îşi va diminua poziţiile extreme şi, peste vreo zece ani, ar putea fi eliberat. Pentru un motiv întemeiat, au decis să spună guvernului saudit că Waheed a murit. Tatăl lui Waheed avea prea multă influenţă şi prea mulţi bani. Dacă se ştia că fiul său trăieşte, tatăl nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru a-l recupera. Ceea ce Rapp nu reuşise să vadă la momentul respectiv era că tatăl nu s-ar fi oprit în faţa a nimic pentru a-şi obţine răzbunarea lui întortocheată. Rapp plecase de la presupunerea falsă că tatăl ar fi dat vina pe fiu pentru că se implicase în Al-Qaeda şi pentru că era implicat până la gât într-un plan de a ucide milioane de civili nevinovaţi şi de a destabiliza pieţele financiare, dar s-a înşelat. Tatăl era un wahhabit şi un jihadist până în măduva oaselor. Kennedy ar putea să-i caute dovezi, dar pentru Rapp nu ar conta câtuşi de puţin. Nu o putea aduce pe Anna înapoi, dar cu siguranţă îi va pedepsi pe cei responsabili de moartea ei.

Rapp înghiţise câteva pastile şi reuşise să doarmă câteva ore în timpul zborului de la Mazar-e Sharif la Qatar. Călătoria durase cu câteva ore mai mult decât era necesar, deoarece trebuiau să ocolească spaţiul aerian iranian. În momentul în care au aterizat la Doha, soarele răsărea deasupra Golfului Persic. Coleman deţinea un birou şi un hangar pentru avioane pe aeroportul din Doha, pe care le folosea ca zonă de pregătire avansată pentru a-şi aduce oamenii şi echipamentele în regiune. A tras avionul în hangar, iar uşile mari erau închise. În momentul în care a apărut oficialul vamal local, pe care Coleman îl avea la dispoziţie, Abdullah fusese deja transferat în partea din spate a dubei închiriate. Funcţionarul a luat un moment pentru a se uita la paşapoartele tuturor. A aplicat ştampilele corespunzătoare, le-a înmânat înapoi, a luat un plic de la Coleman şi a plecat.

Rapp voia să pornească la drum cât mai repede posibil. Drumul de la Doha la Riyadh va dura cinci ore bune şi voia să ajungă acolo până la prânz. Aici lucrurile au devenit puţin mai complicate. Coleman a vrut să-l urmeze pe Rapp în oraş. Rapp a spus categoric nu. El şi Coleman au avut o ceartă serioasă. Coleman a insistat să aibă întăriri la fiecare pas. Rapp i-a spus lui Coleman că părul său blond şi ochii albaştri îl făceau să iasă în evidenţă ca un deget de mare în regiune, în timp ce Rapp, cu arabul său fără cusur şi tenul său negru, nu avea nicio problemă în a se integra. Waheed era drogat, iar Rapp nu ar fi avut nicio problemă în a-l manipula. Nu plănuia să fie prins, dar dacă o făcea, lucrurile ar fi fost deosebit de urâte. Aliaţi sau nu, saudiţii nu erau cunoscuţi pentru tratamentul uman aplicat prizonierilor. Rapp era foarte recunoscător pentru ajutorul primit până acum, dar asta era ceva ce voia să facă pe cont propriu şi nu s-a clintit. Coleman, la rândul său, îl cunoştea suficient de bine pe Rapp pentru a şti că nu avea cum să-l facă să se răzgândească, aşa că în cele din urmă s-a dat la o parte şi l-a lăsat să plece. Aveau să se întâlnească cu el la periferia Riadului, unde Rapp avea să renunţe la dubă.

Waheed a fost dezbrăcat în timp ce era încă inconştient şi îmbrăcat într-un set de haine noi, inclusiv o vestă şi halate. Apoi a fost urcat din nou în dubă şi i s-a făcut încă o injecţie care avea să-l ţină inconştient încă aproximativ trei ore. Rapp a vrut să-l scoată când a trecut graniţa, dar a semialert până când au ajuns la Riad. Frigidere lungi din polistiren împachetate cu fructe de mare şi gheaţă carbonică au fost apoi plasate în jurul lui Waheed până când acesta a fost îngropat. Rapp i-a dat lui Coleman paşaportul său american fals şi alte câteva lucruri pentru a le păstra în siguranţă. El şi-a ascuns pistolul, amortizorul şi muniţia suplimentară în partea de jos a unuia dintre răcitoare, precum şi 10.000 de dolari în numerar, haine de schimb şi un set separat de acte de identitate şi carduri de credit.

Trecerea frontierei a fost uşoară. Rapp avea un paşaport yemenit bine uzat, precum şi o viză de lucrător atât pentru Qatar, cât şi pentru Arabia Saudită. Exista un trafic decent care se deplasa înainte şi înapoi între Doha şi Riad, iar poliţiştii de frontieră nu erau îngrijoraţi că cineva încerca să se strecoare în Arabia Saudită. Poliţistul de frontieră a aruncat o privire scurtă asupra paşaportului şi apoi i-a făcut semn lui Rapp să treacă. De două ori între graniţă şi Al Hufuf, Rapp a tras pe dreapta în zone îndepărtate pentru a-l

verifica pe Waheed şi a scăpa de câteva dintre frigidere. Avea să aibă nevoie de spaţiul suplimentar din spate când ajungeau la destinaţia lor finală. Între Al Hufufuf şi Riyadh, a oprit pentru a face plinul de benzină şi pentru a verifica pentru ultima oară cum se simte Waheed. Era treaz, dar ameţit. Rapp i-a scos căluşul şi i-a dat nişte apă şi câteva îmbucături dintr-un baton de ciocolată. I-a ţinut mâinile legate şi i-a pus lui Waheed legătura la ochi şi i-a explicat cum va avea loc schimbul. Waheed, la rândul său, a rămas docil şi puţin dezorientat. Acest lucru l-a îngrijorat puţin pe Rapp. Avea nevoie ca sauditul să fie capabil să se ţină pe picioare şi să meargă singur.
Dacă Waheed nu era în stare să meargă, Rapp va trebui să găsească un alt plan. Încerca să se gândească la ce avea să facă atunci când oaza Riadului apărea la orizont. O clipă mai târziu, telefonul său prin satelit a început să bipăie. Era Kennedy. Rapp a răspuns şi a ascultat-o cu atenţie în timp ce-l informa despre ce găsise în Elveţia. În total, douăzeci şi două de milioane de dolari fuseseră transferate dintr-un cont elveţian deţinut de Saeed Ahmed Abdullah în cinci conturi elveţiene separate deţinute de Erich Abel. Kennedy îşi găsise dovada.
„Cine este tipul ăsta, Abel?” a întrebat Rapp.
„Nu ştiu mai mult decât ţi-am spus aseară. Am ordonat să i se facă o analiză completă şi aştept o actualizare în decurs de o oră.”
„Aveţi vreo idee unde este?”
„Nu, dar îi supraveghem apartamentul din Viena şi îi urmărim cărţile de credit.”
Rapp s-a uitat dincolo de parbriz la peisajul vast şi arid. „Ceva nu se potriveşte, Irene.”
„Cum ar fi?”
„Aceste e-mailuri pe care le-ai primit... ne scapă ceva. Oamenilor din acest domeniu de activitate nu le răsare conştiinţa într-o zi. Cred că e aşa cum a spus Scott.” Rapp discutase despre e-mailurile anonime cu Coleman în zborul de la Washington spre Afganistan. „Toţi tipii ăştia credeau că sunt mort. Au primit soldul contractului, iar apoi a apărut vestea că sunt în viaţă. Saeed a luat-o razna şi şi-a vrut banii înapoi, aşa că s-a căcat pe tipul ăsta, Abel, iar el, la rândul lui, s-a căcat pe angajatul lui. În loc să dea banii înapoi... pistolarul angajat l-a turnat pe Abel în speranţa că îl voi ucide şi îşi va putea păstra banii.”
„Logica ta funcţionează, dar sunt câteva lucruri pe care nu ţi le-am spus.”
„Cum ar fi?”
„Am primit un al patrulea e-mail aseară. Era destul de lung. Din el am desluşit câteva lucruri.”
Rapp s-a uitat peste umăr să vadă ce făcea Waheed. „Ascult”, a spus el în telefon.
„Abel a angajat două persoane pentru această slujbă.”
Rapp a dat din cap. „Nu e o mare surpriză.”
„Ei bine... asta va fi.” Kennedy a suspinat. „În această dimineaţă, una dintre aceste persoane a depus cinci milioane de dolari într-un cont bancar elveţian pe numele tău.”
Rapp nu era sigur că o auzise bine. „Mai spune o dată.”
„Unul dintre oamenii pe care Abel i-a angajat să te ucidă a depus cinci milioane de dolari într-un cont bancar elveţian deschis de această persoană pe numele tău.”
„De ce?” a fost tot ce Rapp s-a gândit să spună.
„Este puţin complicat, dar voi încerca să-ţi dau versiunea pe scurt. Echipa angajată să te ucidă a avut o mică ceartă. Unul dintre ei nu a vrut să accepte misiunea de la bun început. Deloc surprinzător, acesta este cel care a corespondat cu mine. Când Anna a fost ucisă din greşeală, lucrurile s-au înrăutăţit între cei doi şi au luat-o pe drumuri diferite.”
„Şi cum se explică cele cinci milioane de dolari?”
Kennedy a suspinat: „Femeia este însărcinată.”
„Femeia?” spuse Rapp cu o voce confuză. Fusese sigur că vorbeau despre doi bărbaţi.
„Da, o femeie. Se pare că este însărcinată şi ştie că Anna era însărcinată. Se simte extrem de vinovată pentru rolul pe care l-a avut în această situaţie.”
Rapp asculta doar pe jumătate. Mintea lui căuta ceva. Ceva ce ştia că ar fi trebuit să fie important. Lovitura de la cap îi încurcase anumite amintiri, iar unele dintre lucrurile care se întâmplaseră în zilele care precedaseră atacul erau puţin vagi.
„E o femeie”, spuse Rapp mai mult pentru sine decât pentru Kennedy.

„Da”, a răspuns Kennedy. „De obicei, ele sunt cele care rămân însărcinate.”
Rapp a ignorat tonul ei de remediere şi a spus: „Iar partenerul ei este un bărbat.”
„Aş presupune că da”, a oftat Kennedy. „Şi foarte posibil să fie tatăl copilului.”
Scena a trecut prin mintea lui Rapp ca un film făcut în casă. A murmurat: „I-am văzut.”
„Ce?”
„I-am văzut pe drum cu o zi înainte de operaţia mea la genunchi. Mă întorceam de la o alergare, am dat colţul şi iată-i acolo.” Rapp avea o imagine clară a celor doi. Şi-a amintit brusc că bărbatul îi dăduse un pic de îngrijorare. Avea acea calitate slabă, atletică, atât de răspândită la băieţii din Forţele Speciale. Kennedy spunea ceva, dar Rapp nu-l asculta. Era concentrat pe reluarea a ceea ce se întâmplase. Bărbatul îi spusese ceva. Rapp putea auzi vocea. Îi spusese că era însărcinată. Femeia vomita. Îşi amintea de ochelarii bărbatului şi îşi dorea să se uite la ochii lui. Le pusese câteva întrebări, iar bărbatul vorbise tot timpul şi, în cele din urmă, femeia se ridicase şi spusese ceva. Era ceva neobişnuit în ceea ce a spus. Rapp se străduia să-şi amintească ce anume şi apoi şi-a dat seama. Nu era vorba de ceea ce a spus, ci de modul în care a spus-o. Femeia avea un accent francez.

65

ZIHUATANEJO, MEXICO
Louie a sărutat-o pe Claudia pe frunte şi şi-a scos încet braţul de sub gâtul ei. Ea s-a agitat şi s-a rostogolit pe cealaltă parte. Cu grijă, el a dat foile la spate şi a alunecat din pat. S-a dus la baie pentru a se uşura şi apoi a decis să iasă în curte. Privind oceanul, s-a aplecat şi şi-a sprijinit antebraţele pe partea de sus a peretelui. Răsăritul se apropia cu paşi repezi. Cerul de deasupra lui era cenuşiu, iar cel dinspre vest era negru.
Louie era bucuros că-şi revenise şi abandonase ideea de a termina treaba. Să o piardă pe Claudia, după toate prin câte trecuseră, ar fi fost extrem de stupid. Recunoscuse înainte de a fi prea târziu că ego-ul său fusese cel care îl împinsese să termine treaba. Dorinţa de a fi cunoscut într-o zi ca fiind omul care îl învinsese pe marele Mitch Rapp, amestecată cu nevoia de a termina tot ce începuse, îl orbise la realitatea situaţiei. Profesionistul din el a intrat în acţiune atunci când a trecut de vama americană la Aeroportul Internaţional Houston. Avea un set de acte de identitate, un card de credit, nicio armă şi puţin sub 8.000 de dolari în numerar. Probabilitatea ca el să reuşească să ajungă la Rapp, care acum ar fi fost în alertă şi protejat, nu era bună. Şansele ca el să-l ucidă pe om şi să iasă din ţară fără să lase urme erau aproape nule. În cele din urmă, însă, acea amintire cu Rapp din ziua în care se întâlniseră din greşeală pe şosea fusese cea care îl forţase să îşi revină la realitate. Louie îşi petrecuse întreaga viaţă de adult în preajma soldaţilor. Oameni care erau antrenaţi să plece la luptă. Veneau într-o varietate de forme şi mărimi. Unii aveau o prezenţă fizică copleşitoare, dar erau la fel de proşti ca o plantă în ghiveci. Louie îi folosise pe aceşti oameni în acelaşi mod în care se foloseau catârii de povară. Îi pusese să transporte mitraliere grele sau mortiere. Alţi oameni erau zvelţi şi mici, dar aveau instincte sau abilităţi organizatorice deosebite. Aceşti oameni deveneau funcţionari sau, dacă aveau rezistenţă, erau antrenaţi să fie lunetişti sau cercetaşi. Se puteau adăuga muşchi sau se putea elimina greutatea. Abilităţile de bază puteau fi băgate în cei mai proşti dintre oameni, dar instinctul era ceva ce nu putea fi învăţat. Putea fi descoperit şi cultivat, dar ori te năşteai cu el, ori nu aveai noroc.
Aflat în aeroportul din Houston, aşteptând zborul care urma să-l ducă înapoi în Washington, Louie şi-a amintit cum îl privise Rapp în acea dimineaţă şi cum mâna lui plutea chiar deasupra rucsacului care ascundea, fără îndoială, o armă. Aflaseră mai târziu, ascultând conversaţiile soţiei, că fusese rănit în acea dimineaţă. Louie îşi amintea că a auzit-o pe soţie spunându-i unui prieten că nu-şi văzuse niciodată soţul atât de îndurerat. În acel moment, Louie se gândea la modul în care ar putea folosi rana în avantajul său şi nu se deranjase să facă legătura cu faptul că, în ciuda faptului că avea dureri mari, instinctul lui Rapp detectase totuşi ceva în neregulă în acea dimineaţă pe drumul de lângă casa lui. Ca orice prădător foarte dezvoltat, Rapp era în permanenţă în contact acut cu simţurile sale şi cu mediul înconjurător.

Pe măsură ce se apropia plecarea pentru zborul spre DC, Louie începuse să-şi piardă cumpătul pentru prima dată de când aproape se înecase într-un accident de antrenament de scufundare la vârsta de douăzeci şi unu de ani. Călătoriile sale ulterioare în ocean fuseseră terifiante şi, dacă nu ar fi fost colegii paraşutişti care stăteau chiar lângă el, nu avea nicio îndoială că ar fi renunţat. Singurul lucru mai rău decât frica lui de apă era frica de a-şi dezamăgi camarazii de arme. Dar acum, singur într-un aeroport plin de străini, nu exista niciun spirit de corp. Gândurile lui s-au îndreptat spre Claudia şi spre copilul care creştea în ea. Fără să mai stea pe gânduri, s-a întors la ghişeul de bilete al Continental şi a schimbat biletul spre DC cu un zbor spre Ixtapa.
Louie s-a uitat la valurile care se spărgeau de stâncile de sub el şi a zâmbit. Era încrezător că luase decizia corectă. Când se gândea că aproape că o abandonase pe Claudia atunci când avusese cea mai mare nevoie de el, îl jena. Louie îşi jurase întotdeauna că nu va fi niciodată ca propriul său tată. Să o lase aşa în aeroport, însărcinată şi traumatizată, era exact ceea ce ar fi făcut tatăl său.
Louie a privit bărcile cu pânze legănându-se uşor înainte şi înapoi pe apă. Locul ăsta era special. Păcat că nu puteau să rămână aici şi să-şi întemeieze o familie.
Tocmai atunci Claudia a venit din spatele lui şi şi-a înfăşurat braţele în jurul taliei lui. „Ce faci treaz aşa devreme?”
„M-am trezit ca să mă duc la baie şi am decis să vin aici să mă uit la apă.” Louie s-a ridicat în picioare şi a apucat-o de mâini. „Cât de grozav este locul ăsta?”
„Mult mai bine cu tine aici.”
I-a desfăcut mâinile şi s-a aşezat lângă ea. Braţele lui i-au înconjurat umerii, iar ale ei s-au înfăşurat în jurul taliei lui, şi au rămas acolo privind peste golf. Cu un oftat, Louie a spus: „Păcat.”
„Ce?”
„Că va trebui să plecăm.”
„De ce?”, a întrebat ea, cu vocea plină de dezamăgire.
„Ştii tu de ce. Este prea riscant să rămâi prea mult timp într-un singur loc. Mai ales acum.”
Inima Claudiei s-a scufundat când şi-a amintit de drumul dificil care o aştepta. Încă nu-i spusese lui Louie ce făcuse în zilele în care fuseseră despărţiţi şi începea să o apese greu. Nu se ştia cum va reacţiona el când îi va spune, deşi un lucru era sigur; cu cât mai mult aştepta să-i spună, cu atât mai greu va fi. Claudia şi-a sprijinit capul de pieptul gol al lui Louie şi a început să vorbească, dar şi-a pierdut brusc curajul.
Louie a observat că ceva o deranja şi a întrebat-o: „Ce?”.
Ea l-a strâns în braţe şi l-a întrebat: „Mă iubeşti?”.
„Ştii că da”, a spus el cu un râs uşor.
„Trebuie să-ţi spun ceva”. Ea l-a sărutat pe piept şi a adăugat: „Dar vreau să te gândeşti prin ce trec eu în timp ce îţi spun asta.”
Louie a apucat-o de umeri şi a făcut un pas înapoi. O cunoştea suficient de bine pe Claudia pentru a fi avertizat de tonul ei. „Ce ai făcut?”
Ea l-a privit în ochi, a ezitat, s-a gândit că poate nu va avea curaj, apoi a scăpat: „Am luat legătura cu CIA”.
Louie a căutat adevărul în ochii ei. Ea nu-l minţea. Cu o voce cât se poate de calmă, a întrebat: „De ce?”.
„Este complicat. A început ca o modalitate de a spune că îmi pare rău pentru ceea ce i s-a întâmplat femeii. În plus, ştii că nu-mi place Abel. Nu mi-a plăcut din momentul în care l-am întâlnit.”
„Nu-mi pasă de Abel. Vreau să ştiu ce ai făcut.”
„După ce ne-am despărţit, Abel a mai trimis câteva e-mailuri de ameninţare. M-am hotărât că, dacă aşa voia să joace, voi da CIA-ului numele lui şi voi vedea cum îi va plăcea când Mitch Rapp va apărea în căutarea lui.”
Louie a dat încet din cap. O parte din el o admira pe Claudia pentru această mişcare. Îl avertizase pe Abel să fie atent la ce face. Omul nu era în poziţia de a-i ameninţa, dar presupunea că germanul era supus unei mari presiuni pentru a recupera banii. Genul de presiune care uneori îi determina pe oameni să facă lucruri foarte prosteşti. „CIA-ul este un loc mare”, spuse Louie. „Pe cine ai contactat?”
„Cu directorul Kennedy.”

Acest lucru l-a surprins momentan pe Louie. „Când spui că ai fost în contact, ce înseamnă asta mai exact?”.
„Ne-am trimis e-mail-uri unul altuia”.
„De câte ori?” a întrebat Louie, strângându-şi pieptul.
„I-am trimis patru e-mailuri.”
Louie i-a dat drumul la umeri şi aproape că şi-a muşcat propria limbă. „De ce patru?”
Ochii mari şi căprui ai Claudiei s-au umplut de lacrimi. Îl putea vedea pe Louie luptându-se să-şi stăpânească furia. Ea a ignorat întrebarea şi a trecut la partea care avea cu adevărat să-l trimită pe acoperiş. „Te rog să rămâi calm pentru o clipă, ca să pot scoate toate astea, iar apoi, dacă vrei să mă părăseşti, voi înţelege. „
„Nu am de gând să te părăsesc”, a spus el, aproape ca şi cum s-ar fi convins singur.
Claudia l-a apucat de mâini. „Întotdeauna am împărţit totul... Nu-i aşa?”
El a dat din cap.
Ea nu ştia o modalitate uşoară de a o spune, aşa că i-a ieşit pur şi simplu. „Am pus cinci milioane de dolari într-un cont bancar elveţian pe numele lui Rapp”.
Louie a crezut că-i va face implozie în cap. „Cinci milioane de dolari.” Făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să rămână calm. O iubea pe această femeie care stătea în faţa lui. Dacă nu i-ar fi păsat de ea, ar fi aruncat-o pur şi simplu peste zid şi s-ar fi bucurat nespus de mult văzându-i capul despicat în timp ce se lovea de stânci. „De ce?”
„Copilul nostru.”
„Ce legătură are faptul că i-ai dat lui Mitch Rapp cinci milioane de dolari cu copilul nostru?” Vocea lui Louie a început să se ridice.
„Am vrut să încerc să îndrept lucrurile... şi să câştig ceva timp.”
„Să câştig ceva timp.” Louie s-a încruntat. „Cum ar putea asta să câştige ceva timp?”
„Ştii că o să vină după noi.”
„Lasă-l”, a spus Louie cu o voce liniştită, dar furioasă.
Claudia a clătinat din cap. „Nu vorbeşti serios. Acesta nu este un om normal. Noi i-am ucis soţia. Soţia lui însărcinată. Ce ai face dacă un bărbat m-ar ucide pe mine acum?” Claudia l-a privit cu atenţie pentru o clipă. „Amândoi ştim că nu te-ai opri din nimic până nu l-ai fi ucis cu mâinile tale. Dacă Mitch Rapp ne găseşte, ne va ucide pe amândoi.”
„Şi tu crezi că doar pentru că i-ai dat cinci milioane de dolari va uita de noi?”.
„Nu”, a spus ea, „așa cum ţi-am spus, nu va face decât să câştige ceva timp.”
„Timp?”, a întrebat el încruntat, neînţelegând încă ce urmărea ea.
Claudia şi-a pus mâna pe stomacul ei şi a spus: „Am cerut nouă luni. I-am cerut să ne cruţe copilul. Vreau să nasc copilul nostru şi să-l ţin în braţe, iar apoi, orice ne va face, voi accepta.” A simţit o oarecare înţelegere pe faţa lui Louie. „Acele cinci milioane de dolari nici măcar nu sunt ale noastre”, a spus ea cu dezgust în glas. „Nu am vrut niciodată să fac treaba asta şi nu am terminat-o. Nu am vrut să o terminăm. Dacă ar fi fost după mine, i-am fi dat toţi banii.”
„Avem nevoie de acei bani”, a spus Louie cu o voce surprinzător de calmă. Abia acum înţelegea forţele materne care fuseseră în joc. Cuvintele ei îi stârniseră propriul sentiment de paternitate – o nevoie de a o proteja pe Claudia şi pe copilul lor nenăscut. Nu era de acord cu vehemenţă cu ceea ce făcuse ea şi cu modul în care îi expusese, dar nu avea cum să o anuleze. Motivaţiile ei fuseseră pure.
Louie a sărutat-o pe frunte şi i-a spus: „Încă te iubesc”.
Claudia s-a topit în braţele lui. „Mulţumesc, draga mea.”
Au stat acolo, fără să vorbească, timp de câteva minute, apoi Claudia a spus: „Hai să ne întoarcem în pat”.
Louie a clătinat din cap. „Nu.”
„De ce?”, a întrebat ea, temându-se brusc că, de fapt, el o va părăsi.
„Trebuie să plecăm de aici imediat. Fă-ţi bagajele.”

RIYADH, ARABIA SAUDITĂ

Prima sa reacţie a fost să creadă că au fost păcăliţi, că li s-au furnizat nişte informaţii false care îi vor duce pe o pistă nebună şi vor pierde mult timp şi resurse. De asemenea, nu voia să asocieze nici măcar o singură caracteristică nobilă cu ucigaşii soţiei sale. În faţa tuturor acestor lucruri, totuşi, se aflau cele cinci milioane de dolari care se aflau într-un cont pe numele său. De asemenea, potrivit lui Kennedy, mai era şi o mărturisire, scuze şi o pledoarie foarte sinceră scrisă de această femeie pe care Rapp o văzuse vomitând pe marginea drumului, lângă casa lui. Rapp trecuse prin multe de-a lungul anilor, experimentase multe lucruri ciudate, dar acesta l-a lăsat cu capul în jos. Nu avea niciun sens. Dacă ar fi avut timp, ar fi încercat să încerce să o lămurească. Ar putea să analizeze ceea ce ştia, să investigheze ceea ce nu era sigur şi, în cele din urmă, să decidă ce era subterfugiu şi ce era adevăr. Ar putea să măsoare intenţiile reale şi să cântărească posibilitatea unei înşelăciuni ingenioase din partea adevăratului sau adevăraţilor ucigaşi. I-a spus lui Kennedy să îl pună pe Dumond să golească toate conturile bancare ale lui Abel şi să supravegheze băncile. Lui Rapp nu-i păsa cât de atent se ascundea tipul, când ar fi aflat că unsprezece milioane de dolari din banii lui dispăruseră, ar fi vrut nişte răspunsuri. Între timp, însă, Rapp trebuia să se concentreze pe reunirea unui tată şi a unui fiu.

Rapp a sosit în capitala Riyadh în timp ce se suna chemarea la rugăciunea de la prânz. Traficul era uşor, apoi nu mai era deloc trafic, pe măsură ce magazinele erau închise şi închise şi străzile erau curăţate. Kennedy confirmase prin intermediul unei surse de pe teren din Riad că tatăl se afla acolo unde Rapp se aştepta să fie. Saeed Ahmed Abdullah era un adept devotat al sectei ultraradicale wahhabite a islamului. El construise nenumărate moschei, orfelinate şi şcoli religioase, toate conduse de clerici wahhabi care urau Occidentul. Mulţi saudiţi respectă principiile credinţei lor atunci când se află în regat, dar imediat ce părăsesc ţara, se bucură de fructele interzise – jocurile de noroc, băutura, uneori drogurile şi, mai ales, sexul. Nu şi Saeed Ahmed Abdullah, însă. El era diferit. A fost un musulman pios în orice moment. Nu numai că se ruga de cinci ori pe zi, aşa cum era prescris de credinţa sa, dar o făcea într-o moschee, cu excepţia rugăciunii Isha, sau rugăciunea de noapte, care era rostită înainte de a merge la culcare. Conducerea unei corporaţii de un miliard de dolari nu era uşoară. Existau o mulţime de solicitări asupra timpului lui Saeed, aşa că, pentru a uşura această presiune şi pentru a rămâne conectat la credinţa sa, a făcut să fie construite moschei chiar vizavi de casa şi biroul său. Un raport al Serviciului iordanian de informaţii spune că a participat la Fajr, rugăciunea dinaintea răsăritului, şi la Maghrib, rugăciunea de după apus, la moscheea din apropierea casei sale. Zuhr, sau rugăciunea de la prânz, a fost rostită la moscheea de lângă biroul său, precum şi Asr, sau rugăciunea de după-amiază. Iordanienii îl supravegheau pe Saeed de ceva timp. Pe lângă construirea de moschei, şcoli şi orfelinate, lui Saeed îi plăcea, de asemenea, să doneze sume mari de bani către Hezbollah, Hamas şi alte câteva organizaţii teroriste palestiniene specializate în atentate sinucigaşe cu bombă. Iordanienilor nu le plăcea ca saudiţii să toarne gaz pe un foc pe care încercau să îl stingă de zeci de ani, aşa că au făcut tot posibilul să afle cine face acest lucru şi apoi să transmită informaţia către urechile înţelegătoare din familia regală şi din guvernul american. Atentatorii sinucigaşi cu bombă şi terorişti erau destul de răi, dar, la un anumit nivel, Rapp îi respecta măcar pentru că au avut curajul să o facă ei înşişi. Oameni ca Saeed, însă, care stăteau deoparte şi le dădeau bani acestor fanatici ca şi cum ar fi fost un hobby, erau condamnabili. Ei ştiau exact unde se duceau banii lor. Ştiau că finanţează atentatori sinucigaşi care se urcă în autobuze şi ucid bărbaţi, femei şi copii nevinovaţi şi, mai rău, erau mândri că au contribuit la acest lucru. Mândri şi orbiţi de convingerea dementă că fac lucrarea lui Dumnezeu.

Rapp a apucat volanul şi a continuat să conducă prin cartierul de afaceri bine îngrijit. Lacrimile îi dispăruseră de mult, se uscaseră şi fuseseră înlocuite de o furie albă care îi concentra simţul misiunii şi al scopului. Pentru cei mai mulţi oameni, a căuta răzbunare pentru uciderea unei persoane dragi era o noţiune ispititoare, dar în cele din urmă imposibilă. Aprehensiunea de a pune stăpânire pe o altă viaţă, indiferent cât de vinovată ar fi persoana respectivă, ar fi cântărit greu pentru majoritatea oamenilor. Pentru Rapp nu ar fi existat nimic din toate acestea. Aceasta era o altă zi la birou, doar că mult mai personală. În ultimii cincisprezece ani omorâse o mulţime de oameni. Pe câţiva îi compătimea, dar pe cei mai mulţi îi dispreţuia. Erau oameni care se agăţau de perversiunea lor obscură, sexistă şi intolerantă a

islamului, în timp ce restul lumii trecea pe lângă ei, oameni care credeau în nobleţea atentatorilor sinucigaşi cu bombă, care ucideau fără milă copii mici.
Rapp evitase întotdeauna acest lucru, făcuse întotdeauna tot ce-i stătea în putinţă pentru a se asigura că oameni nevinovaţi nu erau prinşi în violenţă, dar astăzi avea să fie un test. Bărbaţi ca Saeed călătoreau întotdeauna în anturaje, cu verişori şi nepoţi şi asistenţi şi servitori şi prieteni. Câţi dintre aceşti oameni care îl înconjurau pe Saeed erau direct implicaţi în moartea soţiei sale, Rapp nu era sigur, dar era probabil că mulţi, dacă nu toţi, erau complici prin faptul că ştiau de plan. Era suficient pentru a-i executa? Rapp se luptase cu această întrebare. Aceşti oameni erau inamicul, la urma urmei. Erau cu toţii wahhabiţi care îndemnau în mod constant la jihad şi aplaudau decapitările contractorilor civili nevinovaţi din Irak. Oameni care îşi ţineau soţiile închise acasă. Bărbaţi care, probabil, au aplaudat moartea soţiei lui Rapp. Gândul că ei sărbătoreau uciderea Annei sale a pus la încercare orice reţinere. Rapp a hotărât că îi va pedepsi pe aceşti oameni pioşi cu acelaşi tip de haos urât şi brutal pe care îl sponsorizau cu atâta uşurinţă.
A încetinit duba şi a virat la dreapta. Duba era singurul vehicul de pe stradă. Chemarea la rugăciune putea fi auzită în căldura de la amiază, cu ritmul ei hipnotic. Rapp a văzut un bărbat care venea spre el. Purta o coafură albă ţinută de o simplă frânghie neagră şi un kaffiyeh alb. Dacă costumul şi cravata erau uniforma omului de afaceri american, acesta era echivalentul saudit. Bărbatul avea o barbă neagră şi purta ochelari de soare negri. Părea că se grăbeşte şi de mai multe ori s-a uitat peste umăr pentru a vedea dacă îl urmăreşte cineva. În mod normal, acest comportament i-ar fi atras atenţia lui Rapp, dar era uşor de înţeles de ce bărbatul se purta astfel. Îi era teamă că va fi prins de poliţia religioasă şi pedepsit pentru că nu se ruga.
Rapp a încetinit în timp ce se apropia de celălalt capăt al blocului lung. Moscheea şi sediul central al Abdullah Telecommunications se remarcau prin nimic altceva decât prin mărimea şi amplasarea lor. Clădirea de birouri era un bloc minimalist de beton, cu totul de neuitat dacă nu ar fi fost pentru mărimea sa. Moscheea, însă, era una dintre cele mai ornamentate pe care Rapp le văzuse vreodată. Patru minarete impunătoare marcau fiecare colţ, iar o cupolă aurie masivă domina centrul clădirii. Rapp bănuia că aurul era real. În faţă, la colţul clădirii, a observat o cameră de supraveghere îndreptată spre zona din jurul uşii din faţă.
Rapp a mers drept la semafor şi apoi a virat la stânga. A făcut de două ori înconjurul blocului şi a ales un loc care nu era acoperit de camera de supraveghere. Era, de asemenea, umbrit şi permitea o vedere spre moschee. A oprit motorul şi s-a urcat în spate pentru a-l verifica pe Waheed. Rapp l-a aşezat şi apoi l-a sprijinit de partea laterală a dubei. I-a scos legătura de la ochi de pe faţă şi l-a întrebat în arabă cum se simte. Waheed i-a spus că îi era sete. Rapp a pus o mână sub bărbia lui bărboasă, i-a înclinat capul pe spate şi i-a dat nişte apă.
„Mai bine?” a întrebat Rapp.
Waheed a dat din cap.
„Crezi că poţi merge?”.
„Nu sunt sigur.”
Rapp a scos o lamă şi a tăiat cătuşele flexibile din plastic alb din jurul gleznelor lui Waheed. I-a spus să îşi mişte puţin picioarele şi l-a întrebat dacă mai vrea un baton de ciocolată. Waheed a dat din cap cu nerăbdare. Rapp a dat jos ambalajul şi l-a lăsat să o ţină în mâinile legate.
„Am parcat lângă biroul tatălui tău”. Rapp a observat că Waheed părea surprins. „Tatăl tău nu ştie că va avea loc schimbul. Ai înţeles?”
Waheed a dat din cap.
„Există un om acolo care va avea o armă asupra ta în permanenţă. Dacă vei face altceva decât să-l îmbrăţişezi pe tatăl tău, te va împuşca. Nu vrem să facem o scenă mare. Ai înţeles?”
„Da.”
Rapp s-a uitat la ceas. Nu era niciun om cu o armă, desigur, dar Waheed nu avea să ştie asta niciodată.
„Eşti gata să facem o plimbare?”.
„Da.”
Rapp a tăiat cătuşele flexibile de la încheieturile lui Waheed şi a spus: „Ştii că te-aş omorî la fel de repede, aşa că nu face vreo prostie.” Cu cuţitul încă în mână, Rapp s-a comportat ca şi cum i-ar fi

îndreptat hainele lui Waheed. Mâna lui liberă s-a strecurat printre falduri şi a verificat ceva pe vesta sauditului. Rapp a pus cuţitul deoparte şi a deschis uşa din spate. Moscheea avea să înceapă să se golească în câteva minute. L-a ajutat pe Waheed să se îndrepte spre hayonul din spate. Cu ochelarii săi de soare, pielea închisă la culoare, roba şi barba neagră, Rapp se potrivea perfect. L-a lăsat pe Waheed să stea acolo timp de douăzeci de secunde, cu picioarele aşezate pe pământ. Rapp nu i-a dat ochelarii de soare. Voia ca Saeed să-şi recunoască fiul. Apucându-l de sub braţ, Rapp l-a ajutat să se ridice în picioare. La umbră, căldura nu era prea rea şi, de fapt, Rapp spera că va ajuta la accelerarea fluxului de sânge către picioarele lui Waheed.
Primul pas nu a fost bun. Picioarele lui Waheed s-au îndoit, iar Rapp a trebuit să se mişte repede pentru a trece sub el ca să nu cadă pe trotuar. Rapp îl ridică în picioare, sprijinindu-l de partea din spate a dubei, închizând una dintre uşile din spate ale încărcăturii.
„Paşi mici", a spus Rapp. L-a îndepărtat pe Waheed de dubă şi a închis cealaltă uşă.
Waheed şi-a pus o mână pe partea laterală a furgonetei şi a început să meargă, în timp ce Rapp îl ţinea ferm de partea stângă. A reuşit să treacă de dubă până la un palmier şi s-a oprit acolo pentru câteva secunde.
„Ţine minte... nimic prostesc".
Ochii lui Waheed se adaptau încet la lumină. „De ce faci asta?"
„Să spunem doar că regele îl place pe tatăl tău şi să lăsăm lucrurile aşa."
Waheed a zâmbit, mândru că eliberarea lui fusese asigurată de nimeni altul decât regele Arabiei Saudite. Această veste părea să-i dea lui Waheed un impuls de energie de care avea mare nevoie. Au ajuns la colţul clădirii. O cameră de supraveghere era montată deasupra capetelor lor. Rapp nu era îngrijorat. Waheed s-a ridicat singur în picioare pentru prima dată. S-a uitat peste drum la frumoasa moschee pe care o construise tatăl său şi a fost copleşit de emoţie.
A început să plângă, iar Rapp i-a spus: „Haide. Va fi timp pentru asta mai târziu. Să nu strici chestia asta".
Rapp l-a condus după colţ. În faţa clădirii era o fântână înconjurată de bănci de piatră. Dacă, din anumite motive, Waheed nu putea să stea în picioare, Rapp îl lăsa acolo şi îl lăsa pe tată să vină la el. Au stat lângă fântână timp de un minut. Rapp a scos o sticlă de apă şi i-a mai dat sauditului un pahar.
„Cum te simţi?"
„Mai bine." A clipit în mod repetat sub cerul strălucitor al Arabiei Saudite.
Uşa din faţă a moscheii s-a deschis şi au apărut doi bărbaţi. „Nu va mai dura mult", a spus Rapp. „Trebuie să rămâi pe partea asta a străzii. Aţi înţeles?"
„Da."
„Dacă veţi încerca să traversaţi strada, veţi fi împuşcaţi. Aţi înţeles?"
„Da."
Rapp a crezut că a detectat o privire îndepărtată şi drogată în ochii lui Waheed. „Ce se va întâmpla dacă traversezi strada?"
„Voi fi împuşcat."
„Bine." Mai mulţi bărbaţi au ieşit din moschee. Rapp a simţit cum pulsul începe să i se accelereze. Avea asupra sa Glock-ul său de 9 mm cu amortizor, două încărcătoare suplimentare, patruzeci şi nouă de cartuşe în total, şi cuţitul. Rapp a simţit că Waheed începea să se clatine şi l-a apucat ferm de bicepsul lui.
„Ai nevoie să te aşezi?"
„Nu. Sunt bine." Waheed şi-a lărgit poziţia.
Era acum un flux constant de bărbaţi care ieşeau din moschee. Rapp nu mai văzuse până atunci decât fotografii ale tatălui, dar chiar dacă l-ar fi întâlnit în persoană, nu era sigur că ar fi fost de folos. Toate coifurile, veşmintele albe, bărbile şi ochelarii de soare făceau ca să fie dificil să se uite bine la cineva. Acesta era şi motivul pentru care camera de supraveghere nu-i dădea prea multe motive de îngrijorare lui Rapp. Totuşi, aşa cum Rapp prevăzuse, tatăl a călătorit cu un anturaj. Ambele uşi i-au fost deschise şi a ieşit din moschee cu câte un om de fiecare parte şi o procesiune de oameni în urma lui. Rapp l-a simţit pe Waheed cum se înăspreşte. S-a întors să vadă dacă în ochii lui se citea recunoaştere. Era.

„Rămâi calm”, i-a spus Rapp. „Când va fi la jumătatea drumului, voi pleca de lângă tine. Acela va fi semnalul ca oamenii tăi să elibereze ostaticul. Dacă faci un pas în altă direcţie decât aceea de a-ţi saluta tatăl, vei fi împuşcat.”
„Ce ostatic?” a întrebat Waheed, brusc confuz de această nouă întorsătură.
Nu exista niciun ostatic, dar Rapp voia să-i ţină mintea lui Waheed ocupată. Vorbind pe o parte a gurii, Rapp a spus: „Doar nu crezi că te-aş da înapoi fără să primesc ceva în schimb, nu-i aşa?”
Tatăl a vorbit scurt cu mai multe persoane şi apoi a pornit peste stradă cu o dâră de cel puţin o duzină de oameni. Rapp a rămas pe loc. Dacă tatăl ar fi continuat în linie dreaptă, ar fi trecut la cinci metri în dreapta lui Rapp. Rapp îl verifică pe Waheed pentru ultima oară. „Ţine minte, fără mişcări bruşte. Odată ce a traversat toată strada şi se află pe trotuar, poţi să te duci la el. Nici o clipă mai devreme.” Tatăl era la jumătatea drumului. Rapp s-a îndepărtat de Waheed şi a spus: „Mult noroc”. Sub respiraţie a şoptit: „Sper ca tu şi tatăl tău să vă bucuraţi de iad”.
Rapp observase ritmul lent al tatălui. S-a îndepărtat de Waheed cu un pas vioi, dar nu ceva care să atragă atenţia. La exact patru paşi de el, Rapp a scos din buzunar un detonator de la distanţă. S-a uitat în jos la telecomandă şi a apăsat primul buton din stânga. Barele s-au aprins pe micul ecran, indicându-i că semnalul era bun. Cea mai dificilă parte a declanşării unei bombe detonate de la distanţă era, de obicei, armarea ei. De aceea aşteptase până în ultimul moment posibil.
Planul era simplu. Waheed şi tatăl său urmau să fie ucişi în modul preferat de teroriştii pe care îi sponsorizau. Tot ce avea nevoie Rapp îl aştepta când aterizase în Qatar. O vestă tactică de culoare kaki, o foaie de ¼ de inch de explozibil plastic C-4, rulmenţi cu bile, cablu de amorsă, un detonator şi un detonator de la distanţă. Foile de C-4 au fost confecţionate cu o parte detaşabilă şi lipită. Vesta tactică avea curele Velcro pe lateral şi o parte frontală solidă. Exista un buzunar mare pe piept pentru a ţine o farfurie de pui, sau un scut ceramic pentru piept conceput pentru a proteja inima în timpul luptei. Rapp decupase trei pătrate de C-4; două pentru buzunarele mari de jos ale vestei tactice şi unul care să încapă în buzunarul în care trebuia să intre placa de pui. A desprins suportul de hârtie cerată de pe C-4, a presat rulmenţii cu bile în aluat ca pe nişte foi de explozibil, a pus foile în buzunare, apoi le-a conectat cu un cordon de amorsă prin căptuşeală. Waheed era o mină claymore ambulantă.
Rapp a aruncat o privire peste umăr după al zecelea pas. Tatăl tocmai păşea pe bordură. Rapp a continuat să se îndepărteze de ei. A privit drept înainte câteva secunde, apoi din nou peste umăr. Waheed avea braţele întinse, iar tatăl său stătea încremenit în şoc la vederea fiului pe care îl credea mort. Waheed s-a repezit înainte şi cei doi bărbaţi s-au îmbrăţişat. Rapp era aproape de colţul clădirii; i-a privit pe tată şi pe fiu pentru o fracţiune de secundă, amintirea soţiei sale i-a trecut prin minte, apoi s-a întors. Camera de supraveghere era chiar în faţa şi deasupra lui.
Rapp îşi ţinea bărbia jos. A aruncat o privire la detonatorul de la distanţă din mâna dreaptă, apoi a ridicat mâna stângă şi a întins degetul mijlociu spre cameră. Rapp a apăsat butonul şi o explozie puternică a sfâşiat aerul cald şi uscat al după-amiezii. Nu şi-a întrerupt pasul, nu s-a deranjat să se uite înapoi. Încerca deja să se decidă cum îl va găsi pe Erich Abel şi cum îl va ucide.

67

MINISTERUL AFACERILOR ISLAMICE, ARABIA SAUDITĂ
Nawaf Tayyib nu era genul de om care să fie obsedat de cariera sa. El credea în datorie, loialitate şi succes, toate lucrurile pe care le învăţase jucând în echipele de fotbal de elită din Arabia Saudită în tinereţe şi apoi în tinereţe. Aceste calităţi, împreună cu mărimea şi viteza sa, îl scoseseră din sărăcie şi îl duseseră în sanctuarul intim al unuia dintre cei mai puternici oameni din regat, chiar cel pe care urma să îl vadă în acest moment. Prinţul Muhammad bin Rashid avea să fie foarte dezamăgit.
Tayyib îşi amintea cum îşi zburase genunchiul la vârsta de douăzeci şi cinci de ani şi cum rămăsese întins pe teren privindu-şi piciorul. Fusese un meci de noapte, ca majoritatea meciurilor. Să joace un meci de fotbal în căldura de la amiază ar fi fost o sinucidere. Tayyib juca în apărare, iar mărimea şi capacitatea sa de a se deplasa îi permiteau să acopere mult teren. Prima regulă pentru un apărător era să nu laşi niciodată

un adversar să ajungă în spatele tău. Exista o singură excepţie care implica o bună parte din risc. De obicei, o dată sau de două ori pe meci, Tayyib se întorcea în apărare şi anticipa perfect o pasă a adversarului. Aceştia îi subestimau întotdeauna viteza. Îi făcea să creadă că se deplasează într-o direcţie şi apoi, când îşi vedea deschiderea, se arunca în faţă şi alegea perfect pasa. Îi prindea pe toţi cei din echipa adversă aplecându-se spre propria poartă şi Tayyib pleca ca un pur sânge arab, alergând spre celălalt capăt al terenului, cu toată lumea alergând după el.
În această ultimă seară a carierei sale, el a parcurs practic toată lungimea terenului, portarul a ieşit să taie unghiul, Tayyib a făcut o simulare în dreapta sa, apoi a şutat mingea de la centrul drept spre centrul stâng. Portarul a fost prins complet ieşit din poziţie, iar Tayyib a avut o poartă deschisă. A lăsat-o baltă doar pentru o secundă; a fost cea mai uşoară lovitură. Şi-a plantat piciorul drept pentru a da un şut fulminant cu piciorul stâng şi apoi, din senin, un jucător advers a venit sus şi repede şi, în loc să-l scoată la gleznă, l-a scos pe Tayyib la genunchi. Cu toată greutatea sa pe piciorul drept, genunchiul său s-a îndoit ca o umbrelă ieftină în vânt. Tayyib a lovit gazonul, s-a rostogolit, iar când şi-a ridicat capul, coapsa era dreaptă, dar piciorul era în lateral, în unghi drept. Tayyib ştia că cariera lui de fotbal se terminase înainte de a înregistra durerea agonizantă.
Acum, în timp ce mergea pe holul larg şi opulent de marmură spre biroul prinţului Muhammad, avea acelaşi sentiment ca în acea zi. Nimic din toate acestea nu fusese ideea lui, dar asta nu conta. El credea în prinţul Muhammad. Avea încredere în viziunea bărbatului de a extinde islamul sub steagul wahhabiştilor – singurii adepţi adevăraţi ai credinţei. Religia lor era supusă unui atac constant din partea Occidentului. Pentru a proteja Islamul, trebuiau să se extindă şi să recucerească ţărmurile sudice ale Europei ca tampon. El a crezut atât de mult în această cauză, încât intenţiona să îşi prezinte demisia. Cariera lui Tayyib era încheiată. Dezamăgise un om care nu accepta eşecul.
După ce a tras cu RPG-ul prin uşa din faţă a Departamentului Şerifului, sâmbătă seara, Tayyib se întorsese la Alexandria şi aşteptase în josul străzii de la garajul maşinii. Avea 500.000 de dolari care stăteau în portbagaj şi niciodată nu fusese atât de dornic să dea bani. Pe măsură ce ceasul se apropia de ora 11:00, se aştepta ca cele trei camioane negre să apară din clipă în clipă. La 11:15 a început să se îngrijoreze. La ora 11:30 se târa de frică. A aşteptat până la miezul nopţii şi a format numărul de telefon pe care i-l dăduse lui Castillo. După opt apeluri a primit o înregistrare. Tayyib a pornit maşina şi a plecat. În drum spre ambasadă, a şters telefonul, a scos bateria şi l-a aruncat pe geam.
Nu a dormit în acea noapte. A încercat, dar nu a putut. Două scenarii se derulau în buclă în creierul său. În primul, Castillo şi oamenii lui au luat cei 500.000 de dolari pe care îi aveau deja şi se distrau de minune râzând de străinul prost care le înmânase o sumă atât de mare de bani. Al doilea scenariu era că se duseră la casa conspirativă şi eşuaseră. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult spera să fi luat banii şi să fi zburat spre Las Vegas. Dacă ar fi fost prinşi în timp ce încercau să-l ucidă pe Mitch Rapp, ar fi putut crea unele probleme. Tayyib se îndoia că Castillo sau vreunul dintre oamenii lui ştia că era saudit, dar ar putea face o legătură cu martorul pe care îi pusese să îl ucidă cu un an înainte.
Ziarele de duminică dimineaţa au fost livrate la ambasadă la ora 5:00. Nu se menţiona nimic despre ce se întâmpla în Virginia. Tayyib a presupus că trebuiau să meargă la tipar înainte ca povestea să poată fi scrisă. S-a întors spre televizor pentru a vedea dacă putea afla ceva. La ora 7:00 a.m., una dintre filialele locale a început cu povestea exploziilor din Leesburg. La faţa locului se aflau reporteri care ofereau informaţii în direct şi s-a anunţat că şeriful va ţine o conferinţă de presă la ora 12:00. Tayyib a verificat canalele de ştiri de douăzeci şi patru de ore. Fox a menţionat exploziile pe cratima din partea de jos a ecranului, dar atât. Tayyib a intrat pe internet pentru a vedea dacă putea afla mai multe. Nu a găsit nimic. Presa nu era echipată să se ocupe de poveşti care izbucneau târziu într-o sâmbătă seara, dar până când şeriful a ţinut conferinţa de presă, trei dintre canalele de ştiri de douăzeci şi patru de ore şi toate filialele locale acopereau povestea.
Tayyib a urmărit conferinţa de presă în camera lui, stând pe marginea patului. A ascultat cu atenţie tot ceea ce s-a spus. Nimeni nu a menţionat în niciun moment un atac asupra unei instituţii federale în legătură cu atacurile din Leesburg. Tayyib şi-a petrecut după-amiaza încercând să afle ceva, orice. A trecut de trei ori pe lângă garaj, aşteptându-se pe jumătate să vadă maşini de poliţie şi bandă galbenă de la

locul crimei, dar nu era nimic. A luat acest lucru ca pe un semn rău. Un semn foarte rău. Tayyib s-a urcat în ultimul zbor fără escală al zilei de la Washington, DC, la Riyadh.
Avea un bilet la clasa întâi, aşa că a putut să doarmă în cea mai mare parte a zborului. A aterizat în Riyadh cu puţin înainte de ora 13:00. Nu voia să se confrunte cu Rashid, dar ştia că trebuie să o facă. Tayyib nu era un om care să se scuture de responsabilitate sau de vină. O maşină şi un şofer îl aşteptau. Imediat ce s-a instalat pe bancheta din spate a sedanului Mercedes, şi-a sunat biroul pentru a fi pus la curent cu ceea ce se întâmpla în legătură cu povestea din Leesburg. Nu se schimbase nimic de când plecase din Washington. Se întâmplase totuşi altceva. Tayyib a ascultat cu atenţie şi apoi l-a întrebat pe bărbatul de la celălalt capăt al firului dacă era sigur. Acesta a spus că este. Tayyib a închis telefonul, s-a uitat pe geamul sedanului Mercedes şi a închis ochii. Se întorsese în ţară de puţin mai mult de treizeci de minute şi situaţia trecuse de la rău la dezastruos. Maşina a oprit în faţa Ministerului Afacerilor Islamice. Tayyib a coborât şi şi-a pus un halat alb peste costum.
A urcat cu liftul până la ultimul etaj şi a păşit într-o sală largă, cu podele din marmură de Carrara şi coloane din piatră de alabastru la fiecare şase metri în dreapta şi în stânga. De fiecare parte a coloanelor atârnau ţesături de culoare burgundă intensă, creând colţuri semi-intime. Existau opt dintre ele. Patru în stânga şi patru în dreapta. Fiecare colţişor conţinea un birou. În spatele fiecărui birou stătea un bărbat. Nici o femeie nu lucra în clădire. Sala servea drept birou exterior pentru ministrul afacerilor islamice. Tayyib mărşăluia pe hol, cu privirea drept înainte, mai intenţionat decât de obicei. Nu s-a deranjat să se uite la niciunul dintre gardieni, iar aceştia nu s-au deranjat să îl oprească. S-a oprit în faţa ultimului birou din dreapta şi a întrebat: „Ministrul este singur?”.
„Nu.”
„Eliberaţi biroul”. A fost o comandă.
Asistentul administrativ s-a uitat la o agendă de întâlniri de pe birou şi a ezitat.
Tayyib şi-a aplecat corpul de 1,80 m în faţă şi şi-a aşezat mâinile mari pe biroul bărbatului. „Nu este o cerere. Este un ordin. Dacă nu cumva regele se află acolo, îţi sugerez să eliberezi biroul sau vei rămâne fără slujbă.”
Bărbatul a sărit în picioare şi a fugit în birou. Tayyib l-a urmat.
Biroul avea optzeci de metri lungime şi cincizeci de metri lăţime. Nu era niciun birou la vedere, doar grupuri de scaune, canapele şi perne. Rashid se afla în capătul îndepărtat al încăperii, aşezat pe un scaun supradimensionat care era aproape, dar nu chiar un tron. Cinci bărbaţi, bine trecuţi de şaptezeci de ani, erau adunaţi în jurul lui Rashid pe un grup de trei canapele. Asistentul se grăbea înainte într-un ritm care nu era nici pe departe o alergare în toată regula. Tayyib îl făcea să fie nervos.
S-a apropiat de Rashid şi i-a şoptit la ureche. Rashid a dat din cap, apoi şi-a informat oaspeţii că îi părea foarte rău, dar că va trebui să întrerupă întâlnirea lor. Bărbaţii s-au ridicat şi au ieşit din încăpere în pas de melc. Tayyib stătea într-o parte strângând şi desfăcând pumnii.
Când în sfârşit au plecat şi uşa s-a închis, Tayyib s-a înclinat la brâu şi a spus: „Prinţul meu, îmi cer scuze pentru deranj.”
Rashid s-a uitat la el cu ochii săi uşor acoperiţi de glugă. Îl cunoştea pe Tayyib de unsprezece ani, încă din primele zile ale bărbatului la Serviciul de Informaţii saudit. Tayyib îşi făcuse o reputaţie de persoană care făcea lucrurile şi care îşi ţinea şi gura închisă. Existau o mulţime de oameni care făceau lucruri, dar puţini ştiau cum să păstreze tăcerea în această privinţă. Tayyib nu era o persoană veselă, dar nici nu era cineva predispus la melancolie, crize de furie sau orice altă expresie exterioară a emoţiilor. Era serios şi ferm, şi de aceea Rashid îl plăcea. Acesta era, de asemenea, motivul pentru care privirea de pe faţa lui Tayyib îi dădea prinţului motive de îngrijorare. „Presupun că lucrurile nu au mers bine în America.”
Tayyib a clipit, afacerile sale din America fiind deja o amintire îndepărtată. A căzut în genunchi. Cel mai rău. Şi-a coborât capul şi a spus: „Prinţe Muhammad, îmi pare rău, dar am veşti groaznice.”
Rashid a expirat prin nări şi a dat din cap pentru ca bărbatul să continue.
„În timp ce veneam de la aeroport, am primit un telefon de la biroul meu.” Tayyib a ridicat capul şi a aruncat o privire spre prinţ. „A avut loc o explozie în Riyadh cu puţin timp în urmă.”
„Unde?” a întrebat Rashid pe un ton precaut.
„În faţa sediului central al Abdullah Telecommunications.”

„Abdullah Telecommunications”, a spus Rashid absolut şocat. „Ce fel de explozie?”
„Un atentator sinucigaş cu bombă”.
„Un atentator sinucigaş cu bombă”, a repetat Rashid confuz. Regatul se pricepea foarte bine la exportul de kamikaze. Ocazional, câte unul lovea chiar în interiorul Regatului, dar întotdeauna era împotriva unor ţinte occidentale, de obicei americani. „A fost cineva ucis?”
„Mă tem că da.” Tayyib s-a uitat în jos. „Saeed Ahmed Abdullah.”
La auzul numelui prietenului său din copilărie, Rashid a rămas fără cuvinte. După o clipă, şi-a recăpătat calmul şi a întrebat: „Cum s-a întâmplat asta?”.
„Martorii spun că Saeed ieşea de la rugăciunea de la prânz şi traversa strada spre biroul său. Bărbatul îl aştepta. S-a apropiat, l-a îmbrăţişat pe Saeed şi apoi s-a aruncat în aer.”
Rashid a rămas uimit. „Cine a fost atentatorul?”
„Nu ştim încă.”
„De ce ar fi vrut un atentator sinucigaş cu bombă să-l ucidă pe Saeed?”
Tayyib se luptase cu aceeaşi întrebare.
Prinţul s-a ridicat în picioare şi şi-a adunat hainele, una îndoită pe fiecare braţ. „Ridică-te”, a spus el în timp ce cobora de pe platformă. Mintea lui se împiedicase de o posibilitate oribilă. „Şi cum rămâne cu afacerile noastre din America?”
Tayyib s-a ridicat şi a spus: „Te-am dezamăgit, prinţul meu.” Se gândise la răspunsul său în timpul zborului lung. Adevărul era că nu ştia ce nu mersese bine, dar asta era în sine o dovadă de eşec. „Oamenii pe care i-am trimis să se ocupe de treabă nu s-au mai întors.”
„Ce s-a întâmplat cu ei?”
„Nu ştiu.”
„Deci Mitch Rapp este încă în viaţă.” Era o afirmaţie, nu o întrebare.
„Cred că da.”
„Iar bunul meu prieten Saeed tocmai a fost ucis.” Rashid s-a plimbat pe podeaua de marmură, de la un covor persan la altul, până când s-a uitat pe o fereastră mică. Nu se putea gândi la niciun motiv pentru care un musulman l-ar fi ucis pe Saeed. Rapp, pe de altă parte, avea o mulţime de motive. Rashid şi-a amintit că îl avertizase pe vechiul său prieten să îşi ţină gura. Americanii aflaseră despre recompensă, iar Rapp se afla deja în Arabia Saudită, ucigându-i pe cei responsabili de moartea soţiei sale.
„Ştiu la ce te gândeşti, prinţul meu, dar nu înţeleg cum a putut Rapp să plece din America şi să pună la cale totul atât de repede. Pe cine ar fi găsit ca să fie un atentator sinucigaş cu bombă?”.
„Poate că s-a aruncat în aer?” a întrebat Rashid pe un ton plin de speranţă.
Tayyib s-a gândit la asta o clipă şi apoi a anunţat: „L-am studiat pe Rapp. Omul nu s-ar fi sinucis niciodată decât dacă ar fi fost nevoit. L-ar fi împuşcat pur şi simplu pe Saeed”.
„Atunci spuneţi-mi de ce un consătean musulman ar fi vrut să-l ucidă pe Saeed?”.
„Poate că nu era un musulman.”
Rashid s-a încruntat. „Nu există un atentator sinucigaş nemusulman. Vezi vreun kamikaze evreu? Nici măcar irlandezii, în timpul războiului lor cu britanicii, nu au recurs la atentate sinucigaşe cu bombă. Japonezii sunt singura altă cultură care a folosit această tactică în istoria modernă şi mă îndoiesc că japonezii l-au ucis pe Saeed.”
„Recunosc că sincronizarea pare proastă, dar nu văd cum ar fi putut Rapp să plece duminică din America şi să orchestreze aşa ceva. Eu însumi am plecat duminică seara şi am ajuns cu doar o oră în urmă.”
„Dar Abel?”
Tayyib s-a gândit la această posibilitate. „Încă nu-l găsim. De sâmbătă ştiu că nu i-a returnat banii lui Saeed, dar, din nou, unde va găsi Abel un atentator sinucigaş cu bombă?”.
„Atunci ce s-a întâmplat?”
„Sunt reticent să ghicesc cu atât de puţine informaţii.”
Rashid s-a întors de la fereastră şi a spus: „Ghiceşte oricum.” A fost o comandă.
Tayyib a stat într-o parte şi a încercat să inventeze ceva plauzibil. „Saeed are multe legături cu militanţii. Este posibil ca un rival al uneia dintre aceste grupări să fi decis să-l ucidă.”

Rashid a luat în derâdere ideea. „Nu ţi se pare deloc o coincidenţă faptul că Saeed a plătit douăzeci de milioane de dolari pentru ca Mitch Rapp să fie ucis? Ucigaşii îl ratează şi sfârşesc prin a-i ucide soţia, iar acum Saeed este mort. Nu ţi se pare ciudat?"
„Bineînţeles că da, dar cu tot respectul, prinţule Muhammad, oameni ca Rapp nu se aruncă în aer."
Rashid s-a gândit o secundă la asta. Avea dreptate, dar lucrurile se schimbaseră. „Soţia lui a fost ucisă. Cine ştie de ce este capabil acum?"
Înainte ca Tayyib să poată răspunde, i-a sunat telefonul. Tayyib a îngheţat. Prinţul ura telefoanele şi avea o regulă fermă conform căreia, atunci când se afla în prezenţa sa, acestea trebuiau închise. S-a străduit să-l scoată din buzunar şi să reducă soneria la tăcere. Mâinile lui mari se chinuiau cu butoanele mici. Ecranul îi spunea că era biroul lui. Tayyib a ezitat. Apelul putea fi important. S-a uitat la Rashid, a ridicat telefonul şi a spus: „Îmi pare rău. Acesta este numărul meu doi. S-ar putea să aibă mai multe informaţii despre explozie".
Rashid a dat din cap cu reticenţă.
Tayyib a răspuns la telefon şi a ascultat cu atenţie. După aproximativ treizeci de secunde, a întrebat: „Sunteţi sigur?". L-a mai ascultat puţin pe bărbat şi a spus: „Sună-mă dacă mai afli ceva". Tayyib a închis telefonul şi a expirat.
„Ce?" a întrebat Rashid nerăbdător.
„Mai mulţi dintre fiii lui Saeed erau acolo. Îl însoţeau la rugăciune şi se întorceau împreună la birou când s-a întâmplat. După ce au depăşit şocul iniţial al atentatului, au început să blesteme corpul atentatorului sinucigaş. Îl scuipau şi îl loveau cu picioarele când unul dintre ei şi-a dat seama brusc că l-a recunoscut pe atentator."
„Cine a fost?"
„Era fratele lor, Waheed."
„Waheed?" a spus Rashid cu neîncredere totală. „Nu se poate aşa ceva. El este mort."
„Acum este", a spus Tayyib, fără să încerce să fie amuzant.
„Rapp l-a ucis acum şase luni", a insistat prinţul.
„Se pare că nu." Tayyib şi-a încrucişat braţele şi, gândindu-se cu voce tare, a spus: „Cadavrul nu a fost niciodată returnat."
„De ce şi-ar fi ucis Waheed propriul tată?".
„S-ar putea să nu fi făcut-o." Tayyib ştia ceva ce prinţul nu ştia.
„Tocmai ai spus că a făcut-o", a răbufnit Rashid.
„S-ar putea să nu fi ştiut ce se întâmpla. Există o casetă de securitate. În ea se vede cum Waheed este condus de un alt bărbat. Cei doi se opresc în faţa clădirii de birouri şi aşteaptă acolo timp de câteva minute. Apoi, când Saeed începe să traverseze strada de la moschee pentru a se întoarce la birou, bărbatul pleacă de lângă Waheed şi se îndepărtează. Se uită o dată peste umăr şi apoi se uită în jos la ceva din mână. Credem că era un fel de telecomandă. Cu o secundă înainte de explozie, bărbatul ridică mâna spre cameră, aşa." Tayyib a ridicat degetul mijlociu şi a făcut gestul spre perete, departe de Rashid. „Apoi are loc o explozie, iar Saeed este spulberat în două."
„Se poate spune cine este bărbatul de pe casetă?"
„Vor încerca, dar va fi dificil. Bărbatul purta un kaffiyeh şi ochelari de soare."
Rashid s-a uitat înapoi pe fereastră, mintea lui parcurgând lista de posibilităţi. „Acest gest este foarte american."
Tayyib a dat din cap. „Americanii şi francezii."
„Care este evaluarea ta acum?", a întrebat prinţul.
„În urmă cu şase luni, Mitch Rapp l-a capturat pe Waheed Ahmed Abdullah într-un sat de munte de la graniţa pakistanezo-afgană. La scurt timp după aceea, guvernul american ne-a informat că Waheed era mort. Acum, Waheed apare întors din morţi şi sfârşeşte prin a-şi spulbera propriul tată." Tayyib a clătinat din cap.
„Cine era bărbatul din filmul de supraveghere?".
„Nu ştiu. Nu am văzut-o."
Rashid a luat în derâdere. „Tu ştii cine era."

Tayyib a dat din cap. „Mai mult ca sigur a fost Mitch Rapp. Nu ştiu cum a făcut-o, dar probabil că el a fost."
„Trebuie să-l găseşti pe Abel", a spus Rashid cu o voce lentă şi metodică. „Nu ştiu de unde ştiu americanii că Saeed a fost în spatele acestui lucru, dar bănuiesc că Saeed a fost prea vorbăreţ în legătură cu rolul său în această chestiune."
„Te-am avertizat în legătură cu asta."
„Ştiu că ai făcut-o şi am vorbit cu el, dar nu m-a ascultat. Există un singur mod în care putem fi legaţi de asta."
„Abel", a răspuns Tayyib.
Prinţul a dat din cap. „Trebuie să-l găseşti şi să-l omori."
„Mă voi ocupa eu însumi de asta."
„Bine. Mâine dimineaţă plec în Spania. Inaugurarea moscheii are loc vineri. Este foarte important pentru mine. Găseşte-l pe Abel până atunci, interoghează-l pentru a afla dacă a vorbit cu cineva şi apoi omoară-l."
„Dar Rapp? Dacă este în Arabia Saudită, s-ar putea să nu fiţi în siguranţă."
Rashid şi-a strâns buzele şi a privit peste acoperişurile plate. „Poate că voi pleca în Spania în seara asta."
„Cred că este o idee bună. Voi face aranjamentele necesare pentru ca detaliile de securitate să fie întărite."
„Bine." Rashid a avut o idee. „Între timp, voi suna în America şi voi vedea dacă pot face lucrurile mai dificile pentru domnul Rapp."

68

LIDO, ITALIA
Abel nu s-a urcat niciodată pe vasul de croazieră. În cele din urmă, a stat acolo, pe chei, s-a uitat la toţi oamenii de talie mare care erau conduşi pe vas ca nişte vite care sunt duse la abator şi a refuzat. Acum era un om foarte bogat şi s-a gândit că a se ascunde într-un hotel de cinci stele ar fi la fel de eficient ca şi cum ar încerca să se amestece pe un vas de croazieră. Aşa că s-a întors şi s-a întors direct de unde venise. Ei bine, nu chiar. În loc să se întoarcă la Veneţia propriu-zisă, a luat un feribot spre Lido, insula subţire de 13 kilometri lungime care se întinde la sud de Veneţia şi formează o barieră între aceasta şi mare. Abel s-a gândit că, dacă cineva ar fi fost suficient de norocos să îl urmărească până la Veneţia, ultimul loc în care s-ar fi uitat ar fi fost pe una dintre insulele exterioare. Aşa că a rezervat un apartament la somptuosul Hotel des Bains.
Sâmbăta şi duminica le-a petrecut plimbându-se pe frumoasele plaje de nisip de pe insulă, bucurându-se de vremea neobişnuit de caldă din octombrie şi încercând să se gândească unde îşi va cumpăra vila. Acum se întorcea la asta. Rapp era în viaţă, asasinii eşuaseră, Rashid încerca să-i dea de urmă, iar viitorul îi era clar. Trebuia să renunţe la tot ce deţinea şi să o ia de la capăt cu un nume şi o identitate noi. Practic, exact asta făcuse atunci când emigrase în Austria, cu doisprezece ani în urmă. Îşi păstrase numele, dar nimic altceva, şi o făcuse cu resurse limitate. De data aceasta avea unsprezece milioane de dolari, plus, estima el, încă un milion sau cam aşa ceva după ce va vinde cele două apartamente şi alte câteva lucruri.
Se hotărâse să păstreze banii lui Saeed. Asasinii nu-şi trimiseseră încă cele şase milioane înapoi şi, într-un fel, luaseră decizia lui Abel în locul lui. Nu avea cum să le dea de urmă destul de repede şi se întreba cât de înţelept ar fi fost să încerce măcar să-i găsească. Ei ştiau mult mai multe despre el decât ştia el despre ei, iar bărbatul îl avertizase că îl va ucide dacă va încerca să le descopere adevărata identitate. Abel nu mai voia să simtă niciodată respiraţia fierbinte a acelui bărbat pe gâtul lui. Îi va lăsa în pace. Să-i lase să păstreze cele şase milioane şi, din moment ce Saeed nu mai onora înţelegerea lor iniţială, cerând înapoi toate cele douăzeci şi două de milioane, Abel nu simţea nici el nevoia să onoreze vreun aspect al înţelegerii. Era fiecare pentru el însuşi.
Celălalt factor decisiv fusese înrăutăţirea relaţiei sale cu Rashid. Lucrurile se terminau întotdeauna prost cu oameni ca Rashid. Cheia era să ştii când să te retragi. Abel simţea de ceva vreme că era de unică folosinţă în ochii prinţului. Acum, că treaba cu Rapp se terminase cu un eşec, nu avea nicio îndoială că

Rashid îi ordonase aghiotantului său Tayyib să-l găsească şi să-l ucidă. Faptul că i-ar fi dat banii înapoi lui Saeed nu ar fi schimbat nimic din toate acestea, aşa că se hotărâse cu toată încrederea să păstreze banii şi să înceapă o nouă viaţă.
Nu-i păsa de apartamente, dar de casa din Alpi ar fi fost greu să se despartă de ea. Poate că ar putea să o păstreze şi să vadă cum merg lucrurile. A folosit un avocat şi o firmă de faţadă pentru a o cumpăra. Întotdeauna şi-o imaginase ca pe un loc de care ar putea să se agaţe dacă lucrurile ar merge prost. De-a lungul anilor, însă, adusese acolo oameni ca Petrov, şi numai din acest motiv nu se putea baza în totalitate pe el ca pe un refugiu sigur. Deocamdată, totuşi, îl va păstra.
Era o lume mare, cu o mulţime de locuri frumoase, dar Abel prefera Europa. În special zonele din jurul Elveţiei: nordul Italiei, sudul Germaniei, Austria şi Franţa. Pe de altă parte, America de Sud era, probabil, alegerea logică. În mare parte neatinsă de terorism, încă nu-şi modernizaseră vămile şi agenţiile de imigrări suficient de mult pentru a face dificilă obţinerea intrării cu paşapoarte false. Marile oraşe, însă, cele ca Rio şi Sao Paolo, locuri în care un european putea dispărea, erau pline de una dintre cele mai mari sărăcii pe care le văzuse vreodată. Sărăcia era un lucru care îl irita pe Abel. Nu-i plăceau mulţimile şi tânjea după ordine. Lipsa totală de stăpânire de sine afişată de mase, felul în care trăiau unii peste alţii în cele mai nepotrivite condiţii şi scuipau copil după copil ca şobolanii în canalizare, îl dezgusta. America de Sud ar putea fi cea mai inteligentă alegere, dar Abel nu era tocmai pregătit să se predea atât de uşor. Trebuia să existe o cale mai bună.
Luni dimineaţa a sosit cu Abel căutând cu disperare o modalitate de a rămâne în Europa. Vremea caldă din weekend a făcut loc unui front rece care venea dinspre Marea Adriatică şi Abel s-a trezit practic singurul om de pe plajă. A făcut o plimbare lungă până la extremitatea sudică a Lido, care de la hotelul său era la aproximativ patru mile. Ideea de a-şi schimba identitatea îi crescuse în minte. Era timpul – era timpul să înceapă un nou capitol din viaţa lui. La Paris, Milano şi Zurich se aflau unii dintre cei mai buni chirurgi plasticieni din lume. Nu ar fi făcut nimic drastic. Poate o operaţie la bărbie, un nou nas şi una dintre acele noi micro liftinguri faciale. Nimic prea drastic. Doar cât să-l facă să pară mai tânăr. Restul ar fi putut să-l facă cu o nouă garderobă. În ultimii doisprezece ani a cultivat un look aristocratic european. Poate că un look de metrou chic i s-ar potrivi mai bine? Femeile tinere păreau să fie mai atrase de asta.
Abel a ajuns înapoi la des Bains puţin după ora 1:00 după-amiaza şi a luat prânzul în grădină. A comandat o salată uşoară şi o ceaşcă de supă de fasole. Mânca alimente bogate de cinci zile şi a decis că ar fi bine să se întoarcă la vechile obiceiuri, altfel va trebui să portretizeze un om gras în viaţa următoare. Cunoştea un falsificator bun, un om care lucrase pentru Stasi. Avea acum şaptezeci de ani, dar ţinuse pasul cu tehnologia meseriei sale. Omul se mutase la Viena şi îşi deschisese un magazin. În timp ce-şi termina supa, Abel s-a hotărât că va face operaţia plastică, va sta în convalescenţă timp de o lună până când se va diminua umflătura şi apoi va merge la falsificator. Ar fi un om nou şi, dacă ar fi fost suficient de atent în construirea istoriei sale, ar fi putut să rămână chiar în Europa. Poate în sudul Franţei sau la Monaco. Ar putea să se ascundă la vedere, alături de toţi ceilalţi „jet-setteri”.
Abel şi-a şters colţurile gurii şi a suspinat. Avea timp şi avea bani. Lumea era un loc mare. Cu siguranţă că putea să dispară. Ospătarul a luat farfuriile terminate şi l-a întrebat dacă mai dorea ceva. Abel a comandat un cappuccino şi apoi s-a hotărât să îşi verifice finanţele.
Şi-a pornit PDA-ul şi l-a ţinut în faţa feţei cu amândouă mâinile, cu degetele mari lucrând la tastele mici. S-a logat pe internet şi apoi a scos o listă de site-uri pe care le vizita în mod obişnuit. Toate băncile sale se aflau aproape de vârf. Abel a coborât până la prima bancă şi a dat click pe ea. Cinci secunde mai târziu, îşi introducea numărul de cont şi parola lungă. La cinci secunde după aceea se holba la soldul său.
Abel a clipit de câteva ori. Era imposibil. Inima lui a început să se grăbească. Trebuia să fie o greşeală. Abel s-a deconectat de pe internet şi era pe punctul de a suna direct la bancă, când s-a gândit mai bine. S-a conectat din nou şi a verificat un alt cont. A apucat micul dispozitiv de plastic şi a vrut să se conecteze mai repede. Când cel de-al doilea cont a apărut pe ecran, s-a ridicat atât de repede încât scaunul său din fier forjat a căzut şi a aterizat zgomotos pe terasa de piatră. Abel l-a ignorat pe chelner, care venise să vadă dacă totul era în regulă. S-a repezit în hotel, înjurând în sinea lui, cu venele de pe frunte bombate. Degetele lui lucrau cu furie pentru a verifica această veste oribilă. A scos al treilea cont şi apoi al patrulea.

Când a ajuns în apartamentul său, nu mai putea să nege. Toate cele cinci conturi fuseseră golite. Soldul său era zero în fiecare dintre ele. Aşa, pur şi simplu, unsprezece milioane de dolari dispăruseră.
Abel se plimba înainte şi înapoi pe podeaua de lemn a apartamentului său de douăsprezece sute de dolari pe noapte. A ţipat o dată din toţi plămânii, pentru doar câteva secunde, apoi şi-a revenit. Trebuia să se gândească bine la asta. Trebuia să existe o greşeală sau o modalitate de a o repara. Îi cunoştea personal pe toţi aceşti bancheri. Ceea ce se întâmplase era imposibil, dar nici nu era. Saeed valora miliarde. Influenţa lui asupra acestor bănci putea fi imensă. Elveţienii erau precauţi şi Abel ştia de situaţii în care plasaseră bani în conturi escrow până când cele două părţi îşi puteau rezolva diferendele.
Abel era mai furios ca niciodată. Plănuise totul şi era al naibii dacă avea de gând să lase un amator ca Saeed să îl învingă. În cele din urmă, Abel avea avantajul, nu Saeed şi nici Rashid. El era un nimeni. Un agent de informaţii profesionist care putea dispărea. Ei nu puteau.
Abel a deschis seiful din cameră şi a pornit telefonul său prin satelit criptat. De îndată ce a avut semnal, a format numărul biroului lui Rashid din Riyadh. Când bărbatul a răspuns la celălalt capăt al firului, Abel s-a identificat şi i-a spus că va aştepta exact zece secunde până când i-l va da pe prinţ la telefon. Dacă aştepta mai mult de atât, avea să închidă. Abel ştia că Rashid îl căuta şi a ghicit corect că apelul îi va fi transmis rapid.
Era pe nouă când prinţul a răspuns.
„Prietenul meu, unde ai fost? Avem multe de discutat."
„Bineînţeles că avem." Abel nu-i vorbise niciodată lui Rashid într-un asemenea mod. „Spune-i lui Saeed că are timp până la închiderea afacerii de astăzi să pună banii înapoi în contul meu sau mă voi asigura că Mitch Rapp va afla că el a fost cel care a pus recompensa pe capul lui."
„Cred că ai întârziat puţin", a spus Rashid pe un ton lipsit de bun simţ.
Abel nu a detectat nicio bravadă falsă. „Ce vrei să spui?"
„Saeed tocmai a fost ucis într-o explozie."
„Când?"
„Acum o oră."
„Unde?"
„În faţa biroului său."
„De către cine?"
„Cine crezi?"
„Nu ştiu", a mârâit Abel furios.
„Mitch Rapp."
Abel se opri din mers. „Cum? E imposibil."
„Se pare că nu."
Abel simţea cum îi vine o durere de cap monstruoasă. A început să se plimbe din nou, uitându-se la podea în timp ce mergea de la un capăt la altul al camerei. „Îmi vreau banii înapoi", a răbufnit el.
„Nu ştiu despre ce vorbeşti."
„Cele unsprezece milioane de dolari pe care Saeed m-a plătit pentru a-l ucide pe Rapp."
„Rapp este încă în viaţă."
„Nu-mi pasă. Înţelegerea a fost să păstrez depozitul indiferent dacă a fost ucis sau nu. Îmi vreau banii înapoi."
„Vino la Riyadh şi vom vorbi despre asta."
„Rashid, nu fi prost. Nu voi mai pune niciodată piciorul în ţara ta." Abel nu-i vorbise niciodată într-o manieră atât de nepoliticoasă. Întotdeauna era vorba de prinţ încoace sau prinţ încolo.
„Atunci vino în Spania. Plec la Granada în seara asta. Putem să discutăm despre banii tăi şi să ne gândim cum ne vom descurca cu Rapp."
„Nu", a spus Abel cu fermitate. „Îmi vei plăti unsprezece milioane de dolari până astăzi la ora cinci, ora Zurich, sau îi voi spune lui Rapp că a fost ideea ta."
A fost o tăcere lungă, apoi Rashid a spus: „Nu fiţi prostuţ. Doi pot juca acest joc. Dacă faci asta, îţi vei semna condamnarea la moarte".

„Poate că da, poate că nu. Eu nu sunt nimeni. Un singur individ care poate dispărea. Tu eşti puternicul şi bogatul prinţ Muhammad bin Rashid.” Abel a rostit numele cu dispreţ. „Lui Rapp îi va fi greu să mă găsească. Pe tine, pe de altă parte, te va găsi uşor.”
„Erich, gândeşte-te la ceea ce faci. Nu mă vrei ca duşman.”
„Şi nici tu nu vrei să sfârşeşti ca prietenul tău Saeed, aşa că ar fi bine să-mi dai cele unsprezece milioane de dolari până la ora cinci sau îţi promit că Rapp va afla că tu ai orchestrat toată această poveste. Îi voi trimite asistentului tău instrucţiuni de transfer a banilor.”
„Dă-mi timp până mâine la ora cinci. Sunt bogat, dar nu în felul în care era Saeed. Am nevoie de timp.”
„Mâine la prânz! Asta e tot ce ai.”
Abel a apăsat butonul de închidere al telefonului şi l-a aruncat pe pat. Şi-a strâns mâinile la ceafă, a mai dat câteva ture prin cameră, apoi şi-a luat valiza. Trebuia să se pună în mişcare. Avea nevoie de bani, dar nu putea avea încredere în bănci. Asta însemna că trebuia să ajungă la casa Alpine. Avea aproape 100.000 de dolari în seif. Ar fi fost suficienţi pentru a face operaţia şi pentru a cumpăra un nou set de acte de identitate. Să sperăm că Rashid va vedea lumina şi îi va da banii. Nu voia să-şi petreacă restul anilor uitându-se peste umăr după Mitch Rapp.

69

CASA ALBĂ
Sedanul blindat al lui Kennedy s-a oprit la poarta de sud-vest. Ofiţerii Serviciului Secret erau obişnuiţi cu intrările şi ieşirile ei, dar au verificat totuşi trenul de rulare şi portbagajul. Kennedy fusese la Casa Albă de atâtea ori încât încetase să mai numere cu ani în urmă. Totuşi, încă mai existau momente, ca acum, când simţea cum i se accelerează pulsul şi i se strânge stomacul. Cele mai multe dintre aceste vizite erau simple, informări standard de informaţii. Ocazional, trebuia să se ocupe de o criză, dar, de cele mai multe ori, datoria ei era să informeze şi să consilieze preşedintele şi restul echipei de securitate naţională, după cum era necesar.
Totuşi, după-amiaza aceasta avea să fie diferită. Nimic plictisitor, benign sau altceva. Avea să fie un joc cu miză mare, iar jucătorii erau unii dintre cei mai puternici din Washington. Trei persoane, în special, îi doreau capul pe tavă: directorul Serviciului Naţional de Informaţii, presupusul ei şef, secretarul de stat şi procurorul general. Pe lângă toate acestea, călătoriile ei recente o obosiseră pe Kennedy. De la Washington la Zurich şi înapoi în mai puţin de şaisprezece ore. Adăugaţi la asta uciderea Annei Rielly, atacul asupra casei conspirative şi un şef care habar n-avea ce face şi vă trezeaţi cu un director al CIA uzat şi frânt. Kennedy ar fi preferat să se ducă direct acasă să-l vadă pe Tommy şi apoi să se culce devreme, dar nu se putea amâna această întâlnire. Erau prea supăraţi şi, ca să fiu complet sinceră, exista o latură vicleană a ei care abia aştepta să o facă. Învăţase de la Rapp. Uneori e mai bine să o laşi să zboare. Mai ales atunci când puntea este aranjată în favoarea ta.
Kennedy îşi verifică ceasul. Era luni, ora 5:18. Din fericire, reuşise să doarmă câteva ore atât în timpul zborului de întoarcere, cât şi în cel de întoarcere. Când se hotărâse să urmeze pista spre Zurich, o făcuse cu convingerea reconfortantă că preşedintele o va susţine cel puţin în particular. Era întotdeauna pregătită să joace jocul, să sărute degetele inelare şi să facă reverenţe, pentru a-i face fericiţi pe membrii cabinetului şi alte tipuri importante. Ea însăşi, la urma urmei, era una dintre persoanele importante, dar asta nu avea să o ajute de data aceasta. Aceşti oameni erau mai presus de ea, iar ea comisese păcatul suprem al unui insider. Îi ţinuse în afara circuitului şi îi călcase pe degete. În cele din urmă, cel puţin în ochii lor, ea îi făcuse să arate rău. Asta era problema. Acestui grup nu-i plăcea să fie făcut să arate rău.
Kennedy şi-a lăsat servieta mare pe bancheta din spate şi a luat un dosar din piele maro. A coborât din maşină şi a stat o clipă pe bordură. Părul ei şaten, lung până la umeri, era tras la spate într-o simplă agrafa neagră, care se asorta cu costumul ei negru de pantaloni şi pantofii negri. Kennedy şi-a strecurat o mână între bluza ei albastră şi talia pantalonilor pentru a se asigura că bluza era băgată înăuntru. Şi-a ajustat ochelarii şi apoi a pornit pe uşă şi a intrat în Aripa de Vest, unde a fost oprită de un alt ofiţer al Serviciului Secret. Kennedy şi-a arătat insigna şi şi-a semnat numele în jurnalul de bord. De acolo a urcat la etaj şi s-a

dus direct la portarul președintelui, Betty Rodgers, o nativă din Washington DC și o asistentă extrem de competentă.
Biroul lui Betty era mic, la fel ca majoritatea încăperilor din Aripa de Vest, cu excepția Biroului Oval și a Sălii Cabinetului. Betty l-a privit pe Kennedy pe deasupra ochelarilor de citit. Avea în jur de 50 de ani, dar avea deja acel aer de bunică. Și-a strâns buzele ca și cum ar fi avut ceva de spus, apoi s-a oprit. Kennedy o plăcea pe Betty, ceea ce era important. În calitate de asistentă de top a președintelui, ea avea ocazia să vadă unele dintre cele mai prețioase secrete ale țării. Era o persoană care trebuia să fie dură și discretă. Ea era ambele.
„Bună seara, Betty."
„Irene, ce ai mai făcut?" a întrebat Betty pe un ton prietenos, dar acuzator.
„Foarte puțin."
„Nu asta am auzit eu, dragă. Ai niște oameni foarte supărați acolo. Au dat foc la telefoane toată ziua".
Lui Kennedy îi păsa de reacția lor, dar cel mai mult o interesa să afle ce părere avea despre șeful cel mare.
„Ce mai face președintele?"
„Diferit."
„Cum adică, diferit?"
„Nu știu... nu a fost el însuși în ultima vreme. Nu are nimic de-a face cu mica ta călătorie în Elveția. De fapt, a fost destul de calm în legătură cu asta. Ceilalți sunt cei care au făcut scandal. Toți au sunat individual să se plângă și apoi au venit aici împreună la prânz ca să o facă din nou." Betty și-a scos ochelarii și i-a lăsat să atârne de lanțul de la gât. Cu o voce stinsă a întrebat: „Sper că ai obținut ceea ce căutai, pentru că vor să te ardă pe rug."
Kennedy a zâmbit și și-a mângâiat dosarul din piele maro.
„Bine." Betty s-a uitat la ceasul ei. „Intră acolo și dă-le iadul. Și să te grăbești. Am planuri pentru cină".
Kennedy i-a mulțumit și a intrat în Biroul Oval. O așteptau cu toții. Președintele, Ross, secretarul de stat Berg, procurorul general Stokes și chiar și vicepreședintele Baxter. Baxter și președintele stăteau pe cele două scaune aflate chiar în fața șemineului. Scaunele electrice. Ross, Berg și Stokes erau aliniați pe o canapea ca un pluton de execuție. Canapeaua identică de vizavi era goală. Acolo voiau ca ea să se așeze. Izolată, ca un copil chemat în biroul directorului. Kennedy a acceptat cu plăcere locul ei de singurătate. Și-a așezat dosarul din piele pe măsuța de cafea din sticlă și s-a lăsat pe spate, încrezătoare că argumentul lor va fi emoțional în condițiile în care ea avea de partea ei niște dovezi destul de condamnabile.
Ross a fost primul care a luat cuvântul. Purta încă unul dintre costumele lui Brooks Brothers perfect croite. Era albastru închis, aproape negru, și era confecționat dintr-o lână ușoară. Avea pe el o cămașă albă cu un fel de țesătură specială, genul de cămașă care costă mai mult decât chiria lunară a unor oameni. Cravata argintie îi completa părul argintiu și negru. Cu doar două săptămâni în urmă, Kennedy își amintea că i se părea că bărbatul era chipeș. Acum tot ce vedea era un bărbat obsedat de propria vanitate.
Ross și-a schimbat poziția pe canapea și s-a îndreptat puțin. L-a privit pe Kennedy cu o privire fără menajamente și a întrebat: „Ai ceva de spus în apărarea ta?".
Kennedy a clătinat din cap. Voia să le scoată la iveală.
„Ei bine, lasă-mă să-ți spun cum a fost ziua mea", a spus Ross pe un ton iritat. „Cu puțin timp înainte de prânz am primit un telefon de la secretarul de stat Berg. Voia să știe dacă știam că sunteți în Elveția."
Ross s-a uitat la președinte și apoi înapoi la Kennedy. „Credeți că este acceptabil să părăsiți țara și să nu mă informați?".
„Ești un om ocupat, Mark. Nu am vrut să te deranjez."
„Nu este o mișcare bună."
Kennedy a ridicat din umeri.
Ross era vizibil iritat de atitudinea ei dezinvoltă. „Ai idee ce probleme ai provocat astăzi? Ministrul elvețian de externe a sunat-o pe Beatrice în această dimineață", a arătat Ross spre secretarul de stat, „și a stârnit un iad sfânt din cauza vizitei tale neanunțate."
„Ce a vrut?"
„A vrut să știe ce naiba căutai în țara lui, întâlnindu-te în privat cu cinci dintre cei mai importanți bancheri ai săi."

Procurorul general Stokes s-a aplecat în faţă. „Am un caz important în faţa instanţelor elveţiene chiar acum. Lucrăm la el de ani de zile. Aşa că, ajută-mă Doamne, dacă ai dat-o în bară, noi doi vom avea mari probleme."
Stokes era în mod clar supărat. Kennedy şi-a dat seama că el şi Ross se hrăniseră din furia celuilalt. Erau cei doi politicieni de carieră şi, alături de vicepreşedinte, cei doi bărbaţi care, mai mult ca sigur, urmau să candideze la preşedinţie la un moment dat. Lui Kennedy i s-a părut interesant faptul că secretarul de stat Berg nu participase la prima rundă.
„Ştiţi ce s-a întâmplat astăzi la Riad?". a întrebat Ross.
„Da."
„Ştiţi ceva despre asta?".
„Este o întrebare destul de deschisă".
„Ştiţi cine a fost responsabil?"
„Poate."
„Vreţi să ne spuneţi?"
„Nu."
„La naiba, Irene", a răbufnit Ross, „crezi că ăsta e un joc?" Ross a deschis un dosar pe care îl avea pe măsuţa de cafea. Înăuntru se afla o fotografie de supraveghere alb-negru, de opt pe zece centimetri, în format opt pe zece. „Asta mi-a fost trimisă de prinţul Muhammad."
Ross a învârtit fotografia pentru ca Kennedy să o poată vedea. Era un bărbat îmbrăcat în haine tradiţionale saudite care mergea pe o stradă. Cineva desenase un cerc roşu în jurul lui. Avea braţul întins şi făcea cu mâna spre camera de supraveghere. Fotografia era destul de granulară. Kennedy a studiat-o. Era cam de mărimea potrivită, dar, în afară de asta, era imposibil de spus cine era.
„Aveţi vreo idee despre cine este?"
Kennedy a clătinat din cap.
Ross i-a aruncat cu furie o altă fotografie. Aceasta arăta doi bărbaţi pe cale să se îmbrăţişeze. „Bărbatul din stânga este Waheed Ahmed Abdullah. Presupun că ştii cine este, cel puţin?".
Kennedy a dat din cap.
„De ce am spus guvernului saudit că era mort acum şase luni?".
„Este acelaşi Waheed Ahmed Abdullah care a fost un locotenent de top al Al-Qaeda?". Tonul lui Kennedy era unul de falsă confuzie. „Acelaşi Waheed Ahmed Abdullah care a ajutat la finanţarea şi planificarea unui atac terorist la începutul acestui an? Un atac care a implicat introducerea ilegală a două arme nucleare în această ţară?" A studiat fotografia. „Acelaşi Waheed Ahmed Abdullah care a vrut să vaporizeze Washington, DC, şi New York City?".
„Nu mi-aţi răspuns la întrebare."
„Şi tu nu ai răspuns la a mea. Aţi citit dosarul lui Waheed?".
„Nu am nevoie. Vreau să ştiu de ce îl minţim pe unul dintre cei mai fideli aliaţi ai noştri."
„Dacă credeţi că Arabia Saudită este unul dintre cei mai statornici aliaţi ai noştri, vă sugerez cu umilinţă să vă oferiţi imediat demisia preşedintelui."
Faţa lui Ross s-a înroşit de furie. „Şi eu vă sugerez să fiţi atent unde călcaţi, dr. Kennedy. Sunteţi pe o gheaţă foarte subţire." Ross s-a uitat din nou la preşedinte, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Ţi-am spus eu. S-a uitat înapoi la Kennedy şi l-a întrebat: „Unde este Mitch Rapp?".
„Nu ştiu."
„Minţi", a lătrat Ross în timp ce îşi înfigea degetul în prima fotografie de supraveghere. „El este chiar acolo. Ce ţi-am spus noi? Exista un mod corect de a rezolva asta şi un mod greşit. Să ai un justiţiar în libertate care să detoneze bombe în Arabia Saudită este cu siguranţă calea greşită."
Kennedy a apucat a treia şi ultima fotografie de supraveghere. A ridicat-o în faţa lui Ross şi a celorlalţi. „Cine este acest bărbat de aici? Cel pe care Waheed este pe cale să-l îmbrăţişeze?"
„Acesta este Saeed Ahmed Abdullah", a răspuns Ross cu furie. „Tatăl lui Waheed şi unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai prinţului Muhammad bin Rashid."
„Serios", a spus Kennedy cu o surpriză prefăcută. Ross tocmai îşi pusese nucile pe tavă. Şi-a deschis propriul dosar şi a afişat o serie de tranzacţii financiare. „Este acelaşi Saeed Ahmed Abdullah care, la

începutul acestei luni, i-a plătit unui fost ofiţer al Stasi din Germania de Est douăzeci de milioane de dolari pentru a-l ucide pe Mitch Rapp?". Kennedy a lăsat multiplele foi să se reverse pe măsuţa de cafea. „Sunt destul de sigur că vorbim despre acelaşi tip."
Ross, Berg şi Stokes s-au aplecat cu toţii în faţă pentru a lua o pagină.
Kennedy se uită la preşedinte. „Bancherii au fost de fapt destul de cooperanţi. Câţiva dintre ei mi-au spus că pe viitor ar prefera să rezolve lucrurile în acest fel, decât să ducă aceste bătălii publice în instanţe."
Kennedy s-a întors către procurorul general Stokes. „Bătălii care necesită mult timp, resurse şi bani. În momentul în care obţinem informaţiile pe care le căutăm, toţi banii au fost mutaţi şi informaţiile sunt atât de vechi încât sunt aproape inutile."
Stokes era pe punctul de a oferi un protest şchiop, dar Kennedy i-a tăiat calea. „Informaţiile care mi-au fost date astăzi generează alte rezultate. Oamenii mei din domeniul cibernetic au început să cerceteze alte conturi elveţiene folosite de Saeed Ahmed Abdullah. În doar opt ore am identificat peste o sută de milioane de dolari pe care acesta i-a dat către Al-Qaeda şi alte conturi teroriste numai în ultimul an."
„O sută de milioane de dolari", a fost tot ce s-a gândit să spună procurorul general Stokes.
„Beatrice", i-a spus Kennedy secretarului de stat Berg, „data viitoare când vorbeşti cu ministrul elveţian de externe, spune-i că îi voi transmite plângerea lui Mitch Rapp. Spuneţi-i că Mitch ar fi mai mult decât fericit să zboare la Berna şi să stea de vorbă cu orice oficial elveţian şi să-l asculte explicând de ce consideră că este atât de important să protejeze confidenţialitatea teroriştilor precum Waheed şi tatăl său."
„Şi, Mark", i-a spus Kennedy lui Ross, „când ai luat micul dejun cu prinţul Muhammad bin Rashid zilele trecute, ai menţionat cumva că Mitch Rapp mai trăieşte?".
Ross a început să dea din cap înainte de a avea timp să se gândească la întrebare.
„Nu aţi spus nimic despre faptul că se află în convalescenţă într-o casă conspirativă a CIA?". Kennedy se purta ca şi cum ar fi avut vreo dovadă, dar, în realitate, funcţiona pe baza unei bănuieli.
„Nu am vorbit cu el despre aşa ceva."
„Ei bine, când vorbeşti din nou cu el, întreabă-l dacă ştia că cel mai apropiat prieten al său a pus o recompensă de douăzeci de milioane de dolari pe capul celui mai important oficial al meu din domeniul contraterorismului. Şi dacă tot eşti acolo, întreabă-l ce părere are despre faptul că Saeed Ahmed Abdullah a dat peste o sută de milioane de dolari organizaţiilor teroriste în ultimul an."
„Încerci să spui că este implicat în asta?"
Kennedy a clătinat din cap şi s-a ridicat. „Nu încă, dar credeţi-mă, omul este putred. Nu este un aliat al nostru." Kennedy şi-a luat dosarul. „Data viitoare când vorbeşti cu el, spune-i că am sentimentul că a fost implicat cumva în asta şi că, dacă pot dovedi acest lucru, se poate aştepta la o vizită din partea lui Mitch Rapp." Kennedy a pornit spre uşă.
„Aşteaptă o secundă." Ross s-a ridicat din scaun. „Nu am terminat aici."
Kennedy a făcut o pauză şi s-a uitat peste umăr cu o încredere totală. „Ba da, am terminat. Eu sunt epuizată. În timp ce voi trei eraţi ocupaţi să încercaţi să liniştiţi aliaţi îndoielnici, eu am zburat în cealaltă jumătate a lumii şi am realizat într-o singură dimineaţă ceea ce o sută de avocaţi de la Departamentul de Justiţie şi alte o sută de funcţionari ai Departamentului de Stat au încercat să facă în ultimii doi ani. Mă duc acasă şi mă duc la culcare."
„Opreşte-te", a spus Ross. „Trebuie să-l aduci înăuntru".
„Îmi pare rău... nu pot să o fac. Nu-l pot controla."
„Asta e o minciună! Nu vrei să-l aduci înăuntru".
Kennedy s-a oprit cu mâna pe clanţa uşii. S-a întors încet şi a spus: „Mark, Mitch Rapp a făcut mai mult pentru a securiza această ţară împotriva terorismului decât toţi cei din această cameră la un loc, iar dacă îl întrebi pe preşedinte îţi va spune acelaşi lucru. Poate că ar trebui să începi să-l ajuţi sau cel puţin să te dai la o parte din calea lui."
„Omul este nesăbuit, Irene. Trebuie să fie pus sub control."
„Succes... dar, dacă tot eşti aici, ar fi bine să te gândeşti dacă vrei sau nu să fii de partea rea a lui Mitch Rapp."
„Este o ameninţare?"

Kennedy a ridicat din umeri. „Este un fapt. I-au ucis soţia. Nu mai are cum să-l controleze. Va ucide pe oricine are vreo legătură cu asta şi dacă află că eşti de partea saudiţilor, în timp ce avem dovezi clare că Saeed a plătit douăzeci de milioane de dolari pentru a-l ucide... ei bine... să spunem că nu aş vrea să fiu în echipa ta de securitate.”
Kennedy a deschis uşa şi a plecat.

70

Nimeni nu s-a mişcat. Ross stătea ca o statuie în faţa canapelei şi chiar în faţa preşedintelui. Avea obrajii roşii şi pumnii strânşi în pumn. A clipit de mai multe ori, în timp ce se lupta dacă să ia sau nu în serios ameninţarea lui Irene.
„Tocmai m-a ameninţat! Nu poate să facă aşa ceva!”.
Toată lumea din sală avea o diplomă în drept. Aşa era starea politicii. Procurorul general Stokes, însă, era singurul care văzuse interiorul unei săli de judecată. A clătinat din cap şi a spus: „V-a dat o opinie despre ce ar putea face Rapp. Nu a fost o ameninţare”.
Acesta nu era răspunsul sau sprijinul pe care Ross îl aştepta de la prietenul său. S-a întors către preşedinte şi a spus: „Nu mai pot lucra cu ea. Trebuie să se facă ceva”.
„Stai jos, Mark.” Preşedintele Hayes şi-a încrucişat picioarele şi s-a uitat la cel mai nou membru al cabinetului său. Debutul bolii sale îi dăduse lui Hayes un motiv să devină mai reflexiv. A dispărut dorinţa lui de a conduce şi de a modela dezbaterea. Fusese înlocuită de o tactică pe care o găsea mult mai productivă. Stătea şi asculta. Să lase orgoliile monumentale ale consilierilor săi să se lupte între ei. În ultimele patruzeci şi opt de ore, ajunsese la concluzia că Ross era, de fapt, omul nepotrivit pentru această funcţie, dar înlocuirea lui era aproape imposibilă. Un om ca Ross nu ar fi plecat în linişte. Ar fi divulgat în presă ca o sită. Şi-ar fi făcut din distrugerea lui Kennedy o misiune personală. Ea nu merita asta, iar Hayes nu voia să fie distrasă. Slujba ei era prea importantă. Era timpul să ţină în frâu orgoliile şi să le reamintească pentru cine lucrau.
Hayes şi-a curăţat gâtul şi a spus: „Aş vrea să fie foarte clar un lucru. Dacă nu ar fi fost Mitch Rapp, cred că acest oraş ar fi fost distrus de o explozie nucleară acum şase luni. Asta înseamnă că aproape toată lumea din această sală ar fi fost ucisă.” Hayes a luat un moment pentru a stabili contactul vizual cu fiecare persoană. „Până unde a mers pentru a opri acel atac terorist...” Hayes a clătinat din cap, iar vocea i s-a stins. „Nici nu vreţi să ştiţi ce a trebuit să facă, dar să spunem doar că nu a fost frumos. Îi datorăm omului vieţile noastre, iar asta nu este puţin lucru.”
„Ştiu asta, dar...”
Preşedintele a ridicat mâna şi, cu o voce fermă, i-a spus lui Ross: „Nu mă întrerupeţi. Cu toţii suntem fie aleşi, fie numiţi. Asta înseamnă că timpul pe care îl avem în poziţia noastră specială este limitat. Membrii cabinetului durează în medie aproximativ trei ani. Preşedinţii şi vicepreşedinţii, noi avem patru, şi suntem foarte norocoşi dacă avem opt. Oameni ca Kennedy şi Rapp şi-au dedicat întreaga viaţă războiului împotriva terorismului. Au luptat înainte ca majoritatea dintre noi să ştie că există un război.” Hayes a făcut o pauză şi şi-a încrucişat mâinile pe genunchi. „În ceea ce mă priveşte, cred că merită sprijinul nostru de data aceasta.”
„Dar, Bob”, a spus Ross, „este mai complicat decât atât. Avem alianţe şi relaţii care sunt în joc aici. Nu putem avea un angajat al CIA care să umble pe aici aruncând oameni în aer.”
„Nu putem?” a întrebat Hayes provocator, cu o sprânceană arcuită.
„Nu!”, a răspuns Ross îngrozit.
Hayes l-a măsurat pe Ross în timp ce acesta dădea încet din cap. S-a oprit, şi-a strâns buzele şi a spus: „Ştii ce cred eu. ... Cred că suntem Statele Unite ale Americii şi trebuie să începem să ne comportăm ca atare”.
Cei trei membri ai cabinetului s-au uitat la el fără să ştie ce să spună. Vicepreşedintele ştia mai bine decât să vorbească.

„Dacă saudiţii vor să facă o problemă din asta, vor pierde. Mark, vreau să îl suni pe prinţul Rashid şi să îi spui că sunt extrem de supărat. Poţi să-i spui exact ce a spus Irene. Dacă aflăm că a avut cunoştinţă de faptul că prietenul său a pus o recompensă pe unul dintre cei mai buni oameni ai mei din domeniul contraterorismului, voi semna personal ordinul executiv care autorizează asasinarea lui."
„Domnule preşedinte", a spus un secretar de stat neliniştit, „el este membru al familiei regale. Regele ar fi extrem de supărat".
„Regele îl urăşte pe fratele său vitreg", a spus preşedintele încruntat. „Ştie că lui Rashid nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să devină rege şi să anuleze tot ceea ce a muncit pentru el. Îl voi suna personal pe rege şi voi discuta situaţia. Vă garantez că până mâine toate acestea vor fi o non-problemă."
Hayes s-a ridicat şi şi-a încheiat haina. Toată lumea a sărit în picioare, Ross un pic mai încet decât ceilalţi, a observat Hayes.
„Mark, ai vreo problemă cu toate astea?"
„Nu, domnule", a răspuns el fără entuziasm.
„Bine. Şi, Bea", i-a spus Hayes secretarului său de stat, „când vorbeşti cu ministrul elveţian de externe, spune-i că apreciez cooperarea sa în această problemă. Dacă persistă să facă scandal, spuneţi-i că voi face din asta scopul meu personal în viaţă să sun pe fiecare miliardar pe care îl cunosc şi să le spun să renunţe la orice participaţie pe care o au în industria bancară elveţiană."
Secretarul de stat a înghiţit în sec şi a dat din cap.
Hayes s-a îndreptat spre biroul său şi şi-a verificat agenda de întâlniri. A aruncat o privire în sus. Nimeni nu se mişcase. A ridicat receptorul telefonului său securizat şi a spus: „Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să dau un telefon regelui."

71

VIENA, AUSTRIA
Era marţi dimineaţa, iar echipa de supraveghere era la faţa locului de ceva mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Până în prezent nu exista niciun semn de Erich Abel. Îşi petrecuseră cea mai mare parte a zilei de luni încercând să afle mai bine cine era bărbatul şi supraveghind apartamentul. La asta se pricepeau cel mai bine – să aştepte şi să supravegheze şi, bineînţeles, să nu fie observaţi. Au obţinut o fotografie actualizată de pe certificatul de înmatriculare al şoferului, precum şi istoricul de conducere din ultimii doisprezece ani. În tot acest timp, nici măcar o amendă sau o încălcare a regulilor de parcare, ceea ce spunea multe despre acest om. I-au verificat dosarul de credit şi au aflat unde îşi făcea banca în Viena şi ce carduri de credit folosea. Cardurile de credit au fost verificate pentru activitate şi, spre surprinderea nimănui, nu fuseseră folosite de aproape două săptămâni. Au verificat înregistrările telefonice, pentru apartament, birou şi orice telefon mobil care ar putea fi legat de el. La Langley, o echipă de specialişti analizau numerele pe care le sunase, încercând să le conecteze la o companie sau la o persoană. Erau mulţi saudiţi pe listă.
Luni după-amiază târziu au trimis un om în apartament. Era o clădire frumoasă care dădea spre parcul Stadt, la sud de vechiul inel interior al Vienei, la nu mai mult de un kilometru şi jumătate de biroul său. Erau cincizeci şi două de unităţi în clădire. Nu mirosea în totalitate a bani, dar era cu siguranţă de lux. Exista un portar şi camere de supraveghere, aşa că trebuiau să fie creativi. Au trimis doi agenţi pe uşa din faţă, dându-se drept un cuplu. Se pierduseră şi căutau un vechi prieten despre care credeau că locuieşte în clădire. După treizeci de secunde de şaradă, agentul de sex masculin şi-a amintit numele corect al clădirii pe care o căutau. Un nume care, din întâmplare, semăna cu acesta, dar care era de fapt numele unei clădiri aflate la trei străzi distanţă. Când portarul a ieşit afară pentru a le indica direcţia corectă, doi bărbaţi cu un târnăcop au intrat pe uşa din spate.
Nu s-au deranjat să planteze microfoane pentru început. Abel se ascunsese în subteran şi era foarte puţin probabil să se întoarcă prea curând. Aceasta a fost o captură de informaţii. Agenţii au petrecut nouă ore parcurgând fiecare centimetru pătrat al apartamentului cu două dormitoare. Nu au luat nimic, dar au fotografiat tot ceea ce putea avea importanţă; agende vechi, notiţe scrise de mână, dosare şi fotografii.

Apoi, totul a fost descărcat pe un laptop şi transmis echipei pentru o analiză imediată. Au deschis fiecare carte şi au răsfoit-o pagină cu pagină. Fiecare aparat a fost scos şi inspectat, fiecare bucată de mâncare, uscată, congelată sau refrigerată, a fost verificată pentru a se asigura că este reală. Apoi au mers cameră cu cameră, verificând podeaua, pereţii şi tavanul pentru a vedea dacă există compartimente ascunse. Făcuseră asta de multe ori înainte. Locul şi modul în care trăia o persoană spuneau multe despre ea. Aceşti agenţi, în cei peste cincisprezece ani petrecuţi în CIA, rareori văzuseră un loc atât de curat, atât de organizat şi de igienizat. Nu exista nicio îndoială, acest Abel era un profesionist cu tendinţe obsesiv-compulsive. Bănuiau, după treizeci de minute de la începerea percheziţiei, că nu vor găsi nicio bombă. Subiecţii ca acesta erau prea precauţi ca să păstreze acasă lucrurile importante. Foloseau casete de valori sau alte spaţii de depozitare în afara sediului care ar fi fost greu de legat de ei. Puţin după miezul nopţii, unul dintre ei a plecat pe uşa din faţă, în timp ce celălalt a rămas şi a plantat câteva microfoane, pentru orice eventualitate. A aşteptat douăzeci de minute şi a ieşit şi el pe uşa din faţă. Era un nou portar de serviciu. Ar fi crezut că fuseseră în vizită la unul dintre proprietari.

Rapp, Coleman şi băieţii au ajuns la hotel cu puţin înainte de ora unsprezece seara. Drumul de la Riyadh la Qatar fusese fără evenimente. Avionul fusese aşteptat, alimentat cu combustibil şi gata de plecare. La ora şase seara erau cu roţile în sus şi în drum spre Viena. Printr-o agenţie de turism de faţadă, care era de fapt deţinută de CIA, au fost rezervate şase camere separate la Europa. Cele două camere de legătură au fost rezervate sub o singură rezervare şi au fost folosite ca post de comandă. Celelalte patru camere au fost rezervate separat şi au coincis cu paşapoartele false folosite de echipa de supraveghere. Aceste camere au fost folosite pentru dormit.

Milt Johnson era şeful echipei. Ajuns la vârsta de 60 de ani, nu mai era un angajat intern al CIA. Era un contractant civil, ceea ce pentru el era foarte bine, pentru că însemna că îşi încasa pensia integrală, plus un salariu cu treizeci la sută mai mare decât cel pe care îl câştigase în ultimul său an. Milt îşi conducea de obicei echipa în trei schimburi de opt ore, sau două schimburi de douăsprezece ore pentru început. Dacă lucrurile deveneau cu adevărat păroase, ceea ce se întâmpla de obicei, avea nevoie ca oamenii lui să fie odihniţi, pentru că ar fi trebuit să-i trimită pe toţi pe teren. Trucurile meseriei lui Milt erau destul de standard. Închiriau cele mai obişnuite maşini pe care le puteau găsi în ţara gazdă, le ţineau pline de benzină în permanenţă, iar el avea întotdeauna cel puţin un om pe scuter sau motocicletă. Cu excepţia cazului în care situaţia o impunea, nu angaja niciodată oameni prea înalţi sau prea scunzi, sau prea frumoşi sau prea arătoşi. Oamenii lui aveau la ei lucruri precum jachete reversibile, pălării şi ochelari de soare sau ochelari transparenţi. Întotdeauna avea la îndemână un make-up artist şi nu-şi lăsa niciodată oamenii să bea cafea. Cafeaua însemna pauze la baie, iar prea multe pauze la baie puteau duce la pierderea ţintei. Milt ştia de prima mână, pentru că a dat peste cap o dată o operaţiune de supraveghere majoră.

Se întâmplase la mijlocul anilor şaptezeci, iar Statele Unite avuseseră o cârtiţă în ambasada din Berlin. Milt făcea parte dintr-o echipă care îl avea în vizor pe ambasadorul adjunct. Lucra singur în tura de noapte şi bea cafea ca un demon pentru a putea rămâne treaz. La fiecare oră, la fiecare oră, cobora din maşină şi se ascundea pe alee pentru a-şi face nevoile. Dimineaţa, adjunctul ambasadorului plecase, iar Milt a fost nevoit să explice cum îi scăpase omul de sub nas. De atunci nu mai băuse o cafea.

Milt lucrase mult cu Rapp de-a lungul anilor, dar până acum câţiva ani nu-i cunoscuse niciodată numele real. Citise despre explozia de la casă şi despre moartea soţiei lui Rapp. Îi părea foarte rău pentru asta. Când Rapp a ajuns în camera de hotel cu Coleman, Milt l-a luat cu dezinvoltură pe Rapp de cot şi l-a condus în camera de legătură. Camerele erau mari şi elegante. Era un hotel de la începutul secolului trecut care fusese fie păstrat remarcabil de bine, fie complet renovat. Existau două paturi duble, un birou antic şi un dulap masiv care servea şi ca centru de divertisment, şi ca dulap, şi ca frigider în cameră.

Milt a închis uşa de legătură şi i-a spus lui Rapp cu o voce sumbră: „Îmi pare foarte rău pentru soţia dumneavoastră”.

Rapp a dat din cap. Aprecia sentimentul, dar nu voia să vorbească despre asta. „Mulţumesc, Milt. Apreciez că te-ai ocupat de asta atât de repede.”

Milt a dat din cap. Era cu zece centimetri mai scund decât Rapp şi avea părul gri şuviţos, care se retrăsese cel puţin un sfert din punctul de plecare din tinereţe. „Îl vom găsi pe tipul ăsta. Nu-ţi face griji.”

„Ceva până acum?”
„Nu. Şi, ca să fiu sincer, nici nu mă aşteptam. I-am citit dosarul. Tipii ăştia de la Stasi erau destul de buni, iar acesta pare peste medie. E un micuţ deştept, dar îl vom prinde.”
„Apartamentul a fost un eşec?”
„Da, dar a trebuit să-l acoperim.”
„Biroul?”
„Primul lucru de dimineaţă.”
„Aşteptări?”
Milt a ridicat din umeri. „S-ar putea să găsim ceva, dar mă gândesc că băncile vor fi cheia. Tipului ăstuia îi plac lucrurile frumoase. Tocmai şi-a cumpărat un Mercedes nou-nouţ de peste o sută de mii de dolari.”
Milt a zâmbit. „Când o să afle că i-ai golit conturile, o să se dezlănţuie. Dacă va suna la bănci ca să rezolve problema, vom fi pe urmele lui. Dacă nu o va face, va rămâne fără bani şi va trebui să iasă la suprafaţă mai devreme sau mai târziu.”
Rapp s-a gândit la asta. „Ce-ar fi să dăm de ştire? Neoficial, bineînţeles. Oferiţi un milion de dolari pentru el şi vedeţi dacă ia legătura cu vreunul dintre vechii lui prieteni din Stasi pentru ajutor.”
„M-am gândit la asta, dar cred că ar trebui să aşteptăm câteva zile. Să vedem unde ne duce ziua de mâine şi apoi ne vom decide. Între timp, vreau să dormi puţin. Arăţi ca naiba.”
„Mă simt ca naiba.”
„Era de aşteptat.” Milt i-a pus o mână pe umăr. Somnul era un lucru ciudat. Cu cât aveai mai multă nevoie de el, cu atât era mai greu de obţinut. Iar Milt putea vedea că Rapp avea nevoie disperată de somn.
„Mitch, te-am mai dezamăgit vreodată?”
Rapp a clătinat din cap.
„Şi nu am de gând să te dezamăgesc acum. Nu mă voi opri până nu-l voi găsi pe acest Abel, iar apoi îi voi găsi pe cei pe care i-a angajat. Poţi să te bazezi pe asta. Acum du-te la culcare. Am sentimentul că mâine va fi o zi importantă.”

72

Tayyib se întâlnise cu femeia în două rânduri, de ambele ori în biroul lui Abel. Rashid îl trimisese acolo neanunţat, fără alt motiv decât pentru a-l face pe Abel să se simtă inconfortabil şi pentru a-i face cunoscut faptul că Tayyib, cu ochii săi obsedanţi şi comportamentul impasibil, de 1,80 metri, ştia unde lucra Abel. Rashid inventase un motiv lipsit de importanţă pentru aceste vizite, dar mesajul era destul de clar. Lui Tayyib nu-i plăceau femeile. Mai ales femeile blonde cu sânii mari care încercau să-l facă să se abată de la calea cea bună. Asta era ceea ce îşi amintea cel mai mult despre Greta Jorgensen – sânii ei imposibil de mari şi puloverele strâmte pe care le purtase în ambele ocazii. Nu i-ar fi ştiut numele dacă nu ar fi fost afişat pe o pancartă aşezată deasupra biroului ei.
Oamenii pe care îi trimisese să-l găsească pe Abel raportaseră că acesta nu se afla la birou luni. Tayyib i-a întrebat ce scuză le dăduse secretara, iar ei au raportat că nu era nicio secretară. Biroul era închis. Nu era nimeni acolo. Tayyib i-a întrebat dacă luni fusese zi de sărbătoare. Ei au spus că nu a fost. Asta însemna că Abel vorbise cu ea şi îi spusese să nu vină la serviciu. Şi asta însemna că ea ştia cum să comunice cu el. Să afle unde locuia nu s-a dovedit a fi dificil. În afara regatului, serviciul de informaţii saudit era cel mai puternic la Viena, sediul OPEC. În cartea de telefon existau doar două Greta Jorgensens şi trei G. Jorgensens. Tayyib a estimat că femeia avea în jur de treizeci de ani şi era fie divorţată, fie singură. Nu purta un inel. Cei de la serviciile de informaţii de la ambasadă au eliminat imediat trei dintre Jorgensens şi, cu ceva mai multe verificări, l-au eliminat şi pe al patrulea.
A cincea şi ultima femeie locuia într-o clădire de apartamente fadă la nord de Dunăre, nu departe de gara Wiennord. L-au pus pe unul dintre interpreţii de la ambasadă să-i sune la apartament pentru a vedea dacă este acasă. Ea a răspuns la al patrulea apel şi, într-o germană austriacă perfectă, interpretul a întrebat de Johan. Ea a explicat că nu locuia niciun Johan acolo, iar interpretul i-a spus că îi pare rău.

Douăzeci de minute mai târziu, Greta Jorgensen stătea în faţa calculatorului şi făcea ultimele pregătiri pentru călătoria ei. Asta era ceea ce şeful ei dorea să facă, iar ei îi plăcea să călătorească. Avea bagajele făcute şi pleca dimineaţă. Era aproape miezul nopţii când a auzit o bătaie slabă la uşa ei. Avea o vecină care era chelneriţă. Uneori, când ieşea de la serviciu, trecea pe la ea să vadă dacă Greta dorea un pahar de vin şi o ţigară. Greta îi povestise despre călătoria ei bruscă şi o rugase să vină cu ea. Prietena îi spusese că nu-şi putea permite. Greta spera că se răzgândise. A deschis uşa fără să se obosească să se uite prin vizor şi a fost surprinsă să găsească în schimb un bărbat foarte înalt şi serios. Greta a înclinat capul spre stânga şi a studiat chipul pe care îl recunoştea vag, dar pe care nu-l putea localiza. Înainte ca ea să poată face legătura, bărbatul i-a dat un pumn în falcă şi totul s-a făcut negru.

73

Rapp şi Coleman stăteau umăr lângă umăr în spatele lui Milt şi îl priveau cum orchestra mişcările echipei sale. Pe biroul din faţa lui, trei laptopuri erau deschise şi pornite. Cel din stânga arăta exteriorul clădirii de birouri a lui Abel, cel din mijloc era o transmisiune în direct prin parbrizul unei maşini care se deplasa prin traficul de dimineaţă, iar ultimul avea pe ecran o hartă a Vienei. Toţi cei din echipa lui Milt purtau un transponder. Locaţia fiecărui agent era marcată pe ecran cu un punct verde neon şi un număr. În acest fel, Milt ştia în fiecare moment unde se aflau toţi oamenii săi şi, asemenea unui controlor de trafic aerian, putea să se uite pe ecran şi să-i direcţioneze pe poziţii în funcţie de necesităţi.
Planul din această dimineaţă era simplu. Clădirea în care se afla biroul lui Abel se afla în apropierea Parlamentului, ceea ce însemna că în cartier ar fi fost destul de mulţi poliţişti. Clădirea avea cinci etaje, era făcută din piatră şi, ca aproape orice altceva în Viena, era într-o stare impecabilă, având în vedere că fusese construită cu un secol în urmă. Biroul lui Abel se afla la etajul al treilea, intercalat între doi avocaţi. Locul era bine organizat şi ocupat în mare parte de profesionişti. Acesta era motivul pentru care Milt voise să aştepte până dimineaţă. Nu era nevoie să forţeze lucrurile dacă nu era nevoie. Clădirile ca aceasta primeau vizitatori toată ziua, dar peste noapte se închideau. Locul avea o pază decentă şi era deservit de un paznic. Ar fi fost mult mai uşor să intre pe sub nasul lor în plină zi.
Stând în faţa unei fântâni de peste drum, unul dintre agenţi a anunţat că totul era liber. Era cu două minute înainte de ora nouă şi oamenii se îmbulzeau în clădire. Cerul era peticit de nori şi temperatura era blândă. Se părea că era posibil să plouă.
Milt a ridicat braţul microfonului de la căşti şi i-a anunţat pe cei doi bărbaţi care stăteau în spatele lui: „Vremea este perfectă”.
A tras microfonul în jos şi a întrebat: „Sarah, cum te simţi?”.
„Bine.” Vocea a ieşit dintr-un mic difuzor negru aflat în stânga biroului.
„În regulă. De ce nu te duci înăuntru. Nimic deosebit. Fără riscuri mari. Avem toată dimineaţa la dispoziţie.” Lui Milt nu-i plăcea să se grăbească decât dacă era nevoit.

HOTELUL era la doar câteva străzi de birou. Un Audi A-4 negru a ieşit în trafic şi, în mai puţin de un minut, s-a oprit în faţa clădirii lui Abel. O brunetă cu ochelari negri, cu rame de corn, a coborât din maşină şi a închis portiera. Milt nu lucra niciodată cu blondele. Ieşeau prea mult în evidenţă. Părul negru al agentei, lung până la umeri, avea o uşoară ondulaţie, iar pe partea dreaptă îi acoperea parţial faţa. Purta un trenci elegant din nailon negru elegant, care se oprea la jumătatea coapsei şi care putea fi inversat în gri deschis. Pe dedesubt, purta un costum pantalon gri închis cu o bluză albă. Foarte monocromă. Foarte uşor de uitat. Cel puţin asta era intenţia.
Sarah avea în ochelari o cameră de fibră optică fără fir, de mărimea unui ac de ac. A rămas chiar pe urmele a doi bărbaţi şi s-a îndreptat spre lifturi. O geantă neagră de mărime medie era atârnată pe umărul drept, iar un ziar era împăturit în sferturi şi strâns în mâna stângă. Îşi ţinea bărbia în jos, în caz că existau camere de luat vederi. Existau trei lifturi. Uşile celui din mijloc s-au deschis, iar ea a urmat câteva persoane înăuntru şi a făcut un pas în lateral. Trei fuseseră deja apăsate, aşa că ea s-a retras şi mai mult în lift. A vrut să fie ultima care să coboare. Liftul a urcat direct la etajul doi şi câţiva oameni au coborât. La

trei, uşile s-au deschis şi un bărbat a coborât în grabă. Sarah s-a oprit o clipă şi apoi s-a grăbit să ajungă în faţă. Un bărbat i-a ţinut uşa, iar ea a coborât şi a luat-o la dreapta. Celălalt bărbat o luase la stânga.
„Aminteşte-ţi de cauţiunea ta", a spus Milt cu blândeţe. „Dacă nu e bine, ai o baie şi o scară la capătul holului."
Clădirea era în formă de U, cu o curte interioară. Sarah a continuat pe hol până unde se oprea şi a luat-o la dreapta. Biroul lui Abel urma să fie la stânga ei, la jumătatea distanţei. Numărul 318. Până acum totul era clar. În buzunarul din dreapta al trenciului ei se afla un mic obiect negru în formă de pistol. De fapt, era o târnăcop pentru încuietori. Îi va lua mai puţin de două secunde ca să intre. A dat colţul şi a simţit imediat că ceva nu e în regulă. În faţă, cam pe unde ar fi trebuit să fie biroul lui Abel, era un grup de oameni. Sarah i-a privit cu atenţie şi apoi s-a uitat în jos la hârtia ei. Milt îi vorbea deja la ureche.
„Dă-mi o trecere lentă cu maşina şi continuă să mergi."
Sarah plănuia deja să facă exact asta. S-a uitat din nou în sus şi a numărat trei capete. Toţi bărbaţi, unul foarte înalt şi doi de înălţime medie. S-a uitat în jos la hârtia ei şi, de fapt, şi-a încetinit puţin ritmul. Mai erau încă patru uşi în faţă, în stânga ei. Sarah şi-a ridicat privirea când a trecut de următorul birou, ca să poată lua un număr de pe uşă. Pe ea scria 312. Bărbaţii se aflau în faţa biroului lui Abel. Pulsul i s-a accelerat şi s-a întrebat dacă Milt îşi dăduse deja seama.
Vocea lui a venit prin intermediul căştii ei wireless pe un ton calm şi lent. „Cred că ne strică petrecerea. Vrei te rog să-mi faci un prim-plan al feţelor lor şi apoi să te duci în toaleta femeilor?".
Sarah a făcut exact asta. Când a ajuns la doar patru paşi distanţă, şi-a ridicat privirea şi a zâmbit. A observat pentru prima dată că în mijlocul celor trei bărbaţi se afla o femeie. Tot ce a văzut Sarah a fost o şuviţă de păr blond între doi dintre bărbaţii care se aflau cu faţa la ea, apoi aceştia au strâns rândurile şi femeia a dispărut. Totul în limbajul trupului lor şi în expresiile de pe feţele lor era greşit. Era ca şi cum ar fi fost supăraţi că ea îndrăznea măcar să se uite la ei. Sarah şi-a dat seama instantaneu că erau saudiţi.

RAPP s-a aplecat peste umărul lui Milt în timp ce derula din nou filmarea. Milt lucra la touchpad în timp ce vorbea cu Sarah, care mai avusese o experienţă neplăcută cu nişte ofiţeri saudiţi de informaţii. „Ştiu că îi urăşti. Stai liniştită."
„Jur", a spus vocea feminină agitată din micul difuzor negru. „Dacă intră în baia asta o să-i omor."
„Sarah", a spus Milt, în timp ce imaginile săreau înapoi câte zece cadre, „aş prefera să nu omori pe nimeni". Milt a oprit redarea pe cea mai clară imagine a celor doi bărbaţi. Unul înalt şi unul mediu. Milt a clipit de câteva ori şi a spus: „Să fiu al naibii!".
„Ce?" a întrebat Rapp.
Milt s-a mutat la al treilea computer, a închis harta şi a deschis un fişier pe care Langley i-l trimisese în timpul nopţii. Uitase să i-l arate lui Rapp. Un desen compozit a apărut pe ecran. Era identic cu bărbatul mai înalt pe care Sarah tocmai îl întrebase în faţa biroului lui Abel.
„Cine este el?", întrebă Rapp.
„Nu ştiu." Milt a ridicat din umeri. „A venit adresată ţie cu un bilet care spunea că acesta este omul care i-a angajat pe salvadorieni."
Dintr-o dată, Rapp şi-a dat seama ce se întâmpla. „Ce aveţi pentru neletale?". a întrebat urgent Rapp.
„Avem arme cu electroşocuri."
„Unde?"
„În geanta aia neagră de acolo."
Rapp a luat geanta neagră tare de pe podea, a aruncat-o pe pat şi a desfăcut fermoarele. I-a aruncat lui Coleman unul dintre pistoalele cu electroşocuri de înaltă tensiune.
„Să mergem."
„Radiourile!" Milt a strigat pe jumătate. A înşfăcat două mici radiouri digitale sigure Motorola negre, microfoane wireless cu clips şi căşti wireless mici, de culoarea cărnii. „Sunt încărcate şi gata de plecare."
Rapp şi Coleman au băgat radiourile în buzunarele jachetelor, au prins microfoanele de interiorul gulerului şi şi-au pus căştile. Au pornit spre uşă.
„Milt", spuse Rapp peste umăr, „spune-i lui Sarah că nu are voie să ucidă pe nimeni până nu ajung eu acolo. Şi trimite poza tipului ăluia înapoi la Langley şi pune-i să verifice dacă el este cel pe care îl caut."

„Ce naiba au de-a face salvadorienii cu asta?” Milt i-a privit plecând. Rapp nu s-a obosit să-i răspundă la întrebare. „De ce am impresia că voi avea o mizerie de curăţat?”. Milt şi-a coborât microfonul de buze şi s-a apucat să-şi repoziţioneze echipa.

74

Tayyib începea să se întrebe dacă femeia ştia mare lucru. O luaseră din apartament, o băgaseră în portbagajul unei maşini şi o duseră înapoi la ambasadă. Tayyib începuse cu unghiile de la mâna stângă. Le-a smuls pe rând. Povestea ei a început să se schimbe după a treia. Trecuse de la a spune că nu ştia unde se află şeful ei la a-i spune că ar putea fi în Italia. Unde în Italia, a vrut să ştie. Ea a plâns că nu ştia unde, ci doar că i s-a părut că l-a auzit spunând ceva despre Italia. Atunci a decis să îi lase pe doi dintre bărbaţi să o violeze. Fuseseră destul de dornici, iar Tayyib ştia că vor fi recunoscători. Tayyib nu s-ar fi pângărit în asemenea mod, dar ştia că, în cazul femeilor, acest tip de subjugare le putea pune în starea de spirit potrivită.
A părăsit magazia de la subsol şi a găsit bucătăria. Le-a acordat o oră. A mâncat un sandviş, a băut un pahar de lapte şi s-a gândit la ce întrebări îi va pune când va porni din nou. Abel era un om care îmbrăţişa tehnologia. Tayyib îl întâlnise pentru prima dată cu cinci ani în urmă. Chiar şi atunci purta la el una dintre acele combinaţii de computere portabile şi telefoane mobile. Biroul lui ar fi fost cheia. Acolo ar fi ceva care i-ar putea spune unde se afla Abel. O informaţie stocată pe un computer. Tayyib nu a putut să o dezamăgească pe Rashid. Trebuia să-l găsească pe german, altfel prinţul nu va mai avea niciodată încredere în el.
Când s-a întors la parter, bărbaţii terminau cu ea. O dezbrăcaseră şi o aplecaseră deasupra unei mese, cu braţele legate de picioarele cele mai îndepărtate cu prelungitoare maro. Era acolo pentru ca el să o ia. A simţit un val de excitaţie şi a fost la câteva secunde distanţă de a ceda. S-a forţat să recite în tăcere salat ul-jumuah. Allahu Akbar, Allahu Akbar ... Ashahadu an la ilaha ill allah ... Ashahadu anna Muhammadar Rasulullah ... Dumnezeu este mai mare, Dumnezeu este mai mare. Eu declar că nu există alt Dumnezeu în afară de Dumnezeu. Declar că Muhammad este mesagerul lui Dumnezeu ...
Rugăciunea nu i-a domolit însă dorinţele şi ştia că nu mai poate fi în prezenţa ispitei. Unul dintre bărbaţi a râs că ea îi implorase să se oprească. Că ea menţionase ceva despre un seif în birou. Era deja trecut de ora patru dimineaţa. Tayyib le-a ordonat furios bărbaţilor să o violeze din nou. Să se ducă la birou chiar acum ar putea trezi prea multe suspiciuni. Va trebui să o cureţe şi să o ducă la birou dimineaţă.

75

Rapp şi Coleman au luat-o pe scări. Coleman a coborât-o ca un glonţ. Din cauza genunchiului înţepenit şi a vânătăii de la coapsă, Rapp a rămas uşor în urmă. Coleman l-a aşteptat pe stradă şi au mers unul lângă altul, repede, dar nu atât de repede încât să ridice suspiciuni nedorite. Au trecut pe lângă un ofiţer de poliţie pe drum şi nu i-au acordat nicio atenţie. Rapp a început să gesticuleze cu mâinile şi să-i vorbească lui Coleman în franceză. Amândoi purtau blugi. Rapp purta jacheta sa neagră Polartec, iar Coleman purta o jachetă de boscheţi maro închis cu buzunare supradimensionate. A fost un bloc lung şi unul scurt. Au ajuns la uşa din faţă a clădirii în puţin mai puţin de trei minute.
„Electrocutează-l pe tipul cel mare”, a spus Coleman în timp ce urcau treptele.
„Da. Îl vreau viu”.
„Şi pe ceilalţi doi?”
„Depinde de ce fac ei. Tu fă-ţi griji pentru tipul cel mare. Eu mă ocup de ceilalţi doi. Milt”, spuse Rapp în microfonul mic de la guler, „spune-i lui Sarah să ne dea o privire rapidă. Ne îndreptăm spre clădire chiar acum.”
Coleman a dat din cap în timp ce Rapp a început să vorbească din nou în franceză. Au trecut prin uşile mari şi grele de alamă şi au continuat să traverseze holul, direct spre lifturi. Au reuşit să prindă unul

singuri şi, în timp ce urcau, au ascultat-o pe Sarah în timp ce ieşea din baie şi trecea pe lângă biroul lui Abel. „Uşa este închisă şi cred că sunt înăuntru.”
„Aşteaptă-ne, lângă lifturi”, a spus Rapp.
Cinci secunde mai târziu, uşa s-a deschis, iar Rapp şi Coleman au ieşit la atac. S-au întâlnit cu Sarah la jumătatea holului şi s-au strâns în jurul lor.
„Intrăm repede. Eu sunt primul, Scott, tu eşti al doilea, iar Sarah, vreau să rămâi lângă uşă. Eşti redusă la tăcere, da?”
„Da.”
„Stai jos. Nu vreau ca vreo împuşcătură rătăcită să treacă prin perete şi să lovească pe unul dintre noi. Dacă găsim pe cineva în biroul exterior şi nu face vreo prostie, Scott şi cu mine vom trece pe lângă ei şi depinde de voi să îi asiguraţi. Dacă tipul nu face exact cum spui tu, împuşcă-l.” Rapp s-a uitat în ochii ei pentru a vedea dacă asta ar fi o problemă. „Eşti de acord cu asta?”
Ea a dat din cap, dar apoi a spus: „Ce-ar fi să aducem o fibră optică aici şi să aruncăm o privire pe sub uşă?”.
Rapp a clătinat din cap.
„Are dreptate, Mitch”, a spus Coleman. „Va dura cel mult cinci minute.”
„Nu vreau să pierd cinci minute şi nu trebuie să complicăm lucrurile. Ne mişcăm repede şi toată treaba asta se termină în cinci secunde, nu în cinci minute. Împuşcă pe oricine, cu excepţia fetei şi a tipului cel mare.”
„Bine.”
Rapp a pornit în josul holului şi a virat la dreapta la capăt. Rapp îşi închipuia în minte planul. Ar fi fost o mică zonă de recepţie şi apoi fie o uşă drept înainte, fie la dreapta sau la stânga, care ar fi dus la biroul lui Abel. Când se afla la cinci paşi de uşă, mâna stângă îi alunecă pe sub haină. Degetele sale au găsit mânerul Glock-ului de 9 mm şi l-a scos de la brâu. Cu amortizorul ataşat, a fost o tragere lungă. Rapp s-a oprit chiar înainte de uşă şi s-a uitat peste umăr pentru a se asigura că Coleman şi Sarah erau cu el. Şi-a ridicat mâna dreaptă, apoi s-a aplecat înainte şi a pus-o pe clanţa uşii.
Totul s-a oprit pentru acea clipă. Rapp a închis ochii, s-a lăsat uşor ghemuit, a mai respirat adânc încă o dată şi apoi a răsucit clanţa în timp ce se sprijinea în uşă cu umărul stâng. A făcut-o dintr-o singură mişcare lină, cu arma întinsă. S-a trezit în picioare într-un birou exterior care avea aproximativ trei metri lăţime şi trei metri şi jumătate lungime. Avea un birou în dreapta, o canapea în stânga şi o uşă drept înainte. Rapp auzea voci bărbăteşti înăbuşite din cealaltă cameră. S-a strecurat încet prin cameră şi apoi a auzit ceva spus în arabă. A încetinit pentru o secundă şi s-a aplecat într-o parte şi apoi în cealaltă pentru a vedea dacă îşi putea da seama unde se aflau. Şi-a spus că nu era momentul să se oprească. Nu ar fi scos armele, iar dacă ar fi făcut-o, acestea ar fi fost alături de ei.
Rapp a intrat în încăpere, verificând rapid stânga şi apoi măturând spre dreapta. Cei trei se aflau în spatele unui birou mare. O secţiune a bibliotecii era scoasă şi în spatele ei se afla un seif de perete din oţel gri. Niciunul dintre ei nu s-a deranjat să se întoarcă, aşa că Rapp a spus: „Hei, băieţi”.
Cu toţii au tresărit surprinşi, inclusiv fata. Ochii lui Rapp au verificat mâinile fiecărui bărbat în mai puţin de o secundă. A văzut o singură armă, cea a bărbatului din extrema dreaptă, şi acolo şi-a îndreptat Rapp ţinta. Era pe punctul de a spune „Nici să nu te gândeşti la asta” când bărbatul s-a mişcat. Pistolul era sprijinit de coapsa lui. Rapp îl privea în ochi, dar a văzut mişcarea. Arma a început să se ridice. Nu a ajuns niciodată mai sus de talie. Rapp a apăsat pe trăgaci şi l-a găurit pe bărbat chiar între ochi. Capul lui s-a dat pe spate de bibliotecă şi s-a prăbuşit la pământ.
Coleman era deja în cameră, cu pistolul său cu electroşocuri în mână şi pregătit. A ţintit spre bărbatul din extrema dreaptă şi a apăsat pe trăgaci. O pereche de cârlige de pescuit au ieşit din capătul armei şi s-au ataşat de pieptul bărbatului. Douăzeci de mii de volţi de electricitate au străbătut corpul bărbatului şi acesta a făcut herky-jerky pentru o secundă, apoi s-a prăbuşit în genunchi, cu faţa contorsionată de durere. Prin firele de legătură, Coleman l-a lovit cu o altă încărcătură, iar bărbatul a căzut cu faţa în jos pe covor, incapabil să se mişte.
Atât Rapp, cât şi Coleman au ţintit spre bărbatul mai înalt, în timp ce Sarah închidea uşa de la hol.

„Să nu faci vreo prostie.” Chiar în timp ce Rapp o spunea, ştia că aveau o problemă. Femeia stătea prea aproape de bărbat. Rapp l-ar fi putut împuşca cu uşurinţă, dar îl voia în viaţă. Bărbatul a făcut un pas rapid într-o parte şi a pus-o pe femeie între ei. A apucat-o de gât cu mâna dreaptă şi de păr cu mâna stângă.
„Aruncaţi armele.”
„Sau ce?” a spus Rapp.
„Îi voi zdrobi gâtul.”
Rapp a privit cum bărbatul a crescut presiunea şi ochii femeii au început să-i iasă din cap. Rapp şi-a evaluat opţiunile. Tipul se ascunsese aproape complet în spatele femeii. Ochii lui dansau pe la periferia siluetei şi şi-a găsit locul. Rapp a coborât botul cu cinci centimetri şi a apăsat pe trăgaci.
Glonţul de 9 mm l-a lovit în cotul drept şi i-a sfărâmat orbita. Reacţia a fost instantanee şi satisfăcătoare. Mâna lui dreaptă a căzut flască pe lângă el, iar mâna stângă a eliberat părul femeii. Creierul bărbatului a trecut pe deasupra, iar mâna stângă i-a trecut peste piept pentru a-şi ajuta antebraţul drept semi-atacat. În acelaşi timp, femeia s-a îndoit pe birou gâfâind după aer. Acesta a fost momentul în care cârligele de pescuit i s-au înfipt în piept şi a fost lovit de încărcătura electrică arzătoare.

76

ZURICH, ELVEŢIA
Abel a coborât din tren, şi-a acoperit gura cu o batistă şi a mulţumit unui Dumnezeu în care nu credea pentru formarea Uniunii Europene. Au dispărut zilele în care la fiecare graniţă şi port de intrare existau puncte de control vamal şi de imigrare. Acum erau cu toţii o mare familie fericită şi puteau să treacă liber dintr-o ţară în alta fără să treacă prin nicio problemă. Toate acestea se potriveau foarte bine cu noul stil de viaţă al lui Abel. Luase trenul de la Veneţia la Milano, unde îşi petrecuse noaptea într-un hotel complet de neuitat, aflat în apropierea gării. Luase cina de unul singur la o cafenea mică. Dispăruseră vinul, mâncarea şi hotelurile scumpe. Dacă Rashid nu venea cu banii până la prânz, toată munca lui grea şi tot acest joc de noroc ar fi fost în zadar.
Dimineaţa luase primul tren expres spre nord. Din fericire, era mult mai frumos decât trenul Ferrovie dello Stato, care venise de la Veneţia. Făcură o singură oprire la Chiaso şi apoi trecură graniţa. Trenul şi-a continuat drumul, bubuind toată dimineaţa prin frumoasa zonă rurală, şerpuind spre nord, ieşind din munţi şi făcând o cursă directă spre Zurich. Abel a devorat cinci ziare diferite căutând informaţii despre moartea lui Saeed. Toate articolele erau sărace în fapte. Era prea devreme pentru a şti cu siguranţă ce se întâmplase, dar Abel ştia că fusese Rapp.
Trenul a ajuns la Zurich cu câteva minute înainte de prânz. Ochelarii de vedere erau în buzunar şi batista îi acoperea faţa în timp ce trecea pe sub o capsulă de cameră de supraveghere fumurie. Abel mergea cu pas vioi, cu valiza sa cu roţi de dimensiuni medii rostogolindu-se în urma lui. Nu s-a îndreptat direct spre linia de taxiuri. A traversat strada şi a mers spre sud pe Bahnhofstrasse, spre lac. Abel cunoştea oraşul la fel de bine ca oricare altul din lume. Avea un apartament aici, care îi servea şi ca birou. Totuşi, nu avea de gând să se apropie de el.
După o plimbare rapidă de zece minute, se afla în inima unuia dintre cele mai luxoase cartiere comerciale din lume. Abel a cotit spre est şi a luat unul dintre podurile joase care traversau Limmat. A găsit o bancă pe malul estic şi şi-a pornit PDA-ul. În timp ce aştepta ca ecranul color să prindă viaţă, s-a uitat la cer. Era o pătură de gri. Nu erau nori, doar un gri plat care obtura soarele cald. O rafală de vânt rece a lovit râul, iar Abel şi-a ridicat gulerul trenciului.
Ecranul a prins viaţă şi micul difuzor a anunţat că dispozitivul era gata cu câteva note muzicale. Degetele lui Abel au început să lucreze cu furie. A găsit site-ul web al băncii, a introdus numărul de cont şi a trecut prin trei portaluri de securitate separate până când pe ecran a apărut soldul contului. Abel s-a oprit, s-a încruntat, apoi a înjurat. Suma din cont era de un milion de dolari. Nu unsprezece.
Abel s-a ridicat, a dat câteva ture în jurul băncii din parc, apoi s-a aşezat din nou şi a tastat instrucţiunile către bancherul său. Voia ca banii să fie mutaţi din cont înainte de a da următorul telefon. A trimis

instrucţiunile cu toate parolele corespunzătoare şi apoi s-a deconectat. A sunat la biroul lui Rashid. Prinţul nu era acasă, dar aştepta apelul. Asistenta i-a dat lui Abel un număr de telefon pe care să-l formeze. Abel a închis fără să-i mulţumească şi şi-a închis telefonul. S-a întrebat dacă nu cumva aceasta era un fel de capcană. S-a hotărât să folosească un telefon public pentru a efectua apelul.
La o jumătate de bloc distanţă a găsit unul şi a introdus numărul cărţii sale de telefon, urmat de noul număr. După o serie de sunete şi clicuri, un bărbat a răspuns la celălalt capăt al firului.
„Prinţul Muhammad, acum."
„Pot să întreb cine sună?"
„Dă-mi-l la telefon", a răbufnit Abel. S-a uitat peste ambii umeri, în sus şi în jos pe malul râului, şi a numărat secundele.
„Erich?", a întrebat prinţul. „Unde eşti?"
„Sunt în Viena", a minţit el. „Unde eşti tu?"
„În sudul Spaniei".
Abel a clătinat din cap. Lui Rashid îi plăcea să vorbească despre Spania şi despre cum într-o zi va fi din nou musulmană. „Tocmai am verificat contul. Îţi lipsesc zece milioane de dolari."
„Am nişte veşti proaste pentru tine. Americanii ştiu deja că lucrai pentru Saeed."
„Minţi."
„Nu, nu mint."
„Cine ţi-a spus?"
„Directorul lor de informaţii naţionale... Ross."
„Nu te cred." Abel a încercat să pară calm, deşi capul îi bătea cu putere.
„Este adevărat. De fapt, nu cred că Viena este un loc bun pentru tine. Zboară în Arabia Saudită şi eu te voi proteja."
Zboară în Arabia Saudită şi o să mă omori, s-a gândit Abel în sinea lui. „Cum au aflat americanii despre mine? Saeed nu le-ar fi spus nimic."
„Asasinii pe care i-ai angajat au vorbit."
„Au fost prinşi?" Abel a întrebat neîncrezător.
„Nu. Nu din câte ştiu eu. Tot ce mi s-a spus a fost că CIA a luat legătura cu băncile pe care tu şi Saeed le-aţi folosit. Însuşi directorul Kennedy a zburat la Zurich şi s-a întâlnit cu bancherii. Saeed nu a luat banii dumneavoastră. CIA a făcut-o."
„Nu-mi pasă cine mi-a luat banii. Înţelegerea noastră rămâne în picioare. Unsprezece milioane de dolari. Îmi datorezi zece."
„Da, îi datorez", a spus Rashid cu o voce rezonabilă, „şi îi vei primi. La fiecare şase luni îţi voi vira încă un milion."
„Asta va dura cinci ani".
„Exact, iar în acest timp voi dormi liniştit ştiind că ai un stimulent pentru a nu mă trăda."
„Nu! Am făcut o înţelegere ieri."
„Înţelegerile se modifică. Zbor la Granada. Voi trimite avionul meu. Putem discuta condiţiile tale."
Abel a luat receptorul din plastic dur şi l-a lovit de câteva ori de frunte. Nu se afla în poziţia de a negocia.
„Peste şase luni, vreau să văd un milion de dolari depus în contul meu sau le dau americanilor totul despre tine. Nu doar chestia asta cu Rapp, ci totul. Şi în cazul în care te-ai hotărât să-l trimiţi pe gorila aia de Tayyib după mine, ar fi bine să ştii că am încheiat o poliţă de asigurare."
„Ce poliţă de asigurare?"
„Am pus totul pe un disc criptat şi i l-am dat unui avocat." Abel minţea. „Dacă nu reuşesc să-l sun până la o anumită dată în fiecare lună, el are instrucţiuni să trimită discul la FBI. Îmi vreau milionul de dolari la fiecare şase luni, Rashid, iar dacă văd vreun semn de Tayyib sau de vreunul dintre oamenii lui, îl voi suna personal pe Mitch Rapp."
Abel a trântit telefonul în suportul său şi s-a învârtit. Şi-a luat geanta şi a pornit în josul străzii. Nu făcuse încă aranjamente cu un avocat, dar o va face cu prima ocazie pe care o va avea. Afacerea renegociată de Rashid era greu de contestat. Dacă ar fi fost în locul lui, şi el ar fi făcut acelaşi lucru. Abel încă nu avea încredere în el şi de aceea avea să treacă la planul B. Era puţin riscant, dar era mai bine să o facă acum

decât să mai aştepte încă o zi. Americanii aveau să afle cu siguranţă la un moment dat despre retragerea lui în munţi. Îşi lăsase noul Mercedes într-un garaj privat, înainte de a pleca la Veneţia. Îl va ridica, va traversa în fugă graniţa până la casa sa din Alpi şi îşi va goli seiful, în care se aflau peste 500.000 de dolari în numerar, plus câteva arme, mai multe seturi de acte de identitate şi câteva dosare foarte importante.

77

VIENA, AUSTRIA

Cei doi saudiţi se aflau pe spate, cu gleznele şi mâinile legate cu cătuşe albe flexibile şi cu bandă adezivă întinsă strâns pe gură şi pe ochi. Rana de la cot a bărbatului mai mare fusese bandajată, nu pentru că erau îngrijoraţi pentru sănătatea lui, ci pentru că nu voiau să fie nevoiţi să mai cureţe sânge. A fost nevoie de o pungă întreagă de nisip pentru pisici doar pentru a înmuia balta de sânge care se revărsase din capul celui de-al treilea bărbat. Echipa lui Milt era obişnuită cu aşa ceva. În câteva minute au alergat prin oraş să cumpere un aspirator, soluţii de curăţare, o maşină pe două roţi, nisip pentru pisici, bandă adezivă, role de plastic greu şi chiar un televizor cu proiecţie de cincizeci de inci. Televizorul a fost lăsat pe o alee nu departe de locul unde fusese cumpărat, iar cutia a fost salvată.

Rapp a privit cum tipul pe care îl împuşcase în cap a fost înfăşurat în plastic, lipit cu bandă adezivă şi apoi pus în cutia mare a televizorului. Nici unul dintre ei nu avea acte de identitate, dar Rapp era dispus să parieze că erau saudiţi. Tipul cel mare cu cotul spart a fost lăsat pe podea, în timp ce celălalt tip a fost pus la pământ cu un ac plin de Xanax în coapsă şi aruncat în cutie deasupra prietenului său mort. Băieţii lui Milt au resigilat cutia cu bandă adezivă transparentă de împachetat şi au luat-o cu maşina pe două roţi. Mortul urma să fie tăiat în bucăţi şi aruncat în cuve de acid industrial. Cu cel de-al doilea tip nu erau siguri ce vor face, dar după ce au auzit-o pe femeie povestindu-le cum fusese bătută cu brutalitate şi violată, Rapp a fost tentat să-i taie boaşele tipului, să i le bage pe gât şi să-l lase să moară sufocat.

Coleman şi Sarah se aflau în cealaltă cameră şi încercau să vorbească cu femeia. Îi dăduseră o doză mult mai mică de Xanax pentru a o ajuta să se calmeze. Făcea prea mult zgomot. Le-a povestit cum răspunsese la uşa apartamentului ei în noaptea precedentă, iar bărbatul cel mare stătea acolo. Următorul lucru pe care şi-l aminteşte este că s-a trezit undeva într-un subsol şi apoi au început bătăile. Au vrut să ştie unde era şeful ei. La fel şi Coleman şi Sarah, dar nu au insistat. După toate prin câte trecuse această femeie, nu avea să răspundă bine la un comportament dur sau chiar asertiv. Au ascultat-o şi i-au pus câteva întrebări blânde pentru a o ajuta să o împingă în direcţia corectă. Când aţi vorbit ultima dată cu şeful dumneavoastră? Aţi mai văzut vreunul dintre aceşti oameni înainte?

Ea a explicat că şeful ei o sunase în ziua de joi a săptămânii precedente şi îi spusese să nu se mai obosească să vină pentru o vreme. Ea a decis să îşi facă timp pentru a călători. Urma să plece chiar în această dimineaţă şi atunci aceşti bărbaţi au apărut la apartamentul ei. În acest moment a avut o criză de nervi şi a fost nevoie de câteva minute şi de puţin Xanax pentru a o calma. Pe unul dintre bărbaţi l-a recunoscut. Cel înalt. Era destul de sigură că era un saudit. Şeful ei a lucrat mult cu saudiţii şi cu alte câteva ţări arabe. Ea i-a explicat că la Viena se afla unul dintre cele trei sedii ale Naţiunilor Unite şi, de asemenea, OPEC. Coleman a presat-o cu privire la tipul de muncă pe care o făceau. În mare parte lobby şi ceva evaluare a riscurilor. Coleman a întrebat-o dacă ştia că şeful ei lucrase pentru poliţia secretă est-germană. Ea a spus că nu ştia, iar el a crezut-o.

Între timp, Rapp se uita prin conţinutul seifului. Unuia dintre oamenii lui Milt i-a luat mai puţin de două minute să-l deschidă. Găsiseră câteva lucruri interesante înăuntru, cum ar fi o copie a cărţii Alice în Ţara Minunilor. O rămăşiţă din vremea când era în Stasi, fără îndoială. Probabil că i-a fost dat de superiorul său din KGB. Rapp a deschis-o până la pagina de titlu şi, cu siguranţă, era adresată lui Abel. Inscripţia era în limba rusă şi, cum Rapp nu înţelegea nimic, a predat-o unuia dintre oamenii lui Milt pentru a fi împachetată şi dusă la Langley pentru o analiză mai amănunţită. Era un truc vechi al KGB-ului de a folosi cărţile ca chei pentru a descifra mesajele codificate. Mai era şi un H&K P2000 de 9 mm cu amortizor. Rapp a inspectat arma, întorcând-o în mână şi verificând-o din mai multe unghiuri. Era imaculată, dar nu

de la curăţare. Rapp a presupus că arma fusese trasă de mai puţin de o sută de ori. Existau câteva discuri care erau codificate. Au fost trimise direct lui Milt, pentru ca acesta să înceapă să lucreze la ele împreună cu Marcus Dumond, la Langley. În afară de asta, mai erau câteva fişiere, 10.000 de euro, un paşaport fals şi un card de credit corespunzător. Acestea fiind spuse, nu era nimic care să le spună unde se afla Abel în acest moment.
Rapp încercase, pentru scurt timp, să-l interogheze pe uriaş, dar acesta începuse să ţipe ca dracu', iar Rapp fusese nevoit să-l lovească cu pistolul peste cap ca să-l facă să tacă. Tipul tocmai îşi revenea şi Rapp era nerăbdător să încerce din nou. Voia să afle pentru cine naiba lucra.
Coleman s-a apropiat şi l-a bătut pe umăr. „Poate vrei să vii să vorbeşti cu ea."
„Ce s-a întâmplat?"
„Vorbeşte despre un loc care nu a apărut în niciunul dintre controalele noastre. O casă din Alpine. Cred că e un refugiu la munte pe care şeful ei îl foloseşte pentru a scăpa."
„A fost vreodată acolo?"
Coleman a clătinat din cap. „Cred că e destul de retras în legătură cu asta, dar de-a lungul anilor, ea a auzit câte ceva."
„Ştie unde se află?"
„Nu în mod specific, dar ea spune că este în regiunea Tirol, lângă un oraş numit Bludenz. „
Înainte ca Rapp să poată întreba unde naiba se afla Bludenz, vocea lui Milt Johnson a început să se audă prin radioul digital securizat. „Mitch, eşti acolo?"
Rapp îşi scoase căştile. Radioul era prins la centura lui. L-a înşfăcat şi a apăsat butonul de convorbire.
„De ce ai nevoie, Milt?"
„Ţi-am spus că tipul ăsta a dat o sută douăzeci şi cinci de mii de dolari pe un Mercedes nou-nouţ acum o săptămână?".
„Nu."
„Ei bine, cred că tocmai am găsit-o."
Rapp s-a uitat o secundă la radio şi a clătinat din cap. „Ar trebui să fiu impresionat?"
„Nu încă. Ar trebui să mă întrebi cum am găsit-o."
„Milt, cum l-ai găsit?"
„Mă bucur că m-ai întrebat asta. Toate maşinile astea de lux sunt dotate cu GPS. Am intrat în baza de date Mercedes, am introdus numărul de înmatriculare al vehiculului pe care l-am luat de pe certificatul de înmatriculare şi am obţinut localizatorul GPS al maşinii. L-am trimis la NSA în această dimineaţă şi ei tocmai mi-au spus unde este maşina."
„Lasă-mă să ghicesc... este parcată la Aeroportul Internaţional din Viena."
„Nu. De fapt, era parcată în Zurich, dar acum şase minute a început să se mişte."
Rapp a făcut o pauză şi s-a uitat din nou la micul radio negru. „Încotro se îndreaptă?"
„Spre sud, asta e tot ce au spus. În afara oraşului."
Rapp nu a apăsat imediat butonul de transmisie. Cunoştea bine Zurich şi încerca să-şi imagineze ce se afla la sud de oraş. Lacul era fix la sud. Totul curgea în jurul lui fie spre est, fie spre vest. A apăsat butonul.
„Maşina se îndreaptă spre sud-est sau sud-vest?"
Lui Milt i-au trebuit câteva secunde pentru a răspunde. „Sud-est."
Mintea lui Rapp se grăbea înainte. Sud-est era fie graniţa cu Austria, fie Italia. „Milt, sunt pe drum. Fă-mi rost de un elicopter rapid şi află pe cine avem la sol în Zurich."
Rapp a făcut clic şi s-a uitat la Coleman. A arătat spre sauditul legat de pe podea. „Vine cu noi. Spune-le să aducă înapoi cutia aia aici şi să-l ducă jos în dubă cât mai repede."

78

VESTUL AUSTRIEI

Abel nu era îngrijorat de dispozitivele de urmărire. Maşina era nouă şi fusese depozitată şi acoperită la un garaj local în timp ce el era plecat. Nimeni nu avea cum să afle că a ţinut maşina acolo. Totuşi, anii săi de

spionaj îl făceau să fie precaut. La ieşirea din Zurich, a ieşit de două ori de pe autostradă şi a făcut cale întoarsă. Când a fost absolut sigur că nu-l urmărea nimeni, a pornit spre destinaţie ca o rachetă. Motorul de 493 CP a propulsat Mercedes-ul argintiu pe autostrada elveţiană cu viteze care uneori se apropiau de 150 km/h. Totuşi, asta se întâmpla doar pe linia dreaptă. Poliţia era de acord cu condusul rapid, dar nu şi cu condusul imprudent. Când a intrat în trecătorile de munte, şoseaua care şerpuia, urca şi apoi cobora l-a făcut să reducă mult viteza. Călătoria de la Zurich la Bludenz a durat două ore şi patruzeci şi şapte de minute.

Abel a oprit în oraşul pitoresc şi a fost lovit imediat de un sentiment de melancolie. Iubea acest loc şi îl întrista faptul că i se vor refuza plăcerile sale simple din cauza unor sadici saudiţi şi a unui american nebun. Din impuls, a oprit maşina în faţa micului magazin alimentar. Îi era foame şi ar fi putut la fel de bine să ia câteva dintre alimentele sale preferate. Abel a intrat pe uşa din faţă, iar un clopoţel a sunat pentru a-l anunţa pe proprietar că a sosit un client. Abel a inspirat mirosurile. Produsele de patiserie, cărnurile, cafeaua proaspătă, acest loc era un rai.

Măcelarul stătea la postul său din spatele tejghelei de carne, cu un şorţ alb proaspăt legat în jurul taliei. Abel l-a privit cu atenţie pentru orice fel de reacţie, orice indiciu că în oraş veniseră străini care întrebau de el. Cine ştia ce ar putea face americanii? Cu noul lor război în desfăşurare, era foarte posibil să alerteze Interpolul şi poliţia de stat atât din Elveţia, cât şi din Austria.

Măcelarul i-a zâmbit cu căldură. L-a privit pe Abel direct în ochi şi, deşi nu-l cunoştea pe nume pe client, i-a spus că se bucura să-l revadă. Toate acestea au fost o uşurare pentru Abel. Era cu un pas înaintea celor care îl căutau. A cerut câteva legături de cârnaţi şi apoi a luat câteva legume, câteva felii mici de brânză, lapte, cafea proaspătă, câteva produse de patiserie şi câteva ouă. Când a plecat, se gândea să-şi petreacă noaptea aici. Ştia că nu ar fi trebuit, dar ştia, de asemenea, că aceasta ar fi fost ultima dată când avea să îşi vadă iubita casă alpină pentru o perioadă de timp.

Abel a condus Mercedesul argintiu SL 55 AMG pe drumul cu serpentine, cu plafonul deschis şi geamurile coborâte. Era frig afară, dar nu-i păsa. Se simţea atât de bine să respire aerul curat de munte. Lui Abel îi va fi dor de priveliştile maiestuoase şi de pitorescul satului. Dacă ar fi existat măcar o modalitate de a rămâne, de a se ascunde pur şi simplu aici, în Alpi, şi de a spera că nu-l va descoperi nimeni. Petrov ştia despre acest loc, totuşi, iar americanii aveau să afle în cele din urmă că Petrov fusese omul lui de legătură cu atâţia ani în urmă, când Cortina de Fier încă împărţea Europa.

Abel privi înapoi la toate acestea şi se întrebă unde greşise. Să fi fost atunci când a acceptat să preia slujba de la Saeed? Să fi fost atunci când i-a împins pe asasini şi i-a ameninţat că îi va vâna? La momentul respectiv, părea singura lui opţiune, dar, dacă ne uităm acum în urmă, a fost o mişcare prostească şi inspirată din punct de vedere emoţional. Habar nu avea cine erau, iar ei ştiau mult prea multe despre el. Acum era clar ce hotărâseră. Îi ameninţase şi, în loc să îl vâneze ei înşişi, aşa cum spusese omul, au decis să pună CIA şi acest monstru Mitch Rapp pe urmele lui. A fost o mişcare genială din partea lor şi una pe care Abel ar fi trebuit să o prevadă. A doua greşeală a fost că a lăsat banii în conturi. Ar fi trebuit să-i mute. Îl durea la culme să se gândească că a lăsat să-i scape din mână 11 milioane de dolari.

Abel a trecut de ultimul viraj. Nu exista o balustradă, doar o mică margine de piatră şi apoi o cădere abruptă peste margine. Locul lui era în faţă, pe dreapta. Anvelopele au părăsit asfaltul şi au trecut pe piatra zdrobită de pe aleea lui. A derapat până s-a oprit în faţa casei şi s-a uitat în jur. La prima vedere, părea exact aşa cum o lăsase. A luat cheile şi a coborât, stând o clipă, privind înapoi pe deal printre ramurile groase ale pinilor şi frunzele aurii de toamnă ale plopilor. În afară de foşnetul uşor al frunzelor uscate de toamnă, nu se auzea niciun sunet.

Abel a lăsat cumpărăturile pe bancheta din spate şi a intrat în casă. A încuiat uşa în urma lui şi a coborât direct la parter. Casa era construită în coasta muntelui, aşa că subsolul avea un miros de pământ, de mucegai. O singură uşă cu ferestre triple oferea o privelişte umbrită a văii. Puntea de sus arunca o umbră. Nu era chiar ora 4:00 după-amiaza. Neamţul s-a dus la o uşă din spatele subsolului, a deschis-o şi a aprins o lumină.

Un cuptor şi un încălzitor de apă se aflau în colţul îndepărtat. Podeaua de ciment era vopsită într-un roşu ars şi era crăpată. Schiurile şi beţele erau agăţate pe un set de cuiere. Cizme, mănuşi, ochelari de protecţie şi pălării, precum şi o varietate de alte accesorii pentru activităţi în aer liber erau aşezate ordonat pe două

rafturi. Un palet de lemn cu cutii de vopsea stivuite deasupra era aşezat în colţul opus cuptorului. Abel a apucat una dintre scânduri şi a târât paletul până în mijlocul camerei. A luat o mică rangă atârnată pe perete şi a înfipt capătul drept într-o mică crăpătură din podea. O mică secţiune cu forma aproximativă a Australiei s-a ridicat deasupra restului podelei. Abel şi-a băgat mâna liberă sub buză şi s-a prins de ea. A aruncat ranga într-o parte şi a făcut să alunece secţiunea, dezvăluind un seif mare pe podea. A format combinaţia, a tras mânerul în sensul acelor de ceasornic cu un sfert de tură şi a tras în sus. A scos o pungă de nailon negru, apoi o a doua, o a treia şi, în cele din urmă, o a patra.
Totul a fost pus la loc aşa cum fusese, apoi a luat cele patru pungi şi s-a întors la etaj. Când a ajuns la intrarea din faţă, respira greu şi pentru o clipă s-a temut că a amestecat mucegai în magazie şi că avea un atac de astm. S-a ridicat în picioare, şi-a pus mâinile deasupra capului şi s-a concentrat să respire adânc şi complet. După o jumătate de minut s-a simţit mai bine. Nu era nimic mai mult decât aerul rarefiat de munte. Dintr-o dată, şi-a amintit de cumpărăturile din maşină. Îi era foame.
Abel a aruncat zăvorul mort şi a tras de uşa grea de lemn. A traversat pridvorul de lemn şi a coborât pe piatra zdrobită. A aruncat o privire în stânga şi în dreapta şi apoi din nou în sus pe panta muntelui. Era locul lui preferat de pe pământ. Poate că ar fi putut să mai rămână o ultimă noapte. Să gătească o masă bună, să facă un foc şi să bea puţin coniac. Avea o sticlă de Louis XIII. Ar fi păcat să o irosească. Abel şi-a notat să golească pivniţa de vinuri. Ar fi fost loc în portbagaj. Va rămâne peste noapte şi îşi va lua rămas bun aşa cum se cuvine.
Abel a deschis uşa pasagerului din spate şi a luat punga cu cumpărături. Le-a pus sub braţul stâng, s-a îndepărtat şi a închis uşa cu dreapta. Când s-a întors să se îndrepte înapoi în casă, s-a trezit privind pe lungimea unui amortizor negru şi gros la faţa ultimului om pe care ar fi vrut să-l vadă. Abel a scăpat punga cu cumpărături şi a spus: „Pot să vă explic”.
„Sunt sigur că poţi.” Rapp a făcut o jumătate de pas înapoi şi apoi l-a lovit pe Abel cu piciorul în boaşe, aruncându-l la pământ.

79

Cele două ieşiri de pe autostradă şi întoarcerea de două ori înapoi au fost cele care le-au spus că Abel era la volan. Milt se conectase la serverul central al Mercedes-ului şi urmăreau progresul maşinii pe un ecran color care arăta exact drumul pe care se afla maşina. Afişa benzinării, biserici, restaurante, râuri, lacuri, parcuri, totul. De îndată ce maşina s-a întors pentru a doua oară, Rapp a ştiut că era omul lor. Doi dintre oamenii Agenţiei de la ambasada din Berna campau în faţa apartamentului din Zurich al lui Abel de mai bine de o zi. Fuseseră scoşi din misiune şi puşi în urmărirea unei maşini pe care nu au mai apucat să o prindă.
Găsirea unui elicopter s-a dovedit a fi mai dificilă decât ar fi crezut, dar nici asta nu a contat. După o oră de urmărire, maşina s-a îndreptat spre est, direct spre graniţa cu Austria şi, conform hărţii, spre un oraş numit Bludenz. Milt a lucrat la computere şi a aflat că aveau un aeroport regional. Cu avionul, zborul dura mai puţin de treizeci de minute. Rapp, Coleman şi oamenii lui, precum şi marele saudit au plecat cu toţii spre aeroport. În timpul zborului, Milt a aranjat două maşini de închiriat: un Volvo sedan şi o dubiţă. Vehiculele îi aşteptau când au aterizat. Singura parte dificilă a fost transferul sauditului. Rapp a decis să-l lase în avion sub supravegherea lui Stroble, decât să rişte ca unul dintre localnici să vadă un bărbat legat şi cu căluşul în gură fiind băgat într-o maşină de închiriat.
A durat opt minute pentru a ajunge de la aeroport în oraş. Milt le dăduse constant informaţii despre evoluţia maşinii. Ajunsese în Bludenz chiar înainte ca ei să aterizeze şi se oprise exact şaptesprezece minute. Apoi s-a îndreptat spre nord, pe ceea ce Milt presupunea că era un drum rezidenţial. Avea dreptate. Au urcat încet cu Volvo-ul pe serpentine, dincolo de locul unde Milt spusese că se oprise vehiculul. Rapp şi Wicker au coborât şi s-au îndreptat în tăcere înapoi pe versant. Au găsit Mercedesul mare şi scump parcat chiar în faţa a ceea ce au presupus că era casa lui Abel. Rapp i-a cerut prin radio lui Coleman să coboare înapoi şi să blocheze aleea în timp ce el îşi croia drum din copac în copac. Wicker a găsit un loc bun şi l-a acoperit pe Rapp cu o puşcă cu lunetă cu destinaţie specială, cu amortizor. Rapp a

manevrat până la un loc în care pădurea era cea mai apropiată de casă, apoi s-a îndreptat spre partea laterală a verandei şi s-a târât până la un loc lângă uşa din faţă. Înainte de a putea măcar să verifice încuietoarea, uşa s-a deschis, legănându-se spre el, iar apoi a apărut Abel.

LUMINA se stingea. Cerul trecuse de la albastru, la portocaliu, la gri. Rapp a aprins buştenii din şemineul mare de piatră cu un vătrai de fier negru, apoi a lăsat vârful acestuia aşezat în mijlocul cărbunilor roşii şi aprinşi. A luat două scaune solide din sufragerie şi le-a aşezat în faţa şemineului. Coleman l-a aşezat pe Abel într-unul şi pe marele Saudi în celălalt. Partea de jos a picioarelor şi gleznele lor erau legate cu bandă adezivă de scaune, la fel ca şi talia şi pieptul lor. Ambii bărbaţi erau legaţi la ochi şi cu căluş. Niciunul nu ştia că se află în prezenţa celuilalt. Rapp şi Coleman percheziţionaseră deja casa şi nu găsiseră nimic de interes în afară de genţile negre, care au fost încărcate în portbagajul Mercedesului lui Abel.
Când Rapp a fost gata, i-a cerut lui Coleman să se descalţe şi să îşi scoată şosetele, apoi le-a spus lui Wicker, Hackett şi Stroble să aştepte afară. Când Coleman a terminat de scos pantofii şi şosetele, el i-a dat opţiunea de a pleca. Coleman a refuzat.
Rapp a stat în faţa celor doi bărbaţi cu spatele la foc. A întins mâna şi a apucat banda argintie care îi acoperea ochii lui Abel şi i-a smuls-o de pe faţă. Două treimi din ambele sprâncene au rămas ataşate de bandă. Abel a încercat să ţipe, dar strigătul său a fost înăbuşit de banda care îi acoperea gura. Rapp i-a smuls banda de pe gură, iar Abel a început să gâfâie după aer. Rapp a smuls banda de pe ochii sauditului, iar bărbatul abia a tresărit. Sauditul nu scosese încă niciun cuvânt în afară de momentul în care ţipase în biroul lui Abel şi asta pentru că ştia că singura lui şansă era ca unul dintre funcţionarii vecini să sune la poliţie. De atunci rămăsese tăcut. Rapp putea să vadă asta în ochii lui. Acesta era un adept adevărat. Ar fi fost nevoie de luni de zile pentru a-l înfrânge, şi chiar şi atunci sauditul ar fi preferat să moară. De aceea Rapp îi ţinea banda adezivă pe gură.
Rapp a ridicat un telefon şi a spus: „La celălalt capăt al firului este un om care a citit cu atenţie dosarul tău KGB. Are acces la toate bazele de date pe care ţi le poţi imagina. Ştim totul despre perioada petrecută de tine în Stasi. Ştim cum ai început ca momeală pentru homosexuali pentru occidentalii care călătoreau în Germania de Est şi ştim despre operaţiunile de şantaj pe care le-ai condus. Vei avea doar o singură şansă în acest caz.” Rapp a ridicat degetul arătător al mâinii stângi şi s-a repetat: „O singură şansă”.
Rapp s-a întors şi a apucat vătraiul încins de pe foc. Vârful era roşu aprins. Rapp l-a ţinut în faţa feţei îngrozite a lui Abel şi a spus: „Am vorbit cu amicul tău aici de faţă.” Rapp a mutat vătraiul spre saudit. „Cred că ne-a minţit. A dat vina pe tine pentru tot.”
Sauditul a privit vârful cu încruntare.
Pokerul s-a rotit înapoi în faţa feţei lui Abel. Încă strălucea fierbinte. Abel şi-a întors capul. Rapp a tras vătraiul înapoi şi a spus foarte calm: „Uită-te la mine. Dacă te prind că mă minţi... chiar şi o singură dată, iată ce am să-ţi fac.”
Rapp a luat vătraiul, l-a ţinut vertical în mâna stângă şi l-a înfipt direct în partea de sus a piciorului drept al sauditului. Întregul corp al sauditului părea că va străpunge banda adezivă pentru o secundă. Coleman a intervenit din spate şi l-a apucat pe bărbat pentru ca acesta să nu se răstoarne pe scaun. Rapp a smuls vătraiul şi l-a ţinut în faţa lui Abel. O bucată de piele carbonizată atârna de capăt, iar camera s-a umplut de un miros îngrozitor de carne arsă.
„O singură şansă”, a spus Rapp. „Asta e tot ce am de gând să-ţi dau.”
Asta a fost tot ce a fost nevoie. Mai devreme, Abel crezuse că cea mai mare greşeală a sa fusese ameninţarea asasinului. Apoi a crezut că a fost să lase banii în conturi. Acum era convins că cea mai mare greşeală pe care o făcuse vreodată fusese să intre într-o relaţie de afaceri cu prinţul Muhammad bin Rashid. Abel a cântat şi a continuat să cânte timp de douăzeci de minute bune. A povestit cum Rashid a trimis după el. Cum Rashid aranjase întâlnirea cu Saeed. Cum a aflat mai târziu că toată treaba asta fusese ideea lui Rashid. Abel nu ştia asta cu certitudine, dar bănuia asta. Rashid era un sociopat bolnav. Trăia pentru a manipula oamenii şi era important să-i dea lui Rapp pe cineva mai mare pe care să-l urmărească. O carne proaspătă. Îl omorâse deja pe Saeed, iar dacă acesta era sfârşitul drumului pentru Rapp, Abel era un om mort. Dacă îi putea oferi pe cineva ca Rashid, cineva care era cu adevărat vinovat, ar putea

supravieţui. I-a spus lui Rapp că Rashid se afla în Granada, Spania, la vila sa, pentru rededicaţia unei moschei ridicole, vineri. Abel mai fusese la vila lui Rashid. I-a explicat cum prinţul saudit se vedea pe sine însuşi ca noul calif al teritoriilor musulmane recuperate din sudul Spaniei.
L-a scuipat pe Tayyib şi i-a spus lui Rapp tot ce ştia despre ofiţerul de informaţii saudit. Nu-i plăcuse niciodată omul. La un moment dat, marele saudit a încercat să îşi răstoarne propriul scaun şi să se ia de Abel. Rapp a apucat vătraiul încins şi l-a îndreptat spre vintrea sauditului. Tayyib s-a transformat instantaneu într-o statuie.
Rapp a pus vătraiul înapoi în foc şi l-a întrebat pe Abel: „Povesteşte-mi despre asasinii pe care i-ai angajat".
Abel a ezitat.
Rapp a pus mâna pe vătrai.
Abel a răspuns: „Un bărbat şi o femeie. I-am întâlnit la Paris. Nu mai lucrasem niciodată cu ei."
„Cum ai aflat despre ei?".
Abel a ezitat înainte de a răspunde. „Rashid auzise de ei".
Rapp a văzut minciuna. Îşi dădea seama după felul în care bărbatul se uitase repede în jos şi în dreapta lui înainte de a răspunde. Era prima dată când o făcea. Rapp a apucat vătraiul, l-a întins în faţa lui Abel, apoi i l-a înfipt în vârful piciorului drept.
Abel a urlat de durere şi a început să ţipe.
Rapp i-a spus lui Coleman să aducă nişte gheaţă din bucătărie şi apoi i-a spus lui Abel: „Ţi-am spus să nu mă minţi. Acum, cum ai ajuns să angajezi asasinii?".
Lui Abel îi curgeau lacrimi pe faţa chinuită. Coleman s-a întors cu gheaţa înfăşurată într-un prosop de bucătărie. Rapp a bătut celălalt picior cu vătraiul încins şi a spus: „Ultima şansă".
„Petrov... Dimitri Petrov."
Rapp citise şi el dosarul. „Fostul tău şef de la KGB."
Abel a dat din cap.
Rapp a aşezat geanta deasupra piciorului său. „Acum spune-mi tot ce ştii despre asasini."
„Nu l-am văzut niciodată pe om. Am vorbit doar cu el. Vorbea perfect franceza şi engleza. Rusa lui era de asemenea foarte bună, dar nu la fel de bună."
Rapp îşi amintea engleza perfect americanizată a bărbatului de când se întâlnise cu el lângă casa lui. „Ce-ţi aminteşti despre femeie?"
„Foarte frumoasă. Păr negru, pometi înalţi, piele foarte frumoasă."
„Ochii?"
„Nu i-am văzut niciodată. Nu-şi dădea niciodată ochelarii jos."
„Naţionalitate?"
„Franceză. Sunt aproape sigur."
Asta se potrivea cu ceea ce bănuia Rapp. „Credeţi că erau un cuplu? Dincolo de partea de afaceri?"
„Categoric."
Rapp a încetat pentru o clipă să mai pună întrebări.
Abel a devenit nervos. Ştia că, odată ce Rapp obţinuse ceea ce voia de la el, probabil că acesta ar fi fost sfârşitul. „Aş vrea să spun că nu am fost decât un simplu curier. Nu mi s-a spus niciodată pe cine voiau Saeed şi Rashid să ucidă. Pur şi simplu le-am înmânat un plic asasinilor."
Rapp a pus o mână pe şemineul şemineului şi l-a privit pe Coleman. „De ce nu-l tragi afară pe celălalt prieten al nostru şi nu ne laşi singuri pentru un minut?"
Coleman l-a apucat pe scaunul sauditului, l-a înclinat pe spate şi l-a târât pe podeaua de lemn masiv şi l-a scos pe uşa din faţă.
Uşa s-a închis cu un zgomot surd şi Abel a spus: „Îmi pare foarte rău pentru soţia ta. Au mers prea departe".
Lui Rapp îi venea să înfunde vătraiul încins în inima lui Abel pentru că i-a pomenit măcar de soţia lui.
„Nimic mai mult decât un curier, nu-i aşa?".
„Aşa este."

„Un curier care a fost plătit cu unsprezece milioane de dolari.” Ochii lui Rapp erau fixaţi în cei ai lui Abel. Încă o dată s-a uitat în jos şi în dreapta, apoi s-a uitat înapoi la Rapp cu ochi rugători.
„Te rog, trebuie să mă crezi. Tot ce am făcut a fost să livrez un plic. Nimic mai mult, nimic mai puţin.”
Rapp s-a îndepărtat de şemineu şi a intrat în sufragerie. Coleman găsise sticla de coniac Louis XIII. Ca un pirat al zilelor moderne care era, fostul SEAL voia să o păstreze. Rapp i-a spus că poate. Acum avea o idee mai bună pentru ea. S-a întors în faţa şemineului, cu sticla ornamentată în mână. Rapp a scos capacul şi s-a gândit să ia o înghiţitură. S-a gândit la soţia lui şi la viaţa pe care o avuseseră împreună. S-a gândit la copilul pe care nu-l vor avea niciodată. Apoi s-a gândit la modul în care întregul lor viitor fusese distrus de acest nemernic lacom care stătea în faţa lui.
Abel era foarte nervos. Când oameni ca Rapp tăceau, nu ieşea nimic bun din asta. Trebuia să-l facă să vorbească. „Suntem amândoi profesionişti, tu şi cu mine. Ştiu regulile. Profesioniştii nu-şi rănesc niciodată familiile unul altuia.”
„Ai fost un porc de la Stasi care obişnuia să răpească oameni şi să-i ţină pentru răscumpărare. Nu ai fost niciodată un profesionist.” Rapp a dus sticla la buze şi a luat o înghiţitură mare. S-a întors lin şi apoi i-a muşcat gâtul cu o senzaţie de arsură molcomă.
„Cât de vechi e locul ăsta?” Rapp s-a uitat în sus, la căpriorii de lemn.
„A fost construită în nouăsprezece cincizeci şi doi”, a răspuns Abel, cu o expresie confuză pe faţă.
Rapp a dat din cap. „Pun pariu că lemnul este destul de uscat la altitudinea asta.” Rapp a întors sticla pe o parte şi o parte din coniac s-a vărsat pe podeaua de lemn masiv cu scândură lată şi apoi pe covor. Rapp a mai stropit un pic.
„Ce faci?” a strigat Abel.
„Îţi aranjez rugul funerar”. Rapp a mai stropit puţin lichid pe covorul de lângă Abel şi apoi ceva mai aproape de şemineu.
„Nu!” a ţipat Abel. „Ştiu mai multe!”
„Sunt sigur că ştii. Mai multe minciuni.” Coniacul s-a stropit în flăcări şi a luat foc. A ieşit din vatra de piatră şi s-a răspândit pe covor. Rapp s-a aplecat şi a apucat partea laterală a ceainicului de cupru care era plin cu lemne. L-a aruncat pe podea şi a luat foc aproape imediat.
Abel ţipa. Implora pentru viaţa lui. „Nu poţi face asta!”
„Oh, da, pot”, a spus Rapp în timp ce pornea spre uşă. A deschis uşa grea din lemn şi nu s-a deranjat să se uite înapoi. Nici măcar nu s-a deranjat să închidă uşa. S-a gândit că aerul ar fi bun pentru foc.
Rapp a mai luat o înghiţitură din coniac şi apoi i-a dat-o lui Coleman. „Conduc eu.”
Ceilalţi băieţi s-au urcat în duba Volvo închiriată, iar Rapp s-a urcat la volanul Mercedesului lui Abel. Coleman s-a urcat pe scaunul pasagerului.
Fostul SEAL a luat o înghiţitură din coniacul de 2.000 de dolari pe sticlă şi a suspinat. „Încotro mergem acum?”
Rapp a pus maşina în marşarier şi a spus: „Granada, Spania”.

80

GRANADA, SPANIA
Rapp a privit spre moşia de la ţară de pe deal şi a presupus că bastardul Rashid se ascundea în spatele zidurilor sale. Era mijlocul după-amiezii de miercuri. Ajunseseră în oraşul de 300.000 de locuitori târziu în seara precedentă şi închiriaseră două dube. Primul lucru de făcut era să găsească un hotel şi să se culce. Langley confirmase ceea ce le spusese Abel; că Rashid se afla în oraşul spaniol pentru a redeschide o moschee veche care fusese transformată în biserică. Ceremonia urma să aibă loc vineri. Rapp decise că vor începe recunoaşterea de dimineaţă.
Au găsit imediat proprietatea de la ţară. Era imposibil de ratat. Se afla pe un deal înalt, chiar la nord de faimoasa Alhambra. Rapp vizitase Alhambra la douăzeci şi ceva de ani. Partea cetate/parţial palat a fost construită de regii nasrizi, ultimii mauri care au condus sudul Spaniei. Aici a fost locul în care aceştia au luat ultima poziţie în 1492, înainte de a fi înfrânţi de forţele monarhilor catolici ai Spaniei, Ferdinand şi

Isabella. Potrivit raportului furnizat de Langley, Rashid a cumpărat proprietatea de la ţară aflată într-o stare de degradare severă şi a investit milioane de dolari în ea şi în orice alt punct de reper musulman pe care l-a găsit în oraşul istoric. Abel spusese că toate acestea făceau parte din marele plan al lui Rashid de a recuceri sudul Spaniei şi de a-l revendica pentru Islam.
Rapp stătea la volanul unui monovolum albastru închis. Îşi coborî privirea spre laptopul aflat în echilibru pe consola centrală şi citi raportul pe care cercetătorii de la Langley îl trimiseseră. Casa pe care Rashid o cumpărase avea chiar şi un nume. Locul data din secolul al XII-lea şi în arabă se numea al Yannat al-Arif – grădina paradisului înalt. Rapp a luat un binoclu şi a privit locul de sus pe deal.
„Mai aproape de paradis nu vei ajunge niciodată, Rashid".
Rapp a coborât binoclul şi s-a uitat în susul străzii la o mică cafenea în aer liber. Era parcat pe Carrera del Darro. Coleman stătea la o masă mică şi negocia cu un bărbat care părea că ar fi putut fi fratele său. Aveau aceeaşi înălţime, aceeaşi constituţie, acelaşi păr blond şi cam aceeaşi vârstă. Rashid chemase rezervele. La prima razie de recunoaştere a dimineţii, îi observaseră pe bărbaţii în salopete albastre, cu berete şi puşti Enfield. A fost imediat evident că tipii ăştia nu erau poliţişti de închiriat. Felul în care se purtau, beretele, puştile Enfield, toate acestea indicau un singur lucru – tipii ăştia erau comandouri britanice. Probabil foşti membri SAS, unii dintre cei mai buni soldaţi din lume.
Prezenţa lor reprezenta o adevărată problemă tactică. Nu ar fi fost uşor să treacă de ei şi, ceea ce era şi mai important, nici Rapp, nici Coleman nu aveau stomacul pentru a ucide oameni pe care îi vedeau ca pe nişte camarazi de arme. Amândoi lucraseră înainte cu britanicii şi îi considerau cel mai bun aliat al Americii. Blocat în această situaţie aparent fără ieşire, Coleman a venit cu o idee. Şi-a condus propria companie de securitate. Aproape toţi oamenii săi erau foşti SEAL, Delta Force, Berete Verzi, Rangeri sau Puşcaşi Marini de recunoaştere. Erau aproape întotdeauna băieţi care au ieşit pentru că se săturaseră de rahatul care însoţea serviciul militar. Asta şi de faptul că puteau câştiga într-un an de şase până la zece ori mai mult decât primeau în armată. Protecţie personală, arme de închiriat, era un domeniu destul de specializat. Existau câţiva pretinşi, dar majoritatea jucătorilor erau adevăraţi, şi toţi erau interconectaţi, fie din timpul petrecut în armată, fie din timpul petrecut în baruri de rahat din lumea a treia, în timp ce fie protejau diplomaţi, fie complotau pentru a ucide teroriști şi huligani.
Coleman avea contacte în Marea Britanie şi a pus mâna pe telefon. În mai puţin de o oră, avea o idee destul de bună despre compania care acceptase sarcina de a-l păzi pe Rashid. Era o firmă numită Shield Security Services şi, aşa cum bănuise, era condusă de doi foşti membri SAS. Coleman a sunat direct la birou, iar la telefon a răspuns o tânără drăguţă. I-a explicat cine era şi că se ocupa de această afacere. A cerut să vorbească cu proprietarul, un tip pe nume Ian Higsby. Femeia l-a informat că acesta era în misiune în acel moment. Coleman a presat-o pentru detalii, spunându-i că avea nevoie să subcontracteze o lucrare şi că auzise lucruri bune despre companie. Perspectiva unei noi afaceri a fost convingătoare şi ea i-a dat lui Coleman numărul de telefon mobil al lui Higsby.
Coleman l-a sunat imediat, s-a prezentat şi i-a dat comandantului legitimaţia sa militară. Higsby auzise de el. După tonul vocii sale, Coleman şi-a făcut o idee că nu era de bine. Coleman nu a văzut rostul de a-l prosti pe tip, aşa că a venit direct şi l-a întrebat dacă se afla în Spania. Tăcerea moartă de pe linie a spus totul.
„Granada", a spus Coleman.
Omul tot nu a răspuns.
„Trebuie să ne întâlnim", i-a spus Coleman. „Faţă în faţă. Cât mai curând posibil."
„De ce?"
„Ai auzit vreodată de un tip pe nume Mitch Rapp?"
„Mai mult ca sigur. Tocmai mi s-a dat o poză cu el şi mi s-a spus să-l împuşc la vedere."
„Ce părere ai despre asta?"
„Nu am fost chiar încântat. Mi-a fost spus după ce am acceptat slujba."
„Ei bine... cum am spus. Trebuie să ne întâlnim. Cred că ne putem ajuta unul pe celălalt."
Au convenit asupra unui loc în cartierul Albaicin şi au stabilit o oră.
Rapp îi urmărea de mai bine de o oră şi începea să devină frustrat. Părea că totul mergea bine, dar era deja destul. În cele din urmă, cei doi şi-au strâns mâna, iar Coleman s-a ridicat şi a plecat pe stradă. Rapp l-a

privit pe britanic îndreptându-se în direcţia opusă. Coleman s-a urcat în dubă şi i-a arătat lui Rapp degetul mare în sus.
„Totul este rezolvat.”
„A fost atât de uşor?” a întrebat Rapp, surprins.
„Higsby citise despre soţia ta. Îşi prezintă condoleanţele.”
Rapp a pornit maşina şi nu a spus nimic.
„Luni a primit un telefon şi i s-a oferit cincizeci de mii de dolari pentru a face cinci zile de pază. Are o echipă de opt oameni, iar Rashid a trimis un avion pentru ei. Treaba era de cinci zile în sudul Spaniei, ca babysitter al unui miliardar saudit. El a luat zece mii de dolari din partea de sus, iar ceilalţi au primit câte cinci mii de dolari pentru ceea ce credeau că va fi floare la ureche. Apoi au ajuns aici, iar şeful securităţii lui Rashid le-a arătat o poză cu tine şi le-a spus să te împuşte la vedere.”
„Cum le-a plăcut asta?” a întrebat Rapp în timp ce ieşea în trafic.
„Nu le-a plăcut. Unii dintre tipii ăştia au servit acolo, în arenă, şi au avut prieteni ucişi de kamikaze saudiţi. Ei te consideră pe tine un aliat şi pe Rashid duşmanul. Higsby mi-a spus că, practic, a avut o revoltă pe cap.”
„Deci a fost de acord să joace?”
„Da, era puţin îngrijorat de ce ar putea face asta cu reputaţia lui. Nimănui dintre noi nu-i place să piardă un protejat. Nu e tocmai bun pentru afaceri.”
„I-ai oferit banii?” Rapp se referea la banii pe care îi luaseră din casa din Alpine a lui Abel.
„O sută de mii de euro. În plus, i-am spus că mă voi asigura că guvernul american îi va trimite câteva contracte. Te las pe tine să-i spui lui Irene.”
Rapp a dat din cap. „Nicio problemă. O să mă ocup eu de asta. Care este planul?”
„În seara asta ia cina cu primarul. Sus, la casă. La ora şapte. Higsby a spus că aseară s-a culcat la nouă, aşa că nu se aşteaptă să stea treaz până târziu.” Coleman a desfăşurat o bucată de hârtie. „Mi-a făcut o schiţă a locului şi mi-a arătat unde doarme. Mi-a oferit şi o uniformă.”
„Bine.” Rapp s-a uitat drept înainte. „O să intru singur de îndată ce pleacă primarul.”

81

S-au aşezat şi au aşteptat. L-au urmărit pe primar cum sosea, sau cel puţin au presupus că era el. Cine altcineva ar fi călătorit cu o escortă a poliţiei locale? Maşinile s-au oprit la poarta principală cu puţin înainte de ora şapte seara, chiar în momentul în care soarele dispărea şi lumina se stingea. Temperatura a început să scadă ca o piatră. Ştiau că va mai dura ceva timp, aşa că au luat ceva de mâncare şi au revăzut încă o dată planul. Tot echipamentul a fost depozitat şi Hackett a fost trimis la aeroport pentru a pregăti avionul în caz că ar fi trebuit să plece în grabă.
Primarul a plecat puţin după ora nouă şi l-au trezit pe Tayyib din somnul indus de droguri. Fusese deja curăţat şi îmbrăcat cu un set de haine şi un costum nou. Bandajul de la ochi a rămas pus şi a fost aşezat în spatele dubei cu Stroble. Rapp s-a aşezat pe scaunul pasagerului din faţă. Rapp îşi bărbierise barba şi îşi tunsese părul negru şi des, până la o podoabă capilară. Purta o salopetă albastră şi o beretă. La fel ca Higsby şi oamenii lui. Coleman şi Stroble erau îmbrăcaţi în acelaşi mod.
Rapp s-a întors şi s-a uitat la Tayyib în timp ce duba îşi croia drum pe străzile înguste. Nu arăta prea rău, având în vedere prin ce trecuse, dar majoritatea rănilor îi erau acoperite de haine. Pe lângă cotul drept sfărâmat şi leziunile nervoase suferite la piciorul drept, Rapp îi tăiase şi toate tendoanele de la încheietura mâinii stângi a lui Tayyib, făcându-i mâna inutilă şi lăsându-l cu un singur membru complet operaţional – piciorul stâng. Oamenii reacţionează diferit la droguri, iar tipul ăsta era destul de mare. Dacă îşi revenea prea repede, Rapp nu voia să fie nevoit să se lupte cu el.
Coleman a tras pe dreapta înainte de a ajunge la drumul care ducea la proprietatea din vârful dealului. Şi-a scos telefonul mobil şi l-a sunat pe Higsby. Britanicul a răspuns, iar Coleman l-a ascultat timp de cincisprezece secunde, apoi a spus: „Venim imediat.”
Coleman a închis şi s-a uitat la Rapp. „Se roagă.”

„Bine. Să mergem.”
Trecuseră totul în revistă în plan. Era o mică moschee pe proprietate, situată mai aproape de poarta principală decât reşedinţa. Rashid avea între trei şi şase gărzi de corp proprii lângă el în permanenţă. Rapp spera că toţi erau cu el. Ar fi făcut lucrurile mai uşoare.
„Cum rămâne cu gărzile de corp?”
„Trei dintre ei stau în faţa moscheii. De ceilalţi trei nu e sigur.”
Rapp s-a încruntat. S-a întors şi s-a uitat la Stroble, comunicându-i în tăcere că era treaba lui Stroble să se asigure că celelalte trei gărzi de corp nu apar pe neaşteptate. Stroble a dat din cap. Trecuseră totul în revistă la şedinţa de informare privind permisiunea. Wicker era deja la faţa locului. Escaladase unul dintre zidurile perimetrale şi se strecurase pe acoperişul celei mai înalte clădiri. De pe peronul său putea acoperi întreaga lungime a curţii interioare care ducea de la poarta principală la casa principală cu trei etaje.
Motorul gemea în timp ce duba continua să urce dealul abrupt. Dintr-o dată, Higsby şi unul dintre oamenii săi au fost vizibili în farurile lor, stând în faţa porţii principale. Coleman a tras pe dreapta şi a oprit duba. Toată lumea a ieşit, inclusiv Tayyib, care practic trebuia să fie cărat, ceea ce era foarte bine. Stroble s-a pus sub un braţ, iar Coleman sub celălalt. Rapp a trecut în frunte pe lângă Higsby şi omul lui fără să scoată un cuvânt.
Cei trei plus Tayyib au trecut prin poarta principală şi au luat-o pe aleea din stânga. În faţă, pe partea stângă a curţii în aer liber, Rapp a zărit trei bărbaţi în costume. Toţi fumau.
Rapp s-a îndreptat direct spre ei, s-a oprit la trei metri distanţă şi, cu cel mai bun accent britanic al său, a spus: „Acest om tocmai a apărut la poarta principală şi a cerut să-l vadă pe prinţul Muhammad. A spus că se numeşte Nawaf Tayyib”.
Bărbaţii au încremenit pentru o clipă, cu ţigările atârnându-le în gură.
„Tot spune că Malik al-Mawt este aici.” Îngerul morţii. „Bărbatul pe nume Mitch Rapp despre care aţi vorbit.”
O ţigară a căzut pe jos, iar celelalte două au fost aruncate. Toţi cei trei bărbaţi şi-au luat armele. Doi dintre ei au alergat înainte pentru a-l înhăţa pe Tayyib, iar al treilea a intrat în mica moschee pentru a-l lua pe Rashid. Bandajul de la ochi a fost smuls de pe ochii lui Tayyib şi acesta a urlat de durere când unul dintre bărbaţi l-a apucat de cotul drept.
Coleman şi Stroble se retrăgeau deja, cu pistoalele mitralieră MP-5 cu amortizor îndreptate în jos, dar ţinute ferm în ambele mâini. Rapp avea doar Glock-ul său de 9 mm cu amortizor şi un cuţit, ambele încă în toc. A început şi el să se retragă. Întregul său plan putea să se destrame în orice clipă şi, dacă asta se întâmpla, începeau împuşcăturile, iar Higsby şi oamenii săi ar fi fost nevoiţi să răspundă la nişte întrebări foarte dificile.
Rapp a început să facă un pas înapoi. Unul dintre bărbaţii care îl ţinea pe Tayyib a luat un radio şi a început să strige în arabă. Rapp a mai făcut un pas înapoi încet. Tayyib încerca să vorbească. Rapp şi-a auzit propriul nume menţionat. Cinci secunde mai târziu, trei bărbaţi au dat buzna pe o uşă din partea opusă a curţii şi au traversat în fugă o alee mărginită de chirpici sculptaţi.
„Albinele la miere”, îşi spuse Rapp în timp ce-şi continua retragerea lentă. S-a uitat spre uşa moscheii întrebându-se ce naiba îi luase atât de mult lui Rashid. Rapp nu mai putea aştepta prea mult. A scos detonatorul de la distanţă din buzunar. De data aceasta, în loc să folosească o vestă, Rapp învelise pur şi simplu întregul trunchi al lui Tayyib în C-4 şi acoperise fiecare centimetru pătrat cu rulmenţi cu bile.
Rapp a ajuns până la un stâlp şi s-a oprit. S-a uitat rapid peste umăr pentru a-i verifica pe Coleman şi Stroble. Aceştia stăteau unul lângă altul, încă un stâlp mai în spate. Rapp le-a făcut semn cu capul să treacă în spatele ei.
S-a uitat înapoi chiar în momentul în care garda de corp a reapărut din moschee şi a spus: „Prinţul Muhammad vrea să ştie dacă l-aţi verificat pentru explozibili. „
Toată lumea a îngheţat. Rapp nu prea crezuse că va reuşi să scape de două ori, dar bomba îşi va îndeplini totuşi scopul.
Bărbaţii de fiecare parte a lui Tayyib i-au tras înapoi haina de costum, iar bărbatul care stătea în faţă şi-a pus mâinile pe talia lui Tayyib. Rapp a păşit în spatele coloanei mari de piatră şi a apăsat butonul de pe

telecomandă. A avut loc o explozie puternică, urmată aproape imediat de sunetul de sticlă spartă, în timp ce sute de rulmenţi cu bile au fost aruncaţi în exterior de forţa exploziei.
Rapp a numărat până la trei şi s-a uitat înapoi în jurul coloanei. Toate cele şase gărzi de corp erau la pământ, iar Tayyib era în două bucăţi – capul şi umerii îndreptaţi spre uşa moscheii, iar picioarele şi fundul îndreptate în aceeaşi direcţie. Ceilalţi şase bărbaţi, şi o mare parte din curte, erau acoperiţi de ceea ce fusese trunchiul şi braţele lui Tayyib.
Rapp trecu peste cadavre şi se îndreptă direct spre moschee. A stat lângă uşă şi a numărat. Ştia că curiozitatea îl va învinge pe Rashid şi, când Rapp a ajuns la şapte, Rashid i-a dat dreptate. Barba lui neagră şi ascuţită îşi făcu loc la vedere, urmată de o pereche de ochi căprui şocaţi.
Mâna stângă a lui Rapp a sărit şi l-a apucat pe Rashid de capătul bărbii. L-a tras în faţă şi, în acelaşi timp, şi-a ridicat genunchiul stâng, aplicând o lovitură vicioasă în plexul solar al bărbatului mai în vârstă. Rashid a căzut la pământ chiar deasupra uneia dintre gărzile sale de corp aproape decapitate. Rapp l-a rostogolit şi şi-a aşezat bocancul pe pieptul bărbatului.
L-a privit în ochi şi l-a întrebat: „De ce?”.
Rashid avea un foc în ochi. A vorbit în arabă şi a spus: „Pentru că eşti un necredincios”.
Rapp a clătinat din cap cu dezgust. „Şi soţia mea”.
Nu era niciun zâmbet, nicio teamă, nicio rugăminte, nu era nimic altceva decât o convingere totală în ochii bărbatului. „Ea era o necredincioasă. Sunteţi cu toţii nişte necredincioşi.”
Rapp a dat din cap şi a spus: „Iar voi vă veţi duce în iad”. Rapp a luat o grenadă cu fosfor din punga de marfă de pe coapsa sa dreaptă. Dispozitivul incendiar a atins o temperatură de 2.000 de grade în mai puţin de două secunde. Rapp şi-a ridicat bocancul de pe pieptul lui Rashid şi l-a trimis să se prăbuşească încă o dată, de data aceasta în stomacul lui Rashid. Gura sauditului s-a deschis larg, gâfâind după respiraţie. Rapp era pregătit. Ţinea grenada de treimea superioară şi a adus-o în jos cu o asemenea forţă încât i-a spart dinţii din faţă lui Rashid şi s-a înfipt bine în gură.
Rapp s-a dus direct în faţa lui şi i-a spus: „Du-te dracului! Şi la naiba cu perversiunea ta bolnavă şi perversă a islamului”. Rapp a smuls cuiul şi a plecat. Trei secunde mai târziu s-a auzit o pocnitură urmată de o strălucire albă orbitoare, iar apoi capul lui Rashid s-a topit literalmente de corp.

Epilog

Rapp i-a urmărit timp de trei zile de la o casă de pe dealul cu vedere spre plajă, ceea ce a fost probabil o zi în plus. Coleman nu a spus nimic. Nu a făcut nicio observaţie. Nu a oferit niciun sfat. Trecuseră nouă luni, o săptămână şi trei zile de când soţia lui Rapp fusese ucisă. Wicker era cu ei, la fel ca şi Hackett şi Stroble. Wicker ar fi putut s-o termine de mai mult de o duzină de ori cu puşca lui. Vântul era calm dimineaţa şi seara. Erau puţin mai puţin de 800 de metri de la o terasă la alta, iar traiectoria era abruptă. Pentru majoritatea oamenilor ar fi fost o lovitură imposibilă, dar pentru Wicker a fost o afacere ca de obicei. Lunetistul a aşteptat cuvântul, dar acesta nu a mai venit.
Vânătoarea îl schimbase pe Rapp. Cu fiecare zi care trecea, în ultimele luni, devenise mai tăcut şi se retrăsese de toţi, cu excepţia lui Kennedy, a fiului ei, a lui Coleman şi a familiei O'Rourke. Liz O'Rourke era cea mai bună prietenă a Annei din facultate. Ele erau singurele persoane, în afară de Kennedy, cărora le făcea cu adevărat confidenţe. Chiar şi cu Coleman, totul se rezuma la vânătoare. A vorbit cu fratele său de câteva ori, iar Steven venise la slujba de comemorare din Washington – o slujbă la care Mitch a sfârşit prin a lipsi. Preotul a aşteptat treizeci de minute, apoi Kennedy şi Liz O'Rourke i-au spus preotului să înceapă fără el. Niciuna dintre cele două femei nu avea prea multe speranţe că va apărea. Era un om prea retras pentru a-şi arăta durerea în faţa atâtor oameni pe care abia îi cunoştea.
Noua casă stătea neterminată, iar vechea casă de pe Chesapeake, o casă pe care Anna ajunsese să o iubească, rămăsese o ruină carbonizată. Coleman s-a dus la Kennedy. A vrut să aducă un excavator şi să facă curăţenie. Ea s-a gândit o clipă şi i-a spus nu. Decizia îi aparţinea lui Mitch. Când va fi pregătit, o va face el însuşi. Au aşteptat cu toţii. Au aşteptat ca Rapp să iasă din carapacea lui şi să-şi continue viaţa, dar

nu s-a întâmplat. Zilele au trecut, apoi lunile. Rapp a închiriat o casă în Galesville, pe golf, chiar în susul drumului de unde murise Anna. Nu voia să părăsească apa. Îi era teamă să nu piardă acea legătură. Aproape în fiecare zi mergea cu maşina până la epava carbonizată din golf care fusese casa lor. Uneori rămânea în maşină. Alteori cobora şi se plimba prin zonă. De fiecare dată plângea necontrolat din cauza amintirilor care fuseseră şi a viselor care nu vor fi niciodată. Nu a apucat niciodată să-şi vadă copilul, nu a apucat niciodată să-l legene în braţe. Nu a apucat să afle dacă era băiat sau fată. Nici măcar nu a apucat să-şi ia rămas bun de la femeia visurilor sale. Nu reuşise să o protejeze atunci când ea avea cea mai mare nevoie, iar asta îl mânca de viu. Visele neîmplinite şi dorinţa de a o mai strânge în braţe încă o dată, de a se uita în ochii ei verzi, frumoşi şi uimitori şi de a-i mirosi părul, era mai dureroasă decât orice altceva pe care îl trăise vreodată, dar chiar şi aşa, nu era la fel de rea ca vina pe care o simţea pentru că îi provocase moartea.

Când s-a dus la serviciu, a fost doar pentru a fi pus la curent de Kennedy şi Dumond cu ceea ce aflaseră despre asasini. În afară de asta, a stat departe de Langley. Ce făcea nu ştia nimeni şi nimeni nu îndrăznea să întrebe. Prima descoperire a venit de la rusul Petrov. Kennedy fusese staţionat la Moscova la începutul carierei sale şi avea multe contacte. Prin intermediul câtorva dintre foştii colegi ai lui Petrov, ea l-a convins să se aşeze la masă. Îi ajunsese vestea despre moartea lui Abel. Fusese raportat ca fiind o moarte accidentală, dar Petrov ştia mai bine. Oameni ca Abel nu mureau din întâmplare în incendii de casă.

Ea i-a spus că Abel fusese angajat de câţiva saudiţi bogaţi şi că primise un contract de douăzeci de milioane de dolari pentru a-l ucide pe Mitch Rapp. Petrov a fost cu adevărat surprins de sumă. Kennedy i-a spus ceea ce ştia deja – că Abel angajase doi asasini care fuseseră recomandaţi de nimeni altul decât de el însuşi. Apoi i-a spus ceva ce el nu ştia. Asasinii îl rataseră pe Rapp şi îi uciseseră soţia din greşeală. Petrov a tresărit la aflarea veştii. Familiile erau în afara limitelor şi un om ca Mitch Rapp nu s-ar fi oprit în faţa a nimic până nu i-ar fi vânat pe aceşti oameni şi i-ar fi ucis.

Aceasta era o încurcătură de care Petrov nu avea nevoie. Fie îi putea spune lui Kennedy puţinul pe care îl ştia, fie risca ca Mitch Rapp să-i facă o vizită în toiul nopţii. Decizia a fost uşoară. I-a spus lui Kennedy ceea ce ştia despre asasini, ceea ce nu era mult, dar s-a dovedit a fi crucial. Femeia era de fapt franţuzoaică, la fel ca şi bărbatul, bănuia Petrov. De asemenea, bănuia că acesta era un fost militar şi că, la un moment dat, trăise în America, probabil în adolescenţă. Când Kennedy l-a presat cu privire la acest lucru, el a explicat că engleza bărbatului era prea bună. Prea colocvială. Cunoştea toate expresiile şi argoul. Genul de lucruri pe care le poţi învăţa doar trăind într-o ţară. Petrov a predat numerele de telefon şi adresele de e-mail pe care le folosise pentru a-i contacta de-a lungul anilor.

Kennedy a zburat de la Moscova la Paris şi a stat de vorbă cu omologii ei care conduceau DGSE şi DST din Franţa, principalele organizaţii de securitate şi informaţii ale ţării. În timp ce mulţi dintre politicienii francezi puteau fi consideraţi slabi în ceea ce priveşte terorismul, nu acelaşi lucru se putea spune despre DGSE şi DST. Acestea se numărau printre cele mai bune şi mai eficiente organizaţii antiteroriste din lume. Ambii bărbaţi erau pe deplin conştienţi de ceea ce i se întâmplase lui Rapp şi soţiei sale. Rapp lucrase îndeaproape cu DGSE înainte, iar directorul a spus că va face tot ce-i stă în putinţă pentru a afla cine erau aceşti oameni. Şeful DST şi-a luat acelaşi angajament. Kennedy s-a întors în State şi a aşteptat. Pauza a venit trei săptămâni mai târziu, la aproape cinci săptămâni după moartea Annei. DGSE i-a trimis lui Kennedy două dosare. Numele bărbatului era Louie Gould, iar femeia era Claudia Morrell. Totul în dosare avea sens. Gould era un fost paraşutist francez şi fiul unui diplomat francez care făcuse două stagii la Washington. Tatăl lui Morrell fusese general în Legiunea străină franceză. El şi fiica sa avuseseră o ceartă din cauza lui Gould, iar cei doi dispăruseră de pe hartă cu puţin mai mult de cinci ani în urmă. Ambele servicii de informaţii franceze i-au promis lui Kennedy că se vor alătura vânătorii.

Marea descoperire a venit la nouă luni şi o săptămână după moartea Annei. Kennedy a venit cu planul. Ştiau că femeia era însărcinată. Îi ceruse lui Kennedy să o lase să trăiască suficient de mult pentru a naşte şi a-şi ţine copilul în braţe. Kennedy a pus FBI-ul să emită un buletin mondial despre cuplu şi a implicat serviciile de informaţii aliate. S-au concentrat asupra spitalelor. Mai exact, pe medicii care făceau naşteri. În fiecare lună, au trimis un nou val de e-mailuri şi faxuri ca un memento. Acestea conţineau fotografii reale ale lui Gould şi Morrell şi apoi reprezentări generate pe calculator despre cum şi-ar fi putut schimba înfăţişarea. Cuplul era căutat pentru a fi interogat într-un caz de crimă capitală şi era inclus un număr de

telefon gratuit, precum şi o recompensă de 100.000 de dolari. Au primit sute de apeluri telefonice, dintre care niciunul nu a dat rezultate. Multe dintre primele au fost excluse pentru că datele de livrare nu se potriveau cu calendarul. Pe măsură ce au ajuns la a şaptea lună, însă, fiecare pistă trebuia să fie verificată. Când a sosit telefonul de la spitalul din Tahiti, un teritoriu francez de peste mări, toţi şi-au ţinut respiraţia. Un agent al DST-ului francez s-a grăbit să ajungă la spitalul din Papeete şi a îmbrăcat o pereche de halate chirurgicale. Într-o oră, agentul a sunat şi a spus că era aproape sigur că femeia era Claudia Morrell.
Rapp se uită în jos la casă. Era dimineaţa devreme, era al treilea lor răsărit de soare pe insulă. Stătea ca o statuie de aproape zece minute, uitându-se la casă. S-a uitat în jos la ceas. Era aproape ora 7:00. Mai puţin de un minut mai târziu, Gould a apărut pe terasa de jos. Era în pantaloni scurţi şi pantofi de alergare. S-a întins timp de câteva minute, apoi a coborât în fugă treptele şi a început să alerge pe plajă în direcţia opusă.
Rapp l-a privit pe Gould pentru un moment lung, apoi a spus: „Mă duc singur".
„Nu cred că e foarte inteligent".
Rapp l-a ignorat. „Dacă mi se întâmplă ceva, termină treaba."
Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurţi cargo kaki şi un tricou albastru decolorat, larg. Rapp s-a îndreptat spre intrarea din faţă a casei închiriate. Coleman, Wicker, Hackett şi Stroble îl priveau. Rapp a încălţat o pereche de şlapi şi şi-a luat ochelarii de soare. A ieşit afară, a pornit scuterul Vespa care venise cu locuinţa şi a pornit la vale. Nu voia să se gândească la asta mai mult decât o făcuse deja. Scuterul era silenţios, mai ales când cobora o pantă. Rapp a coborât cu viteză pe versantul luxuriant al dealului. Drumul era foarte îngust. După câteva sute de metri, se vărsa pe un drum ceva mai lat, care putea găzdui traficul pe două sensuri. Casa de pe plajă se afla pe dreapta, la o distanţă scurtă. Cel mai apropiat vecin se afla la aproximativ cinci sute de metri distanţă.
Rapp a oprit scuterul şi l-a ascuns în tufişurile de lângă capătul aleii. Şi-a verificat ceasul. Bărbatul se întorsese între 7:25 şi 7:30 în fiecare din cele două dimineţi precedente. Rapp şi-a croit drum prin junglă până când a ajuns la nivelul casei. Apoi a intrat în curtea laterală, care era un fel de iarbă cu lamă lată. A continuat să ocolească pe partea de plajă şi şi-a scos Glock-ul cu amortizor de la brâu. Arma se simţea uşoară în mâna lui.
Casa era din stuc cu un acoperiş roşu în stil spaniol. Terasa care dădea spre plajă avea un zid gros de un metru şi jumătate care se întindea de-a lungul perimetrului, cu trepte în mijloc şi pe partea în care se afla el. Rapp a luat radioul digital din buzunarul cargo şi a apăsat butonul de transmisie.
„Vreun semn de la el?"
„Nu încă."
Rapp a aruncat o privire după colţ. Terasa era goală. „Nu încerca nimic cu Wicker."
„Ar fi al naibii de uşor. Ca să nu mai spun că ar fi mai sigur."
„Lasă-l jos. Dacă am nevoie de ajutor, te anunţ."
Rapp a pus radioul pe modul silenţios şi a urcat scările în ghemuit. În stânga lui se aflau imediat nişte uşi franţuzeşti. Rapp făcu o pauză şi aruncă o privire înăuntru. Era camera de zi. Femeia încă ar fi dormit cu copilul. Rapp aflase toate detaliile pe care le putea afla despre cei doi. Fusese tentat să vorbească cu părinţii lor, dar ar fi fost o prostie să îşi încline mâna în acest fel. Era mai bine să-i lase să se lase cuprinşi de un fals sentiment de siguranţă. Rapp trecu la următorul set de uşi – cele dinspre bucătărie şi sufragerie. Cele pe care bănuia că Gould le folosea pentru a intra şi a ieşi dimineaţa. A întors clanţa. Acesta s-a mişcat şi uşa s-a împins înăuntru fără zgomot.
Rapp a păşit cu grijă peste prag şi a închis uşa în urma lui. Faptul că uşa era descuiată spunea multe despre starea lor de spirit. Nu că o încuietoare l-ar fi oprit, dar cel puţin l-ar fi încetinit. Rapp era complet vindecat. Cel puţin din punct de vedere fizic. Genunchiul său se simţea mai bine decât o făcuse de ani de zile, iar ghipsul de pe braţul drept dispăruse de mult. A alunecat pe podeaua din lemn pătat de culoare închisă şi s-a îndreptat spre dreapta, spre holul care ducea spre dormitoare. Erau uşi în dreapta şi în stânga şi una la capătul holului. Cele două de pe laterale erau închise, iar cea din capăt era uşor crăpată. Rapp a presupus că Gould o lăsase aşa ca să nu-i trezească la întoarcere.
Rapp şi-a pus palma dreaptă pe uşă şi şi-a ţinut arma ridicată şi pregătită. Încet, a împins uşa şi a păşit în cameră. Femeia stătea întinsă pe o parte în pat, părul ei închis la culoare fiind contrabalansat de

aşternuturile şi pernele de un alb strălucitor. Bebeluşul era legănat în braţele ei şi buzele ei se odihneau uşor pe capul copilului imposibil de mic. Rapp a ezitat o secundă şi aproape că şi-a pierdut curajul. A fost frapat de cât de frumoasă era femeia şi de cât de absolut liniştită părea ea şi copilul ei mic.
Rapp şi-a scuturat capul şi şi-a recăpătat calmul. A păşit în tăcere pe podeaua de lemn închis şi şi-a întins pistolul. A plasat vârful amortizorului pe tâmpla stângă a femeii şi a privit-o cum ochii ei se deschid. Şi-a întors încet capul până când amortizorul a fost îndreptat spre fruntea ei. Mâna dreaptă a lui Rapp s-a strecurat sub pernă şi a verificat dacă avea vreo armă. Nu era niciuna. A verificat sertarul de pe noptieră, dar şi acesta era gol.
Şi-a ridicat privirea spre Rapp aproape ca şi cum l-ar fi aşteptat şi a spus: „Îţi mulţumesc că m-ai lăsat să o nasc pe fiica mea".
Rapp s-a dat înapoi cu un pas şi i-a făcut semn să se aşeze. Ea a făcut-o, apoi a luat copilul adormit şi l-a ţinut în braţe. Rapp şi-a verificat ceasul şi a apucat radioul.
„Vreun semn de la Gould? „
„Se întoarce pe plajă. Ajunge în două minute."
Rapp a traversat camera şi a pus uşa la loc unde o găsise, apoi a verificat noptiera de pe cealaltă parte a patului. A găsit un Beretta de 9 mm, l-a golit şi apoi s-a întors în partea de pat a femeii, unde uşile franceze dădeau spre terasă. Acestea erau acoperite de perdele groase. Soarele de dimineaţă se strecura pe margini şi lumina camera. Rapp şi-a ţinut arma îndreptată spre femeie şi apoi a tras perdelele suficient de mult pentru a arunca o privire. A stat într-un colţ, cu spatele la perete, cu uşa în stânga lui şi femeia în faţa lui, şi a aşteptat.
Ea a încercat să vorbească de câteva ori, dar el a dat din cap.
„Dacă vrei ca bebeluşul tău să trăiască... ţine-ţi gura închisă şi nu spune nimic."
„Nu ai omorî niciodată acest copil, sau orice alt copil."
A spus-o cu o convingere atât de calmă încât l-a surprins pe Rapp. „Nu, n-aş face-o, dar te-aş ucide pe tine, aşa că dacă vrei să-ţi vezi copilul crescând, taci." Rapp s-a uitat la ceas şi a adăugat: „Afară este un lunetist, şi este foarte bun. Cel mai bun pe care l-am văzut vreodată. Dacă spui un cuvânt, va fugi şi va fi ucis înainte de a ajunge pe plajă."
A ridicat din umeri. „Atunci de ce ai venit aici? De ce nu ai pus să-l împuşti pe plajă?".
„Pentru că nu sunt un laş. Pentru că nu-i las pe alţii să facă treaba în locul meu. O fac faţă în faţă. Nu arunc case în aer şi nu omor trecători nevinovaţi."
Claudia s-a uitat în altă parte şi a înghiţit în sec.
Rapp a mai verificat încă o dată şi apoi a oprit radioul. Jumătate de minut mai târziu, Rapp a simţit uşa din cealaltă cameră deschizându-se. Uşa de la dormitor s-a mişcat uşor odată cu aerul care ieşea în grabă din casă şi apoi s-a liniştit. Rapp a ţinut pistolul îndreptat spre capul mamei şi a şoptit: „Nu scoateţi o vorbă sau muriţi amândoi".
Ea a închis ochii şi a sărutat capul copilului.
Uşa de la dormitor s-a deschis încet şi Gould şi-a băgat capul înăuntru. Şi-a văzut soţia stând în pat şi a zâmbit. Se căsătoriseră. A intrat în cameră şi a întrebat: „Ce faci treză?".
Claudia s-a uitat spre colţul camerei, iar el i-a urmărit privirea.
„Dacă mai tresari, eşti moartă".
Gould era udat de sudoare din cauza alergării. S-a uitat la Rapp şi, foarte încet, şi-a ridicat mâinile deasupra capului. „Îmi pare rău pentru soţia ta."
Rapp nu a răspuns. Acum că se afla în faţa bărbatului, nu mai avea cuvinte.
Gould a privit-o pe Claudia şi a căzut pe un genunchi, apoi pe celălalt. Mâinile îi erau încrucişate în spatele capului.
Pentru Rapp era aproape ca şi cum acest lucru fusese repetat. Ca şi cum ar fi discutat despre ce să facă dacă i-ar fi găsit vreodată.
„Îmi pare rău", a spus Gould din nou, cu vocea i se spărgea. „Vă rog să înţelegeţi, Claudia nu a avut nimic de-a face cu asta."
„Ştiai că era însărcinată?"

Gould a dat încet din cap, ca şi cum ar fi fost profund ruşinat. „Am ştiut. Claudia nu a ştiut decât după aceea. A plâns zile întregi”.
Rapp a aruncat o privire spre femeie. Plângea acum. O lacrimă a căzut şi s-a stropit pe faţa copilului. Se răsucea în braţele mamei sale.
„Ştiu că nu sunt în măsură să cer nimic, dar...” Vocea i s-a întrerupt.
„Să o auzim.”
Gould a înghiţit în sec şi a respirat adânc. „Vreţi să o cruţaţi pe Claudia, iar dacă nu, vreţi să aduceţi copilul la părinţii ei din Franţa?”.
Rapp a ţinut amortizorul îndreptat spre capul bărbatului. Nu avea de gând să o ucidă pe femeie. Orice gând în acest sens a dispărut în clipa în care a văzut copilul în braţele ei.
„Altceva?” a întrebat Rapp.
„Îmi pare foarte rău pentru tot ce ţi-am făcut. N-ar fi trebuit să accept niciodată slujba. Claudia avea dreptate”.
Rapp s-a prefăcut plictisit. „Asta e tot?”
„Pot să-mi sărut copilul şi soţia, te rog, la revedere?”
Ochii lui Rapp s-au îngustat şi a dat încet din cap.
Gould şi-a ţinut mâinile la ceafă şi s-a ridicat încet. S-a apropiat de pat şi s-a aşezat lângă soţia lui. Şi-a înfăşurat braţele în jurul Claudiei şi amândoi au plâns. Gould i-a mângâiat părul şi i-a spus cât de mult o iubea. Apoi s-a aplecat şi l-a sărutat pe copil pe cap.
„Scumpa mea Anna”, a spus el, „sunt norocos că te-am văzut născându-te şi că te-am ţinut în braţele mele... chiar dacă a fost doar pentru câteva zile”. Umerii lui Gould au început să tremure şi a plâns după copilul său. Claudia l-a înconjurat cu braţele şi i-a sărutat vârful capului, aşa cum îl sărutase mai devreme pe copil.
Rapp stătea acolo, în colţul camerei, cu arma îndreptată spre tată, mamă şi copil. În ce m-am transformat?”, s-a întrebat el însuşi. Aceasta era viaţa lui, sau ceea ce ar fi fost, dacă Anna ar fi trăit. Durerea ultimelor nouă luni s-a rostogolit înapoi şi l-a plesnit cu amintirea soţiei sale şi a copilului nenăscut. Stând acolo, cu hotărârea lui şubredă, şi-a pus o întrebare simplă: Ce ar fi făcut Anna? Era viaţa ei pe care o răzbuna, nu a lui. O auzea strigându-l ca şi cum ar fi fost în viaţă şi ar fi stat chiar lângă el. Copilul s-a trezit şi a început să plângă. „Anna, nu plânge”, a spus tatăl. „Totul va fi bine. Mama ta va avea grijă de tine, iar eu te voi iubi pentru totdeauna”.
Claudia şi-a ridicat privirea spre Rapp, cu ochii roşii şi umeziţi de lacrimi.
„I-ai pus numele Anna”, a spus Rapp.
„După soţia ta.”
Rapp a dat din cap şi a coborât încet pistolul. A respirat adânc şi a ieşit din încăpere fără să mai spună un cuvânt. A ieşit pe terasă şi a coborât direct pe scări până la plaja de nisip alb. Nu s-a uitat niciodată înapoi. Nu s-a temut nici măcar o secundă pentru viaţa lui. I-ar fi dat Annei, amândurora, ceea ce cu siguranţă îşi doreau. Dacă Gould era încă ucigaşul calculat care fusese, el nu va fi prea departe. Ar mai fi existat şi alte arme în casă. Ar fi luat una şi ar fi ieşit afară, iar asta ar fi fost sfârşitul. Wicker l-ar fi împuşcat în cap înainte ca el să tragă vreun foc de armă. Dacă ar fi iubit-o cu adevărat pe Claudia şi pe fetiţa aceea, ar fi rămas acolo unde era şi le-ar fi ţinut până la apusul soarelui.
Rapp stătea în valuri cu arma în mână şi număra. A ajuns la o sută, s-a gândit la soţia lui, s-a gândit la copil şi a zâmbit. Era primul zâmbet autentic pe care îl avea de peste nouă luni. S-a uitat în jos la pistol şi apoi l-a aruncat în aer, prinzându-l de amortizorul negru şi gros. Rapp a ezitat o clipă, apoi a aruncat arma cap la cap în ocean.

CĂRŢILE ATRIA BOOKS
PREZINTĂ CU MÂNDRIE
PROTEJEAZĂ ŞI APĂRĂ
VINCE FLYNN
Acum disponibil în ediţie hardcover
de la Atria Books

Întoarceţi pagina pentru o avanpremieră a
Protejaţi şi apăraţi ....

PUERTO GOLFITO, COSTA RICA

Mitch Rapp îşi trecu mâna de-a lungul coapsei ei netede şi goale, până la talie, apoi în jos, de-a lungul stomacului ei plat. Corpul lui era lipit de al ei; faţă în faţă, capul ei se sprijinea de braţul lui. Acest moment nu făcuse parte din plan, dar nu ar fi trebuit să-l surprindă. Existaseră indicii; priviri furtive, comentarii făcute doar pe jumătate în glumă. Tensiunea se acumulase de mai bine de un an. Fiecare dintre ei se întreba în tăcere. Niciunul dintre ei nu ştia cu siguranţă dacă va ajunge vreodată la nivelul următor. Şi apoi au ajuns la vila privată cu vedere la plaja liniştită. Aerul cald şi umed, valurile care se prăbuşeau, shot-urile de tequila; toate s-au unit pentru a crea o situaţie de tensiune sexuală copleşitoare.

Rapp i-a sărutat umărul gol, i-a ciupit cu nasul o şuviţă din părul negru şi mătăsos şi i-a ascultat respiraţia. Ea dormea profund. A rămas nemişcat un moment îndelungat, complet intoxicat de mirosul şi de atingerea femeii frumoase care zăcea lângă el. Nu se mai simţise atât de viu de mult timp. Vinovăţia încă mai dădea târcoale în adâncurile conştiinţei sale, aşteptând să se întoarcă în grabă în orice moment. O simţea cum îi roade la marginea psihicului. Încercând să intre din nou înăuntru. Forţându-l să se gândească la lucruri pe care ar fi vrut să le uite, dar ştia că nu le va uita niciodată.

Îndepărtându-se de ea, s-a rostogolit pe spate şi s-a uitat la ventilatorul din tavan. Lumânările dansau în bătaia brizei şi aruncau o lumină slabă pe paletele care se învârteau încet şi pe căpriorii de lemn întunecaţi şi pătaţi de deasupra. Dincolo de uşile deschise ale balconului, valurile se rostogoleau pe plajă. Trecuseră doi ani de când o bombă îi distrusese casa din Golful Chesapeake, omorându-i soţia şi copilul pe care îl purta în pântece. De la acea zi tragică, nu o dată dormea liniştit, iar în seara asta nu avea să fie altfel.

Ei veniseră după el în acea după-amiază de toamnă, nu ea. Vinovăţia pentru moartea ei îl împingea pe culmile furiei şi în văile tristeţii. Fusese un prost să creadă că se poate aşeza la casa lui şi să aibă o familie. Erau prea mulţi duşmani. Prea multe rude ale oamenilor pe care îi omorâse. Prea multe guverne şi indivizi puternici care nu ar fi vrut nimic mai mult decât să-l vadă pe Mitch Rapp zăcând cu faţa în jos într-o baltă de propriul sânge. Existau momente – momente de disperare profundă în care Rapp îşi dorise în tăcere ca unul dintre ei să reuşească. A salutat provocarea. Poate că cineva ar fi avut noroc şi l-ar fi scos din mizerie.

Şansele ca acest lucru să se întâmple în seara asta, însă, erau slabe spre inexistente. Contrar poziţiei sale actuale înclinate şi a femeii care zăcea lângă el, Rapp nu călătorise mii de kilometri pentru o escapadă romantică. Pur şi simplu, călătorise în această locaţie tropicală pentru a ucide un om. Un agent politic narcisist care, în mod egoist, pusese nevoile partidului său şi ale lui însuşi mai presus de cele ale Americii. Uneltirile sale au schimbat cursul ultimelor alegeri prezidenţiale şi au dus la moartea a zeci de oameni nevinovaţi. Cu fiecare săptămână care trecea, devenea tot mai evident că omul credea că a scăpat cu bine. De fapt, doar câţiva oameni ştiau de implicarea sa, dar, din nefericire pentru ţintă, aceştia nu erau genul de oameni care să lase trădarea nepedepsită.

Rapp şi oamenii săi îl supravegheaseră pe om de aproape un an. La început, supravegherea a fost extrem de pasivă. El se afla pe o coastă, iar Rapp şi oamenii săi pe cealaltă. L-au urmărit electronic prin intermediul cărţilor de credit şi al retragerilor de la bancomat. Pe măsură ce lunile treceau şi ţinta începea să lase garda jos, au intensificat supravegherea. Au fost amplasate dispozitive de ascultare în apropierea casei, biroului şi a bărcii sale, iar convorbirile sale telefonice au fost monitorizate. Pe computerele sale au fost instalate programe spion şi au început să-i urmărească fiecare mişcare, căutând un model sau o oportunitate.

Aşa au descoperit călătoria pe care o plănuise, o excursie de o lună din San Diego până în Panama şi înapoi. Ţinta plănuia să îşi testeze propria barcă nouă, de două milioane de dolari, în cadrul unei probe pe mare. Rapp a pus mâna pe itinerariul complet al călătoriei şi a trimis o echipă de recunoaştere a porturilor de escală. Terminarea ţintei într-o ţară îndepărtată din lumea a treia era infinit mai bună decât să o facă în America.

S-a dovedit că Puerto Golfito era locaţia perfectă. Relativ mic, satul pescăresc avea o industrie turistică în creştere. Navele de croazieră aruncau ancora de câteva ori pe săptămână pentru a-şi debarasa pasagerii. Comerţul era în creştere, imobiliarele erau în plină expansiune, iar întregul sat se afla într-o stare de schimbare. Era mediul perfect pentru ca doi oameni să vină şi să plece neobservaţi. În ceea ce priveşte operaţiunile, aceasta nu era chiar atât de dificilă. Chiar şi aşa, un aspect al planului îi dădea lui Rapp unele îngrijorări. Femeia goală care zăcea lângă el era hotărâtă să fie ea cea care îl trimitea pe acest om în mormânt.
Maria Rivera fusese alegerea logică pentru a-l însoţi pe Rapp. Cunoscând fluent spaniola, ea era foarte motivată în ceea ce priveşte ţinta. Un pic prea motivată, probabil, ceea ce, pe lângă un alt lucru, îl făcea pe Rapp să ezite puţin. Era mai mult decât capabilă să elimine ţinta, fie cu mâna, fie cu arma, dar îi lipsea experienţa practică. Exista un motiv pentru care ucigaşii profesionişti proveneau de obicei fie din forţele speciale, fie de pe străzile rele. Ambele grupuri de oameni erau desensibilizate la violenţă. O priveau ca pe o modalitate de a atinge un scop. Formula succesului nu era adesea mai complicată decât să întâlnească violenţa cu o violenţă superioară.
Îndrăgita femeie latină de lângă el nu văzuse nici străzile rele ale unui ghetou, nici lumea dură şi ascunsă a operatorilor din forţele speciale. Dimpotrivă, îşi petrecuse ultimul deceniu lucrând pentru una dintre cele mai importante agenţii de aplicare a legii din lume. Maria Rivera era centură neagră de gradul şase şi fost agent al Serviciilor Secrete, care era o ţintaşă expertă cu pistolul. Fusese sortită să ajungă la măreţie până când o bombă a distrus un convoi de maşini pe care fusese desemnată să-l protejeze. Ancheta internă care a urmat a exonerat-o de orice incompetenţă sau vină, dar într-o afacere în care succesul trecea neobservat, iar eşecurile deveneau documentare pe History Channel, a fost scoasă în linişte de pe pista rapidă şi înghesuită într-un cub la subsol, unde ambiţiile ei au început să se atrofieze precum muşchii nefolosiţi ai unui pacient în comă. Rapp ştia că nu va rezista mult timp, aşa că i-a oferit şansa unei noi cariere.
Oficial, Rivera lucra pentru o companie privată de securitate cu sediul în McLean, Virginia. I s-a dat titlul de vicepreşedinte şi a fost pusă să se ocupe de protecţia personală şi de evaluarea ameninţărilor. Salariul ei era de trei ori mai mare decât cel pe care îl câştigase în cadrul Serviciului Secret. Războiul împotriva terorismului a fost o afacere bună pentru firmele de securitate privată. O mare parte din activitatea companiei era legitimă, dar Rapp se folosea din ce în ce mai mult de ele pentru a face lucruri pe care Langley trebuia să le ascundă de presă şi de Congres.
Această mică excursie la sud de graniţă era un exemplu perfect al unei astfel de operaţiuni. Individual, Rapp nu ar fi avut nicio problemă în a convinge un număr restrâns de senatori sau congresmeni să aprobe operaţiunea, dar a convinge un întreg comitet să fie de acord şi să nu divulge informaţii era imposibil. Egoul şi ambiţia politică au prevalat asupra securităţii naţionale pentru mult prea mulţi oficiali aleşi.
Rapp se întoarse şi se uită la Rivera. Chiar dacă această operaţiune era destul de simplă, nu exista absolut niciun loc pentru greşeli. Trebuia să pară un accident, altfel ar fi existat prea multe întrebări. S-a întrebat dacă ea chiar avea asta în ea sau dacă anii de pregătire în domeniul aplicării legii îşi vor face efectul şi îi vor da motive să se oprească. Uciderea unui semen nu era întotdeauna atât de dificilă pe cât s-ar putea crede. Dă-i cuiva un minim de pregătire şi pune-l într-o situaţie în care este forţat să se apere fie pe el însuşi, fie familia sa, şi majoritatea se vor ridica la înălţimea situaţiei. Oferiţi cuiva, cum ar fi un agent al serviciilor secrete, sute de ore de pregătire şi acesta va folosi eficient şi fără ezitare forţa letală pentru a opri un asasin prezidenţial înarmat.
Cereţi-i unuia dintre aceiaşi agenţi să ucidă un civil neînarmat şi aţi trecut la necunoscut. Chiar dacă vinovăţia este confirmată, iar pedeapsa se potriveşte cu crima, puţini dintre cei care se ocupă de lege şi ordine se bucură de rolul de călău. Agentului nu i se mai cere să reacţioneze la o ameninţare. Este nevoie de un set de abilităţi cu totul nou. În esenţă, îi cereţi unei persoane care a jucat doar în apărare să se alinieze acum de cealaltă parte a mingii şi să performeze cu acelaşi nivel de competenţă. Schimbarea atât de rapidă a rolului cuiva este aproape imposibilă. A ucide curat şi a face să pară un accident era domeniul asasinului rar şi testat.
Rapp îl verifică din nou pe Rivera. Ea dormea profund. Încet, şi-a strecurat braţul drept de sub gâtul ei, a tras cearşaful înapoi şi a alunecat din pat. În timp ce o acoperea cu cearşaful, capul ei s-a agitat uşor şi apoi s-a aşezat înapoi pe pernă. Rapp s-a dat înapoi şi a mers pe podeaua rece de gresie până la balcon. O

briză moale şi umedă zburda vârfurile palmierilor de dedesubt. S-a uitat peste golf la catargele legănate ale velierelor şi a căutat crucişătorul elegant care aparţinea omului pe care veniseră să-l ucidă. Vasul sosise târziu după-amiază şi aruncase ancora la o distanţă convenabilă de două sute de metri de cea mai apropiată barcă. Azzurra de şaizeci şi trei de picioare, cu dunga sa roşie strălucitoare, era uşor de distins printre celelalte carene albe.
Bărbatul urma să rămână în Puerto Golfito pentru două nopţi. Încă nu se abătuse de la itinerariul său, ceea ce făcea munca lui Rapp cu atât mai uşoară. Planul pentru această seară era să-l supravegheze, dar Rapp începuse să se răzgândească. S-a uitat la sfertul de lună şi la norii care se apropiau. Peste o oră, condiţiile vor fi cât se poate de bune. Prognoza meteo anunţa cer senin în seara următoare. Un sfert de lună pe apă oferea mai multă lumină decât ar fi crezut majoritatea oamenilor, iar mai multă lumină creştea şansele ca ei să fie văzuţi.
Rapp se uită înapoi la Rivera. Acesta avea să fie de aproape şi personal. Nu va exista detaşare prin distanţă şi prin luneta unei puşti. Chiar dacă ţinta nu reprezenta o ameninţare din punct de vedere fizic, aceasta era pentru mulţi cel mai dificil tip de ucidere. Cel mai mare test psihologic. Cu mâinile goale. Fără cuţit. Fără armă. Doar tu şi prada înfăşuraţi într-o spirală a morţii, ca un anaconda care stoarce ultima suflare a unui animal cu sânge cald pe care l-a smuls de pe malul unui râu. Îi va simţi căldura trupului, îi va mirosi mirosul, îi va auzi strigătele înăbuşite şi, foarte probabil, îi va vedea frica implorantă din ochi. Nu, a decis el, era un test prea mare pentru Rivera.
În tăcere, s-a îndreptat spre geanta lui şi a scos un radio Motorola criptat. L-a pornit şi l-a lăsat în cealaltă parte a camerei, pe comodă. Cu restul echipamentului său în spate, s-a strecurat afară din dormitor şi s-a îndreptat pe hol spre sufragerie. Uşile glisante mari erau deschise, acoperite doar de perdele albe transparente. Rapp s-a îndreptat spre mijloc, a găsit cusătura din ţesătură şi s-a strecurat pe terasă. Şi-a pus o pereche de costume de baie negre şi s-a îndreptat pe cărarea spre apă. Casa era aşezată pe cinci hectare şi avea propria plajă privată.
Rapp a ajuns la limita copacilor şi a verificat întinderea de nisip. Era goală. A strecurat un radio Motorola şi un set de căşti pliabile sub pieile de înot şi s-a plimbat cu dezinvoltură pe plajă cu aripioarele, tubulatura şi masca de scufundare. Nu avea sens să încerce să se furişeze în acest moment. Dacă cineva vedea o persoană îmbrăcată în negru strecurându-se suspect pe plajă la această oră târzie, era foarte probabil să sune la poliţie. Rapp a intrat în apă, pentru a vedea barca. A aliniat-o cu o baie în linia de copaci de la capătul opus al golfului, a terminat de pus masca şi aripioarele şi a început să se strecoare prin apă spre barcă şi proprietarul ei. Avea de gând să-l stoarcă de viaţă pe Stu Garret, şi ştia din experienţă că acesta nu va simţi nici cea mai mică urmă de compasiune.
Înotul de 800 de metri până la barcă a durat puţin mai puţin de 12 minute. Rapp ar fi putut să o facă în mai puţin timp, dar era mai interesat de furtişag decât de viteză. S-a învârtit în jurul prova, cu doar capul deasupra apei. O lumină slabă strălucea din două dintre hublouri. Celelalte erau toate întunecate. Sub cerul înnorat al nopţii, era aproape imposibil de văzut. Rapp şi-a dat jos masca, tubul de respiraţie şi aripioarele. Le-a îndesat una câte una în sacul de înot şi a legat sacul chiar sub linia de plutire de linia de ancorare. Apoi s-a învârtit în jurul tribordului, aproape de navă, ascultând orice indiciu că Garret sau soţia sa s-ar putea trezi şi s-ar putea mişca. Când a ajuns la pupa, s-a oprit şi a aruncat o privire după colţ pentru a verifica platforma de înot. Era mare – cincisprezece picioare în diametru şi şase picioare adâncime, şi, mai important, puntea sa de tec era goală.
Rapp îşi petrecuse mult timp în şi în jurul apei în ultimii cincisprezece ani. În ceea ce priveşte operaţiunile clandestine, oferea multe avantaje, furtişagul fiind principalul dintre ele, dar exista un mare dezavantaj. Zgomotul se deplasa pe distanţe mari şi cu mare claritate într-o noapte relativ liniştită ca aceasta. Acum, în timp ce Rapp asculta, singurul sunet pe care îl auzea era apa care se izbea de pereţii bărcilor şi zgomotul ocazional al unei parâme de catargul uneia dintre bărcile cu pânze ancorate în port.
S-a scos încet din apă până când partea superioară a corpului i s-a sprijinit pe platforma de tec. Barca era suficient de mare încât să nu-şi facă griji că o va legăna în timp ce urca la bord. Principala lui grijă era că vreun privitor de stele insomniac de pe o barcă din apropiere l-ar putea zări. A ascultat cu atenţie timp de câteva minute şi a rămas cu ochii pe o barcă cu pânze şi un crucişător ancorate la câteva sute de metri mai

aproape de ţărm. Satisfăcut că nu îl urmărea nimeni, s-a lăsat în întregime pe platformă. Rămânând pe burtă, şi-a odihnit capul pe antebraţe şi a rămas nemişcat.
Rapp o repetase în minte luni de zile. Se uitase la o varietate de scenarii în care Garret îşi găsea moartea – unele mai satisfăcătoare decât altele. Practicianul eficient din el a vrut să joace în siguranţă. Să nu-şi asume riscuri. Să-l lovească înainte ca el să-şi dea seama ce se întâmplă şi să termine cu asta. Dar exista o altă parte din el care dorea cu disperare să vadă frica din ochii lui Garret. Bărbatul era un narcisist dezgustător care nu pierduse nici măcar o clipă de somn din cauza oamenilor nevinovaţi pe care fusese implicat în uciderea lor şi a celor mulţi alţii care erau desfiguraţi fizic şi marcaţi emoţional în urma exploziei. A-i curma pur şi simplu suferinţa ar însemna să-l lăsăm să scape prea uşor.
Totul în legătură cu această operaţiune trebuia să fie analizat cu două obiective principale: Soţia lui Garret nu putea fi rănită şi moartea lui trebuia să pară un accident. Cu progresele făcute în domeniul criminalisticii, acestea nu erau sarcini uşoare. Rapp se concentrase pe afinitatea lui Garret pentru navigaţie aproape de la început. Mii de oameni mureau în fiecare an în accidente de navigaţie – coliziunea, incendiul, înecul, electrocutarea sau pur şi simplu dispariţia erau toate opţiuni.
De fiecare dată când sosea un nou raport de supraveghere de pe Coasta de Vest, Rapp îşi făcea timp să îl citească cu atenţie şi să îl citească în contextul opţiunilor sale. După un timp, a început să apară un tipar. Dorind să vadă lucrurile cu ochii lui, Rapp a călătorit la San Diego cu un avion privat. A sosit după lăsarea întunericului şi a plecat înainte de răsăritul soarelui. De pe balconul unui apartament închiriat şi-a petrecut o seară întreagă privind marina unde Garret îşi ţinea barca. Acea singură noapte a confirmat deschiderea pe care Rapp o detectase în rapoartele de supraveghere.
De câteva luni, Rapp îşi imaginase că îl va ucide pe Garret în mai mult de o duzină de moduri, dar numai două dintre ele au rezistat la control. Când au aflat despre călătoria pe care o plănuia cu noua barcă, totul s-a pus la punct. Chiar şi după ce i-a spus lui Rivera că ea va prelua conducerea, Rapp a continuat să joace cele două scenarii în minte. Se gândea atât de des la uciderea lui Garret, încât aproape că i se părea o amintire.
Practic, de fiecare dată când închidea ochii, se imagina exact în locul în care se afla acum – pe platforma de înot de la pupa a iahtului lui Stu Garret. Profilul său scăzut nu ar fi trezit nicio suspiciune. Sub un cer senin, luminat de lună, nu ar fi arătat altfel decât o prelată rulată. Într-o noapte ca aceasta, ar fi fost aproape invizibil. Tot ce mai rămânea de făcut era să-l aştepte pe Garret.
Stu Garret nu era cunoscut pentru răbdarea sa. În mintea lui, aceasta era trăsătura singulară care îl propulsase spre un succes atât de mare. Era un maestru decisiv care lucra cu oamenii ca şi cum ar fi fost şerbii lui. Voia rezultate pozitive şi nimic mai puţin, iar complimentele pentru subalterni erau aproape nemaiauzite. În lumea consultanţei politice şi a managementului de campanie, era regele. Nicio altă persoană în viaţă nu reuşise să gestioneze cu succes două candidaturi separate pentru Biroul Oval. Capacitatea sa de a orchestra o campanie dobândise o aură aproape mitică în mass-media şi în cercurile democrate. Pe de altă parte, adversarii săi îl considerau cel mai viclean şi lipsit de etică ticălos care a călcat vreodată pe aripile politicii americane.
Garret purta această reputaţie ca pe o insignă de onoare. Dacă adversarii săi erau suficient de proşti încât să respecte regulile, era vina lor. Garret era un practicant al tuturor tehnicilor cele mai viclene. Pentru el, politica era un război de gherilă. Tacticile „loveşte şi fugi” erau ordinele de marş pe care le dădea colaboratorilor şi agenţilor săi. Treceţi în ofensivă şi nu vă lăsaţi niciodată în urmă, şi nu recunoaşteţi absolut niciodată vreo abatere în faţa presei sau a adversarului. Alegerile erau o competiţie care se desfăşura pe o perioadă de timp relativ scurtă. Deseori, Garret a câştigat prin inerţie pură, ca şi cum ar fi deplasat încet o grupare de rugby spre linia de poartă. Această atitudine de taur şi această viziune intransigentă l-au servit bine în politică, dar era pe cale să dea greş într-o altă arenă. Una cu un final mult mai serios.
Garret şi soţia lui dormeau în cabina principală, care era ascunsă în proa vasului său nou-nouţ, Baia Azzurra de şaizeci şi trei de picioare. Garret s-a rostogolit, piciorul stâng atârnând de pe marginea patului king-size. Ochii i s-au deschis, clipind de câteva ori. Încet, numerele albastre ale ceasului digital de lângă patul său au devenit clare. Era ora 2:11 dimineaţa. Şi-a lăsat pleoapele să se închidă şi s-a rostogolit pe

spate. Din când în când, dacă îşi schimba poziţia, aceasta îi lua presiunea de pe vezica urinară şi putea adormi imediat.
Oamenii din întreaga lume sunt creaturi ale obişnuinţei, iar Garret nu era cu nimic diferit. Îi plăcea să îşi înceapă ziua cu câteva ceşti de cafea neagră foarte tare şi să o încheie cu o sticlă de Chardonnay – uneori două. Aceste obiceiuri şi o prostată mărită făceau inevitabil un anumit ritual nocturn. Aproximativ la ora 3:00 dimineaţa şi la ora 6:00 dimineaţa s-a trezit pentru a uşura presiunea asupra vezicii urinare. Simpla reducere a cafelei şi a vinului ar fi fost o soluţie uşoară, dar lui Garret nu-i plăcea să se priveze de ceva ce-i plăcea. După cum îi funcţiona mintea, nu se trezea pentru a se uşura era problema. Problema era să adoarmă din nou. Soluţia magică pe care o găsise era să doarmă pe apă. Când era pe uscat, lui Garret îi era aproape imposibil să aibă un somn bun. Pe apă, însă, putea să se uşureze de câte ori avea nevoie de prostata lui umflată, iar mişcarea oceanului era garantată să îl adoarmă la loc.
Celălalt beneficiu al navigaţiei consta în singurătatea sa. Cu cât îmbătrânea Garret, cu atât îşi dădea seama că pur şi simplu nu-i plăceau oamenii. Cei mai mulţi i se păreau iritanţi şi nesuferiţi, dar chiar şi cei simpatici se subţiau cu timpul. Făcuse o mică avere făcând ca bărbaţi şi femei să fie aleşi în funcţii publice. Fermecători profesionişti care îşi puteau schimba personalitatea pentru a se potrivi fiecărui potenţial alegător. Chiar şi aceşti cameleoni au găsit o cale de a-i intra pe sub piele. După un timp, atitudinea lor prefăcută şi discursul lor politic corect au devenit intolerabile. Garret era, în esenţa sa, un om irascibil care credea că toată lumea acţiona în propriul interes egoist.
Evanghelistul care vorbea despre dragostea sa pentru Hristos nu o făcea din adoraţie pentru salvatorul său, ci din nevoia ca ceilalţi să îl preţuiască. Garret întâlnise prea mulţi tipi de la Hollywood care îşi mărturiseau dorinţa de a salva mama Pământ, în timp ce se instalau într-una dintre cele câteva case de zece mii de metri pătraţi ale lor, în care erau singurii ocupanţi. Credeau cu adevărat în încălzirea globală sau erau pur şi simplu ipocriţi? Oraşul avea partea lui de făţarnici ipocriţi, cu siguranţă, dar cei mai mulţi doreau pur şi simplu să fie acceptaţi şi să fie consideraţi persoane luminate, inteligente şi pline de compasiune. Garrett nu avea o astfel de nevoie. El tânjea după acceptarea celorlalţi la fel de mult cum îşi dorea un şut puternic în vintre.
Imaginea i-a adus un zâmbet şiret pe faţă lui Garret. Era foarte mulţumit de felul în care îi ieşise viaţa. Mai ales în lumina modului în care decurseseră lucrurile cu doar un an în urmă. Tocmai terminase de condus a doua sa campanie prezidenţială de succes. După ce ajutase la orchestrarea uneia dintre cele mai mari victorii din urmă din istoria ţării, era cuprins de un sentiment de omnipotenţă. A fabrica o victorie era probabil o definiţie mai precisă a ceea ce făcuse, dar nu avea de gând să meargă până acolo.
Lucrul important era că îşi făcuse treaba. Politica era un joc dur, fiecare tabără fiind dispusă să facă cele mai nepotrivite lucruri pentru a câştiga. Nimic din toate acestea nu-l surprindea pe Garret. Istoria era plină de exemple. De-a lungul timpului, un număr incalculabil de fraţi se otrăviseră şi fuseseră otrăviţi în timp ce se luptau pentru tron, războaie civile purtate pentru simple idei omorâseră milioane de oameni, fuseseră prea multe asasinate, lovituri de stat sângeroase şi revoluţii pentru a le mai număra, care bulversaseră continente întregi. Iulius Cezar fusese înjunghiat de douăzeci şi trei de ori de către o cabală din care făceau parte unii dintre cei mai învăţaţi şi intelectuali senatori ai Romei. Hitler a ars Reichstagul până la temelii şi a dat vina pe comunişti. Exemplele de oameni care au minţit, înşelat şi ucis în drumul lor spre putere erau lungi şi ilustre.
Pentru Garret, dacă exista vreo lecţie de învăţat din istorie, aceasta era că puterea mergea la oricine era suficient de îndrăzneţ să o ia. Comparat cu unele dintre cele mai senzaţionale acaparări de putere din istorie, Garret a considerat că ceea ce a participat el a fost destul de blând. La urma urmei, nu s-ar fi alăturat niciodată complotului dacă fotografiile nu i-ar fi fost aruncate în faţă – un efort clar al celeilalte părţi de a juca murdar. Garret ştia că vechiul său duşman, Cap Baker, fusese cel care îi trimisese fotografiile. Candidaţii lui Garret, candidatul la prezidenţiale Josh Alexander şi contracandidatul său, Mark Ross, erau înfrânţi de republicani. Banii se terminau, iar timpul rămas pentru a recupera diferenţa se micşora rapid, dar mai aveau încă o şansă. Asta până când au sosit fotografiile.
Erau multe obstacole pe care Garret le putea depăşi, dar soţia candidatului său surprinsă pe film făcând sex cu un agent al Serviciului Secret nu era unul dintre ele. Garret i-a arătat fotografiile lui Mark Ross, iar Ross aproape că şi-a pierdut minţile, dar după treizeci de minute bune de o tiradă plină de înjurături, s-a

liniştit. Nu era pregătit să renunţe atât de uşor. Luptase prea mult ca să-şi vadă ambiţia de-o viaţă distrusă de o târfuliţă. Ross avea contacte din perioada în care lucrase la CIA şi în calitate de director al serviciilor secrete naţionale. S-a pus pe treabă pentru a găsi o modalitate de a neutraliza problema şi, în mai puţin de o săptămână, a ajuns la o înţelegere cu un fost patriot foarte dubios pe nume Cy Green. Dacă era scoasă din context, această soluţie părea extrem de draconică, dar în comparaţie cu carnagiul creat de unii dintre cei mai mari lideri ai istoriei, Garret o considera blândă.
Trecuseră puţin mai mult de şaisprezece luni de la atacul asupra cortegiului care o ucisese pe Jillian Rautbort şi pe alte cincisprezece persoane, inclusiv pe agentul Serviciului Secret care se culcase cu ea. Garret se amăgise crezând că rolul său în toată povestea fusese acela de spectator. Nu aprobase şi nici nu criticase planurile care fuseseră puse în mişcare. Nu făcuse decât să execute ordinele.
Garret şi-a amintit şocul şi surpriza pe care le simţise când atacul cu bombă funcţionase. Presa, publicul, chiar şi forţele de ordine crezuseră toată povestea. O grupare teroristă scindată şi-a asumat meritele pentru atacul asupra cortegiului de maşini, iar vânătoarea începuse pentru a le da de urmă. Alegătorii s-au raliat în spatele lui Alexander şi Ross şi, câteva săptămâni mai târziu, aceştia au câştigat în urma valului de simpatie. Totul a decurs fără probleme până în săptămâna dinaintea inaugurării. Atunci, Mitch Rapp, cel mai important om din Langley care se ocupa de contraterorism, reuşise cumva să dea de urma asasinului care detonase maşina capcană. În doar câteva zile, tot ceea ce lucraseră atât de mult a început să se destrame.
Cu doar câteva zile înainte de inaugurare, cei doi bărbaţi care îi ajutaseră să obţină o victorie miraculoasă au dispărut şi nu au mai fost văzuţi de nimeni. Acest lucru a fost destul de enervant, dar blând în comparaţie cu şocul pe care Garret l-a simţit când a primit vestea că vicepreşedintele ales Ross murise în urma unui atac de cord în dimineaţa inaugurării. În Biroul Oval, din toate locurile. Garret ştia că Ross avea un istoric de probleme cardiace, dar i-a fost greu să accepte momentul plecării sale. Nu avea nicio dovadă reală că Rapp era de vină, dar şansele ca toţi cei trei conspiratori să moară în aceeaşi săptămână erau prea imposibile de înghiţit. Instinctul lui Garret îi spunea că CIA se afla în spatele întregii întâmplări, dar cu greu se afla în poziţia de a alerga la autorităţi sau la mass-media. A plecat din Washington şi şi-a promis că nu se va mai întoarce niciodată. Cu toate acestea, un an mai târziu, se răzgândea deja asupra acestei decizii.
Îi lipsea manipularea presei şi a alegătorilor. Îi lipsea să îi păcălească pe republicani şi să îi vadă cum se plâng de tacticile sale murdare. Oamenii preşedintelui Alexander îi făceau curte ca şi cum ar fi fost o concluzie de la sine înţeleasă că va candida pentru realegerea care va începe peste puţin peste un an. Niciun om din istoria republicii nu reuşise vreodată să ducă trei campanii de succes. Să fie primul şi, probabil, singurul om care să facă acest lucru ar fi fost greu de refuzat.
Garret a aruncat cearşaful de pe el fără să ţină cont de soţia lui, care zăcea lângă el. Şi-a pus picioarele pe podea, a apucat marginea raftului încastrat şi s-a ridicat în picioare. Aşa cum îi era obiceiul, era gol ca varga. A început să meargă prin cabină spre uşa deschisă. O fâşie de lumini de-a lungul podelei ilumina drumul dincolo de baie. Garret folosea toaleta de la bord cât mai puţin posibil şi niciodată pentru un simplu pipi. Una dintre celelalte trăsături definitorii ale sale era că era zgârcit şi să fie al naibii dacă avea de gând să plătească tarifele exorbitante pe care le percepeau porturile de agrement pentru a-i pompa rezervoarele de deşeuri.
A ajuns la uşa care ducea în partea superioară şi a desfăcut lacătul. În timp ce urca treptele, s-a gândit la adrenalina pe care o avea când conducea o campanie prezidenţială. Poate că era timpul să se întoarcă în joc, s-a gândit el însuşi. Cu siguranţă, dacă ar fi vrut să-l omoare, ar fi făcut-o cu luni în urmă.
Garret a păşit în cabina de pilotaj spaţioasă cu o încredere nepăsătoare, orbit de propria-i lipsă de răbdare. Pentru el era pur şi simplu de neconceput ca cineva să aştepte să facă ceva. S-a îndreptat spre babord şi a mers de-a lungul pasajului îngust care ducea spre platforma de înot. Întinzând mâna dreaptă, s-a sprijinit de partea laterală a bărcii în timp ce cobora treptele. Genunchii şi spatele îi erau înţepeniţi. Când a ajuns la platforma întinsă, s-a întors imediat spre dreapta, aşa cum făcea întotdeauna.
Garret şi-a mutat degetele de la picioare spre margine şi s-a prins de el însuşi. Şi-a flexat genunchii de mai multe ori şi a lăsat să iasă un căscat în timp ce aştepta ca prostata să îşi elibereze strânsoarea asupra vezicii urinare. În timp ce privea peste golf spre luminile micului oraş, a observat un uşor tremur sub

picioarele sale. A început să întoarcă capul ca să se uite peste umăr, dar înainte ca acesta să se mişte mai mult de un centimetru, o mână înmănuşată i s-a prins peste gură. Un ţipăt speriat i-a sărit din gât, dar nu a reuşit să treacă de buze. Garret a simţit căldura respiraţiei atacatorului pe urechea dreaptă, apoi a auzit o voce. Era un mârâit, abia mai tare decât o şoaptă, şi i-a dat fiori pe şira spinării.
„Un singur semn de întrebare şi îţi rup gâtul ca pe o scobitoare."

Despre autor

Vince Flynn este autorul bestsellerului nr. 1 din New York Times, autor a treisprezece thrillere anterioare, printre care mai recentKill Shot şi American Assassin. Locuieşte în Twin Cities împreună cu soţia sa şi cei trei copii.
Pagina de autor Atria Books/Simon & Schuster
authors.simonandschuster.com/Vince-Flynn/1214319
Site-ul autorului
www.vinceflynn.com
Facebook
facebook. com/VinceFlynn

Despre Emily Bestler Books
Îţi aminteşti prima dată când te-ai îndrăgostit de o carte? Noi sperăm să vă recapete acel sentiment, iar şi iar. Emily Bestler Books a fost fondată cu un singur principiu de bază: să găsim cele mai bune lecturi disponibile şi să le punem în mâinile a cât mai mulţi cititori posibil. Suntem pasionaţi de această misiune şi, în urmărirea ei, am decis să ne acordăm o marjă de manevră cât mai mare şi să deschidem editura către o serie de categorii diferite. La urma urmei, cărţile sunt la fel de variate ca şi cititorii lor. Pe rafturile noastre veţi găsi cărţi de ficţiune şi non-ficţiune, thrillere palpitante, cărţi de bucate delicioase, memorii deosebite, romane poliţiste internaţionale şi romane inteligente şi profunde, cu un fler literar. Pe scurt, avem o carte pentru fiecare.

Despre Atria Books
Atria Books a fost lansată în aprilie 2002 de către editoarea Judith Curr, ca o nouă marcă de coperţi cartonate şi broşuri în cadrul Simon & Schuster, Inc. Numele Atria (pluralul lui atrium – un spaţiu de locuit central deschis spre aer şi cer) reflectă obiectivele noastre ca editori: să creăm un mediu mereu deschis la idei noi şi în care autorii noştri şi cărţile lor să se poată dezvolta. Căutăm modalităţi inovatoare de a conecta scriitorii şi cititorii, integrând cele mai bune practici ale editurilor tradiţionale cu cele mai recente inovaţii din lumea digitală. Ne-am angajat să publicăm o gamă largă de ficţiune şi non-ficţiune pentru cititori de toate gusturile şi interesele.
Prima carte publicată sub numele Atria, The Right Words at the Right Time (Cuvintele potrivite la momentul potrivit) de Marlo Thomas, a devenit instantaneu bestsellerul nr. 1 al New York Times, iar de atunci Atria a publicat peste 185 de bestselleruri New York Times. Atria este casa editorială a numeroşi autori importanţi de bestselleruri, printre care Sfinţia Sa Dalai Lama, Jude Deveraux, Vince Flynn, T.D. Jakes, Shirley MacLaine, Kate Morton, Jodi Picoult, Sister Souljah, Brad Thor, Jennifer Weiner, Lauren Weisberger, Zane şi Rhonda Byrne, autoarea bestsellerurilor internaţionale The Secret şi The Power.
În ultimii ani, editura a pus un accent strategic pe publicarea pentru diverse categorii de public prin achiziţionarea editurii Strebor Books, orientată spre publicul afro-american, prin lansarea Atria Books Español şi prin acorduri de coeditare cu Beyond Words Publishers şi Cash Money Records. Atria Books publică, de asemenea, ficţiune literară şi non-ficţiune de actualitate în format broşat sub sigla Washington Square Press, precum şi ficţiune şi non-ficţiune populară sub sigla Emily Bestler Books, lansată în 2011.
Atria – cărţi care distrează şi luminează.

Întrebaţi la Atria
AskAtria este un loc în care puteţi pune toate întrebările despre publicarea cărţilor – întrebaţi un editor, un publicist, un editor sau un specialist în marketing!
Vizitaţi vyou.com/AskAtria

Sperăm că v-a plăcut să citiţi această carte electronică Atria.
Înscrieţi-vă la buletinul nostru informativ şi primiţi oferte speciale, acces la conţinut bonus şi informaţii despre cele mai recente lansări şi alte cărţi electronice excelente de la Atria şi Simon & Schuster.
sau vizitaţi-ne online pentru a vă înscrie la
eBookNews.SimonandSchuster.com